BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

JUDITH KRANTZ

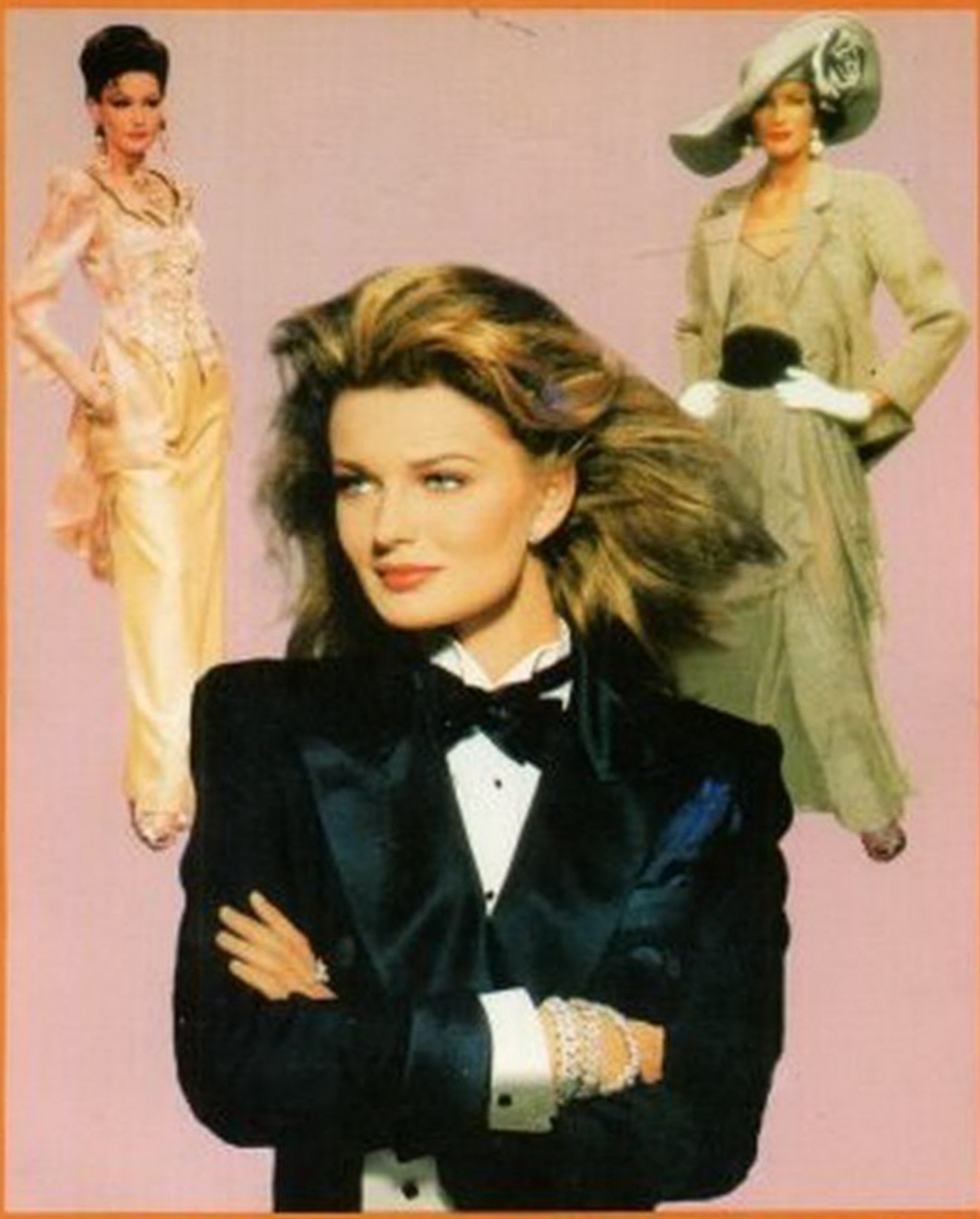

TENACITATE

TENACITATE este romanul de succes al scriitoarei **Judith Krantz**, care a şocat lumea editorială, creînd senzaţie în jurul lui. Considerată o adevărată *„bombă"*, cartea îl introduce pe cititor în universul fascinant al modei, un veritabil paradis al femeilor.

Eroina principală, Billy Ikehorn – un personaj reprezentativ din galeria femeilor moderne – era la douăzeci şi unu de ani doar „rătuşca cea urîtă" a unei familii de aristocraţi din Boston. Surprinzător, la treizeci şi cinci este o frumuseţe tulburătoare, posesoarea unei averi fabuloase şi creatoarea celebrei case de modă *Scruples*.

Un singur bărbat va reuşi să înfrîngă voinţa acestei femei puternice şi impulsive, dar înfruntarea lor va fi dramatică. O poveste care îi captivează pe cititori pînă la ultima pagină, făcîndu-i să regrete că se sfîrşeşte atît de repede.

Sensibilizată de extraordinarul succes înregistrat de ***TENACITATE***, **Judith Krantz** continuă să urmărească destinul ieşit din comun al îndrăgitei Billy Ikehorn într-un nou roman, cu nimic mai prejos decît primul, intitulat ***DIN NOU ÎN PARADIS***.

SUB TIPAR: romanul ***DIN NOU ÎN PARADIS*** de **Judith Krantz**

EDITURA ORIZONTURI

Lei 8900

JUDITH KRANTZ

TENACITATE

*

Traducerea: Monica Epure-Fusu

EDITURA ORIZONTURI
BUCUREŞTI

ISBN: 973-9154-62-x

152.025

JUDITH KRANTZ

SCRUPLES I

Copyright © 1978 by **Steve Krantz Productions**
Toate drepturile asupra ediției în limba română sînt rezervate
Editurii ORIZONTURI – București

Pregătirea formei și tiparul executate
sub comanda nr. 60 129

Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI", București
România

1

În Beverly Hills numai infirmii şi senilii nu aveau propria lor maşină. Poliţia locală s-a deprins cu tot felul de automobile şi şoferi: bancheri impunători şi miopi întorcînd neregulamentar la stînga într-o maşină Dino Ferrari, adolescenţi gonind spre lecţia de tenis, într-un Rolls-Royce Corniche de 55 000 de dolari, matroane vesele parcîndu-şi Jaguarul roşu strălucitor în staţia de autobuz.

Billy Ikehorn Orsini – care în mod normal nu prea era tentată să conducă haotic – şi-a oprit Bentley-ul cu un scrîşnet puternic de roţi chiar în faţa magazinului „Scruples", unul dintre cele mai somptuoase magazine cu un specific aparte, un adevărat club pentru oamenii foarte bogaţi şi cu adevărat faimoşi. Ea avea 35 de ani şi era unica moştenitoare a unei averi estimate de cei de la „Wall Street Journal" la circa 200-250 de milioane de dolari. Aproape o jumătate din averea ei era investită cu grijă în titluri de rentă scutite de taxele municipale, o metodă puţin apreciată de IRS datorită caracterului său simplist.

Deşi se grăbea, Billy zăbovi în faţa magazinului „Scruples", privindu-şi proprietatea, aflată la nord-est de Rodeo Drive şi Dayton Way, unde, în urmă cu patru ani, se ridica „Van Cleef and Arpels", o clădire cu tencuială alb-aurie şi cu cadrul din fier forjat, ce părea că fusese desprinsă direct de la Carlton Hotel din Cannes şi transportată bucată cu bucată în California.

Pelerina din lînă roşiatică a lui Billy era tivită cu blană de samur ce o proteja de frigul acelei după-amieze tîrzii, de februarie a anului 1978. Ea se înfăşură bine în pelerină şi aruncă o privire rapidă în lungul impunătoarei străzi Rodeo Drive, unde cele două şiruri de magazine, de o opulenţă deşănţată, se întreceau în

strălucire, pentru a crea cea mai amețitoare imagine a luxului occidental. Bulevardul larg se remarcă prin aerul său vesel conferit de pomii veşnic verzi de pe margine şi de munții împăduriți ce se profilează în depărtare, sugerînd un peisaj din tablourile lui Leonardo da Vinci.

Ea fu recunoscută de cîțiva trecători care îi aruncară o privire fugară în stilul adevăraților new-yorkezi şi al locuitorilor din Beverly Hills. Exprima recunoaşterea unei personalități care în oricare alt oraş ar fi atras o mulțime de curioşi în jurul său.

De cînd împlinise 21 de ani, Billy fusese fotografiată de nenumărate ori, dar în pozele din ziar nu era vizibilă expresia de îndrăzneală caracteristică felului său de a fi. Părul ei lung, şaten, ce amintea de blana de nurcă, atît de închis încît părea negru în lumina lunii, era pieptănat după urechi, acestea fiind întotdeauna împodobite cu minunatele diamante de unsprezece carate, cunoscute sub numele de Kimberley Twins, dăruite la nuntă de primul ei soț, Ellis Ikehorn.

Billy avea o înălțime de cinci picioare şi zece inci fără tocuri, şi era de o frumusețe aproape virilă. În timp ce se îndrepta spre intrare, ea trase adînc aer în piept. Portarul Balinese, elegant în costumul negru, confecționat special pentru „Scruples", îi făcu o plecăciune adîncă înainte de a-i deschide uşa dublă, solidă. Dincolo de aceste uşi se afla o lume creată anume pentru a ademeni, a înşela cu strălucirea ei şi a-i determina pe clienți să-i treacă pragul. Dar astăzi era mult prea grăbită pentru a se mai opri şi studia vreunul din detaliile afacerii sale, căci trecutul ei din Boston o îndreptățea să-şi numească realizarea o „afacere" şi nu o fantezie, ce prinsese viață grație unei investiții de aproape 11 milioane de dolari. Născută Wilhelmina Hunnenwell Winthrop, Billy făcea parte din neamul curat al coloniştilor din Massachusetts Bay. Mergea rapid, cu pasul caracteristic vînătorilor, în direcția liftului, hotărîtă să nu-şi piardă vremea în discuții cu eventualii clienți. În mers îşi deschise larg pelerina şi-şi dezveli gîtul lung şi puternic. Era genul de femeie tulburătoare, frumusețea ei fiind caracterizată de o combinație rară şi ciudată de trăsături. Întreaga ei ființă trăda o senzualitate

violentă ce purta amprenta unui stil propriu, autoritar şi hotărît. Orice bărbat înzestrat cu spirit de observaţie şi-ar fi dat seama că ochii ei cenuşii, cu irisul străbătut de mici pete de culoare verde pal şi maro închis şi gura senzuală cu buzele de un roşu strălucitor, transmiteau un anumit mesaj, în timp ce trupul ei subţire şi mlădios, înveşmîntat în pantaloni de un verde închis şi cu o tunică crem din mătase, largă şi ajustată pe talie, exprima un alt mesaj, în totală contradicţie cu primul. Billy ştia că sînii şi fundul ei apetisant se armonizau cu eleganţa lucrurilor. Ţinuta ei de un farmec absolut contrasta izbitor cu senzualitatea ei înnăscută. Cînd venea vorba despre ea, cei care o vedeau nu ştiau ce să creadă. Căci avea o asemenea manieră de a-şi purta splendidele toalete încît dădea impresia că era gata oricînd să se dezbrace şi să se arunce în pat; alteori lua o poză de manechin în faţa fotografului, pregătindu-se să pozeze pentru „Women's Wear Daily".

În drum spre lift, Billy salută o jumătate de duzină de femei, printr-o uşoară înclinare din cap, exprimîndu-şi astfel simpatia faţă de clientela dispusă să-şi lase o mică parte din averea sa în magazinul ei. Se duse direct la ultimul etaj, unde se afla biroul celor doi angajaţi ai ei – Spider Elliott, directorul de la „Scruples", şi Valentine O'Neill, răspunzători de problemele aprovizionării şi designului. Ea bătu scurt la uşă, pentru a-şi anunţa venirea şi intră într-o cameră goală, ce părea şi mai pustie din cauza biroului din lemn de mahon plin de crestături, lucrat în stil englezesc, care contrasta puternic cu restul mobilei. Spider găsise acest birou într-un magazin de antichităţi de pe Melrose Avenue şi insistase să-l aducă la „Scruples". Părea o reminiscenţă a trecutului în mijlocul unei încăperi decorate de Edward Taylor în stil futurist, bogat în tonuri calde maronii, brun-roşcate şi gri-maro.

– La dracu', unde s-or fi dus? mormăi Billy şi deschise larg uşa de la biroul secretarei. Doamna Evans tresări violent cînd o văzu şi încetă imediat să mai bată la maşină.

– Unde sînt? întrebă Billy.

– Oh, Doamne, doamnă Ikehorn – oh, vreau să spun, doamnă Orsini – secretara se opri încurcată.

– Nu-i nimic, toată lumea încurcă numele meu, o linişti rapid Billy, pe un ton repezit.

Era căsătorită cu Vito Orsini – cel mai independent dintre producătorii independenţi de filme – numai de un an şi jumătate şi cei care citiseră despre ea, de-a lungul anilor, o ştiau sub numele de Billy Ikehorn şi de fiecare dată îi greşeau involuntar numele.

– Domnul Elliott este cu Maggie MacGregor, o informă doamna Evans. De fapt, tocmai a plecat cu ea şi a spus că va lipsi cel puţin o oră, iar Valentine lucrează în studioul ei împreună cu doamna Woodstock – s-au dus acolo imediat după prînz.

Billy strînse din buze enervată. Nici măcar ea nu putea să-i deranjeze. Exact atunci cînd avea nevoie de ei, Spider era plecat probabil cu cea mai importantă femeie din televiziune, iar Val desena o garderobă completă pentru soţia noului ambasador al Franţei. Grozav! Billy hotărîse de la început că nu se va amesteca într-o serie de probleme ca cele legate de întîlnirile de afaceri şi probele de ajustare a îmbrăcămintii de la „Scruples". Las-o pe Dina Merrill să acţioneze, pe Gloria Vanderbilt să picteze; pe Lee Radziwill să decoreze interioarele prietenilor şi pe Charlotte Ford, escortat de un grup de persoane de vază, să deseneze o întreagă colecţie de haine. Ea, Billy Ikehorn Orsini, va conduce în continuare o afacere prosperă, bazată pe vînzarea cu amănuntul, cel mai vestit magazin de lux, o combinaţie strălucită între un *boutique* şi un artizanat, cel mai bun magazin de haine gata confecţionate şi o rafinată casă de mode. Faptul că „Scruples" reprezenta doar o mică parte din averea ei nu avea nici o importanţă, deoarece, dintre toate sursele ei de venituri, magazinul constituia singura afacere de care se ocupa personal. Era în acelaşi timp pasiunea şi jucăria ei, o parte luminoasă a vieţii sale consacrată colaborării cu semenii săi, o activitate pasionantă care-i solicita instinctele pentru a lua decizii şi pentru a îmbunătăţi totul pînă la perfecţiune.

– Uite ce este, am urgentă nevoie de ei. Te rog să-i anunţi că-i aştept, imediat ce-i vezi. Mă găseşti în magazin. Ieşi şi se îndreptă spre biroul său înainte ca doamna Evans să poată rosti micul discurs pe care şi-l pregătise de săptămîni. A doua zi se

anunțau nominalizările pentru premiile Oscar şi filmul lui Vito Orsini avea toate şansele să figureze printre cele mai bune cinci filme ale anului 1977. Doamna Evans nu prea se pricepea la filme, dar din cîte auzise vorbindu-se prin magazin, doamna Ikehorn – doamna Orsini – era foarte agitată din cauza acestor nominalizări. Avînd în vedere apariția intempestivă a patroanei, ea îşi spuse că poate asta era cauza tăcerii sale. Nu prea ştia care sînt uzanțele în asemenea împrejurări.

Maggie MacGregor se simțea istovită şi copleşită de emoțiile ce-i fuseseră provocate de recentele achiziții. Tocmai cheltuise cel puțin 7000 de dolari pe toalete pe care avea să le poarte în fața camerei de luat vederi în următoarele două luni şi-şi comandase o întreagă garderobă pentru Festivalul filmului de la Cannes, din luna mai. Garderoba pentru Festival o mai costase încă 12 000 de dolari. Aceste haine aveau să fie confecționate în New York de Halston şi Adolfo, din materiale special alese pentru ea şi trimise la timp în vederea călătoriei ei, căci altfel ar fi căzut imediat capul cuiva. În contract se stipula că în cazul nerespectării obligațiilor, rețeaua respectivă de magazine avea să suporte daunele. Era clar că nu avea de gînd să-şi cheltuiască aiurea banii.

Dacă cineva ar fi încercat s-o convingă, în urmă cu zece ani, cînd era o adolescentă scundă, agitată şi grăsuță pe nume Shirley Silverstein, fiica proprietarului celui mai mare magazin de fierărie din micuțul Fort John, Rhode Island, că a cheltui 19 000 de dolari pe lucruri este o treabă serioasă, ea ar fi... rîs? Nu, reflectă Maggie, chiar şi pe vremea aceea era destul de ambițioasă ca să-şi poată imagina o asemenea situație şi destul de deşteaptă ca să înțeleagă că acest lucru presupune o încordare psihică deosebită şi o mare putere de stăpînire. Ea nu se văzuse niciodată într-o asemenea postură. Chiar şi acum, munca ei era departe de a fi considerată o chestiune de rutină. Deşi la 26 de ani reprezenta o forță în televiziune, fiind la fel de dură – mulți o considerau chiar mai dură – ca Mike Wallace şi mult mai perspicace; era chiar mai drăguță decît Dan Rather şi înzestrată

cu un talent înnăscut pentru interviuri. Avea o rețea proprie de televiziune ce transmitea la orele de maximă audiență. La fiecare sfîrșit de săptămînă, timp de o jumătate de oră, mai mult de o treime din televizoarele din Statele Unite erau deschise la emisiunea lui Maggie, în timp ce ea prezenta știrile cu concursul unei credincioase echipe de filmare. Componenții acestei echipe păreau că s-au născut cu aparatul pe umăr, iar știrile filmate de ei erau inspirate în principal de lumea filmului și a spectacolelor. Totul se baza pe o cercetare serioasă, pe surse de informație autorizate care n-aveau nimic comun cu bîrfele ce i se prezentau în urmă cu trei ani unui public mereu curios. Acum era o femeie extenuată care în ultimele trei ore văzuse atît de multe rochii, încît simțea că-i explodează capul. Dar cei de la televiziune insistau să arate strălucitoare din moment ce făcea reportaje din lumea filmului. Ea trebuia să arate ca și cum ar fi aparținut acelei lumi. În timp ce îl aștepta pe Spider Elliott să vină și să-i spună care din toaletele pe care și le alesese i se potriveau cu adevărat, ea arăta dezarmant de neîngrijită, cu bretonul zburlit și șuvițele de păr negru orientate în toate direcțiile. Dar nu se obosi să se uite în oglindă. Maggie știa că, indiferent cît de mulți bani cheltuia, arăta perfect doar în decursul jumătății de oră petrecută în fața camerei de filmat, după ce fusese aranjată de coafeză și machiată.

Spider bătu la ușă și Maggie de-abia răspunse „Ajutor!". El intră, închise ușa și se rezemă de peretele din cabina de probă, privind-o în același timp cu tandrețe, dar și cu un aer critic.

– Hei, Spidy, ai studiat cum să te rezemi din filmele vechi ale lui Fred Astaire? La fel ca și cu mersul și așezatul pe scaun? Unde ți-e jobenul? întrebă Maggie.

– Nu încerca să schimbi subiectul. Te cunosc. Probabil că iar ai cumpărat ceva ce nu ți se potrivește și acum încerci să mă pui pe mine în dificultate.

– Ești, spuse ea, pronunțînd cît mai clar, un mascul prost, un nenorocit, un ticălos. Și, pe deasupra, un amărît de protestant anglo-saxon.

– Respectele mele! Spider îi sărută mîna. Ești o actriță pe

triste, scumpa mea. Oi fi eu doar un absolvent al UCLA, care frecventează plajele, dar îmi dau seama cînd cineva face aluzie la penisul meu. Nici n-am apucat să văd hainele că te şi simţi cu conştiinţa încărcată. Un lucru n-am să înţeleg niciodată la femei, Maggie – de ce cînd te adresezi unui bărbat, numindu-l „penis" se consideră o insultă? „Eunuc", asta da, sună într-adevăr insultător.

Maggie oftă resemnată. Ştia că exagerase un pic cu acele rochii de seară pentru Festivalul de la Cannes. Era clar că ticălosul ăsta de Spider ştia ce se ascunde în mintea unei femei. Oare de unde avea acest armăsar superb darul de a ghici meandrele sufletului feminin? Din cîte ştia Maggie, intuiţia se întîlnea foarte rar în rîndul heterosexualilor americani şi nici un sistem psihologic n-o putea explica.

Spider apăsă un buton şi Rosel Korman, vînzătoarea lui Maggie, o persoană placidă şi bine crescută, băgă capul pe uşă.

– Rosel, vrei să fii amabilă şi să aduci lucrurile noi cumpărate de Maggie? întrebă surîzător Spider. Maggie şi Spider erau cei mai buni prieteni, dar ea se simţi un pic neliniştită cînd Rosel dispăru pe uşă. El avea un comportament dictatorial şi, din păcate, se vedea nevoită să-i dea dreptate de fiecare dată. Ştia de pe acum că n-o va lăsa să poarte acea toaletă Bill Blass, cu mînecile în formă de aripi de liliac, care-i plăcea atît de mult. Dar indiferent cît de frustrată o făcea să se simtă, între ei exista o legătură strînsă, bazată pe recunoaşterea independenţei celuilalt. Faptul că nu aveau motiv să dea socoteală unul altuia adîncea o relaţie de prietenie, despre care amîndoi ştiau că era mult mai importantă decît sexul. O legătură bazată pe relaţii sexuale puteau stabili oricînd şi oriunde. O prietenie adevărată se întîlnea mult mai rar.

Spider Elliott, la 32 de ani, era, după părerea lui Maggie, unul dintre cei mai atrăgători bărbaţi din lume, şi ea se pricepea destul de bine la aprecieri, avînd în vedere că lucra într-un domeniu în care trebuia să studieze ce anume le conferă oamenilor un farmec aparte. Avea un ochi expert în descoperirea unui tip seducător; dacă un actor sau o actriţă nu era înzestrat şi

cu forță de seducție, nu putea aspira la statutul de star de cinema. Ea se gîndi că Spider avea multe atuuri în această privință. Tipul americanului cu păr blond-auriu și cu un trup atletic nu se demoda niciodată. Și el avea acel păr blond natural, care pe măsură ce înainta în vîrstă devenea mai bogat și mai strălucitor. Iar ochii săi de viking, de un albastru intens, reflectau parcă tot timpul marea. Cînd rîdea, se închideau aproape complet, așa cum se întîmplase adineauri cînd îi zîmbise lui Rosel, iar la colțul fiecărui ochi avea riduri adînci care-l făceau să pară în același timp jovial și înțelept, de parcă ar fi fost un om ce se vînturase prin lume și avea multe de povestit. La nas avea o cicatrice care-i amintea de un meci de fotbal jucat cu ani în urmă, iar un dinte din față era ciobit, ceea ce-i dădea un aer de duritate. Dar Maggie se decise că farmecul lui consta în principal în darul lui de a sonda mintea femeiască, de a folosi același limbaj direct, menit să înlăture bariera dintre masculinitate și feminitate, fără prea mari complicații. Era pasionat de lumea secretă și senzuală a feminității, ceea ce-l plasa direct în centrul atmosferei erotico-narcisiste care domnea la „Scruples" și el se simțea la fel de important ca un pașă în mijlocul haremului său. Dar, lăsînd la o parte atmosfera din jurul său, Spider era un profesionist. Dacă bărbații din Beverly Hills, La Jolla sau Santa Barbara ar fi aflat de reputația secretă a lui Spider de mare fante și seducător monden poate că n-ar mai fi achitat cu atîta seninătate facturile de la „Scruples".

Rosel reapăru urmată de asistentul ei ce împingea un cuier încărcat de haine. Un paravan alb ascundea conținutul. Billy Orsini inventase acest sistem de a menține intimitatea clientului la „Scruples", o intimitate nesocotită de regulă în alte magazine de lux din Beverly Hills. Rosel plecă de îndată ce dezveli hainele. Întotdeauna Spider trata singur cu clientele, fără ca vînzătoarele să se amestece în discuție. Ele aveau obiceiul de a se îndrăgosti de cîte o rochie care ar fi venit mai bine pe ele decît pe femeia care o cumpăra. Împreună, el și Maggie, au trecut în revistă hainele achiziționate. Pe marginea unora dintre ele, Spider nu a făcut nici un comentariu, pe altele fie că le-a eliminat din capul

locului, fie că a pus-o pe Maggie să le îmbrace înainte de a se hotărî. Ea a procedat întocmai, schimbîndu-se după paravanul din colţ. Cînd au terminat de văzut tot lotul, Spider a dat un telefon şi a comandat bucătarului şef un ibric mare cu ceai Earl Grey, o sticlă de V.S.O.P. şi un platou cu caviar proaspăt şi sandvişuri cu somon afumat.

– Îţi vom restabili imediat nivelul glicemiei din sînge, o asigură el pe fata extenuată. În vreme ce împărţeau ceaiul tare, amestecat în părţi egale cu coniac, amîndoi se simţeau mulţumiţi de îndeplinirea unei sarcini dificile.

– Maggie, sper că îţi dai seama că încă nu ţi-ai ales cea mai importantă rochie.

– Hm? Ea se simţea ameţită, obosită, dar relaxată, deşi încă o mai durea spatele.

– Ce ai de gînd să porţi la festivitatea de premiere a Oscarurilor, micuţo?

– Cine ştie? Ceva. N-am cumpărat destule, deşteptule?

– Nu încă. Vrei să-mi distrugi reputaţia? Acel spectacol grandios este transmis prin satelit în toată lumea – şi privit de 150 de milioane de oameni. Asta înseamnă că 300 de milioane de ochi sînt aţintiţi asupra ta. Ai face bine să îmbraci ceva cu totul special.

– Oh, la dracu', Spider, mă înfiori.

– N-ai mai jucat niciodată un rol atît de important la festivitatea de premiere, aşa că n-ar strica s-o rugăm pe Valentine să-ţi deseneze ceva cu totul special.

– Pe Valentine? Maggie îl privea mirată. Niciodată nu-şi făcuse haine de comandă pentru că era mult prea ocupată ca să aibă timp de probe.

– Da. Şi nu-ţi face probleme, vei găsi tu ceva timp să vii la probe. Nu vrei să uimeşti întreaga lume?

– Spider, spuse ea plină de recunoştinţă, dacă-ţi pup picioarele n-o să crezi că mă dau bine pe lîngă tine?

– Nu ai puterea necesară ca să faci aşa ceva, răspunse el. Rămîi calmă şi răspunde-mi doar la cîteva întrebări. Care sînt

şansele lui Vito de a fi nominalizat? Bineînţeles că asta rămîne între noi.

– Destul de bune sau excelente, depinde. Ar mai fi şapte filme cotate printre primele zece din lume, care sînt susţinute serios. Bineînţeles că eu vreau ca el să cîştige..., dar nu aş paria următorul meu salariu pe el.

– Cum e posibil să ştii atît de puţin? îi reproşă Spider.

– Aşa este în lumea filmului. Dar Billy nu se manifestă în nici un fel? Este chiar atît de devotată acelui macaronar cu care s-a căsătorit?

– Să se manifeste? Cuvîntul „obsesie" ar fi mult mai potrivit în cazul ei. Niciodată nu-şi exteriorizează sentimentele. Dacă ar mai fi avut de aşteptat vreo cîteva săptămîni, s-ar fi trezit într-o dimineaţă şi s-ar fi privit în oglindă, descoperind imaginea Lady-ei Macbeth. La dracu', îmi place Vito şi este un tip foarte talentat, dar uneori îmi doresc ca ea să se fi căsătorit cu cineva cu o meserie mult mai puţin periculoasă, cum ar fi aceea de pilot de curse automobilistice sau aviator acrobat.

– Este chiar aşa de rău?

– Chiar mai rău.

În timp ce Maggie şi Spider stăteau de vorbă, Billy studia nerăbdătoare o parte din marfa destinată raionului de cadouri de la „Scruples", dînd tîrcoale ca un hoţ unor vase chinezeşti special lucrate spre a servi ca suport ghivecelor cu flori, unor bomboniere din argint din epoca victoriană, unor poşete de seară ornamentate cu mărgele, din secolul al XVIII-lea, unor pantofi franţuzeşti cu catarame din diamante, sfeşnicelor Battersea şi unor tabachere cu tutun de prizat din epoca georgiană. Obişnuia să denumească acest colţ „jefuirea Beijingului". În acelaşi timp arunca cîte o privire discretă la jocul de table din bar, unde şase bărbaţi se angajaseră într-o dispută amicală în aşteptarea soţiilor plecate la cumpărături, un joc a cărui miză era de minimum 3000 de dolari. La „Scruples" se amenajase un adevărat club al bărbaţilor, foarte popular, dar şi exclusivist totodată. Billy nu le scăpa din vedere nici pe cele două femei din Texas care tocmai

cumpăraseră fiecare cîte patru haine identice ce aveau la bază blană de vicună, iar în partea de sus erau împodobite cu blană de chinchilla, nurcă, nutrie şi, pentru divertisment, blană de sobol vopsită în bej, maro şi alb. Oare erau surori? Bune prietene? Niciodată nu le înţelesese pe femeile care-şi făceau împreună cumpărăturile şi alegeau aceleaşi articole. Era o mare tîmpenie. Billy îşi dădu seama că iritarea ei la vederea celor două femei se datora mai degrabă faptului că Valentine încă nu-şi terminase treaba. S-o ia naiba pe clienta ei Muffie Woodstock, creatura aceea insuportabilă. Şi Spider, ce naiba făcea de nu mai apărea odată?

Brusc, dezgustată de oamenii care o înconjurau, se apropie de una din uşile duble ale salonului de la „Scruples" şi privi pe geam la micile grădiniţe ce înconjurau magazinul ca nişte oaze. În faţa gardului viu format din tufişuri înalte de cimişir ce înconjurau clădirea din trei părţi fuseseră plantate lemn-cîinesc pitic şi sontolină. Două duzini de varietăţi de geraniu transportate în ghivece din teracotă veche chiar din sera lui Billy erau deja în floare. Ea simţea mirosul lemnului de eucalipt în focul ce trosnea în spatele paravanului din bronz, înconjurată de atmosfera grădinii de iarnă edwardiene, iar la celălalt capăt al salonului auzea murmurul vocilor unor cumpărători întîrziaţi ce-şi beau ceaiul sau şampania. Dar nici una din aceste scene familiare nu avea darul s-o calmeze.

Valentine O'Neill se distrase de minune toată după-amiaza, în studioul ei de creaţie. Doamna Ames Woodstock era genul de clientă dificilă care îi dădea multă bătaie de cap, dar această provocare o încînta, era exact ce-şi dorea. Această femeie se simţea îngrozită de lucrurile frumoase, dar era obligată de împrejurări – şi de Valentine – să le poarte, şi nu oricum, ci cu pompă. Iar Valentine nu subestima suma de bani pe care soţul doamnei Woodstock, un milionar cu multă experienţă în materie de diplomaţie internaţională, de curînd numit ambasador în Franţa, era dispus s-o plătească pentru privilegiul de a avea o garderobă întreagă comandată la „Scruples". Nici o franţuzoaică n-ar fi procedat altfel.

Deşi Valentine nu mai locuia în Paris de cinci ani şi era pe jumătate irlandeză după tată, acum, la 26 de ani, putea fi socotită o franţuzoaică autentică, la fel cum Turnul Eiffel se identifică cu Franţa. Ceea ce o făcea să pară atît de franţuzoaică, atenuînd impresia de sălbăticie proprie irlandezilor, era probabil expresia bizară a gurii sau configuraţia desăvîrşită a nasului mic, obraznic, împodobit cu cei trei pistrui, ori privirea expresivă a ochilor de un verde crud. Avea ochi de sirenă şi o faţă mică, cu un ten alb – un chip plin de viaţă ce nu părea niciodată inexpresiv sau bosumflat. Era sprintenă ca o vulpe, plină de veselie precum eroina cîntecului lui Maurice Chevalier de la care i se trăgea şi numele dat de mama ei, care se căsătorise în timpul războiului şi rămăsese cu nostalgia plaiurilor natale. Dincolo de expresiile schimbătoare ale chipului Valentinei se ascundea o fire chibzuită, ce se baza pe principii serioase îmbinate cu o tenacitate fundamentată logic, proprie francezilor, aceste trăsături grefate pe un temperament celtic vioi. În vreme ce Valentine o înfăşura pe doamna Woodstock într-o altă bucată de mătase, se gîndi că pînă şi părul ei roşcat tuns scurt părea agresiv, chiar peste măsură de agresiv, cum nu mai văzuse la altcineva.

Muffie Woodstock avea expresia uimită a unei femei casnice, care toată viaţa umblase îmbrăcată în pantaloni, călărise şi îşi crescuse liniştită cîinii de lîngă casă, iar acum se trezea în situaţia de a-şi alege o rochie pe care urma s-o poarte la petrecerea de gală a preşedintelui Franţei.

– Dar, Valentine, cred că arată bine, nu ştiu ce să zic – spuse ea neajutorată. Washington-ul îi atrăsese atenţia că va avea nevoie de cel puţin o jumătate de duzină de toalete pentru dejunurile cu celelalte doamne, cîteva rochii de seară şi cel puţin o duzină de rochii de gală şi haine pentru dineurile diplomatice.

– Dar, doamnă Woodstock, eu ştiu ce spun, o asigură Valentine, care-şi petrecuse cea mai mare parte a copilăriei în faimosul atelier de croitorie al lui Pierre Balmain din Paris, privind cum se croiau rochiile de plajă, în timp ce ea îşi făcea lecţiile. Ea era foarte sigură de sine şi voia s-o determine şi pe această femeie drăguţă să capete încredere în propriile forţe. Să

înțeleg că nu sînteți prea încîntată de această petrecere de gală, doamnă Woodstock?

– Oh, Dumnezeule, mi-e tare silă de ea.

– Dar, doamnă Woodstock, arătați foarte bine.

– Crezi?

– Şi aveți un trup minunat, pe care orice lucru vine perfect. N-am nici un interes să vă flatez. Dacă ceva era în neregulă am fi retuşat pe ici-pe colo pentru a ascunde defectul. Dar sînteți foarte înaltă, foarte subțire şi aveți un mers deosebit de elegant. Şi ştiu exact ce lucruri credeți că vi s-ar potrivi... simple, nepretențioase, destul de şterse, la fel cu cele purtate de restul lumii şi poate cu un mic colier la gît – am dreptate? Oh, eram sigură... şi sînt într-adevăr potrivite pentru reşedința dumneavoastră din Sun Valley, la ferma din Colorado şi la domeniile din Santa Barbara. Dar nu la Palatul Elysée! La Opera din Paris! La marile şi grandioasele petreceri de la ambasadă! V-ați simți prost, nepotrivit îmbrăcată şi nu v-ați găsi locul nicăieri. Nu, niciodată! Ciudată senzație, nu-i aşa? Numai dacă sînteți îmbrăcată la fel ca şi celelalte femei vă simțiți în largul dumneavoastră şi de regulă nu vă place să ieşiți în evidență. Dar numai dacă veți arăta foarte, foarte şic veți fi tratată ca o persoană de vază din străinătate.

– Bănuiesc că ai dreptate, spuse Muffie Woodstock fără prea mult chef, dar convinsă de justețea observațiilor Valentinei.

– Bun! Atunci ne-am înțeles. Vă aştept la prima probă peste două săptămîni. Şi v-aş ruga să fiți atît de amabilă încît să vă aduceți şi bijuteriile ca să le văd. Trebuie să ştiu ce bijuterii aveți în seif.

– De unde ştii că le țin în seif?

– Nu sînteți genul de femeie care să le poarte mai mult de două ori pe an – mare păcat, deoarece îmi închipui că sînt minunate.

Muffie Woodstock o privi jenată. Fără îndoială Valentine era un fel de vrăjitoare. Se gîndi că ar face mai bine să-şi cumpere nişte pantofi noi, înainte de a reveni aici, căci Valentine ar remarca imediat că pantofii ei de seară sînt cam uzați. Oh, Doamne

Dumnezeule, de ce oare voia soțul ei să fie ambasador?

– Capul sus! spuse Valentine, gîndiți-vă la minunatele partide de călărie de care veți avea parte pe domeniile din jurul Parisului.

Muffie Woodstock se înveseli. Singurul lucru pentru care ar fi cheltuit cu plăcere banii era o pereche de cizme de călărie. Dar... oare va putea călări acolo încălțată în cizme de călărie și cu un pulover vechi pe ea?

– Valentine, fiindcă veni vorba, ce-ar fi să ne ocupăm și de niște haine de călărie?

– Oh, nu! exclamă Valentine scandalizată. Pentru așa ceva trebuie să vă duceți direct la „Hermes" cînd ajungeți în Paris. Pot face orice în afară de acest lucru – pur și simplu n-ar fi cinstit.

În vreme ce o conducea spre ușa studioului ei, Valentine se simțea mai mult decît încîntată. Încă o dată creațiile ei vestimentare aveau să concureze cu cele mai elegante toalete europene. Iar doamna Woodstock, care n-avea nici cea mai mică idee despre valoarea obiectelor sale de îmbrăcăminte, va învăța în curînd acest lucru, purtînd toaletele strălucitoare, dar de o eleganță sobră, pe care i le desenase Valentine. Cu adevărat remarcabil! Cu înălțimea și cu mersul ei va egala orice ducesă. Va fi în centrul atenției în Paris – toată lumea va sta pe scaune și o va privi. Și cu timpul o să înceapă să-i placă; sau poate că nu. În privința aceasta Valentine nu putea interveni, deși ar fi dorit din suflet să se întîmple așa.

În plus, Valentine își demonstrase și de astă dată talentul de a încheia o tranzacție comercială, talent apreciat de orice franțuzoaică adevărată. Afacerile bazate pe design și vînzarea obiectelor de îmbrăcăminte erau foarte importante pentru ea chiar și în atmosfera extravagantă, exagerată și somptuoasă de la „Scruples". Dovedise o dată în plus că și în Beverly Hills, care, alături de Palm Springs, reprezenta cartierul femeilor bogate cel mai prost îmbrăcate din Statele Unite, ea reușea să creeze modele de înaltă ținută, destinate celor care știau să le aprecieze, indiferent de motivația fiecăreia.

Îmbrăcată în halatul de lucru alb şi şifonat pe care îl purta întotdeauna cînd lucra, Valentine părăsi atelierul şi intră în biroul ei, ţinînd în mînă comanda pentru noua garderobă a doamnei Woodstock. Spider se afla deja acolo cu picioarele sprijinite pe biroul uzat pe care-l împărţeau.

– Oh , Elliott, nu mă aşteptam să te găsesc aici, exclamă ea, simţindu-se brusc incomodată de prezenţa lui. De la Crăciun, cu numai şase săptămîni în urmă, cînd avuseseră acea ceartă stupidă, încheiată cu fulgere şi tunete, amîndoi evitaseră să mai stea de vorbă, aşa cum obişnuiau în fiecare dimineaţă înainte de deschiderea magazinului. Pe vremea aceea stăteau de o parte şi de alta a biroului mare de mahon.

– Am trecut pe aici doar ca să-ţi spun că i-am promis lui Maggie o rochie făcută de tine special pentru festivitatea de decernare a premiilor Oscar, spuse el distant.

– Oh, Dumnezeule, exclamă ea, am uitat complet de festivitatea Oscarurilor! Se lăsă pe scaunul din apropiere. Am fost atît de absorbită de doamna Woodstock, că am uitat de toate – nu cumva dau semne de scleroză? Oricare persoană implicată în reţeaua afacerilor din Beverly Hills considera festivitatea de premiere a Oscarurilor o mană cerească, o sărbătoare la fel de importantă ca Ajunul Anului Nou. N-avea importanţă cine cîştiga premiul, ci toaleta pe care o arbora fiecare participant.

– Poate, spuse Spider pe un ton neutru pe care ea nu-l înregistră, fiind preocupată de propria scăpare de memorie.

– Timp de trei ore am uitat complet de festivitatea Oscarurilor, spuse Valentine uimită. Mîine, în sfîrşit, se vor anunţa nominalizările şi asta înseamnă o mulţime de clienţi care vor veni să cumpere – unii dintre ei vor şti dacă se duc la festivitate şi se vor ruga pentru asta, iar dacă vor rămîne acasă se vor mărgini să admire toaletele la televizor. Gîndeşte-te şi tu că timp de şase săptămîni vom trăi într-o tensiune îngrozitoare, pentru ca în final, o mînă de oameni să răsufle uşuraţi şi fericiţi. Oare nu este o minunată punere în scenă să ţii în suspans o întreagă reţea industrială şi să-i faci pe toţi locuitorii ţării să se implice şi chiar să fie profund afectaţi de soarta cîtorva actori şi filme?

– Cît de îngăduitoare pari!

– Nicidecum. Este pură admirație, Elliott. Gîndește-te doar la sumele ce vor fi puse în joc cu această ocazie. Studiourile cheltuiesc averi pentru publicitate, biletele de film se vor vinde milioanelor de..., dar ce-mi bat eu capul cu așa ceva? La urma urmei, pe noi ne interesează doar rochiile care se vor purta în acea seară.

– Da, așa cred și eu, răspunse Spider, cu o voce inexpresivă, care avu darul s-o înfurie brusc.

– Oh, pentru tine festivitatea de premiere a Oscarurilor este o problemă foarte simplă. Cu această ocazie, tu, Elliott, vei conduce magazinul, dar problema ta o constituie doar hainele gata făcute. Pe tine nu te interesează cît „Chloé" sau „Holly Harp" vor cumpăra micuțele tale doamne. Doar eu am cu adevărat probleme. Tu nu trebuie să-ți faci griji dacă divina Streisand s-a îngrășat cu cîteva kilograme, punînd ceva pe fundul ei care și așa nu este prea mic. În cazul acesta, bineînțeles că rochia trebuie ajustată pentru a ascunde defectul, rămînînd însă strînsă pe corp. Sări de pe scaun și se îndreptă spre el aruncînd fulgere din ochii săi verzi. Tu, Elliott, n-ai de ce să-ți faci probleme dacă Raquel Welch s-a hotărît ca anul acesta să arate ca o călugăriță, dar o călugăriță care-și scoate în relief sfîrcurile sînilor, sau dacă Cher este convinsă că nu va ieși în evidență, decît dacă va fi împodobită ca o prințesă Zulu în ziua nunții. Și nu-i am pe cap numai pe prezentatori. Cum rămîne cu cei nominalizați sau cu soțiile producătorilor și amantele actorilor?

Și, se gîndi ea, cuprinsă de mînie, dar nu suflă nici un cuvînt, el nici măcar nu trebuia să fie într-o stare de alertă permanentă în ceea ce privea activitatea lui sexuală. Valentine afla întotdeauna de la diferitele ei cliente, dîndu-și seama, după expresia ochilor și după tonul cu care-i puneau întrebările, dacă Spider era deja combinat cu o anumită clientă, dacă relația lor amoroasă dura mai de mult sau dacă se aflau doar la începutul acesteia. Știa, de asemenea, și cînd se termina o legătură. Fata se purta de parcă n-ar fi știut nimic și nu-i păsa cîtuși de puțin –

ceea ce era adevărat – dar se săturase să tot fie interogată, ori de cuceririle lui Spider, ori de prietenele sale.

– Uite ce e, Val, spuse Spider pe un ton indiferent, ceea ce-i spori şi mai tare enervarea, ştii prea bine că nu rochiile pentru festivitatea Oscarurilor ne aduc cele mai mari profituri la „Scruples". La noi vine orice femeie bogată care apare la vest de Hudson. Deci, dacă aceste femei din lumea spectacolului te obosesc atît de mult, de ce nu le trimiţi la Bob Mackie, Ray Aghayan, Halston şi la ceilalţi băieţi care se ocupau cu aşa ceva înainte de a veni tu să le sufli afacerea?

– Eşti complet nebun – izbucni ea înainte de a-i surprinde expresia batjocoritoare din privire. Altădată s-ar fi amuzat, dar astăzi se simţea jignită. Şi totuşi el ştia la fel de bine ca şi ea ce importanţă prezenta clientela de la Hollywood din punctul ei de vedere. Oricît ar fi bombănit, n-ar fi cedat nici o bucăţică din teritoriul său, mai ales că îl cucerise recent. Valentine era perfect conştientă de faptul că, deşi acum reprezenta un nume faimos în circuitul Beverly Hills-Bel Air, va mai dura un timp pînă cînd va deveni o personalitate puternică în lumea modei. Şi acest lucru îl ştia şi Spider. Ce dracu' se întîmpla cu el? În mod sigur că-şi amintea, la fel de bine ca şi ea, de gustul amar al înfrîngerii pe care o împărtăşiseră amîndoi la New York în urmă numai cu doi ani. Chiar şi acum ei erau simpli salariaţi la „Scruples", poate de neînlocuit, dar magazinul îi aparţinea lui Billy Ikehorn Orsini, iar posesiunea acesteia se extindea şi asupra terenului în valoare de mai multe milioane pe care fusese construită clădirea şi asupra transportului de materiale de pe Seventh Avenue ce urma să fie ridicat de la aeroport.

În acel moment, Billy intră în birou şi îi găsi uitîndu-se unul la altul. Le aruncă o privire răuvoitoare şi le vorbi pe un ton coborît, dar suficient de tare pentru a-i face să uite de disputa lor anterioară.

– Doamna Evans mi-a dat de înţeles că amîndoi sînteţi foarte ocupaţi şi nu puteţi fi deranjaţi. Aveţi idee cît de mult v-am aşteptat?

152.025

Spider se ridică de pe scaun şi o privi cu zîmbetul lui senzual în care nu exista nici urmă de vinovăţie, aşteptîndu-se să-i domolească furia. De obicei stratagema nu dădea greş.

– Nu te mai obosi să-mi zîmbeşti frumos, Spider, i-o tăie scurt Billy.

– Billy, am terminat cu Maggie acum cinci minute. Încă mai este în cabina de probă şi se aranjează. Nu se aştepta nimeni să vii astăzi pe aici.

– Eu tocmai am condus-o pe doamna Woodstock, o anunţă Valentine cu demnitate, şi mi-ar plăcea să vezi cît de profitabilă a fost întrevederea din după-amiaza aceasta. Îi întinse comanda, dar Billy n-o învrednici nici măcar cu o privire.

– Uite ce e! La naiba, am cumpărat una dintre cele mai scumpe parcele de pămînt din ţară şi am construit pe ea unul dintre cele mai elegante magazine, apoi v-am angajat pe voi doi – aş adăuga, dintr-o mare mulţime de şomeri – ca să-l conduceţi şi să vă îmbogăţiţi şi tot ce vreau în schimb, măcar o dată, este să nu fiu nevoită să mă învîrt pe aici ca unul dintre idioţii de cumpărători care nu ştiu cum să-şi omoare timpul, ci să pot sta de vorbă cu voi atunci cînd am nevoie !

– Billy, dar nici unul dintre noi nu-ţi poate ghici intenţiile, spuse calm Valentine, perfect stăpînă pe ea şi foarte mirată de tonul neobişnuit al lui Billy. N-o mai văzuse niciodată pe şefa ei atît de profund ofensată.

– Nu trebuie să-mi ghiceşti gîndurile ca să-ţi dai seama că o să am nevoie de voi în această după-amiază!

– Credeam că ai să stai acasă cu Vito, spuse Spider.

– Acasă! Billy era uluită. Orice persoană întreagă la minte şi-ar fi dat seama că am să vin aici să-mi comand o rochie pentru festivitatea de premiere. Mîine, toată lumea va fi aici – chiar credeţi că vreau să mă amestec în mulţime?

– Dar, Billy, pînă mîine... începu să spună Valentine, dînd furioasă din cap, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

– Billy, spuse Spider cu blîndeţe, de ce atîta grabă? Ai pe puţin o sută de rochii de seară în dulapul tău. Pînă cînd nu vor

anunțate nominalizările nu vei şti dacă... Se opri cînd o văzu cum înaintează amenințătoare spre el.

– Nu voi şti dacă ce?

– Ei bine, ca să fim realişti...

– Să fim realişti în ce privință?

De astă dată, el însuşi enervat, răspunse tăios:

– Dacă filmul „Oglinzile" va fi nominalizat. În mod sigur nu vei avea nevoie de o rochie nouă dacă nu este nominalizat. Se lăsă o tăcere apăsătoare.

Dintr-o dată Billy rîse şi clătină din cap spre amîndoi, de parcă ar fi avut de-a face cu nişte copii prostuți care puteau fi însă iertați.

– Deci asta era problema, nu? Noroc că nu faci parte din lumea filmului, Spider, n-ai fi reuşit niciodată. Şi nici tu, Valentine. Ce dracu' vă închipuiți că am făcut eu şi Vito tot anul? Ne-am pregătit să pierdem grațios? Hai, mişcați-vă fundurile amîndoi. Spuneți-mi ce-o să port la această nenorocită festivitate a Oscarurilor?

2

Până la moartea lui Ellis Ikehorn, la 71 de ani, Billy Ikehorn nu şi-a dat seama de diferenţa extraordinară dintre statutul de nevastă a unui bărbat nemaipomenit de bogat şi acela de tînără femeie incredibil de bogată şi necăsătorită. Pe parcursul ultimilor cinci ani ai căsniciei lor, care durase doisprezece ani, Ellis fusese imobilizat într-un scaun cu rotile, parţial paralizat şi lipsit de grai. Deşi, din prima zi în care se măritase cu el, Billy împărtăşise soarta celor bogaţi şi puternici, ea nu-şi stabilise o poziţie bine definită în acea fortăreaţă astfel încît să aibă idee cum să-şi organizeze viaţa de văduvă. În timpul bolii soţului, ea trăise, în multe privinţe, ca o sinistrată, în acea fortăreaţă din Bel Air ducînd o viaţă plină de privaţiuni alături de un invalid. Acum, la 32 de ani, se trezise pe neaşteptate liberă, fără nici o responsabilitate familială şi stăpîna unei averi care era practic nelimitată. Billy îşi dădu seama că era îngrozită de această ipostază. Dar oare nu asta îşi dorise în lungii ani de sărăcie ai copilăriei? Acum însă averea i se părea îngrijorător de mare. Posibilităţile de valorificare a vastului său capital erau practic nelimitate, perspectivele şi proiectele fiind atît de numeroase încît îi dădeau impresia că nu se vor finaliza în nimic.

În dimineaţa în care unul din infirmierii lui Ellis venise s-o anunţe că soţul ei avusese o ultimă criză în somn, Billy trăise un sentiment de uşurare, dar şi de tristeţe pentru acea perioadă liniştită din viaţa ei, care tocmai se încheiase. În ultimii cinci ani, avusese la dispoziţie timp suficient pentru a se obişnui cu moartea lui şi de aceea n-o mai resimţea ca pe o tragedie. Şi totuşi, în acei ani, deşi Ellis fusese mai mult mort decît viu, o protejase prin simpla lui prezenţă. Cît timp trăise el, ea nu-şi

făcuse niciodată probleme în legătură cu banii. Un grup de avocați și contabili se ocupau de tot. Bineînțeles, știa foarte bine că după căsătorie, el îi dăduse zece milioane de dolari în bonuri de valoare scutite de impozit, la care adăugase cîte un dar de ziua ei, ceea ce se întîmplase de șapte ori, pînă cînd avusese prima criză în 1970. Chiar și înainte de asta ea fusese singura lui moștenitoare, revenindu-i toate acțiunile de la „Ikehorn Enterprises". Averea ei personală se ridica la enorma sumă de 80 de milioane de dolari din care obținea un venit de 4 milioane de dolari pe an, neimpozabil. În prezent, o echipă de contabili de la IRS aveau de lucru pînă peste cap la rambursarea unor taxe de la proprietățile Ikehorn, dar, făcînd abstracție de sumele respective, lui Billy îi revenea un venit net de 120 de milioane dolari suplimentar. Această nouă sumă de bani o zăpăcea și o înspăimînta în același timp. Teoretic vorbind ea înțelegea că avea posibilitatea să facă orice și să se ducă oriunde îi place. Numai gîndul că nu-și poate cumpăra o rachetă pentru a explora spațiul cosmic o trezi la realitatea imediată. Cînd se privise în oglinda măritoare, pentru a se machia, se convinsese că totul reintrase în normal. Viața ei de zi cu zi își urma cursul firesc. Se va spăla ca de obicei, își va peria dinții, se va cîntări în fiecare dimineață și seară, cum făcea de cînd împlinise 18 ani, se va îmbrăca – toate acestea făceau parte din ritualul obișnuit de viață. Își asigurase imaginea din oglindă că acționa cu multă chibzuință și nu descoperise nici un semn de panică pe chipul răsfrînt pe acele ape tăcute. Spaima care o cuprinsese nu i se oglindea pe chip. În ochii unui străin care ar fi văzut-o atunci pentru prima oară și care i-ar fi observat atent ținuta, mersul mîndru, gîtul puternic și capul ea ar fi părut la fel de despotică și puternică ca o tînără regină a amazoanelor. Ceea ce avea de făcut în primul rînd era organizarea funeraliilor. Billy aproape că se bucura la gîndul că i se oferea un scop precis asupra căruia urma să se concentreze înainte de a lua niște decizii clare.

Ellis Ikehorn nu fusese niciodată un om religios și nici prea sentimental, singura excepție constituind-o Billy și problemele direct legate de persoana ei. Testamentul lui nu

conținea instrucțiuni referitoare la funeralii şi nici în timpul vieții nu-şi exprimase vreodată vreo preferință în privința ritualului de înmormîntare. Perspectiva morții nu-l preocupase niciodată la fel ca pe majoritatea oamenilor, fie ei săraci sau bogați.

Îl va incinera, bineînțeles, se gîndea Billy. Da, o incinerare urmată de slujba de înmormîntare în biserica episcopală din Beverly Hills. Indiferent care fusese religia lui, căci el refuzase întotdeauna să discute acest aspect, ea avea să urmeze preceptele bisericii episcopale din Boston, în spiritul cărora fusese crescută. Din fericire, va avea destui oameni cu care să umple biserica. Erau destui angajați locali care lucrau în corporația sa şi mulți oameni cu care făcuse afaceri în trecut. Dacă Billy ar fi fost nevoită să se bazeze pe prietenii săi personali pentru a alcătui un cortegiu impunător, îşi spuse că ar fi putut ține slujba în ultima încăpere de la „Scala's" şi tot ar mai fi rămas loc pentru un cor numeros şi o formație orchestrală compusă din trei instrumentişti.

Ea îi telefonase avocatului său, Josh Hillman, pentru a-l ruga să se ocupe de toate aranjamentele necesare, apoi îşi concentră atenția asupra rochiei pe care urma să o poarte la înmormîntare. Doliu. Dar ea locuise mult prea mult în California, chiar dacă ani de zile se îmbrăcase cît se poate de elegant. Nu avea însă nimic în dulapul ei, aşa imens cum era, care să semene cît de cît cu o rochie scurtă neagră, potrivită pentru acea zi de septembrie a anului 1975, cu temperaturi ridicate şi cu valuri de căldură puternică, uscată, adusă de vînturile din Santa Ana. Măcar dacă s-ar fi încheiat lucrările la „Scruples" s-ar fi dus acolo, se gîndea ea melancolică. Dar construcția era departe de a fi terminată.

Pe cînd alegea cîteva rochii negre din mătase, marca Amelia Gray din Galanos, privirea îi fu atrasă din nou de oglindă. Chipul ei exprima o mare drăgălăşenie neîmpărtăşită nimănui. Billy nu era deloc modestă în privința frumuseții sale. Pînă la vîrsta de 18 ani fusese alarmant de neatrăgătoare şi, acum, cînd era frumoasă, se mîndrea cu acest lucru. Niciodată nu purta sutien. Sînii ei erau tari şi aproape indecenți. Dacă ar fi purtat sutien, sînii ar fi fost prea ridicați şi şi-ar fi pierdut din farmecul natural.

Îi mulțumea cerului că avea un fund cum trebuie, așezat la o distanță potrivită de talie, astfel încît să nu-i strice linia generală a corpului. Goală, părea neașteptat de plină. Billy se gîndea la trupul ei care nu mai simțise atingerea unui bărbat de multe, multe luni de zile. Se simțea ușor frustrată. De la Crăciun, cînd declinul sănătății lui Ellis devenise din ce în ce mai vizibil pe măsură ce treceau zilele, ea, dintr-un sentiment de compasiune, își impusese un regim de privațiuni în viața sa sexuală secretă pe care o începuse în urmă cu aproape patru ani.

În vreme ce își punea din nou hainele și aștepta ca noile rochii să fie împachetate, gîndurile îi zburară la o altă problemă: ce va face cu cenușa. Ellis, cînd îl întîlnise ea prima oară, probabil că ar fi vrut să fie îngropat sub o stivă de telefoane cît mai solicitate posibil, se gîndi ea zîmbind aducerii-aminte. Pe atunci nu avea încă 60 de ani și era un viguros magnat în lumea afacerilor internaționale, care cîștigase primul milion acum treizeci de ani și mai bine din ceea ce el numea „păstrarea banilor". Poate că ar fi preferat ca cenușa lui să fie împrăștiată prin servietele batalionului său de angajați. Întotdeauna îi plăcuse să-i țină în șah. Vînzătoarea se uită ciudat la ea; și Billy își dădu seama că îi scăpase un chicotit. Trebuia să se controleze. Altfel, pînă la prînz, tot orașul va bîrfi că Billy Ikehorn rîdea în dimineața în care soțul ei se prăpădise. Dar oare nu mai existase și altceva, în afara vieții lor conjugale, care să-i fi făcut o mare plăcere lui Ellis, înainte de a se îmbolnăvi? El obișnuia să spună că un pahar de vin bun și un nou număr din revista „Fortune and Forbes" constituiau cel mai plăcut mod de a-și petrece o seară liniștită; bineînțeles la acestea se adăuga podgoria Silverado. Se părea că era mult mai afectată decît se așteptase. În mod normal, s-ar fi gîndit imediat la acest lucru.

Nu puteau folosi avionul Lear. Hank Sanders, pilotul principal, îi explicase că nu era potrivit, pentru ceea ce avea ea de gînd. Trebuia găsit un avion care să zboare încet, cu unul din geamuri deschis. Tînărul pilot lucra pentru Ikehorn de mai bine de cinci ani. El fusese cel care îi dusese de la New York în

California, după primul atac al lui Ellis şi tot el cel care, în următoarele călătorii ale bărbatului bolnav şi ale mult prea tinerei sale soţii spre podgoriile din St. Helena sau Palm Springs ori San Diego, ocupase scaunul de pe partea stîngă a avionului. Uneori Hank lăsa comanda copilotului şi se ducea în spate, spre cabina principală, ca să-l informeze pe domnul Ikehorn despre starea vremii. După felul cum stătea la fereastră în scaunul său de invalid, acesta părea că nu-i dă nici o atenţie sau pur şi simplu nu se sinchiseşte de nimic. Totul era o simplă formalitate. Dar doamna Ikehorn întotdeauna îi mulţumise cu sobrietate, ridicîndu-şi ochii de pe revista sau cartea pe care o citea, pentru a-i pune cîteva întrebări despre felul cum se acomodase cu noua lui viaţă în California, ca să-i spună cîte zile vor sta în Napa Valley şi chiar pentru a-i sugera un anumit vin dintr-o podgorie aflată în partea locului. El îi admira enorm ţinuta demnă şi se simţea flatat cînd ea îl privea direct în ochi, în timpul scurtei lor conversaţii. După părerea lui, arăta senzaţional, dar se străduia să nu se gîndească prea mult la acest aspect.

Dar acum, cînd doamna Ikehorn stătea la cîţiva centimetri de el în avionul Bonanza închiriat pe aeroportul Van Nuys, la patru zile după incinerare, el se simţea cuprins de nervozitate în faţa pupitrului de comandă. Stingherea lui nu se datora neobişnuinţei de-a zbura cu un avion mic, căci deţinea un Sierra Beech, cumpărat la mîna a doua, cu care zbura la sfîrşit de săptămînă spre Tahoe şi Reno. El îşi dădu seama că o putea pune pe seama faptului că zbura la sfîrşit de săptămînă cu o femeie drăguţă alături de el. Nu, problema era că stătea alături de doamna Ikehorn, pe care o cunoştea bine şi care acum îi apărea foarte serioasă, preocupată şi totuşi incredibil de senzuală – stătea mult prea aproape de el pentru a se simţi în apele lui, mai ales în acele împrejurări. El evita cu grijă să o privească. Măcar dacă ar fi fost însoţită de vreo rudă, prietenă sau ceva de genul ăsta.

Făcuse plinul pentru o călătorie dus-întors pînă la St. Helena, în total 650 de mile, un zbor pe care Bonanza putea să-l parcurgă în mai puţin de patru ore şi jumătate, în funcţie de

direcția vîntului. În timp ce se apropiau de Napa, Billy rupse brusc tăcerea:

– Hank, nu vreau să aterizăm acolo pe pistă. Aş dori să urmezi înainte ruta 29 şi să zbori la o altitudine scăzută tot drumul pînă la St. Helena, apoi să înclini avionul spre dreapta. Te rog să încetineşti cînd atingi hotarele proprietății noastre de la Silverado, apoi să zbori cît mai jos posibil – 500 de picioare este o înălțime legală, nu – şi să faci un tur deasupra podgoriei.

Fără a fi prea lată, valea de la Napa se remarcă printr-o frumusețe aparte, mai ales în luna septembrie, cînd este scăldată în lumina caldă a soarelui ce mîngîie plantațiile dense şi miraculoase şi dealurile împădurite ce înconjoară valea din toate părțile. Experții consideră că cele mai bune vinuri din Statele Unite, care rivalizează şi chiar întrec vestitele soiuri franțuzeşti, provin de pe aceşti 23 000 de acri, unde densitatea plantațiilor de viță-de-vie de pe dealuri este aproape la fel de mare ca cea din Bordeaux, cu toate că aceste pămînturi sînt mult mai întinse decît cele din Franța.

În 1945, Ellis Ikehorn, care detesta francezii din principiu, fără a divulga însă motivul acestei atitudini, a cumpărat proprietățile „Hersent" şi „de Moustiers" de lîngă St. Helena. Aceste frumoase terenuri viticole fuseseră lăsate în paragină mult timp şi suferiseră şi mai cumplit în timpul prohibiției şi al marii depresiuni economice, iar ulterior cel de-al doilea război mondial aproape că ruinase industria americană a vinurilor. Cei trei mii de acri includeau şi o casă mare din piatră, cu structura din lemn, minuțios lucrată, cu două turnulețe, într-un stil victorian clar, pe care Ikehorn o restaurase în mod strălucit şi o rebotezase „Castelul Silverado", după vechiul drum de căruțe care se întindea de-a lungul văii. Reuşise să-l convingă pe celebrul pivnicer şef din Germania, Hans Weber, să vină aici şi îi încredințase lui administrarea podgoriei. Cumpărarea acestor terenuri viticole şi interesul pe care Ellis Ikehorn îl manifesta pentru faimosul vin Pinot Chardonnay şi inegalabilul Cabernet Sauvignon, soiuri obținute după şapte ani de muncă, în decursul cărora a investit 9 milioane de dolari, fuseseră singurele sale dominante în viață.

Pe cînd zburau deasupra viei presărate cu muncitori ce executau ultimele lucrări premergătoare recoltatului, Billy deschise geamul din dreapta ei. În mînă ţinea o cutie solidă, lucrată în stil georgian, din aur masiv, cu o formă pătrată, de aproape şase inci, purtînd însemnele meşterului bijutier Benjamin Smith şi datată în Londra anilor 1816 -1817. Înăuntrul cutiei erau gravate următoarele cuvinte:

Un cadou pentru Arthur Wellesley,
Duce de Wellington
Cu ocazid primei aniversări a
bătăliei de la Waterloo
Din partea respectabilei Companii a
Comercianţilor şi Bancherilor din oraşul Londra.
„Neînfricatul Duce va rămîne de-a pururi în inimile noastre".

Billy scoase cu grijă mîna dreaptă pe geam, încordîndu-şi articulaţia pentru a opune rezistenţă curentului de aer. În vreme ce avionul Bonanza zbura jos, deasupra viilor din Silverado, cu o viteză de 85 de mile pe oră, Billy deschise uşor capacul cutiei şi împrăştie cenuşa lui Ellis Ikehorn peste şirurile bogate de ciorchini de struguri ascunşi de frunzele verzi. După ce îndeplini acest ceremonial îşi puse la loc în geantă cutia goală.

– Se spune că anul acesta va fi bogat în struguri, murmură ea spre pilotul tăcut.

La întoarcere, Billy păstră o tăcere ciudată şi tulburătoare, iar Hank Sanders, aflat pradă aceleiaşi stări de tulburare, îşi închipuia că ea aşteaptă ceva de la el. În cele din urmă, au aterizat cu bine pe aeroportul de la Van Nuys; în vreme ce ducea avionul înapoi, pe pista de aterizare, şi se îndrepta apoi spre clubul Aero Beech ca să înapoieze cheile avionului, el se gîndea că ciudăţenia acestei călătorii se datora exclusiv motivului pentru care fusese făcută. Dar cînd se întoarse de la locul parcării, o găsi pe Billy aşteptîndu-l pe locul şoferului din imensul Bentley verde închis, automobilul preferat al lui Ellis, pe care ea nu avea să-l vîndă niciodată.

– M-am gîndit să facem o mică plimbare, Hank. Este încă devreme.

Ea îşi ridicase sprîncenele negre, uşor amuzată cînd îl văzuse atît de încurcat. Această invitaţie îl surprindea total nepregătit.

– O plimbare! Pentru ce? Adică, da, desigur, doamnă Ikehorn, cum ziceţi dumneavoastră, răspunse el luptîndu-se să fie politicos, şi în acelaşi timp să-şi alunge stinghereala. Ea rîse de el cu blîndeţe, gîndîndu-se cît de mult seamănă cu un fermier tînăr, cum stătea în faţa ei – puternic, cu trăsături şterse şi pistruiat, cu părul blond şi, din cîte îşi dăduse ea seama în ultimii ani, interesat numai de avioane.

– Atunci, haide, urcă-te! Nu te superi dacă conduc eu, nu? Sînt o maestră în conducerea maşinilor cu volanul pe dreapta. Ce ciudată e maşina asta veche! Mă simt de parcă ne-am afla la o distanţă de zece picioare de şosea. Prin întreaga sa atitudine dezinvoltă sugera o persoană care se pregătea să meargă la cumpărături.

Billy conducea cu dexteritate, lăsînd impresia că ştie exact încotro se îndreaptă. În vreme ce ea fredona un refren, Hank Sanders încerca să fie cît mai relaxat, de parcă o plimbare cu doamna Ikehorn ar fi fost lucrul cel mai normal din lume. Era atît de îngrozitor de stingherit din cauza situaţiei în care se găsea, încît nici nu observă bine cînd Billy părăsi autostrada şi urmă pentru cîteva mile ruta Lankershim, apoi părăsi şi acest drum larg pentru a intra pe un drum îngust. Ea întoarse brusc la dreapta şi trase în faţa unui mic motel. Opri maşina Bentley pe unul din locurile de parcare, ce se găseau în dreptul fiecărei camere.

– Mă întorc imediat, Hank. Este timpul să bem ceva, aşa că te rog să nu fugi. Ea dispăru pentru un minut în recepţia motelului, apoi reveni, fluturînd ca din întîmplare o cheie şi ducînd în mînă o cutie din plastic plină cu gheaţă. Încă fredonînd, îi întinse lui cutia cu gheaţă, deschise portbagajul maşinii şi scoase un geamantan mare din piele. Descuie uşa de la camera de motel rîzînd şi îi făcu semn să intre.

Hank Sanders se uita de jur-împrejurul camerei, cuprins de un sentiment de nelinişte combinată cu uimire, în timp ce Billy deschise barul portabil ce fusese comandat la Londra cu

zece ani în urmă, în vederea unor întîlniri rapide sau petreceri vînătoreşti în conacele de la ţară. Acesta reprezenta o relicvă dintr-o perioadă apusă a vieţii ei şi la fel de veche ca şi carafele din argint pe care le aşezase direct pe podea, întrucît nu exista masă. Podeaua camerei cu aer condiţionat era acoperită de la un capăt la altul de un covor gros şi mare, de culoarea zmeurei, ce se armoniza cu tapetul de pe cei trei pereţi, al patrulea perete fiind în întregime placat cu oglinzi. Hank se plimbă nervos prin încăpere şi observă că acea cameră nu avea nici o fereastră, nici un scaun, nimic în afara unui cufăr aşezat într-un colţ. Lumina venea din trei unghiuri diferite, pornind dinspre podea spre tavan, de care erau prinse mici reflectoare prevăzute cu becuri roz care puteau fi îndreptate în orice direcţie. Un pat mare, jos, ocupa aproape jumătate din cameră. Era acoperit cu aşternuturi din satin rozaliu şi foarte multe perne. El investiga absent baia strălucitoare în clipa în care îl strigă Billy.

– Hank, ce vrei să bei?

El reveni în cameră.

– Doamnă Ikehorn, vă simţiţi bine?

– Perfect. Te rog, nu-ţi face griji pentru mine. Ce-ai vrea să bei?

– Un scotch cu gheaţă, vă rog.

Billy stătea pe podea sprijinită de pat. Ea îi întinse băutura cu un aer atît de natural de parcă ar fi fost la o petrecere. El se aşeză pe covor – se gîndi că n-avea la dispoziţie decît spaţiul dintre covor şi pat – şi luă o înghiţitură bună din băutura pe care ea i-o turnase într-o ceaşcă din argint veritabil. În bluza albă şi-n fusta albastră strînsă pe corp după moda franţuzească, cu picioarele lungi şi bronzate întinse pe covor, arăta de parcă s-ar fi aflat la un picnic. Billy ciocni veselă cu el.

– Pentru motelul Essex, oaza de plăceri din San Fernando Valley, şi pentru Ellis Ikehorn care ar fi fost de acord cu aşa ceva, toastă ea.

– Poftim!? exclamă el profund şocat.

– Hank, nu este nevoie să înţelegi, trebuie doar să mă crezi pe cuvînt. Ea se apropie de el şi, la fel de natural şi precis ca

atunci cînd ar fi dat mîna cu cineva, întinse mîna şi o puse direct pe şlițul de la pantalonii lui. Degetele ei experte îi mîngîiau conturul penisului.

– Iisuse! Se simți străbătut ca de un curent electric şi încercă să se ridice, dar nu reuşi decît să-şi verse băutura.

– Cred că te-ai simți mult mai bine dacă ai sta liniştit, îi murmură Billy, trăgîndu-i fermoarul de la blugi. Penisul lui moale din cauza şocului era înconjurat de un păr blond şi cîrlionțat. Billy suspină încîntată. Îi plăcea că era moale şi mic. În acest fel ea îl putea lua cu uşurință în gură şi să-l păstreze acolo, fără să-şi folosească încă limba, simțindu-l doar cum creşte în acel mediu cald şi umed. Pînă şi părul de pe testicule era galben-pai. Îşi bagă nasul cu gingăşie acolo şi inspiră adînc acel miros secret. Se gîndi că atîta timp cît o femeie nu miroase sexul unui bărbat nu poate spune că l-a cunoscut cu adevărat. Îl auzi pe pilot cum încerca să protesteze uşor, deasupra capului ei, dar nu-l luă în seamă. Pe măsură ce îşi revenea din şoc, penisul lui începea să se întărească şi să se mărească. Îi cuprinse testiculele cu una din mîini, iar cu degetul mijlociu le mîngîia presîndu-i uşor pielea fină de pe scrot. Acum ea îşi plimba buzele şi limba pe sexul lui gros şi solid ca tot restul trupului său. El se lăsă pe spate, rezemîndu-se de pat şi se abandonă în întregime noului rol pasiv, simțindu-şi penisul cum pulsează pe măsură ce devenea din ce în ce mai vascularizat. În timp ce penisul lui se întărea tot mai mult, ea îşi retrase uşor gura şi se ocupa acum numai de vîrful penisului, sugîndu-l cu fermitate în timp ce îi mîngîia cu ambele mîini suprafața udă şi încordată. Cu un geamăt de plăcere, nevrînd să termine prea repede, el îi ridică capul şi-şi îngropă fața în părul ei negru şi bogat, sărutîndu-i gîtul frumos şi gîndindu-se că nu era decît o fată oarecare, doar o simplă fată. O duse în pat şi-şi aruncă blugii pe covor. Imediat îi deschise nasturii de la bluză, şi-i contemplă sînii care erau mai mari decît îşi imaginase vreodată, cu sfîrcurile catifelate, de culoare închisă.

– Îți poți imagina cît de tare m-am excitat în această oră? mormăi ea. Nu, nu cred că-ți poți imagina – va trebui să-ți arăt. Billy îşi desfăcu fusta dintr-o singură mişcare – pe dedesubt nu

mai avea nimic. Se ridică şi-l împinse în jos pe pat, ţintuindu-i umerii de cearşaf cu podul palmelor. Îl încălecă astfel încît sexul ei ajunse chiar deasupra gurii lui. El îşi întinse imediat limba s-o atingă, dar ea se tot mişca în sus şi-n jos, deasupra lui, astfel încît nu putea s-o simtă decît din cînd în cînd. În cele din urmă, înnebunit de dorinţă, nemaisuportînd jocul ei, o trase în jos şi puse stăpînire pe sexul ei umed, bucurîndu-se din plin de senzaţiile trăite. Ea se încordă şi scoase un strigăt înăbuşit simţind cum o cuprinde orgasmul. Penisul lui era atît de tare, încît se temea să nu explodeze în aer. Tremurînd de plăcere, o trase în jos deasupra lui şi o pătrunse sălbatic, în vreme ce corpul ei continua să fie scuturat de spasme.

Orele care au urmat nu s-au mai repetat niciodată, dar Hank Sanders avea să-şi aducă aminte de ele toată viaţa, chiar şi fără a vedea cutia din aur ce aparţinuse cîndva ducelui de Wellington. Billy i-o dăruise tîrziu în acea noapte ca dar de adio, înainte de a se întoarce la reşedinţa sa din Bel Air.

În timp ce urca scările largi, casa părea părăsită deşi era populată de o duzină de servitori adormiţi. Ea îşi dădu seama că îl pierduse definitiv pe Ellis. Îşi aminti de bărbatul viguros cu care se măritase în urmă cu 12 ani. Cînd îi spusese lui Hank Sanders că Ellis ar fi fost de acord cu noaptea lor de dragoste, el nu înţelesese, dar acesta era adevărul. Dacă lucrurile s-ar fi petrecut invers, iar Ellis i-ar fi supravieţuit şi, pe deasupra, ar fi fost un bărbat tînăr, probabil că s-ar fi culcat cu prima femeie care i-ar fi ieşit în cale, în amintirea vremurilor cînd se iubiseră cu pasiune. Poate că acesta nu era un mod prea potrivit de a cinsti memoria cuiva, dar lor li se potrivea perfect. Cenuşa lui împrăştiată deasupra strugurilor copţi, mirosul de spermă în părul ei, durerea binevenită pe care o simţea între picioare – Ellis nu numai că ar fi aprobat toate acestea, dar chiar ar fi aplaudat iniţiativa ei.

Cînd Wilhelmina Hunnenwell Winthrop se născuse în Boston, cu douăzeci şi unu de ani înainte de a deveni Billy

Ikehorn, oamenii preocupați de arborele genealogic – Bostonul este în această privință la fel de important ca Périgord pentru îndrăgostiți și Monte Carlo pentru proprietarii de iahturi – o considerară o fetiță foarte norocoasă. Familia sa includea un număr indispensabil de membri precum Lowell, Cabot, Warren, un număr potrivit de Saltonstall, Peabody și Forbes, și o ramură de sînge imperial de la Adams amestecat cu fiecare nouă generație. Pe linie paternă, familia avea ca întemeietor un strămoș pe nume Richard Warren, care fusese prezent la Mayflower în 1620 – mai mult de atît nici nu se putea spera – iar pe linie maternă se putea mîndri cu strămoși demni de memoria Bostonului, care se trăgeau din proprietarii de pămînturi din valea rîului Hudson și, de asemenea, dintr-o veche ramură a familiei Randolph din Virginia.

Familiile din Boston făcuseră avere de pe urma vaselor de navigație foarte rapide, a birourilor comerciale și a comerțului cu Indiile de Vest. Aceste averi considerabile, păstrate și administrate de supraveghetorii prudenți ai clanului, se materializau într-o adevărată rețea de trusturi asociate, care, practic, asigurau fiecărui nou-născut din Boston un trai lipsit de griji, pe tot parcursul vieții. De aceea, pe măsură ce creșteau copiii se arătau surprinși de atenția pe care o acordă lumea problemei banilor. Atîta timp cît trusturile familiilor prosperă încet și sigur și produc neîncetat, mulți bostonieni pur și simplu nu-și dau seama că există o problemă a banilor, la fel cum un om perfect sănătos nu conștientizează actul respirației. Din fericire, vechiul Boston a dat, cu fiecare generație, oameni excepțional de talentați în problemele financiare, bărbați care au știut să vegheze asupra investițiilor făcute de rudele lor, la fel de strălucit cum se îngrijiseră de resursele instituțiilor pe care le aveau sub control. Datorită acestor oameni, ceilalți locuitori ai Bostonului considerau vulgară discuția despre bani.

Oricum, chiar și cele mai bune familii din Boston își extindeau sfera de preocupări, căci, după cum obișnuiau să spună „nu era bine să fii implicat în aceeași afacere ca și restul familiei".

Tatăl lui Billy Ikehorn, Josiah Prescott Winthrop, și mama

pe Matilda Randolph Minot, făceau parte dintr-o ramură secundară a acestei impresionante familii. Averea predecesorilor lor se risipise în dezastrul financiar ce zguduise Lee, Higgin & Co., firma care pierduse 25 de milioane de dolari, banii clienților, atunci cînd Ivar Kreuger, „regele afacerilor", dăduse faliment și se sinucisese. În ciuda ascendenței sale strălucite, familia Matildei nu avusese bani înainte de izbucnirea războiului civil. Josiah mai salvase ceva din trusturile distruse, dar venitul soților Winthrop se reducea la o sumă derizorie de 1000 de dolari pe an. De patru generații, nici una din familii nu mai sporise în vreun fel averea. Și pentru că familiile sensibile din Boston nu obișnuiau să salveze situația materială a clanului printr-o căsătorie din interes cu un membru al altui clan bogat în trusturi prospere, ultimele generații ale familiei Winthrop se încăpățînaseră să încheie căsătorii respectabile între fete sensibile de educatori și bărbați din cler, două profesiuni onorabile în Boston, dar nu prea bine remunerate. Ultima sumă importantă fusese cheltuită de familie pentru studiile de medicină ale lui Josiah Winthrop la Harvard.

El s-a numărat printre cei mai buni studenți ai promoției sale, bucurîndu-se de aceeași apreciere și ca intern la renumitul spital Peter Bent Brigham. Specialitatea lui era ginecologia, disciplină care i-ar fi asigurat chiar un viitor strălucit dacă ar fi fost nevoit să-și trateze doar rudele de sex feminin sau prietenele lor.

Tîrziu – mult mai tîrziu – în ultimul lui an de activitate ca medic internist, Josiah Winthrop și-a dat seama că nu-l interesa practica medicală. S-a îndrăgostit cu înflăcărare și pentru totdeauna de munca de cercetare, încă din clipa inițierii sale în domeniul nou și atît de vast al antibioticelor. Munca de cercetare este cea mai sigură cale pe care un doctor o poate alege dacă nu vrea să-și asigure o existență decentă. În ziua în care ar fi trebuit să-și înceapă cariera de medic practicant, Josiah Winthrop se alăturase colectivului de cercetare al Institutului particular Rexford, ca tînăr cercetător novice, cu un salariu de 3200 de dolari pe an. Chiar și această sumă mică era cu șapte sute de dolari mai mare decît cea pe care ar fi primit-o ca cercetător la o fundație de stat.

Matilda, fire nobilă din naştere, era mult prea preocupată de sarcina ei, ce se afla în ultimele luni, ca să-şi mai facă griji în privinţa viitorului. Ea se gîndea că împreună vor reuşi cumva să se descurce cu suma de 4200 dolari pe an şi în plus, avea o mare încredere în Joe al ei cel înalt, slăbănog, cu ochii lui negri în care se citea spiritul temerar al yankeului. Sinceritatea şi hotărîrea lui de a-şi urma destinul erau pentru ea semne sigure ale unui viitor măreţ. Matilda însăşi, o frumuseţe brunetă, subţire şi visătoare, părea că a descins direct din scrierile lui Hawthorne. Firea ei amintea prea puţin de aceea a bogaţilor olandezi sau a înfocaţilor nobili din Virginia, două din ramurile arborelui său genealogic.

Cînd s-a născut fiica lor, au numit-o Wilhelmina, după o mătuşă iubită de-a Matildei, o femeie de vîrstă mijlocie care nu se măritase niciodată. Dar oricum, amîndoi au considerat că este un nume cam sobru pentru un copil, aşa că au strigat-o Honey, un diminutiv acceptabil al celui de-al doilea nume, Hunnenwell.

La un an şi jumătate de la naşterea lui Honey, Matilda a fost călcată de o maşină în timp ce traversa pe roşu bulevardul Commonwealth, într-un moment de rătăcire provocată de eventualitatea unei noi sarcini. Pentru o scurtă vreme, Josiah, îndurerat şi plin de scepticism, angajă o doică pentru micuţa Honey, dar în curînd îşi dădu seama că nu-şi putea permite un asemenea lux. Ideea unei noi căsnicii era de neconceput, astfel încît s-a văzut nevoit să-şi dea demisia de la iubitul său institut, unde deja îşi cîştigase o reputaţie de invidiat. Şi-a luat o slujbă demnă de dispreţ, dar mult mai bine plătită, ca doctor practicant, specializat în orice domeniu, de la pojar la mici intervenţii chirurgicale, într-un mic spital anonim din orăşelul Framingham, situat la aproximativ 45 de minute de Boston. Această slujbă îi oferea mai multe avantaje. Astfel, i-a permis să închirieze o căsuţă, în afara oraşului, unde s-a stabilit cu Honey şi cu Hannah, o femeie inimoasă, simplă, care îndeplinea şi funcţia de doică şi de femeie în casă. În apropiere se găsea şi o şcoală publică destul de bună şi, în plus, îi mai rămînea timp suficient pentru a-şi continua cercetările în laboratorul pe care şi-l improvizase în subsol. Josiah Winthrop nu se gîndise nici o clipă să se întoarcă la

ginecologie, căci ştia că această ramură a medicinei nu i-ar mai fi lăsat timp pentru sine însuşi.

Honey era un copil drăguţ. Mult prea bucălată, bineînţeles, şi mult prea timidă după cum spuneau nenumăratele ei mătuşi care veneau s-o viziteze la Framingham, împreună cu verii ei pînă la a patra spiţă, şi uneori chiar o luau cu ele acasă timp de mai multe zile. Dar cine putea s-o învinovăţească de ceva pe nefericita fiinţă fără mamă, al cărei tată – deşi toată lumea admitea că era un om plin de abnegaţie – îşi petrecea aproape tot timpul la spital sau în laboratorul lui din subsol, unde Dumnezeu ştie ce făcea. La urma urmei, Honey n-o avea decît pe Hannah ca să se ocupe de educaţia ei. Hannah se descurca de minune, dar trebuiau să recunoască existenţa anumitor limite în educaţia ei. Mătuşile ei deciseră ca în anul următor, cînd va împlini trei ani, Honey să meargă la grădiniţa domnişoarei Martingale din Back Bay, împreună cu verişoarele Liza şi Ames şi cu vărul Pierce. În acea instituţie va beneficia de o educaţie solidă în domeniul muzicii şi artei şi se va deprinde cu societatea copiilor care mai tîrziu aveau să facă parte din viaţa ei.

„Nici nu se pune problema", fusese răspunsul tatălui ei. După părerea lui, Honey ducea o viaţă foarte sănătoasă în acel mediu rustic şi era înconjurată de o sumedenie de copii drăguţi, cu care putea să se joace. În ceea ce o privea pe Hannah, era o femeie bună, decentă şi iubitoare, care se achita excelent de îndatoririle sale. În ruptul capului nu voia să accepte ideea că un copil de trei ani, care trăia într-un mediu curat şi era înzestrată cu o inteligenţă absolut normală, avea nevoie de noţiuni de pictură, ca să nu mai vorbim de acele jocuri cu cuburi de la oraş – se gîndise el îngrozit. Nici una din mătuşi nu reuşise să-i schimbe decizia. El fusese dintotdeauna unul dintre cei mai încăpăţînaţi membri ai familiei.

Şi astfel Honey, la vîrsta de trei ani, devenise o prezenţă nedorită în trib. Pînă şi cele mai bine intenţionate mătuşi îşi răriseră vizitele de cînd copiii lor mergeau la grădiniţă şi aveau noi prieteni cu care preferau să se joace la sfîrşit de săptămînă. Ca să nu mai vorbim de petrecerile prilejuite de zilele de naştere!

Era mai convenabil să aştepte vacanţa, cînd dragul de Josiah o putea aduce pe Honey în vizită pentru o zi. Le părea rău că el nu putea rămîne peste noapte, dar acesta insista să se întoarcă la munca lui în fiecare seară.

Honey nu părea prea afectată de răcirea relaţiilor cu mulţimea de veri şi verişoare şi cu mătuşile autoritare. Ea se juca foarte mulţumită cu copiii familiilor modeste de pe strada ei şi, cînd a venit vremea, s-a dus la o grădiniţă din apropierea casei. Şi nici nu se simţea singură cu Hannah, care-i făcea în fiecare zi prăjiturele, plăcinte şi alte dulciuri. Josiah lua întotdeauna cina cu ea înainte de a dispărea în laboratorul lui. Acesta era felul ei de viaţă şi, în lipsă de altceva, se mulţumea cu ceea ce i se oferea.

După ce-şi petrecuse doi ani la grădiniţa din cartier, Honey intră la şcoala elementară Ralph Waldo Emerson din Framingham. Acolo, încă din primele clase, îşi dădu seama că se deosebea de restul colegilor săi. Toţi aveau mame, fraţi şi surori, nu numai pe Hannah care nici măcar nu-i era rudă, şi un tată pe care-l vedea numai în timpul meselor frugale de seară. Toţi ceilalţi duceau o viaţă de familie, presărată cu glume şi emoţii, şi dispute care o fascinau şi o nedumereau totodată. Dar pe de altă parte, ei nu aveau veri şi verişoare ce locuiau în reşedinţe imense în Wellesley sau Chestnut Hill ori în casele impunătoare din Louisburg Square, în Bulfinch sau pe Mt. Vernon Street. Ei nu aveau mătuşi care făceau parte din cercurile Sewing sau frecventau seratele doamnei Welch – chiar dacă la vremea aceea ele veneau foarte rar la Framingham. Nici unul din colegii ei nu se putea lăuda cu unchi care şi-au făcut studiile la Harvard şi care toţi, ori jucau squash, ori navigau pe iahturi, şi frecventau cluburi exclusiviste ca Somerset sau Union, Myopia Hunt sau Athenaeum. Ei nu erau duşi de vreo mătuşă sau alta la concertul orchestrei din Boston, în vreo după-amiază de vineri.

Honey se deprinsese să se laude cu rudele ei şi cu reşedinţele acestora, pentru ca absenţa unei mame sau a unor fraţi şi a unei vieţi familiale obişnuite să pară lucruri lipsite de însemnătate. Treptat, colegii au început să o evite, dar această

situație n-a pus cap lăudăroşeniei lui Honey, deoarece niciodată n-a înțeles ce anume nu le convenea. În curînd ei nu s-au mai jucat cu ea după cursuri şi nici n-au mai invitat-o în casele lor sau la petreceri. Nici verii ei nu păreau prea încîntați de compania ei, deşi lui Honey nu-i displăceau în totalitate. Încet, dar sigur şi fără să înțeleagă de ce, ea a devenit un copil singuratic. Hannah îi făcea din ce în ce mai multe prăjituri, dar plăcinta cu mere şi cu cremă de vanilie îi era o slabă consolare.

Honey nu se gîndise niciodată să-i împărtăşească tatălui său problemele cu care se confrunta. Ei nu obişnuiau să discute despre sentimente. N-o făcuseră niciodată şi nici mai tîrziu n-aveau s-o facă. Ea ştia, fără să fie conştientă de acest lucru, că el ar fi dezaprobat nefericirea ei. Tatăl ei îi spunea adesea că este un copil bun, cam greoi bineînțeles, dar în curînd se va maturiza. Un copil bun nu putea, nu trebuia să facă public faptul că nu era simpatizată sau acceptată de cei din afara familiei. Pentru un copil, lipsa de popularitate era un lucru destul de grav, pe care nu-l înțelegea, spre deosebire de ceilalți care îi cunoşteau motivele. Un copil acceptă această judecată nesănătoasă emisă împotriva sa şi se simte ruşinat. Umilința provocată de lipsa de popularitate este atît de mare, încît trebuie ascunsă de cei care încă îl mai iubesc pe copilul respectiv şi îl aprobă. Dragostea aceasta era mult prea prețioasă pentru a fi pusă în pericol prin dezvăluirea adevărului.

Cînd a venit vremea şi la insistențele mătuşilor ca Honey să fie trimisă la şcoala de dans, pînă şi încăpățînatul Josiah Winthrop a trebuit să cedeze. Era mult prea deprins cu educația bostoniană ca să nu accepte fără prea multe întrebări ritualul sacru al şcolii de dans condusă de domnul Lancing de Phister. Făcea parte în mod normal, fără nici o explicație, din moştenirea de familie a lui Honey, la fel ca şi viitoarea ei înscriere în Clubul Colonial Dames. Ştia că dacă Matilda ar fi trăit, ar fi fost una dintre acele mame bine îmbrăcate care şi-ar fi escortat micuța fiică la sala de dans de la Clubul Vincent în fiecare sîmbătă după-amiază, din octombrie pînă la sfîrşitul lui mai.

Copiii se înscriau la şcoala domnului de Phister la vîrsta de minimum nouă ani. Între nouă şi unsprezece ani erau consideraţi începători; de la 12 la 14 parcurgeau o etapă intermediară, iar mai tîrziu, cînd majoritatea elevelor între 15 şi 17 ani mergeau la şcolile superioare, orele se ţineau seara, în timpul vacanţelor, şi deveneau un fel de preludiu al viitoarei cariere de dansator.

Mult mai tîrziu Honey avea să descopere că aproape toate femeile care fuseseră vreodată la o şcoală de dans rămăseseră cu amintiri neplăcute legate de mănuşile pierdute în ultima clipă, de fustiţe care alunecau în jos în mijlocul unui vals sau de băieţii transpiraţi care mergeau dinadins pe vîrfuri. Dar ea era convinsă că le făcea plăcere să-şi aducă aminte de asemenea traume ale copilăriei, căci aceasta însemna o recunoaştere implicită a apartenenţei la nişte familii care şi-au permis să-şi trimită copiii la şcoala de dans. Ea nu pomenise niciodată numele domnului de Phister. Lecţiile pe care le primise acolo nu prea aveau legătură cu dansul.

În loc să aibă vîrsta potrivită de nouă ani, cînd se dusese la prima oră de dans, ea urma să împlinească zece ani în cursul lunii noiembrie. Era o fată de zece ani, cu o înălţime de cinci picioare şi şase inci şi cu o greutate de 145 livre*. Purta o rochie ce fusese cumpărată din raionul adolescenţilor de la Filene's, din ramura Wellesley, deoarece nu i se potrivise nimic de la raionul pentru copii. Era o rochie groaznică din tafta albastră, pe care o alesese cu ajutorul lui Hannah.

O mulţime de mătuşi o sărutaseră cînd îşi făcuse apariţia în holul Clubului Vincent însoţită de Hannah, ce se simţea foarte stingherită. În clipa următoare ele se întoarseră şi îşi aruncară priviri îngrozite. „Să-l ia naiba pe Joe cap-pătrat", izbucni o mătuşă furioasă, uitînd să-şi mai ia rămas bun de la fiica sa elegantă, frumos îmbrăcată într-o rochie de catifea rozalie şi cu un guler din dantelă, tipic irlandez. Verişoarele lui Honey, împrăş-

---

* Picior – unitate de măsură avînd lungimea de aproximativ o treime dintr-un metru; inci – unitate de măsură egală cu 2,54 cm; livră – 453g.

tiate în diferite locuri, o salutaseră discret cînd intrase cu un aer timid în încăperea aglomerată.

În general, succesul domnului de Phister se baza pe faptul că taxa pentru băieți reprezenta o jumătate din cea percepută fetelor şi de aceea, la fiecare clasă avea întotdeauna mai mulți băieți. Prima lui regulă era ca fiecare băiat să încerce să-şi găsească o parteneră. Nici un băiat nu avea voie să stea deoparte atîta vreme cît nu erau invitate toate fetele la dans. Dar nici nu-i putea împiedica pe băieți să se îmbulzească într-un grup de fetițe pentru a le invita la dans pe cele mai emancipate. Erau fete care de la vîrsta de nouă ani descoperiseră deja puterea de seducție a anumitor priviri, a anumitor zîmbete sau a unui ton anume cu care spuneau o glumă. Şi nici nu avea cum să preîntîmpine situația jenantă în care era pusă fata invitată ultima la dans de vreun băiețel prăpădit şi împiedicat. (Orice psihanalist din Boston se familiariza pînă la urmă cu numele domnului de Phister.)

Practica dansului alterna cu şase etape de exerciții predate de domnul de Phister şi soția lui, înainte de pauza ce se lua după lecția de o oră. De şase ori Honey a fost ultima fată invitată la dans. Cînd acest coşmar se întrerupse pentru o scurtă pauză, ea s-a repezit la bufetul amenajat într-o parte a camerei şi a început să înfulece disperată micile prăjiturele şi plăcinte şi să bea nenumărate ceşti de punci dulce. Statea singură într-un colț şi se îndopa în neştire. Cînd doamna de Phister a dat semnalul începerii celei de-a doua ore, Honey, aflată în același colț, îşi umplea gura cu ultimele prăjiturele şi dădea peste cap cea de-a zecea ceaşcă de punci. Domnul de Phister o descoperi imediat şi luă atitudine, mai ales că lucrul acesta se mai întîmplase şi înainte.

– Honey Winthrop, spuse el tare, te rog să fii amabilă şi să te alături celorlalte fete. Sîntem pe punctul de a începe ora.

Honey se ridică brusc în picioare, roşie ca focul.

Toate prăjiturelele şi tot punciul se împrăştiară pe suprafața mesei, murdărind fața de masă albă şi rostogolindu-se pe podeaua lustruită. Doamna de Phister o conduse în grabă spre vestiarul doamnelor şi după cîteva minute o lăsă acolo pe un scaun pentru

a-şi reveni. Mai tîrziu, după terminarea orei, Honey auzi nişte fete apropiindu-se de ascunzătoarea ei şi îşi căută refugiul într-un separeu.

– Cine Dumnezeu este fata aceea grasă, îngrozitor de caraghioasă în rochia albastră demodată – închipuieşte-ţi să umbli în halul ăsta! Chiar o cunoşti? Cineva mi-a spus că este verişoara ta, se auzi o voce străină. Apoi Honey o auzi pe verişoara ei Sarah răspunzînd în silă:

– Oh, este pur şi simplu Honey Winthrop. E o verişoară foarte îndepărtată, cu adevărat îndepărtată şi nici măcar nu locuieşte în Boston. Te rog să nu spui nimănui, dar e un fel de rudă săracă.

– Vai, Sarah May Alcott, mama mi-a spus că nici o doamnă nu se exprima aşa! Vocea străină era sincer scandalizată.

– Ştiu, chicoti Sarah fără să se sinchisească de spusele sale, dar acesta-i adevărul ! Am auzit-o pe guvernanta noastră cum îi spunea acest lucru domnişoarei care se ocupă de Diana, chiar săptămîna trecută, în parc. „Doar o rudă săracă", exact aşa a zis.

Restul amintirii se pierdea în negură, deşi Honey presupunea că în cele din urmă se întorsese la Hannah, iar mătuşile ei probabil că ţinuseră un consiliu de familie, căci din ziua aceea una din mătuşi o lua la cumpărături pentru a-i alege o rochie potrivită de dans, la un magazin discret de pe strada Newbury, specializat în lucruri pentru tinerele domnişoare „prematur dezvoltate".

Din cînd în cînd, Honey se ducea la Cambridge s-o viziteze pe mătuşa Wilhelmina. Această domnişoară bătrînă, cu aspect de profesoară, era ruda ei preferată pentru că nu o întreba niciodată despre şcoală sau despre orele de dans ori despre prietenii ei, ci îi povestea doar despre Franţa şi despre cărţi şi o servea cu un sortiment bogat de prăjituri şi sandvişuri, cînd venea ora ceaiului, în apartamentul ei micuţ şi curat. Honey bănuia că şi mătuşa Wilhelmina făcea parte din categoria rudelor sărace.

Începînd din anul 1952, cînd avea zece ani, şi pînă în 1954,

Honey a strîns din dinți şi şi-a îndurat calvarul, continuînd să crească în înălțime şi să se îngraşe. Au urmat doi ani de chin la domnul de Phister şi doi ani la şcoala Ralph Waldo Emerson, unde pierduse şi puținele prietene pe care le mai avea, exact în perioada cînd fetele începuseră să dea faimoasele petreceri în pijama, să vorbească despre băieți şi să exerseze în secret arta machiajului şi sutienul. În acei doi ani îşi petrecuse Ziua Recunoştinței, Crăciunul şi mai multe săptămîni ciudate în Maine sau Cape Cod, cu mătuşile şi verii ei, şi în tot acel răstimp auzise mereu insuportabilele cuvinte „rudă săracă". Niciodată n-avea să le uite. Ea fusese nefericită şi înainte, dar prietenoasă. Treptat, însă, aceste două cuvinte au transformat-o într-o ființă ciudată, posacă şi penibil de umilă. Ea s-ar fi putut împrieteni cu verii ei dacă s-ar fi simțit bine în preajma lor, căci ei nu erau răi sáu inabordabili. La urma urmei, făcea parte din familia Winthrop. Dar amintirea orelor de dans o convinsese că îndărătul fiecărui chip zîmbitor se afla disprețul, iar fiecare remarcă binevoitoare ascundea un sentiment de compătimire. Firea ei retrasă îi îndepărtă pînă şi pe cei mai buni dintre ei, iar indiferența lor nu făcu decît să-i întărească convingerile.

Honey începu să-şi urască mătuşile autoritare şi mulțimea de veri care manifestau atîta nepăsare față de problema banilor. Ea ştia foarte bine cît de mult contau banii pentru ei. Începu să-şi urască tatăl pentru că nu cîştiga bine, pentru că prefera o slujbă anodină numai pentru a se putea consacra cercetărilor sale, de care se simțea mai legat decît de propria fiică. N-o mai suporta nici pe Hannah care o iubea, dar n-avea cum s-o ajute. Cu timpul, ajunsese să-i displacă totul, cu excepția ideii de a avea cît mai mulți bani şi mîncare din abundență.

Josiah Winthrop avu o discuție severă cu Honey despre obiceiul ei nesănătos de a mînca excesiv. El îi ținu o adevărată prelegere despre grăsimile din organism, despre mecanismul de absorbție şi despre importanța unei nutriții raționale. Îi aminti că nimeni din familia ei nu fusese aşa gras, prin urmare, totul se datora regimului alimentar neadecvat. Îi interzise lui Hannah de a mai face prăjituri. Apoi se întorsese la spital sau în laboratorul

lui şi nici Hannah, nici Honey, nu-i dădură nici cea mai mică atenţie. Ea avea aproape 12 ani şi cîntărea 165 livre.

În timpul vacanţei de vară, înainte ca Honey să împlinească 12 ani, mătuşa Cornelia, ruda favorită a lui Josiah Winthrop, a venit în vizită la Framingham, într-o după-amiază de duminică.

– Joe, trebuie să faci neapărat ceva în privinţa lui Honey.

– Cornie, te asigur că am vorbit cu ea în repetate rînduri despre problema greutăţii şi i-am interzis categoric grăsimile şi dulciurile. Probabil că şi le procură de la prieteni. Oricum, după cum îţi aduci şi tu aminte, părinţii mei erau amîndoi înalţi şi slabi şi presupun că va avea şi ea aceeaşi siluetă cînd va ajunge la pubertate. În doi ani – sau poate trei – va reveni la greutatea normală. Nici un membru al familiei Winthrop n-a fost gras! Bineînţeles că a moştenit înălţimea de la părinţii mei Winthrop, dar nu văd nimic rău în asta!

– Joe! Pe cît eşti de deştept, pe atît de stupid poţi deveni uneori. Eu nu mă refeream la greutatea ei, deşi Dumnezeu ştie că ar trebui făcut ceva şi în această privinţă. Mai tragic este faptul că nici nu este aşa de înaltă cum pretinzi tu, dar tu nici măcar n-ai avut vreme să constaţi acest lucru. Eu mă refeream la educaţia ei. Pur şi simplu, ea nu aparţine nici unui mediu. Tu eşti atît de absorbit de munca ta nenorocită, că nici nu-ţi dai seama de nefericirea acestei copile. Nu vezi că n-are prieteni de la care să poată lua dulciuri? Nici măcar nu-i cunoaşte pe oamenii pe care în mod normal ar trebui să-i ştie... cu greu poţi spune că face parte din familie şi Dumnezeu e martor că orele de dans de la domnul de Phister au constituit o adevărată tragedie pentru ea. Joe, ştii foarte bine la ce mă refer, aşa că nu lua mutra asta nevinovată, iar dacă nu ştii, atitudinea ta e cu atît mai condamnabilă. Iartă-mă pentru cruzime, dar pînă la urmă mediul nostru familial o va repudia pe Honey dacă tu n-ai de gînd să faci ceva.

– Cornie, nu crezi că eşti un pic cam snoabă? Honey rămîne o Winthrop chiar dacă sîntem nevoiţi să ne ducem viaţa la periferie. Vorbele ei scoseseră la iveală omul egoist, arogant şi încăpăţînat care nu suporta să i se facă morală şi care ştia să întoarcă argumentele în favoarea lui.

– Nu-mi pasă ce crezi tu, Joe. Tot ce ştiu este că Honey creşte ca o intrusă în propria familie, iar noi nu prea avem timp pentru străini. N-aş vrea să trăiesc în altă parte decît în Boston, dar cunosc foarte bine defectele mediului nostru familial. Atîta timp cît faci parte din el, defectele nu contează, dar Honey a cam început să se depărteze de noi şi acestea sînt faptele, Joe.

Expresia chipului lui Josiah Winthrop se schimbă. El aparţinuse dintotdeauna în mod absolut şi fără putinţă de tăgadă acestui mediu familial, indiferent unde locuise, cît de puţini bani avusese sau ce făcuse în viaţă. Era o convingere pe care nu i-o putea schimba nimeni. El avea să rămînă un membru al familiei Winthrop din Boston, chiar dacă soarta ar fi făcut din el un lepros, criminal sau un maniac. I se părea de neconceput ca fiica lui să fie expulzată din acest mediu. Interesul lui egoist fusese profund atins de cuvintele bine alese ale Corneliei.

– Şi ce-mi sugerez să fac, Cornie? întrebă el pe un ton repezit, sperînd să nu fie ceva care să-i răpească din timpul său liber. Progresase mult în munca sa de laborator, dar nu-şi putea permite să irosească nici măcar un minut.

– În principal, să mă laşi pe mine să hotărăsc în anumite probleme, Joe. Am mai încercat şi înainte, după cum bine îţi aduci aminte, dar te-ai opus tot timpul. Acum aproape că e prea tîrziu. George şi cu mine vom fi încîntaţi dacă ne vei permite s-o trimitem pe Honey la Academia Emery. Anul acesta, Liza noastră va merge acolo – întotdeauna am fost de părere că la imposibila vîrstă de 12 ani fetelor le stă mai bine la un pension de domnişoare decît acasă – împreună cu multe alte fete drăguţe din Boston. În fond, a fost şcoala la care au învăţat mama şi bunica ta – şi nu trebuie să-ţi mai spun că acolo se formează prieteniile trainice, nu? Dacă Honey va urma liceul din Framingham, nu va lega asemenea prietenii. Chiar că este ultima ei şansă, Joe. Nu-mi place să devin patetică, dar sînt de părere că le datorezi acest lucru bietei Honey şi iubitei tale Matilda. Ar trebui să accepţi. Cornelia nu se jena să apese pe coarda sensibilă a inimii, cînd era absolut necesar, deşi ştia că membrii respectabili ai Bostonului ar fi condamnat o asemenea stratagemă.

Josiah Winthrop se gîndea că era vorba de o faptă caritabilă – nu găsea alt termen mai potrivit – dar ştia foarte bine că nu-şi putea permite s-o întreţină pe Honey la Academia Emery. El se mîndrise toată viaţa că nu îndrăznise nimeni să-i ofere vreun ajutor material; încă din momentul în care refuzase în mod conştient practica medicală, era pregătit să plătească pentru asta, dar Cornelia îl speriase rău de tot.

– Ei bine, mulţumesc, Cornelia. Accept cu recunoştintă. Pînă acum m-am opus – în clipa de faţă lucrurile acestea nu mai au nici o importanţă, sînt sigur că înţelegi la ce mă refer. Te rog transmite-i şi lui George mulţumirile mele. O voi anunţa pe Honey diseară, la cină. Sînt sigur că şi ea va fi încîntată. Şi cum rămîne cu formularele care trebuie completate şi toate celelalte formalităţi?

– Mă ocup eu de tot. Bineînţeles că este loc şi pentru ea – deja am verificat. Şi, Joe, spune-i lui Honey să ia trenul de amiază spre Boston, sîmbăta viitoare. O voi aştepta în staţia Back Bay şi vom merge împreună să comandam uniformele. Totul este cum nu se poate mai simplu; oricum, trebuia să mă ocup de aceste lucruri pentru Liza.

Cornelia obţinuse cu multă graţie o victorie. De-abia aştepta să-şi întîlnească surorile la prînzul săptămînal de la Chilton Club. Dintr-o singură lovitură îl învinsese pe acel urs încăpăţînat care era Joe Winthrop, făcuse o ofertă plină de generozitate – nu că nu şi-ar fi putut permite, dar oricum – şi-şi liniştise conştiinţa tulburată care tresărea ori de cîte ori o vedea pe săraca Honey cum rămîne ultima la concursurile de înot sau de călărie, de la reşedinţa ei din Chestnut Hill.

Astfel, echipată la fel ca verişoara ei Liza, Honey plecă la Emery, unde avea să-şi petreacă următorii şase ani – ani de o singurătate înfiorătoare, pe parcursul cărora se simţise mai mult ca niciodată o intrusă.

Dintre toate felurile de snobism care fac un iad din viaţa unor fete, cel mai crud, ce nu poate fi egalat nici de un adult, este cel existent într-un pension de fete unde se formează cea mai strictă ierarhie din lume. Privilegiile de la curtea regelui Ludovic

al XIV-lea păreau de esență democratică în comparație cu cele care domneau în pension. În fiecare clasă exista un grup de fete care conducea, apoi un al doilea grup important, un al treilea, al patrulea şi chiar şi al cincilea. Apoi veneau indezirabilii. Honey, bineînțeles, fusese repudiată încă din ziua sosirii. Nu exista nici o lege care interzicea fetelor dintr-un grup să fie grase sau sărace (deşi nu prea găseai fete sărace acolo), dar incontestabil trebuia să existe şi un grup de fete repudiate, şi acesta se stabilea din primul an al şcolii şi rămînea neschimbat pînă la absolvire.

Existau însă şi unele compensații. Honey, de exemplu, îşi concentra întreaga atenție asupra învățăturii, din moment ce nu i se oferea ocazia să-şi piardă vremea la bridge sau la şuete. Ea descoperi cîțiva profesori care o apreciau pentru istețimea sa şi obținu note excelente la limba franceză, care li se preda numai în scris şi prin lectură. Chiar şi la Emery, profesorii renunțaseră pînă la urmă la încercarea de a înjgheba o conversație în franceză. Honey se împrietenise cu cîteva fete din grupul celor repudiate, dar aceste relații erau umbrite de conştiința faptului că dacă n-ar fi aparținut aceluiaşi grup n-ar fi fost văzute niciodată vorbind împreună. Ființa cea mai apropiată de ea era una din bucătărese, pe nume Gertrude, o tînără grasă care nutrea un adînc resentiment față de toate fetele subțiri. În Honey vedea o fată aproape la fel de grasă ca şi ea, căreia nu-i ajungea mîncarea uşoară ce li se servea la masă. În fiecare noapte, Gertrude, plină de răutate şi simpatie în acelaşi timp, lăsa în cămara din sufragerie o tavă acoperită, ce conținea diferite resturi de la masă, plus prăjituri din sat cumpărate de ea cu banii primiți de Honey de la mătuşa Cornelia pentru cheltuieli suplimentare.

În ultimul an, Honey atinsese înălțimea maximă de cinci picioare şi zece inci şi cîntărea 218 livre. Ar fi cîntărit şi mai mult, dar Academia Emery se mîndrea cu regimul său alimentar sănătos, bogat vitaminizat şi sărac în grăsimi. Acesta fusese introdus atît la Wellesley, cît şi la Smith. Mătuşa Cornelia intenționa să-şi trimită nepoata la colegiu, pentru a-şi continua studiile, dar Honey, mai îndurerată ca oricînd, avea alte planuri. La ultima ei vizită la mătuşa Wilhelmina, care acum era îngrijită

de familie, bătrîna doamnă îi dăruise un cec de 10 000 de dolari.

– Sînt toate economiile mele, îi zisese ea. Nu le spune că ţi i-am dat, fiindcă rişti ca George să-ţi ia banii şi să-i investească aşa cum crede el de cuviinţă şi tu nu te vei alege cu nimic. Foloseşte-i cît mai eşti tînără, fă o nebunie. Eu am fost o femeie chibzuită toată viaţa şi vai, Honey, cît de mult regret acest lucru! Nu aştepta pînă cînd va fi prea tîrziu – promite-mi că-i vei cheltui pentru tine.

O săptămînă mai tîrziu, Honey o înfrunta pe mătuşa Cornelia. Tremurînd, ea o anunţă solemn că nu voia să meargă la colegiu şi să mai suporte încă patru ani compania acelor fete. Îi spuse că are 10 000 de dolari şi că vrea să se ducă la Paris, unde va sta atîta timp cît îi vor ajunge banii.

– Cum? De unde Dumnezeu ai tu 10 000 de dolari?

– Mătuşa Wilhelmina mi i-a dat. Nici măcar nu ştiţi unde i-am depus. Nu las pe nimeni, nici măcar pe unchiul George, să-i investească în numele meu. Fata cea grasă le demonstră că ştia să-şi apere interesele. Dacă vreau, pot să fug oricînd la Paris, iar voi nici nu veţi şti şi nu veţi putea să-mi daţi de urmă.

– Ce gînduri îţi trec prin minte, copila mea? O să-ţi placă la nebunie la Wellesley. Eu m-am bucurat de fiecare clipă petrecută acolo pe tot parcursul celor patru ani. Cornelia o privi mai atent pe Honey în timp ce purtau această conversaţie incredibilă. Ceea ce vedea nu avea darul să o liniştească. Îşi dădea seama că fata vorbea serios. Era mai hotărîtă ca oricînd. Iar bătrîna Wilhelmina nu se purtase deloc înţelept. Să-i dea unui copil bani lichizi! Nemaipomenit – probabil că se senilizase. Şi totuşi, poate că se mai putea face ceva. Honey cu greu putea fi convinsă să urmeze colegiul. Cornelia chiar se gîndise de multe ori, ce va face fata după terminarea colegiului. Îşi va lua o diplomă şi probabil că va îmbrăţişa cariera pedagogică. În fond, fusese premiantă la limba franceză. Ar fi fost păcat ca fiica Matildei să ajungă o profesoară neînsemnată.

– Honey, vino aici şi stai jos. Uite ce este... sînt de acord cu planul tău, dar numai cu două condiţii. În primul rînd, trebuie să-ţi găsim o gazdă – o franţuzoaică respectabilă, unde o să fii

bine îngrijită. Nu te pot lăsa să locuieşti în vreun hotel sau la căminele alea sinistre pentru studenţi. În al doilea rînd, poţi să stai numai un an de zile – un an de zile este suficient pentru Paris – şi la întoarcere te rog să-mi promiţi că vei urma timp de un an de zile programul lui Katie Gibbs. Dacă vei face aşa, îţi vei asigura un post excelent de secretară, din moment ce este clar că va trebui să-ţi cîştigi într-un fel existenţa.

Honey rămase tăcută cîteva minute, gîndindu-se că după ce va ajunge la Paris le va fi mai greu s-o forţeze să se întoarcă acasă. Iar banii îi vor ajunge mai mult timp dacă va sta în gazdă la o familie. Ea auzise la Emery că familiile francezilor nu sînt interesate de felul cum îţi petreci timpul liber, cu condiţia să le plăteşti regulat găzduirea. Şi va scăpa ea în vreun fel de Katie Gibbs. Cum putea să se gîndească măcar la varianta cu secretara? Sau să se îngroape în acea şcoală mohorîtă?

– Bine, ne-am înţeles, îi spuse ea cu un zîmbet fermecător.

Cornelia se gîndi că acea copilă avea într-adevăr un zîmbet minunat, chiar dacă era atît de bucălată şi avea o bărbie dublă. Dar zîmbea atît de rar!

În acea noapte, Cornelia îi scrise lui Lady Molly Berkeley, o Lowell prin naştere şi una dintre cele mai importante persoane din Europa, din punctul de vedere al membrilor comunităţii din Boston.

Dragă verişoară Molly,

Am nişte veşti cam ciudate pentru tine. Honey Winthrop, fata lui Joe, are de gînd să petreacă anul următor în Paris pentru a-şi perfecţiona cunoştintele de limbă franceză, înainte de a se înscrie la şcoala lui Katie Gibbs. Este o fată bună, inimoasă, chiar dacă nu prea frînge inimile băieţilor, din păcate. Mă întrebam dacă nu i-ai putea găsi o gazdă onorabilă printre multiplele tale cunoştinţe franceze, care să-i ofere, contra cost, o locuinţă corespunzătoare. Nu are o situaţie materială prea fericită, aşa că pînă la urmă va trebui să-şi cîştige singură existenţa, dar dispune de o mică sumă care o

va ajuta să se descurce în anii următori, dacă va şti să se gospodărească. Dragă Molly, sper să-mi răspunzi înainte de a ne vedea la vară. Vom sta ca de obicei la „Claridge" şi amîndoi aşteptăm cu nerăbdare să ne întîlnim în cursul lunii iunie.

Cu dragoste, Nelie

Lady-ei Molly Emlen Lowell Lloyd Berkeley, care era pe atunci o femeie vioaie în vîrstă de 77 ani, nu-i plăcea nimic mai mult decît să facă asemenea aranjamente. Răspunse peste trei săptămîni.

Draga mea Nelie,

Mi-a făcut mare plăcere scrisoarea ta, la care mă grăbesc să răspund pentru a-ţi da o veste bună. Am făcut investigaţii şi am descoperit că Lilianne de Vertdulac are loc pentru a o găzdui pe Honey. În mod sigur îţi aminteşti de soţul ei, contele Henri – un bărbat atît de drăguţ! Din nefericire, a fost ucis în timpul războiului, şi familia lui a rămas fără un ban. Lilianne nu primeşte decît o fată pe an şi sîntem cu adevărat norocoase pentru că această femeie încîntătoare este potrivită din toate punctele de vedere. Are două fete, mai mici decît Honey, dar cu siguranţă că vor fi o companie plăcută pentru ea.

Pensiunea, ce include toate mesele, bineînţeles, o va costa 75 de dolari americani pe săptămînă, ceea ce mi se pare convenabil dacă ţinem seama de mîncarea care se serveşte pe continent în ultima vreme. Voi face toate aranjamentele, imediat ce voi primi veşti de la tine. Transmite-i dragostea mea lui George.

Cu afecţiune, Molly

Adevărata aristocraţie franceză, nu cea de dată recentă, cu titluri acordate de Napoleon, ci cea regală, ai cărei ascendenţi au trăit pe vremea Cruciadelor şi chiar mai demult, este de două ori mai interesată de bani decît francezul de rînd. Altfel spus,

aristocrația franceză acordă banilor importanță de patru ori mai mare decît orice ființă umană. Pentru ei, toți banii sînt buni în măsura în care aparțin familiei lor sau intră în familie. Dacă unul din fiii lor se căsătorește cu fiica unui bogat producător de vinuri, ai cărui strămoși erau țărani, imediat are loc o transformare și zestrea ei capătă întreaga strălucire a moștenirii doamnei de Sevigné.

Aristocrația franceză manifestase un viu interes față de oamenii cumsecade din Boston încă din zilele Revoluției Franceze, cînd un cetățean din Boston, colonelul Thomas Handasyd Perkins – a cărui fată se măritase cu un Cabot – îl salvase personal pe fiul marchizului de Lafayette și îl transportase în siguranță pînă în Lumea Nouă. Bineînțeles, se știa că locuitorii Bostonului erau în majoritate comercianți sau marinari, în general, fără nici un titlu nobiliar englezesc, dacă voiai cu tot dinadinsul să mergi cu arborele genealogic pînă la Plymouth Rock – și mulți insistau asupra acestui aspect, dar trebuia să le recunoști abilitatea de a-și spori averile pe măsură ce deveneau din ce în ce mai distinși, cu fiecare nouă generație. Și într-adevăr, multe din fiicele lor ajunseseră să poarte cele mai nobile titluri din Franța. Aceşti bostonieni, deși nu dețineau castele impunătoare, care satisfăceau într-o măsură atît de mare instinctul de proprietar al unui francez, posedau multe terenuri, mori, bănci și firme de afaceri. Și, de asemenea, aveau clasă. Nu erau niciodată vulgari. Se bucurau în liniște de averile lor, atitudinea lor fiind comparabilă cu aceea a multor familii aristocratice franceze care, forțate de împrejurări tragice, renunțaseră, după Revoluție, la grandoarea și bogăția strămoșilor lor.

Era un lucru îndeobște cunoscut că un tînăr aristocrat francez fără avere trebuia să ia în căsătorie o fată cu o bună situație materială. Aceasta constituia o îndatorire sacră față de părinți, față de sine însuși și față de viitorul familiei. Și totodată reprezenta singura modalitate de păstrare a pămînturilor. O tînără aristocrată franceză, lipsită de mijloace materiale, care nu putea încheia o căsătorie profitabilă, avea, de asemenea, o obligație față de familie. Ea trebuia să păstreze cumva aparențele sociale,

pînă cînd ajungea realmente să moară de foame, ceea ce, din fericire, nu prea se întîmpla.

Contesa Lilianne de Vertdulac îşi pierduse toată averea în cel de-al doilea război mondial, cu excepţia poziţiei sociale, curajului, nobleţei şi bunătăţii sale. Stilul ei era reprezentat de un amestec de bun gust înnăscut şi un fel de a fi uşor evaziv, la care se adăugau arta de a se stăpîni perfect şi capacitatea de a se eschiva cu dibăcie, calităţi ce-i confereau un farmec aparte, unanim recunoscut de oamenii din jurul ei. Dar chiar şi bunătatea ei fusese estompată de oaspeţii care se perindau prin casele ei în fiecare an, tineri şi de obicei americani, prin intermediul cărora îşi asigura o existenţă decentă. Era mai mult decît încîntată de a o găzdui pe domnişoara Honey Winthrop, pe care Lady Molly o recomandase cu atîta căldură. Fata părea că se înrudeşte cu aproape toate familiile bune din Boston, la fel cum Lilianne era rudă cu aproape tot Faubourg-ul St. Germain.

Micuţa franţuzoaică blondă, în vîrstă de 44 de ani, locuia într-un apartament de pe bulevardul Lannes, cu vedere spre Bois de Boulogne. În pofida greutăţilor financiare întîmpinate în timpul războiului, de care încă nu scăpase complet, ea şi cele două fete ale sale continuau să locuiască în această parte a Parisului, extraordinar de mondenă şi elegantă, deşi nu mai reuşise să renoveze apartamentul din 1939. Era o locuinţă grandioasă, cu camere înalte, scăldate în lumina soarelui. În apartament domnea o atmosferă de confort care se întîlneşte doar în căminele unde locuiesc numai femei.

La sosirea lui Honey, însăşi doamna contesă îi deschise uşa. De obicei, cînd aşteptau oaspeţi, aceştia erau întîmpinaţi de bucătăreasa Louise, care locuia în mansarda casei. În acest răstimp, Lilianne rămînea pe canapeaua din salon, rezemată între perne, pînă cînd apăreau oaspeţii şi nici atunci nu se ridica decît dacă era vorba despre vreo doamnă în vizită. Dar astăzi voia să-şi arate ospitalitatea.

O întîmpină pe Honey cu un zîmbet de bun venit întipărit pe chip, dar privirea ei exprima stupoare şi dezgust atunci cînd dădu mîna cu ea. Niciodată, dar niciodată nu mai văzuse o fată

tînără atît de masivă. Arăta ca un pui de hipopotam – era incredibil de grasă şi dizgraţioasă. Şi ce se va face ea cu fata asta? Unde o va ascunde? În vreme ce o conducea pe Honey în salonul unde se servea ceaiul, încerca să înţeleagă acest lucru îngrozitor. Deşi Lilianne nu avea de gînd să-şi petreacă tot restul vieţii găzduind diferite fete, ea se mîndrea totuşi cu faptul că la sfîrşitul sejurului de un an de zile, fiecare dintre ele se alegea cu două lucruri importante: în primul rînd îşi îmbunătăţea simţitor franceza, desigur în funcţie de posibilităţile intelectuale ale fiecăreia, şi ceea ce era şi mai important, îşi însuşea un stil elegant, absorbit chiar din aerul Parisului, ceea ce nu li s-ar fi întîmplat niciodată dacă nu s-ar fi ivit această ocazie. Dar ce va face cu această fată?

În timp ce stăteau în fata serviciului de ceai, ea îi vorbea cu un calm perfect, în ciuda emoţiilor care o stăpîneau.

– Bine ai venit în casa mea, Honey. Să-ţi spun Honey, nu? Şi tu poţi să-mi spui pur şi simplu doamnă.

– Vă rog, doamnă, vreţi să fiţi amabilă şi să mă strigaţi pe numele meu adevărat? Honey îşi repetase în minte acest mic discurs de nenumărate ori, în timpul zborului de la New York spre Paris. Honey este doar un nume copilăresc şi depăşit, care nu mi se mai potriveşte. Adevăratul meu nume, primul nume, este Wilhelmina, dar aş vrea să-mi spuneţi Billy.

– De ce nu? Oricum, se gîndi ea, acest nume era mai potrivit pentru o fată aşa de grasă, aproape lipsită de feminitate. Deci, Billy, asta este ultima oară cînd îţi mai vorbesc englezeşte. După ce-ţi voi arăta camera ta şi-ţi vei aranja lucrurile, nu va mai rămîne mult timp pînă la cină. În această casă, masa de seară se serveşte devreme – la 19,30 – deoarece fetele mele au multe teme de făcut în fiecare zi. Începînd cu cina din această seară vom vorbi numai franţuzeşte cu tine. Louise, bucătăreasa, nu ştie deloc englezeşte. Ştiu că îţi va fi greu, dar este cea mai bună metodă de a-ţi însuşi rapid limba. Lilianne le făcea întotdeauna cunoscută această condiţie musafirelor sale. Poate te vei simţi stingherită la început, dar dacă nu procedăm aşa, nu vei învăţa niciodată să vorbeşti fluent franceza. Nu vom rîde de tine, dar te vom corecta de fiecare dată, aşa că te rog să nu te simţi jignită

din această pricină. Dacă te vom lăsa să greşeşti, nu ne vom îndeplini îndatoririle. Dar Lilianne îşi dădu seama că vorbele ei nu trezeau nici un ecou în mintea lui Billy. În ciuda eforturilor făcute, musafirele ei îşi petreceau cel mai mult timp, zile şi chiar nopţi, cu studenţii americani care umpleau Parisul şi nu-şi pierdeau prea mult timp cu aprofundarea limbii franceze. Teoretic, toţi studiaseră franceza în şcoală. După părerea ei, aceşti tineri aveau nişte cunoştinţe de limbă mai mult decît sumare şi de obicei se complăceau în ignoranţa lor.

Ochii lui Billy scînteiară. În loc s-o privească îngrozită, ca majoritatea fetelor cînd auzeau această condiţie, fata asta enormă părea animată de o dorinţă puternică de a învăţa. Ei bine, se resemnă în gînd Lilianne, poate se va dovedi o fată serioasă. Avînd în vedere situaţia creată, nici nu putea spera mai mult. Dar oricum, nu avea să se comporte ca acea fată din Texas care se credea la hotel şi îi cerea de trei ori pe săptămînă cearşafuri curate, sau ca new-yorkeza aceea care se văita că nu există nici un duş în casă, căci ea ar fi vrut să se spele pe cap în fiecare zi, ori ca fata din New Orleans care rămăsese gravidă, şi astfel se văzuse nevoită s-o trimită acasă, sau ca fata din Londra care sosise cu patru cufere şi pretindea nu ştiu cîte umeraşe în plus, ba chiar îi sugerase Liliannei să-i facă loc în dulapul ei.

Viaţa domestică din casa contesei de Vertdulac era simplă. Louise se ocupa de toate treburile casei – gătit, spălat şi cumpărături. Muncea 18 ore pe zi şi era cît se poate de mulţumită. Ea trăise aproape toată viaţa cu contesa şi nici ea, nici Lilianne nu vedeau nimic neobişnuit în acest aranjament care le convenea amîndurora.

Dis-de-dimineaţă, cu mult înainte de micul dejun, Louise se ducea la cumpărături în Rue de La Pompe şi făcea aprovizionarea pentru ziua respectivă. Cumpăra exact strictul necesar, nimic mai mult. În bucătărie nu exista frigider. Orice aliment, care trebuia ţinut la rece, cum ar fi laptele sau brînza, era pus într-o cutie cu capac prin care pătrundea aerul, aceasta fiind aşezată în fereastra bucătăriei.

Louise se pricepea de minune la cumpărături. Era o expertă în chilipiruri şi ajunsese să fie cunoscută de toţi vînzătorii, care renunţaseră de mult să-i vîndă altceva decît o marfă bună la cel mai scăzut preţ posibil. Chiar şi aşa, cheltuielile pe mîncare reprezentau cel puţin 35% din bugetul familiei. Lilianne de Vertdulac ştia în fiecare zi ce sumă cheltuise Louise, deoarece chiar ea îi dădea banii seara, iar în ziua următoare lua restul pe care i-l aducea Louise. Nu era vorba de lipsă de încredere în servitoarea ei, dar pur şi simplu, aceşti bani, primiţi de la fetele pe care le găzduia, reprezentau singurul mijloc de subzistenţă al familiei. Renta care i se trimitea de la mica ei căsuţă de ţară din Deauville nu-i ajungea decît pentru haine şi pentru şcoala fetelor, dar mîncarea, chiria şi cheltuielile curente erau acoperite din banii fetelor primite în gazdă.

Billy îşi aranjă modesta sa garderobă, în general alcătuită din fuste şi bluze de culoare închisă, apoi ieşi pe balconul camerei, inspirînd extaziată aerul Parisului, care n-avea nimic comun cu descrierile aride întîlnite în cărţi. Acum înţelegea de ce autorii respectivi nu reuşiseră să redea prin cuvinte toată splendoarea şi parfumul specific acestui oraş. Din balconul ei îngust aproape că distingea castanii şi iarba înaltă din Bois. Camera în sine era mobilată simplu, cu un pat înalt şi neregulat, acoperit de o cuvertură din damasc uzată, de culoare galbenă şi o pernă înfoiată din acelaşi material. La capătul holului era toaleta – o cămăruţă placată în faianţă şi în care se afla un scaun de W.C. cu lanţ, iar alături un sul de hîrtie subţire şi maronie. În camera ei exista o chiuvetă cu o mică oglindă deasupra acesteia. Cînd voia să facă baie, trebuia s-o anunţe pe contesă, şi aceasta îi punea la dispoziţie propria cameră de toaletă.

Datorită emoţiilor, aproape că uitase de mîncare, dar cînd bătaia din uşă îi aminti că sosise ora mesei, îşi dădu seama că îi era mai foame ca niciciînd. Intră în salon, la capătul căruia se afla o mică masă ovală. Ea adulmecă aerul, aşteptîndu-se să simtă aroma mîncării. Dar, spre deosebire de sufrageriile de la Boston şi Emery, aici nu mirosea deloc a mîncare.

Cele două fete ale contesei erau nerăbdătoare s-o cunoască pe Billy. Fiecare dintre ele dădu mîna cu ea şi îi spuseră cîteva cuvinte de curtoazie, într-o franceză sobră. Billy nu mai văzuse niciodată asemenea fete. Deşi Danielle, cea mică, avea 16 ani şi Solange, cea mare, 17 ani, amîndouă arătau ca două fete americane de 14 ani. Aveau trăsături aproape identice: chipul palid, ascuţit, expresia feţei foarte serioasă, cu linii perfecte, păr blond, drept, cu cărare pe mijloc şi ochi de un gri şters. Îmbrăcate la fel, în fuste albastre plisate şi bluze bleu şi fără să fie deloc machiate, cele două fete aveau un aer foarte demn, care nu se deosebea cu nimic de acela al elevilor englezi.

Un scîrţîit şi-un pîrîit ce se auzeau în apropiere anunţară sosirea Louisei, ce împingea un cărucior vechi cu etajeră, dinspre bucătăria situată la celălalt capăt al apartamentului în formă de L. Billy stătea chiar lîngă contesă care servea cu grijă supa subţire, delicioasă de legume. Îşi puse mai întîi ei în farfurie, apoi lui Billy şi după aceea fiecărei fete. După supă urmă cîte un ou fiert moale, cîte unul pentru fiecare, apoi o salată mare cu o felie foarte subţire de şuncă rece. După fiecare fel de mîncare, ori Solange, ori Danielle curăţau farfuriile şi le puneau cu grijă pe cărucior. Pe masă se afla un coş cu pîine, dar Billy observă că nu mînca nimeni din ea şi n-a vrut să facă notă discordantă. Oricum, descoperi îngrozită că nu-şi aducea aminte cu precizie cum se spunea în franceză „vreţi, vă rog, să-mi daţi pîinea?". Oare se spunea „Voulez-vous me passer le pain?" sau „Passez le pain, s'il vous plait?" Era foarte important pentru ea să nu greşească. Franceza cu care se deprinsese Billy la Emery părea să nu aibă nici cea mai mică legătură cu sunetele ciudate pe care le scoteau cele două fete în timp ce vorbeau cu mama lor. Recunoştea vag cîte un cuvînt dintr-o sută, dar imediat după aceea nu mai înţelegea nimic, şi panica ei creştea, la gîndul că undeva, cîndva, făcuse o greşeală teribilă. Dacă aşa suna franceza, ea n-o ştia. Absolut deloc.

După salată, farfuriile au fost curăţate şi puse deoparte, în locul lor fiind aduse altele curate. Doamna a tras în dreptul ei un platou pe care se afla o mică bucată de brînză aşezată pe un

ervețel împletit din paie şi înconjurată frumos cu frunze verzi. Contesa şi-a tăiat tacticos o felie şi i-a întins platoul lui Billy, are şi-a tăiat o felie la fel de mare ca şi cea a doamnei, fiind rea intimidată pentru a lua mai mult. Pîinea a fost în sfîrşit ervită, împreună cu o bucăţică infimă de unt ce avea imprimată e ea un desen drăguţ. La desert li s-au adus patru portocale pe are fetele şi doamna le-au cojit cu îndemînare, cu ajutorul uţitului, într-un fel neobişnuit pentru Billy, dar le imită şi ea cît utu mai bine. În centrul mesei, se afla o carafă de vin, dar numai loamna se servea din ea. Fetele au băut apă şi aşa a făcut şi Billy, căreia nu i se oferise niciodată vin la masă.

După cină, Danielle şi Solange au îndepărtat căruciorul şi Louise a adus o tavă cu două ceşcuţe de cafea neagră şi un ibric u cafea filtru. A pus tava pe măsuţa de cafea din faţa canapelei lin salon şi contesa i-a făcut semn lui Billy s-o urmeze ca să mai tea de vorbă. Între timp fetele îşi continuau lecţiile. Pînă atunci Billy nu scosese mai mult de patru vorbe. Cînd ambele fete o ntrebaseră ceva, ea se mărginise să zîmbească larg şi să clatine lin cap, apoi cu o expresie de amărăciune şi confuzie spusese „Nu înţeleg". Nici una dintre ele nu a părut cîtuşi de puţin urprinsă. Toată viaţa lor trăiseră alături de fete ciudate, care nu e înţelegeau limba, şi faptul că se deranjau să-i adreseze vreun uvînt era doar o manifestare a politeţii. Dacă Billy le-ar fi ăspuns, ele ar fi fost extrem de surprinse.

După alte cinci minute de stînjeneală, în timpul cărora au cafeaua neagră şi îndulcită cu nişte binevenite cubuleţe de ahăr maroniu, Billy se aventură să spună un timid „Bonsoir" şi e retrase în camera ei. Îi era îngrozitor de foame. Acel cubuleţ le zahăr îi deschisese apetitul pentru dulciuri, pe care de-abia i-l putu potoli cu cele două batoane de ciocolată pe care le avea n poşetă. Oricum, îşi aminti ea, înainte de a se lăsa cuprinsă de lisperare, francezii mănîncă bine la prînz, nu la cină, aşa că masa lin această seară nu a fost decît un preludiu al prînzului. Dar otuşi, de ce nu se serveau de două ori, de ce porţiile erau atît de ncredibil de mici – un ou fiert, o felie de şuncă, Doamne fereşte! - şi de ce toată lumea mînca atît de puţină brînză? Gîndindu-se

la toate acestea, dar mai ales la munți de cremă cu unt, zahăr și stafide, în cele din urmă Billy adormi.

Și cînd te gîndești că cina din acea seară oferită de Lilianne de Vertdulac fusese una dintre cele mai bogate mese care se consumase vreodată sub acel acoperiș! Supa de legume și felia de șuncă fuseseră special pregătite în cinstea noului oaspete.

Billy se familiariză curînd cu meniul obișnuit al casei de Vertdulac. Micul dejun consta din două felii de pîine franțuzească prăjită, tăiate în diagonală, unse cu puțin unt și acoperite cu un strat subțire de gem. Alături era așezată o ceașcă mare ca un castronaș de supă, plin cu cafea cu lapte fierbinte. La prînz se servea întotdeauna o farfurie cu supă preparată din legumele rămase din ziua precedentă, în care se puneau cîteva linguriță de lapte chiar înainte de a fi servită. Felul următor consta dintr-o felie de carne, uneori două, de vițel, miel sau vacă, toate tăiate atît de precis și subțire cum nu mai văzuse niciodată Billy. Carnea se servea cu o garnitură de cîțiva cartofi perfect tăiați și cu un fir de pătrunjel. Se aducea apoi o farfurie încărcată din belșug cu legume fierte, cu un pic de unt care uneori era chiar vizibil. În final se serveau brînza, care de obicei trebuia să țină două zile, o salată mare de lăptuci și fructe. Cina consta de obicei dintr-un ou, într-o formă oarecare, brînză, salată și fructe. Regimul alimentar al lui Billy, care totaliza circa 1100 de calorii pe zi, se compunea în principal din mîncăruri slabe, fructe proaspete și legume.

După două zile de asemenea elegante și frumos prezentate mese, dar fără nici o speranță de a o sătura, Billy începuse să se gîndească serios la sursele sale de supraviețuire. Într-o noapte se aventurase plină de teamă pînă în bucătărie, și se furișase ca un hoț spre cutia din geam care era goală, urmînd să fie umplută de Louise, în dimineața următoare. În toată casa nu exista nici o coajă de pîine. Ea se gîndi să se împrietenească cu Louise dar, din moment ce nu știa franceza, acest lucru devenea imposibil. Își propuse apoi să se ducă la o cafenea sau la un restaurant și să comande o masă decentă, dar cartierul din Paris în care locuia era în întregime rezidențial. Oricum, Billy știa foarte bine că n-ar fi avut curajul să se ducă singură într-o cafenea și să comande

în franceză. Cum putea să facă aşa ceva? Apoi îi veni ideea să meargă pe Rue de la Pompe şi să-şi cumpere mîncare pe care s-o ascundă în cameră. Ar fi putut să arate cu degetul ce voia şi să plătească preţul cerut. Dar îi era teamă să nu atragă atenţia celorlalţi asupra ei; ar fi fost o situaţie neînchipuit de jenantă. Plănuise apoi să cumpere mîncare şi s-o mănînce pe stradă, dar şi această idee era de neconceput. Ea nu văzuse nici un francez mîncînd pe stradă, în cartierul ei luxos, mărginit de bulevardul Foch şi Henri Martin, două dintre cele mai elegante artere pariziene, deşi, uneori, ea mai vedea cîte un copil grăbindu-se spre casă, care muşca pe furiş dintr-o baghetă de pîine.

Încercările lui Billy de a rezolva problema mîncării s-au izbit de propriile intuiţii pe care şi le dezvoltase de-a lungul celor 18 ani de viaţă, intuiţii legate de aspectele posesiunii.

Fără să aibă nici cea mai mică idee despre valoarea banilor, ea era în stare să aprecieze destul de bine veniturile de care dispunea vreo rudă de-a ei sau suma de bani pe care o deţineau alţi oameni din cercurile lor. Billy îşi dădea seama care din verii ei erau bogaţi, mai puţin bogaţi sau cei mai bogaţi; de asemenea, care din fetele de la Emery erau cu adevărat bogate, pe de-a-ntregul bogate sau numai bogate. Toată viaţa şi-o petrecuse încercînd să rezolve problema drepturilor. Ea, Billy, nu era o persoană îndreptăţită şi nici nu fusese vreodată. Fără îndoială, unii oameni erau îndreptăţiţi să aibă orice îşi doreau. Alţii erau însă numai parţial îndreptăţiţi – atît şi nimic mai mult. Ea înţelesese foarte bine acest sistem al valorilor. Deşi încercase de-a lungul anilor să afle de ce unii erau îndreptăţiţi şi alţii nu, niciodată nu ajunsese la o concluzie satisfăcătoare. I se părea revoltător de nedrept. Dar asta era situaţia.

De aceea, intuia că problema mîncării în casa Liliannei de Vertdulac reprezenta un subiect tabu. Mîncarea servită reflecta cît se poate de fidel posibilităţile doamnei de a cheltui. Ea înţelesese foarte bine acest lucru şi nu-i mai rămînea decît să se supună. Cantitatea de mîncare era la fel ca cea dinaintea sosirii ei şi nimic nu avea să se schimbe. Evident, ar fi fost o impolitеţe din partea ei să-i atragă atenţia doamnei că nu-i ajungea mîncarea;

o singură dată îndrăznise să ceară supliment – atunci cînd porțiile tăiate cu grijă de contesă au ieşit mai multe la număr. În asemenea cazuri, bucata de carne rămasă era împărțită în mod egal între cele trei fete.

Billy se chinuia îngrozitor să adoarmă seara. Zilele ei erau ca o agonie continuă. Slăbise aproape o livră pe zi. Trăia cu aproximativ 3 000 de calorii zilnic, ceea ce reprezenta mai puțin decît regimul alimentar din copilărie. Dacă s-ar fi aflat la Maine Chance sau la Golden Door, n-ar fi putut s-o rețină acolo nici sub amenințarea puştii, dar atracția tot mai mare pe care o exercita asupra ei farmecul misterios al contesei, ca şi interesul pentru limba franceză o țintuiau în această casă. Şi, oricum, n-ar fi avut alt loc unde să se ducă.

După prima lună, Billy a început să viseze în franceză. Începuse să prindă înțelesul frazelor ciudate care erau rostite în preajma ei. Cu timiditate arăta anumite lucruri şi întreba de denumirea lor în franceză. Se străduia să răspundă întrebărilor de la masă şi-şi însuşea cu o exactitate nemaipomenită termenul corect atunci cînd i se atrăgea atenția asupra greşelilor comise. În plus, era avantajată de o memorie excelentă. Fiindcă îi lipsea complet deprinderea conversațiilor în franceză, nu se punea problema corectării accentului. Franceza pe care o vorbea era rudimentară, foarte puțin literară, dar îşi însuşise accentul şi intonația de la Lilianne de Vertdulac.

Într-o seară, în timpul celei de-a cincea săptămîni a şederii lui Billy, Danielle şi Solange au avut prima lor ceartă în legătură cu ea. De regulă musafirele mamei lor le erau atît de indiferente, încît nici nu le pomeneau în discuții.

– Este curios, spuse Danielle, cu vocea ei clară, melodioasă, am avut în gazdă o mulțime de fete slabe care apoi s-au îngrăşat, după ce au băut tot vinul de la masă şi şi-au petrecut serile în restaurante, cu băieți, dar niciodată n-am avut o fată grasă

– Una este de ajuns, spuse tăios Solange.

– Nu fi răutăcioasă. Poate că n-are nici o vină, o fi vorba doar de un dezechilibru glandular, sugeră cu blîndețe Danielle

– Mai degrabă e vorba de lăcomia americanelor care înfulecă tot ce le iese în cale.

– Solange, eu cred că a început să slăbească. Serios!

– Cam dificil pentru ea. N-ai observat că la micul dejun ia întotdeauna trei tartine – ar lua şi patru dacă ar putea – şi sînt sigură că fură zahăr. Cînd am dus aseară tava cu serviciul de cafea înapoi în bucătărie, zaharniţa era aproape goală şi mama bea întotdeauna cafeaua neîndulcită.

– Chiar şi aşa, n-ai observat ce largi îi sînt fusta şi bluza pe ea?

– Niciodată nu i-au venit cum trebuie hainele. Dacă e să discutăm despre asta.

– Proasto! Îţi spun eu că a început să slăbească. Uită-te şi tu la ea cu atenţie!

– Ah, nu, mulţumesc. Vezi-ţi de lecţiile tale, prostuţo, mi-ai întrerupt lectura din Racine!

În timpul Ocupaţiei din Franţa şi al anilor grei care au urmat războiului, Lilianne se obişnuise să-şi alunge din minte gîndurile supărătoare. Ea n-o mai privise cu atenţie pe musafira ei încă din acea primă zi, care îi lăsase o amintire grotească, absolut ieşită din comun: un păr negru ciufulit, lung, care-i încadra faţa plină, ochii vii, închişi la culoare, îmbrăcată cu nişte lucruri imposibile, dar cu pantofii surprinzător de buni şi cu un elegant ceas de mînă. Deşi îşi făcuse datoria de ghid temporar prin Paris, arătîndu-i lui Billy toate monumentele istorice mai importante, ea îşi îndeplinise obligaţia într-un mod superficial, fără să fie atentă la reacţia lui Billy. Nu avea de gînd să-şi facă un obicei din asta. Celelalte fete învăţaseră foarte repede să se descurce singure, şi ea aşteptase cu nerăbdare clipa cînd nu mai apăreau la masă, în casa de pe bulevardul Lannes, întrucît îşi găsiseră altceva mai bun de făcut. Dar această hipopotămiţă din Boston, reflecta Lilianne, se părea că se ataşase de casă, împrumutînd ziarul „Le Figaro" în fiecare dimineaţă, după ce-l termina ea de citit, citind toată după-amiaza „Colette" în camera ei, pierzîndu-şi vremea prin salon înainte de prînz şi cină, nelipsind niciodată de la ceai,

iar din cînd în cînd plimbîndu-se prin „Bois", dar neaventurîndu-se niciodată prea departe şi nelipsind de la nici o masă. Şi acum, Danielle insista că Billy slăbise.

În acea seară Lilianne se uită pentru a doua oară cu mai multă atenţie la Billy. Ea avea încredere în spiritul ei de observaţie, o franţuzoaică are întotdeauna încredere în judecata ei, indiferent dacă studiază un pui de găină proaspăt sau noua colecţie a lui Yves Saint Laurent. Lilianne vedea o fată greoaie, mult prea grasă şi, Dumnezeule, mult prea înaltă, care părea însă să aibă anumite posibilităţi. Cealaltă fată pe care i-o trimisese Lady Molly nu avusese nici o înclinaţie. Absolut nici una.

Unei franţuzoaice îi plac posibilităţile chiar mai mult decît perfecţiunea. Astfel i se oferă ocazia de a interveni în modelarea lor şi aceasta este cea mai mare pasiune a spiritului galic.

„A aranja" – în franceză acest verb se referea atît la rezolvarea strălucită a unei complicate probleme juridice, cît şi la o relaţie amoroasă. Tot aici intra şi o schimbare de guvern sau alegerea nasturelui potrivit. „Se va aranja", „Voi aranja", „Afacerea este ca şi aranjată", „Totul se va aranja" – iată cîteva fraze-cheie în societatea franceză, fraze ce exprimau o promisiune, o asigurare, o obligaţie. Nici un popor din lume, poate cu excepţia japonezilor, nu se pricepea mai bine la aranjamente. Împrejurările mai dificile nu erau decît o ocazie pentru elaborarea unor aranjamente mai complicate.

Lilianne decise că problema lui Billy Winthrop trebuia rezolvată cum se cuvine. Şi ei i se părea că fata pierduse vreo 20 de livre, poate mai mult, deşi la un asemenea gabarit, era dificil de observat. Dacă ar reuşi să-i rezolve problema în cinci săptămîni, peste două sau trei luni s-ar putea ca fata să arate bine şi, dacă se întîmpla acest lucru cine ştie ce mai ieşea de aici? În primul rînd era vorba de îmbrăcămintea ei. Nu era posibil să poarte acea fustă maro din bumbac, care – Lilianne acum observa – fusese prinsă neîndemînatic cu un ac de siguranţă în talie. Ca să nu mai vorbim de bluza aceea oribilă. Fără îndoială, era tipic bostoniană.

*

– Mie mi se pare foarte şic această combinaţie, ţie nu? o întrebă Lilianne pe Billy. Se aflau într-un magazin de pe bulevardul Victor Hugo, unde femeile elegante din Arondismentul 16 îşi făceau cumpărăturile. Preţurile erau moderate acolo. Billy fusese luată prin surprindere. Nu ştia ce semnificaţie avea cuvîntul „şic". Ea nu-şi închipuise că acest cuvînt ar putea fi pus în asociaţie cu lucrurile pe care le purta. În asemenea împrejurări folosea termenii „util" şi „potrivit". Cum să-şi dea ea seama dacă un lucru de îmbrăcăminte era şic?

– Da, doamnă, foarte şic, răspunse ea, deoarece după expresia chipului ei, înţelesese că hotărîrea ei fusese luată. Din cîte-şi amintea ea, Billy evitase întotdeauna să se uite într-o oglindă, cînd mergea la cumpărături. Se mulţumea să stea într-un colţ visătoare, docilă şi neinteresată, în timp ce vînzătoarea şi una din mătuşile ei îi alegeau lucrurile. Nu avea niciodată păreri. Şi nici vreun motiv să fie interesată.

Tonul vocii ei, ce încerca să pară entuziast, dar nu prea reuşea, îi atrase atenţia Liliannei. Abia acum observa cît de tînără era Billy. Cu numai un an mai mare decît Solange care mergea încă la şcoală. Impulsul de a se purta ca un Pygmalion nu găsise ecou în celelalte fete care-i respinseseră şi cea mai vagă intenţie de a le da un sfat. Dar acesta nu dispăruse niciodată cu desăvîrşire. Ea se simţi cuprinsă de vechea ei blîndeţe.

– Uită-te doar, Billy, cît de bine arată această fustă gri din flanel. Este cu adevărat bine croită; te face să arăţi cu mult mai slabă decît mi-aş fi închipuit vreodată. Întoarce-te şi priveşte-te în oglindă şi ai să înţelegi ce am vrut să spun. Dispariţia cutelor aici – parcă ai fi slăbit brusc cîteva kilograme! Iar aceste pulovere de un roşu închis, sînt pur şi simplu nemaipomenite pentru tine. Te prind grozav! Uite ce bine se armonizează cu tenul tău...

Billy se întoarse fără prea mult chef. Aceasta era clipa cea mai umilitoare, de care-i fusese teamă tot timpul – confruntarea cu propria imagine din oglindă de care reuşise să scape pînă acum, limitîndu-se doar să arunce o privire fugară asupra siluetei sale reflectate în vitrinele magazinelor. Dar îşi dădu seama că doamna

nu va fi mulţumită decît dacă ea se va arăta interesată de acea fustă şi acele pulovere. Contesa nu putea fi satisfăcută la fel de uşor ca una din mătuşile ei. De fapt, Billy nu o mai văzuse niciodată aşa de interesată de o problemă, de parcă s-ar fi discutat afaceri de stat în acel magazin.

Rapid, aruncă o privire în oglinda triplă şi se întoarse brusc. Nedumerită, se mai uită o dată. Fixa stupefiată propria imagine reflectată de oglindă. Apoi se privi dintr-o parte, se întoarse neliniştită şi se privi şi din cealaltă parte. În cele din urmă aranjă oglinda în aşa fel încît să se poată examina din spate. Ochii i se umplură de lacrimi, şi imaginea miraculoasă se încetoşă. Arăta bine. Arăta cu adevărat bine. Era singura dată în viaţa ei cînd credea acest lucru despre sine. Se îndreptă spre fragila contesă şi o îmbrăţişă pentru prima oară, punînd capăt definitiv răcelii dintre ele.

– Trăiască Franţa! bolborosi Billy, rîzînd şi plîngînd în acelaşi timp.

Lilianne de Vertdulac nu-şi dădea seama de ce, dar plîngea şi ea.

Aniversarea zilei cînd ai scăpat de o obsesie poate deveni un lucru frumos – mai ales cînd se referă la prima dragoste şi la un început plin de speranţe; Billy nu se mai iubea de foarte mulţi ani şi în tot acest răstimp o părăsise şi speranţa. Parisul reprezenta ultima ei încercare şi acum, văzîndu-se în oglinda magazinului de pe bulevardul Victor Hugo, simţea că începuse din nou să se iubească.

De parcă toată viaţa ar fi fost conştientă de ele, Billy manifestă trăsăturile de caracter ale tatălui ei: un devotament total pentru o cauză, o autodisciplină foarte severă, voinţa de a lupta pentru a atinge un scop şi hotărîrea de a urma calea perfecţiunii. Toate aceste calităţi autoimpuse erau la fel de necesare unui cercetător în domeniul medical, ca şi unei fete grase pentru a reuşi să slăbească.

Billy fusese dintotdeauna inteligentă, dar îşi reprimase orice pornire spre introspecţie. Mînca pentru a nu se mai gîndi la propria persoană şi la motivul pentru care nu era iubită. Acum, foarte timidă la început, apoi din ce în ce mai sigură de sine, ea

deveni obiectul propriei ei adorații. În curînd, ajunse să se iubească atît de mult, încît foamea pe care o simțea tot timpul i se părea binevenită și știa că este necesară pentru a-i pune la încercare voința. În cîteva săptămîni își inculcase obsesia de a nu se scula complet sătulă de la masă, obsesie care n-avea s-o părăsească tot restul vieții.

La întoarcerea din prima lor expediție de la acel magazin, Lilianne le-o prezentase pe Billy fetelor ei, plină de entuziasm și mîndrie, de parcă le-ar fi făcut un cadou important de Crăciun. Danielle a dansat veselă în jurul ei plină de satisfacție, și chiar și distanta și caustica Solange a trebuit să recunoască că Billy arăta mult mai bine acum la cele 180 de livre, decît atunci cînd avea 218. Lilianne a găsit un cîntar de baie într-un dulap și l-a instalat în cabinetul său de toaletă. Acolo, în fiecare săptămînă, cele patru femei discutau despre greutatea ei. Billy era învelită într-un prosop care se știa dinainte că are cam un kilogram. Continuînd să respecte dieta din acea casă, Billy pierdu constant cam 5 livre și jumătate pe săptămînă, pentru care era răsplătită, în fiecare duminică, cu o felie suplimentară de pui, fără piele. Cînd se apropie de 135 de livre, pierderea în greutate continuă să se producă pînă cînd s-a stabilizat la 127, corespunzătoare unei înălțimi de cinci picioare și zece inci. Pe măsură ce grăsimea dispărea, Billy își descoperea conformația corpului. Avea oase micuțe, moștenite din partea mamei ei, dar și oase lungi, asemenea tatălui său.

– Oase mici, oase lungi – oase lungi, oase mici, murmura ea pentru sine, repetînd aceste cuvinte ca pe o litanie – mici, lungi. Curînd descoperi că nu mai avea mușchi decît la picioare, de pe vremea cînd jucase hochei sau se plimbase cu bicicleta, forțată de împrejurări, în anii de pension la Emery. Pentru a se menține în formă se înscrise la un curs de dans modern, care se ținea în fiecare după-amiază, pe Rue de Lille, și nu lipsi de la nici o oră.

Adoptă o serie de ritualuri, toate legate de îngrijirea trupului. Mergea pe jos cel puțin într-o direcție, la lecția de dans, și dacă în vreo zi nu avusese timp, a doua zi parcurgea drumul dus-întors. Renunțase la a treia tartină de dimineață și se deprinse

să bea cafeaua amară. Îşi peria părul de cel puţin 200 de ori pe zi. Şi îşi spăla noua lenjerie de corp în fiecare seară, înainte de culcare, indiferent cît de obosită ar fi fost. Billy îşi nota într-un jurnal conţinutul fiecărei mese şi calcula caloriile consumate în fiecare zi. Îşi făcuse un adevărat cult din suplețea corpului, pe care-l îngrijea cu religiozitate. Dacă ar fi fost obligată să poarte haine de ascet, Billy s-ar fi supus fără să crîcnească.

Noua ei fustă gri trebuia ajustată – de la o zi la alta – de micuța croitoreasă a Liliannei. În curînd puloverul roşu ajunse să atîrne pe ea, dar era hotărîtă să nu-şi cumpere alte haine pînă nu slăbea cît trebuia. Îşi pusese deoparte toate hainele vechi, cu excepţia paltonului din blană de nutrie pe care mătuşa Cornelia i-l făcuse cadou cînd împlinise 18 ani. Într-una din zile, Billy şi contesa au făcut un drum pînă la Hermes, de unde fata îşi cumpără o curea lată pentru haină şi una mai îngustă cu care să-şi prindă puloverele. Tot atunci achiziţionă prima sa eşarfă Hermes. Lilianne o învăţase că dacă are o fustă bine croită, o pereche de pantofi eleganţi, un pulover decent şi indispensabila eşarfă Hermes, orice franţuzoaică se poate considera la fel de bine îmbrăcată ca regina Angliei, regina Belgiei, sau contesa de Paris, soţia pretendentului la tronul Franţei, deoarece aşa se îmbrăcau aceste doamne elegante în viaţa de zi cu zi.

Billy avea un secret. Începuse să înţeleagă aproape tot ce se vorbea la masă. Nu discuta prea des cu ceilalţi, căci era o diferenţă ca de la cer la pămînt între a înţelege şi a înfrunta valurile primejdioase ale conversaţiei. Dar cu fiecare zi care trecea, devenea din ce în ce mai sigură, în adîncul sufletului său, că făcea progrese. Acest lucru o umplea de un sentiment de aşteptare tensionată, înspăimîntătoare, pe care încerca să şi-l reprime. Regulile gramaticale şi lista de cuvinte pe care le memorase cîndva şi le consemnase apoi în caieţelul ei, îi veneau tot mai des în minte. Prindeau formă şi înţeles pînă şi terminaţiile verbelor care i se fixau cu exactitate în memorie. Dintr-o dată totul căpăta un sens. Billy simţea că franceza era sărmana ei avere,

care-i va deschide uşa unei noi lumi. Dar încă nu se simţea în stare să dea un test în faţa tuturor.

Danielle a fost prima care a observat.

– Mamă?

– Da, scumpo?

– Eu cred că Billy are ureche muzicală.

– Serios?

– Da, sînt sigură, ieri eram singure amîndouă şi eu am complimentat-o pentru că a slăbit atît de mult, iar ea mi-a răspuns şi am avut o mică conversaţie. Are ureche. Gramatica şi vocabularul ei mai lasă de dorit, iar subjonctivul nu-l înţelege absolut deloc, dar ureche are.

Lilianne simţi un fior de izbîndă. Urechea era cel mai important lucru. Nu e suficient să stai douăzeci de ani în Franţa şi să vorbeşti o franceză impecabilă din punctul de vedere al manualelor; dacă nu ai ureche pentru o limbă străină, nu vei fi acceptat niciodată ca un adevarat francez. Spre deosebire de americani, francezii nu sînt deloc încîntaţi să audă pe cineva vorbind iubita lor limbă cu accent străin. Numai dacă persoana are un titlu nobiliar şi e originară din Anglia, acest lucru este trecut cu vederea, uneori fiind chiar agreabil. Dacă Billy avea cu adevărat ureche, şi era puţin probabil ca Danielle să se fi înşelat într-o problemă atît de importantă ca aceasta, meritul îi revenea ei, Liliannei, care insistase ca nimeni să nu-i vorbească în engleză. Propriile ei fiice, care erau trimise în fiecare vară la familii prietene din Anglia, vorbeau o aleasă limbă engleză literară. După cum ştie oricine, o a doua limbă străină stă la baza unei bune educaţii. Dar Billy nu ştiuse niciodată că s-ar fi putut înţelege cu ele în propria limbă. Aceasta ar fi stricat totul. Într-adevăr, lucrurile păreau să se aranjeze cum era mai bine.

Pe la sfîrşitul lunii decembrie, contesa a primit în dar patru iepuri graşi şi frumoşi de la nepotul ei, contele Edouard de la Côte de Grace, care-i vînase în cîmpiile Ile-de-France, situate la aproximativ 40 de mile de Paris. Louise, care excelase în prepararea mîncărurilor ei tradiţionale în vremurile îmbelşugate de dinainte de război, a făcut drumuri speciale la piaţă pentru a

cumpăra toate ingredientele necesare unei tocane clasice de iepure şi unei tarte de mere cu glazură de sirop. Contesa îşi invitase unchiul şi mătuşa, marchizul şi marchiza du Tour la Forêt, ca şi un alt cuplu de vîrstă mijlocie, încîntătorul baron Mallarmé du Novembre şi soţia sa, pe care Billy îi cunoscuse la o altă reuniune de-a contesei, una dintre puţinele mese festive, a căror organizare fusese posibilă numai datorită darurilor primite de la vreunul din prieteni.

Lilianne de Vertdulac a dat aceste mese nu numai din ospitalitate, deşi excela în crearea unei ambianţe plăcute, dar şi din dorinţa de a se mîndri cu realizarea sa. Era convinsă că Billy îi va întări bunul renume. Cei drept, fata nu avea încă nici un farmec. Dar contesa se gîndea că obţinuse ceva mult mai important – o înfăţişare distinsă. Tenul lui Billy era impecabil, dinţii perfecţi, graţie mătuşii Cornelia care insistase să o ducă la dentist, părul lung şi negru, prins într-o coadă simplă la spate, era bogat şi bine îngrijit, iar fusta şi puloverul aveau o linie suficient de elegantă. Se remarca printr-o ţinută excelentă, de cînd lua lecţii de dans, şi arăta exact aşa cum trebuie, o tînără fată americană de familie foarte bună. Contesa îşi cunoştea bine prietenii. Ei aveau standarde foarte ridicate; nu puteau fi păcăliţi de o imitaţie, indiferent cît de reuşită ar fi fost. Ea nu i-ar fi invitat niciodată la o masă intimă, la care ar fi participat fata din Texas sau cea din New York. Dar cu fata din Boston lucrurile se schimbau complet. Ea putea înfrunta privirile lor exigente şi iscoditoare. Muţenia ei în conversaţie avea să treacă drept rezervă şi, lucrul cel mai important, nu mai era grasă, ceea ce ar fi fost de neconceput la o persoană de calitate, cu excepţia celor foarte bătrîne sau foarte nobile.

În unele momente, Billy arăta cu adevărat frumoasă, dar contesa îşi reprima cu severitate încîntarea, gîndindu-se că ar fi fost prematur să judece lucrurile la adevărata lor valoare. Lilianne îşi spuse cu precauţie că era de ajuns ca Billy să se menţină slabă.

Marchiza du Tour la Forêt, care admira curajul nepoatei sale de a se descurca cu asemenea resurse materiale reduse, adusese trei sticle de şampanie pentru masa de seară şi insistase

galant ca Billy să bea cîte un pahar ori de cîte ori se deschidea o nouă sticlă, fără să ia în seamă protestele fetei care nu era deloc obişnuită cu băutura. Masa fusese lărgită astfel încît să încapă toată lumea, şi în timp ce Danielle şi Solange serveau tarta cu mere, baroneasa Mallarmé du Novembre încercă să o angajeze în conversaţie pe musafira timidă a Liliannei, întrebînd-o în ce măsură realitatea confirma zvonurile cu privire la locuitorii Bostonului: dacă un Lowell continuă să vorbească doar cu un Cabot şi dacă aceştia din urmă vorbesc numai cu Dumnezeu.

Întrebarea nu era prea uşoară pentru o Winthrop. Nici măcar în glumă. Billy se trezi că, înainte de a avea timp să zîmbească aprobator sau dezaprobator ori în vreun alt fel pe care şi-l însuşise, fără a scoate o vorbă, începu să explice într-un mod complicat şi detaliat meritele rudelor sale, familiile Gardner, Perkins, Saltonstall, Hallowell, Hunnenwell, Minot, Weld, Winthrop, comparativ cu acelea ale familiilor Lowell şi Cabot. Atinse în treacăt problema arborelui genealogic al familiilor Wolcott, Bird, Lyman şi Codman şi odată se opri, elanul ei întreţinut şi de şampanie fiind brusc curmat de expresia de uimire întipărită pe chipul doamnei. Ea deveni mai atentă şi se întrebă dacă nu cumva vorbise prea mult, prea tare sau... , dar nu, era constatarea faptului că vorbea în franceză!

Bariera căzuse şi nu avea să se mai ridice niciodată. Mintea lui Billy se descătuşase, scăpase de inhibiţii şi de timiditate.

În timp ce vorbea franţuzeşte, Billy se simţea cu totul altă persoană. Nu mai era o renegată, ca la şcoală, nici ruda săracă a familiei şi ultima dintre verişoare. Şi parcă niciodată nu fusese grasă, singură sau neiubită. Îşi dădu seama că lecţiile pe care le învăţase pe dinafară şi le uitase apoi foarte rapid îi reveneau în minte, aranjate într-o reţea de conexiuni logice, pe care nu le conştientizase atunci cînd le memorase, în urmă cu un an şi ceva. De atunci ea a început să vorbească tot timpul în franceză. Stătu de vorbă cu controlorul din autobuz, cu Louise, Danielle, Solange, cu copiii din parc, cu fetele de la clasa de dans, cu vînzătorii de bilete de la metrou şi mai ales cu Lilianne.

În fiecare zi se simţea tot mai puternic absorbită de

atmosfera tipic franceză, bucurîndu-se de fiecare cuvînt franţuzesc şi pătrunzînd cît mai profund în secretele vieţii franceze. Era cît se poate de corect să te adresezi unei ducese cu simplul apelativ „doamnă", după ce ai cunoscut-o, dar trebuia să ai grijă s-o numeşti „doamna Blanc", deci cu numele întreg, atunci cînd te aflai în prezenţa portarului; nu puteai trăi fericită în Franţa dacă nu ştiai să aprinzi focul, căci legea cerea ca fiecare proprietar să-şi încălzească casa numai atunci cînd ţevile erau pe punctul de a îngheţa; o fată nemăritată nu trebuia să se aştepte niciodată să-i fie sărutată mîna, dar dacă acest lucru se întîmpla, nu avea voie să lase impresia că e conştientă de impolitetea făcută; la o cină stil bufet, femeile trebuiau să-i servească mai întîi pe bărbaţi şi apoi pe ele – cel puţin aşa se întîmpla la doamna contesă şi, în mod surprinzător, contesa se considera o bună catolică, deşi nu se ducea la slujbă decît la Paşti. De asemenea, era insultător să trimiţi cuiva un buchet de flori aranjate, căci asta însemna că nu ai încredere în capacitatea celui care le primeşte de a le aranja, dar şi mai mare ar fi fost gafa comisă de cel care ar trimite o scrisoare cu caracter personal bătută la maşină.

Acum îşi cumpărase haine noi, ţinînd cont de ceea ce contesa numea precauţie bostoniană. Cîteva pulovere şi fuste, mai multe bluze din mătase, un taior din lînă şi o rochie simplă neagră, la care asorta perlele superbe dăruite de mătuşa Cornelia la absolvirea şcolii de la Emery. Fiecare lucru era cumpărat de la magazinul de pe bulevardul Victor Hugo, sub îndrumarea Liliannei, care o introduse pe Billy o dată pentru totdeauna în lumea femeilor care înţeleg perfect diferenţa dintre lucrurile care li se potrivesc şi care nu. Treptat, treptat a descifrat misterele şi semnificaţiile unei croieli şi ale calităţii. Împreună s-au dus la casa de modă Dior, unde directoarea, uscăţivă şi cu o voce răguşită, Suzanne Luling, care era prietenă cu Lilianne, le-a dat nişte locuri excelente în al doilea rînd, la numai cinci săptămîni după lansarea colecţiei şi apariţia cumpărătorilor serioşi. În felul acesta cele două femei au putut să observe totul liniştite. Au mai văzut şi alte colecţii, ca de exemplu Saint Laurent, Lanvin, Nina Ricci, Balmain, Givenchy şi Chanel, unde n-au mai primit locuri

la fel de bune, uneori erau chiar foarte proaste, căci spectatorii fără bani nu erau prea bine tratați în casele de modă; oricum, explicațiile pe care Lilianne i le şoptea la ureche lui Billy erau la fel de autorizate ca şi acelea ale cumpărătoarelor cu bani.

– Toaleta aceea nu ți se va potrivi niciodată, este mult prea sofisticată pentru orice femeie sub treizeci de ani, cealaltă e prea extravagantă – primăvara următoare se va demoda; aceea va fi la modă cel puțin trei ani; costumul acesta e confecționat dintr-un material prea greu – se va lărgi; haina aia te face să pari mult prea ciudată; cealaltă culoare accentuează paloarea; rochia aceea este perfectă. Dacă ar trebui să cumperi numai un singur lucru, această rochie ar fi cea mai potrivită. Se întreba în gînd de ce Billy nu-şi permitea să-şi cumpere măcar un costum Chanel. Era bine cunoscut obiceiul bostonienilor de a trăi fiecare din venitul altcuiva, dar în cazul lui Billy, lumea ar fi putut să fie un pic mai îngăduitoare, avînd în vedere faptul că nu petrecea decît un an la Paris. Lilianne îşi spuse însă că nu are dreptul să se amestece în problema banilor musafirei ei, chiar dacă era o fată deosebită de care se ataşase foarte mult.

Femeia sofisticată şi fata de 19 ani se plimbau adesea pe Rue du Faubourg – St. Honoré, analizînd şi comentînd fiecare lucru expus în vitrinele magazinelor, de parcă se aflau într-o vastă galerie de artă şi erau cei mai aspri critici. Billy îşi însuşise criteriile de judecată ale Liliannei. Din moment ce contesa nu-şi putea satisface gusturile, nu-i mai rămînea decît să fie foarte, foarte pretențioasă în alegere şi să decidă după o matură chibzuință.

În cazul cu musafirele sale, contesa nu-şi făcea probleme să le prezinte unor tineri potriviți. În primul rînd pentru că nu cunoştea prea mulți tineri francezi şi în al doilea rînd pentru că şi-ar fi complicat teribil viața. Era suficient că le avea pe fetele sale, care în curînd trebuiau introduse în lume. Perspectiva aceasta o îngrozea întrucît nu avea dispoziția necesară şi mai era şi starea lor materială precară, fetele neavînd de oferit decît propriile lor persoane şi sîngele nobil.

Oricum, gîndindu-se la tînăra fată care locuia sub acoperişul

ei, o idee tentantă îi dădea tîrcoale; se gîndea că acum era o fată înaltă, subțire, distinsă, chiar frumoasă, care vorbea o franceză de care orice americană ar fi fost mîndră, o fată înrudită cu toate familiile bogate din Boston, care venise la ea recomandată de venerabila şi enorm de bogata Lady Molly Berkeley.

Lilianne îşi spunea în sinea ei că de vreme ce Bostonul îi trimisese o fată ca un hipopotam, care nici măcar nu ştia să întrebe cît e ceasul în franceză, n-avea rost s-o expedieze în noua sa ipostază într-un mediu care în mod sigur că îi era ostil. Spre deosebire de celelalte fete pe care le găzduise, Billy nu dăduse nici un semn că i-ar fi dor de casă. Dacă acei comercianți bogați nu ştiau să scoată ce era mai bun din propriile lor fiice, meritau să le piardă.

La urma urmei, de ce să n-o oprească pe Billy în Franța? De ce să nu-i facă cunoştință cu cîțiva din nepoții ei şi poate şi cu unul sau doi din prietenii lor? Toți aveau un singur lucru în comun: familiile lor sărăciseră după război, într-o măsură mai mare sau mică, şi aceste vlăstare tinere erau obligate să muncească la fel ca toată lumea pentru a-şi cîştiga existența. Cel de-al doilea război mondial distrusese mai multe familii ale vechii aristocrații, decît reuşise, la vremea sa, ghilotina.

În orice caz, îşi spuse Lilianne, chiar dacă iese sau nu ceva din aceasta, nu era normal ca Billy să ducă în continuare viața unei şcolărițe, după ce împlinise 19 ani, singura ei companie fiind alcătuită din alte femei, colegele de la şcoala de dans şi prieteni de familie în vîrstă. (Normal că şi contesa avea o viață intimă – era încă o femeie tînără şi atrăgătoare – dar acesta era un capitol secret al vieții ei, pe care nici o fată care stătuse la ea, indiferent cît de apropiată i-ar fi fost, nu avea dreptul să-l cunoască.)

Totuşi, cînd îi sugerase fetei că ar fi amuzant să întîlnească cîțiva tineri, răspunsul lui Billy fusese cît se poate de violent.

– Nu, doamnă! Vă implor! Duc o viață foarte fericită. Nimic nu mi se pare mai jenant decît o întîlnire aranjată, sau cum îi spuneți dumneavoastră aici, în Franța. Ştiu că îmi vreți binele, dar, sincer, nu mă interesează cîtuşi de puțin aşa ceva. Familia dumneavoastră

este singura companie pe care mi-o doresc. Vă rog nici să nu-mi mai pomeniți despre așa ceva vreodată.

Nimic din ce-ar fi spus Billy n-ar fi reușit să clintească hotărîrea Liliannei. Nu se putea să rămînă așa. Ce rost mai avea opera ei dacă nu se găsea nimeni s-o admire? Ce s-ar fi întîmplat dacă Cenușăreasa nu s-ar fi dus la bal? Ea se gîndea că nu era o situație normală. Cum se putea lăuda cu Billy și cu realizările obținute dacă nu exista nici un admirator masculin? Doar nu o pregătise pentru a intra la mănăstire. Această virgină bostoniană trebuia trezită la viață. Cineva trebuia să se ocupe de asta...

Contele Edouard de la Côte de Grace era nepotul preferat al Liliannei. Spre deosebire de ceilalți moștenitori nobili ale căror chipuri erau total lipsite de expresie, el avea o figură distinsă, nobilă, de parcă descindea din alte vremuri. Semăna foarte bine cu unul din acei ultimi seniori, deși Lilianne zîmbea la auzul unora din pretențiile lui. Edouard avea o înălțime impunătoare, un superb nas acvilin, buze subțiri și arogante ce căpătau o expresie severă sau glumeață, în funcție de împrejurări. La 26 de ani el încă mai locuia cu părinții, din moment ce salariul lui de la „L'Air Liquide" nu-i permitea să-și ia un apartament corespunzător, în care să locuiască singur. Oricum, viitorul lui în acea corporație gigant era asigurat datorită relațiilor familiale.

Într-o după-amiază, pe care o petrecuse la școala de dans, Billy s-a întors prea tîrziu pentru ceai. Se hotărîse să stea pe platforma exterioară a autobuzului nr. 52 timp de o jumătate de oră cît durase călătoria, în ciuda gerului de la începutul lui februarie, deoarece era o seară frumoasă și senină și voia să se cufunde în atmosfera Parisului. Obrajii i se înroșiseră de frig, buzele îi erau iritate, iar părul ciufulit cădea liber în jurul feței. Ea năvăli în apartamentul de pe bulevardul Lannes cu pasul său lung, hotărît și cu ținuta dreaptă, bucurîndu-se dinainte de ceașca de ceai fierbinte. În dreptul căminului, cu picioarele larg depărtate, stătea Edouard de la Côte de Grace, îmbrăcat în ținută de zile mari, cu frac și pantaloni dungați, încălzindu-și spatele și arătînd la fel de sigur de sine ca și Regele Soare.

– Billy, acesta este nepotul meu, contele Edouard de la Côte de Grace, spuse Lilianne ca din întîmplare.

– Edouard, dînsa este domnişoara Billy Winthrop, care locuieşte cu noi. Billy, trebuie să-l scuzi pentru ţinuta de gală pe care a arborat-o la această oră din zi. Dar astăzi va fi primit în Clubul Jockey şi a trecut mai întîi pe la bătrîna lui mătuşă înainte de a se duce şi a goli – fii atentă! – o sticlă de şampanie singur, după care va fi uns membru oficial al acestui club. Ce nebunie! Drăguţ din partea ta, Edouard, că ai venit să mă vezi înainte de această ceremonie ciudată şi nu după.

Şi aşa a început totul. Vrăjită de strălucirea lui Edouard, îndrăgostită pentru prima oară în viaţă, Billy se lăsă atrasă într-o poveste de dragoste necugetată, animată de sentimente violente, care o cam îngrijorară pe Lilianne de Vertdulac, în ciuda satisfacţiei de a-i fi reuşit micul complot.

Toate preocupările lui Billy erau îndreptate acum spre Edouard, şi ea făcea tot posibilul ca să-i fie pe plac şi să-l merite. I se păruse un noroc nesperat invitaţia lui la o vînătoare de iepuri, la sfîrşit de săptămînă sau la cină împreună cu părinţii lui. Odată îi adresase chiar invitaţia de a bea ceva la barul de la Clubul Jockey, cel mai exclusivist club din lume.

În ceea ce-l privea pe Edouard, el era foarte încîntat. Această micuţă americană a Liliannei îi depăşea aşteptările atît în privinţa aspectului fizic, cît şi a originii sale decente. El trăise o experienţă tristă cu celelalte fete bogate cu care nu avea nici un fel de compatibilitate, căci altfel s-ar fi căsătorit cu una dintre ele, cu mulţi ani în urmă. Billy ar fi fost foarte potrivită în rolul de contesă de la Côte de Grace, bineînţeles dacă se făceau aranjamentele corespunzătoare. I se părea inocentă în limite normale, destul de respectuoasă în ceea ce-l privea, avea o coafură potrivită, haine elegante şi un machiaj adecvat, întrunea aşadar toate condiţiile pentru a deveni o femeie de lume strălucitoare. După moartea tatălui şi unchiului său, ea ar deveni marchiza de la Côte de Grace, fiind pregătită să poarte cu demnitate acest nume. El se gîndi la cabana lui de vînătoare care avea urgent nevoie de reparaţii – auzi, era nevoit să meargă pe jos la vînătoare!

– la castelul familiei de la Auvergne, care aştepta să fie restaurat pentru a-şi recăpăta vechea frumusețe. Sosise vremea să se aşeze la casa lui.

În înțelegerea sa cu mătuşa Cornelia, Billy promisese că îi va scrie săptămînal de la Paris. Ea nu-i pomenise în mod intenționat de greutatea ei, vrînd s-o uimească, pe ea şi întreg Bostonul, la întoarcerea acasă. Rareori amintea numele lui Edouard, şi atunci numai în trecere, dar prin primăvară, Cornelia simți că ceva se petrece între Billy şi acel tînăr conte, deşi îi venea foarte greu să-şi închipuie despre ce era vorba. Într-o zi de mai, două scrisori se încrucişară.

Dragă verişoară Molly,

Îți mulțumesc foarte mult pentru că i-ai găsit lui Honey a noastră o gazdă ca doamna de Vertdulac, care s-a purtat admirabil cu ea. A petrecut un an minunat la Paris. Din cîte îmi scrie, cred că şi-a îmbunătățit considerabil franceza – sînt aşa de încîntată! În plus, ia şi ore de dans, ceea ce nu poate să-i facă decît bine! Recent a menționat un nume destul de frecvent întîlnit – acela al contelui Edouard de Côte de Grace, cu care se pare că-şi petrece o parte din timp. Ştii cumva ceva despre el şi familia lui?

Trebuie să recunosc că sînt pe cît de surprinsă pe atît de încîntată că şi-a găsit un însoțitor, mai ales că nu a avut niciodată succes la băieți. Întotdeauna am sperat că va înflori mai tîrziu – spre deosebire de tine, dragă Molly! Aştept cu recunoştință veşti de la tine.

Cu multă dragoste, Nelie

Draga mea Nelie,

Tocmai am primit o scrisoare foarte ciudată de la Lilianne de Vertdulac. Se pare că tînăra ta nepoată are o legătură serioasă cu contele Edouard de la Côte de Grace, a cărui familie o cunosc foarte bine, deşi nu sîntem intimi. Lilianne crede că în orice moment legătura se va finaliza cu c

logodnă! Toate bune şi frumoase, el face parte din înalta aristocraţie, dar, draga mea, situaţia lui financiară nu este cu nimic mai bună decît a fetei, cu excepţia faptului că are o slujbă şi e considerat o tînără speranţă, însă, deocamdată, nu s-a văzut nimic. Paradoxal, Lilianne nu ştie nimic de situaţia lui Honey, căci vorbeşte de aranjamente în vederea căsătoriei. Ea crede chiar că tatăl lui Honey are la dispoziţie avocaţi (!!!) dispuşi să se întîlnească cu avocaţii tatălui lui Edouard, în cazul în care acesta o va cere în căsătorie.

Citind printre rînduri am ajuns la concluzia că ea o crede pe Honey o moştenitoare bogată numai pentru faptul că face parte din familia Winthrop. Ce mentalitate franţuzească! Sînt aşa de mulţi Winthrop. Dar de unde să ştie ea acest lucru? Familia lui Edouard este foarte distinsă, chiar şi pentru englezi. Fără îndoială, Edouard trebuie să se căsătorească cu o moştenitoare bogată. Nici nu se pune problema ca el să se însoare din dragoste, doar dacă nu vrea să-şi dezamăgească crunt familia – este unicul fiu la părinţi. Ce să-i răspund Liliannei? Sînt foarte nelămurită în această problemă. Are cumva Honey un venit pe care-l va moşteni mai tîrziu? Din cîte-mi amintesc, mi-ai vorbit de o mică moştenire, dar se întrevede ceva mai concret în viitor? Sînt încă destul de americană pentru a repudia acest sistem al zestrei, dar cînd eşti în Franţa... Oricum, te rog să-mi scrii imediat şi să-mi spui exact cum stau lucrurile. Cu dragoste. Salutări dragului de George,

Molly

Cornelia nu mai fusese aşa de tulburată de cînd fiica ei refuzase să se ducă la dansul de Crăciun şi să se înscrie la Clubul Vincent. Nu-şi amintea să fi fost atît de supărată nici măcar atunci cînd nepotul ei Pickles nu reuşise la A.D. la Harvard. De fapt, această situaţie era mai gravă decît aceea a fiului ei Henry, care se îndrăgostise la un moment dat de o evreică din Radcliffe – chiar dacă ambii ei străbunici luptaseră în războiul civil! Cornelia

descoperi astfel că ținea la Honey mai mult decît şi-ar fi putut închipui.

Cu trei săptămîni înainte ca Lilianne să primească scrisoarea lămuritoare de la Lady Molly, Edouard luase decizia să profite cu un ceas mai devreme de farmecele virginei americane. Dacă Billy ar fi fost franțuzoaică, el ar fi aşteptat pînă după nuntă, dar avînd în vedere originea ei americană şi faptul că nu era catolică, socotea că putea devansa puțin lucrurile. Inițierea lui Billy în arta amorului a fost o ceremonie pe cît de solemnă pe atît de dureroasă. S-a desfăşurat pe patul lui din dormitorul aproape gol din incinta cabanei dărăpănate, înconjurate de grajduri părăsite şi de o grădină neîngrijită. Billy avea să-şi amintească mereu de tavanul acoperit de un tapet prăfuit, cu dungi albastre şi roşii, ca unul din corturile de luptă ale lui Napoleon, de mobila nelustruită, în stil Empire şi de durerea simțită ca pe o senzație extraordinară şi neaşteptată.

Dar principala ei amintire a rămas legată de faptul că, spre uimirea ei, un penis excitat stă ridicat şi nu în poziție orizontală cum îşi închipuise ea întotdeauna. Edouard o asigurase că data viitoare avea să fie mai bine, dar, îi spusese că, deşi era virgină, nu cunoscuse o femeie mai îngustă ca ea. Dintr-un motiv de neînțeles, Billy se simțise extrem de mîndră, de parcă i-ar fi făcut cel mai măgulitor compliment.

S-au întors la cabană în fiecare sîmbătă şi duminică timp de trei săptămîni, şi într-adevăr a fost mai bine, dacă nu mai plăcut, căci Billy nu avea nici un reper pentru a putea aprecia gradul de plăcere sexuală, la fel cum nu avusese termen de comparație pentru adjectivul „şic" . Edouard era primul bărbat cu care se săruta. N-o interesa decît să-i fie pe plac, tot mai obsedată de ideea că se îndrăgostise de el. Era ciudat de pasionată şi neaşteptat de credulă sub sărutările lui, sensibilă la căldura trupului lui şi demodat de burgheză în visele pe care şi le făcea în legătură cu viitorul. Din cînd în cînd ieşea din transă şi-şi repeta pentru sine, tremurînd de emoție, încîntare şi mîndrie amestecată doar cu un pic de suspiciune, cuvintele „Contesa

Edouard de la Côte de Grace – Billy de la Côte de Grace" şi se gîndea la clipa cînd cei din Boston vor auzi de căsătoria ei. Cheltuia din ce în ce mai mulţi bani din suma pusă deoparte pentru şcoala lui Katie Gibbs, pe lucruri frumoase cu care să-l încînte pe Edouard.

Cînd Lilianne a primit răspunsul negativ de la Lady Molly, s-a închis în cameră şi a plîns, atît pentru ea, cît şi pentru Billy. Ştia din proprie experienţă că Billy îşi va reveni cu timpul după această deziluzie, dar ea, Lilianne, nu-şi va ierta niciodată greşeala. Într-un fel, eroarea i se părea scuzabilă; de fapt, se simţea victima unui concurs nefericit de împrejurări survenite pe neaşteptate. Totodată se liniştea la gîndul că dorinţa ei de a aranja ceva pentru Billy fusese absolut rezonabilă. Dar rezultatul se dovedise dezastruos şi numai ea era vinovată.

În aceeaşi zi, contesa s-a dus să vorbească cu Edouard în salonul părinţilor lui. I-a spus că Billy nu are zestre. I-a explicat că tatăl ei era un om foarte respectabil, doctor, savant, dar sărac. Fără îndoială, făcea parte din familia Winthrop, dar dintr-o ramură săracă. Oricît de slabe ar fi fost speranţele ei că el se va căsători totuşi cu Billy, acestea se năruiră de îndată ce Edouard începu să vorbească.

Edouard de la Côte de Grace era extrem de furios. Ţipă la ea, spunîndu-i că ar fi trebuit să ştie acest lucru de la bun început. Cum de a fost în stare o femeie de bun simţ ca ea şi cu experienţa ei de viaţă, să-l lase să creadă că Billy ar fi bogată? Cum de ajunsese la această concluzie? Ce se întîmplase cu judecata, prudenţa şi interesul ei faţă de viitorul familiei? Ca mătuşă a lui, cum de-l lăsase să facă o asemenea greşeală? Da, bineînţeles, recunoştea că Billy era absolut încîntătoare, mult mai mult decît şi-ar fi putut ea închipui, şi foarte potrivită pentru rolul ales, numai că ieşea din discuţie posibilitatea căsătoriei. El, Edouard, ca gentleman ce era, nu fusese niciodată implicat într-o asemenea afacere jenantă. Onoarea lui...

– Nu! Edouard, te rog să nu mai faci pe marele senior cu mine. M-am săturat de reproşurile tale! E de datoria ta să-i spui fetei adevărul, căci altfel va crede că nu o vrei din cauza

ei, nu a circumstanțelor care te împiedică s-o faci. Poate – sper că a trăit suficient de multă vreme în Franța pentru a înțelege această situație.

Mulți ani mai tîrziu, cînd Billy se putea gîndi cu dispreț la Edouard compătimindu-se pentru naivitatea sa de atunci – sau poate fusese prostie? – avea să poarte o veșnică recunoștință lipsei lui de caracter – cel puțin fusese forțat de împrejurări să procedeze așa – dar și propriei sărăcii. Dacă ar fi avut ca zestre o sumă respectabilă de bani, ar fi devenit contesă, una dintre multele contese tinere, plicticoase ale rigidului Faubourg St. Germain, nevoită să suporte tot restul vieții conformismul îngust al soțului ei. O versiune franceză a vieții bostoneze – numai că lucrurile și mîncarea ar fi fost mai bune. Avînd proaspătă în memorie atmosfera agonizantă din timpul școlii, nici n-ar fi încercat să se răzvrătească. În mod sigur că ar fi devenit catolică pentru a le face pe plac soțului și rudelor sale, și pînă acum s-ar fi transformat în sclava unei tradiții fără sens, trăind într-o clasă socială care era pe moarte și care nu mai putea supraviețui decît printr-o infuzie de sînge proaspăt. Ea s-ar fi blazat înainte de a avea ocazia să-și trăiască viața. Prin comparație cu ceilalți iubiți ai ei, Edouard îi apărea ca un fanfaron lipsit de fantezie atît la pat, cît și în viață.

Dar perspectiva din care putea face aceste judecăți era foarte îndepărtată la vremea respectivă. Atunci se hotărîse să părăsească Parisul înainte de termenul fixat și să se întoarcă acasă cu vaporul, pentru a avea timp să se obișnuiască cu trecerea de la o lume la alta.

Așadar, se gîndea Billy pe cînd urca noaptea pe puntea vaporului, nu va avea parte de un viitor fericit. Într-un fel, acest sfîrșit nu o surprinsese deloc. Dacă ar fi fost o tînără oarecare, obișnuită toată viața să fie mîngîiată, admirată și iubită, hotărîrea lui Edouard ar fi afectat-o profund. Dar ea primise atîtea dovezi de respingere din partea semenilor săi, încît, într-un fel, devenise imună. Numai după cîteva zile, a fost în stare să accepte totul ca pe o dovadă suplimentară a ceea ce poate păți o persoană lipsită de mijloace materiale. S-ar putea spune că se simțea oarecum

mulțumită, – indiferent cît de dureroasă ar fi fost constatarea – să descopere că avusese dreptate.

Acum însă era suplă şi frumoasă, îşi spuse Billy înverşunată. Acest lucru conta cel mai mult. Era lucrul vital. De rest se va ocupa pe parcurs. Nu avea de gînd să moară din dragoste ca vreuna din eroinele de roman, din secolul XIX. Ea nu era Emma Bovary, Anna Karenina sau Camille – nu era o creatură slabă, lipsită de voință, care să se lase răpusă de dragostea unui bărbat.

Data viitoare cînd va iubi, îşi promise ea, va impune propriile reguli.

3

Inspiratul heterosexual, amantul etern, bărbatul a cărui viață este o sărbătoare continuă închinată existenței femeii pe lume a stîrnit foarte puțin interes din partea psihologilor. Volume întregi au fost scrise despre homosexualitate şi despre complexul „Don Juan", dar nici un rînd despre bărbatul capabil să se ataşeze cu pasiune, de toate tipurile de femei, manifestînd față de acestea nu numai un interes pur sexual.

O privire aruncată asupra biografiei lui Spider Elliott ar fi putut să-i ofere unui psiholog un bogat material documentar.

Harry Elliott, tatăl lui Spider, fusese ofițer de marină şi îşi petrecuse mai mult timp pe mare decît acasă, din motive pe care Spider le suspecta că aveau o legătură directă cu neînțelegerile dintre el şi soția sa, Helen Helstrom Elliott, o drăguță absolventă Westridge, de la Pasadena, neînțelegeri care surveneau ori de cîte ori el rămînea pe uscat. Între aceste perioade de luptă existau mici intervale de acalmie cu rezultate satisfăcătoare, cum fusese naşterea lui Spider, cel mai mare copil şi singurul lor fiu, născut în 1946, şi a altor trei seturi de gemene. Holly şi Heather, fetele cele mai mari, erau cu doi ani mai mici decît Spider. Următoarea pereche, Pansy şi Petunia, văzuse lumina zilei la interval de alți doi ani. Ultimele două, născute ulterior, au fost botezate June şi January. Spider nu reacționase în nici un fel în fața acestor evenimente, nici măcar cînd era un adolescent. Îşi iubea prea mult mama pentru a încerca să-i potolească furia creatoare şi, oricum, totul se produsese înainte ca el să fie suficient de mare pentru a-i da vreo sugestie.

Toate cele şase surori din familia Elliott se învîrteau în

jurul lui Spider ca nişte micuţe plante de floarea-soarelui. Din cîte îşi aduceau ele aminte, întotdeauna se aflase în preajma lor un băiat minunat de puternic, blond, care le aparţinea lor şi care le învăţa tot felul de magii şi le citea cu glas tare, înainte ca ele să înveţe să citească singure. El reprezenta pentru surorile sale un erou adorat, ce-şi împărţea dragostea în mod egal, căci avea resurse inepuizabile.

Pentru Helen Helstrom Elliott, fiul ei, Peter, din nefericire strigat de fete Spider, simboliza lumina întregii sale vieţi. În viziunea ei, fiul său nu putea greşi niciodată, deşi uneori era cam iritată de devotamentul acestuia faţă de surori. Peter, spre satisfacţia mamei sale, moştenise ochii celor din familia ei. Poate că în privinţa înălţimii semăna cu tatăl lui, dar părul blond-auriu şi ochii de un albastru marin erau trăsături pur suedeze, de viking. Toţi membrii familiei ei fuseseră blonzi pînă cînd îmbătrîniseră suficient pentru a încărunţi. Faptul că nu existase nici un viking adevărat pînă-n secolul al zecelea – şi nici unul în California – conferea un plus de romantism vieţii acestei femei.

Spider avusese ceea ce se numeşte o copilărie fericită. Comandantul Elliott, un om nemaipomenit de vesel, care se remarcase în principal prin faptul că terminase Academia Marină Militară cu un an înaintea lui Jimmy Carter, a fost pentru Spider un bun companion, în perioadele cînd se afla pe uscat. L-a învăţat pe fiul său să navigheze şi să schieze, l-a ajutat la lecţii şi, cînd băiatul a împlinit trei ani, a început să-l ia cu el în excursii, cu rucsacul în spate la pescuit de păstrăvi, unde îşi întindeau corturile şi-şi petreceau vremea numai între bărbaţi, ori de cîte ori putea şi era liber la sfîrşit de săptămînă. Îşi iubea soţia destul de mult, dar dacă mai continuau certurile, se temea ca nu cumva în final să se trezească cu o nouă pereche de gemene.

Familia Elliott locuia într-o casă confortabilă din Pasadena. Mama lui Spider cheltuia banii familiei pentru a asigura o educaţie corespunzătoare copiilor, atît cît să se deosebească de restul oamenilor de rînd. Spider a urmat şcoala acolo, în acea suburbie din Los Angeles, care se mîndrea cu propria înfăţişare şi arăta aidoma celui mai frumos loc din Westchester. Perioada

copilăriei sale coincide cu aceea a anilor '50, cînd era bine să fii tînăr şi să locuieşti în sudul Californiei. Mai tîrziu, în 1964, a intrat la UCLA. În următorii patru ani, în timp ce tovarăşii lui protestau şi se răsculau la Berkeley şi Columbia, el a aderat la o grupare opusă direcţiei generale promovate de partidele importante.

Erau două lucruri la Spider care veneau în contrast cu imaginea răspîndită a americanului distins şi sănătos din lumea bună. În primul rînd, el adora femeile. Avea un adevărat cult pentru orice lucru în legătură cu universul feminin şi în al doilea rînd, era înzestrat cu un remarcabil simţ estetic, care existase dintotdeauna în subconştientul lui. Demonstrase acest lucru prin aranjarea dulapurilor din camera lui, pe care le decorase cu fotografii din ziare şi reviste, şi prin felul cum îşi folosea rafturile pentru a etala „obiectele găsite", cu mult înainte ca acest concept să fie la modă; un rînd de borcane goale de gem de portocale, indicatoare de stradă aruncate şi o pereche de patine de gheaţă, toate acestea încîntau ochiul într-un fel ce nu putea fi explicat. Pînă şi blugii şi cămaşa le purta altfel decît ceilalţi băieţi.

Cînd împlinise 13 ani, bunicii din partea mamei îi dăruiseră un aparat de fotografiat, un mic Kodak. Deşi comandantul Elliott făcuse cîteva încercări de a-şi fotografia întreaga familie, el nu reuşise niciodată să le prindă în poză pe toate fetele, fără să le ameninţe şi chiar şi atunci, una dintre ele se strîmba şi strica fotografia. Ceea ce refuzaseră tatălui lor, pretindeau gălăgios să facă pentru Spider, întrecîndu-se una pe alta în acest joc nou, punîndu-şi vechile pălării de grădinărit ale doamnei Elliott şi pantofii ei cu toc, agăţîndu-se de ramurile copacilor şi pozînd în cerc în jurul unei nimfe greceşti din fundul grădinii spaţioase, o friză a feminităţii înmugurite. Cînd Spider a împlinit 16 ani, şi-a cumpărat un Laika, la mîna a doua, de la muntele de pietate. Avea obturatorul rupt, însă după ce l-a curăţat, l-a lustruit, i-a înlocuit obiectivul şi i-a reparat obturatorul, a devenit un aparat de fotografiat foarte bun. Spider a plătit totul din banii lui, cîştigaţi în timpul verii, într-un magazin unde developa fotografii pentru paşaport, peste noapte. Aparatul de fotografiat era hobby-ul lui;

surorile lui nu-l mai inspirau aşa de mult, căci, brusc, ele începuseră să pozeze împreună cu prietenele lor, iar Holly şi Heather pretindeau poze pe care ar fi vrut să le ofere băieţilor. Spider îşi transformase baia în laborator foto, cumpărîndu-şi un aparat de mărit şi tăvi foto, de ocazie. Învăţase singur procedeul cel mai bun de developare şi tipărire, aplicînd metoda aproximaţiilor succesive. Adesea, inspirat de materialul ilustrativ din „Life", el se ducea pînă în afara oraşului şi fotografia copacii, munţii, clădirile industriale sau se aventura la periferia Los Angelesului încercînd să capteze pulsul străzii. Dar, fără discuţie, cel mai mult îi plăcea să-şi imortalizeze surorile, care se făceau din ce în ce mai frumoase şi erau acum mult mai sigure pe ele în faţa aparatului. Le-a învăţat să fie cît mai degajate şi să coopereze în realizarea fotografiei. Cînd a terminat liceul, a primit un nou Nikon de la aceiaşi bunici mîndri care-i dăduseră Kodakul şi acum, după ce intrase la UCLA, ocaziile de a fotografia reprezentantele sexului frumos erau nelimitate.

Spider se înscrise în Clubul fotograflor amatori, dar cel mai mult îl interesa fotografierea fetelor californiene în timp ce făceau toate acele minunăţii pentru care erau atît de faimoase. Cînd Spider îşi termină studiile şi obţinu o diplomă în ştiinţele politice, îşi dădu seama că alesese un domeniu de studiu greşit. Hobby-ul se transformă într-o pasiune din ce în ce mai puternică, pe care voia s-o convertească într-o profesiune. Era hotărît să se facă fotograf de modă, şi asta însemna că avea să locuiască în New York, oraş ce reprezenta pentru modă ceea ce era Amsterdamul pentru negustorii de diamante.

Era un obiectiv uşor de atins de un bărbat care iubea femeile, un bărbat cu un simţ estetic deosebit de pătrunzător şi care umbla nedespărţit de Nikonul lui. Dar reprezenta totodată o ambiţie la fel de simplu de îndeplinit pentru un băiat care de-abia terminase colegiul, ca şi aceea de a obţine o slujbă de reporter, la redacţia ziarului „Washington Post".

Oricum, Spider Elliott a venit în New York la sfîrşitul anului 1969, înarmat cu economiile pe care le adunase de-a lungul celor 23 de ani de cadouri de ziua lui, de cecuri de Crăciun, de

bani strînşi din slujbele de vară, în total cam 2 700 de dolari şi imediat a pornit în căutarea unei locuinţe ieftine. Şi-a găsit rapid o mansardă în cartierul mărginaş Thirties, în apropiere de vestitul cartier al blănurilor, Eighth Avenue. Era un apartament enorm, lung, sărăcăcios, care părea că se prăbuşeşte la mijloc, dar avea o privelişte frumoasă asupra rîului Hudson – tavanul înalt de 18 picioare fusese prevăzut cu 7 lăminatoare. Mai existau o baie mizeră, care putea servi şi ca laborator foto, ceva mai îngust, o masă de bucătărie şi o chiuvetă. Chiriaşul dinaintea lui instalase o sobă veche şi un frigider. Cumpără cîteva piese de mobilier, strict necesare, şi-şi amenajă o saltea din cauciuc spongios pe care urma să doarmă. Îşi mai luă cîteva perne, cearşafuri, două crătiţi şi o tigaie. Apoi îşi vopsi podelele într-un galben-auriu ca nisipul, cei patru pereţi în diferite nuanţe de albastru şi tavanul în alb. Îşi instală trei palmieri, înalţi de zece picioare, pe care-i cumpărase de la „Kind's" şi îi lumină de jos cu reflectoare astfel încît, în curînd, noaptea, pe cînd stătea lungit pe salteaua lui privind cerul oraşului prin cele şapte luminatoare, în acordurile muzicii lui Nat King Cole sau Ella Fitzgerald, se simţea liber şi fericit ca un băiat lipsit de griji.

Mansarda lui Spider se afla într-o clădire veche, umedă, practic nelocuibilă. Etajele inferioare erau ocupate de diverse firme fantomă, întreprinderi semifalimentare, intermediari de diverse bunuri, şi două firme de avocaţi ale căror birouri căpătaseră un aer dickensian. La ultimul etaj, unde se afla mansarda lui Spider, mai erau şi alţi locatari, destul de misterioşi, cu care se întîlnea din cînd în cînd pe hol.

După două luni şi jumătate de căutări zadarnice, în decursul cărora a făcut risipă de răbdare, talent şi perseverenţă, fiind plătit, arareori, la ocazii speciale, Spider reuşi să-şi găsească un post de asistent în laboratorul foto al lui Mel Sakowitz. Fotograf de mîna a treia, sau mai degrabă a patra, Sakowitz făcea munci de rutină şi fotografii ocazionale în jurul oraşului, comandate de reviste minore. Într-o dimineaţă de sîmbătă a anului 1972, Spider, ca şi Robinson Crusoe cînd descoperise urmele de paşi pe nisip, detectă o vecină de la ultimul etaj. El se întorcea de la

piața italiană de pe bulevardul Ninth cu o pungă plină de cumpărături, urcînd treptele mici în fugă și întrebîndu-se ca de obicei dacă o viață fără tenis nu va avea consecințe catastrofale asupra condiției lui fizice. Cînd ajunse la al treilea etaj, urcînd în plină viteză, dădu colțul palierului și se opri brusc. Numai reflexele sale excelente îl împiedicară să se ciocnească de o femeie care se lupta cu treptele, înjurînd furioasă în franceză, încărcată cu un maldăr uriaș de rufe de la spălătorie, cu două plase pline, cîteva sticle de bere învelite într-un ziar și două sticle de vin, fiecare sub un braț.

– Hei! Îmi pare rău! N-am crezut că voi întîlni pe cineva pe scări. Stai, lasă-mă să te ajut. Ea stătea cu spatele la Spider, incapabilă să se întoarcă în vreme ce sticlele îi alunecau ușor de sub brațe.

– Idiotule! Prinde sticlele! Or să cadă.

– Pe care din ele?

– Amîndouă!

– Le-am prins!

– Era și timpul! „Pe care?" Nu vedeai că alunecă amîndouă? „Pe care?" auzi ce vorbă!

– Ei bine, nu mi se pare prea inspirată ideea de a duce sticlele de vin sub braț, spuse Spider cu blîndețe. O sacoșă ar fi fost mult mai bună.

– Unde să mai car încă o sacoșă? Și așa simt că mi se frîng degetele. Proprietarul ăsta e un monstru – sîmbăta nu avem nici o lumină pe hol, iar liftul nu funcționează – este de-a dreptul dezgustător.

Cînd se întoarse spre el, în lumina ce venea de la luminator, observă că era tînără, în ciuda temperamentului ei violent.

– Te ajut pînă sus, se oferi el politicos. Ea dădu din cap aprobator, îi puse totul în brațe, cu excepția florilor și a vinului, și porni liniștită pe scări, fără să mai arunce vreo privire în spate. Se opri la ușa ei, care era la o distanță de aproximativ 20 de pași de a lui, și își scoase cheia din poșetă.

– Deci, în sfîrșit, mi-am cunoscut una din vecine, spuse Spider prietenos pe cînd stătea zîmbind în spatele ei.

– Aşa se pare. Ea nu se întoarse, nu-i zîmbi şi nici nu schiţă gestul de a deschide uşa.

– Vrei să-ţi duc toate astea în casă? Spider arătă spre grămada de sacoşe şi pungi pe care le ducea în braţe.

– Nu, pune-le jos, pe podea, o să mă ocup de ele mai tîrziu. Introduse cheia în broască, deschise uşa, se strecură rapid înăuntru şi-i trînti lui Spider uşa în nas. În contrast cu întunericul de pe hol, camera ei era luminată puternic de razele soarelui. Fata avea părul ondulat, roşcat şi răzvrătit, nasul dulce, ridicat obraznic în vînt şi ochii surprinzător de verzi.

El rămase un moment acolo, uluit de reacţia ei, uitîndu-se fix la uşa întunecată, cu imaginea chipului ei încă vie în mintea sa. Apoi se întoarse şi cobori în fugă scările, conştient de faptul că trăia o senzaţie greu de definit. Era ca o scurtă pauză de uimire, survenită într-un restaurant aglomerat, imediat după ce un ospătar a scăpat o tavă plină cu pahare şi tacîmuri. Toate conversaţiile se întrerup pentru cel puţin o secundă, apoi, lămuriţi în privinţa celor întîmplate, mesenii reiau discuţiile întrerupte. Numai că astăzi, această pauză fusese cam lungă pentru Spider. Spre deosebire de exemplul cu tava, ceea ce tocmai i se întîmplase era ceva nou. În cei 22 de ani ai săi, trăiţi în California şi în timpul celor aproape trei ani şi jumătate cît lucrase în New York, nici o femeie nu manifestase un asemenea dezinteres faţă de persoana lui. Mai întîlnise femei care pur şi simplu nu-l plăceau, dintr-un motiv sau altul, dar dacă nu intrau în această categorie, ele răspundeau la vorbele lui cu oarecare căldură şi, destul de des, cu înflăcărare. Dacă o femeie nu-i dădea nici o atenţie – scutură Spider din umeri – asta era treaba ei. Se îndreptă spre Madison Avenue pregătindu-se pentru turul săptămînal al galeriilor de artă.

Se întoarse după-amiază, tîrziu. La uşa lui găsi punga cu propriile cumpărături de care uitase complet. Alături se afla o sticlă de vin cu un bilet împăturit în care scria „Te invit la un pahar". El observă amuzat că nici măcar nu era semnat. Se îndreptă spre camera ei cu sticla de vin în mînă şi bătu la uşă.

Cînd îi deschise, el rămase în prag, fără să schiţeze vreun gest că ar vrea să intre.

– Mama m-a pus să-i promit că nu voi accepta să beau cu străinii, spuse el solemn.

Ea îi întinse mîna.

– Am uitat să mă prezint mai devreme. Mă numesc Valentine O'Neill. Te rog, intră şi primeşte-mi scuzele. Mi-e teamă că m-am purtat oribil – nu-i aşa?

– Aş spune că este o descriere exactă – un pic cam blîndă poate.

– Ca o isterică nesimţită care nu ştie să adreseze un cuvînt de mulţumire?

– Acum te-ai exprimat ceva mai bine. Spider se uită curios în jurul camerei, observînd lumina difuză împrăştiată de veiozele cu abajururi roz. Mai văzu o canapea mare, din catifea roşie, cu franjuri pe margine, cîteva fotolii dintr-o ţesătură Jouy roz-alb, îmbrăcate în huse cu volane, un covor înflorat şi draperii cu ciucuri; din fundul camerei răzbăteau acordurile cîntecului lui Edith Piaf despre mizeriile dragostei. Fiecare măsuţă din cameră era acoperită cu ceva – fotografii înrămate, ferigi, flori, cărţi îmbrăcate, discuri şi reviste. Camera mică, cu numai două luminatoare, avea un aer intim, evocator şi Spider îşi dădu seama că nu mai văzuse nicăieri un asemenea interior. Îmi place camera ta, îi spuse el.

– E doar o mobilă veche, zise ea dispărînd după un paravan din aceeaşi ţesătură ca şi fotoliile. Mi-e teamă că sînt cam multe piese pentru o asemenea camăruţă, dar n-am încotro, trebuie să-mi păstrez cealaltă cameră liberă, pentru munca mea. Apăru ducînd o tavă cu o sticlă de vin alb rece, desfăcută, două pahare, o pîine franţuzească cîteva pateuri şi nişte brînză Camembert aşezată pe o farfurie din ceramică. Puse tava pe podea, în faţa canapelei. Pentru ce bem? Sau poate o să aflu cum te cheamă?

Spider se ridică brusc în picioare.

– Îmi pare rău – mă numesc Spider Elliott.

Dădură din nou mîna, conştienţi de absurditatea gestului. El se uită mai atent la ea. Părul roşcat i se revărsa în bucle

dezordonate, acoperindu-i fața mică, fină, cu tenul alb. Totul se potrivea – camera, tava cu mîncare, vocea ei, discul cu Piaf.

– Ah, acum mi-am dat seama – eşti franţuzoaică, această cameră degajă un aer parizian. N-am fost niciodată la Paris, dar sînt sigur...

Ea îl întrerupse.

– Din întîmplare sînt americană, născută chiar în New York.

– Cum poți să-mi spui că eşti americană, cu chipul ăsta, cu accentul tău şi mai ales cu felul tău greşit de a-ți alege cuvintele?

Valentine ignoră intenționat această întrebare. Îi spuse pe un ton repezit:

– Ce nume trăsnit mai e şi ăsta, Spider?

– Este porecla mea. Vine de la Spider Man*. Ea îl privea nedumerită. Ia stai un pic, nu ştii cine este Spider Man... şi mai pretinzi că eşti americană! Aşa ceva e de neconceput.

– Refuz să am un vecin cu numele Spider, spuse ea înciudată. Sînt alergică la păianjeni – numai cînd aud de ei mă înfior. Ce nume! Zău, este mult prea mult pentru mine! Am să-ți spun Elliott.

– Grozav! Cum vrei, rînji el. Nu ştia ce se întîmpla cu nebuna asta simpatică. La cea mai nevinovată întrebare sărea ca arsă. Evident, nu era americană şi nici povestea cu păianjenii nu i se părea adevărată.

Pentru a-i răsplăti uşurința cu care îi acceptase sugestia, Valentine îi satisfăcu în cele din urmă curiozitatea.

– M-am născut la New York, dar cînd eram un copil am plecat la Paris şi am locuit acolo pînă acum o lună. Acum putem bea?

– Pentru ce?

– Pentru că am obținut o slujbă, spuse prompt Valentine. Aveam nevoie de una.

– În cazul ăsta să bem pentru că tu ai obținut o slujbă, iar eu am găsit una mai bună.

---

* Omul păianjen (n. tr.).

Pe cînd ciocneau paharele, Valentine îşi spuse că Spider ırăta ca un american tipic, cu aerul său de nepăsare şi încredere în sine – atît de încîntat de faptul că exista. Era primul american cu care întreţinea o asemenea conversaţie. Se simţea nesigură de ea, aproape ca o adolescentă. El era atît de neconformist, descu-rajant de deschis, încît ea nu prea ştia ce atitudine să adopte, în afară de cea defensivă. Valentine nu făcea parte din categoria femeilor care puteau fi tulburate cu uşurinţă.

– Cu ce te ocupi? întrebă ea, aducîndu-şi aminte că, potrivit relatărilor din „Elle", toţi americanii îşi pun această întrebare după ce s-au cunoscut.

– Sînt fotograf de modă... în clipa de faţă un simplu asistent de fotograf. Dar tu?

– Vino să-ţi arăt. Îl conduse în cea de-a doua cameră, mai mică decît prima. Lîngă fereastră se aflau un scaun şi o maşină de cusut. Suluri de materiale erau rînduite cu grijă pe o masă lungă. Un manechin îmbrăcat într-un material se afla în mijlocul camerei, iar pe pereţi erau agăţate schiţe de model.

– Eşti croitoreasă? Nu-mi vine să cred.

– Sînt creator de modă. Dar nu-mi strică să ştiu să trag la maşină – sau nu ştiai acest lucru?

– Nu m-am gîndit niciodată, răspunse Spider. Tu ai desenat ucrurile cu care te îmbraci? Purta o rochie bluzonată, cu decolteu, comodă, confecţionată dintr-o lînă de culoarea caisei şi, în ciuda simplităţii sale, sugera ideea de lux şi originalitate, surprinzătoare în ambianţa unei mansarde.

– Desenate şi lucrate în întregime de mine – dar, hai să ne întoarcem în cealaltă cameră. Trebuie să mîncăm brînza înainte de a se topi complet.

Pe cînd îl servea cu o felie de Camembert, Valentine îi adresă un zîmbet fermecător, dar neprovocator, cum nu mai întîlnise Spider la nici o femeie pînă atunci. Îşi dădu seama că nu flirta cu el nici măcar în glumă. Cum de putea fi pe jumătate franţuzoaică? Sau chiar femeie, dacă se gîndea mai bine?

Spider Elliott îşi pierduse virginitatea în ultimul an de

liceu, cu o fată din echipa de baschet, pieptoasă şi solidă, care-i admira loviturile puternice, dar fu neplăcut impresionată la vederea pantalonilor lui scurţi, pe care una dintre surorile lui iubitoare, în încercarea de a-i face cît mai albi posibil, îi spălase atît de mult încît intraseră la apă cu trei numere. De atunci, pentru tot restul vieţii, Spider se crispa ori de cîte ori trecea pe lîngă vreun vestiar, şi acest lucru îl determină să renunţe definitiv la sala de gimnastică. Se orientă în schimb spre tenis şi atletism.

UCLA avea la fel de mulţi amatori de aventuri galante ca şi zile cu nori, dar Spider descoperise curînd că atelierele fotografilor de modă erau adevărate cuiburi de dragoste. Deşi majoritatea fotografilor sînt homosexuali, ceea ce-i ajută să lucreze mai eficient, ei trebuie să surprindă pe peliculă senzualitatea în diversele ei ipostaze. Un model se simte încurajat în munca sa de laudele împărţite cu generozitate şi de o bună îndrumare, la fel ca un pilot nervos ce este ghidat din turnul de control să aterizeze cum trebuie. Sfaturile au totdeauna darul de a flata modelul, chiar şi atunci cînd cuvintele se rostesc printre dinţi şi sînt mereu însoţite de o muzică subtil erotică cu rol stimulator. Atmosfera accentuat erotică din atelierul unui fotograf de modă este uneori autentică, dar de cele mai multe ori porneşte de la o premisă falsă, căci în realitate fotograful abia dacă reuşeşte să-şi mascheze ostilitatea faţă de fotomodele aflate departe de perfecţiune.

Cînd Spider a fost angajat de Mel Sakowitz, el a adus în arena modei ceva din atmosfera decadentă a curţilor europene, de acum nu ştiu cîţi ani, cînd căpitanii de vapor îşi puneau în aplicare „nobilele sălbăticii". Spider, în hainele lui de lucru, pantalonii vechi, albi şi cămaşa de la UCLA, reprezenta dovada cea mai bună că existau bărbaţi adevăraţi, păgîni, viguroşi, tandri, chiar şi în mediul fierbinte al modei.

În cîteva săptămîni, fotomodelele care nu cunoşteau „Printolul" de la sarea de baie, au început să manifeste un interes neobişnuit faţă de negative şi aparate de mărit, făcîndu-şi drum din ce în ce mai des pe la laboratorul foto al lui Sakowitz şi pipăind muşchii braţelor lui Spider. Îl întrebau „De la tenis ai

muşchii ăştia? Vai, ce palpitant!" În curînd, Spider deja operează şi mirosul laboratorului îi provoca o reacție de respingere. Oricum, el putea să facă ceva în acest sens, așa că a trecut la fapte. A adus chiar un morman de perne pentru confortul fetelor căci nu putea suferi ideea că fundulețul lor delicat se va zgîria de podea. Majoritatea manechinelor lui Spider preferau poziția cunilingus, pentru că nu îşi şifonau hainele şi nu-şi ciufuleau părul. Nu trebuia să-şi dea jos decît ciorapii. Nu toate erau receptive la metoda fellatio deoarece întotdeauna îşi deteriorau machiajul, şi în plus trebuiau să fie atente la unghii, dar Spider era un tip ferm în această privință, după cum aveau ele să afle ulterior.

Oricum, nu existau plîngeri, iar cei de la agenția de fotomodele au constatat preferința fetelor pentru atelierul lui Sakowitz, care înainte fusese cotat foarte prost. Spider avertiza fiecare față asupra caracterului efemer al legăturii lor, înainte de a face vreo tentativă de apropiere.

– Eu îți promit doar o poveste scurtă, iubito. Cu mine sînt posibile un început şi o continuare, dar niciodată un sfîrşit. Nu mă interesează legăturile serioase şi alte prostii de genul ăsta. Şi nu-ți promit nimic, nici măcar pentru mîine seară.

– Spider, scumpule, dar dacă ți-aş spune că este un început în toate?

– Ți-aş răspunde ca am mai auzit de multe ori aceste vorbe. Singurul lucru pe care nu-l voi înțelege niciodată la femei este refuzul lor de a-ți da crezare atunci cînd le spui cinstit că nu există nici un viitor în relația cu ele. Şi cum poți să exprimi mai clar lucrul acesta?

– Speranțe deşarte şi un romantism depăşit. Spider, de ce nu taci din gură şi nu te apuci de treabă – vreau să mă regulezi încet şi frumos. Îmi asum riscurile.

La vremea cînd făcuse cunoştință cu Valentine, Spider avansase de la slujba din laboratorul foto la alte două incomparabil mai bune, ca asistent al unor fotografi consacrați. În trei ani devenise un nume faimos în lumea modei. Un lucru era clar – el le iubea din suflet pe toate acele fete, în felul lui cinstit, senzual,

generos, şi ele ştiau acest lucru. În decursul timpului, ele se culcaseră cu mulţi bărbaţi care vorbeau tot timpul de dragoste, dar de fapt nici nu se sinchiseau de femei. Cînd o fată făcea dragoste cu Spider era ca şi cum ar fi primit un cadou magnific de ziua ei – plutea în al nouălea cer, chiar şi mult timp după aceea. Se simţea o fată adevărată.

În primele luni ale şederii sale la New York, Spider descoperise că multe dintre manechine nu se considerau „fete adevărate". De la balul absolvenţilor din liceu, aproape nici una dintre ele nu-şi mai dăduse o întîlnire în sensul concret al cuvîntului. Înainte ca băieţii să fi păşit pragul adolescenţei, fetele erau deja cele mai înalte, slabe şi ciudate creaturi din clasă, ţinta a milioane de glume, motiv de dezamăgire pentru mamele lor, indiferent cît de bine şi-o ascundeau. Pînă cînd să înveţe ele cum să se machieze şi pînă să descopere că aveau talia prea înaltă sau sînii şi şoldurile prea mici, deveneau deja nişte manechine umblătoare, iar propria lor imagine se estompa aproape complet. Bineînţeles că unele dintre ele avuseseră norocul să fie suficient de drăguţe încă din copilărie, astfel încît să poată participa la concursul Miss Adolescenţa America, dar cele mai bune fotomodele, cele care arătau cel mai bine, susţineau că o fată frumoasă nu trebuie să aibă mai mult de 1,55 m înălţime, să poarte la sutien măsura 36, să ştie cum să vorbească cu băieţii din prima zi de naştere şi să nu fi lovit niciodată o minge cu bâtul.

Şi pe măsură ce creşteau, fiecare dintre ele ar fi vrut să fie înconjurate cu o afecţiune adevărată. Spider le făcea să se simtă iubite, interesante, vrednice de admiraţie, într-un cuvînt, adorabile. El le plăcea pe toate – pe cele înalte şi slabe din Texas, care încă mai purtau aparatul de îndreptat dinţii şi care se îmbrăcau în fugă între două slujbe; pe cele dure, care obişnuiau să folosească expresii murdare, deşi nu reuşeau să şocheze pe nimeni; pe cele care în mod constant îşi pierdeau lentilele de contact în covoarele groase; pe cele triste de 24 de ani ce se gîndeau la aniversarea celor 25 de ani ca la sfîrşitul lumii; pe cele singuratice, care fuseseră descoperite în Europa cu mult

înainte de a împlini vîrsta potrivită pentru a putea pleca acasă, le plăcea chiar şi pe cele care nu mîncau himic toată ziua, rumenindu-şi sănătatea şi apoi aşteptînd din partea lui să le ofere friptură la cină. Pe aceste fripturi pline de proteine îşi cheltuia Spider cei mai mulţi bani.

Zilele de erotism confuz, pe podeaua laboratorului lui Sakowitz, erau acum de mult uitate, deoarece Spider descoperise că cel mai mult îi plăcea să facă dragoste în pat, în patul unei fete, din dormitorul ei, mirosind a femeie. Deşi făcea progrese în meseria lui, îi lipsea atmosfera feminină din apartamentele lor, şi tot ce putea obţine era să adulmece mirosul din apartamentele vreunui fotomodel, aducîndu-ţi aminte de vechile timpuri. Fericit, inhala mirosul de talc şi de fixativ, sau cel degajat de ondulatorul Carmen în timp ce era în priză. Îi plăceau în general fetele dezordonate care-şi împrăştiau lucrurile peste tot, se dezbrăcau pe podea, lăsau prosoapele ude atîrnate de cadă şi pantofii împrăştiaţi care încotro, purtau halate de baie vechi, aveau coşuri încărcate cu Kleenex, etajera de la chiuvetă plină cu rujuri pe jumătate folosite şi farduri de ochi – toate aceste lucruri copilăreşti îi făceau mare plăcere lui Spider. El se gîndea cu afecţiune la surorile lui care erau nişte micuţe neîndemînatice. Cît de mult se bucura el de apetitul lor, indiferent dacă era vorba de vreun lucru nou sau de trei porţii de îngheţată. Pentru Spider, apetitul reprezenta un semn sigur al feminităţii.

Singurul loc unde Spider nu făcea niciodată dragoste era propriul lui apartament. Ar fi adus o fată acolo numai dacă s-ar fi îndrăgostit de ea. Dar Spider ştia că niciodată nu fusese îndrăgostit. Inima lui sensibilă, dulce-amară, încă îi aparţinea. El se transformase într-un om inteligent, simţitor şi înţelesese foarte bine că iubea femeile în general ca pe un grup, sau specie. Accesibilitatea sa nemaipomenită excludea acceptarea unei anumite femei. Într-o zi, spera el, avea să se îndrăgostească de o femeie, dar ziua aceea încă nu sosise.

Între timp, le avea pe femeiuştile lui şi pe Valentine, prietena al cărei apartament confortabil şi ciudat, stil Paris, era ca un refugiu pentru el, un loc special unde se retrăgea cînd se

simțea deosebit de bine sau, cum se întîmpla cîteodată, trist şi abătut. Mîncarea, simpatia şi conversația simplă a Valentinei aveau darul să-i redea buna dispoziție.

Într-o seară, după cîteva luni bune de cînd se cunoscuseră şi după o masă copioasă, stropită cu vin din belşug, Spider dădu buzna în camera Valentinei fără să bată la uşă.

– Val, unde dracu' eşti? țipă el şi se opri uimit cînd o văzu, aproape ascunsă, într-unul din fotoliile cu franjuri. Ținea o țigară Gauloise Bleu ce ardea în mîna ei, la mică distanță de nas, iar ea inhala cu plăcere fumul, ținîndu-şi ochii închişi. Deci cu asta te ocupi! Mă miram eu de ce miroase mereu aici a țigări franțuzeşti şi tu nu fumezi – le arzi pur şi simplu. Oh, fetiță dulce. O îmbrățişă.

Ea clipi spre el smulsă din visare şi jenată că-i descoperise unicul ei secret sentimental.

– Oh, nu prea reuşesc să reconstitui atmosfera Parisului, dar este tot ce pot face. Şi, Elliott, de ce nu bați la uşă înainte de a intra?

– Sînt prea emoționat. Ascultă, am ceva pentru tine care îți va aduce aminte de Paris – „Bollinger Brut". El scoase sticla de şampanie pe care o ținea ascunsă la spate.

– Dar e o şampanie foarte scumpă. Elliott, ai o veste chiar atît de bună?

– Ai ghicit. De săptămîna viitoare voi fi asistent şef la Hank Levy. E cu cîteva clase peste toți tipii cu care am lucrat pînă acum. Sakowitz, Miller, Browne – nici unul n-a făcut o muncă de calitate ca Levy. Studioul lui este aglomerat ca dracu' – o grămadă de reclame comerciale. Nu prea mai e căutat de reviste, cum se întîmpla înainte, dar încă se află în cercul fotografilor importanți – nu foarte importanți, nu s-a numărat niciodată printre ei, dar pentru mine este o mare realizare. Am auzit de la o fată că Joe Verona – asistentul lui – s-a întors la Roma în dimineața asta şi m-am dus imediat să-l văd pe Levy. Din fericire, era o zi mai liniştită la studio... oricum, încep lucrul de săptămîna viitoare. Entuziasmat şi fericit, Spider se aşeză pe covor, la picioarele ei.

– Oh, Elliott, mă bucur atît de mult pentru tine! Este o veste minunată, minunată. Am simțit eu ceva și știi că presimțirile mele se adeveresc de fiecare dată. Deși Valentine era o femeie cît se poate de practică, avea o mare încredere în „presimțirile" ei – Spider glumea cu ea spunîndu-i că sîngele ei celtic, sălbatic, încerca să înfrîngă realismul francez. Uitîndu-se la Spider cum strînge sticla de șampanie în mînă, Valentine se felicită pentru natura relațiilor dintre ei. Spider era un desfrînat și un afemeiat, care frîngea inimile femeilor, și dacă vreuna dintre ele simțea ceva pentru el se trezea împinsă în pragul deznădejdii. Ei îi convenea de minune relația lor. Nu va merge niciodată mai departe – era mult prea rațională ca să se gîndească la acest om neserios, în altă ipostază decît aceea de vecin. Slavă Domnului că era franțuzoaică și știa cum să se apere de genul ăsta de bărbați. Cred că ți-e foame, Elliott. Din întîmplare, am pregătit o cantitate mai mare de tocăniță de vițel. Și merge de minune cu șampania.

Hank Levy era aproape un om simpatic. Avea un oarecare șarm în stil Brooklyn – o figură stil Huck Finn, versiunea înaltă și slabă a lui Norman Mailer, cu mai mulți pistrui și mai puține riduri și cu un început de chelie în locul unor sprîncene nobile. Se îmbrăca exact ca un regizor de la Hollywood: pantaloni franțuzești, cămăși de lucru descheiate cu grijă aproape pînă-n talie, la gît purta un singur lanț, dar foarte gros, adus de la Bulgari. Ceea ce-i conferea o notă aparte era puloverul său stil profesorul Henry Higgins, lucrat din caşmir, care-l costase 55 de lire englezești la Harrods. Avea o duzină de asemenea pulovere de diferite culori și îi plăcea să și le lege în jurul taliei sau să le poarte aruncate pe umeri, cu mînecile atîrnîndu-i à la Balanchine. Dacă ar fi știut, cînd l-a angajat pe Spider, ce concurență îi va face în studio, poate că nu l-ar mai fi acceptat. Iarna, Spider purta niște cămăși uzate și transpirate, irezistibil de autentice și niște pulovere marinărești din colecția Annapolis, a tatălui său. Era mult prea mult pentru Hank.

Dubla povară de a fi bisexual și evreu apăsa greu asupra lui Hank. El considera că plătise mult prea scump. La dracu',

într-o zi se încurcase cu o micuță și drăguță blondă, o coordonatoare de modă care se preta la orice și în mai puțin de 48 de ore aflase nu numai că era gravidă, cu el bineînțeles, dar și că era evreică, cu numeroase neamuri în Brooklyn, unele dintre ele fiind înrudite cu familia mamei lui, Hadassah.

Astfel Hank se trezi însurat și cu copil, înainte de a-și da seama cu certitudine dacă ar fi fost mai amuzantă ipostaza de homosexual.

Oricum, a tras și unele foloase de pe urma căsătoriei. Chicky era mult mai deșteaptă decît el, dar și mai violentă și mai ambițioasă. Ea a purtat căciuli de samur, înainte ca cineva să vadă vreuna, poate doar în filmul „Anna Karenina". A renunțat la ruj înainte de a se lansa moda aceasta, sau poate că ei îi revine meritul de a o fi inventat; a fost prima care a purtat un costum bărbătesc, și cea dintîi care a adoptat moda mini și a susținut, timp de cel puțin cinci ani, „Women's Wear Daily". Ea l-a ajutat pe Hank în carieră, organizînd mici petreceri rafinate, unde a reușit să ademenească destule celebrități, astfel încît ceilalți invitați să aibă sentimentul că tocmai pătrunseseră în lumea elegantă a modei de bun gust. A reușit apoi să obțină angajamente pentru studioul imens al lui Hank, unde cele mai noi discuri erau ascultate toată ziua la noul sistem de redare și unde se serveau în permanență obligatoriile bucățele de brînză franțuzească, cîrnații italienești și nemțești, pîinile răsucite de la raionul magazinului Bloomingdale și murăturile cu mărar. În general, lucrurile mergeau bine, și Spider a învățat multe în anul în care a lucrat ca asistent al lui Levy.

Un asistent de fotograf își petrece majoritatea timpului înmînîndu-i șefului său aparatul de fotografiat pe care tocmai l-a încărcat cu un film nou, aranjînd diferite tapete pentru fundal, verificînd luminozitatea, mutînd trepiedul dintr-un loc într-altul, ocupîndu-se de stroboscop și împingînd accesoriile. În restul timpului se ocupă cu schimbarea benzilor pe sistemul de redare. Dar, Hank Levy era leneș și mult prea implicat în viața socială, așa că-l lăsa pe Spider să execute majoritatea fotografiilor. Astă

ısemna că în sfîrşit Spider făcea toate acele lucruri care-l eterminaseră să îmbrăţişeze cariera de fotograf, ca de exemplu i pozeze fotomodelele şi să se decidă singur în privinţa poziţiei, ıminozităţii şi focalizării, apăsînd pe butonul aparatului atunci ınd credea el de cuviinţă. I se părea chiar că lucrurile merg mai ine decît în filmele despre fotografii de modă, deoarece Spider vea un talent deosebit în abordarea fotomodelelor.

Hank Levy nu era însă chiar atît de prost sau ocupat încît i-l lase pe Spider să pozeze pentru vreo revistă. Dacă trebuia i se ducă cineva în Virgin Island şi să pozeze trei fotomodele în ostumele de baie ce aveau să fie la modă peste un an, toată eaba desfăşurîndu-se pe plajă în acompaniamentul unei formaţii ıstrumentale locale, acela era Hank. Dar angajamentele de acest en erau puţin numeroase. În cariera sa, fusese la un moment dat e punctul de a deveni un fotograf celebru, dar în ultima vreme se cerea s-o fotografieze pe Kimberly Knits pe vaporul Staten ıland ori White Stag sau separat, la West Side Tennis Club. oate aceste poze erau pentru „Vogue" şi acolo obişnuiau să ıenţioneze numele sub fotografie. Plata era mizerabilă, dar restigiul conta mai mult. Hank îl punea pe Spider să se ocupe umai de reclamele mici pentru ceasuri, pantofi, creme, dar numai tunci cînd era vorba de agenţii neînsemnate şi cînd avea ertitudinea că beneficiarii nu vor trimite experţii să observe ıersul lucrurilor. Spider se ocupa numai de treburile ıeimportante ale lui Hank, cele care aduceau cei mai mulţi bani.

Spider a atras atenţia asupra sa cu reclama unei soluţii entru întărirea unghiilor, pusă pe piaţă de o firmă mai puţin portantă. Fotomodelul, care trebuia să redea esenţa Sudului mantic, era tînără, neexperimentată şi rigidă în faţa aparatului fotografiat. Spider o inspectase pe fata neîndemînatică cu o vire expertă.

– Perfect! Draga mea, eşti perfectă! În sfîrşit am angajat cineva potrivit. Sînt alături de tine, iubito – eşti exact genul fetiţă zglobie care-i înnebunea pe băieţii din vechea Virginie. ăcat că nu te-ai născut la timpul respectiv pentru a juca rolul lui carlett O'Harra. Dumnezeule, ce faţă irezistibilă eşti – un pic

mai spre dreapta, scumpo – fac pariu că nu există nici un bărbat care să nu vrea să-şi facă drum pe sub fusta ta – acum încearcă să pari îngîndurată, iubito, adu-ţi aminte că eşti frumoasa balului pentru care se bat toţi băieţii. Grozav! Merge minunat – apleacă-te un pic spre stînga, nu, aceea este partea dreaptă, iubito – Doamne, ce plăcere să lucrezi cu cineva proaspăt ca tine. Oh, eşti o minunăţie de fată – mă distrez mai bine ca niciodată – poţi să-mi spui Ashley sau Rhett, cum preferi, deoarece atunci cînd o fată este la fel de frumoasă ca tine, întotdeauna îl cucereşti pe omul dorit. Hai, Scarlett, scumpo, hai să încercăm să facem nişte poze în leagănul din grădină – minunat!

Şi, fata care îşi petrecuse toată viaţa în New Jersey credea tot ce-i spunea el, deoarece vedea cît de tare se excitase – şi era imposibil să nu observi acest lucru – şi se credea cu adevărat divină. Stimulentul acesta acţiona mult mai puternic decît cuvintele lui Spider: „Umezeşte-ţi buzele, păpuşico, şi zîmbeşte-mi din nou".

Diferenţa între felul în care arăta un fotomodel cînd era pozată de un fotograf homosexual, care-i adresa o încurajare formală „Fabulos, absolut fabulos, draga mea!" şi expresia acesteia atunci cînd Spider se mişca în jurul ei, acordîndu-i toată atenţia şi cu dovada evidentă a excitării lui, imposibil de mascat sub pantalonii albi – în timp ce ea simţea cum este cuprinsă de un val de căldură şi, Dumnezeule, cum se uda sub acea crinolină – era ca deosebirea dintre o reclamă bună şi una grozavă.

Harriet Toppingham, redactorul de modă care îl descoperise pe Spider, se număra printre cele mai bune profesioniste în domeniu. Toţi redactorii de modă, indiferent cît de importanţi erau, nu se ocupau numai de prînzurile extravagante din lumea modei, unde domnea o atmosferă de cele mai multe ori de bîrfă; munceau din greu, într-un ritm infernal. Una dintre responsabilităţile Harrietei o constituia cunoaşterea tuturor reclamelor din reviste, nu numai din cele de modă, ştiut fiind faptul că reclama este viaţa revistelor. Costul hîrtiei, al tipăririi şi distribuirii fiecărei reviste depăşeşte în general veniturile realizate de

ropriile standuri de vînzare sau din subscripții. Fără reclamă
-ar fi existat nici o revistă și nici slujba de redactor de modă.

În Statele Unite există doar o mînă de redactori de modă
oarte buni. Fiecare revistă de modă are cîte un redactor-șef
sistat, de obicei, de doi sau trei redactori subordonați. Întot-
leauna există redactori specializați în încălțăminte, lenjerie,
ccesorii diferite, materiale, fiecare cu cîte un asistent, deoarece
irmele implicate în acest domeniu sînt interesate de o gamă largă
le reclame și au nevoie de o asistență și o atenție deosebite.
ntr-o revistă destinată femeilor, ca de exemplu „Good
Housekeeping", secția de modă trebuia să aibă un personal for-
nat dintr-un redactor principal, asistentul lui, un redactor
esponsabil cu pantofii, altul cu accesoriile, deși volumul nu
lepășea șase coli editoriale, în fiecare lună. La „Vogue" existau
1 de redactori, cu diferite responsabilități, inclusiv cei rezidenți
a Paris, Roma, Madrid, care în primul rînd erau oameni de lume și
bia după aceea redactori de modă.

Cei mai importanți redactori de modă de la diverse reviste
veau salarii extrem de mari. Ceilalți nu primeau mai mult decît
o secretară bună, dar continuau să muncească în acest domeniu,
entru statutul, plăcerea și prestigiul asigurat de o asemenea
lujbă. Acești redactori mai prost plătiți nu trebuie să fie doar
alentați, ci și ambițioși. E preferabil ca ei să provină dintr-un
nediu în care o femeie muncitoare n-are nevoie de proprii bani
entru a-și cumpăra un săpun Laszlo sau ceară de epilat.

Cînd un redactor ca Harriet Toppingham ajunge în vîrful
erarhiei sau aproape de el, este des curtată de vînătorii de
avoruri, la fel cum era doamna de Pompadour cînd se afla în
rațiile lui Ludovic al XV-lea. Primea invitații la masă, în puținele
estaurante franțuzești acceptabile, din partea diverșilor produ-
cători de bunuri, creatori de modă și a celor care se ocupau de
elațiile cu publicul; hainele și le procura, dacă nu pe gratis, în
orice caz la un preț foarte redus; iar de Crăciun trebuia să trimită
o mașină cu un șofer ca să-i golească biroul de daruri, de două
ori pe zi. Și, normal, călătorea pe gratis. Surprinderea într-o
otografie a unui colț de pe un aeroport sau a piscinei unui hotel,

şi cele cîteva cuvinte adecvate care o însoţeau îi asigurau transportul şi cazarea atît redactorului, cît şi fotografului, fotomodelelor şi asistenţilor.

Harriet Toppingham ajunsese pe merit în vîrful ierarhiei, şi nu pentru că-şi plătise ascensiunea; dispunea de un venit considerabil, asigurat de tatăl ei, care fabricase sute de mii de căzi. Era o femeie atît de dură şi rece încît părea că te taie adînc cu vorba. Din cauza atitudinii sale autoritare, inspira teamă personalului, imaginaţia ei creatoare apropiindu-se de aceea a lui Fellini. La început detestate, inovaţiile ei erau ulterior imitate şi în cele din urmă deveneau clasice. Cînd observase modul de lucru al lui Spider, ea era o femeie de patruzeci de ani, considerată urîtă. Niciodată nu devenise ceea ce francezii numeau „o urîtă agreabilă", deoarece nu găsise de cuviinţă să-şi pună în valoare calităţile. Preferase să rămînă un monstru sacru, o imagine de asemenea admirată de francezi. Ea se prezenta aşa cum era, fără să se ascundă deloc – o fiinţă ştearsă, slabă, cu părul şaten pieptănat sever pe spate, un nas mare, masculin, buze subţiri, rujate strident, ochi căprui comuni, mici şi ca de broască, toate purtînd amprenta unui rafinament deosebit. Avea o înălţime potrivită, silueta subţire, ca un băţ, şi întotdeauna purta nişte haine splendide, ieşite din comun, care totuşi nu modificau cu nimic impresia de bază. Ea nu se subordona niciodată modei. Dacă era sezonul „puloverelor americane stil sport" sau „al reîntoarcerii spre moliciune" ori „al culorilor pure", puteai fi sigur că Harriet va purta ceva atît de demodat, încît pînă şi cea mai mondenă femeie se simţea ca o caraghioasă pe lîngă ea. Nu fusese niciodată măritată şi locuia singură într-un apartament pe Madison Avenue, pe care-l înţesase cu comorile adunate în nenumăratele sale călătorii în Europa şi Orient, majoritatea obiectelor mult prea ciudate şi neobişnuite, adesea chiar groteşti, pentru a se potrivi cu interioarele ei maronii.

Cel puţin o dată pe an, Harrietei Toppingham îi plăcea „să descopere" un nou fotograf necunoscut, astfel încît să renunţe pentru un timp la unul din cei obişnuiţi. Ce rost avea să fii un om influent dacă nu-ţi foloseai puterea? De îndată ce alegea un nou

fotograf, acesta îi rămînea îndatorat pe viață și chiar după ce favorurile ei treceau asupra altcuiva, el se achita în continuare de obligație. Ea se gîndea la fotografii pe care-i lansase ca la [illegible] care-i aparțineau, asemenea obiectelor din colecția [illegible]-șef al revistei „Fashion and Interiors", putea trece [illegible] dușmanul ei, directorul artistic, și să intervieveze de una singură fotografii (căci refuza să vorbească cu agenții lor) în biroul ei, cunoscut în branșă sub numele de „Brown Hole" din Calcutta.

Cînd a văzut reclama produsului pentru întărirea unghiilor, pe ultima pagină a revistei „Redbook", a verificat la agenție pentru a afla cine a făcut fotografia.

– Ei spun că a făcut-o Hank Levy, îi spuse ea secretarei, dar este imposibil. El n-a mai făcut ceva original din anii '60. Vorbește cu Eileen sau cu una din celelalte agenții și află cine este fotomodelul. Apoi pune-o pe fată să mă sune.

Două zile mai tîrziu, îl chemă pe Spider în audiență. El își [illegible] și mapa cu lucrările sale, o mapă mare, neagră, din piele, o pangli[illegible] [illegible] [illegible]. Conținea cele mai bune realizări ale [illegible] [illegible] perioada colaborării cu Levy, dar majoritatea [illegible] [illegible] făcute în timpul lui liber, la sfîrșit de săptămînă. Spider își purta tot timpul cu el Nikonul încărcat, căci îi plăcea să fotografieze femeile în momentele de neatenție și reverie. El iubea femeile într-o postură comună, naturală, indiferent dacă găteau sau visau, cu ochii deschiși ațintiți asupra unui pahar cu vin, ori atunci cînd se dezbrăcau obosite, se spălau pe dinți sau se trezeau căscînd.

Harriet Toppingham frunzărea ca din întîmplare filele mapei, ascunzîndu-și bine surpriza la vederea chipurilor unor fotomodele scumpe, îmbrăcate în niște halate vechi de baie sau înfășurate la întîmplare într-un prosop.

– Hmm... interesant, foarte drăguț. Spune-mi, domnule Elliott, cine este artistul dumneavoastră preferat, Avedon sau Penn?

Spider îi zîmbi.

– Degas, dar nu în tablourile cu balerine.

– Vai, vai. Totuși, este mai bun Degas decît Renoir – atît

le previzibil în compozițiile sale roz-alb. Și s-a dus vestea că ai
i un armăsar de prăsilă. Este doar un zvon sau asta e realitatea?
Harrietei îi plăcea atacul direct și neașteptat.

– Este adevărat. Spider îi aruncă o privire prieteno
Harriet îi aducea aminte de profesoara lui de matematică
clasa a cincea.

– Atunci de ce nu ai lucrat niciodată pentru „Playboy" sau
„Penthouse"? Harriet nu voia să abandoneze subiectul așa ușor.

– O fată care își învîrte un șirag de perle false prin părul
pubian sau își procură singură plăcerea în timp ce-și privește în
oglindă silueta pusă în valoare de portjartiere stil Frederik de L
Hollywood constituie o imagine cam solitară. Masturbația nu
este un subiect care să mă intereseze prea mult, răspunse Spider
politicos. Cînd văd într-o fotografie două fete împreună, făcînd
ot felul de artificii care nu seamănă deloc a sex, mă deprimă.
i mi se pare o pierdere de timp...

– Da. Poate. Hmm. Ea își aprinse o țigară și fuma de parcă
ra singură, uitîndu-se din cînd în cînd la pozele împrăștiate
ntîmplare pe birou. Brusc, vorbi. Poți să faci cîteva po
eclamă cu lenjerie, aici la noi, pentru luna aprilie? Avem n
le ele cel tîrziu săptămîna viitoare.

– Domnișoară Toppingham, aș da orice să lucrez cu
lumneavoastră, dar am un angajament permanent la Hank Levy...

– Lasă-l pe Levy, îi spuse ea pe un ton poruncitor. În mod
igur că nu intenționezi să lucrezi toată viața pentru el, nu?
Deschide-ți propriul tău studio. Îți voi da suficient de lucru pînă
înd apare numărul din aprilie. Dacă totul va merge cum sper eu,
u vei avea probleme cu chiria.

Harriet îi aruncă lui Spider o privire încurajatoare, atît era
a în stare să exprime. Asemenea clipe, în care-și folosea puterea
schimbînd destinele oamenilor cum voia ea, erau cele mai impor-
ante din viața ei, însăși rațiunea ei de a fi. Pentru asta trăia. Se
imțea înflăcărată, puternică, atotstăpînitoare. Pozele pe care ea
ocmai i le ceruse lui Spider fuseseră deja repartizate lui Joko de
lirectorul artistic. Joko devenise cam anost în ultima vreme –
și pierduse fantezia și spiritul creator. Avea nevoie de un șut în

fund. În ce-l privește pe directorul artistic, lui întotdeauna ar fi trebuit să i se aplice un asemenea tratament. Și, în plus, acest Spider Elliott făcuse cele mai sexy poze cu femei pe care le văzuse ea vreodată. Fetele acelea, care erau plătite să arate splendid în reclamele cosmetice, păreau incomparabil mai seducătoare și mai reale în pozele lui.

În ultima vreme, ea își dăduse seama că „Fashion and Interiors" întîmpina unele probleme în domeniul lenjeriei de reclamă. Personalități de primă mărime în lumea reclamei, oameni cu conturi importante, sunau la sediul redacției pentru a comunica nemulțumirea clientelor lor deoarece fotomodelele de pe Seventh Avenue nu arătau nici pe departe așa de bine ca cele de la „Fashion". Acest lucru, în schimb, îi îngrijora pe proprietarii magazinelor, care se gîndeau că femeile obișnuite se vor aștepta să arate ca-n reclame și apoi, cînd vor observa că lucrurile nu stau chiar așa, vor da vina mai degrabă pe marfă decît pe propriile siluete. Era clar că aceste fotografii constituiau o problemă. Cînd cei care publicau reclamele erau nemulțumiți de aspectul [illegible] ceva nu mergea bine și, în asemenea cazuri, Harriet [illegible]am era aceea care căuta soluții. Iar în acea zi presimțea [illegible]ider se va dovedi extrem de util.

Spider își găsi un loc pentru studio într-o veche clădire de pe [illegible]cond Avenue, care încă nu fusese transformat într-un restaurant sau bar. Era mult prea dărăpănată pentru a atrage pe cineva, cu excepția unui disperat. Proprietarul nu mai reparase nimic aco[illegible] de vreo 20 de ani, așteptînd ziua cînd Warner Le Roy va cob[illegible] din cer să-i ofere o avere. Oricum, avea apă pentru lab[illegible]atorul foto și, la ultimul etaj, unde Spider închiriase două ca[illegible]e mari, tavanul era înalt. Propriul lui apartament ar fi fost [illegible]trivit ca studio, dar, din păcate, nu avea o poziție bună.

Pentru primul său angajament, Spider s-a hotărît să nu a[illegible]e la fetele care pozau de obicei pentru reclamele de lenj[illegible], fete ale căror trupuri sînt atît de perfecte încît nici o [illegible]ob[illegible]zonabilă n-ar fi crezut că, în cei 18 ani de viață, ele [illegible]vreodată să poarte un corset sau un sutien. Și nici nu

ecursese la pozițiile obișnuite: dansatori surprinși în timpul ntrenamentului, îmbrăcați în lenjerie de corp; poze având drept undal plaja, în care fotomodelul părea că a încurcat chiloții bișnuiți cu bikini sau fotografii în care apare mîna unui bărbat mpodobită cu o brățară de diamante, ori piciorul unui bărbat, ncălțat într-un pantof de seară, pierdut parcă într-un colț al pozei.

În schimb, el a angajat fotomodele în vîrstă de 30 de ani, ncă frumoase, dar purtînd pecetea maturității pe întreaga lor ăptură. A construit un decor identic cu o cabină de probă lintr-un magazin, mobilată cu un singur scaun pe care se afla un naldăr de lenjerie de corp. De asemenea, raftul neîncăpător din abină era acoperit cu articole de lenjerie. Fotomodelele se riveau cu suspiciune în oglinda triplă; se așezau pe marginea caunului îmbrăcate numai pe jumătate și-și aprindeau cu ervozitate o țigară; se luptau furioase cu corsetele strînse; căutau n poșete după un ruj pentru a-și retușa conturul buzelor; de fapt, n pozele lui Spider, ele se purtau normal, exact cum ar fi procedat rice femeie obișnuită atunci cînd își cumpăra lenjerie de corp. 'ozele erau drăguțe și haioase, și chiar dacă fotomodelele nu rătau grozav în acea lenjerie, ele continuau să fie niște femei trăgătoare.

Bărbații care vedeau aceste poze în „Fashion and Interiors" e simțeau de parcă ar fi pătruns într-o lume secretă a intimității eminine, mult mai misterioasă decît cea reprodusă în revistele peciale. Ca de obicei, femeile se comparau cu fotomodelele, ndiferent cît de greu le venea, dar de data asta nu se mai simțeau îît de nefericite. Oricît de ciudat li s-ar fi părut, trebuiau să ecunoască faptul că acele sutiene erau bune și pentru niște sîni ormali. Se simțeau mult mai stăpîne pe ele.

Directorul artistic de la „Fashion" amenințase că-și dă demisia, cînd văzuse pentru prima oară contractul, și începuse ă urle într-un argo unguresc deși, de obicei, înjura în franceză. Dar Harriet se mulțumise să-i rîdă în față.

La apariția numărului din aprilie, Spider mai onorase trei ngajamente pentru „Fashion": o reclamă de parfumuri, atît de n fiorător de romantică și sentimentală, în stil victorian, încît unul

critic de film ar fi premiat-o cu trei batiste, o alta de pantofi, pe care cei înnebuniți după așa ceva o păstrasera pentru colecție, și o reclamă cu pijamale și cămăși de noapte pentru copii, care convinsese multe femei să renunțe la pastilele anticoncepționale și să aștepte derularea evenimentelor. În acest interval de patru luni, el depinsese total de Harriet Toppingham, care-i oferea aceste angajamente cu zgîrcenie, precum o gazdă avară ce se vede obligată să servească icre negre la masă. Cu toate acestea, suma mică pe care un fotograf o primește pentru munca la o revistă de modă, în comparație cu onorariile consistente acordate celor care lucrează în domeniul reclamelor, de-abia îi ajungea pentru strictul necesar. Spider s-a văzut obligat să accepte ca fetele cu care lucra să-i plătească cina, deși managerul lor nu era de acord. Totuși, după apariția pozelor cu lenjeria de corp, nu primi nici o ofertă în rețeaua comercială. Deși magazinele care aveau acea marfă erau încîntate de rezultat, directorii de agenții publicitare – în pofida respectului pe care-l resimțeau pentru Harriet – susțineau că de data asta exagerase. Dar oricum, reclama pentru parfumuri fusese bine primită, și după cîteva luni, pe la sfîrșitul anului 1975, Spider era îndreptățit să considere că a reușit să se impună în domeniul său de activitate. La aproape 30 de ani, el era în sfîrșit un fotograf de modă din New York, cu propriul studio, propriul Hasselblad și cu aparatura sa. Trecuseră aproape șase ani de cînd terminase facultatea.

Melanie Adams intră în studioul lui Spider într-o zi de mai a anului 1976. Sosise în New York numai de trei zile, din Louisville, statul Kentucky, și, cu inocența plină de ignoranță a fetelor tinere, se îndreptase direct spre sala de așteptare a agenției Ford. Atît Eileen, cît și Jerry Ford, care știau despre fotomodele mai multe lucruri decît oricine, s-a întîmplat să fie plecați în acea zi, dar pentru o fată care arăta ca Melanie, acela era cel mai bun loc de așteptare. Cei doi Ford nu-și antrenaseră personalul pentru a descoperi miracole. De fapt, întreaga lor activitate se baza pe recunoașterea faptului că miracolul frumuseții perfecte există. Știau, bineînțeles, că orice frumusețe trebuie cizelată și

şlefuită ca un diamant; ei creaseră un adevărat program în care viitoarele modele erau supuse unui regim special, duse la cel mai bun coafor, aranjate de experţi, învăţate cum să se aşeze şi cum să meargă, fiind apoi trimise la cît mai mulţi fotografi, în speranţa că vreunul dintre ei va întrevedea calităţile reale ale fetei respective.

De îndată ce una din asistentele lui Eileen a văzut-o pe Melanie, s-a decis să treacă peste fazele preliminariilor şi să-i caute imediat un fotograf pentru a-şi da seama cum ştie să pozeze această frumuseţe uluitoare. Ea l-a sunat pe Spider şi l-a rugat să facă nişte fotografii de probă, întrucît Melanie venise doar cu nişte poze vechi de familie, cele mai recente datînd de la absolvirea liceului.

Melanie rămase în uşa studioului lui Spider pînă cînd acesta o observă.

– Bună, spuse ea timid, dîndu-şi cu o mînă, pe spate, părul bogat. Cei de la Ford mi-au spus să vin aici pentru nişte fotografii de probă...

Spider simţi că i se opreşte inima în loc; stătea pur şi simplu acolo şi o privea. Avea impresia că toate celelalte fete din viaţa lui nu fuseseră decît sclipiri fulgerătoare ale unui film, iar acum aparatul se fixase, în sfîrşit, asupra vedetei principale. Totul începea abia acum.

– Bine. Ştiu, m-au sunat. Te aşteptam. Vorbea mecanic, din pură obişnuinţă. Hai să ne apucăm de treabă. Mai întîi, vreau să fac nişte poze în lumina naturală a zilei, aşa că du-te la geam şi rămîi acolo, privind afară. Iisuse, se gîndea el, trebuie să fie treizeci de nuanţe diferite în părul ei, de la culoarea de curry pînă la cea a arţarului – nici măcar nu le poţi defini pe toate. Acum, apropie-te de geam, apleacă-te un pic şi sprijină-te cu cotul de pervaz, cu chipul din profil. Bărbia sus. Zîmbeşte un pic. Un pic mai mult. Acum, întoarce-te spre mine, apleacă-ţi mîna. Bine. Bărbia în jos. Relaxează-te. Din fericire, nu exista nici un unghi din care această fată să nu arate bine. După felul cum îi tremura mîna, se putea considera norocos dacă pozele vor ieşi cum trebuie. Bine. Acum, vino aici şi stai pe scaunul acela

unde sînt aprinse luminile. Uită-te în jurul atelierului, în orice direcție vrei, și nu lua în seamă aparatul de fotografiat.

În vreme ce ea își întorcea capul dintr-o parte în alta, Spider se simțea copleșit de violența emoțiilor care-l stăpîneau. Mintea lui încerca în zadar să-i explice sentimentele. Pînă atunci, crezuse că era ultimul om care să fie profund impresionat de frumusețea unei fete. Se obișnuise cu frumusețea și nici n-o mai lua în seamă, fiind interesat numai de persoana respectivă. Dar acum simțea că ar fi în stare să-și petreacă toată viața încercînd să descifreze farmecul acestui chip. Cum de avea ochii atît de expresivi? Și cum se face că moliciunea buzelor ei îl atrăgea atît de irezistibil, încît își dorea dureros de tare să le atingă cu degetul pentru a le descoperi misterul? Zîmbetul ei era poznaș, delicat și totuși foarte enigmatic. Ceva din interiorul trupului ei îi spunea că n-o va avea niciodată. Arăta perfect în acel loc, dar ființa ei îl învăluia într-un mister înnebunitor, de neexplicat.

– E suficient, îi spuse el stingînd luminile. Aici – vino și stai aici. El o conduse spre o canapea și se așeză lîngă ea. Ascultă, cîți ani ai? Îți iubești părinții? Ei te înțeleg? Ți-a făcut cineva vreodată vreun rău? Ce îți place să mănînci? Care a fost primul băiat pe care l-ai sărutat? L-ai iubit? Visezi mult?...

– Stai, oprește-te odată! Vocea ei era tipică celor din sud, cu destulă dulceață în ea, sugerînd blîndețea glacială a frumuseților clasice. Nimeni de la Ford nu m-a avertizat că ești nebun! De ce dracu' îmi pui toate întrebările astea?

– Uite ce este, eu... eu cred că m-am îndrăgostit de tine. Nu, te rog, nu zîmbi în felul ăsta. Oh, Doamne! Cuvintele! Nu mă joc, să știi! Trebuie să-ți spun ce am pe suflet chiar acum, ca să ai timp să reflectezi – nu te uita la mine așa de neîncrezătoare. Nu i-am mai spus nici unei femei că o iubesc, pînă în clipa în care ai apărut tu. Te rog! Nu te învinuiesc pentru că mă privești așa, dar te rog, încearcă să mă crezi.

Spider îi luă mîna și i-o puse la pieptul lui. Inima îi bătea de parcă ar fi alergat o milă. Ea își ridică sprîncenele cu un aer înțelegător și, în sfîrșit, îl privi direct în ochi. Irisul ochilor ei era

de culoarea celui mai pur şi dulce sherry, iar privirea îi trăda o oarecare încredere amestecată cu teamă.

– Spune-mi la ce te gîndeşti în clipa asta, o imploră Spider.

– Nu-mi place cînd oamenii mă întreabă aşa ceva, răspunse Melanie cu blîndeţe.

– Nici mie. N-am mai întrebat pe nimeni pînă acum. Promite-mi doar că nu te vei mărita prea curînd. Dă-mi o şansă.

– Nu fac niciodată promisiuni, rîse Melanie. Ea învăţase acest lucru cu mulţi ani în urmă. Mai devreme sau mai tîrziu, o salva de multe necazuri. Dar, cum poţi să-mi ceri aşa ceva? Nu mă cunoşti absolut deloc. Nu se prinsese total în jocul lui, dar o amuza tot atît de mult ca şi nenumăratele declaraţii pe care începuse să le primească de la unsprezece ani. Cele mai vechi amintiri ale ei erau legate de cuvintele celor care-i admirau frumuseţea. Dar ea nu le crezuse niciodată în întregime, căci era ceva care o nemulţumea. Nu se punea problema modestiei, de fapt ea rîvnea mai mult decît îi putea oferi cineva. Mintea ei era în permanenţă preocupată de imaginea reflectată în ochii oamenilor care o privesc. Niciodată nu înţelesese în profunzime acest lucru. Ar fi vrut să se detaşeze de corpul ei şi să se privească, încercînd să împărtăşească părerea oamenilor despre ea. Toată viaţa îşi experimentase puterea asupra oamenilor pentru a vedea cum reacţionează ei, de parcă ar fi vrut să se descopere pe sine în răspunsul lor. Niciodată nu fac promisiuni, repetă ea, căci se părea că el n-o auzise, şi nu răspund la întrebări.

Atitudinea ei era aproape victoriană, în contrast cu figura ei de fetiţă bună şi modestă. Totuşi, chipul păstra un zîmbet ce ascundea o invitaţie reţinută, de parcă ar fi fost sigură de izbînda ei. Fata schiţă gestul de a se ridica.

– Nu! Stai! Unde te duci? întrebă Spider înnebunit.

– Este ora prînzului şi mor de foame.

Spider simţi o uşurare enormă. Foamea reprezenta o senzaţie obişnuită. Asta înseamnă că era o fiinţă omenească.

– Am un frigider plin cu mîncare. Aşteaptă doar un minut şi-ţi pregătesc cei mai grozavi cîrnaţi din ficat, cu garnitură de fulgi de secară, cum n-ai mîncat în viaţa ta. În vreme ce prepara

sandvişurile, Spider se gîndea că dacă ar fi putut să se închidă acolo cu ea şi să mănînce cheia, s-ar fi simţit cel mai fericit om din lume. Voia să afle totul despre această fată, din ziua în care se născuse. O sută de întrebări îi veneau în minte, dar le respinse pe toate. Se gîndea că dacă ea ar fi vrut să-i povestească totul despre sine, poate că atunci ar fi înţeles şi el ceea ce simţea pentru ea.

Spider nu fusese niciodată un introvertit. El crescuse simplu, bucurîndu-se pur şi simplu de viaţă, fără să-şi analizeze vreodată sentimentele. Nu-şi dădea seama că de fapt nu se cunoştea mai deloc, în parte din cauza faptului că iubea aşa de multă lume, dar şi pentru că se obişnuise să se devoteze altora. El se îndrăgostise acum pe neaşteptate, fiind la fel de nepregătit pentru aceste trăiri ca şi un băiat de şcoală.

Au mîncat fără a mai scoate nici o vorbă. Tot ce ar fi vrut Spider să spună i se părea, chiar înainte de a rosti vreun cuvînt, împotriva regulilor ei. Pe ea nu o deranja deloc tăcerea care se lăsase între ei. Melanie fusese întotdeauna liniştită, calmă, chiar visătoare. Îi plăcea mai mult să se cufunde în propriile gînduri, căci o interesau prea puţin ceilalţi oameni. Dar, ei îi povesteau întotdeauna mai mult decît ar fi fost ea interesată să afle. Îl privea totuşi pe Spider cu luare-aminte, încercînd să-şi vadă chipul reflectat în ochii lui. Imaginea ar fi fost distorsionată, dar i-ar fi dezvăluit ceea ce o interesa pe ea. Uneori, cînd rămînea singură, avea sentimentul că este o anumită persoană, cu un anumit chip, dar această imagine care prindea contur în mintea ei aparţinea unei actriţe pe care o văzuse în vreun film. Ea zîmbea atunci ca acea femeie şi simţea imaginea chipului ei suprapunîndu-se peste propriul chip. În acel moment îşi dădea seama ce înseamnă să trăieşti într-o lume adevărată, iar apoi clipa trecea şi ea rămînea cu veşnica sa nedumerire.

Lumina din studio se schimbă, marcînd retragerea soarelui după-amiezei din încăpere. Spider se uită la ceas.

– Dumnezeule! În cinci minute vor apărea trei gîgîlici cu mămicile lor – fac nişte poze pentru rochiţe de petreceri – şi eu nu am aranjat nimic. Spider sări în picioare şi se îndreptă spre

celălalt capăt al studioului. Melanie se îmbrăca. El se opri brusc şi se uită în jur buimăcit. Hei, cum spuneai că te cheamă?

Două săptămîni mai tîrziu, în faţa unei oglinzi lungi din cabina de probă de la Scavullo, una dintre fostele fete ale lui Spider stătea la taclale cu alt fotomodel.

– Ai auzit ultimele noutăţi?

– Ce vrei să spui? Se întîmplă multe pe aici.

– Divinul nostru Spidy a fost, în sfîrşit, prins în lanţ – se scufundă pentru a treia oară.

– Despre ce vorbeşti?

– Scumpa mea, nebunul acela este îndrăgostit de noua Garbo. Ştii la cine mă refer – ultima descoperire a lui Eileen, misterioasa Magnolie Înflorită.

– Cine ţi-a spus? Nu cred o iotă.

– El mi-a spus – altfel n-aş fi crezut nici eu. Dar Spider nu se poate abţine să nu vorbească despre ea. Ai zice că el a inventat dragostea. Parcă ai fi Cole Porter în vremurile faimoase ale jazzului. Simt că mi se întoarce stomacul pe dos, mai ales cînd îmi aduc aminte cum... niciodată... n-ar fi...

– Îmi dau seama la ce te referi.

– Am ştiut eu că vei înţelege.

– Oh, sărmană păsărică din sud!

– Să bem pentru asta.

4

Cînd Billy Winthrop s-a întors la Boston, cu trei luni înainte de împlinirea unui an de şedere la Paris, i-a mărturisit mătuşii Cornelia că fusese mînată de dorul de casă. I-a spus că voia să-şi petreacă vara cu familia, la Chestnut Hill, înainte de a pleca la New York, la cursurile lui Katie Gibbs. Convinsă de acest lucru, Cornelia a înghiţit minciuna, plauzibilă pentru cei mai mulţi bostonezi, al căror dor de casă şi de împrejurimi făcea să pălească pînă şi farmecul Parisului. Între timp, Cornelia aflase cum stăteau lucrurile. În ultima scrisoare, Lady Molly îi povestise despre josnicia acelui Côte de Grace care o abandonase pe nepoata ei. Simţul ei matern o îndemna să-şi exprime compasiunea faţă de Honey – Billy – dar demnitatea fetei îi tempera efuziunile.

Ce apariţie senzaţională! Tot Bostonul – cei care contau – numai despre asta vorbea. Toate mamele, uitîndu-se la fiicele lor şterse, aproape îi iertau lui Billy corpul înalt şi mlădios, părul negru bogat, felul încîntător în care mergea, tenul perfect şi fiecare trăsătură îngrijită, numai pentru că, la urma urmei, era o Winthrop. După ce se gîndiseră la ea, atîta timp, ca la o fată grasă şi fără nici un viitor, le venea greu pînă şi celor mai bune la suflet să accepte faptul că Honey se întorsese din Franţa o frumuseţe tulburătoare. Dacă s-ar fi născut aşa, mai treacă meargă, dar această transformare, survenită peste noapte, li se părea de-a dreptul necinstită. Era ca şi cum o străină s-ar fi întors în oraş, o străină drăguţă, strălucitoare care nu semăna deloc cu cea pe care o cunoşteau ei şi care nici nu se îmbrăca ca o fată din Boston, dar care îi saluta ca pe membrii familiei ei, ceea ce şi erau. Totul li se părea foarte tulburător.

Fetele de vîrsta lui Billy găseau schimbarea şi mai supărătoare. O rață care se transformă în lebădă se întîlnea în poveştile fraților Grimm, dar în Boston era o situație de-a dreptul spectaculoasă, ai putea spune – ei bine, chiar un pic vulgară.

Cornelia puse capăt discuțiilor.

– Amanda, să-i fie ruşine fetei tale Pee-Wee pentru vorbele ei răutăcioase. Din întîmplare am auzit ce a spus despre Billy a mea ieri, la Myopia. Deci, este „absurd" să-ți schimbi numele la vîrsta ei, nu? Ai face bine să-ți aminteşti că o cheamă ca pe verişoara ta, de gradul al doilea, Wilhelmina. Nu „şi-a schimbat" numele, pur şi simplu l-au scurtat. Aşadar, Billy nu ştie cum să se îmbrace la o partidă de polo. Dacă Pee-Wee şi-ar da vreodată jos pantalonii de călărie, poate am afla şi noi dacă ştie cum să se îmbrace pentru alte ocazii. Şi intenționează să-şi păstreze numele Pee-Wee pînă va deveni bunică? Dacă aş fi în locul tău, Amanda, i-aş scrie Liliannei de Vertdulac s-o întreb dacă o poate primi în gazdă pe fata ta, anul următor. Nu i-ar face rău să descopere că mai există şi altă lume în afara grajdului.

Cu Billy, Cornelia era foarte sinceră şi bună.

– Billy, am impresia că anul petrecut la Paris te-a costat mai mult decît ai prevăzut.

– Mi-e teamă că da, mătuşă Cornelia. M-am lăsat furată de lucrurile frumoase...

– Prostii. Orice fată care arată la fel de încîntător ca tine merită să-şi cumpere lucruri de la Paris. Nu te învinuiesc nici o clipă pentru achizițiile tale. Hainele îți vin ca turnate şi, în fond, erau banii tăi. Aş fi insistat chiar eu să-ți trimit un cec pentru a-ți reînnoi garderoba, dar, ştiindu-te atît de grăsuță, mi s-a părut că nu merită.

– Grăsuță! Ce drăguț din partea ta, mătuşă Cornelia! Eram o matahală dezgustătoare. Recunoaşte!

– Ei, hai să nu exagerăm. Oricum, erai cu totul altă fată. Nu asta mă preocupă acum, ci viitorul tău. Nu ți-ar plăcea să rămîi în Boston şi să continui studiile la Wellesley? întrebă Cornelia plină de speranțe. Această nouă Billy s-ar fi putut mărita

cu oricine i-ar fi plăcut. Nu era nevoie să urmeze cursurile lui Katie Gibbs pentru a deveni o secretară anostă.

– Doamne Dumnezeule, nu! În curînd voi împlini 20 de ani, sînt mult prea mare pentru a merge din nou la şcoală.

Cornelia oftă.

– Nici nu m-am gîndit la acest aspect. Dar tot nu văd de ce-ar trebui să pleci de acasă. Ştii cîtă plăcere ne face, mie şi unchiului tău, să te avem în preajmă.

– Ştiu, şi vă sînt profund recunoscătoare, mătuşă Cornelia. Dar trebuie neapărat să plec din Boston, cel puţin pentru o vreme. Îi cunosc de o viaţă pe toţi cei de aici şi nu am nici un prieten, cu excepţia ta şi a unchiului George. Tata este total absorbit de munca lui de cercetare – mi-a aruncat doar o privire, a mormăit: „ştiam eu că ai conformaţia lui Minot", după care şi-a reluat munca. Oh, Doamne, mi-e foarte greu să explic, dar de îndată ce m-am întors m-am simţit din nou repudiată, e drept nu ca înainte, însă tot mi se pare că nu-mi găsesc locul nicăieri. Francezii ar spune că nu sînt în pielea mea aici. Vreau să mă duc într-un loc unde să nu mai fiu nevoită să aud aceleaşi exclamaţii de uimire din partea tuturor acelora pe care îi întîlnesc: „Dumnezeule, ce s-a întîmplat cu tine? Cîte kilograme ai pierdut? Nu-mi vine să cred. Grăsana Honey Winthrop!"

Cornelia o privi înţelegătoare. Auzise şi ea asemenea vorbe.

– Mătuşă Cornelia, nu-ţi aduci aminte că m-ai pus să-ţi promit că voi urma şcoala lui Katie Gibbs după ce mă întorc de la Paris?

– Dar, draga mea, acum nu mai este necesar. Vreau să spun că acum ai mai multe posibilităţi – te curtează atîţia băieţi drăguţi...

– Nişte puşti. Mă simt cu zece ani mai mare decît ei. Nu pot să stau pur şi simplu aici, să mă ocup de opere de caritate, să cad pe capul tău şi al unchiului George, aşteptînd să găsesc un băiat potrivit cu care să mă mărit. Şi, totuşi, dacă stai să te gîndeşti, nu sînt bună decît de aşa ceva.

– Ei bine, draga mea, toate femeile din neamul nostru numai asta au făcut şi nici acum nu s-au schimbat lucrurile.

– Oh, ştii la ce mă refer.

– Da, de fapt, îmi dau seama. Cred că ai dreptate şi, oricît de rău mi-ar părea că pleci, nu te văd deloc la cercul de croitorie. Cornelia regreta din suflet despărţirea de nepoata ei, dar nu era atît de absurdă încît să nege evidenţa. Deci, rămîne Katie Gibbs! Se consolă şi de asta dată cu ideea de a organiza viaţa altcuiva cu eficienţa ei obişnuită. În fond, instituţia lui Katie Gibbs, care fusese fondată în 1911, era singura şcoală de secretariat din toată America, pe care fetele de familii bune o găseau în întregime acceptabilă. Studentele aveau obligaţia să poarte pălărie şi mănuşi, făceau parte din categoria fetelor „drăguţe", şi scrisorile de recomandare din partea şcolii erau egalate numai de reputaţia acesteia de cea mai buna şcoală de secretariat.

În decurs de o săptămînă, Cornelia îi găsi lui Billy o colegă de cameră potrivită. Fata uneia dintre vechile ei prietene, din anii de şcoală, lucra în New York City şi locuia într-un apartament foarte drăguţ, cu un pat suplimentar, pe care la îndemnul mamei sale voia să-l închirieze. În plus, Cornelia merse mai departe şi îi plăti în avans şcoala, bănuind că după şederea sa la Paris, Billy rămăsese cu puţini bani pentru şcoală şi alte cheltuieli suplimentare. Sub pretextul că profita de soldarea blănurilor din luna august, o luă repede pe Billy la Roberts-Neustadter, de pe Newbury Street şi îi dărui în avans pentru ziua ei de naştere, cînd împlinea 20 de ani, o haină pe corp, din blană neagră de focă, cu un cordon la spate, mai largă la poale şi tivită la guler şi la manşete cu blană de vizon.

– Păstreaz-o pe cea veche pentru zile ploioase, o sfătui ea, ferindu-se cu blîndeţe de îmbrăţişările frenetice ale lui Billy. Generozitatea Corneliei era fără margini. Întrecea orice aşteptări.

Billy stătea pe locul ei din maşina care o ducea de la Back Bay Station spre Grand Central Station, într-o zi fierbinte, umedă, de septembrie a anului 1962. Simţea un nod în stomac ori de cîte ori se gîndea la întîlnirea cu colega ei de cameră, Jessica

Thorpe. I se părea un nume pretenţios, rigid şi plin de aroganţă. Mai ales plin de aroganţă. Şi mai rău era însă faptul că împlinise 23 de ani, terminase strălucit universitatea „Vassar" şi lucra în redacţia de la McCall's. Ce exemplu de perfecţiune trebuie să fie, se gîndea Billy înfricoşată. Pînă şi trecutul ei era impecabil. Părinţii ei proveneau dintr-una dintre cele mai respectabile familii din Providence, Rhode Island. Mătuşa Cornelia ţinuse să-i atragă atenţia că nu însemna acelaşi lucru să fii originar din Boston, dar din fericire, nu avea o origine ordinară, cum ar fi bunăoară cea new-yorkeză. Apartamentul Jessicăi se afla pe 82nd Street, între Park şi Madison; un motiv în plus ca Billy să-şi imagineze că această inevitabilă colegă de cameră avea să fie o persoană sofisticată, arogantă, preocupată să-şi facă o carieră. Poate că, ce oroare, era chiar o intelectuală!

În aceeaşi dimineaţă, Jessica Thorpe trecea prin nişte clipe deosebit de neplăcute. Totul începuse cînd Natalie Jenkins, şefa biroului de redacţie, îi rupsese în bucăţele ultima copie a unui articol despre Sinatra. Scris iniţial de un bine cunoscut povestitor, articolul fusese repartizat Jessicăi pentru refacere şi ea muncise la el timp de mai multe săptămîni, încercînd să reformuleze anecdotele confuze într-un stil mai accesibil, caracteristic revistelor pentru femei. Doamna Jenkins, faimoasă în lumea redacţională pentru capacitatea sa de a bea pînă la prînz patru martini, refuzase categoric prima ei variantă, la a doua strîmbase din nas, iar pe a treia o refăcuse chiar ea, în trei sferturi de oră, schimbîndu-i conţinutul şi anulîndu-i originalitatea. Acum era un articol plîngăreţ şi demodat, în genul lui Pablum, dar doamna Jenkins, tronînd triumfătoare pe scaunul de la maşina de scris, se declarase, în sfîrşit, mulţumită. Ea dovedise încă o dată că nici un redactor nu putea face ceva fără ajutorul ei.

Şi, ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, mai sosea în acea zi şi fata din Boston. Wilhelmina Hunnenwell Winthrop. Numai la gîndul acesta părul ei stil pre-rafaelit i se zbîrli în vîrful capului. La o scurtă privire aruncată Jessicăi, aveai impresia că toate cădeau de pe ea. Fusta îi aluneca tot timpul din cauza şoldurilor ei prea înguste şi niciodată nu-i trecuse prin cap să-şi modifice

tivul. Bluzele îi atîrnau pe ea pentru că uita să le bage înăuntru. Trupul ei părea că stă tot timpul aplecat, deoarece nu avea decît 1,50 m înălțime și niciodată nu-și aducea aminte să-și îndrepte ținuta, dar chiar și atunci cînd se afla cu moralul la pămînt, ea era irezistibilă. Bărbații care o vedeau pe Jessica se gîndeau la ea ca la o adevărată femeie, neașteptat de hotărîtă. Avea un nas micuț, bărbia gingașă, ochii enormi, triști, de culoarea levănticăi și sprîncenele frumos arcuite. Cînd mutrișoara ei adorabilă se bosumfla, bărbații simțeau nevoia imperioasă să o sărute. Dar ei erau mînați de același impuls, independent de starea ei de spirit.

Bărbații constituiau preocuparea de căpetenie a Jessicăi. Ea a crezut că reușise să ascundă de mama ei această predilecție, dar era clar că nu avusese succes din moment ce mama ei insista să-i aducă o colegă de cameră amenințînd-o că, dacă nu acceptă, o va muta la hotelul Barbizon pentru femei, în acea lume blestemată a castității. Jessica detesta categoric ideea de castitate.

Fata din Boston era cu siguranță spioana mamei ei, reflecta Jessica pe cînd se grăbea spre casă, distrugînd inimile nu știu cîtor bărbați de pe Madison Avenue, prin simplul fapt că nu le aruncase nici o privire. În mod normal, Jessica se uita la fiecare bărbat pe care-l întîlnea, măsurîndu-l din priviri timp de o fracțiune de secundă, singura ei nedumerire în ceea ce îl privea fiind performanțele lui în amor. Ea le dădea note de la unu la zece, și un bărbat trebuia să fie de-a dreptul respingător ca să primească mai puțin de nota patru, deoarece Jessica era foarte mioapă, însă detesta să poarte ochelarii pe stradă. În cursul unei săptămîni, bărbații întîlniți de Jessica primeau în general note de șase și șapte. Niciodată nu putea fi foarte sigură în privința lor, din cauza vederii ei foarte slabe, dar în cele mai multe cazuri acorda notele cu generozitate.

Billy găsi cu greu un taxi, la acea oră de vîrf cînd ajunse, plină de nervi, la apartamentul Jessicăi. Portarul sună din hol s-o anunțe, exact în clipa în care Jessica terminase de ascuns cinci ciorapi bărbătești desperecheați, o curea Brooks Brothers și, într-un ultim minut, irigatorul. O fată ar folosi irigatorul dacă ar fi virgină? Jessica era mult prea îngrozită ca să se mai gîndească

la aşa ceva. Stătea în uşa deschisă a apartamentului şi privea la mormanul impresionant de bagaje care se apropia de ea pe un cărucior. În spatele bagajelor se afla un al doilea portar, urmat, la cîţiva paşi, de o „amazoană" – aceasta era imaginea percepută prin prisma unei mioape. Ea schimbă saluturi fugare cu figura înaltă şi neclară, în timp ce portarul descărca bagajele, şi se gîndi cu groază la clipa cînd vor rămîne singure. „Amazoana" stătea tăcută, nesigură şi nemişcată, în mijlocul camerei. Deşi Billy se simţea în sfîrşit în largul ei, atîta timp cît ştia că poate să vorbească franţuzeşte, chiar şi atunci cînd avea de-a face cu străini, perspectiva de a împărţi apartamentul cu o fată superioară ei şi cu trei ani mai mare îi reîmprospăta toate temerile şi suferinţele îndurate în cei 18 ani de viaţă. Iar imaginea acelei Jessica, mică, subţire şi atît de fragilă, a avut efectul ciudat de a o face pe Billy să se simtă din nou enormă, exact ca pe vremea cînd era grasă.

Portarul plecă şi Jessica îşi aminti în sfîrşit de bunele maniere.

– Oh,... de ce nu iei loc? spuse ea timid. Trebuie să fii groaznic de obosită, este atît de cald afară! Ea îi făcu semn cu mîna în direcţia unui scaun şi fata cea înaltă se aşeză, oftînd uşurată şi sfîrşită. Jessica încercă să înjghebeze o conversaţie cît de cît acceptabilă, ceva care s-o determine pe străină să vorbească. Ştii, îndrăzni ea, de ce n-am bea ceva – sînt atît de nervoasă... La auzul acestor cuvinte blînde, „Amazoana" izbucni în lacrimi. Pentru a-i cînta în strună, Jessica plînse şi ea. Plînsul reprezenta o altă preferinţă a Jessicăi, după părerea ei fiind mult mai potrivit, în situaţii dificile ca aceasta, decît oricare altă manifestare.

Peste cinci minute, Jessica îşi puse ochelarii şi o inspectă cu atenţie. Toată viaţa îşi dorise să arate ca Billy şi se grăbi să-i destăinuiască acest lucru. La rîndul său, Billy îi mărturisi că şi ea ar fi vrut să arate ca Jessica. Amîndouă spuneau adevărul, şi lucrul acesta era evident pentru fiecare dintre ele. În mai puţin de două ore, Billy îi povestise totul despre Edouard, iar Jessica despre cei trei bărbaţi de nota nouă, cu care era încurcată. Din acel moment, prietenia lor crescu în progresie aritmetică. Nici una dintre ele nu-şi dădea seama cînd vor avea timp să-şi spună

tot ce aveau pe suflet. Înainte de a se retrage în dormitoarele lor – la ora 4 dimineața – după ce Jessica își scoase ceremonios din ascunzătoare irigatorul, încheiară pline de gravitate un pact prin care se angajau să nu divulge vreunei persoane din Providence, New York sau Boston, nici un amănunt despre cealaltă, cu excepția numelui, urmat de formula sacrosanctă, „o fată foarte drăguță". Ele aveau să-și respecte legămîntul toată viața.

Cînd Billy ieși din lift în dreptul intrării în școala lui Katharine Gibbs, primul lucru care-i sări în ochi fu portretul sobru al doamnei Gibbs, atîrnat deasupra biroului de recepție. Billy se gîndi că nu părea o femeie rea, abstracție făcînd de faptul că îți lăsa impresia că știe totul despre tine, încă nehotărîtă dacă era cazul să te dezaprobe cu tărie sau nu. Privind cu coada ochiului, își dădu seama că cineva stătea lîngă ușa de la lift, verificînd mănușile, pălăria, rochia și machiajul fiecărei fete spre a nu fi prea stridente. Din fericire, aceasta nu era o problemă pentru o fată care cunoștea bine obiceiurile și comportările tradiționale ale celor din Boston.

Dar, pe de altă parte, Gregg constituia o problemă. Billy îi blestema pe Gregg și Pitman, indiferent cine or fi fost ei. Cum de au putut oamenii aceia să fie atît de cruzi încît să inventeze stenografia, se întreba ea în timpul orelor infernale, nesfîrșite, pe cînd se muta rapid din camera de stenodactilografie în cea de dactilografie, și viceversa. Multe dintre colegele ei știau să bată la mașină înainte de a veni la școala lui Katie Gibbs, dar chiar și cele care credeau că au o bază temeinică erau rapid deziluzionate în privința îndemînării lor. La absolvirea școlii doamnei Gibbs se presupunea că ești în stare să atingi anumite performanțe care lui Billy i se păreau irealizabile. Era oare posibil să stenodactilografiezi 100 de cuvinte pe minut și să dactilografiezi fără greșeală cel puțin 60 de cuvinte pe minut, atunci cînd terminai cursurile școlii?

După o săptămînă, Billy ajunse la concluzia că n-avea rost să-i înjure pe Gregg și Pitman. La fel ca și legea gravitației, asemenea oameni vor exista de-a pururi. Era ca atunci cînd ținuse

regim de slăbire. Suferise mai mult decît îşi închipuise, dar în final meritase efortul. Fiecare elevă a şcolii cunoştea povestea minunată a absolventei şcolii Gibbs, care începuse ca secretară a unui senator important sau a unui om de afaceri binecunoscut şi apoi obţinuse slujbe din ce în ce mai însemnate. În cele din urmă, obsesiile lui Billy i-au venit în ajutor, determinînd-o să muncească cu încredere şi cu speranţă în viitor.

Pe de altă parte, Jessica era îngrijorată de faptul că Billy n-avea nici un „curtezan", cum îl numea ea eufemistic.

– Dar, Jessica, nu cunosc pe nimeni în New York şi am venit aici ca să muncesc. Ştii prea bine că vreau să devin independentă şi să-mi cîştig singură existenţa.

– La cîţi bărbaţi te-ai uitat astăzi, Billy? o întrebă Jessica, fără să ia în seamă explicaţiile prietenei sale.

– De unde să ştiu? Poate zece sau cincisprezece, ceva de genul ăsta.

– De ce notă erau?

– Zău! Eu nu joc ca tine; este specialitatea ta.

– M-am gîndit eu. Dacă nu-i priveşti cu atenţie şi nu le dai note, de unde ai să ştii cum să apreciezi un bărbat de nota 8 sau 9, atunci cînd îl vei întîlni?

– Ce importanţă are?

– Billy, m-am gîndit mult la tine. Semeni cu un călăreţ care, după ce a căzut de pe cal, nu se mai ridică la loc în şa. Ţi-e frică de bărbaţi din cauza celor întîmplate în Paris, nu-i aşa? Jessica murmură pe un ton scăzut toate aceste vorbe, dar Billy o cunoştea destul de bine pentru a-şi da seama că sub acele şoapte nevinovate se ascundea o intuiţie infailibilă. Jessica îi descifrase perfect gîndurile şi temerile.

– Probabil că ai dreptate, admise ea fără chef. Chiar dacă aş vrea să întîlnesc un bărbat, n-am cum. Doar n-o să agăţ un bărbat de nota nouă de pe stradă, nu? Nu, Jessie, nu mă privi în felul ăsta – nici chiar tu n-ai face aşa ceva. Cred. Singura soluţie ar fi să-i scriu mătuşii Cornelia, urmînd ca ea să facă cercetări printre prietenele ei din New York. Cu siguranţă că ar găsi „un băiat drăguţ" aici, care să fie într-un fel înrudit cu vreo familie

152.025

din Boston. Indiferent cum ar evolua lucrurile, într-o săptămînă tot Clubul Vincent ar vorbi despre asta. Nici n-ai idee cît de bîrfitori sînt! N-am chef să-i las pe cei de acolo să-mi controleze în vreun fel viața, vreau să termin școala Gibbs, să-mi găsesc o slujbă grozavă și să reușesc în viață. Sub nici o formă n-am de gînd să mă mai întorc în Boston.

– Cine a spus să te încurci cu cineva din cercul tău, prostuțo? spuse Jessica indignată. Nici eu n-aș face așa ceva, în ruptul capului. Toți bărbații mei drăguți, de nota nouă, n-au nici cea mai vagă idee despre familia mea. Nici măcar nu le pasă de unde provin. Doamne ferește să mă încurc cu cineva care l-ar putea cunoaște pe viitorul meu soț, indiferent cine ar fi acel norocos. Trucul este să-ți găsești pe cineva din alt mediu.

– Din afară?

– Fraiero! Jessica oftă, gîndindu-se cît de mărginită era imaginația lui Billy. Din afara mediului tău. Aici nu-ți dai seama cît de mică este lumea ta. Simplul motiv că oamenii pe care îi cunosc mătușile tale în Boston, Providence, Baltimore și Philadelphia mențin legătura cu cei pe care s-ar putea să-i întîlnești în New York nu înseamnă că atunci cînd vei ieși din acest cerc – făcînd doar un pas micuț – n-ai să scapi complet de supravegherea lor.

– Dar nu văd cum, se plînse Billy. Jessica era uneori înnebunitor de ambiguă.

– Evreii. Jessica îi zîmbi lui Billy ca o pisică deșteaptă care tocmai s-a delectat cu sardine și cu frișcă. Evreii sînt perfecți. Nici ei nu vor să aibă de-a face cu evreice, deoarece și ei au la fel de multe rude ca și noi și nu vor să se știe mai multe despre viața lor aici. Așa se explică de ce toți amorezii mei de nota nouă sînt evrei.

– Și dacă întîlnești un evreu de nota zece?

– Fug de rup pămîntul. Dar nu mai schimba subiectul. Acum, ia spune-mi cîți evrei cunoști?

Billy o privi uimită.

– Ei bine, trebuie să cunoști vreunul, adăugă Jessica.

– Nu cred, poate cu excepția bărbatului drăguț care vinde pantofi la Jordan Marsh. Billy părea încurcată.

– Nici o speranță. Mi-am închipuit eu. Şi aceştia sînt cei mai buni, murmură Jessica pentru sine, privind în gol, cu ochii ei de culoarea levănticăi, în timp ce trecea în revistă toate posibilitățile.

– „Cei mai buni"? întrebă Billy. Niciodată nu mai auzise că evreii sînt cei mai buni, poate cu excepția violoniştilor, şahiştilor şi, bineînțeles, a lui Albert Einstein şi... ei bine, pe Iisus nu puteai să-l pui la socoteală. El fusese cel care-i convertise.

– La pat, desigur, răspunse Jessica absentă.

Billy începu să facă dragoste cu evreii, cu un entuziasm pe care nici măcar Jessica nu-l prevăzuse. Ea se gîndea că evreii puteau fi comparați cu Parisul – o lume nouă, liberă, străină, cu atît mai interesantă cu cît era interzisă. În această lume necunoscută, secretă, ea nu trebuia să păstreze nici un secret. O Winthrop? Din Boston? Da, poate că prezenta un oarecare interes din punct de vedere istoric, nu însă şi sub aspect practic. Dacă urmaseră Harvardul, era puțin probabil să fi cunoscut vreunul din verii sau verişoarele lui Billy, deoarece ei se puteau înscrie doar la clubul select Hasty Pudding. Dar ca să fie mai sigură, Billy nu se vedea niciodată mai mult de o dată cu un absolvent de la Harvard şi nici nu-l lăsa s-o sărute. Nici chiar dacă era de nota nouă. Dar se părea că foarte mulți meritau un asemenea calificativ. Exista o lume mare, plină cu evrei de nota nouă, dar trebuia să ştii unde să-i cauți. Iar Billy deveni în curînd o expertă. NBC, CBS, ABC, Doyle-Dane-Bernbach, Grey Advertising, „Newsweek", Viking Press, „The New York Times", WNEW, Doubleday, programele de antrenament de la Saks şi Macy's – lista era bogată, nesfîrşită.

Billy îi evita cu înțelepciune pe evreii nemți, mai ales pe cei care se stabiliseră de mult timp în Statele Unite. Ei aveau defectul de a proveni din familii care s-ar fi putut să cunoască clanul Winthrop. Billy o sfătuise pe Jessica să se încurce mai

mult cu evrei ruşi, dacă se poate cu aceia veniţi numai de două sau trei generaţii în America. Oricum, erau mult mai amuzanţi.

Evreii o învăţaseră pe Billy să-şi descopere senzualitatea puternică pe care nici nu şi-o bănuise. Treptat, a învăţat să se abandoneze plăcerii. Apetitul ei erotic creştea tot mai mult. Ea deveni avidă – avidă de puterea pe care o căpăta în momentul în care simţea pulsaţia unui penis întărit şi ştia că în scurt timp va deveni moale şi cald în mîna ei. Deveni avidă să retrăiască acele clipe electrizante cînd mîna unui bărbat expert se aşeza pe clitorisul ei şi îl găsea deja umflat şi ud, dornic de mîngîieri repetate şi frenetice. De asemenea, era înnebunită după extazul aşteptării, pe care ea o prelungea cît mai mult, pînă cînd devenea dureroasă, înainte ca un nou amant să o penetreze şi ca ea să afle, în cele din urmă, ce anume simţea el în asemenea momente.

Devenise atît de dependentă de sex, încît uneori, între orele de curs, simţea nevoia să se închidă în toaletă şi să se excite singură, înăuntrul unei cabine, pînă cînd ajungea la orgasm. Cu dactilografia stătea din ce în ce mai bine.

Billy primise şapte cereri în căsătorie de la bărbaţi pe care nu-i iubea, astfel că, vrînd-nevrînd, se văzu nevoită să-i înlocuiască. N-ar fi fost cinstit să-i mai ţină în plasa ei după ce-şi declaraseră intenţiile serioase. Jessica primise 12 cereri în căsătorie, în aceeaşi perioadă, dar ele deciseră că scorul era egal, din moment ce pe Billy n-o ceruseră decît bărbaţii cu o înălţime de peste 1,80 m, în timp ce micuţa Jessica avea mai multe posibilităţi.

Una peste alta, ea şi Jessica s-au declarat de acord că petrecuseră un an foarte bun, cînd au ajuns la sfîrşitul primăverii ce marca încheierea cursului de stenodactilografie. În acea primăvară a anului 1963, cînd Jack Kennedy era preşedintele Statelor Unite, Billy, înainte de a porni în căutarea unei slujbe, se duse la magazinul de modă de la Bergdorf Goodman's, la sugestia mătuşii Cornelia, ca să-şi cumpere un Halston, şi să-şi comande modelul de pălărie preferat al lui Jackie Kennedy.

– Vreau să arăt inteligentă, eficientă, capabilă, şic – dar nu foarte şic, îi explica ea cu hotărîre.

Anul petrecut la Katie Gibbs, cu disciplina ei severă şi cu standardele ridicate, la care s-a adăugat descoperirea propriului corp şi a posibilităţilor sale erotice, încheiase transformarea ei, începută în Paris. Deşi Billy nu mai avea decît cinci luni pînă la împlinirea celor 21 de ani, arăta echilibrată şi hotărîtă ca o persoană de 25 de ani. Poate că aceasta se datora înălţimii ei, poate era vorba de ţinuta ei asemănătoare cu aceea a unei balerine care-şi aşteaptă intrarea în scenă; sau poate de accentul ei patrician din Boston, de care nu-şi dădea seama, o combinaţie de intonaţii deprinse de la Academia Emery, Paris şi New York; poate era vorba de felul cum îşi purta hainele, detaşîndu-se din mulţime, la fel ca o pasăre flamingo într-un cîrd de porumbei din New York; laolaltă, toate acestea făceau din ea o fată formidabilă.

– Linda Force? Vrei să spui că vei lucra pentru o femeie? întrebă Jessica uluită. După tot ce ţi-am povestit despre Natalie Jenkins, cum ai putut să faci aşa ceva?

– În primul rînd, este vorba de bani. Îmi oferă cel mai bun salariu. O să am 150 de dolari pe săptămînă, cu 25 de dolari mai mult în comparaţie cu ceilalţi. În al doilea rînd, e vorba de o corporaţie gigant, cu multe birouri în toate locurile! Iar şefa mea are relaţii sus-puse. Este directoarea adjunctă a însuşi misteriosului Ikehorn. În afară de aceasta, în timpul interviului, ne-am plăcut reciproc, de asta sînt sigură; uneori este bine să-ţi urmezi instinctele.

– Ei bine, să nu spui că nu te-am avertizat, cedă în cele din urmă Jessica.

În timpul primei săptămîni de lucru a lui Billy, vastul birou din apropierea celui ocupat de doamna Force rămase gol. Cartierul general al corporaţiei Ikehorn, din New York, ocupa trei etaje ale clădirii Pan Am, şi din biroul preşedintelui, de la etajul 39, se vedea tot Park Avenue pînă aproape de Harlem. Ellis Ikehorn era plecat într-un tur al globului, pentru a pune ordine în numeroasele sale afaceri. Corporaţia lui, cu care Billy începuse să se familiarizeze, se ocupa de foarte multe domenii: pămînturi,

industrie, lemn de construcții, asigurări, transporturi, reviste, construirea și închirierea companiilor. Linda Force vorbea cu el la telefon de mai multe ori pe zi, uneori cîte o oră încheiată, și după fiecare conversație îi dicta un mare număr de scrisori lui Billy. Cu toate acestea, în birouri domnea o atmosferă de vacanță, în pofida miilor de angajați care se agitau la tot pasul.

Billy a fost încîntată cînd doamna Force a invitat-o la prînz, într-o zi cînd n-a mai fost nevoită să rămînă la birou, din cauza telefonului de peste ocean pe care-l aștepta în fiecare zi. Ea era curioasă în privința șefei sale, o femeie rotunjoară, cu părul grizonat, de circa 50 de ani, care nu-și manifesta personalitatea prin comportament sau îmbrăcăminte, dar se impunea imediat prin calmul său. Billy observase că doamna Force dădea ordine cu o voce blîndă. Ea ținea în mînă întreaga rețea complicată a afacerilor lui Ikehorn Enterprises; era în cei mai buni termeni cu toți președinții companiilor Ikehorn; cuvîntul ei, în absența lui Ellis Ikehorn, atîrna la fel de greu în balanță și nimeni nu-i punea sub semnul întrebării hotărîrile. Aici, bineînțeles, era o femeie aflată în vîrful ierarhiei.

– Și eu am terminat școala lui Katie Gibbs, îi spuse Linda Force după ce comandară meniul, zîmbind aducerii-aminte. A fost un iad, nu-i așa?

– Adevărat iad, oftă Billy încîntată că vedea confirmate teoriile ei despre reușita în viață. Dar merită, nu credeți?

– Absolut. Bineînțeles că acolo nu poți învăța tot ce-ți trebuie mai tîrziu, în viață, dar cunoștințele însușite sînt foarte folositoare.

– Da, respiră Billy precipitat.

Doamna Force continuă să viseze:

– Cînd mă gîndesc că pe tot parcursul colegiului n-am fost în stare să învăț stenodactilografia – o adevărată rușine, zău așa.

– Ce specializare ați făcut la colegiu? îndrăzni s-o întrebe Billy.

– Dreptul la Barnard – pun un acccent deosebit pe dreptul economic –, apoi am urmat niște cursuri de management pe timpul verii, la CCNY, răspunse doamna Force, sorbindu-și

ceaiul rece cu gheață. După aceea am făcut un an la Universitatea de Drept din Columbia, înainte de a rămîne fără bani. Studiasem, din fericire, contabilitatea în timpul verii, aşa că am început să lucrez imediat. De fapt, în acest ultim an am frecventat şcoala lui Katie Gibbs, ca să am o şansă suplimentară pe viitor. Acestea fiind zise, începu să mănînce cu poftă salata de pui.

Billy era mută de admirație. Se gîndea că ea fusese corigentă la algebră şi geometrie, cît fusese la Emery, iar la o împărțire mai complicată se încurca imediat. Auzi, dreptul – contabilitatea – management!

– Oh, acum pare tare complicat, dar cînd trebuie să munceşti ca să-ți cîştigi existența... continuă doamna Force, privind-o încurajator pe Billy. În urmă cu 25 de ani am început ca şi tine, astăzi, să lucrez ca secretară la domnul Ikehorn, în subordinea adjunctului său.

– Dar sînteți directoarea lui adjunctă! protestă Billy.

– Oh, acesta... acesta este doar titlul meu... în scop de intimidare, presupun. Dar, de fapt, sînt doar secretara lui. Desigur, o secretară importantă, cu puteri mari, nu neg acest lucru. Şi este o slujbă minunată, dar în asemenea afaceri, o femeie nu poate merge mai departe de atît. În fond, dacă stai să te gîndeşti, ce altceva aş putea fi? Director de întreprindere? Membru al Consiliului? Consilier şef? N-am pregătirea necesară şi nici ambiția corespunzătoare, zău. Bineînțeles că fără studiile mele de drept şi contabilitate n-aş fi avut nici o şansă să ajung aici.

– Nu cumva exagerați cu modestia?

– Prostii, draga mea. Sînt doar realistă, răspunse rapid doamna Force. Apropo, domnul Ikehorn se întoarce luni şi am mai angajat două fete să mă ajute, în afară de tine. Cînd el este aici, volumul de muncă se triplează. Nu-l vei vedea prea mult, dar îi vei simți prezența.

– Sînt sigură de asta, spuse Billy fără chef. Deci ea era una din cele trei secretare ale secretarei şefului şi atît. Ar fi fost fatal pentru fişa ei de angajare dacă nu se menținea în acest post cel puțin un an, mai ales că se afla într-o companie faimoasă. Billy

Winthrop, fata din New York care voia să facă carieră, se gîndi ea mohorîtă. Ei bine, cel puțin își putea cîștiga singură existența.

Cînd Ellis Ikehorn intră luni dimineață pe domeniul lui, Billy observă că apariția lui putea fi comparată cu una din întoarcerile victorioase ale lui Napoleon din campanie. Toți angajații din birou s-au ridicat în picioare și l-au salutat cu trei urale; în urma lui venea o procesiune de mareșali care duceau în brațe serviete pline, fără îndoială, cu actele afacerilor încheiate cu succes, iar marele birou din colț a preluat imediat comanda. Billy se gîndea ca și-ar fi putut imagina pînă și sunetul trompetelor.

Ea i-a fost prezentată în fugă lui Ellis Ikehorn, de către doamna Force, pe cînd acesta părăsea clădirea pentru a lua masa de prînz și cînd ea s-a ridicat să-l salute, a avut impresia că se afla în fața unui bărbat din vest și nu din New York, un bărbat înalt, bronzat puternic, cu părul des și tuns scurt, care semăna mai mult cu un indian american, din cauza ochilor ascunși în orbite, a nasului acvilin și a ridurilor adînci din jurul gurii cu buze înguste.

Tîrziu în acea zi, înainte de a dicta o nouă o scrisoare, Ellis Ikehorn o întrebă ca din întîmplare pe doamna Force:

– Cine este fata cea nouă?

– Wilhelmina Hunnenwell Winthrop, de la școala lui Katie Gibbs.

– Winthrop? Care Winthrop?

– Din Boston, Plymouth Rock, Massachusetts Bay Colony. Tatăl ei este doctorul Josiah Winthrop.

– Iisuse! Ce caută, Lindy, o fată ca ea în biroul tău de secretare? Tatăl ei este unul dintre cei mai faimoși cercetători în domeniul antibioticelor, din toată țara. Nu am donat și noi niște fonduri societății de cercetare unde lucrează el? Sînt sigur că da.

– Da, printre multe altele. Fata lui se află aici din același motiv care ne-a determinat pe majoritatea dintre noi să ne angajăm. Trebuie să-și cîștige existența. Mi-a spus că familia ei nu are bani și ar trebui să știi că, indiferent cît de bun cercetător

ar fi tatăl ei, nu poate cîştiga mai mult de 20 000 10 000 de dolari pe an. Banii pe care i-ai donat tu acoperă doar costul aparaturii şi al laboratorului, salariile nu intră în discuţie!

Ikehorn o privi uimit. Ea cîştiga 35 000 de dolari pe an, plus cîteva acţiuni şi merita cu prisosinţă fiecare cent.

– Mi-ai aranjat programarea la doctor?

– Mîine dimineaţă, la ora 7.30. N-a fost prea încîntat de oră.

– Ghinionul lui.

– Ellis, eşti un miracol medical, spuse doctorul Dan Dorman, cel mai mare specialist în boli interne din America pînă la Hong Kong.

– Cum aşa?

– Mi se întîmplă foarte rar să întîlnesc un om care se apropie de 60 de ani şi are un trup de 40 şi mintea unui copil de doi ani.

– Cum aşa?

– Am verificat totul de două ori de cînd ai fost ultima oară. Ţi-am făcut toate testele de laborator şi de raze X, cunoscute pînă acum, plus vreo cîteva pe care le-am inventat chiar eu. Ţi-am cercetat cu atenţie fiecare părticică a trupului. Nu ai nici un motiv să te simţi jalnic.

– Da, dar aşa mă simt.

– Te cred. Nu ţi-ai mai făcut un control de cinci ani, în ciuda rugăminţilor mele. Dacă nu te-ai fi simţit rău, n-ai fi venit aici.

– Spune-mi ce nu este în regulă? Crezi că m-am senilizat?

– Am zis că ai mintea unui copil de doi ani, deoarece nu te îngrijeşti deloc – „teribila vîrstă de doi ani", cum o numesc ei.

– Ei ştiu acest lucru?

– La doi ani, copilul este cuprins de un acces de mînie ori de cîte ori nu obţine ce vrea; el este, din punct de vedere fizic, activ toată ziua, îşi vîră nasul peste tot; adoarme numai cînd este răpus de oboseală; mănîncă numai cînd moare de foame şi înnebuneşte pe toată lumea din jurul lui.

– Altceva?

– Cîteva luni din viața lui nu prea se distrează deoarece este prea ocupat să dea cu capul în obstacolele întîlnite în cale. Din fericire pentru rasa umană, în jurul vîrstei de doi ani și jumătate începe să-i vină mintea la cap.

– Sări peste introducere, Dan. Spune-mi ce ai de spus.

– Ellis, trebuie să pui capăt acestui fel de viață. Din punct de vedere fizic stai bine, dar stresul te poate duce spre o criză de inimă.

– Vrei să spui să încetez cu munca?

– Ai înțeles foarte bine, Ellis. Nu te mai juca cu mine. Ți-am prins șmecheriile cu mulți ani în urmă. Cît timp a trecut de cînd nu te-ai mai distrat?

– Dar eu mă distrez tot timpul.

– Și probabil că de aceea te simți jalnic, nu? Ce-ai zice de un divertisment?

– Divertisment? Dan, numai puștii se distrează. Nu fi idiot. Ce vrei să-mi sugerezi? Golf? Rahat! Table? Un rahat și mai mare! Să fac politică, să-mi pilotez propriul avion, să cresc cai pursînge, să mă fac îngrijitor de păsări, sau să devin patronul spiritual al baletului? Zău doctore! Încă nu sînt prea bătrîn să fac tot ce vreau, dar oricum cultura și sportul nu se numără printre preferințele mele.

– Dar cum rămîne cu femeile?

– Mă șochezi, Dan.

– Pe dracu'! De cînd am avut onoarea să devin doctorul tău, am observat, sînt două lucruri care ți-au plăcut dintotdeauna, Ellis: afacerile și femeile. Cît timp mai acorzi femeilor în ultima vreme, Ellis?

– Destul.

– Cît, cu exactitate?

– Vorbești ca un codoș. De cînd a murit Doris – cred că de două sau de trei ori pe săptămînă, cînd se ivește ocazia. Mai puțin, dacă nu am nici una la îndemînă. Poate doar o dată pe săptămînă, poate nici măcar o dată pe săptămînă sau – poate chiar la două săptămîni, cînd sînt cu adevărat ocupat. Mi-ar plăcea să

ştiu cît timp ai acorda tu femeilor, dacă ai munci 18 ore pe zi, Dan.

– Nu faci decît să-mi dai dreptate. Ellis, te-aş sfătui să revii la normal. Găseşte-ţi o relaţie permanentă, o femeie care să nu te pună pe jăratic. Încearcă să te comporţi ca o fiinţă umană. Fii şi tu o dată în viaţă bun cu tine. Ai o avere imensă, dar nu prea mai ai aşa mult timp la dispoziţie. Este o pierdere de vreme să-ţi spun s-o iei mai uşor, dar te sfătuiesc să fii măcar un pic mai indulgent cu tine însuţi.

– Mai indulgent cu mine însumi?

– Uite ce este, Ellis, de unde dracu' vrei să ştiu eu ce-ţi doreşti? Poate că ai vrea să cumperi Taj Mahalul şi să mergi în jurul lui pînă cînd o să-i toceşti marmura. Poate că vrei să mori cît mai repede posibil. Aşa că mergi mai departe în jurul lumii şi nu te mai gîndi la felul cum arată o femeie. Cine ştie ce vrei să faci cu ultima parte a vieţii tale? Dar indiferent ce dorinţă ai avea, ar fi bine să începi să te gîndeşti serios la acest aspect.

– Ţi-am înţeles punctul de vedere, Dan. O să mă gîndesc. Ai spus că am trupul unui bărbat de patruzeci, nu?

– Este doar opinia unui medic.

– Exact pentru asta am venit la tine. Nu pentru altceva, deşteptule. Peste exact şase ani voi fi bun pentru tratamentul medical de specialitate şi atunci voi scăpa de tine. Vorbeşti prea mult. Amîndoi bărbaţii se ridicară şi se îndreptară spre uşa cabinetului, ţinîndu-se afectuos pe după umeri. Dan Dorman era unul dintre puţinii oameni din lume în care Ellis avea încredere absolută.

Billy şi Jessica stabiliseră o convenţie: o dată pe săptămînă luau masa împreună orice s-ar fi întîmplat. Altfel, riscau să nu se mai întîlnească săptămîni la rînd, din cauza vieţii lor sociale complicate.

– Cum arată Ikehorn, Billy?

– Nu l-am văzut decît cîteva minute – este greu să mă pronunţ, dar cred, sînt aproape sigură, că a fost un bărbat de nota zece.

– A fost?

– Jessie, omul se apropie de 60 de ani. Vreau să spun, e o limită în toate.

– Hmm. Este evreu, nu-i aşa?

– Ziarul „Wall Street" aşa crede. „Fortune" nu este de aceeaşi părere. De asemenea, „Wall Street" afirmă că are o avere de aproximativ 200 de milioane de dolari, iar „Fortune" a estimat-o la 150 de milioane de dolari. Nu ştie nimeni cu exactitate. N-a mai dat un interviu de 20 de ani şi are angajaţi şase oameni în departamentul nostru, care se ocupă tot timpul numai de imaginea lui publică, ţinînd presa cît mai la distanţă, refuzînd orice interviu şi alte chestii din astea.

– Dar tu ce crezi?

– Seamănă un pic cu Robert Oppenheimer.

– Aha!

– Sau cu evreul Nelson Rockefeller, numai că este mai înalt.

– Dumnezeule!

– Sau poate cu Lew Wasserman.

– Doamne fereşte!

– Pe de altă parte...

– Nu te opri!

– Aduce mult cu... să nu rîzi, Jessie! – cu Gary Cooper. Jessica se uită fix la ea, cu ochii măriţi de uimire. Aceasta era cea mai bună combinaţie posibilă. Una peste alta, este un tip mai degrabă fermecător. Doamne, Jessie, eşti răvăşită complet! Adună-te, fetiţo!

– Spune-mi tot ce ştii despre el. De unde este? Cum a început? Spune-mi!

– Am făcut în linişte nişte cercetări. Toată lumea ştie doar că s-a lansat în afaceri în Nebraska, ca proprietar al unei fabrici vechi şi prăpădite. De unde vine şi ce făcea în Nebraska, acesta e un mister total. Nu ştie nimeni. El a rentabilizat compania de acolo şi a mai cumpărat una, la fel de prăpădită. Cînd a pus-o pe linia de plutire şi pe asta, a mai cumpărat una, dar nu aşa de dărăpănată ca ultima dată. În cele din urmă, a ajuns în punctul în care compania ce se ocupa de conserve a cumpărat-o pe cea de

sticle, care a cumpărat-o pe cea de transporturi, care a cumpărat-o pe cea de asigurări, iar aceasta la rîndul ei a cumpărat-o pe cea de presă, deoarece îi era datoare fabricii de lemn ce furniza hîrtia de tipărit, pe care a cumpărat-o de asemenea sau poate că a fost invers. Şi acesta este doar începutul. Ştii şi tu.

– Nu prea ştiam, dar acum ştiu. Datorită ţie. Mulţumesc!

– Ei bine, tu ai întrebat!

Spre surprinderea şi amuzamentul său, Ellis Ikehorn se trezi că ia în seamă sfatul lui Dan Dorman. Uneori, în timpul unei şedinţe sau al unei convorbiri telefonice, îi veneau în minte cuvintele doctorului: „ultima parte a vieţii tale". Nu era un aspect pe care Dan îl accentuase cu precădere şi, totuşi, mai mult decît celelalte, reflecta cel mai bine realitatea. Pe Ikehorn nu-l interesaseră niciodată zilele sale de naştere, dar acum, la aproape 60 de ani, reflecta el, se pare că acest număr îl copleşea, indiferent dacă-l interesa sau nu. În principiu, nu avea nimic împotriva sfaturilor primite. Numai că nu ştia cu ce să înceapă. Soţia lui, Doris, moartă de zece ani, învăţase să fie indulgentă cu el, de îndată ce el începuse să cîştige cu adevărat bani, dacă a ţine patruzeci de pisici persane rare se poate numi indulgenţă. În ceea ce-l priveşte, Ikehorn găsise patetică această soluţie, un substitut anemic pentru copiii pe care nu i-au putut avea împreună. Dar ea era fericită şi ocupată toată ziua cu îngrijirea lor şi ţinea mortiş ca la eventualele lor naşteri, să le asiste personal, ajutată de doi veterinari, „pentru orice eventualitate". Ellis se rezumă să ţină ochii bine deschişi pentru a nu scăpa ocazia mult dorită de a fi indulgent cu sine însuşi. Era ca şi atunci cînd umbla să cumpere o nouă companie: mai întîi trebuia să ştie ce caută şi, în cele din urmă, ocazia avea să se ivească.

Într-o noapte, Billy a fost trezită brusc de Jessie, care intrase în patul ei şi o scutura cu tărie.

Billy, Billy, draga mea, s-a întîmplat. Am găsit un tip de nota zece, este cel mai minunat bărbat din lume şi avem de gînd să ne căsătorim!

– Cine este? Cînd l-ai întîlnit? Oh, încetează cu plînsul, Jessie, încetează imediat şi povesteşte-mi totul.

– Dar ştii totul, Billy. Este vorba de David, bineînţeles. Cine altcineva putea fi atît de minunat?

– Jessie, David este evreu.

– Ei bine, desigur că este evreu – nu mă culc cu alţi bărbaţi.

– Dar ai spus...

– Am fost o idioată! Am crezut că pot fi stăpînă pe situaţie. Ha! Dar atunci nu-l cunoşteam pe David. Oh, sînt teribil de fericită, Billy, nici nu-mi vine să cred.

– Şi cu mama ta cum rămîne? Cum va primi vestea?

– Nu va fi nici pe departe tot atît de supărată ca mama lui David. Nu ţi-am spus că tatăl lui David este asociatul principal la a doua bancă de investiţii, ca importanţă, din New York? Nu am dat întotdeauna atenţie sfaturilor tale de a-i ocoli pe evreii nemţi, slavă Domnului! Mama va suporta pînă la urmă foarte bine, iar tata va fi cel mai fericit om din Rhode Island. În fond, am 24 de ani, Billy, şi tata a fost întotdeauna de părere că duc o viaţă păcătoasă.

– Trebuie să aibă o minte nesănătoasă. O fată drăguţă ca tine! Pe cînd Jessica dădea din cap cu gîndul la suspiciunile părintelui ei, Billy îşi aduse aminte de ceva.

– Dar cum îţi vei creşte copiii, în religia evreiască sau episcopală?

– Asta este o problemă pe care n-am cum s-o rezolv. O să-i lăsăm pe ei să se descurce cînd vor fi suficient de mari, probabil că îşi vor alege singuri calea.

– Oh, Jessie, ce-o să mă fac fără tine?

Ellis Ikehorn o aştepta nerăbdător pe Linda Force, care întîrzia să-şi facă apariţia la birou. La ora aceea trebuia să fi plecat în Barbados, unde urma să se întîlnească cu doi dintre directorii companiilor sale de cherestea, din Brazilia. La naiba, era trecut de ora 9 şi el primise deja trei telefoane.

Billy bătu timid la uşa biroului său. Nu mai intrase niciodată acolo de la întoarcerea lui Ellis din ultima sa călătorie.

Cînd avea de dictat vreo scrisoare, lucra direct cu doamna Force, şi ea dădea mai departe materialul celor trei fete din biroul alăturat.

– Scuzaţi-mă, domnule Ikehorn, doamna Force tocmai a sunat la telefonul meu, fiindcă al dumneavoastră era mereu ocupat. Mi-a spus că, după toate probabilităţile, s-a ales cu o gripă. Azi-dimineaţă n-a fost în stare să se dea jos din pat. M-a rugat să vă mai transmit să nu vă faceţi probleme în ce-o priveşte, întrucît camerista ei se va îngriji de toate. A mai adaugat că îi pare teribil de rău că v-a încurcat.

– Iisuse, îl sun pe Dorman să se ducă imediat acolo. Am apucat şi ziua în care Linda nu s-a putut da jos din pat! Probabil că are dublă pneumonie. În regulă, ia-ţi haina şi pălăria pînă vorbesc cu Dorman. Nu uita carneţelul. E nevoie să suni pe cineva să anunţi că pleci în Barbados?

– Cum, să merg cu dumneavoastră? Aşa, pur şi simplu?

– Normal. O să-ţi cumperi tot ce-ţi trebuie din Barbados. Bărbatul înalt, bronzat, cu părul tuns scurt se întoarse nerăbdător spre telefon. Oh, în drumul tău vorbeşte cu una din celelalte fete. Trebuie să stea la biroul lui Lindy şi să primească mesajele. Voi suna imediat ce vom ajunge acolo. Haide, grăbeşte-te! Sîntem în întîrziere.

– Da, domnule Ikehorn.

Pe cînd se îndreptau în viteză spre aeroport, unde îi aştepta avionul companiei Ikehorn, Billy stătea nervoasă alături de şeful ei şi scria neîncetat ce-i dicta el, scrisoare după scrisoare. În acele momente se gîndea cu recunoştinţă la şcoala lui Katie Gibbs.

Billy nu fusese niciodată la sud de Philadelphia. Cînd coborî din avionul cu aer condiţionat în atmosfera umedă, înmiresmată, din Barbados, ea simţi că pătrunde într-o altă lume. Atingerea fugară a vîntului era insinuantă; mirosul neobişnuit al acelui pămînt roditor părea o dulce ademenire, dîndu-i impresia lui Billy că se află printre lucruri cunoscute, dar pe care nu le poate înţelege în profunzime. Se simţea dezorientată de această insulă, de drumul ce şerpuia uşor pe marginea cîmpiilor, împodobite cu oraşele în culori pastelate şi cu crînguri de un

verde intens, dincolo de care se înălța o clădire elegantă pe piloni, Shady Lane. Camera ei dădea direct spre plaja largă. I se părea că poate cuprinde cu privirea tot orizontul pictat cu nori galbeni-violeți ce se înălțau în depărtare, chiar deasupra soarelui.

Domnul Ikehorn îi spusese că poate să cumpere tot ce-i trebuie, pentru o ședere de două zile, de la magazinele din hotel. Şi, cum se încălzise foarte tare în costumul său de lînă, s-a grăbit să-şi aleagă cîteva lucruri simple din mătase, nişte sandale, lenjerie de corp, un costum de baie, o cămaşă de noapte, un halat de baie şi articole de toaletă de la farmacie. Le duse în cameră şi se grăbi să prindă asfințitul soarelui, de o frumusețe înfricoşătoare, înainte de căderea bruscă a nopții, însoțită de acompaniamentul sonor al milioanelor de insecte locale constînd dintr-o combinație de țîrîituri şi scîrțîituri. S-a liniştit cînd a găsit sub uşă un mesaj de la domnul Ikehorn, în care îi spunea să-şi comande cina în cameră şi să se culce devreme. Întîlnirea avea loc a doua zi, imediat după micul dejun. Trebuia să fie gata fix la ora 7.

Pentru următoarele două zile, în timp ce Ikehorn şi cei doi directori ai săi din America de Sud se întîlneau şi discutau la nesfîrşit, ea şi secretara braziliană luau rapid notițe, dădeau telefoane şi, în timp ce bărbații mîncau împreună, ele reuşeau să-şi facă puțin timp liber pentru a înota în apa caldă şi minunată, pe fundul căreia se vedeau ici-colo coralii viu colorați. Nina, secretara braziliană, care vorbea excelent engl◦zeşte, mînca împreună cu Billy la o masă aşezată la o bună distanță de aceea la care şedeau cei trei bărbați. Cu toții luau masa pe terasa ce dădea spre mare, luminată numai de sute de lumînări. Hotelul era plin pe jumătate şi avea să rămînă aşa pînă la Crăciun, cînd se aglomera pînă la refuz cu familii ce-şi făcuseră rezervarea cel puțin cu un an înainte.

În dimineața celei de-a treia zi, cei doi sud-americani au zburat în zori spre Buenos Aires, iar Ikehorn a anunțat-o pe Billy că vor pleca la prînz. Cînd pilotul principal a venit în cursul dimineții să-i informeze că vremea se schimbase şi că se anunța un uragan, începuse deja să plouă cu găleata şi perdeaua de ploaie

bloca complet vizibilitatea. Ramurile copacilor piperniciți, ce purtau mici fructe otrăvitoare, erau tîrîte prin nisip.

– Poți să iei o pauză, Wilhelmina, îi spuse Ellis Ikehorn, în cele din urmă. Nu poate spune nimeni cît va dura vremea asta. A început sezonul uraganelor pe toată coasta Caraibilor – de aceea este hotelul atît de gol. Am crezut că vom reuși să plecăm la timp, dar acum e prea tîrziu.

– De fapt, domnule Ikehorn, numele meu este Billy. Vreau să spun că așa îmi spune toată lumea. Nimeni nu mă strigă Wilhelmina. Este numele meu, dar nu-l folosesc. N-am crezut de cuviință să vă spun acest lucru în prezența domnilor Valdez și de Heiro.

– Ar fi trebuit să te gîndești mai de mult la asta. În ceea ce mă privește, pentru mine ești Wilhelmina. Sau nu-ți place deloc acest nume?

– Nu, domnule, nu este vorba de asta. Numai că sună cam ciudat.

– Da. Ei bine, știi ce, spune-mi Ellis. Și eu am un nume ciudat.

Billy rămase tăcută. La școala lui Katie Gibbs nu învățase cum trebuia să se poarte în asemenea situații. Jessie ce-ar fi făcut? Ce-ar fi făcut doamna de Vertdulac? Dar mătușa Cornelia? Jessie, se gîndi ea într-o clipită, s-ar fi topit toată de emoție, contesa probabil că i-ar fi zîmbit într-un mod foarte enigmatic, iar mătușa Cornelia i-ar fi spus Ellis, fără vreun alt comentariu. Billy se gîndi să combine cele trei reacții.

– Ellis, n-am putea să vorbim în ploaie? Crezi că ar fi periculos?

– Nu știu. Hai să aflăm. Ai impermeabil? Nu, bineînțeles că nu ai. Nu contează, pune-ți costumul de baie.

Ideea lui Billy de a se plimba prin ploaie îi fusese inspirată de amintirea ploii cu care era obișnuită în Boston. Aceasta semăna cu o cădere de apă caldă. Ei au fost nevoiți să fie atenți, ca să nu se trezească cu un șuvoi de apă în cap, și amîndoi au fugit instinctiv spre ocean și s-au aruncat în valurile lui, de parcă apa i-ar fi putut proteja de ploaie. Trei chelneri, surprinși de ploaie,

îşi găsiseră adăpost în barul de pe plajă şi se uitau cu uimire la turiştii nebuni ce se jucau în apă. Dar nu au zăbovit decît cîteva minute, după care au luat-o la fugă pe nisipul umed, dispărînd în camerele lor.

Cînd s-au întîlnit pentru prînz, Billy izbucni:

– Dumnezeule, Ellis, îmi pare tare rău. Ce idee prosteas-că am avut! Eu era cît pe-aci să mă înec, iar pardesiul tău s-a îmbibat cu apă.

– Nu m-am mai distrat aşa bine de... de foarte mult timp. Iar tu ţi-ai stricat coafura.

Părul lung şi bogat al lui Billy, care fusesc tapat şi aranjat cu grijă, dat cu fixativ ca să stea în stilul coafurii lui Jackie Kennedy, era acum întins şi îi atîrna liber pe spate. Purta o bluză roz puternic şi tenul i se bronzase uşor în cele două după-amieze petrecute în aer liber. Niciodată în viaţa ei nu arătase mai frumoasă ca acum şi ea era conştientă de acest lucru.

Ellis Ikehorn simţea din plin efectul distanţei ironice pe care o păstrase între el şi alţi oameni. Dar în sufrageria cu aer condiţionat din acel hotel, părea că distanţa dispăruse fără urmă. Uraganul încă mai bîntuia afară. Dan, reflectă el sarcastic, îl sfătuise să fie mai indulgent cu el, dar nici măcar acest obsedat de femei nu se gîndise la o fată de 20 de ani, o membră a familiei Winthrop din Boston, fiica doctorului Josiah Winthrop.

În vreme ce discutau degajaţi, delectîndu-se cu mîncărurile locale, atît Billy cît şi Ellis Ikehorn treceau prin stări sufleteşti diferite, fără ca vreunul dintre ei să bănuiască măcar gîndurile celuilalt. În general, se comportau ca la începutul unei relaţii, punîndu-şi întrebări de rutină despre vieţile lor, dar pe de altă parte, aşa cum procedează de obicei oamenii, însă fără să-şi dea seama – se studiau cu atenţie, înregistrînd fiecare trăsătură fizică: detalii ale tenului, musculatura, sinceritatea privirii, mişcarea buzelor, părul, gesturile, comportamentul în ansamblu, tot ceea ce ochiul avid putea înregistra. Iar în al doilea rînd, fiecare se gîndea să facă dragoste cu celălalt. Nu păreau deloc nehotărîţi. Singura problemă era cum şi cînd. Totodată, îşi dădeau seama că existau motive raţionale pentru care n-ar fi trebuit, n-ar fi fost

bine să se gîndească la aşa ceva. În final, ceea ce a atîrnat cel mai greu în balanţă a fost nevoia înflăcărată a fiecăruia de a se avea unul pe altul, indiferent de oprelişti sau de consecinţele gestului lor. Le era scris să treacă prin aşa ceva. Cînd alergaseră prin ploaie, între ei se stabilise o legătură invizibilă, senzuală care nu s-ar fi statornicit nici după mulţi ani de convieţuire în comun. Ei săriseră peste preliminariile obişnuite şi, pe cînd se delectau cu prînzul civilizat, marele bărbat ce voia să pară de neînduplecat cu secretara lui – o secretară care îşi păstra reticenţele izvorîte dintr-o bună creştere, combinate cu respectul pentru acel bărbat – şi erau amîndoi la fel de dornici unul de altul, atît cît pot fi o femeie şi un bărbat.

Această stare trece arareori neobservată, oricît ai încerca s-o maschezi, angajîndu-te într-o conversaţie lejeră. Cuvintele nu sînt de nici un folos. Oamenii mai păstrează încă foarte mult din simţirea animalică pentru a-şi da seama cînd se doresc unul pe altul.

După prînz, Ikehorn îi sugeră lui Billy că ar face bine să se odihnească în timp ce el va evalua rezultatele întîlnirii cu brazilienii. Telefonul de serviciu era scos din priză, iar el nu mai avea scrisori de dictat. De fapt, simţea nevoia să cîştige timp. Trebuia să stea departe de această femeie pentru a-şi limpezi gîndurile. Instinctele sale debordante îl caracterizaseră dintotdeauna. Succesul lui se baza atît pe instinctul posesiunii, cît şi pe geniul lui de afacerist. El îşi perfecţionase pînă la detaliu propria filosofie, care consta în evaluarea dorinţelor sale. Pentru Ellis Ikehorn anumite lucruri nu meritau un consum prea mare de timp şi energie. Altele necesitau mai mult timp, dar mai puţină energie. Atunci cînd intra într-o afacere, exceptînd speculaţiile pur financiare, aceasta trebuia să-l intereseze în proporţie de cel puţin 80% pentru a-i dedica o parte din timpul şi energia sa. Altfel, şi el îşi demonstrase acest lucru, avea să fie o afacere ratată, indiferent cît de promiţătoare fusese la început.

Wilhelmina Winthrop? Nu ştia dacă ar trebui să se simtă ca un bătrîn nebun sau ca un tînăr nebun, dar o voia 100%. Nu-şi mai aducea aminte cînd mai crezuse despre un lucru că

merită tot interesul. Cu siguranță nu i se mai întîmplase niciodată după primele cinci, poate zece milioane cîștigate. Se plimba prin camera apartamentului său blestemîndu-i pe Dan Dorman, pe Lindy Force, uraganul, fericit cum nu fusese de mulți ani și total debusolat.

Billy stătea în fața oglinzii din baie și-și peria părul. Se hotărîse să-l cucerească pe Ellis Ikehorn. Nu o făcea din interes; instinctul îi venea din inimă și din puternicul ei impuls erotic. Și-l dorea foarte mult și, oricît de absurd ar fi părut, avea să-l cucerească și asta cît mai repede, înainte ca ceva să se întîmple și să rateze ocazia pe care i-o oferise schimbarea vremii. Ochii i se îngustară în timp ce se gîndea profund, buzele ei, nerujate ca de obicei, erau mai roșii ca niciodată și ea și le mușcă pentru a le opri tremuratul. Mișcîndu-se cu precizie, de parcă ar fi fost teleghidată, își puse halatul alb, transparent, direct pe corpul gol și se îndreptă direct, în picioarele goale, de-a lungul coridorului, spre apartamentul lui.

Înainte de a răspunde ciocănitului în ușă, el știa deja cine era. Billy rămase în ușă tăcută și serioasă, foarte înaltă. Bărbatul o trase înăuntru, închise ușa în urma lor și o cuprinse în brațe fără nici un cuvînt. Au rămas mult timp așa, fără să se sărute, ca două persoane care nu se văzuseră de mult timp și nu voiau să-și altereze emoțiile cu vorbe. Apoi ea îl luă de mînă și-l conduse în dormitor, unde perdelele fuseseră trase deja, din cauza furtunii. Erau aprinse doar cele două veioze de lîngă pat. Brusc, s-au aruncat pe pat, azvîrlindu-și puținele haine pe care le mai aveau și s-au lăsat pradă instinctelor, fără nici o reținere sau rușine, fără să țină seama de mîndrie sau vîrstă. Au pierdut total noțiunea timpului.

Uraganul a mai durat două zile. Billy își luase din camera ei poșeta, peria de păr și periuța de dinți. Din cînd în cînd se dădeau jos din pat, comandau în cameră masa și priveau pe geam plaja bătută de vînt și de ploaie, amîndoi speriați la gîndul că totul se va termina. Atîta timp cît uraganul îi ținea închiși acolo, pentru ei nu mai exista altă lume. Credeau că au reușit să-și scoată din minte tot ce era legat de lumea dinafară, dar

aceasta continua să fie mereu prezentă. Nu o dată, în timpul conversațiilor, s-au surprins făcînd referiri la viitor. A treia dimineață, Billy s-a trezit cu sentimentul clar că afară strălucea soarele. Ei puteau auzi zgomotul făcut de oamenii ce se plimbau pe plajă, sau de dulgherii care ieşiseră deja la lucru, însoțiți de un alai de cîini ce lătrau, alergîndu-se unul pe altul prin nisip. Ellis îi făcu semn lui Billy să nu tragă perdelele şi anunță serviciul de cameră să nu-l deranjeze cu nici un telefon.

– Dragul meu, cît timp crezi că ne mai putem preface că afară este uragan? întrebă ea cu o voce din care răzbătea înțelepciunea.

– Asta e problema la care meditez de la ora 5 dimineața. M-am trezit atunci şi am constatat că s-a oprit ploaia. Trebuie să vorbim despre asta.

– Înainte de micul dejun?

– Înainte de orice şi înainte ca lumea dinafară să ne invadeze din nou. În momentul în care acest lucru se va întîmpla, nu vom mai putea să gîndim limpede. Singurul lucru care contează acum este ceea ce hotărîm noi să facem. Acum, azi, ne putem croi un drum împreună.

– Chiar crezi că este posibil?

– Este unul din lucrurile care pot fi cumpărate. Niciodată n-am înțeles prea bine chestia asta. Avem libertatea de a alege.

– Tu ce alegi? Ea îşi cuprinse genunchii cu brațele privindu-l foarte curioasă. Nici măcar la o întîlnire de afaceri, Billy nu-l văzuse atît de concentrat, atît de stăpîn pe sine.

– Pe tine. Te aleg pe tine.

– Dar mă ai, nu ştiai lucrul ăsta? Soarele nu mă va schimba. N-o să mă topesc.

– Eu nu vorbesc despre o aventură trecătoare, Wilhelmina. Vreau să mă căsătoresc cu tine. Vreau să fii a mea pentru tot restul vieții.

Ea scutură din cap, uluită, incapabilă de a rosti vreun cuvînt, încercînd din răsputeri să înțeleagă un fapt la care nu se gîndise mai înainte, nici măcar o secundă. Deşi îşi petrecuseră ultimele zile unul în brațele celuilalt, absolut goi şi cuprinşi de patima

pasiunii, în acele momente ea nu se gîndise niciodată la un viitor posibil. Îi separau prea multe lucruri, prea mulți ani și prea mulți bani. Ea acceptase inegalitatea lor socială fiindcă se obișnuise de mică cu inegalitatea. Nu îndrăznise să-și facă iluzii dincolo de momentul prezent, deoarece știa că speranța este periculoasă. Se dăruise de bună voie fără să aștepte ceva în schimb, pentru că și-l dorise cu adevărat pe acest bărbat. Acum îl iubea.

– Ce vrea să însemne asta? Da sau nu? El se gîndi că semnul ei din cap ar fi putut însemna și una, și alta. Era scos din minți ca un puști.

– Da, da, da, da, da! Billy se repezi asupra lui și-l trînti pe pat, înghiontindu-l cu pumnii pentru a fi cît mai grăitoare.

– Oh, draga mea! Scumpa mea, iubirea mea! Nu părăsim aceasta insulă pînă nu ne căsătorim. Vom păstra un secret absolut. Putem să rămînem aici în luna de miere – și chiar pentru totdeauna dacă vrei tu. Trebuie doar s-o sun pe sărmana Lindy. Ea va ști cum să se descurce.

– Vrei să spui că nu voi avea o nuntă la biserică, cu opt domnișoare de onoare și cu rochie lungă de mireasă, iar tu nu vei fi însoțit de sărmana Lindy? îl tachină ea. Voi constitui centrul atenției în Boston – mătușa Cornelia ar avea grijă de asta.

– Boston! Cînd se va răspîndi vestea, vom apărea în toate ziarele din țară. „Căsătoria bătrînului milionar cu mireasa copil" – va trebui să fim pregătiți pentru orice. Dar spune-mi, draga mea, cîți ani ai? Douăzeci și șase, douăzeci și șapte?

– În ce zi sîntem astăzi?

– În 2 noiembrie. De ce?

– Ieri am împlinit 21, spuse ea mîndră.

– Oh, Iisuse! gemu el, îngropîndu-și fața în palme. După un minut începu să rîdă, incapabil de a se stăpîni. Îi ura „La mulți ani!" la intervale scurte de timp, ceea ce-l făcu să izbucnească și mai tare în rîs. În cele din urmă Billy rîse și ea. I se părea tare haios în postura aceea. Numai ca ea nu înțelesese ce era atît de amuzant.

În următorii șapte ani, nici un serviciu de relații cu publicul

n a reuşit să ţină presa departe de Billy şi Ellis Ikehorn. Pentru milioanele de oameni care citeau despre ei şi le vedeau în mod frecvent poza, în ziare şi reviste, tînăra frumuseţe, în toalete magnifice, aristocratice şi bărbatul înalt, bine făcut, cu părul grizonat şi cu nas acvilin reprezentau chintesenţa misterioasă a lumii celor bogaţi şi puternici. Familia Ikehorn. Diferenţa de 38 de ani dintre ei şi trecutul nobil şi istoric al lui Billy, din Boston, le conferea un plus de farmec şi romantism ce lipsea majorităţii cuplurilor din înalta societate.

Speculaţiile în legătură cu măritişul din interes al lui Billy n-au încetat niciodată. În fond, n-aveau nici o bază reală. Ellis devenise omul care era datorită averii sale imense. Sau poate că ajunsese putred de bogat fiindcă era plămădit din acel aluat. Fără bani ar fi fost cu totul alt om. Era ca şi cum te-ai fi întrebat dacă Robert Redford ar mai fi Robert Redford, dacă ar fi fost urît sau dacă Woody Allen ar fi rămas acelaşi om în cazul în care i-ar fi lipsit total simţul umorului.

La şase luni după căsătoria lor în Barbados, soţii Ikehorn au plecat în Europa, într-una din multiplele lor călătorii în jurul globului. Au făcut o primă haltă la Paris, unde Billy îşi dorise să se întoarcă triumfătoare, şi chiar aşa s-a şi întîmplat. Au stat o lună de zile la „Ritz", într-un apartament de patru camere, cu vedere spre nobila simetrie a Place Vendôme-ului. Camerele lor erau înalte, zugrăvite în tonuri delicate de albastru, gri şi verde, decorate cu superbe frunze aurii şi înzestrate cu cele mai confortabile paturi de pe continent. Chiar şi Ellis Ikehorn, care nu prea avea încredere în gustul francezilor, a trebuit să admită că nu era rău deloc.

Ultima oară cînd Lilianne de Vertdulac o văzuse pe Billy fusese în urmă cu doi ani, cînd o condusese la vaporul ce o ducea înapoi în Statele Unite. Acum rămase surprinsă văzînd cît de mult se schimbase într-un timp atît de scurt. Ea reflecta că era la fel ca şi cînd ar vedea un film cu tînăra Farah Diba, acea studentă drăguţă, timidă, modestă şi aproape costelivă, imediat după ce devenise soţia autoritară, stăpînă pe sine, a împăratului Iranului. Avea acelaşi chip, acelaşi corp, dar cu totul alt aer, ceva cu totul

nou în felul cum se mişca, cum îi privea pe cei din jurul ei, ceva neaşteptat, splendid, imperial şi totuşi absolut natural. La rîndul ei, Billy descoperi o nouă faţetă a contesei, cu totul inedită, care îi îmbogăţi experienţa în materie de cunoaştere umană. Lilianne flirta cu Ellis de parcă n-aveau amîndoi mai mult de 23 de ani, se arăta absolut încîntată de încercarea lui de a rosti cîteva cuvinte în franceză, îi spunea foarte des şi în orice împrejurare „drăguţul meu" şi îşi etala cît mai des posibil accentul ei englezesc, stil Oxford. O acceptă pe Billy ca pe o femeie adultă, îi spuse Wilhelmina, la fel ca şi Ellis, şi insistă ca ea s-o strige pe numele mic, ceea ce lui Billy i s-a părut la început foarte ciudat şi dificil.

Ellis le însoţi pe cele doua doamne la toate casele de modă. Îi ceru portarului de la „Ritz" să le aranjeze, prin telefon, invitaţii la fiecare paradă a modei, cum era obiceiul cu turiştii care veneau în Paris, dar rezervarea locurilor în sălile de prezentare nu intra în competenţa portarului. Aceleaşi directoare arogante, care numai cu cîţiva ani în urmă le oferiseră ei şi contesei nişte locuri oarecare, pe parcursul celor cinci sau şase săptămîni de paradă, îi aruncau o singură privire lui Ellis, un bărbat impresionant, bronzat, îmbrăcat într-un costum Savile Row, fără să le dea nici o atenţie lui Billy şi Lilianne, apoi îi conducea imediat spre cele mai bune locuri din sală. Directoarea unei case de modă detectează fără greş un om bogat şi generos, încă înainte de a intra pe uşă; se spune chiar că trebuia să-l simtă de la o sută de paşi – legată la ochi – ca să-şi merite cu adevărat slujba.

S-au dus mai întîi la Chanel, ale cărei toalete, de 2000 de dolari fiecare, erau purtate ca o uniformă de oricare femeie şic din Paris. A fost o perioadă în care femeile obişnuiau să ia prînzul împreună la Relais Plaza din Plaza Athenée Hôtel, cel mai elegant „snack bar" din Paris, şi timp de o oră nu făceau altceva decît să stabilească ce femei dintre cele aflate acolo purtau „o creaţie Chanel originală" sau „contrafăcută". Modiste pricepute erau capabile să copieze orice, chiar şi lănţişorul auriu ce împodobea spatele jachetei, dar pentru un ochi expert, falsul era evident: un nasture neautentic, franjurile de la buzunare prea

lungi ori prea scurte, sau materialul potrivit, dar culoarea prost aleasă.

La Chanel, Billy şi-a comandat şase costume, aproape toate alese la sugestia Liliannei. Ellis, spre surpriza lui Billy, părea că-şi ia notiţe pe biletele primite la intrare, folosindu-se nu de vechiul său stilou Parker, ci de unul din creioanele aurite ce treceau din mînă în mînă. Pe cînd cei trei se plimbau pe Rue Cambon, întorcîndu-se la „Ritz" pentru ceai, el spuse:

– Lilianne, prima ta probă are loc peste zece zile.

– Dragul meu, eşti nebun de legat.

– Nu. Ţi-am comandat trei costume, numerele 5, 15 şi 25. Doar nu te aşteptai să stau acolo atîta timp fără să am şi eu o mică distracţie. Nu crezi că am dreptate?

– Nici nu se pune problema, spuse Lilianne şocată. Nu pot să accept aşa ceva. Niciodată. Eşti mult prea bun, Ellis, dar nu, pur şi simplu nu pot să accept.

Ellis îi zîmbi cu înţelegere franţuzoaicei uluite.

– N-ai de ales. Directoarea mi-a dat cuvîntul ei că se va ocupa personal de problemă. Au promis că vor începe lucrul imediat.

– Imposibil! Nu mi s-au luat măsurile şi nu pot face nimic fără măsuri.

– De data asta vor face o excepţie. Directoarea mi-a promis că va nimeri sigur măsurile. Are aproape aceeaşi siluetă ca şi tine. Nu, au primit ordine să-şi continue munca, indiferent de situaţie. Dacă nu le vei accepta, voi fi nevoit să le fac cadou directoarei.

– Este ridicol, protestă Lilianne cu vehemenţă. Ţi-am spus în timpul prînzului că îmi displace total acea femeie. Ellis, te-ai făcut vinovat de şantaj.

– Poţi să-l numeşti cum vrei, draga mea.

– Oh, oh! Pentru prima oară în viaţa ei, contesa nu-şi găsi cuvintele potrivite. Talent pe care franţuzoaicele îl moştenesc o dată cu laptele matern. Ellis alesese exact costumele pe care şi le-ar fi dorit şi ea. Ar fi fost în stare de crimă pentru a-şi procura unul din costumele numărul 5, 15 sau 25. Dar pe toate!

– Uite ce este, Lilianne, ori faci cum îți spun eu, ori intri în conflict cu mine. Nu vrei așa ceva, nu? Eu te oblig în felul meu brutal, american, și tu pur și simplu nu ai ce să faci. Ellis încercă să pară cît mai amenințător, dar nu reuși să-și ascundă încîntarea.

– Ei bine, desigur, spuse contesa un pic mai îmbunată, sînt absolut neajutorată, nu-i așa? Cînd te-ai legat la cap cu un nebun, nu poți risca să-l jignești.

– Perfect, deci ne-am înțeles, spuse Ellis.

– Ah, dar stai. Mîine mergem la Dior și trebuie să-mi promiți că nu-mi vei face la fel și acolo.

– Nu voi comanda nimic pentru tine pînă cînd nu-ți vor lua măsurile, o asigură Ellis. Dar toate costumele de la Chanel sînt pentru zi, nu-i așa, scumpa mea Wilhelmina?

Billy îi zîmbi cu lacrimi de mîndrie în ochi. Bucuria de a oferi un cadou cuiva care te ajutase foarte mult cîndva, era mai mare decît și-ar fi putut închipui.

– Deci, Lilianne, tot trebuie să-ți mai iei cîteva lucruri pentru seară. N-am dreptate, Wilhelmina? Mie așa mi se pare logic.

– Nu, așa nu mai merge. În condițiile astea refuz să vă mai însoțesc.

– Oh, Lilianne, te rog, insistă Billy. Ellis se distrează atît de bine! Și nici eu nu m-aș mai simți atît de bine dacă nu vii cu noi. Am nevoie de sfaturile tale. Pur și simplu trebuie să vii. Te rog, vrei?

– Ei bine, cedă contesa încîntată, în acest caz o să vă însoțesc, dar Ellis nu trebuie să-mi comande mai mult de o singură toaletă.

– Trei, numără Ellis. Este numărul meu norocos.

– Două. E ultimul meu cuvînt.

– Ne-am înțeles. Ellis se opri în mijlocul coridorului strălucitor și lung, plin cu vitrine în care era expusă cea mai bună marfă din Paris, coridor ce făcea legătura între intrările din fața și spatele hotelului Ritz.

– Pînă atunci, hai să ne ocupăm de astea, sărmana de tine!

Presa începu să acorde o atenție specială garderobei lui Billy. Majoritatea femeilor bogate nu-și găsesc un stil propriu, în materie de vestimentație, decît după cîțiva ani de căsătorie, dacă reușesc cu adevărat să adopte vreunul. Dar Billy avusese o adevărată maestră în Lilianne de Vertdulac, care o educase și o inițiase în tainele eleganței vestimentare, și acum, cu Ellis lîngă ea, care insista tot timpul ca ea să fie cît mai strălucitoare mai mult pentru plăcerea lui decît a sa, Wilhelmina Ikehorn devenise una dintre cele mai elegante femei din lume.

Billy putea să îmbrace orice fel de rochie. Cecul în alb pe care-l primise la vîrsta de 21 de ani ar fi putut avea un efect catastrofal asupra oricărei alte femei cu mai puțin gust și ceva mai scundă. Dar Billy nu-și cumpărase niciodată lucruri nepotrivite. Simțul perfecțiunii pe care i-l inoculase Lilianne, precum și ochiul ei format o feriseră de exagerări. Oricum, cînd era vorba de grandoare, putea fi socotită expertă. La o recepție de la Casa Albă, ea a fost cea mai strălucitoare femeie, la numai 22 de ani, îmbrăcată într-o rochie liliachie, de la casa de modă Dior și purtînd smaraldele care aparținuseră cîndva Împărătesei Josefina. La 23 de ani, cînd ea și Ellis au fost fotografiați pe cal, la ranch-ul lor de 30 000 de acri din Brazilia, Billy purta pantaloni de călărie, cizme și o cămașă deschisă la gît, dar la prezentarea unei noi colecții a lui Yves Saint Laurent, două săptămîni mai tîrziu, purta o creație unicat din colecția lui anterioară, în vreme ce Ellis, care își făcea veacul la Paris, îi șoptea ce modele să aleagă cu un asemenea discernămînt, încît oamenii cu o bogată experiență în lumea modei își aduceau aminte de colecția de primăvară a lui Jacques Fath, lansată, cu șaisprezece ani mai devreme, în 1949. La acea prezentare, bătrînul Aly Khan, ce stătea alături de o tînără și strălucitoare Rita Hayworth, dăduse verdictul – „Costumul alb pentru rubine, cel negru pentru diamante, cel verde pal pentru smaralde".

Și Billy avea o cutie cu bijuterii princiare, dar cel mai mult îi plăceau neasemuitele Kimberly Twins, cerceii cu diamante perfect șlefuite, de 11 carate, considerate de Harry Winston drept cele mai frumoase pietre prețioase pe care le vînduse vreodată.

Fără să țină seama de regulile statornicite, le purta dimineața, la prînz și seara, și niciodată nu păreau nepotrivite. În cel de-al 23-lea an al vieții ei, Billy cheltuise mai mult de 300 000 dolari pe haine, fără a pune la socoteală blănurile și bijuteriile. Majoritatea cumpărăturilor le făcuse la New York întrucît Billy, care purta măsura opt, specifică în general femeilor americane, voia să evite pierderea de timp din Paris, unde trebuia să facă prea multe probe, ceea ce ar fi însemnat o despărțire îndelungată de Ellis. În același an a fost inclusă pe lista celor mai elegante persoane.

Imediat după întoarcerea lor la New York, cei doi Ikehorn au închiriat și redecorat un întreg etaj superior din hotelul Sherry-Netherland, de pe Fifth Avenue, care a devenit reședința lor principală. De la ferestre putea admira priveliștea întregului oraș: tot Central Park i se așternea la picioare ca un rîu verzui. Ellis Ikehorn continua să fie stăpînul absolut al tuturor companiilor sale, din care deținea majoritatea acțiunilor, așa că erau adesea prezenți în Manhattan. Din moment ce Companiile Ikehorn erau accesibile publicului, consiliile sale de administrație și directorii lor fuseseră aleși cu grijă de însuși Ellis, pentru a-i conduce afacerile și după moartea sa. Toți cei aleși dețineau suficiente acțiuni, pentru a fi profund interesați și loiali companiei. Pe măsura trecerii timpului, descoperi că își putea permite să petreacă din ce în ce mai multă vreme împreună cu Billy, în locuri îndepărtate. Cînd Billy a împlinit 24 de ani, ei au cumpărat o vilă la Cap-Ferrat, cu grădini fabuloase și terase pline de iarbă bogată ce dădeau spre Mediterana, întregul peisaj sugerînd un tablou de Matisse; au păstrat în permanență un apartament de șase camere la „Claridge's" pentru călătoriile lor dese la Londra, unde Billy colecționa argintărie din vremea lui George și a reginei Anne, ori de cîte ori Ellis avea programate întîlniri de afaceri. Au cumpărat, de asemenea, o casă retrasă, într-un golfuleț din Barbados, unde zburau adesea, la sfîrșit de săptămînă. Aveau reședințe chiar și în Orient, dar dintre toate casele lor, amîndoi preferau conacul în stil victorian de la Napa Valley, numit Castelul Silverado, unde-și puteau privi strugurii din vie,

într-o ambianță pastorală, asemănătoare aceleia din regiunea Provence.

Ori de cîte ori Billy și Ellis se aflau în New York, mătușa Cornelia, care rămăsese văduvă imediat după căsătoria lui Billy, venea să petreacă cu ei o săptămînă sau două. Între Cornelia și Ellis s-a înfiripat o prietenie adevărată, și el a fost la fel de afectat ca și Billy cînd Cornelia a murit pe neașteptate, după trei ani de la căsătoria lor. Cornelia, care nu suferise niciodată de ceva anume, a murit rapid în urma unui atac de inimă, exact așa cum și-ar fi dorit, fără suferință și fără măcar să trezească vreun servitor. A fost o moarte fulgerătoare. Billy nu se mai întorsese în Boston de cînd se căsătorise, fiindcă orașul îi provoca prea multe amintiri dureroase, dar atunci, bineînțeles că ea și Ellis s-au dus la înmormîntarea Corneliei.

Au stat la venerabilul hotel Ritz-Carlton, o parodie jalnică a numeroaselor hoteluri Ritz pe care le cunoșteau foarte bine – Lisabona Ritz, Madrid Ritz și, de departe cel mai bun, Ritz din Paris. Cu toate acestea hotelul reproducea ambianța unui Ritz, în ciuda specificului său local. Înainte de a porni spre biserica din Chestnut Hill, unde urma să fie celebrată slujba de înmormîntare și unde Cornelia avea să fie îngropată, alături de unchiul George, Billy se privi pentru ultima dată în oglindă. Era îmbrăcată cu o rochie neagră, sobră, Givenchy, și o haină de lînă, tot neagră, iar pe cap purta pălăria neagră pe care i-o trimisese Adolfo de la verișoara ei Liza, de îndată ce auzise de moartea Corneliei. Ellis o privi surprins cînd își scoase diamantele de la urechi și și le puse în geantă.

– Fără cercei, Wilhelmina?

– Aici sîntem la Boston, Ellis. Nu cred că ar fi potriviți.

– Cornelia spunea întotdeauna că ești singura femeie pe care o văzuse vreodată purtînd cercei de diamante în cadă, fără ca lucrul acesta să pară nefiresc. Ar fi păcat să renunți la ei.

– Uitasem, dragule. De ce mi-aș face probleme în privința celor din Boston? Biata mătușă Cornelia! Și-a petrecut atîția ani încercînd să transforme rățușca urîtă în lebădă – ai dreptate,

trebuie să-i port în memoria ei. I-ar fi plăcut foarte tare. Billy își puse la loc cerceii, și lumina soarelui de iarnă se reflectă în apele diamantelor, care nu sugerau nimic din tristețea unei înmormîntări. Apoi adăugă pe un ton nepăsător: Suprema vulgaritate pentru o biserică, mai ales în provincie. Mă întreb dacă cineva va avea curajul să-mi spună acest lucru.

Chiar dacă cineva ar fi gîndit astfel, la praznicul în stil bostonian, de după înmormîntare, organizat în sufrageria casei mari din Wellesley Farms, ce aparținea uneia dintre surorile mătușii Cornelia, n-a îndrăznit să sufle un cuvînt. Ca de obicei, după o înmormîntare, fiecare bea mult sau oricum mai mult ca de obicei, și prima jumătate de oră în care s-au salutat reciproc și au întreținut scurte conversații a fost urmată imediat de o atmosferă surprinzător de animată. Curînd, Billy descoperi că ea și Ellis erau în centrul atenției rudelor care păreau sincer încîntate să reînnoiască relațiile familiale, unele dintre ele afișînd chiar o intimitate care nu existase niciodată în trecut. Ea se pregătise pentru remarci de genul „Ce fel de nume este Ikehorn, Billy? N-am mai întîlnit în viața mea un nume ca acesta. Unde Dumnezeu s-a născut, draga mea? Cum spuneai că o chema pe mama lui ca domnișoară?" Dar nimeni n-a făcut asemenea remarci.

– Nu prea înțeleg, Ellis, spuse ea cînd în sfîrșit au ajuns la hotel. Îmi imaginasem că vor fi oarecum politicoase cu mine, dar rezervate cu tine. În loc de asta, unchii mei te-au tratat de parcă te-ai fi născut aici, iar mătușile și verișoarele mele te-au copleșit cu atenții. Pînă și tatăl meu, care n-a mai vorbit de ani de zile decît cu microbii lui, s-a lăsat antrenat într-o conversație însuflețită cu tine. Niciodată nu l-am văzut așa înflăcărat. Dacă n-am fi fost în Boston și dacă nu i-aș fi cunoscut prea bine, aș fi spus că au fost impresionați de banii tăi.

Nu, reflectă Ellis, nu erau impresionați de bani, doar dacă nu cumva își spuseseră cuvîntul donațiile făcute în numele lui și al Wilhelminei, spitalelor și centrelor de cercetare, universităților și muzeelor. El era foarte mulțumit de faptul că după căsătoria

cu Billy îşi adusese discret contribuţia la finanţarea diverselor instituţii din Boston, în eventualitatea în care într-o zi Billy ar fi dorit să se întoarcă în acel oraş.

Atenţia lui faţă de Billy se extindea chiar şi asupra celor mai mici detalii ale vieţii lor împreună. Pe măsura trecerii timpului, ea începuse să trăiască exclusiv în acel cerc magic, uitînd pînă şi cele mai mărunte probleme ale vieţii de fiecare zi, devenind atît de obişnuită să i se împlinească orice dorinţă, încît ajunsese încet, dar sigur, o fire autoritară, fără măcar să-şi dea seama. Cu o limuzină şi şofer la dispoziţia ei, timp de 24 de ore din 24, i se părea de necrezut faptul că a avut vreodată nevoie de umbrelă. A te uda la picioare era la fel de puţin probabil ca şi neschimbarea lenjeriei de pat în fiecare zi. O cameră neîmpodobită cu flori proaspete era la fel de ciudată pentru Billy ca şi ideea de a-şi umple singură cada cu apă. Cînd soţii Ikehorn călătoreau, spre oricare dintre reşedinţele lor, îşi luau cu ei un ospătar-şef, camerista personală a lui Billy şi îngrijitoarea lor, pentru a suplimenta personalul existent deja în acele case. Ospătarul şef, care le cunoştea perfect gusturile, îi prezenta în fiecare zi spre aprobare meniul lui Billy, iar camerista ei se pricepea, în plus, la masaje şi la coafat. Ea era mai răsfăţată decît oricare altă femeie din lume. Acest tratament special, oricît de graţios ar fi fost acceptat, avea darul de a schimba pe nesimţite caracterul unei femei, obişnuind-o cu gustul puterii şi care devenea la fel de vital ca şi apa.

Nici unul dintre cei care citeau despre familia Ikehorn în ziare sau reviste – şi acestea abundau în poveşti despre viaţa lor – nu înţelegea că, în pofida aparenţelor, Billy şi Ellis nu făceau parte din societatea privilegiaţilor pe care o evitaseră sistematic. Ei se retrăseseră într-o lume proprie, ceea ce făcea ca relaţiile cu alţi oameni să fie, dacă nu indezirabile, cel puţin imposibile. Cuplul Ikehorn nu s-a identificat niciodată cu un anumit grup social, clică sau persoană. Jessica Thorpe Strauss şi soţul ei erau singurii lor prieteni, indiferent cît de amuzanţi păreau unii pentru alţii. Ori de cîte ori se vedeau nevoiţi să-şi petreacă timpul cu asociaţii lui Ellis şi cu soţiile lor, Billy se simţea brusc în dezacord

cu întreaga lume. Ea se întreba de ce stă la masă cu bărbați de șaizeci de ani și cu soțiile lor ca niște bunici, cînd în jurul lor erau numai oameni tineri, de vîrsta ei. Nu cumva arăta ca fiica sau nepoata cuiva, adusă la masă pentru că nu avea nici o întîlnire în acea seară? Și totuși, cînd erau împreună, ea și cu Ellis, vîrsta nu mai avea nici o importanță, ei se simțeau ca doi singuratici, cărora le făcea plăcere să călătorească împreună. La 27 de ani, Billy își dădu seama, plină de spaimă, de ziua lui Ellis, că el avea să aibă de atunci, în permanență, nevoie de îngrijire medicală.

În lumea celor din New York, Paris sau Londra, care sînt mereu fotografiați la Prix Diane, la Marbella, la Ascot sau pe Broadway participînd la petrecerile de noapte, Billy se simțea mult mai la largul său. Acolo erau multe femei tinere, de vîrsta ei, care străluceau printre celelalte, mai în vîrstă. Pe o anumită treaptă socială, moștenitoarele sînt tratate cu aceeași atenție ca și femeile îmbogățite, la fel ca prințesa Caroline de Monaco sau prințesa Yasmin Khan, care participă la orice eveniment chiar la vîrsta adolescenței. Acolo, în acel cerc al faimei și luxului, Billy și Ellis Ikehorn constituiau un cuplu fascinant și enigmatic, fiindcă nu permiteau nimănui să-i eticheteze sau să le impună o ordine oarecare și, într-un anumit sens, nu se lăsau dirijați de acei coregrafi ai lumii strălucitoare și schimbătoare. Ei se amuzau de spectacolele trecătoare, dar nici unul dintre ei nu le lua în serios, de parcă făcuseră un pact tacit, în ziua în care hotărîseră să se căsătorească, ca nici una din convențiile sociale să nu le tulbure viața.

În decembrie 1970, cînd el împlinise 66 de ani și Billy de-abia 28, Ellis Ikehorn a avut prima criză de inimă, una neînsemnată. Timp de zece zile el lăsă impresia că-și revine foarte repede și bine, dar o a doua criză spulberă pentru totdeauna orice speranță.

– Creierul lui este activ, dar nu putem ști cu certitudine în ce măsură, îi spusese Dan Dorman lui Billy. Partea stîngă a fost afectată și, din nefericire, centrul vorbirii este localizat chiar în lobul stîng al creierului. Și-a pierdut graiul, iar partea dreaptă

i-a paralizat complet. El o privea cum stătea rigidă, în fața lui, cu gîtul ei puternic şi alb, şi se simțea de parcă i-ar fi crestat cu cuțitul figura bronzată. Ştia că trebuia să-i spună cît de tare se putea agrava starea sănătății lui, acum cît încă mai era în stare de şoc.

– Va putea să comunice cu tine cu ajutorul mîinii stîngi, Billy, dar nu se cunoaşte capacitatea lui de efort. Acum îl mai ții în pat, dar peste cîteva săptămîni, dacă totul merge bine, va putea sta într-un scaun cu rotile şi această poziție îi va asigura o stare de confort relativ. Am aranjat să fie îngrijit de trei oameni, cu ora. Aceştia vor fi necesari şi mai tîrziu. Deja am început terapia fizică pentru a-i menține partea stîngă în stare de funcțiune.

Billy dădu din cap fără să scoată un cuvînt, răsucind în neştire o agrafă de birou pe care nu putea s-o lase din mînă.

– Billy, una dintre marile mele griji în privința lui Ellis este posibilitatea ca el să devină foarte agitat, ipohondru, dacă rămîneți în New York. De îndată ce va putea sta într-un scaun pe rotile, ar trebui să-l duci la aer curat, într-un loc unde să se poată mişca şi să fie în contact direct cu natura.

Billy se gîndea la oamenii bătrîni pe lîngă care trecuse, pe străzile New York-ului îmbrăcați în haine scumpe şi cu privirea pierdută; aceştia se lăsau duşi în cărucior spre Central Park, de un însoțitor care avea grijă să le acopere cu pătura genunchii slabi.

– Unde ar trebui să mergem? întrebă ea cu blîndețe.

– San Diego are probabil cel mai bun climat din Statele Unite, răspunse Dan, dar te-ai plictisi de moarte acolo. Nu trebuie să-ți petreci fiecare minut în compania lui Ellis, pentru tot restul vieții lui. El ar detesta acest lucru mai tare decît tine. Billy, mă asculți? Ar fi o culme a cruzimii, şi el n-ar fi capabil să-ți comunice ceea ce simte.

Billy dădu din cap. Auzise ce-i spusese el şi ştia la ce se referă, dar nu i se părea important.

– Înțeleg, Dan.

– Cred că ar fi mai bine să vă mutați în Los Angeles. Vei cunoaşte o mulțime de oameni acolo. Dar va trebui să locuiți în

afara oraşului poluat. Ellis nu poate suporta smogul, căci nu-i funcţionează decît un singur plămîn. Găseşte o casă în Bel Air şi eu voi veni să-l văd cel puţin o dată pe lună. Personalul medical de acolo este foarte competent. Te voi trimite la cei mai buni. Desigur că voi merge cu tine pînă acolo, pentru a te ajuta să găseşti un loc potrivit.

Doctorul Dorman nu mai suporta s-o privească pe Billy, care-şi păstrase ţinuta maiestuoasă, dar avea aerul pierdut al unui copil. Ar fi fost mult mai bine pentru amîndoi dacă Ellis ar fi murit. Lui îi fusese frică de aşa ceva încă din ziua în care auzise de căsătoria lor. El presupunea că şi Ellis avusese temerile lui. Acest lucru explica felul în care trăiseră cu totul netipic pentru vechiul său prieten, şi viaţa lor mondenă pe care înainte Ellis o ignorase complet. Lăsa impresia că ar fi vrut să-i ofere lui Billy cît mai mult cu putinţă, înainte de a fi prea tîrziu.

– Eşti sigur că nu putem trăi la casa din Silverado, Dan? Lui Ellis i-ar plăcea mult mai mult decît un loc străin.

– Nu, nu te sfătuiesc. Du-te acolo să supraveghezi via, ori de cîte ori ai chef, dar nu te stabili decît în apropierea unui centru medical.

– O s-o trimit mîine pe Lindy să cumpere o casă. Sper să găsească ceva, pînă cînd Ellis va fi gata de mutare.

– Cred că poţi începe să împachetezi pe la mijlocul lunii ianuarie. Dorman se ridică, intenţionînd să plece. În timp ce îl conducea, Billy îşi dădu seama că era copleşit de durere, deşi făcea eforturi s-o ascundă. Într-adevăr, îl ştia pe Ellis mai bine decît oricine pe lume, cu excepţia ei. Totuşi, în meseria lui, ar fi trebuit să înfrunte emoţiile, să fie un suport moral pentru cei aflaţi în suferinţă. Din dorinţa de a-i alina cumva durerea, ea îşi puse mîinile pe umerii lui, şi îl privi direct, zîmbindu-i uşor; era primul ei zîmbet de cînd Ellis avusese a doua criză.

– Ştii ce voi face mîine, Dan? O să mă duc să-mi cumpăr nişte haine. N-am absolut nimic potrivit pentru California.

5

Dintre numeroasele sale suveniruri, Valentine se ataşase mai tare doar de unul. Nici măcar nu era o poză de familie, ci un petic de hîrtie îngălbenită, dintr-un ziar, una din sutele de poze care fuseseră făcute pe data de 24 august 1944, în acea zi în care trupele aliate au eliberat Parisul. Fotografia reproducea soldaţi americani care mărşăluiau veseli şi triumfători în tancurile lor, spre Champs-Elysée. Franţuzoaice în pragul delirului înconjurau tancurile şi împărţeau soldaţilor mult aşteptaţi săruturi înfocate şi buchete de flori. Unul dintre acei soldaţi, care nu se vedea neapărat în poză, reflectă ea amuzată, dar se afla pe undeva în acel convoi glorios şi legendar, era tatăl ei, Kevin O'Neill, iar una dintre femeile acelea entuziaste, cu ochii înotînd în lacrimi, era mama ei, Hélene Maillot. În acel carnaval tumultuos, ei au petrecut împreună destul de mult timp, astfel încît comandantul cu părul roşu al acelui tanc a reuşit să noteze numele şi adresa micuţei franţuzoaice, cu ochi mari, verzi. Divizia lui de tancuri staţionase lîngă Vincennes, şi înainte de a primi ordinul de plecare în Statele Unite, la încheierea războiului din Europa, el se trezise cu o mireasă franţuzoaică.

Kevin O'Neill trimisese imediat ce fusese posibil după Hélene şi cei doi se stabiliseră într-un apartament din New York, de pe Third Avenue, unde înţeleptul şi temperamentalul irlandez, crescut într-un orfelinat din Boston, se iniţia rapid în tainele tiparului. Înainte de naşterea Valentinei, mama ei lucrase la Hattie Carnegie. Deşi era mult mai tînără decît multe dintre croitoresele îndemînatice din acea ilustră casă de modă, se remarcase prin

stilul său impecabil, însuşit la Paris. În trei ani devenise modistă, specializată în materialele cele mai greu de croit – şifon, crepe de Chine şi catifea mătăsoasă.

După ce s-a născut Valentine, Hélene O'Neill a renunţat la slujbă şi s-a dedicat gospodăriei, perfecţionîndu-şi celălalt talent al său, gătitul. Cu Valentine vorbise numai franţuzeşte, chiar înainte ca fetiţa să înţeleagă vreun cuvînt. Cînd Kevin era acasă, vorbeau între ei în engleză, limbă care i se părea foarte simpatică Valentinei, asemănătoare unui zgomot plăcut. Ea nu avea prea multe amintiri din acea perioadă, dar resimţea şi acum, şi avea să-şi amintească toată viaţa, atmosfera veselă, optimistă şi cordială din sînul familiei sale mici, ce trăia într-un univers închis, comparabil cu o insulă a fericirii şi candorii. Muzica pe care o auzise în accea perioadă includea cîntăreţii francezi: Charles Trénet, Jean Sablon, Maurice Chevalier, Jacqueline François, Yves Montand, Edith Piaf. Mama ei încerca să-şi aline dorul de casă ascultînd acele discuri şi fredonînd adesea o melodie care începea cu versurile: „Am două mari iubiri, una este ţara mea, iar cealaltă Parisul... "

În 1957, cînd Valentine avea şase ani, în vara dinaintea începerii primului ei an de şcoală, Kevin O'Neill a murit, în doar cîteva zile, de pneumonie. În decurs de o săptămînă, văduva lui s-a decis să se întoarcă la Paris. Hélene O'Neill trebuia să-şi cîştige existenţa, iar Valentine avea nevoie de o familie iubitoare, acum cînd rămăseseră numai ele două. La New York nu aveau pe nimeni, în schimb, la Paris, în împrejurimile Versailles-ului, puteau duce o viaţă de familie în sînul clanului Maillot.

În afară de postul de croitoreasă într-o casă de modă, nu prea avea alte variante, şi chiar o asemenea slujbă nu putea fi dobîndită decît printr-o întîmplare fericită. În Parisul anilor '50, femeile care lucrau într-o casă de modă erau atît de devotate slujbei lor, de parcă ar fi depus un jurămînt de credinţă. Mai ales modistele, care aveau în grijă un întreg atelier format din 30 pînă la 50 de lucrătoare, trăiau şi lucrau pentru gloria firmei lor. Uneori aveai impresia că nu au o altă viaţă în afara atelierului unde

îndemînarea le era apreciată, iar deformația profesională reprezenta un risc conștient asumat.

În toamna anului 1957, în cel mai dificil moment al anului, imediat după prezentarea colecției de toamnă, incredibilul s-a produs: modista șefă și un client de nădejde al casei de modă Pierre Balmain au fugit împreună. Adoratorul ei credincios, un bărbat de vîrstă mijlocie, proprietarul restaurantului Marseilles, îi spusese că după patru ani de amînare a căsătoriei lor, în decursul cărora ea invocase mereu drept scuză necesitatea pregătirii colecțiilor de primăvară și toamnă, trebuia să hotărască ce are de gînd – atunci sau niciodată. Modista, care avea aproape 40 de ani se privi în oglindă și-și dădu seama că avea dreptate. Foarte inteligentă, ea dispăru fără urmă și fără să anunțe pe cineva în prealabil. A doua zi, cînd „crima" a fost descoperită, furia întregului personal de la Balmain aproape că incendie Rue François Premier, numărul 44.

În după-amiaza aceleiași zile, Hélene O'Neill se prezentă la Balmain pentru a solicita o slujbă. În mod normal, ea n-ar fi avut nici o șansă să fie angajată altfel decît ca o croitoreasă oarecare, dar Balmain, gîndindu-se la numărul mare de comenzi care trebuiau onorate, în acel sezon aglomerat al anului, n-a avut de ales și a angajat-o ca modistă. Pînă la sfîrșitul zilei, îndesatul savoiard și-a dat seama că făcuse o afacere strălucită. Mîinile îndemînatice ale Hélenei lucrau șifonul cu priceperea potrivită acelui gen de material. Testul-cheie l-a constituit proba unei rochii pe doamna Marlene Dietrich, ale cărei cunoștințe în materie de modă și croitorie o făceau mai dificilă și mai pretențioasă pentru oricine. Toată lumea de la Balmain a răsuflat ușurată cînd a constatat că proba s-a încheiat cu bine. Cînd Dietrich nu spunea nimic, însemna că lucrul este perfect. Madame O'Neill avea slujba asigurată.

Programul unei modiste este foarte încărcat. Într-o casă de modă ca cea de la Balmain, unde se îmbrăcau nu numai femeile bogate din toată lumea, dar și actrițele, se făceau multe programări la probă, de dimineață devreme pînă după-amiaza tîrziu. Dacă o singură clientă întîrzia, și întotdeauna exista cel puțin un

asemenea caz, tot programul se dădea peste cap, proba fiind făcută contra cronometru. O modistă stă mai tot timpul în picioare sau în genunchi, cu excepția orei de prînz, astfel că spre seară ea este literalmente dărîmată, fizic şi nervos. Înainte de prezentarea unei colecții, ea este nevoită adeseori să muncească pînă la patru sau cinci dimineața, probînd noile modele pe fetele care de multe ori leşină de oboseală. În anii '50-'60 ceea ce conta cel mai mult în casele de modă franțuzeşti nu era succesul noilor modele, ci felul cum îmbrăca pe cineva o rochie sau un costum. Fără nişte modiste bune, orice casă de modă, indiferent cît de inspirate ar fi fost creatoarele de modă, ar fi dat faliment în decursul unui an. (În zilele noastre, cînd numai 3000 de femei din lume cumpără în mod regulat haine din Paris, casele de modă rămîn deschise pentru a-şi vinde confecțiile de gata şi parfumurile; chiar dacă nu sînt o afacere prea strălucită, casele de modă conferă totuşi lumii un plus de eleganță şi farmec.)

La scurt timp după ce a început să lucreze la Balmain, Hélene O'Neill şi-a dat seama că nu era posibil să locuiască în sînul familiei, la Versailles. Dacă mai punea la socoteală şi drumurile obositoare, dus şi întors, în fiecare zi, cu acel tren micuț şi aglomerat, mai mult ca sigur că nu se putea păstra în formă pentru munca ei dificilă. A găsit un mic apartament pentru ea şi Valentine într-o clădire veche, pe o stradă ce se afla la o distanță mică de Balmain şi-a aranjat ca fiica ei să învețe în apropiere. Duminicile şi în vacanțe, ele două plecau în vizită la surorile şi frații Hélenei, care se întreceau care mai de care s-o răsfețe pe sora lor văduvă şi pe nepoata orfană de tată.

Majoritatea copiilor francezi plecau la prînz acasă de la şcoală. Casa Valentinei deveni casa de mode Balmain. La vîrsta de şase ani şi jumătate, se obişnuise să intre direct pe uşa angajatelor, fiind salutată de portar cu o strîngere de mînă serioasă. Croindu-şi drum în tăcere pe coridoarele pustii la acea vreme a prînzului, ea o găsea pe mama ei aşteptînd-o într-un colț al atelierului ei, unul dintre cele 11 de la Balmain. În coşul Hélenei găsea întotdeauna ceva cald, îmbietor şi delicios. Majoritatea croitoreselor îşi aduceau prînzul de acasă şi în curînd Valentine

se trezi adoptată de patruzeci de femei, dintre care multe nu erau în termeni buni una cu alta, dar toate aveau o vorbă bună pentru distinsa doamnă Hélene şi pentru micuța ei fiică, orfană de tată.

După şcoală, Valentine refuza să se întoarcă în apartamentul lor gol. Îşi lua ghiozdanul şi se strecura în colțul ei din atelier, uneori făcîndu-şi concentrată temele, alteori observînd cu atenție agitația din încăpere. Ea avea mare grijă să nu stea în calea nimănui şi în cîteva luni devenise o prezență atît de familiară, acolo în colțul ei, încît femeile făceau abstracție de ea şi îşi dădeau drumul la gură. Ea a auzit acolo poveşti minunate despre izbucnirile temperamentale ale actrițelor în cabinele de probă, despre defectele şi calitățile unor cliente precum Bardot şi Loren sau ducesa de Windsor, despre certurile aprige dintre vînzătoare, iscate de amplasarea locurilor la o prezentare de modă sau de cîştigarea unei noi cliente, ca şi despre scenele de gelozie ce aveau loc în cabinele unde se îmbrăcau manechinele – fete minunate, cu ochi mari, expresivi, purtînd nume ca Bronwen, Lina şi Marie Thérese. Dar, de cele mai multe ori, cînd Valentine se oprea din rezolvarea temelor, ea era fascinată nu de bîrfă, ci de munca ce se desfăşura acolo – felul în care se năştea o rochie dintr-un tipar şi cîteva bucăți de material, după cîteva săptămîni, cel puțin 150 de ore de muncă şi trei sau mai multe probe, şi cum se transforma într-o rochie de seară din şifon, destinată Ducesei de La Rochefoucauld, chiar şi-n acele zile o asemenea creație fiind evaluată la o sumă între 2 000 şi 3 000 de dolari.

Era clar că nimeni din conducerea casei Balmain nu ştia de existența unui copil într-unul din ateliere. Pierre Balmain, cu toată bunătatea lui, şi doamna Ginette Spanier, directoarea puternică ce conducea treburile de la biroul ei de sus, n-ar fi privit deloc cu îngăduință această abatere de la regulamentul intern. De cîteva ori, în rarele ocazii cînd doamna Spanier, fire explozivă, exuberantă, cu un păr ca pana corbului, şi foarte intolerabilă, năvălise în atelier pentru a aplana izbucnirea unui conflict, Valentine se ascunsese în spatele unor rochii de bal terminate, care fuseseră special aşezate acolo chiar lîngă scaunul ei.

Cînd Hélene termina în sfîrşit ultima probă şi clienta ei se ducea, cu limuzina ce o aştepta, în întîmpinarea Parisului din timpul nopţii – căci, în acele zile, 20-30 de mii din femeile lumii zburau în fiecare sezon la Paris, pentru a comanda haine – mama şi fiica se îndreptau spre casă, unde le aşteptau o cină simplă. După ce terminau de mîncat, Valentine mai avea întotdeauna de făcut lecţii, dar nu trecea aproape nici o seară fără să o întrebe pe mama ei ce se mai întîmplase la Balmain. Detaliile acelei munci o fascinau. Voia să i se motiveze existenţa fiecărei butoniere şi cusături. De ce folosea domnul Balmain întotdeauna un număr impar de nasturi, în loc de unul par? De ce doamna Dietrich trimisese o fustă de şase ori la ajustat? Nu cumva nu era vorba de croială, ci de un simplu capriciu? De ce toate atelierele de croitorie erau complet separate de cele destinate confecţiilor de damă? De ce se ocupa un atelier numai de executarea jachetei şi fustei de la un costum, în timp ce altul lucra la bluza şi eşarfa care aparţineau aceluiaşi costum? Care era marea diferenţă între a fi capabilă să croieşti o stofă din lînă şi una din mătase? De ce bărbaţii care se ocupau cu croitoria foloseau întotdeauna modele gata croite, în vreme ce femeile optau pentru modele mai delicate?

La majoritatea întrebărilor ei, Hélene răspundea cu uşurinţă, dar la chestiunea care o interesa cel mai mult pe Valentine, ea nu-i putea răspunde. Fata întreba mereu de unde îi vin ideile domnului Balmain. În cele din urmă, ea îi răspunsese copilului cicălitor: „Micuţa mea, dacă aş fi ştiut acest lucru, aş fi fost ca domnul Balmain – sau poate ca domnişoara Chanel ori doamna Gres". Şi amîndouă au chicotit la acest gînd.

Valentine nu încetase niciodată să-şi pună această întrebare. Într-o zi, cînd împlinise deja 13 ani, a început să-şi deseneze propriile idei de rochii şi atunci a găsit răspunsul. Ideile pur şi simplu îi veneau în minte – acesta era tot secretul. Ţi le imaginezi şi apoi încerci să le transpui pe hîrtie şi dacă nu arată cum trebuie, te gîndeşti de ce şi apoi refaci de fiecare dată desenul, pînă cînd te declari mulţumită.

Dar numai acest lucru nu era de ajuns, bineînţeles. Trebuia

să apreciezi dacă schițele tale se potriveau pe corpul omenesc. Valentine trăgea foarte bine la mașină. Fusese învățată de către mama ei, timp de opt ani. Dar numai simplul fapt că știa să coasă ar fi îndreptățit-o să aspire cel mult la o slujbă ca a mamei ei, ceea ce însemna că s-ar fi istovit ca și ea, din ce în ce mai mult, pe măsura trecerii anilor. Sau, poate, ar fi devenit o mică croitoreasă de cartier care ar fi copiat modelele marilor case de mode și le-ar fi reprodus pentru clientele ei din clasa de mijloc. Chiar în acest caz, viitorul nu se anunța promițător, își spuse fetița.

Valentine nu fusese niciodată doar o simplă școlăriță franțuzoaică. Cînd sosise în Paris, la vîrsta de șase ani, ea era un copil american, foarte vesel, cu părul roșcat și gata de a începe școala – în New York. Peste noapte a fost nevoită să se transforme într-un copil francez de școală, una din acele creaturi palide, bine crescute, reținute, gata să-și dedice copilăria învățăturii. Pînă și cea mai mică școală dintr-un sat francez oferă elevilor o educație care ar trebui să dea de gîndit școlilor publice din Statele Unite. Ea s-a acomodat bine și, cînd a împlinit zece ani, deja studia latina cu succes și făcea cunoștință cu operele lui Corneille și Moliere, perfecționîndu-și caligrafia splendidă și petrecînd ore în șir în labirintul gramaticii franceze care nu putea fi învățată decît prin repetiții și analize nesfîrșite.

Devenise o fată fermecătoare. Trăsăturile ei ascuțite, delicate, purtînd amprenta inteligenței, erau tipic galice. Dar culoarea roșcată a părului răzvrătit, minunații ochi verzi cu o privire șugubeață, cei trei pistrui de pe nas, splendidul ten alb, toate aceste trăsături aparțineau tipului celtic. Chiar și în uniforma de școală – cu un șorț cafeniu deschis, întotdeauna un pic cam scurt, purtat peste bluza cu mîneci lungi sau scurte, în funcție de sezon – ea ieșea în evidență. Poate că acest lucru se datora felului ei deosebit de a-și prinde părul, în codițe împletite cu fundițe colorate, din care totuși îi scăpau buclele. Poate că era vioiciunea ei, care nu putea fi reprimată de regulamentul sever al școlii. Valentine putea fi considerată o ființă a extremelor. Ea era prima

la engleză şi la desen şi ultima la matematică. În ce priveşte conduita, comentariile sînt de prisos.

La vîrsta adolescenţei, Valentine era singura fată din şcoală care colecţiona discuri cu băieţii plajelor, în vreme ce colegele sale îl adorau pe Johnny Halliday. Din patriotism, mergea la filme americane în fiecare sîmbătă după-amiază, preferînd să se ducă singură pentru a putea urmări liniştită filmul. Deşi limba de predare era franceza, ea nu neglijase niciodată engleza, aşa cum procedează de obicei cei care vorbeau fluent mai multe limbi în copilărie. Nu uita niciodată că era pe jumătate americană, dar prefera să nu discute pe tema asta, nici măcar cu mama ei. Dubla ei cetăţenie reprezenta un fel de talisman fermecat pentru Valentine. Mult prea valoros – şi prea îndepărtat – pentru a fi expus.

Cînd Valentine a împlinit 16 ani, s-a decis că nu are nici un rost să-şi continue educaţia. După 16 ani, în mod legal putea părăsi şcoala pentru a-şi lua o slujbă. Ce rost mai avea să recite tomuri întregi de poezii în franceză şi să ştie pe dinafară texte literare, nemaivorbind de matematică, de vreme ce, oricum avea de gînd să se facă creatoare de modă? Căci astea erau proiectele ei de viitor, chiar dacă nu le împărtăşise nimănui.

Chiar dacă ar fi existat o şcoală Parsons de design sau un institut tehnologic în Paris, aşa cum era în Statele Unite, la acea vreme, Valentine n-ar fi avut bani să-şi plătească studiile. Singura soluţie o reprezenta ucenicia. O ucenică nu trebuie să fie creativă. Nici chiar celor mai bune modiste şi croitorese de la casele de modă nu li se cere acest lucru – creativitatea reprezintă apanajul creatorului de modă, care a învăţat meseria lucrînd la vreo casă de modă, adesea începînd ca desenator. Nici măcar Chanel n-avea cunoştinte tehnice cînd îşi începuse cariera într-un magazin de pălării, unde o băgase iubitul ei de atunci. Arareori se întîmplă ca un creator de modă să croiască şi să coasă în acelaşi timp, cum era cazul domnului Balmain şi al doamnei Gres.

Dar foarte puţini mari creatori de modă – dacă o fi existat vreunul –, au pornit-o de jos de tot, ca Valentine. În 1967 ea a devenit o midinetă, una din numeroasele sclave dintr-o casă de modă. Mama ei o ajutase să obţină acea slujbă, dar o dată ajunsă

acolo, se descurcase singură. O midinetă riscă să strice mai mulți metri de brocart, ce valorează 200 de dolari un yard, și aceasta ar fi ultima ei greșeală. De asemenea, nu trebuia să piardă prea mult timp la însăilarea unui tiv. Fiecare rochie din colecție are un preț în care este inclusă fiecare împunsătură de ac, fiecare tiv, nasture, pînă la ambalajul corespunzător, înainte de a fi introdusă într-o cutie Balmain. Din neglijența unei midinete, casa de modă riscă uneori să suporte prețul unei rochii sau al unui costum.

Timp de cinci ani, din 1967 pînă în 1972, Valentine a progresat simțitor, trecînd de la postul de midinetă la cel de ajutoare de mîna a doua, și apoi de mîna întîi, parcurgînd în numai cîțiva ani un drum care de obicei durează douăzeci de ani, dacă este străbătut vreodată. Ea avusese avantajul de a cunoaște mult mai multe detalii tehnice decît ceilalți, datorită antrenamentului serios pe care-l făcuse cu mama ei la mașina de cusut de acasă, iar acum era interesată de ceea ce se întîmpla în afara atelierului. După doi ani de zile, ea era adesea solicitată în camera de probă, unde prințese, staruri de cinema și soțiile celor mai bogați bărbați din America de Sud, stăteau îmbrăcate sumar, ore în șir, uneori cu transpirația curgîndu-le pe față, în aerul acela parfumat, dar încărcat cu lacrimi de mînie în ochi și profund dezamăgite de felul cum le cădeau noile haine. Valentine învățase să recunoască momentul în care una dintre femei avea să dea vina pe casa Balmain pentru faptul că nu putea purta o toaletă la fel de bine ca un manechin, care era cu patru inci mai înaltă decît ea și mai slabă cu 60 de livre. De asemenea, își formase deprinderea de a rezolva situațiile delicate care surveneau destul de des, asemenea deprinderi fiindu-i inoculate de-a lungul multor ani de experiență în comerț, de către impasibila și cinica vînzătoare șefă. Iar de la femeile care suportau acele probe, adesea fiind nevoite să rămînă într-o poziție incomodă ore în șir, pe pantofii cu tocuri, frumos lucrați, a învățat ce înseamnă vanitatea și hotărîrea de a cumpăra exact rochia potrivită, indiferent de chinurile la care erau supuse. A învățat multe despre femei, mai ales despre cele bogate, mai mult decît știuse vreodată o fată de vîrsta ei.

Acum, Valentine avea voie să asiste la repetițiile generale,

premergătoare prezentării noilor colecții, unde putea vedea rochiile la care lucrase chiar ea, alături de sute de alte modele îmbrăcate de manechinele ce treceau prin fața ei, mergînd repede și fără să obosească niciodată. Îi auzea pe Balmain și asistenții lui sfătuindu-se asupra bijuteriilor, mănușilor, pălăriilor și blănurilor ce trebuiau asortate la toalete, pentru a le pune în adevărata lor valoare. Valentine avea un bun gust înnăscut, pe care și-l perfecționase în casa de modă a lui Balmain. Ea descoperi că era capabilă să decidă cu exactitate, numai după ce asistase la repetiția generală a unei colecții, care dintre modele se vor vinde cel mai bine și care nu vor fi cumpărate deloc, nici după ce vor fi soldate, la încheierea prezentării colecției. Rochiile respective sînt cumpărate de femei care pîndesc ca niște vulturi ocazia de a pune mîna pe lucrurile purtate în fiecare zi de manechine timp de patru sau cinci luni. Toate aceste fete transpiră ca niște cai de cursă pe ultima sută de metri, în timp ce se gîndesc dacă au determinat vreun client să aleagă modelul prezentat de ele, asigurîndu-și astfel un mic comision.

Nici Valentine nu și-ar fi cumpărat niciodată ceva de la solduri, chiar dacă și-ar fi putut permite. Ea se pricepea de minune să-și croiască singură toate hainele, dar n-ar fi fost potrivit să apară la serviciu îmbrăcată în altceva decît într-o fustă neagră clasică, o bluză albă și un pulover. Și totuși, aceste haine sobre, create anume pentru a evidenția marile diferențe sociale dintre lucrătoarele de la casa de modă și clientele bogate, veneau într-un fel aparte pe Valentine, dar nu atît de aparte încît să sară în ochi. Își tăiase părul buclat, cît mai scurt posibil, iar fundițele le păstra într-un sertar, astfel încît acum arăta ca o fată serioasă și muncitoare – asta dacă nu-ți ridicai privirea să te uiți cu atenție în ochii ei, ceea ce clienții casei de modă, mult prea preocupați de persoana lor, o făceau foarte rar.

În ciuda temperamentului său aprig, Valentine nu se revolta niciodată pentru că trebuia să se îmbrace așa. Chiar și doamna Spanier, care se îmbrăca numai cu lucruri de la Balmain, purta în permanență un costum sobru, negru sau gri, asortat cu obișnuitul ei șirag de perle. În atelier circula zvonul că oricum

ea avea cele mai superbe toalete de seară, pe care le purta cînd ea şi soţul ei se duceau la sindrofiile importante din Paris, împreună cu prietenii lor intimi, reprezentaţi de staruri ca Noel Coward, Laurence Olivier, Danny Kaye şi însăşi teribila Madam Dietrich.

Dar la sfîrşit de săptămînă şi în vacanţă, Valentine se îmbrăca în hainele create chiar de ea. De la vîrsta de 14 ani fusese propriul ei manechin, ajutată de mama ei la probe. După o zi în care tot prinsese cu ace hainele unor străine, Hélene O'Neill petrecea cu plăcere cîteva ore ajutînd-o pe extraordinara ei fiică să-şi desăvîrşească propriile creaţii. Desigur că nu-i spunea Valentinei că este extraordinară. Aceasta era părerea ei de mamă, probabil subiectivă, şi nu i-o împărtăşea pentru ca să nu şi-o ia în cap prea repede, dar această fată subţire, isteaţă, care moştenise spontaneitatea irlandeză a tatălui ei şi îndemînarea şi logica mamei, era cu siguranţă o persoană deosebită. Hélene O'Neill n-avea nici un dubiu în această privinţă chiar dacă era vorba de propria ei fiică.

Valentine îşi dăduse seama, din prima zi în care începuse să deseneze, că ar fi fost inutil să-i atragă atenţia domnului Balmain asupra modelelor sale. Indiferent ce-ar fi crezut el despre talentul ei, stilul ei nu se potrivea cu cel consacrat al casei, care fusese creat pentru femei bogate, interesate să-şi cumpere haine scumpe. Valentine nu desena modele pentru multimilionare de vîrsta a doua, care-şi petreceau timpul la baluri organizate în scopuri filantropice sau luînd masa la Ritz. Ea nu se gîndea la statura lui Aga Khan sau la atitudinea demnă şi rigidă a Prinţesei Grace, atunci cînd desena acele modele. În imaginaţia ei lua ca reper un alt tip de client. Dar cine mai gîndea astfel în afară de ea? Ştia sigur, la fel de sigur cum ştia şi alte lucruri, că aceşti clienţi există. Dar unde? Şi cum îi va găsi ea? Nu are importanţă, îşi spunea ea cu optimismul ce n-o părăsea niciodată, totul se va petrece de la sine – aşa trebuia să fie şi alerga veselă de-a lungul străzii François Premier, spre La Belle Féfé, cafeneaua cu copertină roşie, care era mai mult o anexă a casei Balmain, spre a comanda o ceaşcă de ceai tare pentru o contesă englezoaică ce

tocmai le anunțase că este pe cale de a leşina fiindcă rochia de mireasă a fiicei sale nu este nici pe jumătate terminată.

Hélene O'Neill slăbea din ce în ce mai mult. Lucra materialul cu aceeaşi îndemînare, dar începuse să ajusteze de mai multe ori rochiile, înainte de a fi mulțumită, punînd răbdarea clientelor la grea încercare. O învățase pe Valentine să gătească la fel de bine ca şi ea. În ultima vreme i se întîmpla tot mai des să nu-şi poată termina porția pe care i-o dăduse Valentine. Uneori, gemea uşor de durere, cînd ştia că este singură. Cînd în sfîrşit Valentine o convinse să consulte un doctor – „Ce ştiu ei?", obişnuia ea să spună cu dispreț – nu mai avea de trăit decît cîteva luni. Răpusă de un cancer fulgerător la 48 de ani, Hélene O'Neill a fost plînsă de întregul personal de la Balmain care a însoțit-o pe ultimul drum, în micul cimitir din Versailles.

O săptămînă mai tîrziu, Valentine mergea la Ambasada Statelor Unite din Place de la Concorde, cu certificatul ei de naştere, pe care mama ei îl păstrase cu grijă alături de actele de căsătorie şi de livretul militar al tatălui ei. Ea nu discutase cu nimeni înainte de a se hotărî să solicite un paşaport american, nici cu familia sensibilă şi lipsită de fantezie a mamei ei, nici cu vreo persoană de la Balmain. Acum, cînd era singură, se lăsa condusă de impulsuri lăuntrice, pe care le simțise dintotdeauna.

Valentine nu împlinise încă 22 de ani, dar avea cinci ani de experiență la Balmain, fusese ajutor de mîna întîi timp de un an şi ştia că va rămîne aşa încă cinci ani cel puțin apoi, în mod sigur, avea să devină modistă, în cazul cînd rămînea în Paris. Iar acolo se opreau toate speranțele ei. Bineînțeles, dacă nu se retrăgea, preferînd să se mărite. Respigea însă categoric ideea de a se transforma într-o gospodină mult mai interesată de prețul unui kilogram de carne de vită decît de lumea aleasă şi bogată pe care o cunoscuse în atmosfera minunată a casei de modă din Paris! Ea se plictisise întotdeauna în compania verişoarelor sale drăguțe şi modeste, care îi admirau extravagantele haine de duminică; dar în rest, nu comunicau pe nici o lungime de undă. Ultima oară se îndrăgostise la vîrsta de 16 ani, de un tînăr preot

din Versailles, care asista la slujba de duminică, dar chiar şi această delicios de imposibilă pasiune nu durase decît şase luni. Nu, nu! Parisul nu mai avea ce să-i ofere, se gîndea Valentine, pe cînd îşi plîngea mama. Va împacheta toate lucrurile din apartament şi le va trimite la New York. După ce îi prevenise cu o lună înainte pe cei de la serviciu şi după ce scosese economiile de o viaţă ale mamei şi ale sale, de la Banca Lyonnais, ea avea să plece după mobila ei în Statele Unite, în căutarea norocului. La urma urmei, nu era şi aceasta o continuare a tradiţiei?

Pe cînd mergea stingherită pe străzile ce mărgineau Third Avenue, pe care se jucase în anii copilăriei, Valentine se gîndea că New York-ul se schimbase în rău în decursul celor 15 ani de absenţă ai ei. Acum de-abia îşi putea croi drum printre tinerii de sîmbătă ce aşteptau fericiţi, la coadă, să intre la film, de parcă faptul în sine, sau mai degrabă arta de a sta la coadă, era mai importantă decît filmul însuşi. Ea căutase o săptămînă, pe străzile de care-şi aducea vag aminte, un apartament ieftin, dar Bloomingdale's, acea floare fabuloasă a culturii americane, şi numeroasele cinematografe care răsăriseră în cartier făceau ca apartamentele din zonă să fie absurd de scumpe.

Valentine avea o sumă frumuşică de bani din economiile ei şi din moştenire, care îi permitea să trăiască o vreme, pînă cînd îşi va găsi o slujbă de designer. Ştia că în cel mai rău caz s-ar fi putut angaja la vreun atelier de modă de pe Seventh Avenue, datorită priceperii ei la croitorie, dar nu intenţiona să-şi cîştige în continuare existenţa din cusutul la maşină. Nu pentru asta îşi părăsise ea singura familie pe care o avea în lume, rudele de sînge şi, ceea ce fusese mult mai dureros, lucrătoarele de la Balmain, care-i erau ca nişte mame şi mătuşi şi care, în ultima lună de şedere acolo, aveau tot timpul lacrimi în ochi şi îşi neglijau obligaţiile, spre disperarea domnului Balmain. Lucrurile se agravaseră atît de mult – nu numai una, dar două baronese de Rothschild fuseseră lăsate să aştepte, astfel încît şefa atelierului unde lucra Valentine încercase s-o determine şi pe doamna Spanier să stea de vorbă cu fata pentru a o convinge să nu

părăsească Franța. Dar doamna directoare, acea franțuzoaică foarte pricepută în afaceri, se conducea în viața particulară după normele de conduită britanică. Ea se născuse și crescuse în Anglia, deși mama ei fusese franțuzoaică, și manifesta predilecție pentru spiritul englez, cealaltă parte a sufletului aparținînd New York-ului. Cînd s-a uitat atentă la chipul drăguț și însuflețit al Valentinei și a auzit că vorbește perfect englezește, propria ei persoană stăpînită de simțul aventurii a fost încîntată la gîndul că acea fată voia să profite de ocazie pentru a-și încerca norocul. Spre uimirea Valentinei, ea îi spuse că nu se putea gîndi la o ocazie mai nimerită, extraordinară și palpitantă decît aceea de a pleca la New York și de a face o carieră strălucită. Nici să nu-i treacă prin minte să-și irosească viața într-un atelier de croitorie; însăși ea, Jenny Spanier, își începuse cariera vînzînd suveniruri în clădirea Fortnum și Mason's din Londra și devenise rapid vînzătoarea preferată a Prințului de Wales, ori de cîte ori acesta cumpăra cadouri de Crăciun. Valentine trebuia să plece neapărat! Și cînd se va întoarce, va veni pe post de clientă – și ei îi vor face o toaletă la un preț special!

Aducîndu-și aminte de discuția încurajatoare pe care o avusese cu doamna Spanier, Valentine prinse din nou curaj și se hotărî să urmeze pista indicată de recepționerul hotelului ieftin unde locuia temporar, pînă la găsirea unui apartament. El îi spusese că peste tot în oraș existau clădiri vechi – cărora nu li se făcea reclamă, fiindcă nu erau în regulă sau cam așa ceva – unde putea găsi un apartament acceptabil. Podelele erau prea vechi pentru a susține ceva greu, dar mansardele puteau fi locuite, cu condiția ca ea să nu fie prea pretențioasă.

Valentine a refuzat patru mansarde diferite, care mai de care mai dărăpănată și mai dubioasă. Cea de-a cincea se afla la ultimul etaj al unei clădiri de pe Thirties. Paznicul i-a spus că celelalte trei mansarde erau locuite, una de un cuplu ce lucra noaptea, alta de un bătrîn liniștit care scria o carte de vreo zece ani și ultima de un fotograf. Cele două camere pe care le-a inspectat nu păreau să aibă găuri în podele și ceva din atmosfera lor, poate ferestrele care dădeau spre Hudson, sau poate cele două

luminatoare, îi aduceau aminte de Paris. Valentine le închirie imediat. În sinea ei se întreba dacă va rămîne întotdeauna o nostalgică. La Paris îşi cheltuise toţi banii de buzunar pe discuri americane şi pe bilete la filmele americane. Acum, în New York, se simţea atrasă de un loc care-i sugera atmosfera Parisului. Peste două săptămîni şi-a adus mobila şi şi-a aranjat-o aproape la fel ca în locuinţa sa de la Paris. Apartamentul ei mai avea nevoie doar de o cămară pentru a arăta exact ca cel de acasă, decisese apoi plecase la cumpărături, aventură care se terminase cu ele de vin salvate de Spider.

Acest Elliott, reflecta ea, are un apetit grozav. Noroc că ea îndise să cumpere mai multe pateuri şi mai multă brînză. Pe altă parte, era foarte plăcut să discuţi cu el, acum după ce ise pragul timidităţii de a vorbi între patru ochi cu un bărbat, în apartamentul ei, în special cu un bărbat american. Era pentru prima oară cînd trăia asemenea experienţă. Verişoarele ei franţuzoaice îi făcuseră cunoştinţă cu băieţi, de la vîrsta de 16 ani, dar nici unul dintre ei nu aducea nici pe departe cu imaginea pe care şi-o făurise ea despre un bărbat adevărat. Valentine strîmbase din nas pînă şi în cazul bărbaţilor consideraţi o partidă foarte bună fiindcă lucrau la firma Renault sau la alta de renume, din jurul Parisului, şi îşi permiteau să-şi cumpere propriul lor Simcas. Îi socotea fie nişte băieţi de şcoală prostuţi – ea care fusese dintotdeauna mai matură pentru vîrsta sa –, fie nişte moşnegi înainte de vreme, datorită felului lor de a fi, plictisitor, rigid şi atît de previzibil, încît parcă şi-i închipuia prezidînd o masă plină de nepoţi. Valentine nu-şi dădea seama, dar ideea ei despre felul cum trebuia să arate un bărbat se cristalizase în acei ani în care mergea la filmele americane, în fiecare sîmbătă. Văzuse „Butch Cassidy şi Sundance Kid" de nouă ori, „Bullitt" de şase ori, iar „Bonnie şi Clyde" de opt ori. Idealul ei masculin era reprezentat de o combinaţie de trăsături aparţinînd lui Redford, Beatty, Newman şi McQueen. Nu era de mirare că nu găsise acest prototip în rîndurile francezilor din pătura de mijloc.

În comparaţie cu aproape orice fată americană de vîrsta ei, Valentine vădea un oarecare simplism sub aspect sexual. La 21

de ani nu-şi pierduse virginitatea. Pînă la vîrsta de 16 ani serile ei fuseseră ocupate cu temele pentru acasă. După aceea lucrase nouă ore pe zi, iar seara şi-o petrecea cu mama ei, desenînd sau cosînd la maşină. Puţinul ei timp liber, petrecut la filme, unde mergea singură sau împreună cu familia, duminicile la Versailles, nu aveau cum să-i aducă o aventură amoroasă. Se întreba indignată cum ar fi putut cineva să-şi piardă virginitatea în asemenea condiţii. Ea le permisese, cam în silă, unora dintre bărbaţii pe care-i cunoscuse, s-o sărute. Cu firea ei deschisă, sinceră, n-ar fi simţit niciodată pornirea de a flirta cu cineva. Mai demult, s-o simţise cuprinsă de pasiune la vederea unui preot care nici măcar nu-i ascultase confesiunea – cel puţin acest lucru ar fi fost o experienţă, îşi spunea în sinea sa. Şi toată lumea avea impresia că franţuzoaicele erau nişte tipe sexy, picante, atît de „oo-la-la", de parcă nu s-ar mai fi produs nici o schimbare după încheierea primului război mondial.

„Vai ce fetiţe drăgălaşe, ce să mă mai fac!", îşi spuse ea pe un ton dispreţuitor şi se întoarse spre comoara sa de reviste „Women's Wear Daily", din ultimele trei săptămîni.

Valentine, care era o fiinţă a extremelor, combinînd, uneori cu rezultate surprinzătoare, logica specifică francezilor cu fantezia britanicilor, nu prea reuşea să se înţeleagă pe sine. Lipsa ei de experienţă sexuală nu avea nici o legătură cu senzualitatea. Ea fusese dintotdeauna senzuală, însă îşi reprimase impulsurile datorită regimului său de viaţă la Paris. Dar involuntar, senzualitatea răzbătea din modelele pe care le desena. Acestea aveau un aer specific feminin, se remarcau prin acea particularitate – o calitate pe care francezii o numesc „a avea pe vino-ncoace", şi cînd o femeie îl avea pe „vino-ncoace", acest lucru însemna mult mai mult decît a fi elegantă, fermecătoare sau chiar strălucitoare. A fi şic este o calitate legată mai mult de felul în care o femeie poartă hainele, decît de hainele în sine. Eleganţa era conferită de croiala şi calitatea lucrurilor, dar şi de ţinuta corpului şi importanţa acordată fiecărui detaliu. Iar „strălucirea" este un cuvînt atît de eteric, încît există cu o semnificaţie distinctă numai în engleză şi referindu-se deopotrivă la mister, magie,

complexitate şi rafinament. A avea pe „vino-ncoace" înseamnă a fi o femeie senzuală, amuzantă, tentantă, dar şi un avertisment adresat bărbaţilor care trebuie să-şi dea seama că nu este o femeie oarecare. Farmecul şi eleganţa n-au nici o legătură cu senzualitatea, strălucirea are multe lucruri în comun cu ea, iar calitatea de a avea pe „vino-ncoace" se confundă uneori cu senzualitatea. Catherine Deneuve era strălucitoare, dar Cher era senzuală. Jacqueline Bisset şi Jacqueline Onassis fuseseră considerate strălucitoare, dar Susan Blakely, Brenda Vaccaro, Sara Miles şi Barbra Streissand, toate exprimau senzualitate. Aşa se întîmplase şi cu Becky Sharp şi Scarlett O'Hara, şi acesta era şi cazul Valentinei O'Neill, atît în ceea ce priveşte felul ei de a fi, cît şi munca sa. Calitatea de a avea pe „vino-ncoace" se putea recunoaşte numai prin efectul pe care persoana respectivă îl exercită asupra celorlalţi, dar ignoranţa Valentinei se explica prin antrenajul ei feminin în anii de şcoală şi, mai tîrziu, la casa de modă Balmain. A avea pe „vino-ncoace" era o calitate feminină care putea fi depistată numai de bărbaţi. Alte femei nu reacţionează în nici un fel atunci cînd se manifestă la semenele lor.

Valentine începuse să cumpere revista „Women's Wear Daily" din prima zi a sosirii sale în Statele Unite. Aceste reviste ale industriei de modă erau indispensabile oricui avea o legătură oarecare – în planul creaţiei sau al execuţiei – cu o reţea imensă de vînzare a îmbrăcăminţii. În calitate de fabricant de nasturi din Liverpool, sau de pantofi de sport din Japonia, sau de designer din Milano ori de cumpărător al magazinelor din Wisconsin, sau de cineva legat în vreun fel de cele patru mari ramuri industriale din Statele Unite, trebuie neapărat să citeşti „Women's Wear Daily". Este cel mai important ziar comercial din lume. În plus, are articole excelente de critică de artă, reportaje fascinante din Washington, scurte prezentări ale lumii internaţionale a filmului şi teatrului, precum şi redactori foarte buni. Şi, în cele din urmă, se ocupă de modă şi designeri şi de oamenii care poartă cele mai frumoase haine şi merg la cele mai grandioase petreceri din lume.

O femeie de societate nevoită să aleagă, dintre toate revistele de modă una singură, ar opta întotdeauna pentru „Women's Wear Daily" şi reporterii ei.

Valentine reuşise să-şi formeze o idee despre locul unde ar fi trebuit să caute o slujbă, citind informaţiile din „Women's Wear". În lunea următoare picnicului ei neaşteptat cu Spider, ea pornise la drum după ce se îmbrăcase cu grijă, în cea mai reuşită rochie şi haină, create de ea, perfect asortate, şi-şi luase mapa cu desene la subsuoară. Ştia exact ce voia să devină – o creatoare de modă.

Orice designer, oricît de neînsemnat, trebuie să aibă un asistent care să-i transpună desenele în practică, să îndeplinească funcţia de intermediar între designer şi atelierul de croitorie, să pună la dispoziţie o gamă largă de posibilităţi şi uneori chiar să vină cu idei. Cînd Anne Klein a murit, asistenta ei, Donna Karan, pînă atunci necunoscută, a devenit peste noapte o personalitate dînd naştere unei desăvîrşite colecţii „Anne Klein". Acum are proprii săi asistenţi şi afacerile îi mergeau din ce în ce mai bine.

Valentine extrase din „Women's Wear" o lungă listă cu designeri, bine cotaţi, ale căror adrese şi le procură din cartea de telefoane. Centrul modei din Statele Unite era concentrat în numai cîteva birouri, din nişte clădiri înalte, de pe Seventh Avenue. Cînd citi lista locatarilor din hol, Valentine rămase fără suflare, atîta cît mai avea după ce-şi croise drum prin aglomeraţia de pe stradă, din holuri şi din lifturi. Acest centru din Seventh Avenue este un adevărat coşmar, cu o densitate la fel de mare ca şi aleile din Hong Kong, cele cîteva imobile din componenţa sa fiind total lipsite de farmec.

Fiecare sală de expoziţie cu vînzare angro are cîte un recepţioner vigilent, care se uită la reporterii de la „Harper's Bazaar" cu aceeaşi suspiciune cu care ar privi un rabin Hasid intrînd în templul său. În ce-o priveşte pe Valentine, ştia cum să abordeze femeile suspicioase; de altfel, orice vînzătoare din Franţa ar fi fost în stare să joace rolul unei matroane aroganţe. Numai dacă dădeai dovadă de o îndrăzneală absolută aveai şanse de reuşită. Valentine ştia foarte bine acest lucru.

– Sînt Valentine O'Neill, se prezentă, sigură de sine cu aer liniştit, arogant şi cu un zîmbet condescendent întipărit pe chip, aşa cum văzuse la clientele bogate ce veneau la Balmain. Valentine îşi exageră accentul franţuzesc. Aş vrea să-l văd pe domnul Bill Blass.

– În ce problemă?

– Vă rog, spune-ţi domnului Blass că Valentine O'Neill, asistenta domnului Pierre Balmain, ar vrea să-i vorbească.

– Despre ce?

– Afaceri. Abia am sosit de la Paris şi nu am timp de pierdut. Nu vreţi să-l sunaţi acum pe domnul Blass?

Uneori nu mergea; alteori, Valentinei i se răspundea să vină mai tîrziu, dar întotdeauna ea era autoritară, stăpînă pe sine şi îmbrăcată suficient de elegant pentru a fi invitată în biroul designerului sau, mai frecvent, în cel al asistentului. Nimeni nu punea la îndoială calitatea de asistentă a lui Balmain. Ea îşi juca aşa de bine rolul, în ciuda tinereţii sale, încît i se permitea, de cele mai multe ori, să-şi prezinte mapa cu desene. Designerilor de pe Seventh Avenue nu le place să rateze ocazia de a descoperi tinere talente. Şi ei fuseseră odată începători cu o mapă la sub ţ şi ştiau că în orice mapă de desene se poate ascunde ceva n.

Dar anul 1972 era neprielnic pentru căutarea unei slujbe Seventh Avenue, mai ales dacă solicitantul se prezenta cu o apă plină de desene originale. Industria de confecţii abia îşi venise după baia de sînge, la care fusese supusă, iar vînzările au mai proaste ca oricînd, căci femeile americane refuzau tegoric să-şi cumpere lucruri noi, agăţîndu-se cu disperare de chii lor pantaloni, pe care voiau să-i mai poarte cîţiva ani. imeni nu ştia în ce direcţie să apuce, dar tot ce era nou şi proaspăt prezenta nici cel mai mic interes.

– Elliott, am fost refuzată de 29 de designeri în trei ămîni. Dacă-mi ceri să-mi păstrez optimismul, arunc cu puiul în tine.

Spider se obişnuise s-o însoţească pe Valentine în plim-

bările ei de sîmbătă, pe la expozițiile italienești de pe Ninth Avenue. El susținea că ea n-ar fi putut cără singură tot ce cumpăra, dar pe de altă parte era curios să afle ce avea de gînd să gătească, pentru a ști la ce să se aștepte. Fotomodelul cu care se combinase în perioada aceea ținea în frigider numai crema pentru piele. În serile cînd nu o invita pe fată la restaurant, el se întorcea acasă, făcînd mult zgomot înainte de a ajunge în aparamentul lui. Valentine, care se plîngea că nu este deloc amuzant să mănînce singură, aștepta pînă cînd auzea discul cu Elle și Louis cîntînd „O zi cețoasă în Londra" și atunci îi strecura un bilet pe sub ușă. Pe bilet scria „rasol" sau „varză de Alsacia". Elliott era singurul om pe care-l cunoștea în New York și nu vedea nici un motiv pentru care ar fi trebuit să mănînce singură. Nu i se părea rezonabil.

– Nu se pune astfel problema, îi răspunse el. Am impresia că ai pornit într-o direcție greșită. Tu ai vrea să fii angajată pe baza unor desene care-i sperie de moarte pe patroni. Fără îndoială, desenele tale sînt nemaipomenit de interesante, dar devansează timpul în care trăim. În afară de faptul că te afli într-o țară nepotrivită, ești atît de încăpățînată încît refuzi să recunoști acest lucru. Nu-ți poți impune cu forța ideile, indiferent cît de bune ar fi.

– Atunci, ce-mi sugerezi să fac? Îl privi amenințătoare. Dacă nu-mi găsesc curînd o slujbă, s-ar putea să mori de foame.

– M-ai lovit sub centură! Franțuzoaică netrebnică! De cîte ori nu te-am rugat să mă lași pe mine să achit costul alimentelor? O îmbrățișă, încercînd să-i potolească furia.

– Astăzi, Elliott, ai să plătești tu. Și am o listă lungă.

– În sfîrșit te predai? Bine. Și fiindcă tot ești un pic mai rezonabilă astăzi, ce-ai zice de încă o concesie, cît se poate de mică?

– Mai întîi spune-mi despre ce este vorba. Nu am încredere în tine, Elliott.

– Desenează niște modele noi, o întreagă mapă cu desene noi. Renunță la ideile tale despre felul cum ar trebui să se îmbrace femeile dintr-un mediu elevat și plimbă-te pe străzile orașului, cîteva zile. Încearcă să observi ce poartă femeile, nu cele foarte

bogate şi nici foarte sărace, ci femeile bine, în vîrstă de peste 18 ani şi sub 60 de ani.

Valentine scăpă trei roşii înapoi în coş şi le storci fără milă, uitîndu-se uluită la el.

– Cu alte cuvinte să copiez! Să-mi bazez colecţia pe ceea ce se poartă deja? Ce idee dezgustătoare, vulgară... Elliott, ascultă-mă pe mine, este...

– Da' prostuţă mai eşti! Cum de ai reuşit să te descurci pînă acum? Lui Spider îi plăceau foarte mult femeile indignate. Cel puţin una din surorile lui era mereu indignată, dintr-un motiv sau altul. Acum, ascultă! Taci din gură şi ascultă-mă! Mai întîi observi cu atenţie cum sînt îmbrăcate, apoi faci desene mai bune, dar nu nişte modele foarte diferite de ceea ce poartă ele, astfel încît să fie nevoite să-şi revizuiască întreaga garderobă. Oamenilor nu le plac schimbările – le repugnă! – dar întreaga industrie de modă se bazează pe capacitatea de a-i determina pe oameni să adopte schimbări, căci fără schimbări ei n-ar mai avea nevoie de haine noi. De aceea trebuie s-o iei uşor, să nu-i sperii, la gîndul că vreun lucru nou este mult prea ciudat, dezagreabil sau total diferit faţă de ceea ce poartă restul oamenilor. Strecoară-te uşor printre ei – nimeni nu iubeşte un profet.

Valentine păstra o tăcere ursuză. Se simţea prinsă la mijloc, între concepţia ei despre design ca expresie individuală a creativităţii şi justeţea afirmaţiilor lui Elliott. Ea ştia, după felul cum reacţionase fiecare designer, că nu va obţine o slujbă cu acele desene. Chiar şi cel mai bun şi sincer impresionat designer îi spusese că desenele ei sînt bune, dar mult prea ciudate şi imposibil de transpus în practică. Dar detesta să se dea bătută! Nu-i plăcea să-şi ciuntească convingerile, astfel încît să intre în tiparul îngust al societăţii! Cinci minute s-a concentrat pentru a da de urma unei lăptuci, în timp ce clocotea de furie. Spider, citindu-i emoţia puternică pe chip, o compătimea, dar nu voia să cedeze nici un pas.

– Burghezule, conservator nenorocit! îi strigă ea. El rîdea. Asta înseamnă că o convinsese. Ce te face să crezi că ştii atît de multe lucruri despre femei, Elliott? Uită-te la tine! Te îmbraci

ca vai de lume şi pretinzi în faţa mea că ştii ce se petrece în mintea femeilor. Eşti un mucos în pantofi de sport! Siguranţa lui o înfuria, nu numai pentru că avea dreptate, dar şi pentru simplul motiv că nu-şi dăduse singură seama de acest lucru.

– Fără accese de modestie – începu Spider. Ea luă un ciorchine mare de struguri şi înaintă spre el ameninţătoare. Spider scăpă sacoşa din mînă şi o ridică cu uşurinţă în braţe, ochii lor fiind acum la acelaşi nivel. Ştiu că vrei să-ţi exprimi recunoştinţa, dar nu pot să iau aceşti struguri, Valentine. Gîndeşte-te la Cesar Chavez. Dar poţi să mă săruţi, dacă vrei. El îi susţinea privirea fermecătoare, gîndindu-se că ochii ei au culoarea ierbii proaspete.

– Dacă nu-mi dai drumul imediat, te lovesc în testicule!

– Franţuzoaicele nu au deloc simţul poeziei, spuse el, ţinînd-o încă strîns.

Se întreba dacă ar trebui s-o sărute sau nu. Ar fi vrut foarte mult să facă acest lucru, şi de obicei nu prea stătea pe gînduri. Putea săruta oricare femeie dacă avea chef. Dar Valentine avea un aer atît de burzuluit şi semeţ, şi mai mult ca sigur că în acel moment se simţea umilită. Un sărut ar fi putut părea un act de condenscendenţă. El o depuse uşor pe asfalt, luîndu-i strugurii din mînă. Şi în plus, îşi spunea el, ea era vecina şi prietena lui şi voia ca lucrurile să rămînă aşa. N-avea de gînd să se culce cu Valentine, fiindcă, dacă se întîmpla acest lucru mai devreme sau mai tîrziu, relaţia lor s-ar fi destrămat. Chiar dacă ar fi rămas prieteni, cum se întîmpla cu majoritatea fetelor sale, n-ar mai fi fost acelaşi lucru.

– Te iert, îi spuse el, pentru că nu ai simţul poeziei, ca să nu mai vorbim de romantism, dar numai pentru că eşti o bucătăreasă atît de bună. Ce avem la cină?

– Văd prin tine, Elliott. Un bărbat ca tine nu poate fi insultat, fiindcă tot ce te interesează este stomacul. Deci pentru informaţia ta, la cină o să avem cap de viţel rece. Intră în măcelăria italiană unde se vedeau atîrnînd hidos în vitrină iepuri jupuiţi şi capete de viţel.

– Pfui, Valentine! Hai să ieşim. E groaznic aici.

– Ți se pare. Este timpul să renunți la provincialismele tale americane. Trebuie să-ți lărgești orizontul, Elliott.

– Valentine! El o apucă de mînă și o opri pe loc. Nu suport să fiu șantajat. Ce avem la cină?

Uimită, ea se opri brusc și privi cu intensitate duşumeaua murdară – coji de portocale, ardei roșii striviți, bucăți de ziar, coji de pîine. Cît de tipic american era el! Nu avea nici un fel de fantezie gastronomică, gusturile lui erau doar pe jumătate vii. Totuși – simțea o afecțiune ciudată îmbinată cu recunoștință, pentru acest mare barbar.

– Îmi pare rău dacă te-am jignit, Elliott. Nu mi-am dat seama cît de foame-ți este. Dacă nu accepți „capul de viței", vom lua un simplu cotlet de porc, în stilul celor din Normandia, preparat cu Calvados și un sos gros, garnisit cu mere și cu ceapă franțuzească – nu ți se pare mult prea exotic, nu? Știa că acesta era felul lui preferat.

– Îți accept scuzele, spuse Spider cu demnitate. Și o gîdilă ușor, atît cît să-i dea de înțeles ce reprezenta fiecare pentru celălalt.

În următoarele două săptămîni, Valentine bîntui orașul din centru pînă în Greenwich Village, la nord de muzeul Gugenheim. Intră prin magazine, străbătu cele mai bune complexe comerciale, pătrunse în holurile marilor birouri și, bineînțeles, se plimbă mult pe străzi, în special pe Madison Avenue, Fifth Avenue, Third Avenue și străzile 57 și 79 din East Side. În cinci seri, Spider a dus-o la niște localuri populare, cu prețuri moderate, dar unde puteai mînca și bea bine. Nu și-a luat cu ea carnetul de schițe, ci s-a bazat numai pe ochii și memoria ei. Voia să se scufunde într-un fluviu de impresii pure. Apoi s-a retras în apartamentul ei timp de o săptămînă, singură, cu o cumplită răceală la cap și cu durere de picioare, dar cu mintea plină de idei. După o săptămînă de muncă aproape neîntreruptă, Valentine apăru cu o mapă plină de desene. Spider răsfoia paginile nerăbdător.

– Sfîntă Fecioară!

– Nu știam că ești catolic.

– Nu, sînt doar uluit. Este o expresie pe care o folosesc în ocazii speciale, ca aceea cînd „The Roms" cîştigă.

– Poftim?

– Nu contează – o să-ţi explic într-o zi cînd voi avea vreo 6-7 ore libere. Acum ieşi imediat şi acţionează repede şi energic. Desenele tale sînt aşa de bune, că nu găsesc cuvintele potrivite pentru a le lăuda.

A doua zi, Valentine se îmbrăcă astfel încît să nu existe nici un dubiu în privinţa calităţii sale de fostă asistentă a domnului Balmain şi se duse să discute cu mai mulţi designeri cărora nu le oferise serviciile. Primii doi asistenţi au implorat-o să le lase mapa să se uite prin desene şi, cine ştie, poate îi vor găsi un post. Dar Valentine era deşteaptă. La Balmain exista o lungă listă cu persoane, inclusiv cîţiva designeri americani, care n-aveau voie înăuntru din cauza memoriei lor vizuale remarcabile ce le permitea să reţină o întreagă serie de modele dintr-o colecţie, şi apoi s-o reproducă în detalii, înainte ca primul client să fi făcut vreo comandă la Paris. Valentine îi suspecta pe aceşti asistenţi că ar putea să-i fure ideile, şi să le expună şefului lor fără măcar să aducă vorba de ea.

Cea de-a treia firmă unde şi-a încercat norocul era una foarte nouă şi se numea simplu „Asociaţii Wilton". Designerul era plecat din oraş, dar, în mod miraculos, recepţionera era tînără şi de curînd angajată. Ea a invitat-o pe Valentine să aştepte un pic pentru a sta de vorbă cu însuşi Wilton.

Alan Wilton era un bărbat impresionant, la fel de bine făcut ca şi Cary Grant, dar cu nişte priviri de nepătruns. Oriunde în Bazinul Mediteranei ar fi fost luat drept un localnic bogat care călătorea mult. În Grecia ar fi trecut drept un armator, în Italia ar fi părut un florentin bogat, iar în Israel, un evreu născut în altă parte. Oricum, în Anglia ar fi fost recunoscut imediat drept străin. La New York încarna însuşi spiritul oraşului. Avea ochii de un căprui închis, la fel de impenetrabili ca ai unei pisici sălbatice, pielea măslinie şi un păr negru, drept şi foarte îngrijit. Părea să aibă în jur de 35 de ani, deşi avea cu opt ani mai mult, iar

manierele lui erau impecabile. Vocea gravă şi profundă nu-i trăda locul naşterii, nici vreo origine oarecare.

Pe cînd trăgea gînditor dintr-o pipă, se uita prin desenele Valentinei şi uneori dădea din cap.

– De ce ați plecat de la Balmain, domnişoară O'Neill? Era prima persoană care se deranjase să-i pună această întrebare. Valentine simți cum se albeşte, aşa cum i se întîmpla mereu, în situații în care alte persoane ar fi roşit.

– Nu aveam nici un viitor acolo.

– Înțeleg. Şi cîți ani aveți?

– 26, minți ea.

– 26 şi ați ajuns deja asistenta lui Balmain? Hmm. O situație foarte promițătoare la o vîrstă atît de fragedă. Ea îşi dădu seama, după felul cum îşi muşca buza groasă de jos, că ştiuse încă de la început cum stau lucrurile.

– Domnule Wilton, nu se pune problema de ce am plecat de la Balmain, ci dacă vă plac desenele mele. Valentine îşi adună tot curajul ei irlandez şi îşi exageră accentul franțuzesc.

– Sînt senzaționale. Perfecte pentru piața aiurită din zilele noastre. Exact de asta am nevoie pentru a le determina pe femei să cumpere din nou. Problema este că am deja un designer, iar el lucrează de ani de zile cu un asistent.

– Foarte mare păcat.

– Dar nu pentru tine. Asistentul lui Sergio va trebui să plece. Eu nu conduc această afacere pentru a-i face pe unii oameni fericiți, domnişoară O'Neill. Nu sînt doar omul cu fondurile; eu iau toate deciziile aici. Cînd poți să începi lucrul?

– Mîine?

– Nu, nu este o idee prea bună. Între timp mai am nişte treburi de rezolvat. Să zicem, luni dimineață? Apropo, ştii să coşi?

– Normal.

– Să croieşti?

– Desigur.

– Să faci mostre?

– Evident.

– Să faci o probă?
– Bineînțeles.
– Să scoți tipare?
– Este un lucru elementar.
– Să supraveghezi un atelier de croitorie?
– Dacă trebuie, da.
– Dacă poți face toate aceste lucruri, meriți mult mai mult decît 150 de dolari pe săptămînă, cît intenționam să-ți dau.
– Sînt perfect conştientă de acest lucru, domnule Wilton. Dar eu nu mă ocup cu realizarea mostrelor de stofă sau cu executarea tiparelor. Eu sînt creatoare de modă.
– Înțeleg. El o privi direct în ochi, cu o privire misterioasă şi amuzată. Experiența ei tehnică părea mult prea vastă ca să mai fi avut timp de altceva la Balmain, iar asistenții lui Balmain, în tot cazul, erau întotdeauna bărbați, nu tinere fete.
Valentine îşi puse desenele în mapă cu gesturi grăbite, dar fără să-şi piardă demnitatea.
– Voi fi aici luni, spuse ea îndreptîndu-se cu un aer demn spre uşa marelui birou, de parcă era obişnuită să fie angajată în fiecare zi. În timp ce aştepta liftul, profund tulburată, se ruga ca domnul Wilton să nu iasă din birou după ea pentru a-i mai pune şi alte întrebări.

Nimic din experiența Valentinei nu putea să-i fie de folos la întîlnirea cu Sergio, designerul lui Wilton. Cunoştințele ei despre lumea homosexualilor, ca un univers compact, se limitau la cele obținute în ultimele săptămîni cît umblase pe la firme. Tot ce ştia despre designerii homosexuali era faptul că aceştia se pricepeau de minune să o pună pe fugă. La Balmain, trăise într-o atmosferă predominant feminină. Croitorii de vîrstă mijlocie erau şi ei efeminați, într-un fel sau altul. Propria ei viață de familie nu avusese nici o legătură cu homosexualii în Paris, deşi ştia, evident, de existența lor.
Cînd l-a întîlnit pe Sergio, luni dimineață, în prima ei zi de serviciu, Valentine s-a trezit în fața unei prințese prețioase, grandioase. Era tînăr şi avea bărbia şi gîtul groase, buzele țuguiate

şi provocatoare şi părul lung, şaten şi lucios. Se îmbrăca după moda italienească; cămaşa din mătase, mulată pe corp, era deschisă pînă la buric, descoperindu-i pieptul bronzat, pînă în dreptul taliei subţiri, strînse într-o curea grea-aurie. Pantalonii de pe el n-ar fi părut foarte strîmţi într-o arenă de lupte din Spania, dar pe Seventh Avenue săreau imediat în ochi.

În acel moment, Sergio era foarte furios, căci fusese nevoit să se întoarcă valvîrtej din mult prea scurta lui vacanţă, în urma deciziei de înlocuire a asistentului său de nădejde, cu o pipiţă de-a lui Alan. El se gîndea că nu puteai avea încredere în nimeni, în acea branşă. Auzi, o franţuzoaică! Şi totul făcut pe furiş.

– Încetează cu văicăreala, Sergio. Fata are talent,o să-ţi fie de mare ajutor. Dacă ai de gînd să baţi din picioruş şi să faci istericale, ai greşit adresa. Alan Wilton îl privi pe Sergio cu dispreţ.

– Vei regreta, Alan.

– Să nu îndrăzneşti să mă ameninţi pe mine, poponarule. Ştii cine este şeful aici, nu? Mişcă-ţi fundul ăla apetisant în atelier şi apucă-te de treabă. Şi dacă ai de gînd să-i faci vreo porcărie Valentinei – ... ei bine, te-aş sfătui să renunţi.

Sergio plecă, oarecum domolit de vorbele lui Alan. În unele situaţii avea slăbiciunea de a face ce i se spune. Alan se purta ca un dur, ca un fiu de căţea nenorocit. Dar să-l ia naiba dacă se va duce imediat la lucru. Nu acum, cu penisul lui dintr-o dată atît de întărit şi mărit încît ameninţa să iasă din pantaloni. Sergio o luă pe scara de incendiu şi urcă două etaje pînă la toaleta bărbaţilor, care era bine cunoscută pe Seventh Avenue, printre multe altele. Se uită repede în ambele direcţii, se asigură că nu se afla nici un cunoscut pe cordior şi se strecură înăuntru. Acolo erau mai mulţi bărbaţi, cîţiva angrenaţi într-o conversaţie uşoară, alţii plimbîndu-se nervoşi prin preajmă, iar alţii stînd pur şi simplu şi fumînd. Sergio recunoscu un client important, un portorican ce se ocupa cu acţiunile de bursă, vicepreşedintele unui magazin foarte important, un bărbat blond ce era fotomodel şi un tînăr muncitor de la o fabrică de confecţii. El nu a salutat pe nimeni şi nici ei nu l-au salutat. Lui Sergio îi bătea inima tare, pe cînd se

scotocea prin buzunar ca după o țigară, asigurîndu-se că penisul său umflat era destul de vizibil prin pantalonii strîmți. Unul dintre bărbați, un străin îmbrăcat sobru ca un bancher, veni spre el imediat cu o brichetă aprinsă.

– Cum îți place? îl întrebă pe Sergio.

– Să stau în picioare.

– Ai ales un loc cam ciudat pentru așa ceva.

– Da... ei bine, nu poți avea totul... așa că n-ai vrea să sugi?

– Cum de ți-ai dat seama? Buzele străinului schițară un zîmbet lubric.

– Sînt expert. Du-te în cabina aia, a treia de la capăt – are înălțimea potrivită.

Străinul se execută imediat, încuindu-se înăuntru. Sergio se îndreptă spre cabina a cărei ușă avea o gaură cu un diametru de aproximativ patru inci, căptușită pe margini cu un cauciuc moale. Toate ușile din încăpere arătau la fel, „găurile glorioase" variind numai în ceea ce privește distanța față de pămînt. Sergio se lipi de ușă, cu spatele la camera plină de bărbați și își desfăcu fermoarul de la pantaloni, introducîndu-și penisul tare prin gaură, cu testiculele presate de ușă. Bărbatul din interior, care căzuse în genunchi, luă penisul lui Sergio în gură, gemînd de plăcere. Propriul său penis întărit îi ieșise din pantaloni și, pe cînd se ocupa de Sergio cu o mînă, sugînd plin de pasiune, cu cealaltă se excita singur. Sergio stătea perfect nemișcat, cu mîinile pe lîngă corp, cu ochii închiși, pierdut în noianul de senzații stîrnite de individul aflat de cealaltă parte a ușii. Dar știa că îl va dezamăgi pe tipul dinăuntru. El a terminat foarte repede, datorită mișcărilor limbii lui Alan și totul s-a consumat în mai puțin de un minut, cu un jet puternic de spermă împroșcat de cealaltă parte a ușii. Străinul din cabină de-abia începuse să-i excite la maximum penisul lui Sergio cînd gura i-a fost umplută cu spermă. O înghiți frenetic, încercînd să țină penisul în gură, cît mai mult posibil. Dar după ce termină, Sergio făcu cîțiva pași înapoi, își încheie fermoarul și ieși foarte rapid din încăpere. Înjurînd și respirînd greu, străinul își băgă cu grijă înapoi în pantaloni penisul dureros

de umflat şi părăsi cabina. Avea de gînd să-şi încerce din nou norocul – nu se putea mulţumi cu o partidă rapidă ca asta, nu după ce făcuse atîta drum pînă aici, venind tocmai din Darien.

Valentine ar fi fost încîntată să nu stea în calea lui Sergio. El nu-şi arăta disprețul față de ea într-o manieră directă şi nici nu se purta foarte rău, într-un fel la care ea ar fi avut drept de replică, dar îi simțea răceala absolută care parcă solidifica spațiul dintre ei. Dar munca lor îi obliga să fie mereu împreună, aplecați adesea asupra aceluiaşi material sau desen, avînd nevoie în mod constant să se consulte reciproc în diferite probleme. Ea îşi dăduse seama că el avea gust, mai ales în domeniu în care se specializase firma, – articole femeieşti cu alură sportivă, lucrate în lînă fină şi caşmir, piele, pînză şi mătase naturală. Deşi firma lui Wilton funcționa numai de şase luni, era subvenționată în mare măsură de el, care fusese înainte partener la o prestigioasă casă de modă. Valentine a aflat treptat, datorită bîrfei din birouri, că Wilton îşi vînduse partea lui din firmă atunci cînd divorțase de soția lui, fiica fondatorului firmei. Nimeni nu părea să ştie vreun detaliu din trecutul lui, întrucît toți erau proaspăt angajați, ca şi Valentine. Singura excepție o constituia Sergio. El lucrase cu Wilton şi la firma anterioară şi plecaseră împreună atunci cînd acesta se retrăsese.

Sergio era ocupat cu pregătirea colecției de vară Wilton, dar nu atît de absorbit de propriile desene încît să nu-şi găsească timp pentru a include printre ele multe din modelele create de Valentine. Adeseori le redesena fără a mai schimba nimic.

Într-o după-amiază, la aproape două luni după ce Valentine fusese angajată, Alan Wilton a chemat-o în biroul său.

– Valentine, tu nu ai întrebat nimic, dar am vrut eu să-ți spun că ai făcut o treabă bună şi foarte importantă pentru colecția noastră.

– Oh, mulțumesc! Sergio...

– Sergio nu prea se omoară cu laudele... el nu a spus nimic.

Dar întîmplător eu am o memorie foarte bună. Ochii lui de pisică sălbatică o priveau cu intensitate. Vrei să iei cina cu mine, vineri? Mi-ar face mare plăcere – sau trebuie să te duci undeva în acest week-end?

Valentine avu un şoc la auzul propunerii lui. Pînă atunci Alan Wilton o tratase cu o amabilitate convenţională ori de cîte ori intra în atelier. Ea îl găsea impunător şi o intimida, deşi n-ar fi recunoscut acest lucru în faţa nimănui, nici măcar a lui Elliott.

– Nu! Adică, vreau să spun... că nu plec nicăieri la sfîrşit de săptămînă... şi mi-ar face mare plăcere să luăm masa împreună. Era total buimăcită.

– Perfect. Atunci să vin să te iau de acasă? Valentine şi-l închipui pe acest bărbat îmbrăcat nemaipomenit urcînd cele şase etaje ale blocului, pînă la mansarda ei, pe treptele luminate de un bec de 40 de waţi.

– Nu, nu este o idee prea bună. Ce idioată, se gîndi ea, n-avea nici un sens ce-i spusese. Mă refeream... la traficul... de vineri seara. De ce nu ne-am întîlni undeva? Ea îşi dădu seama, cuprinsă de panică, de tîmpenia pe care o comisese. Ce trafic vineri seara, cînd toată lumea pleca din oraş la sfîrşit de săptămînă?

– Cum vrei tu. Vino mai întîi la mine acasă să bem un pahar şi apoi vom merge la Lutece. Îmi vei spune cum ţi se pare pe lîngă La Tour d'Argent. El se uită la uniforma ei albă de serviciu. Îţi voi da ocazia să porţi una din rochiile tale de la Balmain. Şi putem sta de vorbă despre dragul, simpaticul Pierre. N-am mai luat cina cu el de cel puţin trei ani.

– Cred că Sergio are nevoie de mine, răspunse ea grăbită.

– Ei bine, în această privinţă nu există nici o îndoială. Să zicem pe la ora 8? Locuiesc în East Sixties, uite, ai aici adresa mea. Este o clădire veche. Sună doar la soneria de afară şi-ţi voi da drumul. Este prima uşă, drept înainte.

– Da. Ei bine, atunci pe vineri... Ea părăsi precipitată biroul, dîndu-şi seama într-un tîrziu că avea să-l mai vadă pe Wilton pînă atunci, de nu ştiu cîte ori, în timpul lucrului.

Valentine sosi acasă la Alan Wilton îmbrăcată într-o rochie

neagră din şifon, moale şi cu o jachetă tivită cu fundiţe din satin negru, ambele creaţii personale de care ar fi fost mîndru însuşi Balmain. Ea se aştepta ca apartamentul lui să fie aranjat ca şi biroul, care avea pereţii zugrăviţi în tonuri de gri, un covor cu motive geometrice stil David Hicks şi mobila din oţel şi sticlă, un birou sever, masculin şi la fel de organizat ca şi stăpînul însuşi.

Nu mică îi fu surpriza cînd Wilton o conduse într-o locuinţă cu camere situate la două etaje, într-o ambianţă ce îmbina strălucit fantezia şi bunul gust. Mobila rară Art Deco era aşezată pe covoare persane superbe; scaune chinezeşti din secolul al XVIII-lea flancau o statuie splendidă, a lui Alexandru cel Mare; dragoni cambodgieni străjuiau un sarcofag Ptolemaic. Culorile erau vii, dar nu stridente – roşu, bronz negru strălucitor, teracotă. Peste tot se vedeau oglinzi, alături de multe cărţi, gravuri vechi chinezeşti, fotografii înrămate şi mici picturi cubiste, două Braques, un Picasso, cîteva Léger. Canapelele din piele şi catifea erau parţial acoperite cu blănuri şi cu perne cusute în lamé argintiu şi auriu. Pe fiecare masă se afla o combinaţie inspirată de vase, mici sculpturi, vase Lalique şi Gallé, ceramică chinezească, figurine asiriene, peşti flexibili lucraţi în metal. Apartamentul avea o notă atît de personală, încît Valentine se gîndea că dacă ar fi avut timp să observe totul, şi-ar fi dat seama de firea celui care trăia acolo. Pe de altă parte, era atît de plin de contraste izbitoare şi de combinaţii ambigue, încît putea fi privit şi ca un camuflaj.

Valentine rămase fără grai. Casa lui reprezenta o autentică operă de artă. Wilton stătea liniştit, savurînd încîntat reacţia musafirei sale.

– Nu-mi vine să cred, spuse ea în cele din urmă. El îi zîmbi fericit, aşa cum nu-l mai văzuse pînă atunci.

– Întotdeauna am fost de părere că bătrînul Corbusier era mult prea dogmatic, răspunse el şi începu să-i arate cele două camere şi mica grădină improvizată, cu o mîndrie nedisimulată. Din momentul în care îi deschisese uşa, Valentinei nu-i mai fusese teamă de el. În propria lui casă părea cu totul alt om. El nu-l mai pomenise pe „dragul lui amic Pierre", şi ea simţea cumva că el, Wilton, renunţase s-o mai necăjească cu aluziile. Valen-

tine fusese foarte impresionată atunci cînd Wilton îi spusese că vor cina la Lutece. Deşi se afla numai de trei, patru luni în New York, ea auzise de acel restaurant, considerat unul dintre cele mai scumpe şi mai rafinate sub aspect gastronomic. Se aştepta la un local grandios, de talia unui Maxim's sau Lasserre, despre care citise în revistele franţuzeşti. În realitate, era vorba despre un restaurant micuţ, intim, cu un băruleţ modest. Au urcat pe o scară circulară din oţel, pînă au ajuns într-o cameră mică, zugrăvită într-o combinaţie de culori crem-roz, luminată în întregime de lumînări, cu vedere spre o grădină cu trandafiri şi spre alte mese. Încăperea nu era decorată ostentativ şi totuşi degaja o atmosferă de lux şi confort, datorită materialelor fine folosite drept decor – feţe de masă şi servеţele dintr-o pînză groasă roz, trandafiri în glastre aranjaţi pe fiecare masă, cristaluri preţioase şi tacîmuri din argint. Pînă şi chelnerii, cu sorţurile lor lungi şi albe, erau foarte drăguţi şi amabili, nu înţepaţi şi protocolari, aşa cum îşi imaginase Valentine. Pe cînd beau Lillet cu gheaţă, din pahare cu picior, delicate, rotunde, Valentine consulta meniul, care, spre surprinderea ei, nu avea preţurile afişate. Mai tîrziu a descoperit ea că numai unul dintre meniuri avea preţurile afişate, un mod delicat de a-l face pe oaspete să-şi dea seama de costul alegerii sale. Deşi o parte din timiditatea Valentinei dispăruse în apartamentul lui Wilton, unde obiectele lui de artă îi oferiseră imediat un subiect de conversaţie, după ce au comandat meniul ales, ea se întreba ce aveau să vorbească în timpul mesei.

Simţind-o parcă din nou stingherită, Wilton începu să-i povestească istoria restaurantului. El venea acolo de cînd se deschisese.

– Am sperat să aibă succes din prima zi, spuse el, dar am fost absolut sigur de acest lucru în ziua în care l-am auzit pe proprietar, André Sunnain, refuzînd să-i servească unui client obişnuit ceai cu gheaţă la cină, cu toate că omul a jurat că dacă nu-şi va primi ceaiul, nu va mai pune niciodată piciorul în acel local.

– Nu înţeleg, spuse Valentine uşor derutată.

– Ştiam că localul încă nu-şi cîştigase o reputaţie, dar André

era atît de hotărît să mențină standardele ridicate ale bucătăriei franceze, încît prefera să piardă un bun client decît să treacă cu vederea un aspect care lui i se părea inacceptabil, o adevărată ruşine pentru o bucătărie aleasă. Cu o asemenea hotărîre – în mod sigur că era şi un pic nebun – cum putea să dea greş? Dar clientul n-a mai călcat niciodată în restaurantul lui.

Valentine simțea că-şi recapătă încrederea în sine. Nici ea n-ar fi îngăduit nimănui aici să bea ceai cu gheață, cu siguranță nu alături de rața la cuptor, garnisită cu piersici, pe care tocmai o mînca.

Alan Wilton se simți tulburat, ceea ce nu i se mai întîmplase de mulți ani. Se gîndea ce copilă încîntătoare era Valentine. Ştiuse dinainte că aşa trebuie să fie. Era atît de tînără şi inocentă, în ciuda aerelor ei, şi atît de modestă în ciuda frumuseții ei. O fire liniştită şi sensibilă. Tipul de fată subțire ca un băiețel, cu sîni micuți şi claia aceea de păr cîrlionțat, absurd de roşcat, care se asorta foarte bine cu simplitatea costumului din şifon – atît de reuşit.

În timpul celor cinci săptămîni care au urmat, Valentine a luat masa cu Alan Wilton de vreo 14 ori. El o introdusese în atmosfera autentică şi gălăgioasă a bistroului „Le Veau d'or", în atmosfera înăbuşită şi luminată difuz de la „Pearl's", al cărui farmec consta nu în mîncarea chinezească, pe care nimeni nu o accepta cu adevărat, ci în sentimentul apartenenței la o elită; şi în mediul specific de la „Patsy's" , un restaurant italienesc nepretențios, dar scump, din West Side, unde cinau politicieni din Partidul Democrat şi afacerişti dubioşi care găseau aici cea mai bună mîncare italienească, cu excepția celei din Milano. În general, luau masa la Lutece, uneori jos, în sufrageria mică şi mai puțin convențională, alteori afară, în grădina protejată de o copertină şi luminată de felinare, care radiau căldură în nopțile răcoroase, pentru ca după o vreme să revină în camera unde se întîlniseră prima oară. Treptat, Valentine începuse să-l cunoască mai bine pe Wilton. Era un bărbat care avea un talent deosebit

de a ocoli întrebările privitoare la viața lui intimă, oferind numai mici informații neimportante, în momentele cele mai ciudate. Avea doi fii, amîndoi ajunși la vîrsta adolescenței; divorțase de cinci ani, după o căsătorie ce durase 12 ani. Între timp, soția lui se recăsătorise și trăia fericită în Locust Valley.

Niciodată nu discuta afaceri cu Valentine. De fapt, interesul lui major îl constituia însăși persoana Valentinei, trecutul ei, pe care începuse treptat să i-l povestească în amănunțime. Era o ușurare pentru ea faptul că nu se mai vedea nevoită să se prefacă. Acum, cînd era cu adevărat asistenta unui designer, ea putea spune adevărul despre anii petrecuți la Balmain. Și totuși, într-un fel, nu prea se simțea în largul ei în compania lui Wilton, comparativ cu Elliott. Chiar dacă, o dată cu trecerea timpului, devenise ceva mai relaxată, manierele lui impecabile îi limitau francheța naturală.

Relația dintre cei doi era foarte neclară. Toată lumea din birou știa de întîlnirile lor, întrucît secretara lui făcea rezervările la restaurant. Valentine reușise să evite întrebările prietenei sale, recepționera, și ale celorlalte femei din atelier, care făcuseră tentative timide de a o aborda. Ea credea că înțelege foarte bine atitudinea lui Sergio. Cu cît ea se vedea mai des cu Alan, cu atît Sergio devenea mai distant și morocănos. Era normal, avînd în vedere faptul că ea reprezenta un pericol pentru slujba lui, datorită avantajului ei de a fi combinată cu șeful.

Dar oare chiar exista ceva între ei? Acesta era miezul problemei Ei își stabiliseră un program fix de întîlniri. Valentine venea acasă la Alan, beau un păhărel, apoi mergeau la masă, luau un coniac sau două în vreun bar, după ce mai întîi făceau cîțiva pași pe jos, apoi el o ducea acasă cu un taxi, insistînd s-o conducă pînă la ușă, unde o săruta pe ambii obraji, în maniera franceză, dar nu intra niciodată în casă, deși după primele trei seri petrecute împreună, Valentine îl invita de fiecare dată. Wilton avea un farmec subtil și era formidabil de prezentabil. Valentine nu fusese niciodată curtată de un bărbat care lua lucrurile în serios și se simțea tot mai subjugată de farmecul lui. El era primul om de lume pe care-l cunoștea și nu avea un termen de comparație

pentru a-i judeca purtarea. După paisprezece mese de seară luate împreună, ea se aştepta la mult mai mult decît un sărut asemănător acelora pe care le văzuse în Franţa la paradele de modă! Din ce în ce mai des se surprindea uitîndu-se fix la gura lui cu buze senzuale, închipuindu-şi cum ar fi să le sărute, pentru ca apoi să se trezească la realitate şi să-şi coboare imediat privirea. Uneori observa o expresie de durere pe chipul lui şi atunci încerca rapid să-l înveselească spunîndu-i o anecdotă de la Balmain, întrucît se temea, fără să-şi dea seama de ce, de ceea ce ar fi putut spune el. Şi totuşi, ce mai aştepta? Oare trebuia să facă ea ceva anume? Să-i dea de înţeles printr-un semn sau cuvînt? Nu cumva îşi închipuia că era prea bătrîn pentru ea? Sau poate că nu era genul lui? Nu, se gîndea Valentine, nu se putea ca acesta să fie motivul. Nici un bărbat nu şi-ar fi cheltuit sute de dolari invitînd la masă o femeie care nu era genul lui, aşa îi spunea intuiţia şi nu se înşela niciodată în această privinţă. Poate că nu ştia să flirteze, sau poate că el fusese mult prea rănit de femei pentru a fi dispus să se implice într-o relaţie, sau poate...

Valentine se simţea dezgustată de eă însăşi. Îşi punea atîtea întrebări şi găsea o mulţime de scuze puţin plauzibile, cînd de fapt ar fi vrut să ştie cînd avea să se culce cu Alan Wilton? Împlinise deja 22 de ani şi era încă virgină, iar dacă ar fi fost o bună catolică s-ar fi putut duce la confesiune fără să roşească. De ce, pînă şi acel netot de Elliott nu făcuse niciodată vreo tentativă...

Plină de amărăciune, îşi aduse aminte de conversaţia recentă cu un fotomodel aprig, care venise la Wilton, pentru a proba cîteva dintre modelele colecţiei, pentru o paradă a modei. Era o creatură agitată, cu un pronunţat accent cockney.

– Vrei să spui că faimosul mascul Spider este vecinul tău? Ce noroc extraordinar pe tine!

– Poftim?

– Ştii, acest lucru se consideră foarte vulgar în Anglia, dar teribil de excitant în New York. Mă întreb de ce?

– La ce naiba te referi?

– La acea expresie pe care ai folosit-o, „poftim".

– Hai, nu te face că nu înțelegi, o repezi Valentine, ce-ai vrut să spui despre Elliott?

– Este un faimos „armăsar" – înțelegi ce vreau să spun prin „armăsar", nu-i așa, Valentine? Ca să mă exprim direct, regulează tot timpul. Spider este tot timpul la dispoziția femeilor – și s-a specializat în cele mai reușite exemplare. Din păcate, eu n-am reușit niciodată să pun mîna pe el, dar am auzit ca este fantastic de bun.

– Tîrîtură! Te cunosc eu!

– Cum mi-ai spus?

– Bîrfă, spuse Valentine care folosise niște cuvinte foarte dure și vulgare.

– Ei bine, întotdeauna am fost de părere că bîrfa pornește de la o bază reală. Înțeleg că nu te-ai tăvălit cu drăgutul de el. Nu te îngrijora, draga mea, probabil că te consideră ca pe o soră. Am auzit că-și adoră surorile – au! Mă doare!

– Îmi pare rău, spuse Valentine, desfăcînd acul.

Deci unde ajunsese? Era ca o soră pentru Elliott – nu că ar fi vrut să se culce cu acel porc neruşinat –, iar în privința lui Alan Wilton, totul era un mister. În mod sigur, vina îi aparținea în exclusivitate.

O săptămînă mai tîrziu, cînd Alan Wilton i-a sugerat să se reîntoarcă la el acasă, după cină, pentru încă un pahar, ea răsuflă ușurată. Văzuse destule filme pentru a-și da seama că era schema clasică de seducție. Acum, cînd el în sfîrșit făcuse primul pas, ea se felicită că așteptase atîta timp fără să-și piardă răbdarea.

Cînd plecaseră mai devreme din apartamentul lui, el stinsese aproape toate luminile și acum nu schița nici un gest că ar vrea să le aprindă. Plin de nervozitate, umplu cele două pahare și tăcut, tremurînd ușor, o conduse pe Valentine în dormitorul lui, ținînd-o cu mîna lui caldă, de cot. În vreme ce el dispăru în baie, Valentine bău repede coniacul, se descălță de pantofi și se duse la fereastră, unde rămase o vreme privind grădina întunecată. Refuza să gîndească. Se uita fix pe geam, de parcă ar fi trebuit să vadă ceva deosebit de important. Brusc, își dădu seama că Alan

era chiar în spatele ei, în întregime gol şi o săruta pe ceafă, desfăcîndu-i nasturii micuţi de la rochie. „Minunat, minunat", mumura el, dîndu-i jos rochia, desfăcîndu-i sutienul şi scoţîndu-i chilotul. Ea schiţă gestul de a se întoarce spre el, dar Alan o împiedică. Îşi plimbă uşor degetele pe spatele ei şi pe stern, îi mîngîie cu delicateţe sînii, apoi coborî mîinile pe fundul mic şi tare. Acolo zăbovi un timp, strîngîndu-i fesele în mîini cu ardoare şi mîngîind linia despărţitoare, ca apoi să-şi introducă unul din degete în acel spaţiu. Valentine îi simţi penisul la spate, cum creşte şi se întăreşte, dar el nu spunea decît „minunat", repetînd la nesfîrşit acest cuvînt.

Acum stătea în genunchi pe podea şi îi îndepărta uşor picioarele. Îi simţi limba fierbinte pe fund, iar senzaţia era atît de înnebunitor de plăcută, încît, fără să-şi dea seama, se întoarse spre el. Exact cînd simţi că nu mai poate rezista nici măcar un minut, el o ridică în braţe şi o duse spre pat. Nu era aprinsă nici o lumină, cu excepţia unei mici veioze de lîngă pat pe care el o stinse, înainte de a o aşeza pe cearşaf şi, în sfîrşit, îi sărută buzele fierbinţi.

Valentine, din ce în ce mai excitată, încercă să-l tragă spre ea, şi exploră cu mîinile trupul musculos şi păros pe care nu-l putea vedea. Nu îndrăzni să-i atingă penisul. Nu simţise în viaţa ei un penis şi îşi dădu seama că n-ar fi ştiut cum să procedeze – cum să-l atingă, dar sărutările lui erau aşa de aprinse, încît încetă să-şi mai facă probleme dacă răspundea sau nu cum trebuie. Brusc, simţi că el încearcă să o întoarcă pe burtă. Era uşor dezamăgită, căci sînii ei tînjeau după buzele lui, dar se întoarse ascultătoare. Începu s-o sărute cu gingăşie pe spate, dar curînd el îi lingea şi îi muşca fundul, aproape zgîriind-o cu dinţii şi cu unghiile, frămîntîndu-i cu pasiune fesele. Ea era foarte dezorientată în întuneric; nu ştia în ce parte a patului se afla el, dar îşi dădu seama că el o încălecase, cu picioarele lui ţinîndu-i coapsele depărtate, iar cu mîinile presîndu-i fesele şi depărtîndu-le larg. Îi simţi penisul cum îi penetrează vaginul. Intră uşor pînă la un moment dat, apoi se opri, cînd ea gemu de durere. Impinse din

nou şi ea gemu. În clipa următoare o întoarse repede cu faţa spre el.

– Sper că nu eşti virgină? şopti îngrozit.

– Ba da, bineînţeles. Pentru ea virginitatea era un subiect atît de obsedant, încît nici nu-şi închipuise că el nu ştie.

– Oh, la dracu', nu !

– Te rog, te rog, Alan... continuă... mergi mai departe... nu-ţi face griji dacă o să mă doară un pic... vreau şi eu, spuse ea rugătoare şi stăpînită de dorinţă, încercînd să-i găsească penisul prin întuneric pentru a-i dovedi că vorbise serios. Îl auzi cum scrîşneşte din dinţi şi brusc, îşi vîrî două degete înăuntrul ei, ca pe un obiect tare. Valentine îşi muşcă buzele ca să nu ţipe de durere. Cînd Wilton se asigură că trecerea era liberă, o întoarse din nou pe burtă, şi cu un penis mai puţin excitat decît fusese cu cîteva minute înainte, o penetră. În clipa aceea, Valentine îi simţi penisul întărindu-se în interiorul ei, pînă cînd, mult prea curînd, cu un strigăt de izbîndă care suna a agonie, el îşi dădu drumul.

Cîteva clipe după aceea au rămas întinşi unul lîngă altul. Buimăcită, Valentine era pe punctul de a izbucni în plîns. Asta era tot? De ce nu se purtase mai delicat? Cum de nu-şi dădea seama că era încă excitată şi nesatisfăcută?

Dar peste un minut el o luă în braţe şi o întoarse cu faţa spre el.

– Draga mea Valentine... ştiu că nu a fost prea bine, dar nu mi-a venit să cred... am fost aşa de surprins... iartă-mă... lasă-mă... şi cu degetele se juca expert cu clitorisul ei, astfel încît pînă la urmă îi provocă o plăcere imensă, care o făcu să uite de întrebările ei. Bineînţeles, îşi spunea ea buimăcită, cînd îşi revenise în fire, el nu se aştepta ca ea să fie virgină – acest lucru explica totul.

Următoarele săptămîni au fost cele mai încurcate din viaţa Valentinei. Ea şi Alan Wilton luau masa la fiecare două sau trei zile şi invariabil, după ce se întorceau la el acasă, făceau dragoste. După prima lor noapte de dragoste, el fusese mult mai atent şi hotărît s-o excite la maximum, înainte de a o pătrunde, aducînd-o pînă în stadiul extazului sexual, cu buzele şi degetele, dar insista să facă totul pe întuneric, ceea ce ei i se părea deosebit de frustrant.

Ar fi vrut să-i vadă trupul gol şi el să i-l admire pe al ei. Cu o vanitate ingenuă, Valentine îşi spunea că pielea albă şi perfectă a trupului ei fragil, cu sînii ridicaţi şi frumoşi, cu coapsele delicate şi cu fundul tare, i-ar fi plăcut oricărui bărbat. Dar şi mai rău era faptul că el nu voia s-o pătrundă prin faţă, cum îşi imaginase că procedează în mod obişnuit orice bărbat. Acum cînd o penetra, îi ridica fundul cu cîteva perne, astfel încît să-şi poată folosi degetele experte pentru a-i mîngîia clitorisul prin faţă, în timp ce o regula pe la spate, dar foarte rar voia să încerce poziţia normală, care i-ar fi plăcut ei. Alan îi explica răbdător că n-ar mai fi simţit aceeaşi plăcere, că stimularea manuală îi provoca orgasmul, nu penetrarea, or în poziţia clasică n-ar mai fi putut să-i stimuleze clitorisul cum trebuie. În această dorinţă a ei de a face dragoste faţă-n faţă vedea, într-un fel, întîlnirea unor forţe egale în jocul dragostei.

Şi trebuia să fie vorba de dragoste, se gîndea ea, incapabilă de a-şi stăpîni sentimentele din ce în ce mai puternice pentru Alan Wilton. Nu era numai îndrăgostită, se simţea obsedată de el, pentru că Alan continua s-o înşele. O trata ca pe iubita lui, cu o extraordinară consideraţie, îi rostea numele cu voce tare cînd se întîlneau, dar ea nu avea senzaţia că între ei ar fi o relaţie serioasă. Nu, nu acesta era cuvîntul potrivit. Părea ceva mult mai profund – un lucru a cărui înţelegere îi scăpa. În ciuda meselor, discuţiilor şi scenelor de dragoste, ea intuia că nu-l descoperise încă pe adevăratul bărbat care se ascundea dincolo de aparenţe.

Pe măsură ce se apropia prezentarea noii colecţii, Valentine se văzu nevoită să lucreze peste program, în cîteva seri din ultimele două săptămîni. În mod normal, Wilton părăsea biroul pe la ora 6 seara, lăsînd-o pe Valentine, împreună cu Sergio şi ajutoarele lor, să-şi continue munca în absenţa lui. Într-o zi de luni, foarte tîrziu, pe cînd Valentine trecea pe lîngă uşa biroului său, în drum spre ieşire, ea văzu cu surprindere că uşa era uşor întredeschisă şi auzi vocile lui Alan şi Sergio. În primul moment a vrut să-şi continue drumul, dar s-a oprit auzindu-şi rostit

numele. Se întreba dacă nu cumva Sergio se plîngea de ea, căci se aştepta la orice din partea lui.

– ...curvulița ta franțuzoaică.

– Sergio, îți interzic să vorbeşti aşa!

– Mă faci să rîd! Auzi, îmi interzici! Domnul Curățel îmi interzice! Există oare ceva mai patetic decît un homosexual care încearcă să se convingă pe sine însuşi că poate face sex cu o femeie...

– Ascultă, Sergio, numai pentru că...

– Pentru că ce? Pentru că te descurci cu ea? Bineînțeles că poți... nu este nici o surpriză. Te-ai descurcat şi cu Cindy aproape zece ani, nu-i aşa? Ai fost destul de tare încît să-i faci doi copii, nu? Dar de ce a divorțat Cindy de tine, Alan, ipocrit bolnav ce eşti? Nu pentru că nu te-ai mai descurcat cu ea, după ce ai descoperit ce îți place cu adevărat? Crezi că dacă tu mă regulezi pe mine şi nu eu pe tine, eşti mai puțin homosexual?

– Sergio, taci din gură! Recunosc toate aceste porcării, dar totul e de domeniul trecutului. Cu Valentine este altceva. Ea este proaspătă, tînără...

– Christoase! Ascultați vorbele celui mai mare mincinos poponar. Pînă să apară ea, nu erai satisfăcut numai cu mine? Şi unde ai fost noaptea trecută? Eu parcă îmi aduc aminte că ți-ai introdus penisul în fundul meu – şi după aceea cine a supt şi a gemut de plăcere – Moş Crăciun? Tu ai fost, nenorocitule, şi ți-a plăcut la nebunie!

– A fost o scăpare. Nu se va mai întîmpla – s-a terminat.

– S-a terminat! Bineînțeles. Uită-te un pic la mine, Alan, uită-te la penisul meu. Nu vrei să-l iei în gură? Frumos şi suculent? Uită-te la fundul meu, Alan – o să mă aplec peste acest scaun şi o să mă întind cît mai mult, exact aşa cum îți place ție. Vrei să-mi spui că nu eşti deja excitat? Poți? De-abia aştepți... este singurul lucru pe care ți-l doreşti cu adevărat... nu te mai amăgi singur. O să închid uşa şi tu o să mă regulezi, chiar aici pe podea – cum vrei tu, Alan, în toate felurile. Ah, şi ce o să-mi faci, ah, Alan, nu-i aşa? Nu-i aşa?

Valentine îl auzi doar gemînd „Da, da!" cu o voce abjectă, robit plăcerii, înainte de a o lua la fugă pe culoar.

O dată ajunsă acasă, Valentine cedă nervos. N-a fost în stare decît să se spele pe dinți și pe față înainte de a se duce la culcare. Și-a petrecut două zile și două nopți ghemuită în pat, sub pături și plapumă, îmbrăcată cu un halat gros, dar n-a reușit să se încălzească. A băut doar cîteva pahare cu apă, nefiind în stare să mănînce. Părea că timpul se oprise în loc. Simțea că are două noduri înăuntrul ființei sale, unul în cap și altul în inimă, dependente unul de celălalt. Dacă ar fi îndrăznit să gîndească, unul din noduri s-ar fi desfăcut. Și nu-și putea imagina ce s-ar fi întîmplat atunci. Era paralizată de frică.

În dimineața celei de-a treia zi, Spider intră la idei. El observase în treacăt că nu se auzea nici un semn de viață din apartamentul ei, dar în ultima vreme, de cînd începuse să iasă cu Wilton, n-o mai văzuse prea des. Și totuși, ar fi trebuit să zărească vreo lumină, cel puțin, întrucît nu putea să fi părăsit orașul în mijlocul săptămînii. Era adevărat că în ultimele două zile lucrase pînă tîrziu la Hank Levy, dar intuiția îi spunea că ceva nu este în regulă.

Se duse la ușa Valentinei și bătu îndelung. Nu primi nici un răspuns, dar avea convingerea că Val sau altcineva se afla înăuntru. Cu luni în urmă ei făcuseră schimb de chei. În caz de urgență – îi explicase el foarte mîndru de ideea lui – era foarte bine să ai un vecin care să poată pătrunde în apartamentul tău. Bineînțeles că nici unul din ceilalți vecini nu prezenta încredere – de fapt, cine știa măcar dacă existau cu adevărat? El își scoase cheia, bătu din nou, și cînd văzu că nu primește nici un răspuns, intră. La început a crezut că în cameră nu se afla nimeni. Încurcat, se uită în jur cu atenție. Nimic. Nu se auzea nici un zgomot, cu excepția bîzîitului de la frigider. Apoi își dădu seama că forma lungă, aproape imperceptibilă de sub plapumă, era un corp. Se îndreptă în vîrful picioarelor spre pat, cuprins de spaimă, dar conștient de faptul că trebuia să cerceteze. Ridică plapuma cu o grijă infinită și descoperi capul Valentinei înfundat în pernă.

– Valentine? Înconjură patul şi se aplecă să vadă dacă respira. Îi privi chipul cu atenţie. Era aproape sigur că nu dormea, dar nu voia sau nu putea să deschidă ochii. Valentine, ţi-e rău? Mă auzi? Valentine, draga mea, încearcă să vorbeşti cu mine! Ea rămase nemişcată fără să-i răspundă, dar Spider îşi dădu seama că îl auzea.

– Valentine, totul va fi bine. O să dau imediat telefon la Saint Vincent's să le spun să trimită o ambulanţă... indiferent care este problema, vei fi bine îngrijită, în curînd... nu-ţi face griji... telefonez chiar acum. Pe cînd el se îndrepta spre telefon, ea deschise ochii.

– Nu sînt bolnavă. Pleacă... spuse ea răguşit.

– Nu eşti bolnavă! Iisuse... dacă ai putea să te vezi... Valentine, te duc la un doctor chiar acum!

– Te rog... te rog, lasă-mă în pace. Jur că nu sînt bolnavă.

– Atunci ce ai? Hai, iubito, spune-mi!

– Nu ştiu, murmură ea şi izbucni într-un hohot de plîns, nemaifiind în stare să se stăpînească. Mai mult de o oră Spider a stat pe marginea patului şi a ţinut-o strîns în braţe, incapabil de a face sau spune ceva care s-o liniştească. Plîngea cu o violenţă cutremurătoare, scoţînd nişte sunete ininteligibile. El era complet uluit, dar continua s-o ţină tandru la pieptul lui, gîndindu-se din cînd în cînd la surorile sale şi la multe alte fete, nefericite, cu inimile zdrobite, cărora le adusese alinare.

Cînd suspinele ei se domoliră suficient pentru ca să-l poată auzi, Spider riscă să-i pună cîteva întrebări. Primise veşti proaste din Paris? Îşi pierduse slujba? Putea s-o ajute cu ceva?

Ea îşi ridică ochii înecaţi în lacrimi şi îi vorbi pe un ton autoritar, neobişnuit pentru felul său de a fi.

– Fără întrebări. S-a terminat. Nici nu s-a întîmplat. Niciodată, niciodată.

– Dar, Valentine... scumpo... nu poţi pur şi simplu să treci peste nişte lucruri...

– Elliott... nu mai vreau să aud nici un cuvînt! El rămase încremenit. Tonul ei dur, înfricoşător îi dădu de înţeles că dacă mai punea o singură întrebare, risca să n-o mai vadă niciodată.

– Ştiu eu de ce ai nevoie, iubito. O să-ţi fac o supă de tomate Campbell cu Ritz Crackers cu unt. Mama lui Spider era de părere că acesta era cel mai bun remediu în caz de boală, iar cei şapte copii ai săi îi adoptaseră părerea.

În săptămîna care a urmat, Valentine a trăit cu supă de roşii, fulgi de porumb cu lapte şi alte mîncăruri pe care ştia Spider să le prepare, inclusiv sandvişuri cu brînză. Ea se lăsă convinsă să se dea jos din pat şi să facă duş, apoi să stea din nou în scaunul ei preferat, dar refuză să-şi schimbe hainele. În fiecare dimineaţă el îi aducea cîte un ceai fierbinte şi fulgi de porumb. Stătea toată ziua în scaun şi privea în gol, torturată de amintiri dureroase şi de hidoasa umilinţă pe care o suferise, căci afecţiunea ei pentru Alan Wilton fusese întîmpinată cu o batjocură cruntă de cruda realitate. Spider se grăbea acasă în fiecare seară după ce termina lucrul, îi făcea supa şi sandvişurile cu brînză şi stătea cu Valentine pînă după miezul nopţii, din cînd în cînd mai punînd cîte un disc, dar de cele mai multe ori păstrînd tăcerea.

Spider nu era numai alarmat de starea Valentinei, dar şi foarte curios. Ştia că nu are nevoie de ajutor medical. Dar din moment ce ea păstra o tăcere încăpăţînată şi refuza să-i divulge secretul, el nu ştia cum ar fi putut s-o ajute. Făcea, aşadar, singurul lucru care-i trecuse prin minte – răsfoia cu atenţie „Women's Wear" în căutarea unui indiciu, căci era clar că ea nu mai lucra pentru Wilton. Nu găsi nimic timp de şase zile. Reporterii începuseră să afecteze un spaţiu amplu noilor colecţii de primăvară ale designerilor americani. De două ori pe an, de-a lungul cîtorva săptămîni, noile colecţii erau prezentate cumpărătorilor şi presei, fiind astfel amplasate încît oricine să poată ajunge la ele. În timpul acestei săptămîni „Women's Wear" dedică un spaţiu dublu desenelor şi pozelor cu cele mai bune modele noi. În cea de-a şasea zi au prezentat în termeni elogioşi colecţia lui Wilton, căreia i-au afectat un spaţiu dublu şi pentru prezentarea a patru schiţe detaliate. Pe trei dintre ele, Spider le recunoscu imediat ca fiind ale Valentinei, deşi numele ei nu era nici măcar o dată menţionat. I se părea imposibil ca acesta să fie

motivul căderii sale nervoase – în fond, el ştia că şi alţi asistenţi de designer pătiseră la fel – dar, deocamdată, nu reuşi să afle alte amănunte. Spider dădu mai multe telefoane.

În aceeaşi seară, Spider îi spuse cu blîndeţe Valentinei:

– Mîine la ora 3 după-amiază, ai o întîlnire cu John Prince.

– Oh, desigur... Nici măcar nu era curioasă. De-abia dacă-l asculta.

– L-am sunat astăzi şi i-am spus.

– Despre ce vorbeşti? Prince, ca şi Bill Blass sau Halston, era unul dintre acei designeri faimoşi al căror nume ajunsese atît de valoros încît putea fi folosit la orice produs, începînd cu parfumurile şi terminînd cu valizele. În unele cazuri cîştiga pînă la 100 de milioane de dolari anual, din comerţul cu amănuntul, fără a mai pune la socoteală profiturile realizate din comercializarea obiectelor de îmbrăcăminte.

–L-am sunat pe Prince şi i-am explicat cît de mare a fost contribuţia ta la realizarea colecţiei lui Wilton, iar el s-a informat şi a obţinut confirmarea chiar din partea lui Wilton. Ca urmare, vrea să te prezinţi la interviu pentru a-ţi oferi slujba de asistent şef al lui, cu 20 000 de dolari pe an, începînd chiar de mîine.

– Ai înnebunit complet! Era prima oară după un lung şir de zile cînd chipul ei dădea semne de viaţă.

– Vrei să pariem? I-am spus că am fost agentul tău – asta înseamnă că-mi datorezi un comision, încă nu m-am decis în privinţa sumei. Dar să nu te gîndeşti că nu ţi-l voi cere.

Nimic nu sună mai adevărat decît adevărul. Valentine n-avea nici cea mai mică îndoială că Spider vorbea serios, chiar dacă se prefăcea că nu-l crede, complăcîndu-se în acea stare de amorţeală şi depresie.

– Vai, ce mă fac cu părul ăsta? ţipă ea, revenind brusc la comportamentul său normal.

– Ar fi bine să te speli pe cap, spuse Spider cu gravitate. Poate chiar să te machiezi un pic. Acum poţi să-ţi dai jos halatul de baie. Nu poţi spune că nu ai cu ce să te îmbraci.

– Vai, Elliott, de ce ai făcut asta pentru mine? întrebă ea aproape plîngînd.

– Mă săturasem să-ți tot pregătesc sandvișuri cu brînză, rîse el. Și dacă te mai văd iar plîngînd, n-o să-ți mai fac niciodată supă de roșii.

– Doamne ajută, respiră ea ușurată, nu mai vreau să văd supă de roșii, cîte zile voi mai trăi, mai adăugă, și fugi în baie să se spele pe cap.

Reşedinţa din Bel Air, pe care Lindy o alesese pentru convalescenţa lui Ellis Ikehorn, fusese iniţial construită pentru un mare om de afaceri din industria petrolului, în anii '20, afacerist care fusese vrăjit de Alhambra din Granada. Reproducea stilul maur al castelelor din Spania şi avea un aer destul de autentic, ţinînd seama de numărul milioanelor pe care le înghiţise. Era aşezată pe un deal, la o înălţime de peste 2000 de picioare deasupra bazinului din Los Angeles, înconjurat de 15 acri de grădini artificiale, a căror atracţie principală o constituia puzderia de fîntîni arteziene. De la reşedinţă porneau mai multe alei, pe marginea cărora erau plantaţi măslini. Aleile duceau întotdeauna în jos, întrucît casa se afla pe locul cel mai înalt, putînd fi privită doar parţial de pe alte promontorii din Bel Air, dar niciodată în întregime. Amăgitor de romantică prin aerul ei străin, reşedinţa era dintotdeauna considerată cea mai îndepărtată locuinţă din această enclavă a milionarilor. Numai cu ajutorul unei hărţi puteai ajunge la porţile reşedinţei, după ce străbăteai labirintul uimitor de drumuri şerpuitoare şi periculoase care duceau acolo; chiar dacă un turist rătăcit încerca să se apropie de reşedinţă, el găsea numai poarta masivă cu uşi duble, singura spărtură în zidurile înalte care înconjurau întreaga proprietate. Billy se gîndi că probabil petrolistul avusese duşmani, de vreme ce construise un asemenea zid de apărare care te ţinea la distanţă de orice intrus.

Dar în ciuda inconvenientelor datorate poziţiei, reşedinţa, care pe bună dreptate era adesea numită citadela, fortăreaţa sau castelul, avea un mare avantaj – un climat propriu. Acolo era

primăvară tot anul, cu excepția puținelor zile din iarnă, cînd, de regulă, ploua. Ellis putea să stea afară în căldura soarelui, cea mai mare parte din zi, căci numeroasele balcoane, terase şi curți interioare îi ofereau un adăpost ideal împotriva curentului. În timpul verii, cînd bătea vîntul fierbinte dinspre Santa Ana, curțile interioare boltite, plantate cu sute de trandafiri şi ierburi cu mirosuri usturătoare, erau foarte răcoroase, şi în aer plutea zgomotul produs de căderea apei. Cînd era fum, nu se vedea decît ca un norişor galben-auriu ce plutea sub ei, iar ceața dinspre Pacific nu se ridica niciodată pînă la înălțimea aceea. În mohorîta lună iunie, soarele strălucea numai o oră pe zi pe străzile din Beverly Hills, în schimb, la Bel Air nu se ascundea niciodată printre nori, ci aducea cu sine miresmele primăverii.

Numai după ce îşi dădu seama cîți oameni erau necesari în casă, Billy aprecie cu adevărat alegerea făcută de Lindy. Întregul personal trebuia să locuiască acolo, cu excepția celor cinci grădinari şi a servitorilor care ocupau o aripă special construită, cuprinzînd camere suficiente, 15 în total – bucătarul şef, majordomul, ajutorii de bucătar, o spălătoreasă, cameriste şi menajera care avea propriul ei apartament. Servitorii aveau în permanență la dispoziție cinci maşini pentru a le folosi în timpul lor liber. Nici unul din oamenii care locuiau la reşedință nu se puteau descurca fără maşină, căci erau mai mult de patru mile de la poarta de Est şi Vest din Bel Air pînă pe Sunset Boulevard şi pînă la cea mai apropiată stație de autobuz. Cei trei infirmieri ocupau aripa destinată oaspeților. Fiecare dintre ei lucra cîte opt ore pe zi, astfel încît Ellis nu rămînea niciodată nesupravegheat. De asemenea aveau la dispoziție maşini, pentru a se bucura de distracțiile oferite în Westwood şi Strip. Douăzeci de oameni mîncau trei mese pe zi, în citadela singuratică de pe deal.

Doamna Post, menajera, era ocupată aproape toată dimineața să primească comenzile de la Jurgensen's, de la Schwab's sau United Laundry. Tot ea le punea la dispoziție prosoapele, cearşafurile, uniformele îngrijitorilor, preluate de la curățătorie şi de la Pioneer Hardware, care monopoliza tot Beverly Hills.

Lindy reuşise să facă adevărate minuni în pregătirea reşedinţei. Astfel, fusese amenajată o nouă bucătărie; iar vechea piscină, ce se găsea la capătul unui drum plantat cu chiparoşi înalţi, de un verde închis, a fost prevăzută cu un nou sistem de filtrare şi încălzire. S-a renunţat la majoritatea dependinţelor casei, dar partea cea mai funcţională a fost total refăcută într-un stil spaniol nou şi strălucitor, în locul celui maur mohorît. Nimic din toate acestea nu satisfăcea gustul lui Billy, dar n-avea timp să se gîndească la aşa ceva. Grădinile erau pe jumătate restaurate şi se lucra deja la aripile destinate servitorilor şi oaspeţilor. Din fericire, în vechile garaje era loc pentru 12 maşini.

Cînd Lindy termină pregătirile în noua casă, Billy, Ellis şi Dan Dorman veniră acolo cu avionul companiei, care fusese modificat pentru transportul unui invalid. Cabina a fost împărţită în două mari camere, una care servea drept dormitor, cu un pat de spital pentru Ellis şi o canapea pentru Billy, iar cealaltă ca sufragerie cu mobilă puţină, alcătuită din scaune uşoare şi măsuţe aşezate lîngă perete, astfel încît scaunul lui Ellis să poată fi mutat cu uşurinţă. Cei trei infirmieri aveau propria lor cameră de odihnă, mai în faţă, lîngă echipaj.

Problemele legate de angajarea infirmierilor, transformarea avionului, inspectarea noii case alese de Lindy, închiderea apartamentului din New York şi vînzarea caselor din sudul Franţei şi Barbados, îi ocupaseră tot timpul lui Billy, fără a-i mai lăsa răgazul să se gîndească la schimbarea survenită în viaţa ei. La adăpostul dragostei lui Ellis – Ellis care-i fusese în acelaşi timp iubit, soţ, frate, tată şi bunic, exact ceea ce-i lipsise toată viaţa – Billy înflorise, dar nu se maturizase prea mult. Ea strălucise timp de şapte ani, măritîndu-se la 21 de ani ca femeie-copil, dar fără să se maturizeze, cum s-ar fi întîmplat, cu siguranţă, dacă s-ar fi măritat cu un bărbat tînăr. Ellis era cel care întinerise de-a lungul căsniciei lor, în timp ce Billy rămăsese neschimbată.

Acum, în propriul ei castel de pe deal, la o distanţă de 3000 de mile de prietenii din New York şi de activităţile ei obişnuite, singură într-o casă plină cu servitori, infirmieri şi un bătrîn paralizat, se simţi din nou cuprinsă de panică. Nu fusese

absolut deloc pregătită pentru asemenea responsabilități. Totul o înfricoșa, nu găsea nici o mîngîiere nicăieri, nici un loc sigur, nu avea de ce să se agațe. Se simțea pierdută. Pierdută – și acum, la o depărtare de 20 de mile, pînă și soarele dispărea în Pacific. „Termină Billy!" se admonestă ea în stilul direct al mătușii Cornelia. Se decise să adopte felul de a fi al acesteia, pînă cînd avea să iasă din încurcătură. Ea aprinse imediat toate luminile din dormitorul ei și din camera de zi și trase perdelele. Ce făcea mătușa Cornelia în fiecare zi a vieții sale? Billy se așeză la birou, își luă un carnețel și un creion și începu să alcătuiască o listă de probleme. La numărul unu scrise: să găsesc mîine o librărie. Doi: să învăț să conduc. Trei: să-mi programez ore de tenis. Patru... nu știa ce să mai scrie. Ar fi trebuit să fie o listă de persoane pe care să le sune, dar nu era nimeni acolo, pe care să simtă nevoia să-l sune. Se simțea deja mai puțin înspăimîntată. Tare mult și-ar fi dorit Billy ca mătușa Cornelia să nu fi murit – o va suna pe Jessie în New York – poate o va convinge să-i lase singuri pe cei cinci copii ai săi și să vină în vizită...

În decurs de o lună, Billy reuși să-și organizeze într-un fel viața. Pe primul loc în fiecare zi era timpul petrecut cu Ellis, patru sau cinci ore, timp în care citea cu glas tare sau doar pentru ea, se uita la televizor sau pur și simplu stătea în liniște alături de el, ținîndu-i mîna într-a ei, în una din numeroasele lor grădini. Stătea cu el două ore în timpul dimineții, după-amiaza, de la 3 la 5 și după cină mai petrecea cam o oră cu el, înainte de a se culca. Îi vorbea aproape tot timpul, dar el îi răspundea din ce în ce mai puțin. Se obișnuise mai ușor să compună cuvinte cu ajutorul unor litere cu magnet pe care le aranja pe o tablă de metal, decît să învețe să scrie cu mîna stîngă. Dar, treptat, și acest lucru ajunsese să-i solicite un mare efort de voință. Dan Dorman îi explicase lui Billy, într-una din vizitele lui lunare, că pe măsura trecerii timpului, creierul lui Ellis era din ce în ce mai afectat. În general, starea sănătății lui fizice nu ridica nici un fel de probleme, căci trupul îi rămăsese la fel de viguros ca întotdeauna. În aceste condiții, se gîndea Dorman, dar fără să-și împărtășească gîndurile

lui Billy, Ellis putea uşor să mai trăiască încă şase sau şapte ani, dacă nu chiar mai mult.

Billy îi urmase sfatul lui Dorman de a nu-şi petrece tot timpul în compania soţului său. În fiecare zi lua lecţii de tenis la clubul Los Angeles Country, iar de trei ori pe săptămînă exersa la „Ron Fletcher's studio" din Beverly Hills. Îşi făcuse cîteva prietene în ambele locuri şi avea grijă să programeze cîteva mese pe săptămînă cu vreuna dintre ele. Aceste dejunuri reprezentau 99% din viaţa ei socială.

Ellis nu-i accepta compania în timp ce era hrănit şi nici după masa de prînz, urmată de o siestă prelungită, astfel că Billy nu se simţea obligată să rămînă acasă în acest răstimp. Fără să aibă în jurul ei o familie care s-o susţină moral, sau nişte vechi prieteni, fără să dispună de timpul necesar pentru a se ocupa de activităţi filantropice sau de altă natură, Billy ajunse la concluzia că nu avea decît trei direcţii spre care îşi putea canaliza viaţa: cărţile, exerciţiile şi achiziţionarea de haine noi.

Raitele zilnice prin magazinele din Beverly Hills o făcea să se simtă foarte destinsă, aproape eliberată de starea de tensiune în care trăia. Cumpăra în neştire, fără să se gîndească prea mult dacă avea nevoie de toate aceste haine. Avea sute de rochii elegante pentru o cină la restaurant; duzini de pantaloni frumos croiţi; 40 de rochii de tenis; sute de bluze din mătase, nenumărate sertare pline cu lenjerie de la Juck Park, unde o pereche de chiloţi putea să coste 200 de dolari; dulapuri pline cu rochii de 2000 de dolari de la magazinul Magnin al domnişoarei Stella, pe care ar fi putut să le poarte la puţinele petreceri unde era invitată; trei duzine de costume de baie, pe care le ţinea în vestiarele sofisticate unde se schimba în fiecare zi, înainte de a înota în piscină. Trei dormitoare libere din casă fuseseră transformate în locuri de depozitare a numeroaselor ei haine.

Billy ştia perfect de bine, pe cînd intra în magazinele de la Dorso's sau Saks, că alunecase în patima clasică a femeilor foarte bogate şi fără nici o ocupaţie: să cumpere la nesfîrşit haine inutile, încercînd în acest fel să-şi aline durerea din suflet. Ea îşi spunea că nu avea de ales decît între această manie a

cumpărăturilor şi supraalimentaţie. Se plimba pe Rodeo sau Camden şi se înviora în timp ce examina vitrinele în căutarea unor noi haine. Tot farmecul stătea în probarea lucrurilor şi în formularea deciziei de a le cumpăra. După cîteva minute îşi pierdea tot interesul pentru obiectul achiziţionat. Dar ea nu cumpăra orice. Pe măsură ce observa lipsa de gust a femeilor din Beverly Hills, Billy devenea şi mai pretenţioasă în alegerea hainelor, experienţa ei din Paris spunîndu-şi şi de astă dată cuvîntul. Se gîndea că dacă va ajunge să se mulţumească cu ţinuta sport, în blugi şi tricou, nu mai avea nici un rost să se ducă la cumpărături. De la o zi la alta devenea o clientă din ce în ce mai dificilă şi greu de mulţumit. Un nasture lipsă sau o cusătură strîmbă le simţea ca pe un afront personal. Cînd descoperea vreun defect, buzele ei strînse exprimau un amestec de nemulţumire şi mînie.

„Women's Wear" prezenta din cînd în cînd stilul vestimentar al femeilor californiene, iar poza lui Billy apărea de fiecare dată pentru a ilustra cel mai remarcabil gust în materie de modă pe Coasta de Vest. Să-şi păstreze trupul într-o formă aproape perfectă, să se menţină pe lista celor mai şic îmbrăcate femei, să practice exerciţiile care-i păstrau tonusul muscular şi să meargă frecvent la coafeză, manichiuristă şi pedichiuristă – toate acestea deveniseră obsesii care o ajutau să uite aproape complet de nevoia ei disperată de sex.

Pînă în ziua în care avusese primul atac, Ellis reuşise să satisfacă în mare măsură apetitul sexual al lui Billy. Acum, de mai bine de un an de zile, ea nu mai făcuse dragoste, cu excepţia ocaziilor în care se masturba. Şi chiar şi acest surogat de sex era umbrit de o credinţă mai veche de-a ei, formată în anii copilăriei, potrivit căreia masturbarea reprezintă un păcat. Nu ştia prea bine de ce era considerată un păcat, dar de cîte ori recurgea la aşa ceva pentru a-şi potoli nevoia crescîndă de sex se simţea tristă şi deprimată.

Petrecea ore lungi gîndindu-se cum ar putea să aibă o viaţă sexuală oarecum normală. Ea încercă, din nou, să gîndească prin prisma mătuşii Cornelia, dar abandonă imediat această tentativă.

Mătuşa Cornelia şi-ar fi reprimat asemenea gînduri, dacă le-ar fi avut vreodată cu adevărat. Încercă să adopte felul de a gîndi al Jessicăi. Ea ştia că Jessie nu şi-ar fi pierdut vremea cu asemenea probleme de conştiinţă, ci s-ar fi dus pur şi simplu şi s-ar fi culcat cu cineva, cu multe luni în urmă. Dar ea nu se compara cu Jessie. Era încă măritată cu un bărbat pe care-l iubea din toată inima, chiar dacă rămăsese viu numai pe jumătate, şi nu putea, nu voia să murdărească această dragoste printr-o legătură amoroasă fără nici o semnificaţie, cu unul din bărbaţii de la club sau cu un prieten al soţului ei.

Din cîte-şi dădea ea seama, alte posibilităţi nu avea. Billy accepta doar cîteva invitaţii din noianul acelora pe care le primea, ducîndu-se numai la femei acasă şi alegîndu-le pe acelea care n-o foloseau ca pe un punct de atracţie pentru satisfacerea curiozităţii celorlalţi musafiri. Chiar şi în ocaziile cînd era prezentată unor persoane străine, acestea o tratau cu condescendenţă, ca pe o văduvă căreia încă nu-i puteau fi adresate condoleanţe. Era o situaţie foarte stînjenitoare. Ei – şi cu adevărat, toată lumea – văzuseră fotografiile din ziar, cu Billy mergînd alături de Ellis în scaunul de invalid, pe cînd traversau pista de aterizare în drum spre avionul ce avea să-i ducă din New York în California şi în momentul în care acei oameni îi strîngeau mîna, de bună seamă se gîndeau la muribundul din fortăreaţă. La petrecerile grandioase din Beverly Hills - Bel Air - Holmby Hills, Billy primea invitaţia pentru o femeie singură şi „în plus", iar „bărbatul în plus", invariabil aşezat lîngă ea, era de regulă homosexual sau un parazit foarte cunoscut care cina undeva în fiecare seară, fiind considerat disponibil şi destul de prezentabil. Rarii bărbaţi divorţaţi veneau întotdeauna cu o parteneră, de obicei o femeie cu 20 de ani mai tînără decît ei. Şi, oricum, ea îşi dădea seama că devenise mult prea cunoscută, fiind mereu în centrul bîrfei, pentru a putea stabili o legătură anonimă, chiar şi în cazul în care ar fi găsit un bărbat disponibil.

Dar cel mai important lucru pentru Billy era nevoia absolută pe care o resimţea de a se apăra de eventualele neplăceri rezultate dintr-o relaţie amoroasă cu unul din acei bărbaţi. Ea

era doamna Ellis Ikehorn şi numai acest fapt o făcea invulnerabilă, indiferent cît de mare ar fi fost nevoia ei. Dacă ar fi devenit doar Billy Ikehorn, şi s-ar fi culcat cu vreun oarecare, toată siguranţa ei, locul important pe care şi-l cîştigase în acea societate, rolul de regină pe care-l jucase cu atîta plăcere în tot timpul căsniciei ei s-ar fi dezintegrat şi ar fi fost spulberate de răutatea lacomă a celor din jur. Parcă şi auzea bîrfa avidă de noi şi noi aventuri senzaţionale – de-abia aşteptau ca ea să facă un pas greşit.

Singurii bărbaţi care o însoţeau în permanenţă erau cei trei infirmieri ce-l îngrijeau pe Ellis. Adesea îi invita să ia cina cu ea pe cei doi care nu erau de serviciu şi se simţea foarte bine în compania lor plăcută şi deconectantă. Toţi trei erau homosexuali şi frecventau barurile de homosexuali din Los Angeles sau Fernando Valley.

Cînd şi-au dat seama cît de mare nevoie avea Billy de compania lor, ei au renunţat la atitudinea lor rezervată faţă de ea şi au început s-o distreze, cîntîndu-i pe mai multe voci „Boys Town", povestindu-i aventurile lor, dar păstrînd totuşi o anumită limită. Cei 1500 de dolari pe lună şi pensiunea completă, plus maşina care le stătea la dispoziţie, însemnau un chilipir pe care nu voiau să-l piardă dintr-o indiscreţie.

Billy şi-a dat seama cît de dependentă devenise de acel trio, abia în ziua în care doi dintre ei au anunţat-o că sînt nevoiţi să plece. Jim, care era din Miami, trebuia să se întoarcă acasă din motive familiale. Harry, o fire sarcastică şi originar din vest, devenise iubitul lui în ultimele luni şi a recunoscut sincer că se legase prea mult de Jim pentru a-l lăsa să plece singur.

– Ne pare foarte rău, doamnă Ikehorn, spuse el pe un ton liniştitor, dar în Los Angeles este un centru foarte bun de infirmerie. Veţi găsi imediat pe cineva cu care să ne înlocuiţi – locul e plin de foşti sanitari din Vietnam care şi-au terminat pregătirea medicală cînd s-au întors. Vedeţi, majoritatea au absolvit cele mai înalte şcoli, şi această meserie reprezintă pentru ei, acum, un mijloc de a-şi cîştiga existenţa. Şi nici nu trebuie să-şi dea prea mare osteneală.

– Oh, Harry, nu asta-i problema – ați fost cu noi încă de la început. Domnul Ikehorn vă va simți și el lipsa.

– Doamnă, mai devreme sau mai tîrziu tot s-ar fi întîmplat... noi sîntem obișnuiți să trecem de la o slujbă la alta... cînd stăm mai mult timp într-un loc ne cam plictisim. Fără supărare... oricum este cea mai bună slujbă pe care am avut-o vreodată.

Billy îl înțelegea perfect pe Harry. Dacă și ea ar fi putut să hoinărească după pofta inimii, cine știe? Dar castelul fantezist reprezenta închisoarea ei, și ea era bine țintuită acolo pe o perioadă nelimitată. Se hotărî să aleagă doi infirmieri noi, simpatici, din moment ce avea să-și petreacă atît de mult timp în compania lor.

Billy avea la dispoziție o lună de zile, pînă la plecarea lui Jim și Harry, ca să vadă mai mulți solicitanți. Ea a stat de vorbă cu 15 persoane înainte de a alege doi bărbați care aveau și o pregătire foarte bună și o fire plăcută. Primul dintre ei, John Francis Cassidy, cunoscut sub numele de Jake, avea o privire hazlie și șireată de băiețel, părul negru, un ten alb și ochii foarte albaștri. Al doilea infirmier, Ashby Smith, era născut și crescut în Georgia. Își purta părul roșcat-închis lung, iar glasul îi era melodios, cu un ton pretențios și mîndru care se armoniza cu trupul înalt și mlădios și cu mîinile lungi. Amîndoi fuseseră sanitari în război și Billy bănuia, ba mai mult, era aproape sigură, că nici unul dintre ei nu avea înclinații homosexuale.

Lunile treceau, o primăvară neobișnuit de caldă se lăsase asupra Californiei, iar Billy era din ce în ce mai deprimată. În fiecare zi trebuia să-și impună să se îmbrace și să plece la lecțiile de tenis sau la exerciții fiindcă, dacă ar fi rămas acasă, i-ar fi fost imposibil să adoarmă noaptea. Cînd s-a făcut prea cald pentru lecțiile de tenis, ea a început să înoate ore în șir în piscină, încercînd să-și extenueze trupul, dar chiar și atunci cînd înota pînă-și simțea mușchii tremurînd, tot trebuia să ia înainte de culcare o pastilă sau chiar două. A descoperit că băutura o ajută, deși știa că este periculoasă. Dar nu bea niciodată mai mult de un pahar de vin sau unul cu vodcă. În lipsa gheței, i se părea că

are gust de medicament, drept care o bea dintr-o înghiţitură, încercînd să-şi reprime plăcerea nepermisă care-i urma.

Billy petrecea din ce în ce mai mult timp în încăperea cu vestiare, din apropierea piscinei. Acolo, decoratorul pe care-l găsise Lindy exersase tot ce nu-i fusese permis să aplice în casa cea mare. Era un pavilion imens, cu o cameră centrală largă, proiectată pentru distracţii, cu două aripi unde se aflau cabinele pentru femei şi bărbaţi şi duşurile. Uitîndu-se în jur la pavilionul bogat decorat, Billy se întrebă abătută dacă decoratorul avusese în minte petrecerile pe care avea să le dea ea acolo. În pavilion se aflau trei canapele moi, largi, acoperite cu o cuvertură groasă şi roşie din pluş, iar pe podea era un covor marocan, cu un desen în nuanţe de purpuriu, roz şi alb. Perne moi, dintr-un pluş purpuriu erau împrăştiate peste tot. Tavanul boltit fusese pictat în arabescuri stilizate, iar perdelele cusute cu mărgele făceau un zgomot uşor ori de cîte ori trecea cineva prin ele. Într-un colţ se afla un bar care fusese treptat acoperit de cărţile pe care Billy le aducea cu ea. Acesta devenise locul ei preferat de citit, întrucît era foarte retras şi îndepărtat; acolo, timp de mai multe ore, putea să uite de casa de pe deal şi de locatarii ei. Nimeni, nici măcar grădinarii n-aveau voie să lucreze în apropiere, în orele după-amiezei.

Într-o seară din acea primăvară fierbinte, Billy mînca singură cu Jake Cassidy. Morris, infirmierul cel vechi era de serviciu, iar Ash plecase cu maşina. Billy n-avea deloc poftă de mîncare, dar se străduia să înghită măcar puţină salată de crabi. De cîte ori ducea furculiţa la gură, ochii îi cădeau pe pielea albă şi părul negru de sub manşeta lui Jake. Era aproape hipnotizată de mişcarea încheieturii lui puternice. Simţi o dorinţă arzătoare şi o căldură excitantă între picioare. Îşi coborî pleoapele peste ochii negri, astfel încît el să nu-i poată ghici dorinţa din priviri şi faptul că îşi imagina cam cum arăta părul lui pubian.

Jake, spuse Billy ca din întîmplare, de ce nu foloseşti uneodată piscina?

N-am vrut să vă tulbur liniştea, doamnă Ikehorn.

Este foarte frumos din partea ta, dar ar fi păcat să

n-o foloseşti. Vino mîine după-amiază şi fă o baie – n-o să mă deranjezi.

– Oh, mulţumesc! Aşa am să fac, dacă va fi după-amiaza mea liberă.

Billy zîmbi. Cu siguranţă că va fi după-amiaza lui liberă. Va avea ea grijă de asta, imediat după cină.

Billy stătea întinsă pe una din canapelele roşii, acoperită numai cu un prosop lat, turcesc, şi cu o pernă moale sub cap. Încăperea cu piscina era slab luminată; numai o rază auriu-portocalie venea de la soarele de afară, reflectîndu-se ici-colo pe suprafaţa apei din bazin. Ţinea ochii aproape închişi şi ofta din greu, nemaisuportînd aşteptarea. În sfîrşit, auzi zgomotul produs de perdeaua de mărgele, în momentul în care intră Jake Cassidy, purtînd numai un slip pe el. Rămase trăsnit cînd o văzu întinsă pe canapea, cu părul negru desfăcut încadrîndu-i chipul ce exprima o ferocitate neobişnuită pentru felul ei de a fi, cu picioarele lungi, superbe şi bronzate, aşezate într-o poziţie cît se poate de atrăgătoare.

– Este aproape prea cald pentru a înota, nu-i aşa? murmură Billy.

– Ei bine, voi înota doar puţin.

– Nu. Nu vei înota. Nu încă. Vino aici, Jake.

El se mişcă şovăitor spre ea şi rămase aproape de canapea.

– Ia loc, Jake. Chiar aici... este destul loc. Tînărul se aşeză prudent pe marginea canapelei indicată de Billy, care se întinse, îi apucă mîna şi o trase spre ea. Vino un pic mai spre mine, Jake, nu stai destul de aproape.

De data asta se supuse rapid, înţelegînd perfect despre ce era vorba. Billy îi apucă mîna mare şi i-o băgă sub prosopul care-o acoperea. El îşi ţinu respiraţia cînd simţi că ea îi dirija mîna pînă cînd ajunse la sex. Clitorisul ei, mărit, ieşea din părul pubian. Ea îi luă degetul mijlociu şi-l puse pe carnea fierbinte şi udă, şi îl mişcă uşor dintr-o parte în alta pe locul acela ce radia căldură în tot trupul. El preluă imediat mişcarea, iar ea dădu la o parte prosopul lăsîndu-l să-i admire splendoarea corpului. Jake se

aplecă asupra ei şi începu să-i sărute sfîrcurile maronii ale sînilor. Trupul lui Billy se arcui, scuturat de dorinţă, ca răspuns la mişcarea autoritară a degetului şi a buzelor sale fierbinţi. Simţea din nou acea senzaţie minunată provocată de atingerea unui trup de bărbat. După un minut, în vreme ce el îi săruta cu ardoare sînii, ea se uită în jos la trupul lui. Prin materialul slipului i se vedea penisul umflat. Ea îi trase şiretul de la slip, dintr-o mişcare, şi se uită cu gura uscată la penisul lui mare, tare şi rozaliu în contrast cu albeaţa pielii de pe burtă şi cu părul pubian des şi negru.

– Bagă-l, îi comandă Billy.

– Aşteaptă... n-ai vrea să...

– Acum!

Jake o încălecă şi îngenunche pe divan. Ea îi luă în mînă penisul tare, care pulsa puternic, şi-l introduse încet în ea, puţin cîte puţin, prelungind plăcerea pînă cînd el mîrîi nemulţumit. În cele din urmă, cînd o pătrunse complet, Billy îl simţi gata de a se cufunda adînc în ea.

– Stai un pic, Jake, murmură ea, vreau să te învăţ ceva... o să-ţi placă... Ea îşi puse mîinile pe şoldurile lui şi-l împinse pînă cînd penisul lui aproape că ieşi afară, apoi îşi relaxă uşor braţele, lăsîndu-l să reintre în vaginul său. Îl auzea cum scrîşneşte din dinţi de plăcere, dar nu-i dădu nici o atenţie. Repetă această mişcare de mai multe ori, iar ultima oară îl împinse atît de mult, încît penisul lui ieşi complet afară. Ea îl luă în mînă şi plină de încîntare îi plimbă penisul pe toată lungimea clitorisului şi pînă la buric, iar apoi din nou înapoi şi pînă la intrarea în vagin. El prinse rapid mişcarea şi continuă, repetînd de mai multe ori manevra, în sus şi-n jos, deasupra abdomenului ei, dar fără să piardă contactul cu clitorisul ei bombat, pe care Billy îl vedea ca pe un fruct – copt şi negru.

– Uită-te la el, uită-te la el, mormăi el. Billy nu-şi putea lua ochii de pe penisul strălucitor, superb vascularizat. Vîrful penisului devenise de două ori mai mare decît fusese în interiorul ei şi ea gemea sfîrşită, simţind nevoia să-l aibă din nou în interiorul ei.

– Nu, nu vei face asta, şopti el. Nu aşa de repede... ai vrut în felul ăsta... exact asta ai să primeşti, tare şi bun... îl vei primi pe tot... nu-ţi face griji... uită-te la el... uită-te... asta ai să primeşti... atît cît poţi să suporţi... acum! Se trase înapoi şi o pătrunse brutal, minunat, provocîndu-i spasmul de plăcere.

Au stat întinşi pe canapea mai mult timp, fără să-şi vorbească, aşteptînd ca penisul lui, care era încă tare în interiorul ei, să se înmoaie. Billy simţi lichidul de spermă între picioarele ei şi se întrebă cum de putuse rezista atîta timp fără această plăcere înfiorător de dulce.

În acea seară, Billy a cinat în camera ei, cerîndu-i majordomului să-i lase mîncarea pe măsuţă.

– Lasă-le acolo, John, mă descurc singură, spuse ea. Sînt un pic cam obosită. Te rog, vezi să nu fiu deranjată.

Nu se atinse de mîncare. Se afla într-o stare emoţională, confuză: pe de o parte, era profund îngrijorată, dar în acelaşi timp simţea o plăcere lubrică. Ori de cîte ori se gîndea la întîmplarea din acea după-amiază, simţea o căldură puternică între picioare şi cu un gest involuntar îşi mîngîia părul pubian de sub cămaşa subţire. Aceasta n-o împiedica însă să ia în calcul eventualele repercusiuni ale incidentului. Oare va povesti ceva celorlalţi? Se va lăuda? Va încerca s-o şantajeze? Dacă va deveni un subiect public? Ce credea el oare despre ea? Dar respinse acest gînd spunîndu-şi că n-avea importanţă. Era o simplă relicvă a gîndirii puritaniste... Dar ce ştia ea despre Jake? Cîtă încredere putea să aibă în el? Billy n-avea răspuns la nici una din aceste întrebări. Era însă absolut sigură de faptul că şi-l dorea din nou pe Jake Cassidy. Înăuntrul ei. Adînc şi foarte curînd. Strînse din pumni. Îşi linse buzele şi începu să se plimbe încolo şi încoace. Şi-l dorea acum. Apetitul ei sexual, nesatisfăcut de un an şi jumătate, era mai puternic acum ca oricînd.

Billy renunţă la toate drumurile din Beverly Hills, cu excepţia celui de la coafor, şi refuză toate invitaţiile. Îi era frică să aranjeze programul infirmierilor astfel încît Jake să fie liber în fiecare după-amiază, de teamă să nu-i alerteze pe ceilalţi. Dar

două zile din trei se ducea la piscină, după prînz şi aştepta întinsă şi goală, cu picioarele desfăcute indecent, pînă cînd venea el.

După acea primă după-amiază, el se purta cu ea în public exact ca pînă atunci, fără nici o aluzie sau privire piezişă care să-i reamintească de cele întîmplate între ei. Era la fel de respectuos şi pedant ca de obicei. Instinctul îi spunea că nimeni nu bănuieşte nimic. Şi nici nu aveau să bănuiască, dacă ea nu se trăda prin nimic. Şi chiar şi în piscină, pe cînd vibra în interiorul ei, pătrunzînd-o adînc cu penisul lui, nu-i spunea pe nume, iar după ce termina pleca direct, evitînd orice discuţie sau intimitate, în această relaţie nouă. Ea se gîndea la ciudăţenia situaţiei amplificată de absenţa oricărei comunicări. Era ca şi cum ar fi împărţit un loc numai în anumite împrejurări şi într-un timp anume, cînd propriile lor personalităţi se dizolvau complet.

Erotismul lui Billy se focaliza din ce în ce mai mult asupra întîmplării secrete din piscină. Lumea din afară aproape că încetase să mai existe pentru ea. În piscină, unde profita din plin de trupul puternic şi minunat al lui Jake Cassidy, amorul lor devenise mai mult experimental şi animalic. Ea încetase să mai fie Billy Ikehorn, soţia tristă şi bogată a bărbatului muribund, era altcineva – o anonimă – dar care nu mai existase înainte. Ea simţea deosebirea faţă de această persoană, un alter ego al ei, o nouă persoană şi neîngrădită de convenienţe, căreia totul îi era permis – atîta timp cît rămînea secret. Absolut secret. La începutul întîlnirilor lor, Billy se mira de ciudăţenia comportamentului lui Jake Cassidy, care înălţase o barieră de netrecut între acele după-amieze şi restul timpului cînd se întîlneau. Apoi îşi dădu seama că şi ea voia acelaşi lucru, nu pentru că era mai sigur, ci din simplul motiv că nu simţea nevoia să-l cunoască mai bine pe Jake. Era un om plăcut şi eficient profesional; în piscină se dovedea un bărbat cu o gură ardentă şi un penis impresionant, dar în afara acestor realităţi, n-o interesa nimic altceva. Nu voia să ştie de familia lui, de copilărie, de sentimentele de, preferinţele sau despre eventualele idiosincrasii care caracterizează personalitatea unui om. Nu se punea problema unei respingeri deliberate în planul afectivităţii; pur şi simplu el nu reuşea, într-un mod

fundamental, să se apropie de inima ei intransigentă, care refuza să confunde plăcerea cu sentimentul. Billy îşi aducea foarte bine aminte ce însemna să iubeşti. Jake Cassidy nu-i putea inspira un asemenea sentiment. Dar ea putea trăi fără dragoste, dacă era nevoită. Nu avea de ales.

Dan Dorman o privi pe Billy cu multă atenţie. Îşi dădu seama că de la ultima lor întîlnire, se întîmplase ceva cu ea, putea să jure că nu se înşală. Avea din nou acea privire luminoasă pe care nu i-o mai remarcase de la îmbolnăvirea lui Ellis. Foarte bine pentru ea. Era şi timpul.

– Arăţi bine, Billy. M-aş apuca şi eu de tenis dacă aş fi convins că nu leşin pe teren, la vîrsta mea.

– Înotul, Dan, nu tenisul. Înot cam o milă pe zi – este un exerciţiu excelent. Dar de ce nu te-ai apuca şi tu? Ai putea începe cu o distanţă mai mică.

– În New York? Poate genuflexiuni. Acum, despre planul tău de a-l duce pe Ellis la Palm Springs din nou, în această iarnă – ei bine, nu cred că este absolut necesar. Nu va fi o schimbare prea importantă pentru el, bineînţeles doar dacă nu vrei tu să mergi neapărat acolo, desigur.

– Doamne Dumnezeule, nu. Este o staţiune pentru pensionari, Dan. Acolo, pînă şi tinerii arată bătrîni şi ofiliţi. Iar casa noastră din Palm Springs nu este la fel de confortabilă ca asta – aş vrea s-o vînd.

– Dar cu avionul ce faci? Îl păstrezi?

– Bineînţeles. Sînt sigură că lui Ellis încă îi mai face plăcere să meargă la Silverado şi oricum merită să-l păstrez, chiar dacă nu-l folosesc decît de două ori pe an – cu infirmierii şi cu toate celelalte, cînd plecăm undeva, parcă ne-am duce într-un safari. Oricum, pivnicierul şef de la Silverado m-ar omorî dacă anul acesta am lipsi la vremea recoltei. Ai idee cîtă vie trebuie să scoatem din pămînt pentru a construi pista de aterizare? Dar, Dan, de ce ai impresia că nu i-ar face bine Palm Springs lui Elliot, în iarna asta?

– Este din ce în ce mai apatic, Billy. Poate că tu nu-ţi dai

seama la fel de bine ca şi mine, pentru că îl vezi în fiecare zi, dar de la o lună la alta îşi pierde din ce în ce mai mult interesul pentru viaţă. Observ acest lucru ori de cîte ori îl văd. Cînd va ploua aici, în această iarnă, va fi la fel de fericit înăuntru, privind focul sau uitîndu-se la televizor, dacă-l mai interesează. Nu-i va fi deloc dor de zilele însorite.

– Am observat şi eu, Dan... această... enormă... apatie a lui. Am crezut că eu sînt de vină şi că nu îl îngrijesc cum trebuie.

– Să nu te gîndeşti niciodată la aşa ceva, Billy. Este îngrijit cît se poate de bine. Nu eşti tu de vină de accidentele vasculare din creierul lui. Mai mult de atît nu poţi face. Cîţi ani ai tu, Billy, acum? Aproape 30? Asta nu prea este o viaţă pentru tine.

– Oh, mă descurc eu, Dan, mă descurc.

În vreme ce-şi continua escapadele erotice în piscină, Billy simţea că se schimbă pe zi ce trece. Nu bănuise niciodată cît de agresivă putea fi cu un bărbat. Cu excepţia celor două ocazii din viaţa ei, cînd luase ea iniţiativa – o dată, cînd traversase coridorul din Barbados îndreptîndu-se spre camera lui Ellis şi a doua oară cu Jake – întotdeauna se gîndise că bărbatul este cel care preia iniţiativa, care-şi dezvăluie dorinţele şi care stimulează apetitul femeii. Acum, ea făcea o nouă experienţă, îngrozitor de plăcută, de a fi aceea care impune ritmul, care explorează şi care se epuizează. Cînd Jake venea în piscină, era întotdeauna pregătită, dorindu-l intens. În toamnă, cînd începuse să întîrzie, mai întîi o jumătate de oră apoi aproape o oră, aşteptarea i se păruse mai dureroasă decît certitudinea că el nu va veni deloc. Jake avea întotdeauna cîte o scuză plauzibilă, dar ea nu-l credea. Începu să-l suspecteze de faptul că-i făcea plăcere s-o ştie acolo pregătită pentru el, excitată la maximum, o prizonieră a plăcerii pe care i-o dădea el, numai el. Ea pusese prima stăpînire pe el. Acum el încerca să schimbe rolurile. Bănuielile i-au fost confirmate în după-amiaza cînd nu a apărut deloc, scuzîndu-se că a adormit pur şi simplu în soare. Cuprinsă de o furie ascunsă, oripilată şi umilită, dar prizonieră a nevoii

sale obsesive, incapabilă de a face altceva, Billy îi mări salariul cu 1000 de dolari pe lună.

Dorința fizică pe care i-o inspira Jake ajunsese la paroxism. În dimineţile cînd îl vedea mergînd pe holuri îl urmărea printre gene, gîndindu-se la ceea ce va urma la întîlnirea lor de după-amiază. Cînd lua masa cu infirmierii, ea de-abia putea înghiți ori de cîte ori îi vedea mîinile şi-şi aducea aminte ce poate face cu ele. Într-o dimineață de luni, după ce el îşi terminase zilele libere, ea îl întîlni pe cînd trecea pe lîngă uşa ei şi-l apucă de încheietura mîinii. Îl trase în cameră, încuie uşa în spatele lor, îi desfăcu fermoarul de la pantaloni, căutîndu-i înnebunită penisul, cu mîna. Apoi se frecă de el pînă obținu un orgasm, amîndoi stînd rezemați de zid ca o pereche de adolescenți. În după-amiaza unei zile, cînd fusese de serviciu, ea îl conduse într-una din băile de oaspeți, de la primul etaj al reşedinței. Îşi dădu jos cu repeziciune ciorapii şi chiloții, se aşeză pe marginea scaunului de toaletă, îl obligă să stea în genunchi şi îi împinse capul între picioarele ei larg desfăcute. El îi provocă, cu limba, un orgasm rapid şi ascuțit, dar într-un fel, ea simțea că nu-i este de ajuns. Îl făcu să stea drept în fața ei şi, fără să se ridice de pe scaun, îi luă penisul în gură şi-l supse, întreaga lume mărginindu-se la acea bucată de carne pe care o ataca cu poftă. După ce el se strecură afară, ea rămase încuiată în acea baie încă o oră, iritată şi încă nesatisfăcută. Era conştientă de faptul că-şi pierduse controlul. Ori incidentul de ieri din dormitor, ori dispariția lor împreună, din acea seară, ar fi putut fi observată de vreunul din servitorii ce se plimbau de colo, colo prin casă. Pe la începutul lui noiembrie, brusc, vremea se schimbă. Lunga şi fierbintea perioadă de primăvară, vară şi toamnă, în mod negreşit, se terminase. O ploaie neobişnuită de iarnă se abătuse deasupra Californiei de sud, anunțînd o iarnă care în oricare altă parte ar fi fost luată drept o toamnă blîndă. Aici însă unde temperatura nu depăşea 50^0 * părea o vreme imposibilă. Billy îşi dădu seama că pînă la venirea

*Fahrenheit (n.tr.).

primăverii, poate prin aprilie, peste aproape şase luni, trebuia să-şi găsească un alt loc pentru viaţa ei secretă.

Petrecu o lungă după-amiază gîndindu-se la posibilităţile oferite de citadela de pe deal, la numeroasele camere libere pe care Lindy nu se ostenise să le redecoreze întrucît erau nefuncţionale. Unele camere puteau fi observate din alte părţi ale casei, altele erau prea aproape de coridoarele folosite de obicei de servitori, iar altele îi displăceau pentru că de la ferestrele lor vedea aripa în care se afla apartamentul ei şi al lui Ellis, acea parte a casei care îi aducea aminte de funcţia ei de spital particular. Dar în cele din urmă, la capătul unor scări nefolosite ce duceau într-un foişor, ea descoperi o cameră octogonală, care probabil că fusese construită numai pentru aspectul ei bizar, sesizabil din afara castelului, căci nu părea să fi fost folosită vreodată. Ea se aplecă în afara uneia dintre ferestrele înguste şi simţi bătaia vîntului prin păr. Norii ce atîrnau deasupra Bel Air-ului arătau de parcă s-ar fi sprijinit direct pe această cameră situată la înălţime şi ea îşi adusese aminte de Rapunzel, prinţesa ţinută prizonieră într-un turn. Se gîndea visătoare că acea prinţesa ciudată, Rapunzel, fusese pe punctul de a-şi descoperi un hobby. Să fi fost desenul, acuarelele sau uleiurile? Sau poate pastelurile? Nu avea nici cea mai mică importanţă. Esenţial era că petrecea ore lungi în atelierul ei, un timp pe parcursul căreia nu putea fi deranjată. Toată lumea respectă nevoia de singurătate a unui artist şi cine, se întreba ea, ar putea să-i ceară tablourile să le vadă?

În cîteva zile, atelierul lui Billy a fost mobilat. Mai întîi s-a oprit la Gucci's, unde văzuse de curînd o cuvertură din blană groasă de vulpe-argintie, lungă de aproape 12 picioare. Apoi s-a dus la May Company, unde un vînzător uluit, obişnuit cu clienţi care măsurau, ezitau, comparau şi consultau, a asistat la cumpărarea, de către Billy, într-o jumătate de oră, a unei canapele joase, creată de unul dintre cei mai experimentaţi designeri din Milan, de care orice client se speria, căci era prea impunătoare şi scumpă pentru a se potrivi în vreo cameră normală. La aceasta s-au adăugat o veche carpetă orientală care, după părerea vînzătorului, era prea rară ca să fie pusă altundeva decît pe perete

şi mai multe veioze foarte extravagante care – din cîte ştia el, dar n-a vrut să-i spună – dădeau o lumină slabă.

Billy a făcut următoarea haltă la Sam Flax, un magazin cu articole de pictură, unde vînzătorul i-a vîndut cu plăcere articole de pictură în valoare de aproape 2000 de dolari, ea fiind mai mult interesată de pensulele de păr decît de ceea ce cumpărase. Vînzătorul ar fi fost şi mai intrigat dacă ar fi văzut-o pe Billy luptîndu-se să aranjeze şevaletul neobişnuit pentru ea. După ce aşeză cu grijă acel ultim obiect, necesar înzestrării atelierului ei, ea trase cu pensula o linie inegală, cu roşu, pe suprafaţa lui albă. Apoi scrise pe una din foile blocului de schiţe „Studio de pictură. Se lucrează. Nu deranjaţi sub nici o formă". Ea lipi biletul pe exteriorul uşii care putea fi închisă pe interior şi, satisfăcută, îşi mută apoi toate pensulele în camera ei, pentru a le folosi ca instrumente de machiaj.

În timpul amenajării atelierului de pictură, Billy observă că, în ciuda schimbării de vreme, Jake rămînea la fel de rezervat în public. Ochii lui negri de băieţel poznaş o priveau cu francheţe, ca de obicei, fără nici o tulburare vizibilă, deşi, în mod sigur că şi el îşi dădea seama că trecuse o săptămînă de cînd nu se mai întîlniseră. Nici măcar nu-i aruncă vreo privire nerăbdătoare. Billy plănuise să-l ia prin surprindere cu atelierul ei, dar ceva îi spunea că este mai bine să păstreze tăcerea.

Cînd termină toate pregătirile, luă masa într-o seară împreună cu Jake şi Ash, fiind îmbrăcată într-o rochie lungă din lamé argintiu şi tivită cu blană de vizon, cu părul pieptănat pe spate, şi gîtul împodobit cu un şirag de pietre preţioase, perle şi rubine. Îl studie pe Jake cînd îi aruncă unul din zîmbetele lui impersonale, lipsite de pasiune. Brusc, îşi dădu seama că este nu numai o persoană indezirabilă, dar şi periculoasă. Ea n-avea să-l ierte niciodată pentru că o lăsase să-l aştepte.

Avocatul ei, Josh Hillman, avea să rezolve chiar mîine problema lui Jake, se decise ea. Nu, e preferabil să se descurce singură. Josh nu va înţelege niciodată rostul imensei bonificaţii pe care Jake o va primi la plecare. Cu asta şi cu cîteva cuvinte potrivite va rezolva situaţia. Poate că Jake nu va înţelege pe deplin

situația, dar în mod sigur că nu va fi prea surprins. Cel mult se va întreba dacă nu cumva exagerase cu ceva. El jucase un joc mult prea periculos, care-i depășea puterea de înțelegere.

Billy se uită la Ash, Ash cel cu vocea blîndă și accentul din sud, cu degete lungi și fine, Ash care tremura cînd, fără să-și dea seama, ea stătea prea aproape de el, Ash care o urmărea cu priviri pline de dorință cînd avea impresia că ea nu este atentă... mlădiosul și galantul Ash. Oare cum arăta gol?

– Ash, întrebă ea, te pasionează arta?

– Da, doamnă Ikehorn, întotdeauna m-a pasionat.

Billy zîmbi ușor, privindu-l direct în ochi.

– Nu mă surprinde deloc. Într-un fel, întotdeauna mi-am închipuit că te interesează acest domeniu.

7

Twiggy, Veruschka, Penelope Tree, Lauren Hutton, Marisa Berenson, Jean Shrimpton, Susan Blakely, Margaux Hemingway – pe toate acestea le remarcase Harriet Toppingham încă de cînd apăruseră prima oară pe scenă. Uneori se trezea prea tîrziu şi noile fete erau deja racolate de alte reviste, şi ajungeau să se identifice atît de bine cu revistele pe care le reprezentau, încît nu voia sau nu putea să le folosească pentru ea. Competiția dintre redactorii de modă pentru descoperirea viitoarei frumuseți a anului era imensă. Se bazau în general pe spionii infiltrați în agențiile de modă şi pe fotografii lor preferați. Bineînțeles că Spider i-a adus Harrietei pozele făcute Melaniei, de îndată ce le-a developat şi le-a mărit. Ochii ei căprui, molateci se îngustară abia vizibil în vreme ce examina pozele mărite. O cuprinse o puternică dorință de posesiune. Cînd vedea o persoană sau un obiect pe care şi-l dorea foarte mult simțea cum i se pune tot sîngele în mişcare. Numai atunci trăia cu adevărat, cînd descoperea ceva rar şi special.

– Ei bine, da. Hmm. Într-adevăr.

– Asta este tot ce ai de spus, Harriet? o întrebă Spider furios.

– Este criminal de frumoasă, Spider. Asta voiai să auzi? Extraordinar, nemilos de frumoasă.

– Dumnezeule, parcă ar fi un personaj din „Bonnie şi Clyde".

– Ba, deloc, Spider. Am vrut doar să spun că are un chip pe care nu-l poți uita prea uşor. Un pic cam înspăimîntător, nu crezi? Nu? Ei bine, tu eşti tînăr.

– Harriet, este o nebunie. N-ai fost în viața ta speriată de cineva. Recunoaște!

– Nu recunosc nimic. Ea îi pufni în nas, bucurîndu-se pe îndelete de producerea inevitabilului. Bineînțeles că avea să pună mîna pe fata aceea. Un fotomodel faimos trebuie să fie unic. O fată pur și simplu frumoasă seamănă cu oricare altă fată frumoasă, dar în cazul acesta era cu totul altceva. Chipul ei avea un aer special pe care nu-l putea defini. Într-un tîrziu continuă: În următoarele două săptămîni vom face cu ea cele mai importante fotografii ale colecției de toamnă. Și coperta. Vorbea pe un ton neutru, fără nici o inflexiune a vocii, dar își simțea inima bătînd să-i spargă pieptul. Parcă ar fi avut o piatră în stomac.

– O să-mi fac curățenie în birou, spuse Spider vesel. N-am nimic important de terminat pînă atunci.

– Oh? Chiar așa? Părea ușor surprinsă și un pic jenată.

– Harriet! Harriet! Eu am descoperit-o! O să-mi dai mie sarcina de a o fotografia! Spider nu se gîndise că o va folosi pe Melanie fără ca el să fie alături de ea. Buzele de un roșu strălucitor ale Harrietei se curbară într-un mic zîmbet, aproape insesizabil. Ea făcu o pauză, gînditoare, și-și puse meticulos țigara în scrumiera grea de jad, înainte de a vorbi.

– Ești bun, Spider, nu neg acest lucru. Dar ești foarte nou, lipsit de experiență. Ce ai făcut pentru noi pînă acum? Reclame la sutiene? Pantofi? Pijamale? Adu-ți aminte că ediția de toamnă din septembrie este cea mai importantă pentru noi, din tot anul. Pur și simplu, nu-mi pot permite să fac o greșeală. Își mai luă o țigară din tabachera din bronz, stil Empire, și și-o aprinse cu grijă, cu aerul cuiva care încheiase cu succes o discuție.

Spider își reținu furia și se străduí să vorbească calm.

– N-o să ai nici o șansă, Harriet. Știu că simplul fapt că ți-am adus-o pe Melanie mai întîi ție, în loc să-i fi dus pozele la „Vogue" sau „Bazar", nu înseamnă că trebuie să-mi încredințezi mie sarcina de a o fotografia. Vrei s-o folosești pe Melanie? Este a ta. Dar nu cred că va lucra cu nimeni, la fel de bine cum ar lucra cu mine. Ea este o novice, n-a mai pozat niciodată ca fotomodel. N-ai știut acest lucru, nu-i așa? Am fotografiat-o în haine de

152.025

stradă, fără machiaj sau fără a-i aranja părul. Ai încredere în mine, Harriet. Sînt pregătit pentru aşa ceva. Mai mult decît pregătit.

Harriet îşi ţintise privirea în tavan şi bătea cu degetele, gînditoare, în birou. Examina din nou pozele încet, simţindu-se din ce în ce mai încîntată fiindcă îl făcea să aştepte. Munca lui Spider iscase mai multe discuţii decît a oricărui alt fotograf, timp de mulţi ani. Dacă-l scăpa din mînă, el ar fi fost imediat angajat de altcineva. Iar el putea să facă această treabă – ştiuse acest lucru încă de la început. Oricum, ei nu-i plăcea să i se forţeze mîna... dar totuşi... în ocazii ca...

– Ei bine, va trebui să mă mai gîndesc... nu... poate... la urma urmei, Spider, dacă mă gîndesc mai bine, o să-mi asum riscul. Poţi încerca s-o fotografiezi, să vedem ce iese. Niciodată în viaţa lui nu ştiuse Spider ce înseamnă să fii la cheremul cuiva. Aprobarea ei nu-l făcu să se simtă uşurat. Era furibund şi perfect conştient de plăcerea cu care-l fierbea. Harriet îl privi cu atenţie. Oare în sfîrşit se înfuriase? Furia nu intra în paleta de sentimente care-l caracterizau pe Spider – ea simţise acest lucru încă de la început şi-l preţuise pentru asta – colaborarea cu el era mult mai interesantă.

– Mulţumesc. Spider îi aruncă o privire mult prea complexă pentru a fi definită: o privire în care se citea disprețul, durerea, surpriza, furia amestecată cu recunoştinţă şi începutul unei emoţii puternice. Dar nu teamă. Îşi dădu seama imediat de acest lucru. El îşi adună lucrurile şi ieşi din birou, în vreme ce Harriet fuma meditativă. Băiatul acela mai avea multe de învăţat.

În vreme ce ediţia din septembne era în lucru, studioul lui Spider se umpluse de oameni, fiecare dintre ei străduindu-se intens să-şi aducă aportul la importantul eveniment. Harriet şi cei doi asistenţi ai săi veneau tot timpul pe capul lui; redactorii de confecţii şi cel de pantofi, plus asistenţii lor, toţi patru încărcaţi cu genţi şi cutii grele, ca nişte măgăruşi de piaţă din Italia, intrau şi ieşeau; propriul asistent al lui Spider, un puşti vesel de la Yale, pe care tocmai îl angajase, era tot timpul în apropierea lui. Un fluviu de oameni curgea din direcţia designerilor, ducînd pe braţe preţioasele modele unicate. Aşteptau nervoşi, uitîndu-se

nerăbdători la ceasurile lor, dorindu-şi ca fotografiile să fie făcute cît mai repede, astfel încît să se poată întoarce cu acele modele de unde veniseră. În acest timp, asistenţii Harrietei ţipau la ei să nu mai stea în drum sau încercau, fără succes, să-i convingă să vină la sfîrşitul zilei. Bărbaţi de la David Webb şi Cartier aduceau cutiuţe cu bijuterii împrumutate şi le urmăreau cu atenţie pînă cînd le puteau lua înapoi, în timp ce ucenicul asistentului redactorului de pantofi, un tînăr debutant du Pont, proaspăt venit de la Vassar, era însărcinat cu aducerea cafelelor şi sandvişurilor şi cu debarasarea ceştilor goale şi a hîrtiilor. În cabina de probă, o coafeză faimoasă şi echipa ei, împreună cu o machieză expertă şi cu ajutoarea ei, se ocupau nu numai de Melanie, dar şi de numeroşii bărbaţi care pozau alături de ea. Directorul artistic de la „Fashion and Interiors" venea mereu, privind un timp, bombănind în sinea lui şi apoi plecînd, pentru a se întoarce peste o oră. Spider parcă era în priză. În ceea ce-l privea pe el, în încăpere nu erau decît Melanie, aparatele de filmat şi umbra asistentului său.

Melanie era pe cît de stăpînă pe sine, pe atît de concentrată. În timp ce se lăsa îmbrăcată şi dezbrăcată, rujată, pieptănată şi se conforma sugestiilor cu privire la modul cum să-şi ţină capul sau cum să se mişte, cum să zîmbească, ea devenea tot mai conştientă de faptul că lungile ore de pozat îi făceau o reală plăcere, în ciuda lipsei sale de experienţă. I se părea cel mai potrivit lucru din lume pentru ea. Cu cît o solicitau mai mult, cu atît le oferea mai mult, mai fericită ca niciodată.

La sfîrşitul fiecărei zile, Harriet şi directorul artistic, într-un armistiţiu temporar, se adunau şi priveau micuţele pelicule de film, proiectate pe zid. Tăcerea lor era mai mult decît concludentă în privinţa satisfacţiei pe care o simţeau. Ei nu voiau să-şi dea unul altuia motiv să jubileze, recunoscîndu-şi mulţumirea şi, în lipsa absenţei unui detaliu ce necesita comentarii, preferau să tacă. Puteau spune dintr-o privire, din vasta lor experienţă, că un set din fotografiile văzute va deveni unul dintre cele mai mari succese din istoria revistelor de modă. Clasicism. Frumuseţea poetică, impenetrabilă a fotomodelului

împrumuta fiecărei rochii o dimensiune specială pe care n-o avusese niciodată, poate doar în imaginația designerului.

La sfîrșitul acelei primăveri și de-a lungul verii scurte care a urmat, cariera lui Melanie rămase în suspensie. Pînă cînd avea să apară numărul din septembrie, la sfîrșitul lui august, Harriet o sfătuise să nu se angajeze în nici o reclamă comercială, pentru ca în momentul lansării sale în arena modei, să fie un chip cu totul nou. Ea a ținut-o ocupată pe Melanie toată vara, cu diferite poze ce aveau să apară în numerele viitoare ale revistei, astfel încît ea nu a putut fi abordată de nici o altă revistă. Era normal ca un redactor să-și folosească în mod constant fotomodelul număr de număr. În felul acesta o ținea la distanță de alți editori și conferea o anumită imagine revistei „Fashion".

Melanie acceptă fără nici o întrebare toate sfaturile Harrietei și evită agenția Ford, vorbind doar la telefon cu ei. Ceva îi spunea că dintre toți, Harriet ar fi putut s-o ajute în cea mai mare măsură. Era fascinată de pozele pe care i le făcea Spider. Se uita ore în șir la ele cuprinsă de o curiozitate stranie. Uneori, cînd era singură, ținea o poză cu chipul ei în mărime naturală lîngă cel real și le privea pe amîndouă în oglindă, minute în șir. Pozele îi arătau cu ce ochi o văd ceilalți oameni, dar tot nu-i dădeau un răspuns satisfăcător la problema care o interesa pe ea cel mai mult. Fotografiile lui Spider, din care reieșea modul cum o vedea el, îi sporeau perplexitatea și-i adînceau misterul în care simțea că plutește. Poate era bine dacă ar fi fost fotografiată și de alt fotograf, se gîndea ea, dar Harriet o ținea din scurt și nu voia să lucreze cu nimeni altcineva, în afara lui Spider, pînă-n septembrie.

– Draga mea Melanie, nu-mi vorbești niciodată despre tine. Stăteau la masa din bucătăria lui Spider și mîncau sandvișuri.

– Spider, ești foarte drăguț cu mine, dar n-am mai întîlnit o persoană atît de inchizitoare ca tine. Ți-am spus tot ce era de spus în ceea ce mă privește. Ce vrei mai mult?

– Iisuse, tot ce mi-ai spus este prea frumos ca să fie adevărat – parcă ar fi începutul unui basm. Un tată bogat, arătos, o mamă

extraordinar de frumoasă, nici o soră, nici un frate, părinți încă foarte îndrăgostiți, invidiați de tot Louisville-ul. Iar în ceea ce te privește, ai avut o copilărie fericită, ai făcut un an și jumătate la Sophie Newcombe înainte de a-l convinge pe iubitorul tău tată să te lase să vii în New York să-ți încerci norocul. Sfîrșitul poveștii. Cum poți spune că asta este tot ce ai de povestit?

– Ce ți se pare neobișnuit într-o copilărie perfectă?

– Nimic. Numai că nu prea înțeleg conexiunile interumane. Toată lumea este frumoasă și iubitoare și atît de cumsecade. Nu pot înghiți așa ceva, mi se pare o situație ireală, totul este mult prea strălucitor și frumos pentru a fi adevărat.

– Ei bine, așa a și fost. Pe cinstite, Spider, nu știu ce aștepți de la mine. Mi se pare că și tu ai avut o copilărie destul de fericită... așa că nu văd care-i diferența? Tu-mi dai de înțeles că ascund ceva. O descriere fidelă a primului meu dans din liceu te-ar ajuta? A fost o poveste de groază în cel mai pur stil gotic. Melanie nu dădea semne de nerăbdare. Era obișnuită cu oamenii care-i tot scormoneau trecutul. Ea îi spusese tot adevărul așa cum îl știa ea. Fantezia care o stăpînea în legătură cu celălalt chip al ei nu era o chestiune pe care s-o poată exprima în cuvinte și în nici un caz n-ar fi vrut să vorbească cuiva despre asta.

Spider se uita la ea indignat, dar și vrăjit în același timp. Ea nici măcar nu-și dădea seama cît de tare îl înnebunea. Nu credea că o face intenționat, dar știa că trebuie să afle mai multe în legătură cu ea, ceva special care să-i dea de înțeles că ea vrea să răspundă la dragostea lui. Melanie era atît de intangibilă, încît se simțea de parcă s-ar fi îndrăgostit de cea mai frumoasă surdomută. Dar cel mai înnebunitor era faptul că, pe măsură ce ea devenea mai rezervată, el dorea să afle noi amănunte și cu cît îi ocolea mai mult întrebările, oferindu-i răspunsuri evazive, cu atît mai convins era că îi ascundea ceva – un lucru important – pe care voia neapărat să-l afle.

Înainte de a se îndrăgosti, Spider fusese dispus să asculte cu răbdare monologurile iubitelor sale de moment, despre problemele lor de suflet, despre conștiința lor, despre traumele din copilărie și lipsa de înțelegere a părinților, chiar și despre

zodiile lor. Era amuzat, şi adesea fermecat, de felul în care femeile pe care le cunoscuse îşi etalau sufletul în faţa lui, împărtăşindu-i toate secretele. El nu le oferise mai mult timp decît le promisese, dar acum, cînd voia să înţeleagă sufletul cuiva şi să-şi dăruiască propriul suflet, ea îl îndurera cu încăpăţînarea ei visătoare. Ardea de dorinţa de a o cuprinde în braţe şi de a o integra cu totul în fiinţa lui, pentru a-i împărtăşi speranţele şi temerile, ambiţiile sălbatice, cele mai adînci sentimente, tristeţile şi gîndurile prosteşti. Voia să-i soarbă sufletul.

Chiar şi atunci cînd făceau dragoste, el simţea că ea nu participă din tot sufletul. Se culcase cu ea pentru prima oară după definitivarea colecţiei din septembrie. Deşi nu fusese virgină, Melanie îl respinsese cu violenţă. Spider trecuse prin clipe grele pînă reuşise să o convingă să se culce cu el. În cele din urmă, probabil pentru că era mai simplu să spună da, decît să-l respingă la nesfîrşit, ea acceptase – el fiind înnebunit de dorinţă şi groaznic de îndrăgostit – şi se lăsase dusă în apartamentul lui. Se purtase foarte atent şi cu multă iscusinţă, înfrînîndu-şi propriile pofte trupeşti, fiind preocupat în mai mare măsură de plăcerea ei decît de a lui. Spider se obişnuise ca femeile să-l dorească şi să fie la fel de excitate ca şi el, venindu-i în întîmpinare şi aruncîndu-se pline de dorinţă în patul lui. Melanie făcea dragoste într-un mod pasiv, nemaiîntîlnit. Răspundea la sărutări şi la mîngîieri ca un copil alintat. Prelungea la nesfîrşit preludiul, ţinîndu-l cît mai mult captivul buzelor şi sînilor ei, pînă cînd el avea impresia că n-o să-l lase să meargă mai departe. În cele din urmă, suferind în tăcere, aproape dezamăgită, îi permitea s-o penetreze. Apoi îl grăbea cu ceea ce el crezuse că este pasiune, dar îşi dăduse seama ulterior că ea nu voia decît ca el să termine cît mai repede.

– Dar, draga mea, n-ai ajuns la orgasm, te rog lasă-mă... sînt atît de multe lucruri pe care pot...

– Spider, nu, este perfect aşa. Sînt mulţumită, n-am nevoie să ajung la orgasm, aproape că nu mi se întîmplă niciodată aşa ceva, tu doar îmbrăţişează-mă, sărută-mă şi mîngîie-mă – prefă-te că sînt copilaşul tău – asta-mi place cel mai mult.

Şi chiar şi în aceste momente lungi, pline de blîndeţe şi

dulceață, el simțea că se întîmplă ceva în interiorul ei, o respingere a actului de comunicare, atenția ei fiind îndreptată în altă parte.

După prima lor scenă de dragoste, el recursese la întreaga sa artă pentru a-i provoca un orgasm, de parcă acest lucru ar fi fost cheia care ar fi putut deschide ușa dintre ei. Uneori, ea simțea o mică plăcere trecătoare, dar el nu știa niciodată dacă nu cumva era produsă de imaginația ei sexuală. Ea își închipuia că face dragoste cu un iubit necunoscut, întinsă pe un pat înconjurat de un cerc de bărbați care o priveau pofticioși; cu pantalonii deschiși la fermoar, pentru a li se vedea penisurile întărire la vederea ei și a iubitului său, aceștî bărbați se concentrau în întregime asupra reacțiilor ei. Cuprinși de durere din cauza excitației intense, ei filmau ceea ce se petrecea sub ochii lor. Dacă se concentra puternic asupra dorinței și frustrării lor, ea putea obține un orgasm.

În lumea modei se făceau multe speculații în legătură cu viața sexuală a Harrietei Toppingham. Mulți credeau că este lesbiană, dar neavînd nici o probă în sprijinul acestei afirmații, s-au mulțumit cu supoziția că nu era interesată de relațiile sexuale. Ținînd seama de faptul că era îngrozitor de urîtă și ducea o viață solitară, lumea a ajuns la concluzia că singura ei preocupare o constituiau munca și prestigiul ei social.

Oricum, cei care umblau după probe, întotdeauna căutaseră în direcția greșită, încercînd să afle vreo legătură între Harriet și una dintre frumusețile ei.

Nu aveau de unde să știe că Harriet făcea parte dintr-o grupare secretă de lesbiene, o rețea internațională a femeilor de vîrstă mijlocie, între 30 și 60 de ani, cu importante poziții în viața socială, care se cunoșteau între ele sau știau ceva una despre alta, indiferent dacă trăiau în New York, Londra, Paris sau Los Angeles. Printre aceste femei se numărau faimoase vedete de cinema, agenți literari bine cunoscuți, strălucițî designeri industriali și de interior, regizoare de teatru, agenți publicitari și multe alte artiste din diferite domenii. Ele formau o rețea largă,

puternic sudată, mult mai bine organizată şi apărată decît grupările homosexualilor. Unele dintre ele fuseseră măritate mai mulţi ani, iar altele erau mame şi bunici devotate. Dacă nu cunoşteai organizaţia din care făcea parte una dintre aceste femei, puteai foarte bine s-o ştii de peste 20 de ani şi să nu-ţi dai seama de orientarea ei sexuală.

Ca o măsură de protecţie de bază, aceste femei îşi separau complet viaţa sexuală de cea profesională. De obicei partenerele lor ocupau, ca şi ele, o poziţie socială importantă. Uneori întîlneau şi fete tinere, anonime, care-şi făceau veacul prin barurile pentru lesbiene, dar o asemenea alegere comporta mari riscuri. Pentru statutul acestor femei era periculos să se combine cu oricine, cum făceau în general homosexualii, căci şi-ar fi pierdut autoritatea şi respectul de care se bucurau în societate. Ele operau la fel de discret ca un preşedinte care întreţinea o amantă, sau un congresman ce avea probleme cu băutura. Desigur, unele persoane ştiau despre ele, dar printre acestea se numărau doar cele mai importante şi înţelegătoare, care considerau că asemenea probleme nu trebuie făcute publice. Lesbianismul, în locuri importante sau mai puţin importante, era stigmatizat în mai mare măsură decît homosexualitatea, astfel încît marea majoritate a lesbienelor realizate în plan social trebuiau să rămînă ascunse.

Harriet îşi impusese o regulă, cînd intrase în lumea modei, ca redactor responsabil cu reclamele de pantofi – să nu se încurce niciodată cu un fotomodel, chiar dacă era o lesbiană. La 20 de ani, îşi recruta partenerele din rîndul femeilor în vîrstă de 30 şi 40 de ani, dar treptat, pe măsură ce înaintase în vîrstă, ea fusese acceptată în vasta reţea internaţională. Cînd Harriet o văzuse prima oară pe Melanie, ea era combinată cu o persoană importantă de pe Madison Avenue, cu doi ani mai mare decît ea. Relaţia lor amoroasă dura de mult timp şi era confortabilă, nu prea excitantă, dar eficientă. Oamenii care aveau impresia că bărbaţii sau femeile „neutre" n-au viaţă sexuală, se înşelau aproape întotdeauna.

Acum, după ani de autodisciplină de fier, Harriet se trezi că era obsedată de ochii visători ai Melaniei şi de trupul ei

languros şi delicat, care-i tulbura gîndurile. În trecut, ea mai fusese uşor îndrăgostită de unele modele, dar nu riscase să facă vreun gest de apropiere ca să-şi dea seama de intenţiile lor. Era de neconceput ca una din acele fete, al căror destin se afla în mîinile Harrietei, să-i afle secretul vieţii. Ea observă relaţia dintre fată şi Spider şi-şi dădu seama imediat, aproape după ce se întîmplase prima oară, că el devenise iubitul ei. Era versată în lumea iubirilor heterosexuale; îşi cultivase o indiferenţă totală faţă de aşa ceva, dar de astă dată se simţea îndurerată. Fără îndoială, o încerca gelozia, iar Harriet, o femeie mîndră şi puternică, nu ştia ce este mai rău, faptul în sine sau constatarea că se lăsa pradă acestui sentiment. Toată acea primăvară şi vară ea îi urmărise îndeaproape – Spider, părea în al nouălea cer, iar Melanie lăsa impresia că era destul de implicată în relaţia lor.

În prima noapte din week-end-ul de 4 iulie, Jacob Lace, editorul de la „Fashion and Interiors" şi alte şase reviste similare care făceau parte din marele imperiu al modei, dădeau o petrecere. Era mai mult decît o petrecere importantă; în lumea modei, o invitaţie la o asemenea recepţie echivala cu recunoaşterea ca membru al elitei. Harriet participa întotdeauna, renunţînd la politica ei obişnuită de a nu merge la nici una din manifestările sociale de anvergură. În acest an, Spider fusese şi el invitat, datorită rezultatelor excepţionale obţinute la „Fashion", şi normal că o adusese şi pe Melanie.

Lace locuia în Fairfield Country, pe o suprafaţă de 25 de acri de cîmpuri verzi şi păduri, nu departe de Fairfield Hunt Club. Construcţia casei sale data din 1730, dar fusese frumos restaurată şi lărgită de-a lungul anilor. În noaptea petrecerii, în toţi cupcii seculari atîrnau felinare micuţe, creînd o atmosferă asemănătoare aceleia din „Visul unei nopţi de vară". Oamenii veniseră la această petrecere tocmai din Dallas şi Houston, Chicago şi Bel Air, Hawaii. Blestemîndu-l pe editor, gazdele de la Palm Island şi familiile Hampton şi Martha organizaseră propriile lor petreceri de 4 iulie, astfel încît să nu coincidă cu a lui, şi să rămînă fără oaspeţii cheie care veneau la el. Nu participa nici

un fotograf de societate şi nici vreun redactor de la cronica mondenă. Aceasta era o petrecere privată, pentru elită şi viitoarea elită din lumea modei, a teatrelor, dansului, reclamei, comerţului, presei şi designului.

Isteaţa soţie a lui Jacob Lace rezolvase de mult problema mîncării la asemenea petreceri de anvergură – optase pentru „mîncarea americană tradiţională", alcătuită din hamburgeri, hot dogs, pizza şi toate cele 31 de arome Baskin-Robbins. În spiritul aceleiaşi tradiţii, ea organizase patru baruri bine aprovizionate, construite înăuntrul unor corturi, dintr-un material colorat exact ca steagul Americii, în apropiere de lac şi de piscină.

Harrietei Toppingham îi plăcea foarte mult să bea. Nu bea niciodată în timpul orelor de serviciu, dar în fiecare seară, de îndată ce ajungea în raiul din apartamentul ei, îşi turna imediat un whisky dublu cu gheaţă şi apoi altul şi probabil altul, înainte de a lua cina servită în linişte de bucătarul ei. Nu-i plăcea vinul şi niciodată nu bea nimic la prînz sau după cină, căci îi scădea eficienţa în muncă, dar acele pahare dinainte de cină îi erau absolut necesare căci se obişnuise de peste 20 de ani cu ele. Îi era frică să bea cu oameni care nu făceau parte din cercul ei restrîns deoarece, atunci cînd bea, cu ea se petrecea o schimbare. Cînd era singură sau cu o femeie de teapa ei, n-avea nici o importanţă – nimeni nu părea să observe nimic –, dar ea socotea că e mai înţelept să nu rişte.

Harriet a venit la petrecerea lui Lace singură, într-o limuzină cu şofer. Ca majoritatea new-yorkezilor, ea nu poseda o maşină. În mod normal, ar fi venit cu unul din numeroşii bărbaţi dispuşi s-o însoţească, bărbaţi pe care-i întîlnise în activitatea ei profesională, dar anul acesta nu avusese chef să investească pe nimeni cu onoarea de a veni cu ea. Harriet, care cunoştea pe toată lumea de la petrecere, fu salutată prietenește numai de foarte puţini, iar ca o personalitate, de majoritatea invitaţilor. Se mişca de la un grup la altul cu aerul victorios al unui matador, îmbrăcată într-o rochie antică dintr-un satin ţipător, roz şi negru, model Schiaparelli, împodobit cu panglicuţe, o rochie care nu putea să aparţină decît muzeului sau Harrietei Toppingham. Hoinărea

agale cînd i-a văzut pe Spider şi pe Melanie, ţinîndu-se de mînă şi privind în jur fascinaţi. Cunoşteau foarte puţini invitaţi, dar acela nu era genul de petrecere la care să faci prezentări – toţi cei de acolo erau intimi. Spider, cu tenul bronzat şi cu părul auriu, era superb ca un atlet în momentul de glorie. Amîndoi se îmbrăcaseră în alb şi oamenii întorceau capul după ei ca să-i privească.

De îndată ce au văzut-o, s-au grăbit s-o salute. Bucuria Melaniei de a vedea un chip familiar în acea mulţime necunoscută era sinceră. Cei trei au întreţinut o scurtă conversaţie uşoară, care li se părea tare ciudată, în această zi nelucrătoare. Apoi Spider, nerăbdător, a insitat s-o ducă pe Melanie să vadă grajdurile, una din ocupaţiile preferate ale lui Lace. Pe cînd îi privea plecînd, Harriet îi ceru chelnerului un whisky dublu cu gheaţă; o oră mai tîrziu, cînd valurile de invitaţi îi aduseră din nou împreună, lîngă piscină, Harriet băuse mai multe whisky-uri duble şi mîncase o îngheţată.

– Spider, las-o pe Melanie cu mine, un timp. Îi comanda, nu-i făcea o sugestie. Vreau s-o prezint unor oameni pe care ar fi bine să-i cunoască, iar ei nu vor avea niciodată şansa de a vorbi cu ea, dacă tu n-o scapi o clipă din ochi. Du-te şi vorbeşte cu unele dintre fostele tale prietene. Dumnezeu ştie, că sînt destule aici pentru a umple un bordel cu ele.

Melanie se uită stăruitor la el.

– Mă dor picioarele, Spider, şi cred că am băut prea multă şampanie. Mai bine aş rămîne cu Harriet. Dar tu du-te şi te distrează – în curînd mă voi simţi mai bine.

Spider se răsuci pe călcîie şi plecă.

– Crezi că s-a supărat? o întrebă Harriet. Cele două femei intrară în pavilionul piscinei şi se aşezară pe o canapea din răchită, cu perne pe ea. Melanie îşi scoase pantofii şi răsuflă uşurată.

– Sincer, Harriet, nici măcar nu-mi pasă. Nu sînt posesiunea lui, deşi n-am nici un dubiu că i-ar plăcea să fiu. Este un drăguţ, dar, zău, chiar dacă îi păstrez o vie recunoştinţă, am şi eu o limită.

– Am crezut că tu şi Spider sînteţi îndrăgostiţi nebuneşte, nu? Harriet nu-i mai pusese niciodată lui Melanie o asemenea întrebare intimă. Se aştepta ca fata să-i răspundă în maniera ei obişnuită, impersonală.

– De unde Dumnezeu ţi-a venit această idee? Melanie se trezise de-a binelea din starea ei de pasivitate. Niciodată n-am fost îndrăgostită pînă peste cap – de altfel nu pot să sufăr această expresie – şi nu cred că voi fi vreodată. Nici măcar nu vreau să mi se întîmple aşa ceva. Ce crezi, dacă aş fi dăruit oricui ar fi vrut o parte din mine pînă acum n-aş mai fi fost întreagă. Nu pot să spun „da, te iubesc şi eu", numai pentru că cineva are aceste sentimente pentru mine.

– Şi totuşi, locuiţi împreună – înseamnă că-i oferi mai mult decît recunoştinţa ta. Harriet ştia că mersese mult prea departe cu întrebările, dar nu se putea abţine.

– Nu este adevărat! N-am petrecut niciodată o noapte întreagă la Spider acasă şi nu l-aş lăsa sub nici o formă să mă atingă în apartamentul meu. Şi sînt foarte hotărîtă în această privinţă, Harriet – ţin să mi se respecte intimitatea! Dumnezeule, este oribil să-ţi închipui că trăim şi locuim împreună. Poate că toată lumea face aşa în New York, dar nu este stilul meu. Îmi este atît de ruşine! Dacă tu gîndeşti aşa, înseamnă că toată lumea îşi imaginează acelaşi lucru. Melanie avea lacrimi de indignare în ochi. Se îndepărtase de perne în timp ce vorbea şi se aplecase foarte mult spre femeia mai în vîrstă. Harriet era conştientă de pericol, de marele pericol, dar nu se retrase. Ea îşi puse braţele în jurul Melaniei, o trase spre ea şi o ţinu îmbrăţişată. Îşi frecă uşor buzele de părul Melaniei, atît de uşor, încît Melanie nu simţi mîngîierea.

– N-am crezut cu adevărat. Niciodată. Nimeni nu crede aşa ceva. Este în regulă, iubito. Un timp îndelungat ele au rămas acolo – Melanie recunoscătoare şi simţindu-se consolată, absolut deloc îngrijorată. Apoi Harriet îşi spuse că trebuie s-o îndepărteze pe fată, căci altfel avea să-i sărute pielea aceea minunată. În clipa în care-şi înălţă capul din părul Melaniei, îl văzu pe Spider cum

se întoarce rapid şi părăseşte cadrul uşii unde stătuse, cu o expresie de consternare întipărită pe chip.

A doua zi era sîmbătă, prima din cele două zile de week-end. Harriet Toppingham intră în sediul pustiu de la „Fashion", deschizînd cu propria ei cheie şi se îndreptă spre biroul ei. Acolo scoase numărul din septembrie al revistei, una din cele trei exemplare care sosiseră de la tipografie pentru corecturi, şi căută în dosarele ei pozele Melaniei pregătite pentru numerele viitoare. Descuie biroul directorului artistic şi găsi acolo cîteva fotografii de-ale Melaniei pentru ediţia din octombrie şi noiembrie. După ce le adună pe toate, se grăbi acasă şi dădu un telefon confidenţial la Cope Wells din Beverly Hills.

Cope Wells era considerat cel mai norocos regizor din industria filmului. Fusese şeful tuturor producţiilor pentru un important studio de filmare, pînă acum şase luni. În cei trei ani cît deţinuse acea funcţie importantă, studioul înregistrase cinci mari succese de casă, dar şi cîteva rateuri inevitabile. Fondurile încasate în urma acestor succese, care fuseseră toate, din întîmplare, proiecte speciale de-ale lui Cope, măriseră considerabil cîştigurile studioului, ale cărui acţiuni crescuseră peste orice limită. Cope decise că acesta era timpul cel mai potrivit pentru a se retrage, întrucît istoria demonstrase că un şef de studio supravieţuia o perioadă mult mai scurtă decît un mafiot.

Experienţa sa redutabilă, precum şi o echipă de avocaţi şi contabili, aleşi pe sprînceană, i-au permis să pună pe picioare o afacere care avea să-l facă producător independent, împuternicit să apeleze la studio pentru a-i finanţa proiectele proprii, ce urmau să-i asigure un profit mult mai mare decît salariul pe care-l avea în trecut. O afacere grozavă, spuneau cei care-l pizmuiau. El era, după toate probabilităţile, cel mai invidiat om dintr-un domeniu al afacerilor unde oamenii se hrănesc cu invidie la micul dejun şi noaptea visează acelaşi lucru.

Între film şi lumea modei există o legătură destul de directă. Fotomodelele sînt prefăcute ca nişte actriţe, acestea se mişcă

aidoma fotomodelelor, filmele promovează iar revistele de modă acordă o mare atenție stelelor de cinema. La rîndul lor, cei mai importanți oameni din aceste domenii conlucrează adesea într-un fel deosebit care-i privește numai pe ei.

– Wells, la telefon este Harriet. Ce faci în acest week-end glorios ?

– Sincer să fiu, draga mea, mă ascund. Nimeni nu știe că sînt în ôraș. N-am putut suporta ideea de a mă duce la plajă la Malibu, – prea multe foste soții mișună pe acolo. Chiar acum stau în pat cu 25 de scenarii și nici nu mă tentează să le citesc, și cu niște pîine franțuzească prăjită, dar dezgustător de umedă. Aceste week-end-uri lungi și nenorocite ilustrează cît se poate de grăitor stilul american tîmpit de petrecere a timpului liber.

– Sînt absolut de acord cu tine, îl găsesc de-a dreptul obscen. Ascultă, aș vrea să ne întîlnim să vorbim despre ceva. Afaceri. Mă gîndeam să zbor acolo în după-amiaza asta și să mă întorc luni. Ai puțin timp liber?

– Voi fi încîntat să ne vedem! Slavă Domnului că-i mai pasă cuiva de afaceri în acest sfîrșit de săptămînă. Vom organiza o orgie. Îl voi suna pe Bole de la „Wine" să ne trimită niște morun proaspăt și o să-i spun bucătarului meu să ne pregătească pompano în folie de aluminiu. Din cîte-mi aduc aminte, ăsta este felul tău preferat. Harriet, ești o adevărată binecuvîntare.

Wells Cope, purtînd un pulover Dorso, pantaloni de un bej pal și pantofi negri din lac, împodobiți cu auriu, stătea împreună cu Harriet pe canapeaua din catifea gri din vasta lui sufragerie. Pozele cu Melanie erau împrăștiate peste tot pe măsuța de cafea Lucite, iar unele dintre ele pe covorul Edward Felds în valoare de 12 000 de dolari. Aerul condiționat menținea temperatura la 70 de grade*, un foc ardea în șemineu, iar majordomul lăsase o sticlă de coniac pe marginea mesei și plecase.

*Fahrenheit (n.tr.).

Cope o privi cu intensitate pe Harriet prin ochelarii lui de soare albaştri.

– Este ireală. Pare al dracului de ireală. Splendoarea i se revarsă prin fiecare por. Nu ştiam că mai există asemenea fete. Arată ca una din starurile de cinema din anii '30, cînd erau tinere. Dar tot nu înţeleg, Harriet. Ediţia ta apare abia peste şase săptămîni. Nu trebuie să renunţi la ea pînă atunci. De ce îmi arăţi pozele acum? Ai putea s-o foloseşti încă şase luni, dacă ai vrea sau, mai degrabă, dacă Eileen Ford te lasă.

– Pentru că ştiu în mod sigur că toată lumea va alerga după ea şi pînă la urmă, în mod inevitabil, cineva o va înhăţa. M-am resemnat la gîndul că pînă la urmă o voi pierde, dar vreau să fiu eu aceea care decide unde se va duce. Ea are multă încredere în sfaturile mele şi eu cred că ar fi perfectă pentru tine. Sau, ca să mă exprim altfel, Wells, prefer să fac cuiva o favoare decît să ies învinsă.

– Şi eu o să-ţi rămîn dator, nu?

– Da, aprobă ea. Probabil că n-am să-ţi cer niciodată ceva în schimb, dar este bine să ştii că cineva îţi datorează ceva. Tu îţi plăteşti datoriile – ceea ce majoritatea oamenilor nu obişnuiesc – şi ne cunoaştem de mult timp.

– Da, aşa este. El se întreba ce pune la cale bătrîna vulpe. Juca rolul mamei protectoare. Acesta nu era deloc stilul Harrietei. Dar ce mai conta, de vreme ce obţinea fata. Bănuiesc că este absurd să te întreb dacă ştie să joace, nu?

– Asta tu trebuie să afli, răspunse Harriet. Cînd obţinea ceea ce-şi dorea, era capabilă să se comporte ca o şcolăriţă bine dispusă.

– Aşa intenţionez să fac, săptămîna viitoare. Ai putea să vorbeşti cu ea în numele meu şi să faci în aşa fel încît să vină aici cît mai repede?

– Nu, Wells, va trebui să te ocupi singur de acest lucru. Spune-i ce vrei, dar nu-i pomeni numele meu. Îţi voi da numărul ei de telefon – spune-i că l-ai văzut undeva scris – sau găseşte tu un pretext oarecare. Nu vreau să ştie nimeni că ţi-am arătat aceste fotografii. Îmi voi lua revanşa la momentul potrivit. Asta este o

condiție, Wells. Niciodată n-am vorbit mai serios. Nu m-ar ajuta la revistă dacă s-ar afla.

– Harriet, te înțeleg perfect. Ai cuvîntul meu de onoare. Nu înțelegea deloc, dar se gîndea că pînă la urmă o să-și dea seama. Wells Cope nu-și clădise propriul lui Hollywood înșelînd încrederea acordată. Discreția era una din principalele sale calități.

Harriet zbură înapoi la New York, marți. Wells o convinsese să mai stea o zi pentru a-i ține companie în vacanța lui secretă. În apartamentul lui ajungeai să te saturi de paté, morun, rață cu portocale, cele mai fine vinuri și vizionarea unor filme încă nedifuzate, totul în numai trei zile. Harriet se simțea răsfățată, dar era și nerăbdătoare să se întoarcă la munca ei.

Miercuri dimineață, Harriet dădu opt telefoane, două dintre ele unor femei pe care le considera cei mai importanți redactori de modă din oraș, în afară de ea, bineînțeles, iar celelalte șase telefoane directorilor unor mari agenții publicitare. Le fixă întîlniri la prînz, în zilele care mai rămăseseră din acea săptămînă și în toată săptămîna următoare.

Cu mult înaintea ultimului prînz de afaceri, Spider era terminat din punct de vedere profesional.

– Dar, Harriet, toată lumea a auzit că este noul tău favorit.

– Nimeni nu va ști prin ce am trecut cu el, Dennis. Talentul nu este de ajuns pentru a scuza orice defect. Este incapabil să ajungă la timp la atelier – trebuie să fie un fel de supliciu pentru el. Întotdeauna ne face să așteptăm cel puțin două ore, înainte de a-și face apariția! În majoritatea cazurilor, fotomodelele sînt obligate să plece pentru a-și onora celelalte angajamente. Și apoi dublele! Mereu există cel puțin un set de fotografii care trebuie refăcute, o dată sau chiar de două ori. De fapt, deși mi-e silă să-i acord încredere acestui bastard, dacă directorul nostru artistic n-ar fi fost acolo tot timpul să-l țină din scurt, n-am fi reușit să scoatem nimic de la el.

– Iisuse, de ce v-ați încurcat cu el?

– Fiindcă – dacă-l conduci cum trebuie – este cu adevărat bun. Dar acum îmi reduc fondurile. Îți poți da seama cît ne costă. Am depășit atît de mult bugetul la fiecare număr pe care-l face

el, încît Lace e pe punctul să mă omoare. De obicei este înțelegător, dar de data asta s-a cam exagerat un pic. Spider Elliott are pur și simplu complexul Stanley Kubrick. Dacă n-aș fi așa de bătrînă, probabil că mi-ar trage un șut în fund.

– Refotografiere, zici?

– Și asta nu este totul. M-am obișnuit cu faptul că se culcă cu toate fotomodelele, dar în ultima vreme mi-am dat seama că nu a mai făcut nimic cum trebuie. Fotografiile sînt pur și simplu proaste. Va trebui să refacem ediția de noiembrie în întregime, cu un alt fotograf. Dacă te gîndești bine, este numai vina mea. Cînd o să mă învăț minte să nu mai am încredere în puști neexperimentați? Dar să lăsăm deoparte poveștile mele de groază, Dennis. Îmi pare rău că m-am jeluit în fața ta, dar a fost una dintre cele mai triste experiențe ale anului. Hai să uităm – povestește-mi ce mai este pe la magazinul tău. Cum te descurci cu noul contabil? După părerea mea reclamele sînt grozave, cu ce agenții lucrezi?

– Zău, Spider, pur și simplu nu înțeleg de ce ești atît de supărat. Vocea impenetrabilă a Melaniei nu exprima nici un pic de furie, ci doar o mirare ușoară. Încă nu știu exact cum a aflat Wells Cope de mine, dar am verificat la biroul lui și am aflat că vrea doar să mă duc acolo și să dau o probă. Ei spun că n-o să dureze decît vreo două săptămîni – nu este o veșnicie – și, oricum, pare interesant. Te porți de parcă n-ai ști că este unul dintre cei mai importanți regizori de la Hollywood. În timp ce vorbea, Melanie stătea într-unul din scaunele imense, din pînză, ale lui Spider, făcute mai mult pentru a te tolăni în ele, decît pentru a ședea normal, dar atitudinea ei continuă să fie rezervată și ușor afectată. Oh, Spider, știu că există o șansă la un milion să iasă ceva de aici, dar ei suportă toate cheltuielile și, în plus, am ocazia să văd și California.

– Și dacă nu te mai întorci de la Casbah? N-ai mai auzit de oameni care s-au dus la Hollywood numai pentru două săptămîni și n-au mai fost văzuți niciodată luîndu-și prînzul la Gino's?

Prostii. Dincolo de încercarea lui de a glumi, se

ascundeau teama şi nevoia de a o păstra lîngă el. Dar Melanie era mai hotărîtă ca oricînd să plece. În primul rînd, Spider începuse să facă insinuări ridicole în legătură cu Harriet, care încercase doar s-o mîngîie. Era bucuroasă că refuzase categoric să-l asculte. Acum încerca s-o împiedice să dea proba aceea de film. La început, cînd lucra cu Spider la numărul din septembrie, se gîndise că el era unul dintre cei mai interesanţi şi imprevizibili bărbaţi pe care-i cunoscuse – atît de sigur de talentul lui, capabil s-o ajute să facă ceva ce nu-şi închipuise că va reuşi vreodată – dar în ultima vreme devenise la fel ca ceilalţi, cerînd mult mai mult decît intenţiona ea să ofere. Pentru că îl lăsase să facă dragoste cu ea, asta nu înseamnă că are vreun drept asupra ei. Auzi, drepturi!

Spider o ridică brusc de pe scaun şi o aşează cu grijă pe pat.

– Dragostea mea, micuţa mea dragoste, lasă-mă să fiu sclavul tău. Voi face numai ce vrei tu, draga mea, numai ce vrei tu. Era profund cutremurat de profunzimea pasiunii lui. Luată prin surprindere, Melanie îşi dădu seama că nu va fi uşor să scape de Spider, mai ales cînd se afla într-o asemenea stare. El ştia că ea va zbura cu primul avion de mîine. Era mai simplu să-i satisfacă toanele. Stătea pe spate, docilă, în timp ce el o dezbrăca, apoi îşi scoase şi el rapid hainele, trupul lui de atlet părînd imens în lumina difuză din cameră. Ea îşi propuse să nu facă nici o mişcare, să stea doar întinsă pe pat şi să-i lase lui întreaga iniţiativă.

Spider se aplecă cu dragoste asupra ei, uitîndu-se fix în ochii ei mari. Penisul i se întărise atît de mult încît stătea orizontal, faţă de abdomenul lui, în timp ce îngenunchea. Ea nu-i aruncă nici o privire. Spider îi sărută gura minunată, cu vîrful limbii conturîndu-i buzele de parcă le-ar fi creat atunci. Cînd ea nu-şi deschise buzele pentru a-i primi sărutarea, el crezu că în felul acesta îi dădea de înţeles că ar vrea să-i sărute sînii. Se lăsă înapoi pe călcîie, apoi se aplecă înainte, îi luă ambii sîni în mîini şi acordă fiecăruia atenţia cuvenită, gîdilîndu-i sfîrcurile cu limba pînă cînd se întăriră, apoi sărutîndu-le minute în şir. În încăpere era o tăcere deplină, tulburată doar de zgomotul făcut de el. O singură dată o întrebă dacă-i place şi dacă se simte bine, şi ea se

mulțumi să mormăie ceva. După mult timp, Spider îi presă sînii, strîngîndu-i laolaltă, pînă cînd sfîrcurile aproape se atingeau. Ținîndu-i cu hotărîre în mîini, îi alinta și îi săruta în toate modurile posibile, scoțînd diferite sunete. Sînii îi erau umezi și roz și brusc el simți că sînt mai mari, și mai plini ca de obicei. În tot acest timp ea rămase cu brațele întinse pe lîngă corp. Spider se gîndi că în ciuda aparențelor, de bună seamă că era pregătită. Alunecă în josul patului, pentru a o penetra.

– Nu, șuieră ea. Ai spus că vei fi sclavul meu. Nu vreau să intri în mine – îți interzic cu desăvîrșire. Nu ai voie!

– Atunci știi ce trebuie să facă un sclav bun, nu-i așa? spuse el pe un ton grav, incitat de interdicția ei. Acel lucru pe care nu mă lași niciodată să ți-l fac – de aceea ai un sclav.

– Nu știi ce vorbești, spuse ea fără intonație, dîndu-i tacit permisiunea.

El își puse palmele sub fundul ei. Ea își împreună rapid mîinile deasupra sexului, dar nu rosti nici un cuvînt în semn de protest. Spider își strecură limba printre degetele ei și împinse puternic și nerăbdător pînă cînd ajunse la părul ei mătăsos și la pielea caldă. Ea continuă să tacă. Victorios, el îi desfăcu larg picioarele, o apucă bine de talie și îi dădu mîinile la o parte. Alunecă mai mult în josul patului, presîndu-și penisul de pat și-și fixă capul exact deasupra sexului ei. Părul de-abia dacă-i acoperea acea zonă delicioasă. O sărută cu pasiune pînă cînd i se umezi părul pubian. Apoi, folosindu-se numai de vîrful limbii, o mîngîie de mai multe ori, pătrunzînd în interiorul secret. Continuă să exploreze acel labirint, înainte de a împinge cu limba, în sus, spre vaginul ei. Repetă mișcarea și încercă să o excite cît mai tare.

– Nu! Oprește-te! Adu-ți aminte de promisiunea ta – nu ai voie mai departe, gîfîi ea, începînd să se zvîrcolească agitată. El o ținu bine cu mîinile, apoi împinse cu limba și îi găsi clitorisul. Era mic, aproape ascuns, dar de îndată ce-l găsi, îl mîngîie cu insistență, de mai multe ori. Între timp, fără să-și dea seama, se freca cu penisul de cearșafuri. Brusc, fata tăcută începu să se miște doritoare spre el, de parcă ar fi vrut să pătrundă cu totul în

gura lui. Se împinse spre fața lui, abandonîndu-se total dar mormăind. „Indiferent ce ai face... dar nu intra în mine... ține-ți promisiunea, sclavule". În vreme ce el continua s-o excite, o auzi gemînd puternic, de parcă s-ar fi abținut să nu țipe. Uită de el însuși, concentrat asupra sexului ei larg deschis, în care nu avea voie să intre, fiindu-i permis doar să provoace plăcere. Dintr-o dată ea rămase nemișcată, cu toți mușchii înțepeniți. Apoi fu scuturată de contracții și țipă. După ce-i provocă orgasmul, Spider nu mai putu îndura tensiunea și împroșcă puternic patul cu spermă.

Se depărtară unul de celălalt, extenuați, copleșiți de intensitatea trăirii. După un minut, Spider, încă lungit pe burtă, îi simți mișcarea.

– Stai liniștit... mă duc pînă la baie. Ea se dădu jos din pat, iar el rămase lungit acolo, mult prea fericit și obosit ca să o urmărească cu privirea. În sfîrșit a reușit, se gîndi el, în sfîrșit, în sfîrșit. Deci asta își dorise ea tot timpul. Ce fetiță rușinoasă, draga de ea, să-i fie ei jenă să facă ce-i plăcea cel mai mult – data viitoare voi ști exact ce am de făcut – și îi voi oferi din plin această plăcere, în mod repetat... Tot gîndindu-se, adormi...

Cînd se trezi, ea plecase.

– Val, draga mea Val, spune-mi adevărul. Crezi că am ajuns paranoic?

Valentine îl privi cu atenție pe Spider. El se ghemuise în scaunul ei mare, de parcă i-ar fi fost frig, din păr îi curgeau sudori reci de transpirație, iar pielea i se încrețise în jurul gurii și ochilor. De ce, se întreba ea, își simțea inima frîntă pentru el? El era cel mai bun prieten al ei și nimic mai mult. Desigur, prietenia era un lucru important, mult mai important chiar decît dragostea, căci era un sentiment trainic, în timp ce dragostea... uite unde-l adusese pe el dragostea. Ea ar fi putut să-l avertizeze în privința Melaniei, dar n-a vrut să se amestece.

– Ești mai prost decît am crezut atunci cînd te-am întîlnit prima oară, Elliott, spuse ea blînd.

– Hm?

– Bineînțeles că nu eşti paranoic. Într-o noapte ai văzut-o pe Harriet Toppingham încercînd să facă dragoste cu prietena ta micuță. O săptămînă mai tîrziu, micuța ta prietenă pleacă în California, iar noul tău agent te sună să te anunțe că ți s-au contramandat toate angajamentele pentru această săptămînă, nu numai la „Fashion", dar şi la alte trei agenții de publicitate. Iar acum îți spune că nu ți-a găsit nimic nici pentru săptămîna viitoare şi că nici măcar nu poate arăta cuiva fotografiile tale, căci nimeni nu vrea să le primească. Ar fi o nebunie din partea ta să nu faci o conexiune între aceste fapte.

– Dar mi se pare greu de crezut! De ce ar face cineva aşa ceva? Ce a crezut Harriet că o să fac? O să dau un anunț public – o să comunic ştirea pe postul național? O voi şantaja sau o voi provoca la duel în zori de zi? Nu avea nici un motiv să mă distrugă.

– Elliott, uneori eşti tare naiv. Mi-ai povestit multe lucruri despre această Harriet Toppingham şi despre felul ei de a fi, şi îți pot spune, ca una care a crescut numai printre femei, aproape toată viața, că este o femeie rea. Chiar nu-ți dai seama? Nu poți să te pui în situația ei şi să-ți imaginezi cum s-a putut simți o femeie ca ea cînd a văzut că nu îngenunchezi în fața ei să-i săruți urmele paşilor? Cum face toată lumea din jurul ei? Valentine dădu furioasă din cap pentru a-şi sublinia cuvintele. Am cunoscut multe femei ahtiate după putere şi ştiu că sînt în stare de orice pentru a o păstra. Te-ai gîndit că numai pentru simplul motiv că este femeie, trebuie neapărat să te placă? Elliott, ştiu că eşti considerat un tip foarte drăguț, dar nu eşti pe placul ei.

– Crezi că numai despre înclinațiile ei sexuale este vorba?

– Nu numai. Probabil că mai devreme sau mai tîrziu tot s-ar fi ajuns aici, cu sau fără Melanie. Tu nu i-ai dat ce-şi dorea ea, ceea ce-i oferă fiecare bărbat cu care face afaceri.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, Val. Întotdeauna am respectat-o – toată lumea o respectă – şi eu am făcut tot ce-am putut pentru ea, şi ea ştie acest lucru.

– Dar îți era frică de ea?

– Bineînțeles că nu.

– Ei vezi... spuse ea satisfăcută. Fără comentarii.

– Mai este ceva, ceva foarte ciudat, legat de felul în care Melanie a vorbit la telefon, mormăi el în final, rupînd tăcerea care se lăsase între ei. Se simțea rușinat și umilit de slăbiciunea lui. Ea nu mi-a spus clar cum merg lucrurile, numai că munceşte din greu, dar părea, după voce, că se află la o distanță mai mare de 3 000 de mile. Mă întreb dacă nu cumva vrăjitoarea aia bătrînă i-o fi spus niște minciuni neruşinate... Se opri, văzînd expresia de milă și uimire de pe chipul serios al Valentinei. Nu eşti de aceeaşi părere? Tu te gîndeşti la altceva. Spune-mi! El nu putea să uite ultima noapte petrecută cu Melanie, cînd crezuse că, în sfîrşit descoperise secretul care o făcea pe Melanie să i se abandoneze total. Dar cînd vorbise cu ea la telefon, i se păruse mai rece și mai distantă ca oricînd.

– Elliott, nu este deloc treaba mea, ce se petrece între tine și Melanie. Poate că era copleşită de noua ei viață. Mai bine am deschide o sticlă de vin și între timp eu o să încălzesc un pic...

– Iisuse, Val! Mă faci să mă gîndesc la povestea cu mama al cărei fiu a venit tîrîndu-se în casă, căci sîngera de la rănile provocate de cinci împuşcături. „Mai întîi mănîncă și după aceea vorbim", i-a spus ea. Încetează te rog cu mîncarea și spune-mi exact ce crezi despre Melanie. Îmi dau seama întotdeauna cînd minți, aşa că nu mai încerca să faci pe drăguța cu mine. Și, în plus, problema asta te priveşte și pe tine. Eşti singurul meu prieten.

– Și la ce sînt buni prietenii? glumi Valentine, încercînd să tragă de timp pentru a găsi cuvintele potrivite.

– Spune-mi, insistă el. Ce crezi tu că se întîmplă... spune-mi părerea ta... n-o să ți-o iau în nume de rău... dar cineva trebuie să vorbească cu mine.

– Elliott, cred că în acest caz tu n-ai nici o vină. Am impresia că Melanie vrea ceva ce tu nu-i poți da. Aşa am crezut din prima zi în care am văzut-o. Nu este o fată fericită – nici

chiar tu nu o poți face fericită. Nu, nu mă întrerupe. Dacă cineva ar fi fost în stare s-o facă fericită, acela ai fi fost tu. Dar pe ea nu bărbații o interesează. Nici femeile. Nu altă persoană; este vorba de altceva.

– Ție pur și simplu nu prea îți place de ea, spuse Spider, reprimîndu-și resentimentele.

– Poate că este exact cum spune Colette „Frumusețile deosebite nu prea atrag simpatiile".

– Colette!

Valentine continuă ignorîndu-l.

– Poate că e vorba numai de visul, tipic american, de a deveni un star de cinema. De ce a plecat așa repede? A trebuit să amîne angajamentele dintr-o săptămînă? De ce crezi că n-ar avea și Melanie exact aceleași ambiții ca și alte zece milioane de fete americane? Este destul de frumoasă...

– Destul! țipă el sălbatic.

– Mult, mult mai mult decît atît. Este ciudat, nu-i așa, cum o anumită aranjare a trăsăturilor feței schimbă totul. Gîndește-te, Elliott. Are și ea tot doi ochi, un nas și o gură, la fel ca toată lumea. Dar aerul ei fermecător, magia ascunsă în amplasarea acestor trăsături, creează o mare diferență față de restul oamenilor. Mie, Elliott, trebuie să-ți spun, că mi se pare foarte greu de înțeles – de ce aceste amănunte sînt atît de cruciale pentru tine, tocmai pentru tine din atîția bărbați. Ce minunat trebuie să fie pentru ea să n-aibă nevoie de șarm. Te făcea să rîzi? Te iubea la fel de mult cum o iubeai tu? Te proteja, te mîngîia și nu te lăsa să suferi? Valentine nu se mai uita la el ca să nu-i vadă expresia de neajutorare întipărită pe chip, dar nu voia să se oprească. Trebuia să-i spună ceea ce gîndea de mult timp. Am văzut cît de tare te fascina firea ei misterioasă, dar eu cred că misterul pare întotdeauna mai mare acolo unde este mai multă... poliziune. O persoană plină de viață nu este niciodată misterioasă, dimpotrivă. Dacă Garbo ar fi avut ceva de spus despre ea, acum ar fi fost doar o femeie obișnuită.

– Iisuse! Spiritul de observație francez! Cum poți să diseci astfel emoțiile? Este evident că n-ai fost niciodată îndrăgostită!

– Poate... poate nu. Nu sînt nici eu sigură. Acum, la naiba, hai să mîncăm. Tu poți să mori de foame din dragoste, dar în ce mă privește n-am de gînd să sfîrșesc astfel.

Valentine turnă pentru amîndoi vin în pahare și îl privi, ca o mamă grijulie, cum îl bea. În inima ei simțea cum se naște cea mai egoistă dorință, chiar o rugăciune pentru acea insignifiantă Melanie, ca să devină cel mai mare star de cinema.

Melanie locuise în casa de oaspeți a lui Wells Cope. Timp de zece zile, muncise de dimineață pîna seara cu David Walker, un mare profesor de teatru. Majordomul lui Cope o ducea în fiecare dimineață pînă la casa lui Walker din Hollywood Hills, și o lua la ora patru. Avea o ciudată senzație de bine. Poate că era o nebunie, dar își inoculase ideea că ar putea să joace pînă la urmă. David nu o copleșea cu laudele, dar, pe de altă parte, nici nu o critica așa de tare cum se așteptase ea. Iar alaltăieri, înainte de probă, o sărutase părintește, urîndu-i noroc – ea nu credea că proceda așa cu oricine.

Seara, cina cu Wells, întotdeauna la el acasă – o casă ca un vis plin cu flori, tablouri, cristaluri, argintărie și muzică. Nu mai întîlnise niciodată un om ca el. Înțelept, discret, reținut, distant, deștept, nespus de înțelegător, fără să vrea nimic de la ea, și totuși dornic să se afle în compania ei. Într-un fel și-ar fi dorit ca el să nu fi văzut niciodată testul de astăzi – ca viața de pînă atunci să fi continuat la infinit în același fel, plină de siguranță, o lume liniștită unde nimeni nu-i pretindea nimic, decît să joace alte personaje – se simțea atît de bine acolo. Îi plăcea foarte mult să se prefacă că este altcineva. Nu mai simțea acea veche nevoie să se vadă pe sine cînd juca un rol.

În depărtare zări porțile deschise și Mercedesul lui Wells intrînd în curte. Dar el nu se îndreptă ca de obicei spre casă. Traversă grădina, trecu pe lîngă piscină, merse pe pajiște și veni în locul unde stătea ea, cu un pahar în mînă și cu o carte în poală. El îi luă cartea și băutura și le puse pe masă. Apoi o apucă de ambele mîini și o ridică în picioare. Ea n-a trebuit să întrebe

nimic – vederea chipului său era de ajuns. Dar întrebă, doar aşa din pură plăcere.

– Pot să joc?

– Bineînţeles. El era triumfător, transfigurat.

– Şi acum? Se simţi cuprinsă de o bucurie neaşteptată, pe care totuşi, în mod inconştient o aşteptase, o bucurie fără margini, ca la naşterea grea a unui copil, după ce totul s-a terminat cu bine.

– Acum, te voi inventa. Nu asta ai aşteptat tot timpul?

– Toată viaţa! Toată viaţa!

În acea seară, Wells Cope o duse pe Melanie la „Ma Maison" şi o prezentă tuturor cunoscuţilor. El nu dădu nici o explicaţie în legătură cu persoana ei, dar Melanie era conştientă că jumătate din oamenii de acolo se uitau spre masa lor, cînd se credeau neobservaţi. Le putea simţi lăcomia din priviri, curiozitatea nestăvilită, chiar şi atunci cînd nu le vedea ochii. Se simţea teribil de bine.

După cină, Wells Cope a făcut dragoste cu ea pentru prima oară. A fost perfect, se gîndise ea mai tîrziu, ca un vals liniştit. El petrecuse aproape o oră uitîndu-se la trupul ei gol, întorcînd-o pe o parte şi pe alta, atingînd-o şi cercetîndu-i fiecare porţiune a corpului, cu degetele lui răbdătoare, ca un orb pierdut într-un vis în care nu avea nevoie de participarea ei mai mult decît trebuia. În cele din urmă, cînd în sfîrşit o posedă, a fost ca o continuare a visului – deliberată, languroasă şi plină de graţia cărnii, cu nici unul din acele gesturi dulci, fierbinţi şi pline de ardoare, de care se temea. Dar cel mai minunat era faptul că pe el nici măcar nu-l interesase dacă ea ajunsese la orgasm. De ce alţi bărbaţi pun întotdeauna această întrebare? Nu era treaba nimănui, decît a ei. Ea nu avusese nici un orgasm, dar se simţise extraordinar de bine, ca o pisică mîngîiată pe blană în direcţia potrivită, ore în şir. Şi cînd se ridicase din pat, el părea că ştie, fără s-o întrebe, că ea nu petrecuse niciodată o noapte întreagă cu un bărbat. O lăsase să se întoarcă în linişte la casa de oaspeţi,

privind-o numai cu ochii lui visători, plini de promisiuni, pe care ştia cu siguranţă că şi le va ţine.

25 iulie, 1976

Spider,

Te rog să nu-mi mai telefonezi. N-o să-ţi mai răspund la telefon. Nu faci decît să mă deranjezi şi nu vreau să fiu deranjată. Nu ştiu de ce, dar niciodată nu m-am priceput să conving oamenii şi să-mi argumentez părerile, dar poate reuşesc să te conving în scris. Nu te iubesc şi nu am de gînd să mă mărit cu tine. Nu mă întorc la New York – rămîn aici, şi de îndată ce Wells găseşte ocazia potrivită voi începe turnarea unui film.

De ce nu poţi înţelege că între noi s-a terminat totul?

N-ai putut ghici din felul în care ţi-am vorbit de cîte ori m-ai sunat? Acum îmi dau seama că tu ai încercat să mă legi strîns de tine. Voiai să pui stăpînire pe fiecare părticică a trupului meu, exact ca un canibal. În ultimele săptămîni cît am stat cu tine, de-abia dacă mai puteam respira – mă sufocai. Cred că îţi dai seama că nu ai de ales. Te-am părăsit pentru totdeauna. Sper că sînt suficient de explicită.

Pot să joc, Spider. A face filme nu este doar o „idee nebunească", aşa cum mi-ai spus tu la telefon. Cred că mi-am dat seama că pot juca din acea ultimă noapte petrecută la tine acasă, cînd ai insistat să facem dragoste, deşi eu nu voiam. Te-am convins, atunci, că m-am simţit bine, nu-i aşa? Dar n-am simţit nimic. Nimic, îţi jur.

Melanie

John Prince, designerul pentru care lucra Valentine atunci cînd Spider a primit scrisoarea de la Melanie, era unul din regii de pe Seventh Avenue. Îi plăcea să spună reporterilor că, în diferitele sale afaceri, se înconjurase numai de oameni speciali.

„Ei sînt oamenii acţiunii", îi elogia el. „La anumite intervale de timp", continua el explicaţiile „întîlneşti o persoană

extraordinară şi imediat se stabileşte o legătură între tine şi ea – aşa îmi dau eu seama de calităţile oamenilor mei – este pur şi simplu vorba de instinct."

De fapt, această trupă de asistenţi, printre care se număra şi Valentine, erau aleşi numai pentru talent, putere de muncă şi îndemînare. Prince nu împrumuta niciodată numele său unui producător numai pentru bani, fără să chibzuiască îndelung. Dacă un set de cearşafuri şi prosoape purta numele „John Prince", însemna că el aprobase personal designul, care se potrivea cu imaginaţia lui, transpusă în realitate de oamenii săi. La fel se întîmpla şi cu costumele „lui" de baie, pantofii, impermeabilele, bijuteriile, eşarfele, ochelarii de soare, perucile, curelele, blănurile, hainele de stradă şi parfumurile. Prince era mult prea grijuliu cu reputaţia lui de designer şi pretenţios pentru a se ghida numai după instinct în alegerea oamenilor săi.

În ceea ce o priveşte pe Valentine, o angajase pe nevăzute, bazîndu-se numai pe schiţele ei pentru Wilton. Cînd fata îşi făcuse apariţia în biroul lui, îi făcuse o impresie bună, căci intuia în ea o persoană activă cît pentru doi. Intrase mărşăluind, cu pletele ondulate strălucind frumos deasupra ochilor ei de un verde-pal frapant. Deşi Valentine folosea de obicei rimel negru pentru gene, care-i accentua aerul de franţuzoaică din Rue du Faubourg-St. Honoré astăzi recursese la unul verde, pentru a distrage atenţia de la corpul ei. De cînd aflase despre Alan Wilton slăbise foarte tare, astfel că se văzuse nevoită să îmbrace un poncho portocaliu-ruginiu, pus peste costumul maro, care acum atîrna pe ea.

– Ei bine, pisicuţo, simt că-mi pot încălzi mîinile în apropierea ta, spuse el linguşitor, ridicîndu-se de pe scaun pentru a-i da mîna. Prince o conduse pe Valentine spre un fotoliu Chesterfield, îmbrăcat în piele, care era aşezat în faţa biroului său. Încăperea semăna cu fumoarul unui club distins din Londra, placat cu lambriuri de lemn negru, şi ticsit cu cărţi frumos legate în piele. Prince era absolventul unei şcoli înalte, „Des Moines", după numele unui om care reprezenta încarnarea unui nobil englez. Nu vorbea cu accent britanic în semn de bună creştere,

ci din cauză că era un antitalent lingvistic. Acest bărbat solid, agreabil, cu părul cărunt, avea o față plăcută. Prince arăta, în același timp, și ca un militar britanic de rang înalt, îmbrăcat în haine civile, și ca un turist plin de noroc. El crease această impresie, combinînd în mod artistic diferite modele din colecția lui pentru bărbați și purtînd întotdeauna numai stofă englezească cadrilată – cu excepția unei broderii în spic. Dacă purta pantaloni dintr-o stofă maro combinat cu alb, vesta era confecționată dintr-o stofă cadrilată, verde cu maro, Glen, jacheta dintr-o stofă aspră cadrilată, al cărei guler se asorta cu cravata Paisley. Întotdeauna tînjise după un baston, dar pînă la urmă se mulțumise cu o umbrelă. Unul dintre angajații lui spusese odată că Prince trebuie să fie nemuritor, deoarece nu are nimic destul de sobru cu care să fie înmormîntat. Prince se considera, în secret, un mare nobil, poate Ducele de Northumberland, înconjurat de o bandă de cartofori. Nici una din aceste fantezii extravagante nu-l împiedica să fie unul dintre cei mai bogați designeri din Statele Unite.

– Cînd am vorbit cu agentul tău ieri, îi spuse el Valentinei, i-am explicat că aș vrea să lucrezi direct cu mine la colecția mea de modele pentru femei. Nu mă interesează motivele pentru care ai plecat de la firma lui Wilton, dar trebuie să stabilim de la bun început că numele tău nu poate fi asociat cu colecția mea. Vezi tu, draga mea, o să rămînem asociați pînă cînd vei pleca în altă parte, unde vei fi cap de afiș – ceea ce fără îndoială se va întîmpla mai devreme sau mai tîrziu – dar, între timp numai eu voi semna colecția.

Cînd Valentine dădu ușor din cap, dîndu-i de înțeles că a priceput, el se gîndi că avusese dreptate – ea intrase în conflict cu acel poponar vestit și nesuferit, Sergio. Agentul ei, Elliott, indiferent cine o fi fost, părea de încredere, dar într-un fel, el nu credea că asta este toată povestea. Iar Alan Wilton se grăbise foarte tare s-o laude peste măsură. Dar oricum, intrigile de la alte firme nu-l interesau – Dumnezeu știe, avea destule probleme sub propriul lui acoperiș. Chiar acum era ocupat cu crearea unor produse pentru bărbații proaspăt căsătoriți și după șase luni

chimistul încă nu venise cu o combinație reușită. Criteriul lui era următorul „Oare Ducele de Edinburgh l-ar folosi?" și într-un fel sau altul răspunsul era negativ. Insistă bătrîne, insistă, se încuraja el singur, imperiul nu a fost clădit într-o singură zi.

Dintre toți designerii bărbați din lumea modei americane, aproape 95%, dacă nu mai mult, sînt homosexuali.

Fiecare avea felul lui diferit de a se purta. John Prince se individualiza prin stilul său nobil englezesc, pregnant masculin și temperat de descendența sa occidentală. Alții erau homosexuali austeri, obișnuiți să poarte în permanență ochelari negri și să se îmbrace cu grijă, într-o uniformă alcătuită din pulovere negre pe gît și pantaloni negri, arătînd de parcă tocmai ar fi descins de pe altă planetă. Locuiau în apartamente mobilate numai în oțel, plastic și sticlă, atît de spațioase și elaborate încît te crispai numai cînd te uitai la poza locului în care trăiau, fără nici o urmă de confort. Urma o categorie de homosexuali drăguți, stil Gatsby, frumuseți tinere îmbrăcate în sacouri perfecte de culoare albastră și pantaloni albi, cu figuri inocente, cu cămăși bleu Ivy League, deschise larg la gît, și cu pulovere Shetland, gata de a se avînta pe un iaht și de a ridica ancora. De asemenea, mai există o categorie de homosexuali mai în vîrstă, oameni de afaceri, cu o situație mult prea solidă pentru a se preface, care umblau în blugi și jachete ciudate, fără nasturi. Toți acești designeri sînt foarte căutați pe post de musafiri și însoțitori, de cele mai puternice – dar singure – femei din țară. Fără oaspeții lor homosexuali, foarte puține gazde din înalta societate se încumetă să organizeze o petrecere.

De asemenea, există și o mică grupă de homosexuali căsătoriți, ale căror soții sînt în general pe cît de decorative pe atît de deștepte. Ei își fac un titlu de glorie din arta de a trăi bine, posedînd minunate apartamente și conacuri la țară în care dau mici petreceri rafinate, în jurul unor mese ce ar putea foarte bine să figureze printre exponatele unui muzeu de porțelanuri fine și meșteșuguri. Absența acestui grup face ca orice petrecere de societate sau conferință de presă să pară incompletă.

Programul în lumea modei este dictat de mafia homo-

sexualilor. Din cauza stilului diferit de viață a membrilor săi, un asemenea club nu-i permitea unui bărbat normal să promoveze. În ce privește femeile, un număr important de designere, ca Holly Harp, Mary McFadden, Pauline Trigere și Bonnie Cashin, cărora li se adaugă nume bune, din California, acestea au fost cooptate într-un număr restrîns.

O alianță durabilă se stabilește între designerii homosexuali și oamenii de afaceri heterosexuali care dețin firmele respective și se ocupă de finanțare. În general evrei, sau oameni bogați atașați de familie, cu legături strînse cu comunitatea evreilor din New York, aceștia desfășoară o gamă variată de acțiuni filantropice. Datorită lor se menține echilibrul balanței de pe Seventh Avenue. În afara afacerilor, între ei nu există aproape nici o legătură, cu excepția unei petreceri la magazin, în scop publicitar, sau a evenimentelor din lumea modei, cum ar fi decernarea premiilor Coty.

Designerii homosexuali sînt stăpîni pe aproape toate lucrurile din New York. Dacă se deschide un nou restaurant, ei îl descoperă primii; un nou artist, un nou balet, un nou loc de dans, un nou coafor, se poate bucura sau nu de succes după voia lor. Sînt ca niște staruri cu toate privilegiile aferente și la fel de încrezuți. Fiecare dintre ei își formează o curte proprie, care gravitează în jurul său, felul lui de a fi dînd de înțeles că este superior umanității plictisitoare. El reușește să-i convingă și pe cei care-l urmează că este mai inteligent, mai îndrăzneț, mai rafinat, mai experimentat, sofisticat, șiret, cunoscător și, în special, mult mai amuzant decît ceilalți.

Nimeni nu se pricepea mai bine la toate acestea decît John Prince.

Oamenii de acțiune erau, în esență, adevărata lui familie. Își urma impulsurile ce-l mînau spre un comportament altruist, căci lăsa impresia că se născuse să fie patron și nu părea niciodată mulțumit, dacă nu era înconjurat de asociații săi, pe care îi considera în secret „cortegiul lui".

După o zi de muncă, Prince își muta curtea în casa lui din oraș, din East Seventies. În mod original îi fuseseră alăturate

două locuințe. Cînd le-a cumpărat, a dărîmat zidul despărțitor. Cele două case gemene fuseseră unificate printr-o fațadă nouă Palladian, construită din marmură gălbuie, cu o intrare impunătoare. În interiorul casei era o scară cu trepte largi, care ducea în sus spre cele patru etaje, prin vechiul centru al celor două case, ce fusese complet schimbat. Prince epuizase stocul rar de la Stair and Co. şi Ginsberg and Levy, doi dintre cei mai vestiți vînzători de antichități din lume, înainte de a-şi da seama că – pînă şi el – avea nevoie de un decorator. Într-un an de zile „„Sister" Parish – domnul Henry Parish al II-lea, decoratorul preferat al tuturor, faimos pentru dormitoarele lui seducătoare şi combinația voluptuoasă de culori, ca şi decorarea Camerei Ovale de la Casa Albă şi pentru amenajarea apartamentelor particulare ale lui Kennedy – i-a dat casei un aer de noblețe incontestabilă. În mod justificat, el se abținuse să-i facă domnului Parish o aluzie la dorința lui ca pe draperiile patului său cu baldachin Chippendale să aibă brodat, în fir auriu, un blazon de familie – ghicise cumva că bunica lui autoritară din Maine n-ar fi fost de acord cu aşa ceva. Şi nici nu îndrăznise să aducă vorba de galeria de tablouri după care tînjea, dar altfel era foarte satisfăcut cu casa lui impunătoare.

Prince avea chiar un majordom – iubitul lui de mai mulți ani, Jimbo Lombardi, un bărbat fălos, frumos, care nu măsura mai mult de 5 picioare şi patru inci, dar era un scandalagiu înnăscut, şi, în acelaşi timp, unul dintre cei mai decorați subofițeri din Coreea. Cînd nu se ocupa de exterminarea eficientă a inamicului, Jimbo era un pictor talentat, dar foarte leneş, căci prefera să trîndăvească după-amiezele în atelieiul frumos amenajat, pe care Prince îl construise pentru el sub o cornişă. Dimineața, la cîteva ore după plecarea lui Prince la birou, Jimbo se deplasa spre etajele inferioare ale casei, unde el, bucătarul şef, Luigi şi cele două cameriste robuste, Renata şi Luchiana, stăteau de vorbă, povestind tot felul de întîmplări evocatoare, legate de copilăria în stil italienesc a lui Jimbo, din îndepărtatul şi exoticul Bridgeport, Connecticut. Jimbo se ocupa de meniu,

de lista invitaților și de toate celelalte amănunte legate de organizarea petrecerilor din acea săptămînă.

Dacă Prince era născut pentru a fi gazdă, Jimbo avea vocație pentru funcția de maestru de ceremonii. Era un adevărat geniu în crearea unei atmosfere animate și pline de umor de calitate, la fiecare petrecere, și avea ochiul format pentru a descoperi la alte petreceri potențialii „oameni de acțiune", pe care îi racola și îi încorpora în grupul social al lui Prince.

Jimbo o alese pe Valentine dintr-o singură privire, cînd o întîlni pentru prima oară. El avea o poziție sigură în viața lui Prince, fiind o persoană indispensabilă, la care Prince ținea foarte mult și de aceea își putea permite să-și dea frîu liber sentimentelor. În ultima vreme se cam plictisise de musafirii obișnuiți ai lui Prince: un bărbat negru, slab, fotomodel, înalt de 6 picioare și 7 inci și cel mai sălbatic dansator de disco din New York; o designeră de bijuterii originară din Brazilia, dintr-o familie de aristocrați, care-și purta ostentativ cele trei cruci de aur grele, peste îmbrăcămintea stil sport; un flăcău portorican care picta minunat pe mătase; un superstar agitat de la Hollywood care zbura regulat la New York, între două filme, pentru a-și comanda o nouă garderobă de la Prince și care se entuziasma de geniul lui creator; un cuplu de tineri căsătoriți ce proveneau dintr-o veche familie din Philadelphia care-i aduceau lui Prince haşiş, pe care nu și-l dorea, pentru ca apoi să-l consume tot ei; un balerin rus, legendar, care plecase de atîta timp încît IRS îl considerau unul dintre americanii săi preferați. Nu că ei n-ar fi fost încă oameni activi – dar era timpul ca trupa să se înnoiască cu figuri noi.

Jimbo simți că Valentine nu voia nimic de la Prince. Avea alura unui om mulțumit de sine însuși, ca o carapace drăguță dar durabilă, și nu dădea semne că ar intenționa să intre în banda lui Prince. Nimic nu l-ar fi putut intriga mai tare pe Jimbo, obișnuit cu oamenii care ar fi făcut orice să fie cooptați în cercul de prieteni al lui Prince. Dar Prince nu numai că-și distra musafirii în propria lui casă, dar adesea îi ducea în oraș, umplînd cu ei jumătate

dintr-un restaurant, sau cumpăra două rînduri de locuri, la cel mai bun spectacol de pe Broadway, ducîndu-se cu ei toți acolo, ca la o paradă elegantă de la circ. Alteori îi lua la diferite expoziții cu scop caritabil, ori la o petrecere dată de vreo persoană interesantă. Intrarea lui Prince în orice loc era adesea fotografiată de cei de la „Women's Wear Daily" pentru rubrica lor de bîrfă pe care de obicei o citește toată lumea.

Jimbo fusese dintotdeauna genul de homosexual care iubea femeile cu adevărat și, de fapt, aceeași atitudine o avea și Prince. Dar Jimbo se pricepea la crearea unei intimități spontane; era în toate privințele, cu excepția raportului sexual, foarte seducător cu femeile. Valentine, cu părul ei agresiv și atitudinea sa curajoasă, reprezenta o provocare pentru Jimbo.

Ea venise să lucreze pentru Prince la începutul anului 1973 și, la sfîrșitul aceluiași an, curtată și lingușită de Jimbo, se acomodase foarte bine cu grupul lui Prince. Valentine nu făcea nimic ca să-și justifice calificativul de persoană activă – căci așa era din naștere –, dar făcea o notă distinctă prin faptul că nici nu încerca. Nimic nu contează mai mult decît naturalețea în competiția pentru o cît mai bună plasare socială, ca aceea în care erau angrenați oamenii lui Prince. Cînd lumea a constatat că Valentinei pur și simplu nu-i pasă, că putea să accepte o invitație și să se simtă bine sau s-o refuze cu ușurință, că nu se știe din ce motive nu dorea să se afirme, cîștigîndu-și un anumit statut social sau ridicîndu-se pe scara ierarhiei sociale, ea a devenit centrul atenției din acel grup.

Experiența Valentinei cu Alan Wilton, după ce-și revenise din șocul emoțional, o lecuise pentru mult timp de aventuri amoroase. Această rezervă nu exprima o atitudine antisocială, ci încredere în sine, un refuz senin de a se implica în legături serioase. Deși ambiguitatea sexuală a grupului lui Prince i-a permis Valentinei să ocolească anumite relații care s-ar fi transformat în amoruri, înclinațiile ei sexuale reprezentau unul dintre subiectele de discuție preferate, printre membrii grupului. Ei se întrebau dacă nu cumva era lesbiană. Sau avea vreun iubit,

căsătorit, undeva? Sau îi adora pe homosexuali, fiind condamnată să simtă ceva numai pentru bărbații care nu-și doreau o femeie? Nimănui nu i-a trecut prin minte că inima Valentinei, ca aceea a Albei-ca-zăpada din poveste, fusese acoperită de un sloi de gheață care o apăra de dragoste. După părerea lui Prince și Jimbo, ea părea fericită cu postul de asistentă-designer și în anturajul grupului lui Prince.

Din 1973 pînă în 1976, Prince și Valentine au lucrat umăr la umăr. Deși împrumutarea numelui său diferitelor produse îi aducea cel mai bun venit; menținerea prestigiului depindea necondiționat de succesul său cu hainele de gata, care-i aduseseră faima, în primul rînd. Dacă Prince dădea vreodată greș, – și mai multe colecții nereușite, la rînd, îl pot scoate pe oricare designer american din afaceri atît în privința cumpărătorilor cît și a redactorilor de modă – era posibil ca numele lui să nu mai fie solicitat din nou. Prince se gîndea adesea cu furie la pățania lui cu ultimul Christian Dior, care era mort de mai bine de 12 ani cînd au fost inventați pantalonii strîmți care-i purtau numele. Și acesta era numai un caz. Cum de putuse bestia franceză să facă una ca asta – un lucru atît de tipic pentru niște oameni de nimic.

Valentine a învățat cum să lucreze cu Prince, să se descurce de parcă ar fi fost al doilea lui cap. Ea își însușise conceptele fundamentale care făceau ca hainele lui scumpe să se deosebească de altele, la fel de scumpe, ale unui alt designer, și numai un expert ar fi putut spune care din cei doi lucrase la vreunul din desene sau alesese materialul.

Dar Valentine era departe de a fi satisfăcută. Se mulțumea cu ceea ce făcea numai pentru că avea o slujbă bună: Prince o plătea acum cu 45 000 de dolari pe an, și ea avea proprii ei asistenți, dar știa foarte bine că există doar în umbra lui. Altfel spus, ea avea spirit creativ, dar, după concepția lui Prince, nu era decît un discipol, talentat însă limitat la condiția lui modestă. Clientele bogate ale lui Prince nu manifestau receptivitate la nou; ele voiau un lucru în stilul lui, stil pe care să-l recunoască dintr-o privire. Munca Valentinei nu-i dădea nici măcar satisfacția pe care o resimte un fierar priceput, întrucît nici nu putea spune că

oferă ceva publicului încrezător. Valentine nu-şi întrerupse niciodată munca la propriile creaţii. Neinfluenţată de ceea ce purta lumea de pe stradă şi de talentul indiscutabil al lui Prince, ea continuă să umple pagini întregi cu ilustrarea propriilor idei. Numai Spider le vedea, iar fotomodelul era chiar ea. Foarte rar avea timp să-şi croiască vreunul din modelele ei, mai ales de cînd Prince îi cerea să se îmbrace numai în lucrurile create de el, pe care i le oferea gratuit. De fapt, el îmbrăca toate femeile din grupul său, iar Valentine îi era indispensabilă, căci împrumuta hainelor destinate matroanelor bogate, încă destul de tinere şi conservatoare, propriul său farmec care nu putea fi întîlnit la nici una din aceste femei. Cu toate acestea, în fiecare anotimp Valentine îşi făcea cu încăpăţînare cel puţin patru din toaletele desenate de ea, pe care le adăuga la celelalte din dulap. Ea refuza să renunţe la această parte ascunsă a talentului ei.

De mai multe ori pe an, Prince pleca din New York pentru a-şi expune creaţiile la importante parade de modă, organizate în scopuri filantropice în mai multe oraşe din ţară. El se ocupa chiar de o „paradă a modei la faţa locului", foarte nesuferită, dar extrem de profitabilă, pentru care se deplasa personal, împreună cu un grup de intermediari şi două fotomodele, pentru a însoţi modelele colecţiei în vreun mare magazin. Timp de trei zile agitate, încolţit de ziarişti locali de la secţia publicitate şi de cei care se ocupau cu reclama magazinului, prelua comenzi pentru următoarele livrări, de la femeile care se înghesuiau să privească modelele. Oscar de la Renta, Bill Blass, Adolfo, Kasper, Geoffrey Beene, de fapt aproape toţi designerii importanţi, recunoşteau că nimic nu se compară cu o asemenea paradă de modă pentru a suscita interesul femeilor bogate care foarte rar se duceau la New York să facă cumpărături. Nu este numai un mod de a-ţi face sau de a-ţi păstra nişte clienţi importanţi, dar şi o ocazie de a vedea ce aleg acele femei, netulburate de atmosfera pretenţioasă a magazinelor de lux, cînd au la dispoziţie o întreagă gamă de modele.

În vara anului 1976, Prince plănui o călătorie mai lungă decît de obicei. Se decise să combine un spectacol de modă, dat în beneficiul Fundaţiei de Cercetări Gastrointestinale din Chi-

cago, cu o paradă locală la una din reprezentanțele firmei Saks. Și fiindcă se afla pe Coasta de Vest, avea de gînd să meargă mai departe la Detroit și Milwaukee, pentru alte două parade locale. De asemenea, el se decise să facă o călătorie particulară pînă la casa părintească din Des Moines, unde mama lui văduvă ajunsese o celebritate datorită lui, deși, prietenii ei, oameni din pătura muncitoare, aflaseră despre el din clipurile publicitare asupra cărora ea le atrăgea tot timpul atenția.

Valentine simțea tentația acestei ocazii, căreia nu avea puterea să-i reziste. Cu Prince plecat de la birou, timp de o săptămînă și jumătate, ea putea să-și strecoare propriile modele în birou, fără ca cineva să sesizeze acest lucru. Apoi ar putea să roage pe vreun fotomodel de acolo să i le îmbrace. Cel puțin își va da seama cum arată cînd sînt purtate de altcineva. Era foarte frustrant să creezi modele pe care să le probezi doar tu însuți la oglindă. Pe de altă parte, o tulbura ideea că hainele ei sînt mult prea personale. Și se gîndea că nu se vor potrivi pe alte fete, cu un alt ten și altă siluetă.

În ultimul timp, se gîndea visătoare Valentine, nici Spider nu mai fusese prezent ca să i le arate. Nu-l mai vedea deloc de cînd o întîlnise pe Melanie Adams. Chiar și acum, cînd Melanie se afla la Hollywood, Spider se ascundea. Felurile de mîncare pe care le gătea, le mînca singură, prietenia lor părea că se spulberase. Nu voia să recunoască, dar se simțea abandonată în voia soartei. N-ar fi crezut niciodată că ușuraticul Spider putea să se îndrăgostească atît de nebunește, cum se îndrăgostise de acea cățea dezgustător de frumoasă. Era absolut posedat, nenorocitul, iar ea, Valentine, se gîndea că dacă Spider ar fi fost catolic, ea ar fi aranjat lucrurile în așa fel încît să fie exorcizat. În mod sigur că intrase în el diavolul, cum obișnuia să spună mama ei. Fata aceea nu se iubea decît pe ea însăși și asta era evident pentru orice prost, dar ce îndrăgostit ar asculta de rațiune? Sau ce femeie îndrăgostită, adăugă Valentine în gînd, amintindu-și cu tristețe de experiența ei. Se întoarse rapid să-și împacheteze ultimele haine terminate, în saci de plastic opaci. Astăzi se va

duce devreme la birou, înaintea tuturor şi le va agăţa în dulapul ei. Nu exista nici un risc. Beth, fotomodelul de culoare, îi era prietenă şi toată lumea o aprecia pentru că nu se lăsa angrenată în nici o bîrfă.

Cu o jumătate de oră înainte de prînz, Valentine o întrebă pe Beth dacă are un pic de timp în acea după-amiază pentru a proba ceva pentru ea.

– De ce nu acum, Val? Mi-am mîncat iaurtul chiar aici şi oricum n-am plănuit să mă duc nicăieri la prînz. Dacă aşteptăm pînă mai tîrziu s-ar putea să apară ceva cumpărători şi vor avea nevoie de mine în camera de prezentare.

– Oh, chiar vrei acum, Beth? Minunat! Dar, ascultă, ştiu că pare prostesc, totuşi n-ai vrea să le probezi în biroul meu? Aş prefera să nu le vadă nimeni – sînt cîteva lucruri pe care le-am făcut chiar eu, nimic important, dar, ei bine, ştii şi tu cum este domnul Prince...

– Destul cu vorba. Negresa era doar un pic mai înaltă decît Valentine şi la fel de suplă. În alte privinţe erau foarte diferite şi Valentine murea de curiozitate să vadă cum vor arăta hainele pe Beth.

O oră mai tîrziu, amîndouă femeile se prăbuşiră fericite pe canapeaua Valentinei, fiecare purtînd cîte o creaţie de-a ei, în vreme ce hainele celelalte zăceau împrăştiate pe scaune, exact aşa cum le aruncase Beth cînd se dezbrăcase de ele.

– Nu m-am mai distrat aşa de bine de cînd m-am jucat ultima oară cu păpuşile, exclamă Beth. Nu ştiam că sînt aşa de strălucitoare! Iubito, eşti nebună să crezi că n-ar sta bine decît pe tine. Îmi place foarte mult cum îţi vine această rochie, dar asta de pe mine e senzaţională!

– Beth, eşti divină, divină, divină! Valentine era în culmea fericirii văzînd-o pe Beth, care de obicei prezenta hainele cu un aer blazat, cum se ridică pe vîrfuri şi îşi etalează rochia, vrăjită de croiala şi originalitatea ei. Brusc amîndouă au sărit în picioare, simţindu-se vinovate, pe cînd cineva bătea insistent la uşa încuiată, de la biroul Valentinei.

– Cine este? întrebă Valentine, uitîndu-se la Beth.

– Sally, răspunse recepționera. Val, este o urgență, vino repede încoace. Repede!

– Ce se întîmplă... s-a întors domnul Prince? întrebă Valentine, fără să deschidă ușa.

– Mai rău! A venit doamna Ikehorn! Doamna Ellis Ikehorn – și nu vrea să vorbească decît cu domnul Prince sau cu tine. Este furioasă ca dracu' – nu știa că a plecat din oraș. Hai odată... ce mai aștepți? E în camera de prezentare, dar va fi imediat în biroul tău dacă nu vii mai repede.

Beth se și dezbrăcase și-și pusese pe ea halatul gri pe care-l purta în pauză. Ea și Valentine se priveau înspăimîntate. Amîndouă știau, la fel ca toată lumea de pe Seventh Avenue, că Billy Ikehorn, pe care „Women's Wear Daily" o numise „Încîntătoarea vrăjitoare a Vestului", era cea mai importantă și plăcută clientă a lui John Prince. Acum, cînd inaugurase „Scruples", acel magazin de vis din Beverly Hills, despre care vorbea toată lumea modei, însemnătatea ei crescuse și mai mult, căci cumpăra marfă nu numai pentru ea, ci și pentru magazin.

– Beth, du-te și spune-le fetelor să prezinte rapid primul număr! Apoi spune-i doamnei Ikehorn că vin imediat... nu, lasă, va dura prea mult timp... du-te și te schimbă și prezintă-te în camera de paradă, spuse Valentine pe un ton hotărît, trecîndu-și degetele prin păr și încălțîndu-se rapid, dintr-o mișcare. Beth dispăru și Valentine se îndreptă în grabă spre camera de prezentare.

Billy Ikehorn stătea în fața unei vitrine, cu un aer vădit enervat.

– Zău, Valentine... ce naiba caută John în centrul Americii? izbucni ea fără a încerca măcar să-și reprime furia. Am făcut special drumul pînă aici, pe căldura asta îngrozitoare – și descopăr că a plecat într-un turneu de caritate, în loc să-și vadă de afaceri. O privea intens pe Valentine, dar nici măcar furia nu-i altera frumusețea maiestuoasă și întunecată.

– Va fi absolut dezolat cînd va auzi că a pierdut ocazia de a vă întîmpina, doamnă Ikehorn, spuse Valentine, graseind fără

voie, aşa cum făcea întotdeauna într-o situaţie stresantă. Dacă va auzi că nu v-am oferit cel mai bun spectacol, vieţile noastre vor fi în pericol.

– Nu am prea mult timp, răspunse Billy tăios, fără să zîmbească, nevrînd să se lase înduioşată. În cele din urmă se aşează într-o cabină, în faţa unei măsuţe Lucite, la care clienţii îşi scriau de obicei comenzile.

Valentine plesni din degete şi fotomodelele casei, cinci la număr, se perindară în faţa celor două femei, reuşind să se schimbe atît de repede încît nu surveni nici o pauză între prezentările variatelor modele ale colecţiei. Dar, indiferent cît de bine decurgea prezentarea, Valentine observă cu inima grea că doamna Ikehorn nu spunea nimic şi nu-şi nota aproape nimic în carneţelul ei. Ţinuta ei era imobilă, rigidă şi plină de iritare. Nu era posibil să nu-i placă nimic, se gîndi Valentine; colecţia era excelentă. Se întreba cuprinsă de panică dacă nu cumva ţinea minte pe dinafară numerele.

Cînd se termină şi prezentarea ultimului model, Billy Ikehorn trase adînc aer în piept şi spuse pe un ton lipsit de echivoc „Plictisitor, plictisitor". Valentine gemu.

– Am spus „plictisitor" şi am vorbit serios. Este stilul lui Prince, dar nu văd nimic nou; sînt atît de comune încît îmi vine să ţip. Ştiu că se vor vinde, Valentine, nu spun că nu va fi aşa, dar nu mă atrag să le cumpăr. Nu m-a încîntat nici măcar un singur lucru. Nici o rochie – este un eşec.

Valentine ştia că dacă John Prince ar fi fost acolo, el ar fi ademenit-o cu vorbe dulci şi ar fi înveselit-o pe doamna Ikehorn, alungîndu-i starea de indispoziţie şi ar fi determinat-o să scrie în carneţel o grămadă de numere. Ea sări în picioare şi o înfruntă pe femeia formidabilă, convinsă că judecata ei era literă de lege.

Doamnă Ikehorn, vă daţi seama că gusturile dumneavoastră sînt mai presus de acelea ale clientelor obişnuite. Valentine ştia că n-ar fi trebuit să fie atît de îndrăzneaţă, dar trebuia să salveze cumva situaţia. La urma urmei, acum cînd aveţi un nou magazin, cumpăraţi pentru alte femei, care în mod sigur că

nu vor purta ce purtați dumneavoastră... Vocea Valentinei amuți cînd zări o sclipire de interes în ochii lui Billy.

– Ce-i cu rochia asta pe care o porți? întrebă ea pe un ton autoritar. Uimită, Valentine își dădu seama că încă mai purta una din rochiile create de ea. Plecase din birou atît de grăbită încît uitase să se schimbe în rochia lui Prince.

– Rochie? repetă ea.

– Valentine, știu că nu poți face pe proasta, dar acum încep să mă îndoiesc. Porți o rochie. Îmi place rochia asta. Vreau rochia asta. Vinde-mi această rochie! M-am exprimat destul de clar?

– Nu pot. Billy arăta la fel de uluită ca atunci cînd cineva i-ar fi aruncat în mod intenționat un pahar de vin roșu în față. Valentine ar fi rîs dacă n-ar fi fost atît de îngrozită.

– Nu poți? A cui e rochia asta? Sau este secret? Vreau să știu !

– Este rochia mea.

– Evident. Cine este designerul? Să nu-mi spui că e Prince, pentru că-i cunosc foarte bine stilul. Foarte interesant! Cînd șeful lipsește din oraș, tu nici măcar nu-i porți rochiile. Nu-ți plac, Valentine? Acesta-i motivul? Simțindu-i răutatea din voce, Valentine se decise rapid că era mai bine să recunoască adevărul decît să rămînă doamna Ikehorn cu impresia că purta ceva de la concurență.

– Uneori – foarte, foarte rar – îmi fac niște lucruri pentru mine, doar așa ca să nu uit cum se coase la mașină. Asta e tot, doamnă Ikehorn... un lucru ieftin pe care mi-l fac singură acasă. De aceea nu pot s-o vînd.

– Ieftină! Acesta este jerse de bună calitate, Norell, și tu știi mai bine decît mine. Ridică-te și răsucește-te, comandă Billy. Pe cînd Valentine se răsucea fără chef, băiatul care se ocupa de transportul mărfurilor intră cu un cărucior plin cu toate hainele făcute de ea.

– Hei, domnișoară O'Neill, recepționera mi-a spus să vă golesc biroul de hainele astea. Unde să le pun? strigă el.

– Aici și imediat, ordonă Billy Ikehorn.

– Dumnezeule milostiv! exclamă Valentine fără voie.

– Perfect! replică Billy, zîmbind cu şiretenie. Era primul ei zîmbet pe acea zi.

Dacă Valentine mai spera ca John Prince să nu fi aflat ce se întîmplase în absența lui, toate speranțele ei se spulberară la vederea chipului său, cînd a chemat-o la el în birou, imediat după ce s-a întors din călătorie. Era aproape desfigurat de furie. Ea n-ar fi crezut niciodată că acel om generos, pentru care lucrase timp de trei ani, s-ar putea lăsa pradă unui asemenea acces de furie necontrolată. Vocea lui devenise stridentă, aproape de nerecunoscut.

– Ai aranjat lucrurile în lipsa mea, pe la spate, lepădătură ce eşti... căţea necredincioasă... împuţito, trădătoareo, întotdeauna am simţit că nu pot avea încredere în tine... mi-ai înfipt cuţitul în spate, vorbea el cu patos, fluturîndu-i prin faţă o coală de hîrtie.

– N-a fost vina mea... ea a insistat... începu Valentine.

– Nu încerca să mă minţi, neruşinată ce eşti! Citeşte asta! Şi aproape că-i băgă hîrtia în ochi. Recunoscuse imediat scrisul mare, elegant, al lui Billy Ikehorn.

Scumpul meu John,

Mare păcat că n-ai fost de faţă cînd am venit. Mi-a părut rău că nu te-am găsit, dar tot răul spre bine, căci, mi-e jenă să-ţi spun, pur şi simplu nu mi-a plăcut nimic din colecţia ta. Sînt sigură că nu se va mai întîmpla... aşa a fost să fie atunci. Dar am fost încîntată de colecţia personală a Valentinei... atît de fermecătoare, proaspătă şi inedită... Şi sînt disperată căci îmi spune că nu mi le poate vinde.

Pentru Dumnezeu, nu vrei s-o convingi tu? Niciodată nu mi-am dat seama cît de talentată este fata asta. Ar trebui să te mîndreşti cu ea, nu s-o ţii ascunsă.

Ai de gînd să vii la petrecerea lui Mary Lasker pentru dr Salk? Mă gîndesc să vin şi eu. Dacă ne întîlnim, poate ne unim forţele? Îmi lipseşti.

Cu dragoste, Billy

Nu înţelegi cum s-a întîmplat... nu este aşa cum îţi

închipui tu... n-am vrut să i-le arăt... Valentine se opri dîndu-şi sema că el nu-i acorda nici o atenţie.

– Eşti terminată! ţipă Prince la ea. Terminată aici, pe tot SeventhAvenue, cînd vor auzi toţi ce mi-ai făcut... nu mai vreau să te văd niciodată. Cînd mă gîndesc că eu te-am adus şi te-am învăţat tot ce ştii... Niciodată n-am fost trădat în halul ăsta, atît de umilit...

– Ajunge! izbucni în sfîrşit Valentine, nemaiputîndu-se stăpîni.

– Ce-ai spus? Haimana...

– Am spus „ajunge!" N-aş mai sta aici pentru nimic în lume. Îţi vei da seama că greşeşti, dar nimeni nu are dreptul să-mi vorbească în felul ăsta... niciodată! Şi n-am să-ţi suport ţie porcăriile!

Valentine alergă în biroul ei, îşi luă geanta şi părăsi locul fără a spune nimic nimănui. Găsi un taxi şi îi dădu adresa. De-abia atunci începu să tremure. Nu plînse... dar tremura în continuu. Totul era mult prea stupid şi atît de trist.

– Nu sîntem noi cel mai caraghios cuplu? o întrebă Spider cu un aer vesel.

– Cine te crezi, Elliott, Woody Allen? răspunse Valentine.

– Nu, viteazo, asta-i problema ta... De ce oare străinii nu au niciodată simţul umorului? se plînse el.

– Dacă mai glumeşti mult, te scot afară şi te împuşc. Valentine încercă să glumească, dar era mai mult îngrijorată de starea lui Spider, decît de situaţia în care se afla ea. Nebunul de Elliott, atît de vioi, îndemînatic, viteaz, era ca un taur fără frică, ce tocmai fusese rănit de moarte pentru prima oară. Chiar aşa distrus cum era acum, tot voia să facă pe durul.

– Ştii că ai nişte sîni grozavi?

– Elliott!

– Încercam doar să schimb subiectul – să te înveselesc. Şi chiar aşa şi este... sînt mici, dar grozavi, obraznici, tari şi picanţi...

– Du-te la naiba!

– Au, hai, Valentine! Ce-ai zice de un pic de gingăşie şi înţelegere?

– Roşu sau alb?

– Nu contează. Dă-mi din sticla pe care ai deschis-o. El se lăsă pe spate în fotoliu şi bău paharul de vin dintr-o înghiţitură. Începuse cu vodcă de unul singur – destul de multă vodcă –, apoi îşi amintise că, din fericire, Valentine era acasă. Nu-i plăcea să se îmbete singur. Arsese scrisoarea Melaniei, dar fiecare cuvînt îi rămăsese întipărit în minte ca secvenţele unui film de groază. De trei zile şi trei nopţi numai la asta se gîndea. Valentine, nici măcar Valentine, mai ales Valentine nu trebuia să afle ce se întîmplase.

– Mai vrei vin? întrebă ea.

– Dacă insişti. Hei, azi am predat nişte poze. Valentine îşi ridică sprîncenele mirată. Te-aş minţi eu? Obţin slujba în trei săptămîni. A venit o fată, acum vreo trei zile, ca să-i fac nişte poze de testare pentru selecţia fotomodelelor. Era splendidă, dar fără speranţă, o prostituată de lux, deşi nu ştiu dacă am văzut vreodată aşa ceva; n-ar putea să lucreze decît pentru „Hustler". Dar oricum am consumat trei filme. Cele mai sexy poze pe care le-am făcut în viaţa mea. Şi de ce nu? A venit astăzi să le ia şi ţopăia de fericire prin tot atelierul. A fost ziua fericirii unei prostituate. N-am lăsat-o să-mi plătească – deocamdată îmi pot permite. Ce-ar fi să mai deschid o sticlă? spuse el deschizînd-o în timp ce vorbea.

– Elliott. Nu vrei să mănînci ceva?

– Draga mea, ai cultul bunătăţilor. Hai să vorbim despre tine. Nu-mi place cum te comporţi.

– Poftim? Ea se ridică, brusc.

– Da... ar trebui să te duci să-ţi cauţi o slujbă, nu să stai aici şi să bei vin. Nu face bine la ficat. Prince nu este singurul din oraş. De data asta nu voi mai juca rolul agentului... nu mai ai nevoie de mine.

– Slăbeşte-mă cu prostiile tale!

– Slăbeşte-mă cu prostiile... slăbeşte-mă cu prostiile, cu prostiile de tot felul, cînta Spider pentru el.

– N-am intenția să mai lucrez vreodată pe Seventh Avenue. Mi-a ajuns! S-a terminat – nu mă mai poți convinge să mă duc acolo.

– Nu pot să spun că te acuz pentru asta. Dar ce ai de gînd să faci?

– Mă odihnesc. Uite ce este, eu mi-am economisit banii. Nu trebuie să mă grăbesc să iau o decizie.

– Aș vrea să pot spune și eu același lucru. Spider pare dezamăgit. Dacă nu găsea de lucru, agentul lui îl avertizase că nu-i mai lasă atelierul – de fapt, agentul lui era pe punctul de a-l părăsi. Oh, la dracu'. Vreau să propun un toast – pentru doi dintre cei mai talentați oameni din New York, care încă nu s-a îmbogățit. Spider mai goli un pahar de vin și își turnă din nou, vărsînd pe podea.

– Îmi pare rău... o să beau din sticlă... este mai simplu. Se îndreptă clătinîndu-se spre pat și se prăbuși pe el, trăgînd zdravăn din sticlă.

Sună telefonul. Valentine tresări. Nu rămăsese fără locuitori decît de o săptămînă. Se întreba cine putea s-o cheme la ea acasă în acea zi de lucru, atît de tîrziu după-amiaza.

– Da?

– Valentine, la telefon este Billy Ikehorn. Sun din California. Nu știu ce să-ți spun... pur și simplu sînt foarte supărat. Tocmai am auzit ce ți s-a întîmplat săptămîna trecută, de la unul din vînzătorii mei care este vechi amic cu Jimbo. Ți s-a făcut o mare nedreptate, și asta numai din vina mea.

– Nu mai spune!

– Bineînțeles că mă crezi o ticăloasă, și trebuie să recunosc că în ziua aceea nu m-am purtat prea frumos. Dar nimic nu merge bine aici. „Scruples" este unul dintre cele mai frumoase magazine din lume, însă n-am ce vinde și nici oamenii care să-mi organizeze treaba. Atunci eram într-o dispoziție foarte proastă, fiindcă îmi mergeau prost afacerile... nu-ți poți imagina ce îngrozitor este.

– Vai mie !

– Nu ți-o iau în nume de rău că mă învinovățești și ești

supărată pe mine, dar, crede-mă, atunci cînd am scris acea scrisoare am fost convinsă că-ți fac un bine.

– Ai greşit!

– Acum ştiu. Am discutat cu Prince şi am rezolvat lucrurile. Vei avea veşti de la el în curînd... tocmai asta voiam să-ți spun.... numai că nu ştie cum să se apropie de tine după tot ce s-a întîmplat...

– Nu vreau să vorbesc cu el.

– A fost chiar aşa de rău?

– Mai rău decît îți poți închipui.

– Eşti ferm hotărîtă?

– Absolut.

– Speram să spui acest lucru! Valentine, vino să lucrezi cu mine. Poți să vii imediat. Caut în disperare un designer – nu un creator de modă, sîntem doar un alt magazin scump. Şi te vei duce la Paris după colecții. Bineînțeles vei fi şi cumpărătoarea mea. Poți să te duci la New York de cîte ori vrei. Am hotărît să nu-mi petrec întreaga viață în lifturile de pe Seventh Avenue. Ar fi prea cumplit.

– Dar nu vrei prea multe, nu? Un designer, un cumpărător... de o cameristă nu ai nevoie?

– Cel puțin ascultă-mi oferta, Valentine. 80 000 de dolari pe an şi 5 % din profituri.

Valentine era uluită. În primul moment fu incapabilă să mai spună o vorbă. Apoi îşi recăpătă imediat stăpînirea de sine, tipic pentru ea.

– 100 000 de dolari. Cine ştie dacă vor fi profituri?

– Ei bine, în acest caz vei primi doar salariul, fără cotă de participare, răspunse Billy.

– În nici un caz, doamnă Ikehorn. De ce să nu fim optimişti? Poate că vor fi profituri. Cei 5% rămîn.

– Dar este o adevărată avere!

– Cum vrei. Ori ai nevoie de mine ori nu.

– Oh, bine.... ne-am înțeles.

– Şi, bineînțeles, partenerul meu primeşte 75 000 de dolari şi 2,5% din profituri.

– Partenerul tău?

– Peter Elliott. E cel mai bun intermediar din lume, înzestrat cu o experiență redutabilă. Sînt absolut convinsă că va fi în stare să vă organizeze „Scruples" perfect.

– Dar de cînd ai tu un partener, Valentine?

– De cînd ne facem noi confidențe, doamnă Ikehorn?

– Dar nici măcar n-am auzit de el.

– De cînd vă pricepeți dumneavoastră la vînzarea cu amănuntul? Scuzați-mă, dar este timpul să priviți lucrurile în mod realist.

Billy rămase surprinsă de obrăznicia Valentinei. Totuşi, se gîndea ea, cineva care-şi permitea să-i vorbească aşa, însemna că ştie ce face.

– Tot ce spui tu nu prea îmi convine, Valentine, dar acum n-am timp să despic firul în patru. Vă angajez pe amîndoi, dar aştept maximum de randament din partea voastră. Deocamdată nu vom face nici un contract.

– Trebuie să avem măcar un contract pe un an, doamnă Ikehorn. După aceea nu-mi mai fac griji.

Billy nu stătu prea mult pe gînduri. Cu „Scruples" pierdea incredibil de mulți bani. Nu că ar fi avut o importanță prea mare; îşi putea permite, dar cifrele care apăreau în „Women's Wear Daily" erau jenante. Mai mult devenise un permanent coşmar. Oamenii vor începe să rîdă de ea, şi acesta era singurul lucru din lume prin care nu mai voia să treacă, sub nici o formă. Trebuia neapărat să aibă succes cu „Scruples".

– Cînd puteți veni aici? întrebă ea.

Valentine calculă rapid în gînd. Erau într-o miercuri. Dacă începeau pregătirile de acum şi luau avionul duminică...

– Luni. Vreți, vă rog să ne rezervați locurile la hotel pe banii dumneavoastră, bineînțeles. Doar pînă ne găsim nişte apartamente.

– Vă voi rezerva camere la „Beverly Wilshire". Este pe aceeaşi stradă cu „Scruples".

– Într-adevăr? Va fi convenabil, avînd în vedere ziua de 12 ore de muncă, spuse Valentine.

18 ore pe zi, rîse Billy, prinzîndu-se în joc.

Atunci pe luni, doamnă Ikehorn.

La revedere, Valentine. Acum mă simt mai bine că [illegible] ajutat să-ți pierzi slujba anterioară. Toate astea mă costă doar cîteva mii de dolari.

Nu uitați de cei 7,5%.

Prince va turba de furie cînd va auzi, chicoti Billy.

Probabil că se va bucura, răspunse Valentine și închise.

Fusese atît de absorbită de conversație, încît uitase de Spencer. Acum îi era frică să-l privească. Tăcerea lui părea [illegible]. Cum de îndrăznise să ia asemenea decizii în locul lui? De ce nu spunea nimic? Valentine se uită printre gene, cu [illegible] grijă, spre pat, unde zăcea el. Adormise. Evident, dormise [illegible] timpul conversației. Un singur lucru era de necontestat. Nu [illegible]

[illegible]

[illegible]

[

8

Spider Elliott nu era deloc pregătit s-o placă sau s-aprobe pe Billy Ikehorn, după cum nici ea nu părea să-l simpatizeze. El se simțea cuprins de mînie în se gîndea la comportamentul ei arogant și autoritar față de Valentine, care-și pierduse slujba din pricina ei. Faptul că Valentine reușise s-o convingă pe acea femeie să-l angajeze și pe vînzător cu amănuntul, îl făcea să o suspecteze nu numai de prostie, dar și de o lăcomie ce-i altera bunul simț. Pe de altă parte, Billy se interesase pe la cunoștințele ei feminine, care citeau „Women's Wear Daily" la fel de regulat ca și ea, și nici una dintre ele nu auzise de vreun intermediar cunoscut, pe nume Peter Elliott. Și dacă nu-i apărea numele în WWD, însemna că nu era adevărată povestea. Valentine întinsese cam tare coarda, tipul, indiferent cine era, trebuia să fie iubitul ei, iar Billy nu voia să-l lase să scape așa de ușor. Va aștepta pînă cînd îl va prinde pe picior greșit și atunci se va confrunta cu el. Îi va oferi „un contract" pe cinste. Dacă Valentine îl voia pe post de asistent, asta era treaba ei, dar nu la salariul pe care i-l promisese. Unul dintre lucrurile cele mai supărătoare atunci cînd aveai bani, era faptul că toată lumea făcea o departajare clară între tine și bani.

De cînd murise Ellis, în urmă cu un an, Billy se desfășurase în mai multe direcții. Cînd se trezise văduvă și una dintre cele mai bogate moștenitoare, prima ei mișcare fusese să se mute în citadela sinistră din Bel Air și să cumpere o proprietate în Beverly Hills, la cinci minute de zona comercială din Beverly Hills. Dacă s-ar fi gîndit încă din timpul celor cinci ani petrecuți în Bel Air ce va face cînd va fi liberă să trăiască cum vrea, nu și-ar fi închipuit

niciodată că va rămîne în California – dar acum i se părea singura soluție viabilă. „Scruples" se afla aici, ca de altfel și lecțiile ei de gimnastică și femeile cu care lua masa de prînz. Cît timp Ellis fusese sănătos, ei veneau în California doar cînd voia el să viziteze podgoria de la St. Helena; după ce s-a îmbolnăvit, i s-a recomandat clima californiană. Fără să-și dea seama, Billy începuse să se simtă ca acasă în acest singur loc din lume.

În timp ce Billy îi aștepta pe Valentine și pe Spider la intrarea din „Scruples", frumusețea ei tulburătoare, epatantă, ieșea mai bine ca oricînd în relief. Era genul de femeie care înflorea pe deplin la 30 de ani, iar satisfacția sexuală, constantă și secretă, pe care i-o oferiseră numeroșii infirmieri, îi conferise o senzualitate aparte, mai ales în ce privea linia buzelor, voluptuos de roșii, în contrast subtil cu perfecțiunea studiată a ținutei ei.

„Necazuri", își spuse Spider, imediat ce o văzu. Billy îl observă și ea imediat, alături de Valentine, și-și dădu seama că încă mai gîndea cu inima, nu cu capul, obicei pe care crezuse că-l ținea ascuns numai pentru viața sa intimă. Aceste instincte nu făceau parte din viața de zi cu zi, și în nici un caz nu-și permitea o aventură acolo – riscul era mult prea mare, iar miza prea importantă. Reputația ei, statutul ei aparte, clădit pe respectul pe care-l inspira mass-mediei, o poziție care o situa deasupra tuturor, siguranța ei, toate acestea se datorau fermității cu care trata lucrurile. Aceste considerente deveneau din ce în ce mai importante, pe măsura trecerii timpului. Vederea lui Spider a fost ca un pumn în stomac; resimțea dureros impactul cu masculinitatea lui izbitoare, fără nici o urmă de timiditate, acea aură fericită a senzualității – cu ochiul ei expert îi măsura calitățile fizice, iar în mintea ei se formau conexiuni clare. Acesta era un bărbat pe care nu putea să-l aibă niciodată. Se afla mult prea aproape de casă. „Ajunge", își spuse Billy, și se îndreptă spre Valentine, punîndu-și ambele brațe în jurul umerilor ei, într-un gest care nu era chiar o îmbrățișare, dar ceva mai prietenesc decît o strîngere de mînă.

– Bine ai venit în California, spuse Billy din toată inima.

Era încîntată s-o vadă pe Valentine. Avea nevoie de ea.

– Mulțumesc, doamnă Ikehorn, răspunse Valentine încordată. El este Peter Elliott, partenerul meu.

– Mi se spune Spider, preciză el şi se aplecă să-i sărute mîna lui Billy, cu foarte multă grație, de care nu era conştient, acea grație a la Fred Astaire, cu care te naşti sau nu, dar pe care n-o poți dobîndi. Valentine nu-l mai văzuse făcînd gestul acesta cu vreo altă femeie, în afara ei însăşi.

– Iar eu sînt Billy... şi pentru tine la fel, Valentine. Toți cei care se mută pe coastă, au de învățat o mulțime de lucruri noi. Ei bine, acesta este „Scruples". Ce credeți despre el? Ea arăta mîndră spre clădirea splendidă care le eclipsa pe toate celelalte din jur. Spider merse pînă la capătul clădirii, coti şi apoi se întoarse la intrarea principală, pînă la ele.

– Amplasarea ferestrelor nu este bună! spuse el sec.

– Nu este bună! Această clădire a cîştigat deja trei importante premii de arhitectură şi a fost terminată în mai puțin de un an. Toți cei din lumea artei au auzit de ea. Iar tu critici ferestrele! Billy se simțea ultragiată. Şi cum le-ai redesena ca să obții perfecțiunea?

– Nici nu m-aş atinge de ele. Numai un vandal ar face aşa ceva. Dar marfa este umbrită de frumusețea lor. În fond, ne aflăm într-un magazin. Este o problemă minoră, Billy, o dată ce ai descoperit punctul slab. Voi găsi eu o rezolvare. Fără prea mult efort. De ce nu intrăm? Spider le împinse uşor de la spate pe cele două femei, spre uşile duble, salutîndu-l pe portarul necunoscut şi zîmbind satisfăcut. Ferestrele erau cu adevărat un dezastru. Slavă Domnului că se ivise această mică problemă. Dacă mai apăreau cîteva, erau binevenite.

Billy de-abia aştepta să vadă ce impresie va face asupra lor interiorul clădirii de la „Scruples". Era mîndria şi fericirea ei. Ea îl decorase exact după interiorul casei Dior din Paris.

Spider rămăsese pe loc înăuntru şi se uita în jur, adulmecînd aerul ca un cîine de vînătoare. „Miss Dior", identifică el parfumul care plutea în aer.

– Acesta nu este departamentul tău, îl repezi Billy, încă enervată de remarca lui despre ferestre. Locul acesta e perfect. Vom merge din nou în camera unde se depozitează marfa. Vreau să ştiu exact ce părere aveţi şi ce planuri de promovare a unei noi politici de cumpărare...

– Billy, scuză-mă, dar nu sînt de aceeaşi părere, o întrerupse Spider. Ne vom întoarce la marfă, la timpul potrivit. Îţi promit. Vînzarea nu are legătură numai cu marfa. Vînzarea implică romantism şi mister. Mai ales pentru mine, se gîndi el. Presupun că marfa ta se schimbă de la o lună la alta, aşa că hai să ne ocupăm un pic de latura romantică. Doamnelor? El porni la drum, fără să se întoarcă pentru a vedea dacă ele îl urmau în camera cea mare. Spider exploră tot interiorul lui „Scruples", de la ultimul etaj pînă la primul, pînă şi garajul din subsol, fără să comenteze nimic, cu excepţia unui vag mormăit care trăda faptul că se gîndeşte intens. Valentine era peste măsură de uluită, dar el nu-i dădu nici o atenţie. Billy strîngea din buze nerăbdătoare, dar era atît de sigură de superioritatea magazinului ei faţă de toate celelalte, în ceea ce priveşte amploarea şi fastul decoraţiei, încît n-o deranja să le arate totul.

Spre sfîrşitul turului, Spider se uită la ceas şi le sugeră să ia prînzul împreună, ca să le prezinte observaţiile sale despre „Scruples", înainte de a inspecta marfa. Billy acceptă, numai pentru că i se făcuse foame.

– Unde este cel mai apropiat local? întrebă el.

– Am putea merge la Brown Derby, peste drum de Rodeo, dar în ultima vreme, de cînd şi-a schimbat personalul, nu-mi mai place. Nu există nici un local decent mai aproape de hotelul vostru decît La Bella Fontana – o să ne ducem acolo. Cei trei s-au angajat în două traversări periculoase, grăbindu-se de-a lungul lui Rodeo spre partea cea mai largă, tăind calea maşinilor care circulau regulamentar, apoi ţîşnind pe Wilshire Boulevard, pe partea unde se afla restaurantul. Aici au fost conduşi într-un separeu liniştit, cu pereţii îmbrăcaţi în catifea roşie, o fîntînă

arteziană aşezată în mijlocul camerei, flori împrăştiate peste tot, creînd o ambianţă foarte plăcută, asemănătoare cu aceea a restaurantelor din Viena sau Budapesta.

– Este încîntător, Billy, spuse Valentine, uitîndu-se fericită în jur.

– Aceasta este cea de-a doua greşeală, zise Spider.

– Ce vrei să spui? întreba Billy iritată. O dureau picioarele.

– Să presupunem că eşti o femeie care a cumpărat o mulţime de lucruri pentru o călătorie în New York sau Londra, pentru o nuntă sau pentru sezonul de iarnă în Palm Springs, ori festivalul de la Cannes, ceva foarte important pentru care necesită o alergătură de cîteva ore, pentru a alege hainele potrivite, ca să nu mai vorbim de modificări.

– Toate acestea nu sînt chiar atît de neobişnuite pe cît îţi închipui. Clienţii de la „Scruples" fac adesea acest lucru, răspunse Billy înţepată.

– Să presupunem că această clientă soseşte la „Scruples" la ora 11 dimineaţa şi umblă prin magazin două ore fără să se fi decis ce să cumpere.

– Ei bine?

– Îi va fi foame? O vor durea picioarele? Billy, văd că ţi-ai scos pantofii.

– Ce legătură are asta cu vînzarea, Spider? Peste un minut avea de gînd să-i spună tot ce aflase despre lipsa lui de experienţă în vînzarea cu amănuntul.

– Pantofii tăi? Nimic. Pantofii clientelor tale? Totul. Stomacurile goale ale clientelor tale? Ceva mai mult. Aici este cheia problemei.

– N-ai vrea să fii un pic mai explicit? Noi nu vindem pantofi. Nu conducem un restaurant... conducem sau încercăm să conducem un magazin.

– Nu înainte de a conduce un restaurant. Spider zîmbi încîntat. Ce se întîmplă cînd pe clientele tale înfometate încep să le doară picioarele? Le scade glicemia din sînge. Dacă continuă cu probarea hainelor, devin iritabile, năzuroase, şi ajung la

concluzia că nimic din ceea ce văd nu li se potriveşte. Dacă fac o pauză de masă şi se întorc apoi la „Scruples", înseamnă că au o nevoie disperată de o anumită rochie, din magazinul tău. În cazul în care nu revine după prînz, clienta se va duce la alt magazin. Aşa că, mai întîi vom construi o bucătărie, într-o parte a garajului, care oricum este prea mare. Apoi angajăm cîţiva bucătari, poate doar unul la început, cîţiva chelneri şi le vom oferi clienţilor noştri prînzul din partea firmei. Nimic sofisticat, Billy, doar salate sau sandvişuri. Am observat că în fiecare cameră de probă se află cîte un şezlong. Clientele noastre pot lua loc şi mînca, în timp ce li se face un masaj la picioare. Un masaj bun poate revigora întreg organismul. El se uită insinuant la Billy. Probabil că-l cunoşti chiar pe cel mai bun maseur din oraş? Mă îndoiesc că vei avea nevoie de mai mult de trei, la început. Apoi, după prînz, vom vinde toată marfa acelor doamne. El făcu semn chelnerului să le aducă meniul.

Pentru un moment, Billy se simţi vrăjită. Parcă şi vedea în faţa ochilor cum prindeau viaţă proiectele lui Spider. Dar îşi regăsi repede stăpînirea de sine.

– Excelentă idee. Rezolvă o problemă lipsită de importanţă – cum să-i faci pe clienţi să nu mai plece la prînz. Dar, pentru moment, nu prea am clienţi. Afacerile merg din ce în ce mai prost. Nu am o marfă adecvată, iar amenajarea unei bucătării ademenitoare nu va îmbunătăţi cu mult situaţia. Spider, nu cumva ai lucrat în domeniul serviciilor?

Spider se întoarse spre ea şi o fixă cu privirea lui de cow-boy, zîmbindu-i răutăcios. În clipa aceea Valentine se aştepta din partea lui să spună vreo prostie de genul „Oh, doamnă, n-a fost mare scofală".

– Asta pentru început, Billy. Încă nu am ajuns la decoraţiile îngrozitoare din interiorul magazinului – şi problema aceasta te priveşte într-o măsură mai mare.

Billy se uita la el şocată, prea uluită pentru a fi furioasă. Spider se gîndi atunci că va fi o pradă uşoară.

– Dar vom discuta aspectul ăsta după ce vom semna

contractele. „N-are rost să-ți vînd pontul pe degeaba", cum obișnuia să spună o fată pe care am cunoscut-o. Haideți doamnelor să mîncăm.

Firma de avocați Strassberger, Lipkin și Hillman ocupase două etaje întregi ale noilor turnuri din Century City, cei doi zgîrie-nori gemeni, ce-i făceau pe locuitorii din Beverly Hills să se gîndească cu îngrijorare la cutremure și la ziua Judecății de Apoi, ori de cîte ori treceau pe lîngă ele, pe bulevardul Santa Monica. Firma care se bucura de un prestigiu solid, cea mai puternică firmă de avocați evrei din Los Angeles (unde, ca-n mai toate orașele mari, firmele de avocatură și cluburile sînt, în marea lor majoritate, fie evreiești fie neevreiești), fusese decorată de cineva care, mai presus de orice, a vrut să-i asigure pe clienții firmei că în eventualitatea în care i-ar prinde un cutremur acolo, la etajul 20 sau 21, ei ar muri cu demnitate, chiar în splendoare.

Cînd au ieșit din lift, Valentine și Spider s-au trezit într-o lume a lemnului de nuc și de trandafiir, a covoarelor groase noi și a celor subțiri, mai vechi, împodobită cu flori, cu antichități veritabile și cu o recepționeră amabilă care le zîmbea sincer. O recepționeră zîmbitoare și fermecătoare este un semn sigur al bunăstării unei firme din Los Angeles. Ei aveau întîlnire cu avocatul personal al lui Billy Ikehorn, Joshua Isaiah Hillman, pentru a semna contractele.

De la moartea lui Ellis, Billy se baza din ce în ce mai mult pe avocatul ei Josh Hillman. O bună parte din munca lui consta acum în verificarea actelor întocmite de avocații din New York. Înainte de moartea lui Ellis, ea semnase orice act fără a-i da prea multă importanță. În ciuda faptului că Ellis nu mai era lîngă ea ca să-i dea sfaturi, Billy se simțea în continuare sub protecția lui. Această stare de lucruri durase pînă cînd moștenise toate acțiunile lui Ellis. Acum, Billy simțea că trebuie măcar să arunce o scurtă privire pe actul pe care-l semna. În curînd, Josh Hillman descoperi că mai mult de jumătate din timpul lui era ocupat cu afacerile doamnei Ikehorn; el angajă mai mulți avocați din firma

lui numai pentru a-i supraveghea afacerile ei, urmînd să-i dea lui raportul. Nimeni nu avea ceva împotriva acestui aranjament; pînă şi avocaţii lui Billy din New York se declaraseră de acord, întrucît Josh Hillman era un avocat extraordinar de inteligent. Sfaturile lui nu dădeau greş niciodată. Îi apăra interesele lui Billy, luînd în considerare şi deciziile celorlalţi, bazate pe informaţii corecte.

La aproape 42 de ani, Josh Hillman se afla exact acolo unde ar fi ajuns orice copil foarte dotat: avea o carieră strălucită şi o avere imensă.

El crescuse pe Fairfax Avenue, inima ghetourilor evreieşti din Los Angeles, ca singurul copil al unui mic rabin dintr-o sinagogă întunecoasă. La vîrsta de 2 ani şi jumătate, ştia să citească; la 14 ani jumătate obţinea o bursă la Harvard; la 18 ani şi jumătate absolvise colegiul Harvard *suma cum laude*, iar la 21 şi jumătate cînd absolvise secţia de ziaristică a Facultăţii de Drept de la Harvard, era redactorul revistei „Harvard Law", o funcţie la fel de invidiată ca cea de redactor la „New York Times".

În acel moment, tradiţia îi cerea să se apuce de lucru în cadrul Curţii Supreme de Justiţie a Statelor Unite şi să renunţe la visele despre un viitor cînd, poate, după 40 de ani de activitate legală strălucită, ar fi avut şansa să ia locul mentorului său.

Dar lui Josh Hillman nu-i plăceau inegalităţile: la Curtea de Justiţie nu exista niciodată mai mult de un avocat evreu, şi Curtea Supremă de Justiţie părea mai longevivă decît oricine, cu excepţia văduvelor bogate. După ce trăise timp de şapte ani numai din burse, lui Josh Hillman i se părea foarte interesantă perspectiva de a face avere. Numai de două ori în acel interval de timp fusese capabil să vină acasă în vacanţe, pentru a-şi vedea părinţii, care încă mai locuiau pe Fairfax Avenue. El cîştigase destui bani pe timpul verii pentru haine şi biletele de avion dus-întors. Nu participase la nici o activitate socială de la Harvard cît timp fusese student, pentru că nu-şi permitea, şi nu cunoscuse nici un fel de distracţii. Intrase la firma „Strassberger şi Lipkin" în 1957, iar acum, după douăzeci de ani, era, în raport cu vîrsta,

partener-junior, iar după putere şi capacitate, asociat principal.

Acest om serios afirma că povestea de dragoste fusese inventată în evul mediu pentru a le ține ocupate pe doamnele de la curte, în timpul cruciadelor. Îi plăcea să facă dragoste, dar nu acorda acestui aspect o importanță disproporționată. Se simțea net superior bărbaților din jurul lui, de aceeaşi vîrstă cu el, care alergau de colo-colo pentru a divorța de actualele soții neinteresante şi apoi făceau pe armăsarii cu fete tinere. Exagerau. Şi pe el îl plictisea soția lui, simțise lucrul acesta aproape chiar de la început, dar era oare acesta un motiv să se dea în spectacol? În nici un caz pentru un om serios ca el.

Josh Hillman chibzuise îndelung înainte de a se căsători. Joanne Wirthman era de viță nobilă din Hollywood – fără nici un dubiu. Bunicul ei înființase unul dintre cele mai mari studiouri de filme, iar tatăl ei se număra printre cei mai mari regizori şi producători de filme.

În spatele ei se aflau două generații de camere de proiecție. Nu mama ei, ci bunica acesteia avusese prima baie Porthault din Bel Air.

Joanne Withman nu auzise niciodată de somon afumat înainte de a-l întîlni pe Josh Hillman, dar curînd ajunse la concluzia că era mai gustos decît somonul scoțian, după cum şi el părea mult mai impunător, mai viril decît oricare dintre băieții bogați cu care copilărise. Spre uimirea lor, au descoperit că ambii lor bunici crescuseră în Vilna. Nu se punea problema ca aceste asemănări genealogice – care, cine ştie, puteau dovedi că sînt veri îndepărtați? – să pună capăt obiecțiilor familiei Wirthman în legătură cu căsătoria lui Joanne cu un băiat sărac de pe Fairfax Avenue. Păreau foarte fericiți s-o vadă pe fata lor greoaie, placidă şi înzestrată cu spirit organizatoric, în compania redactorului de la revista „Harvard Law", care din întîmplare era şi un bărbat arătos, înalt, într-un fel încă necopt; iar viitorul lui promițător excludea eventualitatea unei căsătorii bazate exclusiv pe interes.

De fapt, nu numai banii Joannei îl îndemnaseră să facă acest pas. Josh recunoştea cu sinceritate în sinea lui că o plăcea

destul de mult pe față, iar termenul pe care şi-l fixase pentru căsătorie era aproape pe sfîrşite, iar el dădea dovadă de seriozitate în tot ceea ce întreprindea.

Joanne se dovedi o amantă total neinteresantă, dar o foarte bună soție şi mamă a celor trei copii – doi fii şi o fiică. Era imbatabilă în competițiile de tenis de la Hillcrest Country Club, unde cîştiga majoritatea meciurilor, şi neîntrecută în strîngerea fondurilor pentru Centrul Muzical, Spitalul de copii, Cedars-Sinai, Consiliul Artei şi Muzeul Național de Artă din Los Angeles. La 35 de ani ea se afla în fruntea grupului de femei din Los Angeles, care era indispensabil atît societăților evreieşti de binefacere cît şi celor neevreieşti, întrucît crea o punte socială între vechea societate californiană şi grupul oamenilor de afaceri evrei ce aspirau la un viitor strălucit. Transpuse pe peliculă, toate acestea prezentau un tărîm unde se presupunea că banii provin din afacerile cu terenuri, cherestea, drumuri şi petrol, nu din lumea sunetului ce însoțea imaginea.

Josh Hillman, studentul încă necopt, mai degrabă dezordonat de odinioară, a evoluat într-un bărbat vioi, dichisit, cu o privire ce trăda omul influent şi puternic. Ochii lui, de un cenuşiu închis, aveau o căutătură uşor piezişă, imprimîndu-i o expresie ciudată, care nu-i diminua cu nimic reputația de om deştept. Arareori, fața i se lumina într-un zîmbet sardonic. Avea pometii obrajilor proeminenți ca la slavi şi un nas drept şi mare, care le făcea pe ambele sale bunici să se acuze reciproc – nu fără a fi încîntate de idee – că mamele lor fuseseră violate de cazaci. De foarte mulți. Obişnuia să poarte costume de gata, ultraconservatoare, la care asorta cîte o vestă de la Eric Ross şi Carroll and Company, croită din cele mai bune stofe englezeşti, în culori sobre. Cămăşile şi le comanda la Turnbull şi Asser, ori de cîte ori se ducea la Londra. Cravatele lui erau remarcabile numai sub aspectul prețului. Dar nu se îmbrăca aşa din vanitate, ci pur şi simplu pentru că aşa trebuia să arate un avocat.

Înainte de a o întîlni pe Valentine, Josh Hillman se considerase mulțumit de căsnicia sa. Mama lui, o doamnă de

modă veche, îl avertizase în mod solemn şi repetat că pe fiecare băiat evreu îl aşteaptă o blondă cu ochi albaştri şi dacă se va lăsa sedus de cîntecul sirenei, îşi va pierde onoarea. Josh nu se simţise niciodată atras de tipul femeii anglo-saxone, după părerea lui fetele uimitor de frumoase fiind la fel de plictisitoare; el considera „Tînguirile lui Portnoy" un exemplu negativ de atitudine fetişizantă, atracţia lui sexuală mergînd spre nasuri cîrne şi păr blond. Cu toate acestea, mama lui avea o imaginaţie limitată. Ea n-ar fi crezut niciodată că fiul ei serios se va lăsa vrăjit de farmecele unei domnişoare, jumătate franţuzoaică şi jumătate irlandeză, cu ochi de sirenă de un verde pal şi cu o înfăţişare înţeleaptă şi delicată, care l-a făcut pe Joshua, cel mai puţin romantic bărbat din lume, să sară instinctiv în picioare cînd Valentine a intrat în birou.

În spatele ei, Spider părea doar o umbră înaltă, care o urmărea în vreme ce avansa spre el cu un pas ferm. Josh Hillman se simţi năpădit de un sentiment unic, greu de definit.

Valentine observă uşoara buimăceală a avocatului înalt, cînd şi-au strîns mîinile, şi o puse pe seama vreunei schimbări de opinie din partea lui Billy, după afrontul pe care i-l adusese Spider în acea dimineaţă. În mod instinctiv, începu să vorbească cu un pronunţat accent franţuzesc, spulberînd stăpînirea de sine a lui Josh Hillman şi, subjugat de farmecul ei irezistibil de pariziancă, el părea incapabil să-şi concentreze atenţia asupra aspectelor juridice. În timp ce aşteptau ca secretara să le aducă contractele, mintea lui Hillman o luase razna.

Cînd Billy îi relatase despre clauzele contractuale convenite la telefon cu Valentine, Hillman fusese îngrozit. El o considerase pe clienta sa mult prea raţională şi nu se aşteptase din partea ei să accepte un asemenea procentaj din profiturile de la „Scruples" şi nici salariile acelea enorme, acordate unei designere tinere pe care n-o întîlnise decît de cîteva ori, şi unui bărbat necunoscut. Hillman o sfătuise să adauge o clauză în contract prin care îşi rezerva dreptul să-i concedieze pe cei doi şi să le anuleze procentajele, într-un interval de trei săptămîni. Îi

explicase plin de răbdare că n-avea nici o importanță că „Scruples" pierdea o grămadă de bani, sau că nu se punea problema apărării vreunui profit. Era vorba de un principiu. Trebuia să-şi păstreze controlul asupra acestor oameni. Billy îşi însuşise imediat punctul lui de vedere. Acum îşi dorea să nu fi fost atît de insistent. Ideea că domnişoara O'Neill ar fi putut fi concediată de cea mai puternică răsfățată şi autoritară dintre clientele sale nu era un gînd plăcut, dar în acel moment nu se mai putea face nimic.

În timp ce Spider şi Valentine citeau contractele, Hillman o studia cu atenție, ținîndu-şi mîna pavăză la ochi. În acest fel, cu degetul mare rezemat în obraz şi cu indexul deasupra sprîncenelor, el îşi ascundea figura, abordînd o mină contemplativă – un truc pe care-l folosea adesea. Privea fascinat la expresia chipului delicat al Valentinei, atît de concentrat, încît nu-i dădu nici o atenție lui Spider cînd se opri din citit şi îi spuse: „Ceva nu este bine aici". Dar cînd Valentine sări din scaunul ei țipînd „Merde", se trezi brusc din reverie.

– Ce este cu acest *merde* – cu această porcărie? întrebă ea pe un ton autoritar, trîntind contractele pe birou atît de palidă de furie, încît dacă n-ar fi fost părul ei roşcat ar fi arătat ca-ntr-o fotografie alb-negru. Clauza asta în care scrie că putem fi concediați cu un preaviz de trei săptămîni! N-a fost vorba de aşa ceva cînd am vorbit cu doamna Ikehorn. Cum îndrăzneşte? Este un lucru necinstit, dezonorant, murdar, dezgustător! Nu mă aşteptam la aşa ceva din partea ei, deşi n-ar fi trebuit să exclud o asemenea eventualitate! Nu vom semna niciodată aceste contracte, domnule Hillman. Sun-o imediat şi comunică-i hotărîrea noastră! Şi spune-i ce cred despre ea. Haide, Elliott, plecăm!

– N-a fost ideea ei, spuse repede Josh Hillman. Eu i-am sugerat... Am acționat cu prudența obişnuită a unui avocat. N-o învinuiți pe doamna Ikehorn. Ea nu are nici un amestec.

– „Prudența obişnuită a avocaților!" Indignarea Valentinei îl făcu să clipească uluit. Nu dau doi bani pe prudența avocaților! În cazul acesta, ție ar trebui să-ți fie ruşine. A fost din partea ta o josnicie!

– Îmi este ruşine, răspunse el. Te rog, crede-mă! Pe chipul lui se întipărise o expresie de mîhnire şi consternare. Nu mai arătase atît de neajutorat şi îngrozit din ziua discursului său la barou, cînd uitase timp de cîteva secunde toate cunoştinţele sale în ebraică, o amintire care continua să-i dea fiori. Valentine îl privea cu un aer furibund.

– Val, iubito, taci dracului un minut din gură, vrei? îi ordonă Spider cu un aer suav. Acum, domnule Hillman, dacă a fost ideea dumneavoastră de a introduce această clauză prudentă, înseamnă că tot dumneavoastră o veţi scoate, nu?

– Trebuie să vorbesc cu doamna Ikehorn, admise avocatul, fără prea mult chef.

– Noi vom aştepta afară pînă cînd o prindeţi la telefon, spuse Spider arătînd ferm spre telefon. Poate o rugaţi pe secretara dumneavoastră să ne aducă o cafea. O apucă strîns pe Valentine de braţ şi o conduse cu forţa afară, ca nu cumva să refuze şi această ofertă.

Josh Hillman îşi descărcă nervii asupra unuia din picioarele biroului, înainte de a-şi răsfoi agenda şi a telefona pe linia personală. Vorbi rapid şi absorbit de subiect, după care îşi sună secretara şi îi ceru să-i introducă din nou pe Valentine şi Spider.

– S-a aranjat, îi anunţă el vădit uşurat. Voi face modificările cuvenite în cinci minute. Pe durata unui an, fără nici o altă condiţie sau îngrădire.

– Ha! exclamă Valentine disprețuitoare şi suspicioasă. Cînd hîrtiile au fost aduse din nou, citi cu atenţie fiecare cuvînt, chipul ei exprimînd scepticismul propriu francezilor. Atunci cînd Spider s-a convins şi el, la rîndul său, că nu mai există nici o clauză dubioasă, au semnat, în sfîrşit, amîndoi.

Imediat după plecarea lor, Josh Hillman i-a cerut secretarei să-i amîne toate convorbirile. Avea nevoie de cel puţin o jumătate de oră, poate şi mai mult, ţinînd seama de experienţa trecută, pentru a o găsi pe Billy Ikehorn şi a o informa că, în ciuda insistenţelor sale, cei doi nu au fost de acord să semneze contractele pînă cînd nu a scos clauza ofensatoare. Se gîndi că-i

mai trebuiau alte zece minute pentru a o convinge că, de fapt, acea clauză nu era absolut necesară, dar el știa că se va descurca. Aproape întotdeauna reușea să fie convingător, indiferent de persoană sau de obiectul discuției. Cel puțin așa crezuse pînă în acea după-amiază. „Merde", își spuse el și zîmbi la această aducere aminte, apoi îi ceru secretarei s-o caute imediat pe Billy Ikehorn.

Cînd Valentine se întoarse în camera ei, devreme în acea seară, pe măsuța de cafea stătea un coș împletit în Irlanda. În mușchiul ce umplea coșul, păreau să fi crescut șapte orhidee înalte, unele larg deschise, altele încă boboci. Alcătuiau un simbol al primăverii, de o grație nemaiîntîlnită. Pe cartea de vizită care le însoțea scria „Cu umilele mele scuze pentru neînțelegerea din această după-amiază. Sper că îmi vei permite să te invit la cină după o perioadă de căință absolut necesară. Josh Hillman".

Valentine îl iertă imediat, dar l-ar fi iertat de două ori mai repede dacă ar fi știut ce probleme întîmpinase la scrierea cuvîntului „neînțelegere" în franceză, atunci cînd le comandase la David Jones, cel mai vestit florar din Los Angeles. Comanda fusese dată la telefon în acea zi, în timp ce ea și Spider își beau cafeaua în anticameră, imediat după ce formulaseră obiecții cu privire la introducerea noii clauze contractuale.

În aceeași noapte, la trei dimineața, Spider încă treaz, a auzit un ciocănit slab în ușă. El deschise ușa și o văzu pe Valentine copleșită de durere, îmbrăcată în halatul ei albastru închis. O trase în cameră și o așeză pe un scaun, neliniștit și surprins.

– Ce s-a întîmplat, Val... Dumnezeule, nu te simți bine?

Arăta ca un copil îngrozit, cu ochii ei verzi înotînd în lacrimi și cu buclele ei sălbatice domolite ca prin farmec.

– Oh, Elliott, sînt speriată de moarte!

– Tu, draga mea? Atunci cum crezi că mă simt eu?

– Dar după felul cum te-ai purtat astăzi, credeam că... erai atît de dinamic, sigur pe tine, și atît de îndrăzneț cu Billy.

– Dar tu, aproape că voiai să cedezi partida cînd am fost la

avocatul acela. Şi nu te-am văzut niciodată atît de furioasă ca astăzi, nici măcar pe mine.

– Nici acum nu ştiu ce s-a întîmplat cu mine... cînd mă înfurii nu mai raţionez. Dar, Elliott, în timp ce stăteam în pat, mă gîndeam că sîntem amîndoi nişte impostori. Un cuplu de şarlatani. Eu n-am făcut niciodată aprovizionare cu marfă pentru un magazin, dar ştiu, din contactele pe care le-am avut cu unii cumpărători, că aveau ani de experienţă în spate. Iar tu n-ai habar de vînzările cu amănuntul. Nimic! Cînd Billy m-a sunat eram atît de furioasă încît i-am cerut şi luna de pe cer, căci ştiam că nu am nimic de pierdut, dar acum, cînd am obţinut ce-am vrut, sînt îngrozită să nu pierd totul. Elliott, ce căutăm noi aici?

El îi ridică uşor bărbia pentru a-i întîlni privirea.

– Prostuţa mea Valentine. Treci printr-o pasă proastă la ora 3 dimineaţa. Nu ţi-a spus nimeni pînă acum că e o oră nepotrivită pentru asemenea gînduri? Fiindcă ea refuza să se liniştească, el deveni brusc serios. Uite ce este, Valentine, dacă n-aş fi fost convins că împreună avem destulă imaginaţie şi bun gust pentru a reuşi în această afacere... ce contează că n-am mai vîndut niciodată haine? Noi ne ocupăm de modă, nu uita acest lucru. Tu desenezi modele de rochii pentru femei care vor să arate mai bine decît în realitate; eu le fac fotografii pentru a le scoate în evidenţă frumuseţea. Amîndoi sîntem nişte stilizatori – cei mai buni! Nu avem nevoie decît de timp pentru a pune pe picioare „Scruples". Sînt convins de asta.

– Măcar dacă ar fi aşa de simplu. Părea pierdută. Sînt atîtea lucruri cu care nu sînt familiarizată, aici, în această Californie. Nu mă simt în elementul meu – e înspăimîntător. Iar felul în care ai vorbit cu doamna Ikehorn, Elliott, mă îngrozeşte. Ai idee cum o tratează toată lumea pe Seventh Avenue... ca pe o zeiţă... şi nu numai acolo, peste tot. Astăzi, da, ţi-a acceptat criticile, dar mîine se poate întoarce împotriva ta. E în stare de orice. Adu-ţi aminte ce s-a întîmplat cu mine cînd a vrut să-mi vadă rochiile şi eu am refuzat să i le arăt.

– Valentine, ai auzit vreodată de expresia americană „a fi înfundat de o femeie"?

– Niciodată, dar mi-o poți explica chiar tu, nu? zîmbi Valentine pentru prima oară în acea zi.

– Draga mea Val, încearcă să înțelegi. Unii bărbați sînt supuși față de femei din prima lor zi de naștere, alții devin pe parcursul vieții, iar alții niciodată. Eu m-am născut regele femeilor; n-am simțit niciodată cum este să fiu la cheremul unei femei, pînă cînd am întîlnit-o pe Harriet Toppingham. Și cînd n-am lăsat-o să mă joace cum a vrut ea, m-a distrus. Valentine se gîndi că nu adusese vorba de Melanie Adams. Billy Ikehorn are toate calitățile pentru a deveni o asemenea femeie dacă nu cumva este deja. Aș vrea să fac ceva ca să îndrept lucrurile. Nu este doar o chestiune de mîndrie... pentru mine, lucrurile sînt mult mai profunde decît par. Nu-mi pasă de nici o slujbă, de nici un contract, de succes, dacă asta presupune o relație de subordonare față de o femeie care-și bate joc de mine.

– Te înțeleg, Elliott. Dar asta înseamnă că vei fi mereu în dezacord cu ea, o vei insulta mereu și îți vei bate joc de ceea ce face pentru a o înfuria?

– Nu. Tu ai dreptate. Am luat-o cam tare din prima zi.

– Dar nici în a doua sau a treia zi nu este bine să procedezi așa, Elliott, este atît de bogată!

– Iubito, dacă începi să te gîndești la banii ei, ești pierdută. Nu vei fi în stare să vorbești direct cu ea pentru că vei avea în față o ființă ireală. Deci este foarte, foarte bogată, și-a construit un magazin care s-ar putea să nu fie niciodată rentabil, indiferent cît de tare am munci noi, își închipuie că are spirit creator și se comportă ca Maria Antoaneta jucîndu-se de-a lăptăreasa. Dar nu este nici Golda Meir sau Barbara Jordan, nici regina Elisabeta sau doamna Curie. Dacă te gîndești la veniturile ei, ți se blochează imaginația. Este ca și cum ai încerca să-ți imaginezi la ce distanță se află cea mai apropiată stea sau cît de mic ne apare Pămîntul în comparație cu Calea Lactee. Billy Ikehorn este și ea o femeie ca oricare alta. Are și ea toate nevoile unei ființe omenești, își face ca tot omul griji în legătură cu bătrînețea, este o femeie, Valentine, și dacă am să uit vreodată acest lucru nu voi mai fi în stare să lucrez cu ea. Și nici tu.

– Oh, Elliott, nu este nici Jeanne d'Arc sau Madame Chanel ori Gerry Stutz; nici măcar Sonia Rykiel, în schimb, eu sînt o idioată! Aerul de copil părăsit dispăruse de pe chipul Valentinei. Ochii ei îşi recăpătaseră strălucirea. Se sculă repede de pe scaun şi deschise uşa dintr-o mişcare. Mulţumesc, Elliott, pentru că ţi-ai păstrat calmul. Acum ar fi mai bine să dormim un pic. Mîine va fi ziua cea mare pentru doi impostori ca noi.

– Nu-mi dai nici măcar un sărut de noapte bună, partenere? Valentine îl privi cu suspiciune pe acest prieten cu o moralitate dubioasă. Ştia că nu mai fusese cu nici o femeie de cînd se despărţise de Melanie Adams. Ea îi întinse graţios mîna pentru a i-o săruta şi apoi o zbughi pe coridor, şoptindu-i în franceză „Somn uşor şi vise plăcute".

Billy Ikehorn se dusese la culcare relativ devreme, o greşeală de care îşi dădu seama a doua zi cînd nu mai putu să doarmă de la ora 5 dimineaţa. Se trezi uşor indispusă şi cu sentimentul că ceva nu era în regulă; de îndată ce-şi găsi o poziţie mai comodă în pat, realiză despre ce era vorba, şi starea aceasta o resimţea de aproape un an, în fiecare dimineaţă – „Scruples". Dacă ar fi putut să-l facă să dispară într-un nor de fum, n-ar fi stat o clipă pe gînduri. Lui Billy îi venise ideea înfiinţării magazinului „Scruples" cu doi ani în urmă, cînd convalescenţa lui Ellis părea fără sfîrşit. Pe atunci, ea îşi începuse viaţa secretă în atelierul de pictură. După scurtul interes pe care i-l trezise Ash, îi schimbase pe toţi cei trei infirmieri ce-l îngrijeau pe Ellis, şi la fel de grijulie ca şi Caterina cea Mare cînd îşi alegea soldaţii pentru vestita ei pază personală, îşi selecţiona riguros infirmierii, simţindu-se încîntată la gîndul că avea posibilitatea de a alege dintre atîţia bărbaţi, pînă cînd găsea ceea ce-i convenea. Se întîmpla ca unii s-o dezamăgească, iar alţii s-o ţină captivă sexual mai multe luni de zile, dar pînă la urmă descoperea că pînă şi cei mai grozavi o plictiseau. În ambele cazuri remediul era întotdeauna acelaşi – le dădea un preaviz şi o bonificaţie enormă. Pentru un timp, ritualul alegerii, puterea pe care o avea, conştiinţa

clară a dominației, i-au fost de ajuns, dar curînd obișnuința a stricat toată plăcerea aventurilor secrete din atelierul octogonal, unde și acum mai exista șevaletul, în același loc, iar articolele necesare picturii rămăseseră nedespachetate. O bună bucată de vreme toate gîndurile ei fuseseră concentrate, zi și noapte, asupra acelei camere clandestine, dar treptat își pierdu interesul. Pînă la urmă nu mai simți nevoia acestor aventuri. Obsesia care o împinsese să treacă de la un bărbat la altul, și să pună stăpînire pe ei atîta timp cît îi făcea plăcere, o părăsise în ultimul an al vieții lui Ellis. Indiferent ce împlinire sufletească sau ce compensații pentru viața ei singuratică căutase ea să obțină în acel atelier, cert este că acestea fuseseră doar o iluzie.

Între timp, Ellis pierduse orice legătură cu ea sau cu infirmierii. Părea să n-o mai recunoască atunci cînd venea să stea cu el, sau poate că o cunoștea, dar nu-i mai păsa. Cînd îl ținea de mînă și se uita la chipul lui pierdut, chipul unui om care odată condusese un imperiu, pe Billy o durea atît de tare sufletul, încît se grăbea să plece de la căpătîiul lui. Cel puțin așa își dovedea că nu e total lipsită de suflet.

În timpul zilei avea o grămadă de timp liber la dispoziție. Billy nu fusese niciodată genul de femeie care să se simtă bine în comitetele de binefacere. Poate că asta se datora copilăriei ei plină de privațiuni, dar ori de cîte ori se trezea înconjurată de un mare număr de femei de vîrsta ei, adopta imediat o atitudine rigidă ce era etichetată drept înfumurare și snobism. Ea știa acest lucru, dar nu avea ce face. Era mult mai simplu să facă niște donații imense din partea trustului Ikehorn, decît să organizeze o colectă de fonduri.

Și nici nu-și putea ocupa tot timpul cu tenisul. Nu voia să ajungă și ea ca una din numeroasele femei pasionate de tenis de la Beverly Hills. Continua să se ducă la ședințele de gimnastică ale lui Ron Fletcher, unde nu-i păsa nimănui cine erau femeile de sub transpirate, în maieuri de balerine: Billy Ikehorn, Ali MacGraw sau Katherine Ros. Billy telefona puținelor sale cunoștințe feminine, pe care le neglijase de mai bine de un an, și aranja întîlniri

la prînz, punînd dispariția ei pe seama stării lui Ellis şi a nevoii ei de a fi aproape de el. Îşi dădu seama că îşi pierduse faima de cea mai şic femeie. În urmă cu doi ani, încă se mai afla pe lista celor mai bine îmbrăcate femei. Acum cedase locul. Nu-şi mai cumpărase ceva nou de cînd începuse aventura ei cu Jake. Brusc, pasiunea pentru îmbrăcăminte reînvie. Trebuia să-şi cumpere din nou haine pentru a-şi găsi un motiv de satisfacție în viață, pentru a se simți, cel puțin în aparență, la fel de dorită şi plină de farmec, ca în zilele bune ale lui Ellis cînd ea fusese regina de la „Women's Wear". Absolut nimic din ce avea nu i se mai părea potrivit. Lucrurile acelea păreau să fi fost cumpărate de o persoană diferită, într-o altă viață.

Billy se lansă într-un raid vijelios asupra boutique-urilor şi magazinelor universale din Beverly Hills. Deşi rațiunea ei de a cumpara era cu totul alta, îşi îmbunătățise gusturile, iar ochiul ei critic diseca mai necruțător ca oricînd. Foarte puțin din ce vedea o satisfăcea, şi cu toate acestea era legată de California şi nu-şi permitea să plece după cumpărături la New York sau Paris.

Într-o zi, pe cînd se plimba pe Rodeo, observînd mulțimea clădirilor noi care apăruseră pe acel bulevard drăguț şi plin numai cu magazine de lux, care nu reuşeau să-i ofere ceea ce voia, îi încolți în minte ideea construirii lui „Scruples".

Timp de două zile bîntuise prin acel colț dintre Rodeo şi Dayton, măsurînd din ochi spațiul de care ar fi avut nevoie, studiind clădirea Van Cleef şi Arpels şi pe cea de lînga ea, unde se afla Battaglia şi Frances Klein, un magazin de bijuterii vechi; le cerceta cu un asemenea dispreț, încît ar fi fost în stare să le dărîme din priviri. Voia neapărat să construiască pe locul de sir care de lîngă Battaglia – în total 160 de picioare lungime din din deo Drive şi 145 de picioare în lățime. Se simțea atît de înt ționată şi dornică de a-şi îndeplini visul, cum nu i se mai ma plase de mulți ani. Voia acel loc şi avea să-l aibă. „Scruples" m umple golul din viața ei.

Obiecțiile şi îndoielile lui Josh Hillman au fost spulberate. Billy insista să-l convingă că la prețul de trei milioane de dolari

era o adevărată afacere. A plătit totul din averea pe care Ellis i-o dăruise de-a lungul anilor. Această afacere nu antrena Compania Ikehorn, ci pornea exclusiv din inițiativa lui Billy Winthrop. Cei din Beverly Hills vor vedea cum trebuie să arate un adevărat magazin de lux. „Scruples" va fi în centrul atenției, în lumea modei, avanpostul eleganței, grației și rafinamentului, așa ceva nemaiexistînd, pînă atunci, decît la Paris.

Tot timpul anului cît a durat construirea lui „Scruples", ea s-a dedicat din tot sufletul noii ei pasiuni. A încercat să-l angajeze ca arhitect pe I.M. Pei, dar el era ocupat cu construirea unei noi aripi, în valoare de 70 de milioane de dolari, la Fundația Rockefeller; a trebuit să se mulțumească cu unul dintre cei mai străluciți asistenți ai lui, care i-a conceput o clădire socotită ulterior un punct de referință în arhitectură. Billy a fost tot timpul prezentă pe șantierul de construcții, i-a sîcîit pe muncitori, l-a înnebunit pe antreprenor și aproape l-a făcut pe arhitect să renunțe la proiect. Viața ei se desfășura sub semnul speranței și al nerăbdării, dar cel puțin știa că îndeplinirea visului ei era doar o chestiune de timp.

Cînd a murit Ellis, în toamna anului 1975, chiar înainte de deschiderea magazinului „Scruples", Billy și-a dat seama că se încheiase perioada de doliu după el, începută cu mult timp în urmă. Primii doi ani de boală a soțului o puseseră la grea încercare. Îl va iubi întotdeauna pe Ellis Ikehorn, cel cu care se căsătorise în 1963, dar trebuia să admită că acel bătrîn paralizat și senil care murise nu era Ellis și nu avea nici un sens să facă pe ipocrita. Cu toate acestea, va numi magazinul „Scruples", ca un tribut adus mătușii Cornelia, tuturor oamenilor cumsecade din Boston, lui Katie Gibbs, pateticei Wilhelmina Hunnenwell Winthrop care părăsise Parisul absolut schimbată, tuturor problemelor de conștiință de care nu trebuia să mai țină seama. Știa că dintre toți oamenii, poate numai Jessica va înțelege gluma, dar îi era de ajuns. Reprezenta un fel de cadou pentru ea, o compensare pentru camera din turnul clădirii din Bel Air. Billy părea foarte încîntată de numele ales.

Stînd culcată în pat, se gîndea nefericită cît de bine începuse totul. Inițial i se părea că toate femeile bogate din San Diego pînă în San Francisco erau dornice să viziteze magazinul. Ele au venit şi au tot cumpărat încontinuu, timp de cîteva luni, iar Billy a crezut atunci că „Scruples" reprezenta un succes deplin. „Women's Wear Daily" se ocupa îndeaproape de această nouă apariție. Billy Ikehorn se bucura de o atenție specială din partea ziarului, iar femeile de societate care se lansau în afaceri constituiau întotdeauna o noutate. Ziarul îi dedică un spațiu dublu lui Billy, prezentînd fotografii cu ea în fața magazinului „Scruples" şi o serie retrospectivă din viața ei cu Ellis. Mai tîrziu, la inaugurarea magazinului, i-au alocat un spațiu mult mai mare decît îi acordaseră lui C. Z. Guest, costumelor ei ingenioase, cărții de grădinărit şi sprayului împotriva insectelor. Asemenea doamne se ocupau cu fleacuri, se gîndea Billy încîntată de sine, în comparație cu o asemenea afacere serioasă cum era „Scruples". În mod special îi plăcea ideea ei de a decora interiorul magazinului exact ca cel de la Casa Dior.

Cît de bine îşi amintea emoția resimțită în urmă cu 15 ani, cînd ea şi Contesa se aventuraseră să pătrundă pe acele uşi faimoase, de pe Avenue Montaigne. Retrăia şi acum sentimentul de respect temător, cu care aşteptase să li se pregătească locurile în salonul principal, ținîndu-şi respirația din cauza frumuseții ce o înconjura, a colecției de vis ce le era prezentată. Apoi, ea şi Lilianne de Vertdulac exploraseră magazinele de pe strada principală, pline de dorințe neîmplinite, căci amîndouă ştiau, dar nu voiau să admită, că ea nu-şi putea permite să cumpere nici una din acele podoabe nemaipomenite. Acum le va avea pe toate – un magazin Dior în Beverly Hils.

Desigur, Billy nu se aştepta ca „Scruples" să-i aducă un venit important. Ea fusese serios avertizată de Josh Hillman că banii pe care-i investise fără ezitare în teren, clădire, decorațiuni interioare erau definitiv pierduți. El îi spusese că nu exista nici o şansă ca profitul obținut din vînzarea hainelor să acopere investiția făcută, chiar dacă un lucru era vîndut la un preț dublu față de cel

de achiziție. „Josh" îl dojenise ea, „nu fac acest lucru ca să cîștig bani. Știi că n-am cum să-mi periclitez veniturile de bază. În pofida donațiilor pe care le fac societăților de binefacere, și a milioanelor cheltuite anual, venitul meu crește simțitor. Vreau să-mi ofer această plăcere și nimeni nu mă poate împiedica. Bineînțeles că am de unde cheltui, și tu știi foarte bine acest lucru. Este o chestiune care mă privește numai pe mine!"

Măcar dacă ar fi rămas numai problema ei, reflecta Billy cu amărăciune. Dacă „Women's Wear" n-ar fi supravegheat-o îndeaproape, acum n-ar mai fi așa de înnebunită. Una era să pierzi niște bani pe care oricum n-ai fi putut să-i cheltui nici dacă ai fi trăit zece mii de ani, și alta să citești ce se publică despre tine, în singurul ziar a cărui opinie o consideri autorizată. Mai tîrziu apăruseră niște referiri la „nebunia lui Billy" semnate de cineva cu pseudonimul „Louise J. Esterhazy", fără îndoială vocea redactorului de la WWD, și ea simți atunci amenințarea viitorului. Cînd următorul set al cifrelor de afaceri vor deveni publice, ea avea să ajungă de rîsul lumii, la capitolul vînzări. Nu avea nici o speranță că va putea ține ascunse cifrele. Deși numai avocații lui Billy cunoșteau exact situația pierderilor, din moment ce ea era singurul proprietar al magazinului, existau în permanență scurgeri de informații. Chiar și în absența spionilor, n-aveai decît să te duci în „Scruples" ca să constați cît era de slabă vînzarea. Billy se simțea de parcă în fața ușii sale ar fi zăcut cel mai frumos cadavru uman, pe care n-avea cum să-l îndepărteze, deși știa că în curînd toți vecinii vor ieși să cerceteze de unde vine putoarea aceea oribilă. De ce dracu' era așa de impulsivă? Cînd se gîndea la convorbirea telefonică cu Valentine îi venea să urle de furie și să-și tragă palme. Și-o dorise atît de mult pe fata aceea, fusese atît de convinsă atunci că un talent ca Valentine, la conducerea unei case de comenzi, era exact lucrul de care avea nevoie „Scruples", încît o amăgise în mod nesănătos să vină în California. Desigur, în munca executată la comandă nu existau diferențe vizibile! Pînă și St. Laurent și Dior și Givenchy, de fapt toate casele de modă din Paris se vaită că pierd bani cu această afacere, dar așa își păstrează renumele, datorită căruia vînd parfumuri și

lucruri gata făcute în toată lumea. Casele de modă franţuzeşti erau moarte din punct de vedere financiar. Ele mai supravieţuiau numai pentru a conserva atmosfera Parisului dinaintea celui de-al doilea război mondial: ca să-i inspire pe cumpărătorii marilor magazine şi pe producătorii de confecţii din toată lumea să viziteze Parisul de două ori pe an; să le facă pe femeile care cumpără o rochie Ives St. Laurent, în valoare de 300 de dolari, sa simtă că împrumută ceva din farmecul Parisului. Iar Billy cunoştea foarte bine toate aceste lucruri. Nu era nimeni de acuzat decît ea. Iar acum angajase doi amatori pentru o treabă în care numai un profesionist s-ar fi putut descurca.

Şi totuşi. Şi totuşi. Billy se gîndea că poate nu era chiar aşa de rău să te laşi condusă de primul impuls. Privind înapoi, îşi aduse aminte că instinctul o îndreptase spre Paris şi tot primul instinct o mînase să străbată acel coridor din Barbados şi să se arunce în braţele lui Ellis. Bineînţeles că tot impulsul o îndemnase să se viseze contesă în Franţa, numai pentru faptul că-şi pierduse virginitatea cu un conte vînător de zestre, şi acelaşi impuls o făcuse să creadă că după un an de pregătire la şcoala lui Katie Gibbs era în stare să reuşească în afaceri. În întunericul din dormitor, Billy îşi scutură capul mîhnită, dîndu-şi seama că de multe ori în viaţă aşteptase miracole numai pentru că aşa voia ea. Ca şi cu „Scruples". Dar, la urma urmei, se întorsese din Paris subţire şi se măritase cu Ellis şi trăise fericită şapte ani. Fără obiceiul ei prost de a da ascultare primului impuls ce ar fi ajuns acum? O profesoară grasă şi grotească din Boston, fără îndoială, îndreptîndu-se încet spre moarte, veşnic nedorită, prizoniera cercului aristocratic din Boston căruia, în mod atît de nepotrivit, „îi aparţinea".

Ce realizase lăsîndu-se mînată de impuls? Era divin de suplă, fabulos de bogată, teribil de fermecătoare. Clasica văduvă veselă. Măcar dacă s-ar fi simţit veselă. În privinţa magazinului „Scruples", vina îi aparţinea în exclusivitate. Era un dezastru total şi cu cît accepta mai repede situaţia reală, cu atît era mai bine. Fusese impulsivă de prea multe ori „în viaţă".

*

În dimineața următoare, de îndată ce se trezi dintr-un somn scurt care o cuprinsese de-abia în zori, Billy Ikehorn îi telefonă lui Josh Hillman acasă, un obicei prost pe care-l moștenise de la Ellis Ikehorn, din zilele lui de glorie și putere.

– Josh, cît de legată sînt de cei doi, Elliott și Valentine?

– Ei bine, ei se află în posesia contractelor, bineînțeles, dar pot fi oricînd cumpărați cu mai puțin decît le-ai da tu pe un an întreg, dacă la asta te gîndești. Este puțin probabil că te vor da în judecată. Aproape sigur că nu vor avea resursele necesare să plătească un avocat, și cred că nici un avocat bun nu va prelua cazul lor în asemenea împrejurări. De ce? Tonul pe care-i pusese întrebarea i se păru neobișnuit de stingherit.

– Îmi revizuiam atitudinea. Billy nu voia să recunoască imediat că avea de gînd să scape de Spider și Valentine. În discuția evazivă care avea loc între avocat și client, ea nu voia să piardă prea dezonorant această rundă. Cînd se trezise că se gîndea la posibilitatea de a vinde „Scruples", ea își dăduse seama că avea dreptate într-o singură privință, cel puțin. Terenul valora deja mult mai mult decît atunci cînd îl cumpărase ea și poate că Neiman-Marcus sau Bendel vor fi dispuși să preia și clădirea. Chiar dacă nu reușea să-l vîndă decît foarte ieftin, cel puțin va scăpa de coșmarul de a conduce un magazin nerentabil. Era mai bine să lase impresia că și-a pierdut interesul pentru „Scruples", decît să se agațe de el în continuare, în timp ce oamenii din cercul ei își băteau joc de pretențiile ei, bucurîndu-se în secret de situația ei umilitoare. Simțea cum o cuprinde deznădejdea. Își pusese prea multe speranțe în „Scruples". Era copilul ei. Dar nu putea suporta umilința publică. Dintre toate lucrurile de care-i era frică, acesta era cel mai rău cu putință. Scăpase de mizeriile celor 18 ani de viață doar din punct de vedere fizic. Cicatricele căpătate aveau să-i rămînă de-a pururi. O deformaseră, și tot ce i se întîmplase mai tîrziu nu reușise să-i șteargă amintirea acelui trecut.

Cîteva ore mai tîrziu, în timp ce se îmbrăca, îi telefonă Spider.

– Billy, am stat treaz jumătate din noapte gîndindu-mă

cum să pun treburile la punct la „Scruples", cum să-l transform într-un succes răsunător. Putem sta de vorbă astăzi?

– Nu prea am chef. Sinceră să fiu, subiectul începe să mă plictisească. Ieri ai tot bătut cîmpii despre restaurant şi despre maseuri, astăzi nu mai am chef şi de alte trucuri, Spider.

– Îţi promit o discuţie serioasă. Ascultă, am închiriat o maşină. Este o zi minunată – hai să ne plimbăm pînă la Santa Barbara şi apoi să luăm masa la Biltmore. Putem discuta acolo. N-am mai fost pe Coastă de zece ani. Nu simţi nevoia să evadezi cîteva ore?

Foarte ciudat, dar asta îşi dorea. Se simţea prinsă ca-ntr-o capcană, între Beverly Hills şi munţii scunzi din Santa Monica, care se ridicau la vest de Los Angeles, separîndu-l de San Fernando Valley. Trecuse o veşnicie de cînd nu mai ieşise din oraş, cu excepţia acelor prînzuri previzibile, de duminică, din Malibu Colony.

– Hai, Billy! Ne vom distra, pe onoarea mea de cercetaş.

– Oh... bine. Vino să mă iei într-o oră.

Billy închise telefonul gînditoare. Dacă trecuseră mulţi ani de cînd nu mai luase prînzul în afara oraşului, în schimb trecuse şi mai multă vreme de cînd nu mai fusese invitată la masă pe un asemenea ton, de parcă ar fi fost o fată oarecare.

Billy îşi amintea foarte bine de atitudinea pe care o adoptă oamenii faţă de semenii lor bogaţi. În ultimii 13 ani, de cînd se măritase cu Ellis Ikehorn mai ales, oamenii îi vorbiseră într-o manieră specială, folosind acea intonaţie deosebită, rezervată celor foarte bogaţi. Adesea meditase asupra motivului care-i determină pe oameni să-i socotească diferiţi pe cei bogaţi. Fitzgerald şi O'Hara şi alţi numeroşi scriitori fuseseră puternic atraşi de cei bogaţi, de parcă banii erau lucrul cel mai fascinant pe care-l putea deţine un om – şi nu frumuseţea, talentul, nici măcar puterea. Billy credea în sinea ei că cei bogaţi sînt diferiţi numai pentru că aşa îi văd ceilalţi oameni. Uneori se minuna de ce acordă oamenii o importanţă atît de mare acestui lucru. Căci faptul de a cunoaşte un om bogat nu-i ajuta cu nimic şi nici nu le mărea contul din bancă. Şi totuşi, exista o uşoară exagerare în

prețuirea cuiva, dorința de a fi cît mai fermecător, instinctul de a înainta în direcția cea bună. Toată ziua auzea de asemenea lucruri.

Poate că nu și-ar fi dat seama niciodată de faptul că oamenii îi se adresează pe un ton diferit semenilor lor bogați, dacă în viața ei n-ar fi intervenit acea bruscă schimbare de situație. Dacă s-ar fi născut bogată, probabil că n-ar fi avut destulă experiență cu să nu se lase impresionată de maniera degajată a lui Spider. În mod sigur, foarte puține femei aveau puterea și poziția necesară în Los Angeles pentru a-și permite să-i vorbească așa, dar în rest, nimeni n-ar fi îndrăznit să i se adreseze pe tonul cu care o abordase Spider.

Spider reușise să închirieze un Mercedes decapotabil, și un armistițiu nerostit se încheie între ei, din minutul în care Spider o întrebase dacă vrea să meargă cu mașina descoperită sau acoperită.

– Oh, descoperită, te rog, spuse Billy, gîndindu-se că în cei 33 de ani ai săi, nu mersese niciodată într-o mașină decapotabilă, o experiență pe care se presupune că orice femeie americană o trăiește în tinerețe. Sau poate că era caracteristic unei generații mai vechi? Oricum, ea ratase o asemenea plăcere.

O dată trecuți de Calabasas, autostrada devenise aproape pustie, iar văile care se succedau, alternativ cu o serie de dealuri cafenii, uscate de soare și împodobite cu stejari verzi, păreau desprinse într-o pictură naivă. În curînd, după ce au trecut de Oxnard, au putut vedea Pacificul în stînga lor, pe care naviga un singur petrolier rătăcit. Spider conducea ca un dansator de flamenco, blestemînd restricțiile de viteză de parcă cineva i-ar fi furat cizmele speciale, cu tocuri.

– Ultima oară cînd am mers pe șoseaua asta puteai să mergi lejer cu o sută pe oră – ajungeai în Santa Barbara în mai puțin de o oră.

– De ce vă grăbeați așa?

– Oh, doar așa, din amuzament. Uneori, după o petrecere care dura mai mult, trebuia s-o duc pe fată acasă înainte ca părinții ei să dea alarmă roșie.

– Ai fost un puşti californian, nu?

– Un exemplar original – la un pas de un surfist autentic. Dacă ai de gînd să-ţi iroseşti tinereţea, aici trebuie să vii. Rîse, voios, cu rîsul lui molcom, care ţi se întipărea pentru totdeauna în memorie.

Billy se gîndea că era momentul potrivit pentru a-l determina pe Spider să-i dezvăluie natura îndeletnicirilor sale anterioare, dar se simţea prea bine pentru a-şi bate capul cu aşa ceva. Vîntul care-i mîngîia părul, căldura soarelui, maşina descoperită – se simţea ca fata din reclama cu Coca-Cola, tot mai relaxată pe măsură ce se depărta de Rodeo Drive.

Nu fusese niciodată în Santa Barbara. Pe vremea cînd trăia Ellis, ei nu călătoreau decît cu avionul. Şi nici nu fusese tentată de cele cîteva invitaţii pe care le primise la petrecerile din Montecito, o comunitate aflată nu departe de Santa Barbara, unde cei foarte bogaţi locuiau pe un teren de cîteva mile, foarte bine păzit, faimos nu numai pentru frumuseţile sale naturale, ci şi pentru prohibiţia vînzării băuturilor alcoolice şi pentru faimoasele pivniţe particulare, unde se depozita vinul. Deşi Biltmore nu prea o încîntase cînd primise invitaţia, ea rămase uluită cînd în faţa ei răsări ca din senin construcţia grandioasă şi neregulată a vechiului hotel, ridicat pe faleza ce dădea spre mare, romantic şi plin de frumuseţe, un miraj al unui trecut plin de demnitate. În fundal se vedeau munţii albaştri, iar în apropiere se auzeau valurile spărgîndu-se de faleză.

– Aşa trebuie să fi arătat Riviera Franceză în urmă cu 50 de ani! exclamă ea.

– N-am văzut-o niciodată, răspunse Spider.

– Eu obişnuiam să merg acolo cu soţul meu. Oh, dar acest peisaj... este pur şi simplu magnific. N-am ştiut că există asemenea locuri în apropierea oraşului.

– Acesta este primul. Apoi trebuie să mergi mai departe, de-a lungul coastei, şi peisajul devine din ce în ce mai frumos. Vrei să mîncăm înăuntru sau afară? Spider era strălucitor – se gîndi Billy pe cînd stăteau în faţa hotelului – avea un zîmbet

care-ţi dădea de înţeles că se aşteaptă numai la lucruri bune, frumoase. Un zîmbet irezistibil pe care nu-l mai văzuse la nimeni. O combinaţie izbitoare: păr blond-auriu şi ochi albaştri, albaştri de tot. Oare cum de reuşeşte întotdeauna?

– Afară, desigur. El voia ceva, dar ea ştia despre ce era vorba, aşa că n-o surprindea nepregătită. O fi el un tip irezistibil, dar nici ea nu putea fi uşor păcălită. Şi deocamdată intenţiona să scape de el.

Cînd Josh Hillman i-a trimis Valentinei un coş de orhidee a comis, poate, primul gest absolut gratuit din viaţa sa. Cînd a sunat-o s-o invite la cină, a doua zi, l-a comis pe cel de-al doilea.

Ştia exact unde voia s-o ducă pe Valentine, în locul lui special, 94th Aero Squadron, de la aeroportul Van Nuys. Nu mai fusese cu nimeni acolo. Cu cinci ani în urmă, Josh se apucase să ia lecţii de zbor. Nu se arătase niciodată interesat de sport, în general, dar întotdeauna îşi dorise să zboare. Constatînd că-şi poate lua o după-amiază liberă de la birou şi o alta din week-end, el a început lecţiile de zbor, spre dezgustul soţiei lui. Joanne zbura numai cu compania aeriană Pan Am şi asta numai după ce consuma în barul aeroportului două Miltowns şi trei Martini. De îndată ce şi-a obţinut permisul de zbor, Josh şi-a cumpărat un Beechcraft Sierra şi a început să dedice cea mai mare parte a timpului său liber noii sale pasiuni – zborul. Lui Joanne nu i-a păsat niciodată; ea avea întotdeauna un program foarte încărcat cu lecţii de tenis şi jocuri de table. Şi nici nu se sinchisea de numeroasele nopţi pe care le petrecea la birou muncind; era mult prea ocupată cu sutele de telefoane pe care trebuia să le dea în fiecare săptămînă, unui mare număr de femei pe care le conducea în activităţile de sprijinire a culturii şi a construirii unor spitale mai bune. Adesea, după ce ateriza, Josh se ducea la 94th Aero Squadron ca să bea ceva înainte de a se întoarce acasă.

Era o adevărată ciudăţenie – acel restaurant construit exact după modelul unei vechi ferme franţuzeşti, cu ziduri din cărămidă veche şi cu tencuiala căzută, care, oricît ar fi părut de

necrezut – fusese rechiziționată de o unitate de aviație britanică, în timpul primului război mondial. Pe podea se aflau sute de saci de nisip, așezați în grămezi înalte pe lîngă pereți, cu puști-mitraliere vechi ascunse în spatele lor, în fața ușii de la intrare exista o rulotă plină cu fîn, în interior, un Muzak cînta „Este un drum lung pînă la Tipperary" și „Adună-ți necazurile în vechiul tău sac de călătorie", indicatoare care te îndrumau spre „Comandament", iar pe pereți atîrnau fotografii decolorate ale bravilor piloți morți în război. Un vechi biplan era parcat între această apariție din altă lume și pista reală de la Van Nuys, unde vreo 1700 de avioane își luau zborul sau aterizau, în fiecare zi a anului. Lui Josh îi plăcea aerul nostalgic și de dulce melancolie ce domnea în acel loc, care într-un fel părea mai original decît era cu adevărat. Dar Joanne l-ar fi calificat drept o imitație de restaurant și s-ar fi întrebat nedumerită de ce dintre toate localurile din Valley, trebuiau să meargă acolo și nu la LaSerre.

Valentine părea mai mult decît încîntată de Aero Squadron. Era exact ceea ce se așteptase ea să găsească în California, o glorioasă farsă. De fapt, începea să-și dea seama că îi place Josh Hillman. Cu excepția lui Spider, ea își petrecuse ultimii ani în compania unor bărbați care nu erau cu adevărat bărbați, sau ar fi trebuit să fie, dacă n-ar fi avut ca dominantă cumpărarea și vînzarea de haine pentru femei. Îi fusese de ajuns ! Era pregătită pentru un bărbat adevărat, serios, dar nu solemn, un om de caracter dar nu rigid – pe scurt, un bărbat cu adevărat! Iar Josh Hillman, încălcînd pentru prima oară în 20 de ani principiile vieții maritale, prin faptul că o invitase pe Valentine la cină, simțea în aer un vînt de libertate și întrevedea posibilități nelimitate de a-și pigmenta existența. Brusc, simți că se află pe un cîmp larg, nesfîrșit, în locul unui drum drept, limitat. Pentru o clipă își aduse aminte de proverbul preferat al bunicului său: „Dacă un bun evreu se decide pînă la urmă să mănînce carne de porc, el trebuie s-o mănînce cu atîta plăcere încît să-i curgă grăsimea pe bărbie". Oare Valentine O'Neill se va dovedi la fel de gustoasă ca o friptură de porc? Josh Hillman era hotărît să afle acest lucru.

Aşezaţi la o masă chiar lîngă geam, admirau aparatele de zbor, de dincolo de geamul izolat fonic, care, pe măsură ce se lăsa întunericul se transformau în peşti fenomenali cu ochi luminoşi.

– Valentine... cum de te-au botezat cu acest nume? întrebă el. Ea observă mirată că Josh îi pronunţa numele în maniera franceză, lungind silabele, ceea ce era destul de ciudat pentru un american.

– Mama mea îl adora pe Chevalier... mi-a pus numele după un cîntec de-al lui.

– Oh, acea Valentine!

– Cunoşti melodia? Imposibil.

El fredonă uşor primele acorduri ale melodiei şi aproape ruşinat cîntă cuvintele: *Elle avait de tout petits tétons, Valentine, Valentine, Elle avait de tout petits tons, Que je tâtais à tâtons, Ton ton tontaine!*

– Cum se face că o ştii?

– Colegul meu de cameră din timpul studenţiei punea discul cu această melodie, la nesfîrşit.

– Ah, dar ştii ce semnificaţie au cuvintele?

– Ceva de genul... ea avea picioruşe gingaşe şi nişte sîni micuţi.

– Nu chiar... tétons... este un cuvînt în argou, înseamnă „sfîrcuri". Şi restul?

– Nu sînt sigur...

– Sfîrcuri micuţe, pe care eu *tâtais*, le simţeam... *à tétons*... la pipăit.

– Nu mi-l imaginez pe Chevalier să fi fost vreodată nevoit să pipăie pe cineva.

– Nici eu. Dar mai ştii şi restul?

– *Elle avait un tout petit menton*, răspunse el, o bărbie micuţă... şi *elle etait frisée comme un mouton*... era cîrlionţată ca un miel. Ca tine.

– Extraordinar... şi restul? Nu? Aha! Ai pierdut partea cea mai interesantă... ea nu avea un caracter frumos! Nu... şi nici nu

excela în materie de inteligență și era geloasă și despotică... autoritară. Și, într-o zi, mulți ani mai tîrziu, Chevalier a întîlnit-o pe stradă și a constatat că avea picioare mari, o bărbie dublă și un piept imens!

– Valentine! Îmi frîngi inima. Eram atît de fericit înainte, cînd nu știam sfîrșitul!

Amîndoi izbucniră în rîs, un rîs afrodisiac propriu unui cuplu, care s-a hotărît să evadeze din lumea reală chiar și numai pentru o noapte, un rîs complice ce reprezintă primul semn al vrăjii de care se simt cuprinși doi oameni, într-o măsură mult mai mare decît se așteptaseră.

– Deci tu, Joshua, ești eroul din Biblie care a dărîmat zidurile Ierihonului, iar eu sînt pur și simplu Valentine, prima amantă a lui Chevalier, fata de 18 ani pe care a întîlnit-o pe Rue Justine. Nu prea ne potrivim.

– Nu? Mai ai vreun prenume, mai impresionant?

– Da, dar este un secret teribil.

– Spune-mi.

– Marie-Ange. Ea încercă să pară umilă. „Mary-Angel".

– Ce modest, ce nume nepretențios. În mod sigur mama ta a simțit că nu trebuie să rîște.

– Ai perfectă dreptate. Noi, francezii, sîntem prudenți.

– Iar, voi, irlandezii, sînteți cam trăsniți, domnișoară O'Neill.

– Iar voi, evreii.... nu sînteți prudenți? Și nu sînteți și un pic trăsniți?

– Toți sîntem așa. N-ai auzit teoria potrivit căreia irlandezii sînt, de fapt, tribul pierdut al lui Israel?

– Nu m-ar surprinde. Dar n-aș intra într-un bar irlandez, de pe Third Avenue, să le spun această veste, răspunse ea cu malițiozitate.

– Ești o new-yorkeză autentică, nu-i așa?

– Mi-e teamă că nu aparțin cu adevărat nici unui loc. O femeie fără patrie, nu sînt nici pariziancă, nici new-yorkeză, și acum... California. Ce ridicol! Devine cineva cu adevărat californian?

Tu eşti deja. Aproape toţi adevăraţii californieni provin din alte părţi. Sînt foarte puţini care locuiesc aici, oh, probabil de vreo 200 de ani. Mai înainte, aceste locuri erau populate numai de călugări americani şi franciscani.... aşadar, sîntem un stat de emigranţi într-o ţară de emigranţi.

– Dar tu te simţi aici ca acasă, nu?

– Într-o zi, curînd, te voi duce în Fairfax Avenue. Vei vedea de ce. O clipă Josh rămase uluit de propunerea sa. Nu mersese niciodată cu Joanne în Fairfax Avenue. Trecuseră de mai multe ori pe acolo, în drum spre Farmers Market, dar nu se opriseră niciodată. Ea ura acel loc. De ce voia el să-i arate acel loc Valentinei, a cărei eleganţă îi amintea de aerul Parisului, locul copilăriei sale, un ghetou aglomerat şi gălăgios?

Spider şi Billy mîncară afară, pe veranda hotelului Santa Barbara Biltmore, a cărui vitrină împodobită cu flori şi palmieri îi proteja de briza tăioasă a Pacificului. Billy aştepta calmă, ştiind că Spider avea să facă prima mişcare. Între timp, ea bea sherry Dry Sack cu gheaţă şi mînca un sandviş cu multă maioneză ca să fie păcatul dublu (pentru care se va pedepsi mai tîrziu, supunîndu-se abstinenţei) şi se simţea stăpînă pe situaţie.

În curînd, ochiul experimentat al lui Spider observă că doamna lui era absolut relaxată, atît cît putea ea să fie. O întrebă cu grijă:

– Este frumos aici, nu? Ea se mulţumi să zîmbească aprobator, abţinîndu-se să facă vreun comentariu. El continuă. Am stat aşa de mult timp pe Coasta de Est, că am şi uitat cum arată California. Şi Beverly Hills! Iisuse, mă aşteptam să dispară într-o singură noapte, ca şi Brigadoon şi să nu mai apară timp de o sută de ani, nu crezi?

– Probabil, răspunse Billy cu precauţie.

– Am avut sentimentul că vei înţelege, Billy. Cînd am fost ieri în oraş, Val şi cu mine ne-am dat seama că am intrat într-o lume cu totul nouă. Billy deja începuse să-şi adune forţele, dar Spider insistă. Dacă iei „Scruples" şi-l duci în Paris sau New

York ori Milano sau Tokio, vei avea cea de-a opta minune a lumii... femeile s-ar aşeza la coadă ca să intre... este atît de perfect, o operă de artă! Dar, Billy, Billy, în Beverly Hills e cu totul altceva! Pe acest tărîm trăiesc cele mai scump îmbrăcate femei! Sînt atît de obişnuit cu New York-ul încît ieri a trebuit să-mi reamintesc tot timpul că majoritatea femeilor pe care le-am văzut pe stradă, îmbrăcate în pantaloni şi bluze, au bani să-şi cumpere aproape orice, nu-i aşa?

Deoarece şi Billy se gîndise destul de des la acest aspect, îi făcu semn că este de acord, deşi nu-i convenea. Înainte ca ea să-l poată întrerupe, Spider o fixă cu una din privirile lui cele mai convingătoare şi continuă.

– Sînt sigur că dacă ne dai, mie şi lui Val, un răgaz de o săptămînă sau două, cel mult, să ne aclimatizăm cu locul, să hoinărim prin oraş şi să observăm ce anume cumpără femeile de aici cînd merg prin magazinele de lux, să vedem cu ce se îmbracă noaptea, să cercetăm „The Bistro", „Perino's şi Chasen's" şi toate localurile noi – chiar ar fi bine să ne faci o listă cu ele – ne va fi de mare ajutor. Dacă avem timp să ne încadrăm în atmosfera locului, putem transforma „Scruples" într-unul dintre cele mai rentabile magazine din oraş. Eu mă gîndesc că, indiferent cum se îmbracă aceste femei pe stradă, n-ar mai exista un „Saks", un „Bonwit" sau „Magnin" şi toate acele magazine scumpe, adunate la un loc pe un spaţiu mic, dacă multe femei n-ar cheltui sume enorme de bani. Şi nu văd nici un motiv pentru care n-ar trebui să le cheltuiască la „Scruples", dar că pentru a realiza acest lucru avem nevoie de un pic de timp.

– Un pic de timp? Billy intenţionase să fie sarcastică, dar o logică elementară îi spunea că nu putea să le refuze o săptămînă sau două, fără să nu pară o fiinţă stupidă, iraţională, o femeie îngustă la minte, o bogătaşă cu toane, într-un cuvînt – o diletantă.

– Exact. La fel de mult timp cît îi acorzi şi unei coafeze. Prima oară cînd te duci la ea, nu prea te aştepţi la ceva extraordinar, nu-i aşa? Îi mai dai şi a doua şansă, chiar şi a treia. Între timp s-a familiarizat cu părul tău, a aflat cîte bucle lipite de frunte

ai, cît de lungă este tulpina părului, dacă trebuie să-l pieptene sau să-l usuce direct. Dar dacă nici atunci nu va face o treabă bună, vei căuta o altă coafeză.

– Cu siguranță că așa aș face, i-o trînti Billy.

– Bineînțeles. Spider o privea aprobator. Toți acei ani în care le ascultase pe fotomodelele guralive îi fuseseră de folos. Val va lucra în domeniul aprovizionării cu marfă, eu mă voi ocupa de prezentarea generală, de concept.

– Concept? Stai un pic, Spider. La telefon, Valentine mi-a spus că ai fost cel mai bun intermediar din lume și că ești în stare să reorganizezi magazinul, pornind de la zero. Ce legătură există între concept și vînzare?

– Sînt cel mai bun intermediar din lume, dar mai întîi trebuie să aflu cîte ceva despre clientele noastre, despre felul lor de viață, care este zona lor de interes și ce le va determina să cumpere de la „Scruples". Conceptul este ceea ce le va convinge să cumpere. Nu-ți dai seama, Billy, că achiziționarea unor obiecte de îmbrăcăminte trebuie să fie la fel de mulțumitoare ca și un act sexual bun? Sînt multe feluri de a face sex... trebuie să știu cu exactitate care place cel mai mult în Beverly Hills.

Billy se trezi uimită că dădea aprobator din cap. Nu mai auzise niciodată o asemenea afirmație care s-o impresioneze atît de profund. Ea nu uitase de zilele cînd viața ei sexuală se rezuma doar la așa-zisa excitare pe care o obținea numai cumpărînd haine.

– Bine, Spider. Ți-ai explicat punctul de vedere. Foarte clar. Cînd mă pot aștepta ca renumitul tău „concept" să fie lansat pe piață?

– În maximum două săptămîni. Acum, dacă ai terminat de mîncat, ar fi mai bine să ne grăbim ca să nu prindem perioada de trafic intens. Ești gata, Billy?

Pe drumul de întoarcere spre Holmby Hills, Billy a avut destul timp să reflecteze că indiferent ce era sau nu Spider Elliott în realitate, cu siguranță că nu putea fi considerat un vînzător prost. Și totuși, ea nu-i acordase decît două săptămîni. Dacă nu venea cu ceva solid, el și Val vor fi concediați, fără nici o altă discuție. Era o promisiune pe care avea de gînd s-o respecte cu sfințenie.

*

După cină, Josh Hillman se trezi în fața unei probleme absolut noi pentru el, o problemă absurdă și demodată, dar una reală. El și Valentine se simțeau intimi numai datorită restaurantului în care se aflau împreună. Nu se cunoșteau destul de bine pentru a merge într-un loc mai retras, fără prea multe discuții. Pentru Dumnezeu, se gîndea el, avea nevoie de un cadru pentru îndrăgostiți. Mai demult, înainte de a se căsători cu Joanne, el își aducea aminte că Mulholland Drive se bucura de reputația de a fi singurul loc în care puteai să parchezi mașina și să-ți dezmierzi iubita, dar acum, din cîte știa el, fuseseră ridicate mai multe case pe acel loc al îndrăgostiților. Dar, fir-ar să fie, dacă nu reușeste nici măcar s-o sărute pe Valentine O'Neill în seara asta... Își spuse că era prea demodat pentru așa ceva, și în aceeași clipă își aminti de felul în care-i spuneau copiii lui. Apoi, în sfîrșit, îi veni inspirația. Se vor duce la Pickwick Drive-In, în Burbank, unul din locurile preferate ale copiilor lui. Josh nu mai fusese la plimbare cu mașina de cînd terminase facultatea.

– Valentine, pentru că tot vrei să te simți ca unul din localnici, ar fi bine să te familiarizezi cu una dintre minunatele noastre tradiții californiene, o anunță el în timp ce achita nota de plată.

– Putem merge la premiera unui film de la Hollywood? Expresia șireată a chipului ei era întrebătoare; în aer părea să plutească o întrebare care nu avea nici o legătură cu vreo premieră de la Hollywood.

– Nu în seara asta. Oricum, nu prea au noutăți acum. Premierele nu mai sînt așa de dese ca altădată. Mă gîndeam să mergem la un cinematograf în aer liber.

– La ce film?

– Tocmai acesta-i farmecul – nu contează. Haide!

Au mers pînă acolo într-o tăcere efervescentă. Odată ieșiți din restaurant, amîndoi se gîndeau la ce avea să urmeze, și momentul era mult prea emoționant pentru a-l strica cu vreo conversație oarecare. Josh cumpără biletele cu nonșalantă, de parcă mergea regulat la film, de ani de zile, și îi explică solemn Valentinei despre ce era vorba. Ea a avut timp doar să vadă pe

ecran patru maşini surprinse în coliziune, înainte ca el să alunece spre ea şi să o ia în braţe. Timp de cîteva minute, pline de uimire, rămaseră nemişcaţi. Pe cînd Josh o cuprindea strîns în braţele sale, Valentine se ghemui la pieptul lui. Nu-şi vorbeau. Stăteau doar unul în braţele celuilalt, ascultîndu-şi respiraţia şi bătăile inimilor, fericiţi de căldura apropierii, de gestul simplu şi omenesc al îmbrăţişării. Tăcerea lor era mult mai mişcătoare decît oricare alte cuvinte. Clipele acelea nu aveau nici o legătură cu gîndurile, aranjamentele, declaraţiile sau orice alt gest formal. Era unul din acele momente rare în care simţeai că înţelegi totul, deşi nu înţelegeai nimic; că ai nevoie de persoana de alături, constatare care avea darul să te înspăimînte, dar şi să te atragă. Dar după o vreme, răspunzînd aceluiaşi impuls, fiecare va căuta buzele celuilalt, rostindu-i doar numele. Cînd a sărutat-o pe Valentine, Josh a simţit că şi-a cufundat faţa într-un buchet mirositor de flori de primăvară, după o iarnă lungă şi aspră. Buzele ei erau pentru el ca un teritoriu necunoscut, pe care trebuia să-l cerceteze, dar mai întîi îi sărută cei trei pistrui de pe nas, ceea ce voise să facă în tot timpul mesei, iar ea îl muşcă uşor ca un căteluş. Valentine îl sărută apoi pe obraz şi-l gîdilă cu genele, iar el îşi plimbă limba pe gîtul ei.

Titlul următorului film apăruse pe ecran înainte ca ei să se desprindă din îmbrăţişare. Doi adulţi nu se pot săruta la nesfîrşit. Cînd doi oameni se remarcă prin complexitatea Valentinei şi al lui Josh, sărutatul nu se poate finaliza în nici un fel dacă între ei nu are loc o discuţie serioasă. Dar ce puteau să-şi spună? Brusc, se simţeau timizi ca nişte şcolari, amîndoi luaţi prin surprindere de evoluţia evenimentelor. Cum de ajunseseră aici numai după cîteva ore petrecute împreună? Treptat îşi recăpătară stăpînirea de sine.

– Şi mai departe ce urmează? întrebă Josh încet. Valentine, draga mea, tu ştii?

– Nu, răspunse ea. Ştiu tot atît de puţin.... mult mai puţin... decît tine.

– Atunci vom învăţa împreună, spuse el la fel de prevăzător ca cineva care-şi căuta drumul prin întuneric.

– Poate, răspunse ea, retrăgîndu-se uşor.

– Poate! De ce spui asta?

– Sînt doar precaută... pentru mine... pentru tine.

– La dracu' cu precauţia. Amîndoi avem la dispoziţie o viaţă întreagă ca să fim prudenţi. Dar de data asta, scumpo, frumoasa mea Valentine, oh, măcar o dată, hai să fim nechibzuiţi, măcar o dată în viaţă!

O sărută din nou şi din nou, ca un adolescent, acoperind-o, la întîmplare, cu sărutări impetuoase, pe ochi, urechi, bărbie, pe păr. El simţea toată ardoarea dorinţei pe care nu şi-o împlinise în tinereţe şi ar fi vrut să şi-o exprime în cuvinte pline de romantism, dar tot ce a putut să spună a fost „Hai să fim nebuni, Valentine".

„Poate". Ceva din Valentine, ceva foarte puternic nu-i permitea să se lase dusă de curent. După ce se dăruise din tot sufletul, prima oară, îmbrăţişării lui inimaginabile, acum ea se retrăgea din nou în sine. Îşi recăpătase simţul realităţii şi era uimită de faptul că se afla acolo, sărutîndu-se cu acel bărbat pe care-l cunoscuse doar de o zi, un bărbat însurat şi cu copii. Fiica deşteaptă, sceptică şi raţională a doamnei Hélene O'Neill nu era de acord cu necumpătarea. Cel puţin nu acum, şi în mod sigur nu într-un cinematograf în aer liber. Va vedea mai tîrziu ce era de făcut, se gîndi ea preluînd modul de gîndire specific francezilor cînd nu se hotărau asupra unui lucru, oscilînd între acceptare şi un refuz categoric. Cu glas tare nu spuse decît „Poate".

Cu regret, Spider returnă Mercedesul celui care i-l închiriase, în parcarea opusă hotelului Beverly Wilshire – din nefericire, nu era tocmai genul de maşină care îi trebuia, dar el avea să revină – şi se duse să-i povestească Valentinei despre întîlnirea lui cu Billy. Negăsind-o, îşi comandă cina în cameră şi se aşeză pe pat ca să se gîndească pe îndelete. Flerul lui la femei îi spunea cît se poate de clar că următoarele două săptămîni erau cruciale. Bănuia că el şi Valentine ar fi luat avionul înapoi spre New York, chiar a doua zi, dacă el nu ar fi încîntat-o şi amăgit-o pe Billy, astăzi. Femeia aceea era nehotărîtă, capricioasă şi se afla la un pas de a se spăla pe mîini de toată afacerea. Se obişnuise atît de mult ca totul să meargă aşa cum voia ea, încît aproape îşi

pierduse considerația pentru toată lumea, dacă o avusese vreodată; era o răsfățată, lipsită de griji, și, totuși, în ea mai existau anumite puncte vulnerabile. Spider își spuse că, una peste alta, cu inspirația corespunzătoare, se putea descurca cu ea. Ea nu se compara cu Harriet Toppingham, așa cum crezuse el noaptea trecută; nu-i plăcea să vadă un bărbat înspăimîntat, dimpotrivă, îi plăcea un bărbat curajos, răspundea sincerității și știa să joace cinstit. Trebuia să admită că era o persoană decentă. Dar mai întîi, se avertiză Spider, înainte de a lucra pentru Billy Ikehorn, avea de învățat două lucruri, și asta numai în două săptămîni. În primul rînd, să se familiarizeze cu climatul vînzării cu amănuntul, așa cum se desfășura el în mod curent, în cele mai prospere magazine din Beverly Hills. În al doilea rînd, trebuia să afle cum înțeleg să-și cheltuiască femeile californiene banii pe haine. Era clar că ele nu-și alcătuiau garderoba bazîndu-se pe aceleași piese ca new-yorkezele: minunate haine de oraș, costume frumoase, rochii de stradă minuțios lucrate și rochii de birou. Spider aproape adormi gîndindu-se cît de diferite erau femeile de la intersecția străzilor 57th și Fifth față de cele de la Wilshire și Rodeo, cînd patru cuvinte îi veniră brusc în minte, iar el rămase uluit de semnificația lor, blestemîndu-se pentru că omisese acest lucru și felicitîndu-se pentru norocul său. Era din partea locului.

Iisuse Christoase Atotputernic! Descoperise comoara din Sierra Madre! El lipsise atît de mult – erau trei sau patru ani de cînd fusese acasă ultima oară, de Crăciun, iar în ultimele șase luni nu mai scrisese nici un rînd să-i anunțe că trăiește – dar, Dumnezeule, cum putea un om, chiar adînc rănit sufletește de Melanie Adams sau ametit de brusca schimbare de serviciu, în mai puțin de o săptămînă și după nebunia zilei de ieri și afacerea cu contractele, fără a mai pomeni de întîlnirea periculoasă de astăzi cu Billy Ikehorn – cum putea un om să uite că se întorsese acasă!

Pasadena, sau mai degrabă San Marino, acea parte liniștită și bogată a Pasadenei, fusese căminul lui pînă la vîrsta de 18 ani, iar UCLA din Westwood reprezentase un adevărat paradis pentru restul anilor petrecuți în California. Chiar dacă Beverly Hills constituia un teritoriu relativ necunoscut pentru Spider Elliott,

el făcea totuşi parte din lumea de unde-şi trăgea el rădăcinile, unde erau prietenii lui şi – Doamne ajută! – familia lui! Şase surori! Plin de voioşie, Spider îşi dădu seama că, cu şase surori era un om bogat – numai dacă nu trăia în Grecia şi trebuia să le mărite pe toate. Începu să-şi facă însemnări în carneţelul de pe noptieră. Cinci dintre fete se măritaseră – trei foarte bine – îşi aduse el aminte, şi dacă nu secaseră rezervoarele de petrol şi stocurile de cherestea şi sursele de asigurări, ele trebuie să fi ajuns acum tinere matroane aflate în posesia unei averi considerabile. Holly şi Heather aveau 28 de ani; Holly se măritase cu un petrolist şi trăia în selectul cartier superconservator Hancock Park. Pansy se căsătorise cu unicul fiu al unui om ce deţinea jumătate din pădurile din nordul Californiei, dar soţul ei conducea o companie de asigurări, strîns legată de compania bază din San Francisco. Chiar şi una dintre surorile cele mai mici, June, se aranjase de minune, căci la numai 24 de ani era cea mai bogată dintre toate. Noua concesiune a soţului ei, în domeniul gustărilor rapide, îi oferise posibilitatea de a se extinde în Palm Springs şi a-şi construi o casă pe plaja de la La Jolla şi o reşedinţă imensă cu grajduri impunătoare în Palos Verdes. Dar nici celelalte fete nu se descurcaseră mai rău – Heather şi January erau de asemenea măritate, nu foarte, foarte bogate, dar bine aşezate; iar Petuniei, bănuia Spider, îi plăcea prea mult să se distreze pentru a se hotărî să se aşeze la casa ei. Ca să-şi atingă scopurile propuse, Spider trebuia să ştie totul despre viaţa socială atît a celor bine aşezate, cît şi a celor foarte bogate. Gîndurile la aceste femei foarte bogate i-o aduseră în minte pe Herbie. Uitase de Herbie! Cea mai bună prietenă a lui de la UCLA. Făcuse o grămadă de bani cu filmele, ea şi familia sa. Iisuse, Spider înţelese în sfîrşit, că în timp ce el locuia într-o mansardă din New York, probabil 90% din fetele şi băieţii pe care-i cunoscuse în şcoală deveniseră persoane respectabile şi influente. În acea zi fusese tentat s-o roage pe Billy să dea o petrecere pentru el şi Valentine, astfel încît ei să poată observa ce toalete de seară poartă femeile aici, dar, gîndindu-se mai bine, ajunse la concluzia că n-avea nevoie de ajutorul ei; voia să se descurce prin forţe proprii. Făcuse foarte bine că aşteptase pînă acum. La sfîrşitul listei lui cu nume, Spider scrise-

cu litere mari: *toată lumea – petrecere de bun găsit în mai puțin de două săptămîni – pregătiți-vă!* iar cu cealaltă mînă formă un număr de telefon familiar, singurul pe care nu-l uita niciodată.

– Mamă! Bună, mamă, am venit acasă!

În cele două săptămîni care au urmat după ce a telefonat acasă, Spider şi-a folosit la maximum energia, imaginaţia, gustul înnăscut şi ochiul format pentru detaliu, pentru a hotărî ce se poartă şi ce nu.

Din fericire, era la sfirşitul lui august, un sezon aglomerat, cînd magazinele din Beverly Hills încep să primească modelele de toamnă. Şi, de asemenea, în tot oraşul continua să se vîndă îmbrăcămintea de vară. Separat, el şi Valentine investigau fiecare stradă, stăbătînd-o pe jos. La nord de Wilshire, ei au parcurs Rodeo, Camden, Bedford, cercetînd de la un cap la altul fiecare stradă. Apoi au investigat fiecare magazin de pe Dayton Way şi Brighton Way şi de pe „micuţa" Santa Monica, traversîndu-le de la est la vest. Nu le-a scăpat nimic din vedere, de la Wilshire Boulevard şi Robinson's, din partea de vest, trecînd prin Saks, Magnin's, Elizabeth Arden's, Delman's şi pînă în partea de est a zonei comerciale, prin Bonwit Teller's. Toate formau o reţea densă, aproximativ triunghiulară, care în New York s-ar fi grupat în mai multe blocuri, amplasate pe Fifth Avenue şi pe Madison Avenue dar, aici, în Beverly Hills erau atît de înghesuite, încît la fiecare magazin se ajungea foarte uşor pe jos. Un magazin modest, de mărime medie, de pe Rodeo, plătea anual o chirie de 96 000 de dolari, aşa că magazinele ce nu aduceau profit se închideau imediat.

Uneori Spider, care nu precupeţea nici un efort pentru a înregistra tot ce vedea prin magazine, se ciocnea de Valentine, în goana ei prin raioanele de solduri, cercetînd ce nu se vînduse în sezonul trecut, înnebunind vînzătoarele în timp ce inspecta

minuțios fiecare articol nou, reținînd modelul pentru blocul ei de desene, dar nelăsîndu-se ispitită să cumpere acel lucru, după cum le explica ea surîzătoare vînzătorilor. Spider, care părea un client de nădejde în hainele lui frumos croite, cumpărate în grabă înainte de a părăsi New York-ul, se prefăcea adesea că vrea să cumpere cîte un cadou pentru mama sau surorile lui, întîrziind prin magazine şi stînd de vorbă cu diferiți proprietari de magazine, clienți şi vînzători. Împreună şi separat au reuşit să vadă toate magazinele mici şi pe cele importante precum Dorso's, Giorgio's, Amelia Gray's, Jax, Matthews, the Right Bank Clothing Company, Kamali, Alan Austin, Dinallo, Ted Lapidus, Mr. Guy's Theodore's, Courrèges, Polo, Charles Gallay, Gunn-Trigère, Hermès, Edwards-Lowell şi Gucci.

În timpul acestor două săptămîni s-au organizat opt petreceri pentru Spider, aranjate în grabă, dar cu mult fast, la care au luat parte numeroşi invitați.

Deşi surorile lui Spider, în anii copilăriei, nu simțiseră nevoia să concureze între ele pentru dragostea lui Spider, căci el avusese întotdeauna mari resurse afective acum, ca femei adulte, s-au trezit că se întrec între ele, care să-şi distreze cît mai bine legendarul frate, de care prietenii lor auziseră atît de multe, dar pe care nu-l văzuseră aproape niciodată. Întrucît nici una dintre ele nu putea crede că Valentine era doar partenera de afaceri a lui Spider – pe cine voia el să păcălească, se gîndeau ele privind-o pe acea franțuzoaică sexy, strălucitoare, cu nişte ochi magnifici – ele o înconjurau cu o amabilitate excesivă. Valentine se gîndea adesea, atunci cînd îşi găsea un pic de timp liber, că nu fusese deloc complicat să se împrietenească cu surorile lui Elliott, dar Doamne Dumnezeule, femeile din familia lui nu aveau decît o singură dominantă. Oricum, era plăcut să fii tratat cu asemenea deferență, de parcă ea ar fi venit acolo să le răpească comoara de frate, iar acele petreceri, mai mult decît oricare alt lucru petrecut în acele săptămîni istovitoare, i-au oferit Valentinei ocazia de a vedea cum se îmbracă femeile bogate la serate, din San Francisco pînă la San Diego. Josh îi telefona în fiecare zi, dar ea

practic nu avea timp pentru el, pînă cînd nu se termina acel maraton. Valentinei îi era dor de el, dar nu-şi permitea să se lase influenţată de sentimente, tocmai în acele momente importante, înnebunitoare.

În timpul celor două săptămîni pe care le acordase Valentinei şi lui Spider, Billy a făcut mai multe vizite la „Scruples", unde grămezi de haine ajunseseră la solduri, oferindu-i o priveliştе care o dezgusta cu atît mai profund cu cît ştia că nu avea încotro. Numai dorinţa de a-şi păstra demnitatea o reţinea să nu împacheteze aceste haine şi să le trimită la Armata Salvării, căci îşi putea imagina cît de repede s-ar fi răspîndit o asemenea ştire şi de-abia se putea abţine să nu-i convoace pe cei doi impostori şi să încheie definitiv această afacere.

La sfîrşitul celor două săptămîni, Billy stătea la biroul ei ca şi cum s-ar fi aflat în spatele unui zid de piatră, privindu-i pe cei doi, Valentine şi Spider, cu o indiferenţă ucigătoare. Pînă atunci aproape că se autoconvinsese că „Scruples" mergea prost din vina lor.

Spider stătea rezemat de zid şi adoptase o ţinută nonşalantă, îmbrăcat într-un costum lejer Glen, unul dintre cele cîteva costume bune pe care şi le cumpărase de la Dunhill Tailors, din New York. Billy era încîntată de înfăţişarea lui, exceptînd mina pe care o abordase, căci arăta ca o persoană serioasă şi profund implicată în problema respectivă. Valentine se aşează pe un scaun, aşteptînd ca el să deschidă discuţia. Billy se gîndea că fata arată extenuată, aproape la capătul puterilor.

– Vorbeşte odată, Spider, spuse Billy pe un ton neutru, plictisit, vădind un total dezinteres.

– Am veşti bune.

– Uimeşte-mă!

– Nu ai decît un rival pe care trebuie să-l învingi pentru a deveni numărul unu în Beverly Hills şi o singură soluţie.

– Tot ce-mi spui este ambiguu. Încearcă să fii mai explicit, Spider. Am crezut că ne-am înţeles în această privinţă.

– Rivalul tău este „Scruples". El ridică mîna pentru a

preveni întreruperea ei, privind-o în ochi cu intensitate, pînă cînd ea se supuse, doar mişcarea precipitată a genelor trădîndu-i neîncrederea şi enervarea. Aş fi putut să mă exprim mai clar. Rivalul tău este propriul tău vis despre „Scruples", despre magazinul pe care ţi l-ai dorit, magazinul de care erai convinsă că au nevoie cei din sudul Califomiei. Te-ai înşelat, Billy. Cu aproximativ 6000 de mile. Eu îţi înţeleg visul; ai răspuns unui impuls generat de bunul tău gust, dar a fost o idee la fel de nerealizabilă ca şi aceea de a construi Micul Trianon în apropierea Muzeului de Ceară din Hollywood. Unele lucruri pur şi simplu nu se potrivesc într-un anumit loc. Poţi vinde Coca-Cola în Africa şi pot fi la fel de multe Mercedesuri în Abu Dhabi ca şi în Beverly Hills, dar nu există cu adevărat decît un singur magazin Dior, care se află pe Avenue Montaigne şi acolo trebuie să rămînă. Renunţă la fantezia ta cu Dior, Billy, sau cumpără-ţi un bilet de avion spre Paris. Acolo există altă atmosferă, altă vreme, altă civilizaţie, clienţii şi dorinţele lor sînt diferite, întreaga mentalitate a cumpărătorului este diferită, absolut şi irevocabil diferită. Tu ştii cel mai bine ce înseamnă pentru o franţuzoaică să-şi aleagă o anumită toaletă – este o decizie de mare importanţă.

Billy era atît de surprinsă, mai mult de felul în care-i vorbea decît de ceea ce-i spunea, încît nici măcar n-a încercat să-l întrerupă.

– Să privim faptele. În Beverly Hills ai un magazin care egalează în lux şi amplasare orice alt magazin bun din New York. Nu este la fel de mare, dar nici populaţia nu e prea numeroasă. În mod normal, un magazin nu s-ar extinde pe zi ce trece, dacă n-ar exista cumpărătorii care să-l susţină. Dar „Scruples" nu prea are parte de ei. De ce? Fiindcă este impropriu.

– Impropriu? Billy îl privi uluită. E mai elegant şi mai confortabil decît oricare alt magazin din lume, inclusiv din Paris! Sînt sigură de asta.

– Nu este potrivit ca loc de distracţie! Amîndouă, Valentine şi Billy, se uitau ţintă la Spider pe cînd el îşi continua expunerea. Mersul la cumpărături a devenit o distracţie, Billy,

fie că eşti sau nu de acord cu asta. O vizită la „Scruples" nu este deloc amuzantă, iar clienţii pretind să li se ofere distracţie din partea magazinelor pe care le vizitează. Chiar ai putea să extinzi ideea, ajungînd pînă la conceptul de vînzare în stil Disneyland.

– Disneyland! exclamă Billy îngrozită.

– Da, Disneyland – trebuie să mergi la cumpărături ca într-o excursie veselă. Bineînţeles că banii cheltuiţi sînt aceeaşi, dar dacă clientul tău – fie din Beverly Hills, fie din Santa Barbara – sau un turist din altă ţară trebuie să aleagă între „Scruples" şi „Giorgio's", vecinul tău de vizavi, pe care-l va alege? Intri în „Scruples" şi dai cu ochii de un spaţiu mare, decorat în douăzeci şi cinci de nuanţe subtile de gri, cu micuţe scaune aurite, amplasate ici şi colo, şi o mulţime de vînzătoare sobre, în vîrstă şi pline de aroganţă care toate lasă impresia că ar vorbi mai degrabă franţuzeşte decît englezeşte – sau intri la „Giorgio's" şi vezi o mulţime de oameni veseli, înghesuindu-se la bar şi jucînd biliard, vînzătoare ce poartă pălării şic şi îţi aruncă priviri ademenitoare, care te îmbie parcă să intri în vorbă cu ele şi să te simţi cît mai bine.

– Din întîmplare, „Giorgio's" este exact opusul lui „Scruples", reprezintă exact ceea ce n-am vrut să fie „Scruples", spuse Billy cu răceală.

– Iar „Giorgio's" se situează pe primul loc la vînzări în toată ţara, inclusiv în New York.

– Poftim? Nu cred aşa ceva!

– Crezi sau nu, cifra lor de afaceri se ridică la 1000 de dolari anual pe metru pătrat. Ei au un spaţiu de vînzare de 4000 de picioare, ceea ce reprezintă patru milioane de dolari pe an, numai pentru articolele de îmbrăcăminte şi accesorii. Şi noi nu vorbim acum decît despre un magazin de importanţă medie. În comparaţie cu el, magazinul nostru local „Saks", care are 45 000 m^2, a realizat, numai în 1975, 20 de milioane de dolari, aşa că îţi poţi da seama cît de bine îşi foloseşte „Giorgio's" spaţiul comercial. Sînt o mulţime de femei care cheltuiesc cel puţin 50 000 de dolari, în fiecare an, la „Giorgio's". Clientela lor

provine din cele mai prospere oraşe din întreaga lume. Unele femei vin în fiecare zi acolo ca să vadă ce mai e nou – este o modalitate de a-şi ocupa ziua. Şi te asigur că îşi fac cumpărăturile şi în ce stil cumpără!

– De unde ştii, Spider, că toate acestea sînt adevărate? Billy reuşi cumva ca tonul întrebării să sune indiferent.

– Eu... oh, mai.mult sau mai puţin, am intrat în vorbă cu proprietarul, Fred Hayman, şi el mi-a spus toate aceste lucruri. Mai tîrziu am verificat cifrele de afaceri la „Women's Wear". Dar să nu crezi că aceasta este situaţia numai la „Giorgio's". Toate magazinele din oraş, unde cumpărăturile constituie o distracţie pentru clienţi, o duc minunat, în special „Dorso's". Doar faptul că intri în acest magazin te face să te simţi bine, indiferent dacă cumperi ceva sau nu; într-un fel, este ca şi cînd te-ai duce la o petrecere sau ai intra într-un muzeu atrăgător – o experienţă palpitantă, în ambele cazuri. Billy, Billy, oamenii vor să se simtă iubiţi, cînd cumpără lucruri! Mai ales persoanele bogate.

– Zău, Spider, scutură Billy neîncrezătoare din umeri.

– Şi nu vor să fie evaluaţi din priviri de către vînzătoare, continuă Spider. Ieri jucam biliard la „Giorgio's" cînd am văzut două tipe intrînd împreună în magazin. Una era în ţinută sport, iar cealaltă în nişte blugi murdari cu o cămaşă, fără sutien pe dedesubt, şi cu nişte sandale ponosite în picioare. Cînd se pregăteau de plecare, şi am putut observa fiecare mişcare pe care au făcut-o, pentru că cele cîteva cabine de probă care există acolo sînt atît de mici şi incomode încît trebuie să ieşi afară ca să te vezi cum trebuie în oglindă, deci, cum îţi spuneam, fiecare din aceste fete jerpelite îşi cumpăraseră cîte trei rochii, un model Chloé, un Thea Porter şi o Zandra Rhodes – fiecare în valoare de minimum 2000 de dolari. Am întrebat-o pe una dintre ele dacă-şi face cumpărăturile la „Scruples" – de fapt, chiar am jucat biliard împreună – şi mi-a răspuns că a venit acolo imediat după ce s-a deschis, dar... şi, Billy, aici o citez exact pe ea... „este prea multă bătaie de cap să-ţi faci cumpărăturile într-un magazin atît de

pretenţios, cu un aer îmbîcsit şi cu toate vînzătoarele alea snoabe".

– Care dintre ele a spus acest lucru? Fata în ţinută sport sau cea cu blugi murdari? întrebă Billy disprețuitoare.

– N-are nici o importanţă. În ce mă priveşte, sînt foarte convins de viabilitatea acestui concept de magazin stil Disneyland şi dacă tu nu eşti de acord, n-are nici un rost să mai stau aici. Îmi dau demisia, dacă asta vrei.

Billy îl privi întrebătoare. El nu arboră zîmbetul său fermecător. Vorbea fără ezitare, serios. Ea avea destulă experienţă cu bărbaţii pentru a-şi da seama că lui nu-i ardea de glume. Acest om credea cu tărie în ceea ce spunea.

– Christoase, poate că ar fi trebuit să cumpăr „Giorgio's" în loc să construiesc „Scruples"! zise ea cu un zîmbet amar şi dintr-o dată ochii i se umplură de lacrimi.

– Gîndeşti greşit! „Scruples" poate deveni de zece ori mai bun decît „Giorgio's" pentru că tu ai trei lucruri care le lipsesc lor: spaţiu, pe Valentine şi pe mine. Spider sesiză schimbarea ei de atitudine. Ultima ei remarcă dădea de înţeles că renunţase întrucîtva la poziţia sa agresivă şi neîncrezătoare.

– Şi ce ai de gînd – să instalezi o masă de biliard şi să le pretinzi vînzătoarelor să se îmbrace mai sofisticat?

– Nimic atît de simplu sau lipsit de originalitate. Trebuie să schimbăm complet decoraţiunea interioară, inclusiv în imaculatele cabine de probă. Trebuie să arate sexy, să fie atrăgătoare şi intime. Asta înseamnă să mai cheltuieşti vreo şapte sau opt sute de mii de dolari pe lîngă milioanele pe care deja le-ai băgat aici – dar va fi de ajuns pentru a da o nouă înfăţişare magazinului. De exemplu, cînd vei intra pe uşa din faţă, după ce vom redecora „Scruples", te vei trezi într-unul dintre cele mai fermecătoare magazine din lume: plin pînă la refuz cu ce vrei şi ce nu vrei, de la nasturi vechi pînă la ghivece cu crini, bănuţi de ciocolată în borcane Waterford, jucării antice, cele mai scumpe foarfeci de tăiat arbori, hîrtie de scris obţinută din celuloză, perne lucrate din cuverturile bunicilor, cutii din carapace de broască ţestoasă şi păsări cîntătoare... poţi să mai adaugi şi tu. Iar un

asemenea magazin este atît de amuzant încît te bine dispune pe loc chiar dacă cumperi sau nu ceva. Dacă o să arate aşa cum mi l-am imaginat eu, clienţii nu vor rezista impulsului de a cumpăra anumite cadouri, în drum spre ieşire, dar aceasta trebuie să dea spre tîrgul distracţiilor. Tîrgul, Billy, va ocupa cea mai mare parte din spaţiul de la parter. Pentru bărbaţi vom amenaja un bar şi în timp ce-şi vor aştepta soţiile să-şi termine cumpărăturile, le vom oferi tot felul de jocuri electronice, cel puţin patru jocuri de table, şi bineînţeles, un raion pentru bărbaţi, în care vom expune numai accesorii, dar cele mai fine din lume. Poate că ar merge şi nişte mese de ping-pong – încă nu sînt sigur de acest lucru. Acum, restul încăperii, cu excepţia părţii din spate, va fi raiul accesoriilor pentru femei – o grămadă de lucruri fantastice, de cea mai bună calitate, cele mai scumpe, cele mai noi şi mai moderne, nişte lucruri excepţionale – ştii la ce mă refer –, dar toate aranjate în aşa fel încît femeile să nu poată trece nepăsătoare pe lîngă ele. Cele 1001 de nopţi. Comorile sultanului. De aceea merg femeile la cumpărături, Billy – nu pentru că, Dumnezeu ştie, ar mai avea nevoie de o geantă sau eşarfă, ci pentru că se simt nemaipomenit de bine. Vor să fie atrase – îşi pot permite. Iar în spate vom amenaja o grădină de iarnă în stil edwardian, confortabilă, intimă, de modă veche, exact locul potrivit pentru a-şi reîmprospăta puterile cu un ceai şi cu gogoşi, ori cu o ciocolată caldă sau un pahar de şampanie. Şi, bineînţeles, toate vitrinele şi articolele expuse trebuie să fie uşor de manipulat – pînă şi pereţii despărţitori dintre magazin şi grădină vor putea fi mişcaţi cu uşurinţă – astfel încît, atunci cînd vei da petreceri, să fie suficient spaţiu pentru orchestră şi dansatori... El făcu o pauză să-şi tragă suflarea.

– Dansatori? rosti Billy pe un ton ciudat.

– Ei bine, desigur că va trebui să închidem magazinul în perioada redecorărilor, dar îl vom redeschide printr-un bal. După aceea, vei da petreceri de două ori pe lună – am inclus în planul redecorării şi costul transformării primului etaj într-o sală de bal – întrucît, în afara balurilor de caritate şi a cîtorva petreceri intime,

femeile de aici nu prea au ocazia să se îmbrace elegant. Toate îşi doresc acest lucru, dar în ultima vreme gazdele preferă să organizeze petreceri intime, nepretenţioase, cu excepţia ocaziilor speciale. Deci, dacă vei da petreceri dansante de două ori pe lună, numai pe bază de invitaţie, femeile vor fi pur şi simplu nevoite să-şi cumpere noi haine drăguţe, nu? Şi mai tîrziu, poate o dată pe lună, în duminicile plictisitoare, cînd nu ai nimic de făcut seara, vom organiza aici petreceri cu jocuri şi concursuri. Premiul poate consta într-o rochie de la „Scruples", dar concursul trebuie organizat după toate regulile. Bineînţeles, banii adunaţi vor fi donaţi societăţilor de binefacere; e mai convenabil şi infinit mai de bun gust decît să faci un drum la Vegas. În plus, pentru asemenea ocazii femeile vor dori să se îmbrace cît mai bine şi...

– Hainele, Spider, unde punem toate hainele în timp ce dăm aceste petreceri? Din vocea lui Billy răzbătea doar o notă de curiozitate.

– Oh, nu vom ţine niciodată hainele jos. Credeam că am precizat acest lucru. Hainele constituie punctul de atracţie al magazinului „Scruples". Le vom vinde sus. În felul acesta, clientele noastre vor beneficia de intimitate deplină. Dumnezeule, nici măcar la Saks Park Avenue nu li se asigură o asemenea intimitate în cabinele de probă, au numai nişte perdele care nici măcar nu se trag cum trebuie – e de ajuns să treci prin faţa cabinei ca să surprinzi o femeie în lenjerie de corp, indiferent cît de scumpă este rochia pe care şi-o cumpără – mi se pare intolerabilă o asemenea situaţie. Nu, la „Scruples", cînd vii să cumperi mergi sus şi te bucuri de toată atenţia, de o cabină de probă proprie, de tot luxul posibil, ţi se serveşte prînzul pe gratis ţi se face şi un masaj la picioare, îţi aminteşti? Chiar dacă vii doar să te uiţi, vei fi tratată ca o prinţesă. Genul de femei care doar se uită, vor deveni într-o zi clientele noastre.

– Spider, tot ce mi-ai spus tu este foarte... interesant. Dar cum vor şti cumpărătorii noştri ce avem noi în stoc, la etaj? Nu mi-ai vorbit decît despre accesorii şi despre cadourile de la etajul întîi. Nu înţeleg cum de ai putut scăpa din vedere tocmai acest aspect, interveni Billy pe un ton tărăgănat.

– Tocmai voiam să ating acest subiect, Billy. La primul etaj, unde în orice caz se vor aduna clienții, avem un mare număr de fotomodele, angajate permanent aici, numărul lor variind în funcție de situație. La interval de cîteva minute ele își vor schimba hainele și se vor plimba de-a lungul primului etaj, etalînd marfa. Eu detest manechinele, sînt atît de impersonale, dar fotomodelele atrag privirile femeilor, le îndeamnă să atingă materialul și să pună întrebări și ajung să-și dorească să probeze acele modele – fotomodelele realizează tot ceea ce nu reușesc manechinele. Acum, în legătură cu ferestrele, am pomenit că vor fi înțesate, acoperite complet de lucruri frumoase ca în diminețile de Crăciun, în tot timpul anului? Vom schimba aranjamentul la fiecare trei zile – uite, o să-ți arăt...

– Te rog, nu te obosi, Spider, îl întrerupse Billy din nou. Aș greși dacă aș spune că vrei să transformi „Scruples" într-un magazin scump cu jocuri electrice, prăjiturele, prînzuri pe gratis, cabine de probă sexy și cu o paradă de modă printre jocuri de noroc, petreceri, masaje la picioare și altele, sau crezi că exagerez?

Ea pronunță clar fiecare cuvînt de parcă ar fi citit o listă.

– În linii mari, cam despre asta e vorba. El știa că era mult mai mult decît atît, dar nu mai voia să adauge nimic. Spider se decise să tacă, de vreme ce ea nu-și dădea seama...

– Oh, îmi place la nebunie! Billy sări de la biroul ei de parcă ar fi fost catapultată și o sărută pe Valentine, ce rămăsese cu gura căscată de uimire.

– Valentine ! Oh, draga mea ! Îmi place la nebunie ideea!

– După cum se spune, adăugă Spider, fiecare are două ocupații: una de bază și cealaltă de a organiza lumea spectacolelor.

El se îndepărtă de perete pentru a-i da lui Billy sărutul pe care era sigur că ea ar fi vrut să i-l dăruiască, dar se jena să treacă la fapte. Se gîndi că începea s-o înțeleagă. Era o femeie afurisită, dar nicidecum proastă.

A doua zi dimineață, „Scruples" s-a închis pentru redecorare. Billy își petrecu ziua la telefon, găsindu-l pînă la

urmă pe cel mai faimos decorator din lume, Billy Baldwin, care avea să se ocupe personal de redecorarea celor 24 de cabine de probă. El nu mai făcuse niciodată aşa ceva, dar ea se înţelesese foarte bine cu el cînd îi aranjase apartamentul din Sherry-Netherland, casa din Barbados şi vila din sudul Franţei, unde locuise împreună cu Ellis. Era convinsă că Billy Baldwin avea să-şi folosească toată îndemînarea pentru a decora cabinele de probă. Primul etaj i-l încredinţă designerului de teatru, Ken Adam, din moment ce totul aducea cu un tur de forţă plin de dramatism, similar cu scenografia.

Billy era o persoană care ştia nu numai să piardă, dar şi să se angajeze total într-o acţiune. Acum cînd acceptase ideea lui Spider, se implicase cu trup şi suflet, dorind să se asigure că totul va fi cît se poate de frumos. De îndată ce acceptase ideea unui restaurant în „Scruples", ea răpise unul dintre cei mai buni bucătari şefi de la „Scandia" şi îi dăduse mînă liberă în treburile bucătăriei. Spider, care se gîndise la o simplă tavă cu sandvişuri, asculta buimăcit discuţia dintre ea şi bucătarul şef cu privire la cantităţile de somon afumat pe care ar trebui să le aducă din Scoţia, de caviar din Iran, andive din Belgia, crabi din Maryland şi croissanturi proaspete din Paris. Simpla tavă se transformase într-o masă Lucite special creată în acest scop, cu vase din porţelan tip Blind Earl, incredibil de scumpe, cristaluri Steuben, argintărie grea de la Tiffany's şi şerveţele de masă dintr-un bumbac Provençal, imprimate la Pierre Deux pe Rodeo, întrucît Billy era de părere că toată lumea se plictisise de Porthault.

Spider se decise să-i scrie lui Billy Baldwin, căci nu era sigur dacă angajatul lui pricepuse exact ce anume înţelegea el prin redecorarea cabinelor de probă în stil cît mai sexy.

Dragă domnule Baldwin,

Clientele noastre vin aici, fie din dorinţa de a-şi cheltui banii, fie pentru că au nevoie de o rochie nouă, dar cel mai adesea fiindcă visează să-şi pigmenteze viaţa cu un strop de romantism, fără ca aceasta să presupună o aventură

extraconjugală. Sînt nişte femei sofisticate, răsfăţate, foarte indulgente cu propriile lor persoane, umblate mult prin lume şi absolut toate se cred tinere, indiferent de vîrstă, ca atare, ele vor să fie pur şi simplu strălucitoare, să arate izbitor de bine. Ca să mă exprim mai dur, te poţi gîndi la ele ca la nişte persoane încrezute, cu o excelentă imagine de sine.

Te rog să-ţi foloseşti toată puterea imaginaţiei. Avem de-a face cu sute de cliente. Fiecare cabină de probă va avea admiratoarele sale, indiferent dacă te hotărăşti să o decorezi ca pe o vilă în Portofino sau ca pe un serai din Maroc, ori chiar în stilul unui budoar de pe vremea reginei Anne, din ţinutul Kent. Avem doar pretenţia ca în fiecare cabină să instalaţi cîte un dulap încăpător pentru accesorii, foarte multe oglinzi şi o canapea confortabilă pentru cliente. În final, cu riscul de a părea lubric, v-aş putea sugera ca ambianţa din fiecare cabină să fie ca aceea dintr-o cameră în colţul căreia se află un mic bideu, ascuns după un paravan. Vi se pare o idee potrivită? Nu vreau să spun să instalăm cu adevărat un bideu, ci doar să creăm atmosfera propice existenţei unui asemenea obiect.

Cu admiraţie şi respect,
Spider Elliott

Ideea cu dulapul fusese a lui Billy. Ea ştia că femeile au tendinţa să se încalţe la cumpărături cu vechii lor pantofi confortabili şi să-şi lase acasă cele mai preţioase bijuterii. Şi ea n-ar fi vrut să rateze ocazia de a vinde o rochie din şifon Galanos fiindcă femeile nu aveau pantofi adecvaţi de seară sau un şirag de perle potrivit pentru acea rochie, ceea ce le-ar fi determinat să încheie imediat tîrgul. Intenţiona să umple dulapurile cu grămezi de pantofi dintre cei mai noi, cu eşarfe şi bijuterii de toate felurile, nu în scopul de a le vinde, ci doar aşa ca să fie asortate la modelele probate.

Dar probabil că cea mai mare contribuţie a lui Billy la amenajarea noului „Scruples" a constat în capacitatea ei de a

depista cele mai potrivite vînzătoare. Era bine cunoscută de fiecare vînzătoare din oraş, din lunga perioadă cînd frecventase aproape zilnic magazinele şi, de îndată ce s-a convins că nu este de ajuns ca o vînzătoare să ştie franţuzeşte şi că atîrnă mai mult în balanţă şarmul şi o purtare deschisă, prietenoasă, a iniţiat o amplă acţiune de vînătoare: mai întîi a răpit-o pe Rosel Korman care lucrase pînă atunci la Saks Park Avenue Room, o persoană calmă, apropiată, cu o ţinută frumoasă; apoi pe boema Marguerite care purta tot timpul pălărie, de la „Giorgio's"; pe iscusita şi drăgălaşa Sue, de la Alan Austin, pe Elizabeth şi Mirelle, două micuţe, tinere franţuzoaice de la Dinallo, pe prietenoasa blondă Christine şi pe roşcata Ellen, o femeie foarte relaxantă, amîndouă de la General Store, pe Holly, cea plină de tact, de la Charles Galley, plus încă o duzină dintre cele mai bune vînzătoare din oraş. A angajat de asemenea cea mai bună trupă de experţi ajustori, condusă de Hariette Schor de la Saks. Singura ei nereuşită a constituit-o Kendall care n-ar fi părăsit „Dorso's" pentru nimic în lume, dar, chiar şi Billy a fost nevoită să recunoască, plină de ciudă, că „Dorso's" era un loc special.

Billy a înfiinţat, de asemenea, un serviciu de livrare a mărfurilor la domiciliul clientului, într-un oraş în care clienţii multimilionari erau nevoiţi să-ţi transporte singuri marfa cumpărată din fiecare magazin.

În timp ce magazinul era închis, Valentine şi Billy studiau marfa existentă în stoc. Din ziua în care concepuse „Scruples", Billy fusese propriul ei cumpărător. Cea mai mare nemulţumire a ei în legătură cu celelalte magazine din Beverly Hills o constituia faptul că niciodată nu găsea în ele ceea ce şi-ar fi dorit. Era convinsă că dacă s-ar fi dus la New York şi ar fi privit toate modelele existente, ar fi putut alege ea singură o marfă mult mai interesantă.

Dar Billy nu ştia absolut nimic despre vînzări. Greşise teribil încercînd să imite în magazinul ei stilul de la Dior. Nici Valentine nu era de profesie agent comercial, dar cel puţin lucrase timp de patru ani cu cei care se ocupau cu vînzările pe Seventh

Avenue, iar mai înainte căpătase ceva experiență la Balmain's, însușindu-și optica celor de acolo în privința alegerii unui anumit model de rochie. Cu răbdare îi explicase lui Billy regula de bază a cumpărării de marfă, și anume că nu trebuie să te lași influențat de gustul personal, esențială fiind înțelegerea dorințelor și nevoilor clienților.

Arta de a aproviziona un magazin cu marfă este complicată și chiar cei foarte pricepuți, cu experiență și cu multe succese certe în domeniu, înregistrează căderi și nereușite în fiecare sezon. Sînt nereușite inevitabile, greșeli de judecată în alegerea unor lucruri care se dovedesc fără succes în confruntarea cu gustul marelui public cumpărător. Apoi mai intervin anumite ghinioane care nu pot fi anticipate: transporturi întîrziate, materiale nepotrivite, anumite schimbări de opinii pe Seventh Avenue, promisiuni încălcate, vremea rea și fluctuația vînzărilor pe piață.

Billy se simți mai puțin umilită din cauza ritmului scăzut al vînzărilor la „Scruples" – se putea întîmpla oricui. Cînd Valentine își dădu seama că Billy devenise receptivă la critici, se aventură să-i sugereze că poate multe din lucrurile comandate de ea în trecut erau pur și simplu mult prea sofisticate pentru majoritatea femeilor. Da, îi spusese Valentine, o femeie absolut șarmantă, la fel de înaltă ca și Billy Ikehorn, putea foarte bine să poarte toate hainele cumpărate de ea pentru „Scruples", dar unde erau lucrurile pentru femeile mai puțin strălucitoare, unde erau acele haine drăguțe, de bun gust, sexy, feminine, atrăgătoare și absolut încîntătoare? Pe scurt, hainele care s-ar vinde imediat. Unde erau „micuțele toalete" ce mulțumeau toate gusturile fără ca stilul lor să fie foarte pretențios? Billy nu-și dăduse seama că în afara modelelor create de designeri și puse în vînzare la „Scruples", femeile ar fi trebuit să aiba la dispoziție și haine lejere, de fiecare zi? Mai ieftine, bineînțeles, dar, pe de altă parte, și alte magazine vindeau asemenea lucruri. Desigur că nu vor renunța niciodată la calitate, dar se simțea nevoia unei extinderi.

– Ești iscusită la vorbă, Valentine, remarcă Billy.

– Dar am dreptate, replică Valentine.

152.025

– Şi eu trebuie să am încredere în judecata ta, nu?

– Da.

– Nu poţi fi mai explicită? întrebă Billy încercînd să intuiască gîndurile acestei creaturi demonice pe care o angajase.

– Înainte de redeschiderea magazinului trebuie să achiziţionăm marfă absolut nouă. Trebuie să plec bineînţeles, la New York şi de asemenea la Paris, Londra, Roma şi Milano pentru a vedea creaţiile designerilor. Încă mai avem timp să ne pregătim pentru colecţiile din toamnă şi iarnă, dar nu prea mult. Pentru colecţia sport trebuie să angajezi alt agent comercial – poate chiar doi, – dar trebuie să punem mîna pe cei mai buni. Clientele noastre sînt leneşe şi nu au chef să parcheze într-un loc pentru un anumit gen de rochie, apoi să pornească din nou maşina şi să parcheze în alt loc pentru a găsi pantaloni, pulovere şi bluze.

– Acum cînd am devenit conştientă de implicaţiile acestei slujbe şi de pericolul existent în caz de eşec... spuse Billy gînditoare.

– Da?

– Crezi că... la urma urmei, nu te-ai ocupat niciodată cu cumpărarea de marfă, Valentine – nu crezi că ar trebui să angajăm pe cineva cu multă experienţă pentru a se deplasa la New York şi-n Europa?

– Tu hotărăşti. Cînd m-ai angajat ai vrut ca eu să mă ocup de treaba asta. Dar eu mă mulţumesc să rămîn designerul tău şi să am grijă de preluarea comenzilor – în condiţiile stabilite, desigur. Sau poţi să mă pui la încercare. În cel mai rău caz, vom rata un sezon.

Billy se prefăcea că ia o hotărăre. Era prea tîrziu ca să mai găsească nişte experţi în acest domeniu, şi ea ştia acest lucru la fel de bine ca şi Valentine. Nu mai aveau timp să găsească un alt agent comercial. Valentine ar fi trebuit să plece după marfă cu o săptămînă în urmă.

– Mătuşa mea Comelia obişnuia să spună „Dacă un lucru merită făcut, e de dorit să-l faci bine".

– O femeie foarte înțeleaptă, spuse Valentine pe un ton neutru.

– Într-adevăr. Cînd poți să pleci?

Călătorii experimentați se întreabă adesea care este cel mai îngrozitor aeroport, Chicago's, O'Hare International sau London's Heathrow. Valentine, care nu fusese niciodată la Chicago, și în mod sigur că nici nu intenționase să meargă, susținea cu pasiune că Heathrow reprezinta un avanpost al imperiului. Gîndea acest lucru în timp ce străbătea cele trei mile de coridoare acoperite cu geamuri, prevăzute cu o sumedenie de bare, privind afară la noaptea întunecată din Anglia. Se simțea trasă în jos nu numai sub povara bagajului de mînă, dar și de greutatea hainei de pe ea. Și pe măsură ce înainta își dădea seama că mai are de parcurs încă nu știu cîte mile de asfalt. Grilajul plat din metal se clătină puternic cînd ea puse piciorul pe el, dar oricum era mai bine decît să mai fie nevoită să meargă pe jos. Cînd a trecut de punctul de control al pașapoartelor și a ajuns la vamă era apropae frîntă de oboseală. Călătoria aceasta o epuizase atît fizic, cît și psihic. Ea voia din tot sufletul ca „Scruples" să aibă succes, dar indiferent cît de bine ar fi organizat Spider magazinul, viitorul rămînea incert dacă nu achiziționau o marfă pe măsura cerințelor clientelei, o clientelă foarte specială, după cum observase ea pe străzile din Beverly Hills și la petrecerile date în cinstea lui Elliott.

În vreme ce trecea prin punctul de control de la vamă, gîndurile care-i dădeau tîrcoale n-aveau nici o legătură cu „Scruples". Ea voia să-l găsească pe omul de la Savoy. Ultimele instrucțiuni ale lui Billy fuseseră foarte clare.

– Caută-l pe omul în uniformă gri cu o șapcă pe care scrie „Savoy". Stă acolo pentru a îndruma persoanele care au cameră rezervată la „Berkeley". La ora actuală este cel mai bun hotel, sau cel puțin așa se spune.

Valentine zări un bărbat înalt, cu un chip binevoitor, într-o uniformă gri foarte elegantă și se îndreptă ușurată spre el.

– Sînt domnişoara O'Neill. Am un loc rezervat la „Berkeley". Ai putea, te rog, să-mi găseşti un taxi şi să faci ceva, orice, cu bagajul meu?

El o privi plin de respect şi admiraţie, de parcă ar fi cunoscut-o de mulţi ani şi şi-ar fi petrecut întreaga viaţă la aeroport, aşteptînd-o să-şi facă apariţia într-o bună zi.

– Oh, doamnă! Oh, bineînţeles, doamnă! Vă asigur că-mi face o deosebită plăcere. Sper că aţi călătorit bine de la Paris. Vă aşteaptă o maşină cu şofer. Hamal! Hamal! Mai bine să-l lăsăm pe hamal, urmaţi-mă pe mine, doamnă, el se va înapoia peste un minut. Bărbatul îi luă Valentinei bagajul de mînă şi haina şi o porni rapid, urmat îndeaproape de fata ameţită. O maşină cu şofer, ce drăguţ din partea lui Billy, se gîndi ea, dar i-ar fi prins bine unul şi în Paris. Omul de la Savoy o invită într-un imens Daimler gri cu un şofer în uniformă, care stătea dincolo de geamul despărţitor.

– Ştiu la ce te gîndeşti, spuse Josh Hillman de pe locul din spate.

Valentine îl privea buimăcită.

– Te întrebi cît să-i dai bacşiş omului de la Savoy şi cît hamalului. Nu-ţi face probleme, m-am ocupat eu de acest lucru.

– Ce cauţi aici?

– Ţi-am întins o cursă – eşti în întregime în puterea mea.

– Oh, Josh ! Ea izbucni în rîs. Îl imiţi grozav pe Bogart.

– Aşteaptă puţin şi-o să auzi repertoriul meu stil Chevalier. Valentine... Valentine... mi-a fost aşa de dor de tine... am simţit nevoia să vin neapărat.... am crezut că îmi pierd minţile cînd ai plecat atît de repede. Niciodată nu mi s-a mai întîmplat să zbor 6000 de mile pentru o întîlnire, dar cînd îţi privesc chipul gingaş şi îndurerat îmi dau seama că a meritat fiecare milă parcursă.

– Dar nu înţeleg. Cum de ai putut pleca? Ce i-ai spus soţiei tale? Valentine reuşi pînă la urmă să-i pună aceste întrebări, printre sărutările lui pătimaşe şi atît de insistente încît nici nu şi-a dat seama cînd au parcurs cele 10 mile din suburbiile Londrei.

– La Londra, cu afaceri. Taci din gură, draga mea. Nu mai

îmi pune întrebări. Nu mai fi obsedată de amănunte, obişnuieşte-te cu ideea că sînt aici.

Valentine se relaxă. El avea dreptate. Pe moment nu era în stare să judece cu claritate faptele.

– Trezeşte-mă cînd ajungem la Palatul Buckingham, şopti ea şi adormi imediat în braţele lui Josh.

O jumătate de oră mai tîrziu, o trezea cu un sărut, în vreme ce maşina se apropia de poarta Palatului Buckingham. Pe cînd mergeau încet pe Mall, cu St. James's Park într-o parte, împodobit cu copacii lui înalţi şi nobili, profilîndu-se misterioşi în întuneric, şi Carlton House Terrace de cealaltă parte, ea se agita nerăbdătoare să vadă palatul luminat din spatele ei. Admiralty Arch se zărea înaintea lor. Aceasta era probabil cea mai grozavă privelişte din lume, pentru cei care iubesc Londra.

Valentine, care nu mai fusese niciodată la Londra, era în culmea încîntării. Cînd ajunseră la hotel, ea privi extaziată imensul hol de la intrare, cu steaguri pe toţi cei patru pereţi, asemănător sufrageriei unui regiment. Înăuntru, într-un colţ bîzîia un telex, iar podeaua din marmură era străbătută de o mulţime de oameni îmbrăcaţi în uniformă, fiecare avînd o anumită slujbă de îndeplinit, în reţeaua de servire a hotelului, discret şi eficace organizată. Ea şi Josh au pornit în urma unui funcţionar tînăr, roşu în obraji şi îmbrăcat în frac. Au străbătut multe coridoare înainte de a ajunge la apartamentul lor. Imediat după plecarea funcţionarului, Valentine fugi la fereastră, dădu perdelele la o parte şi privi afară cu răsuflarea tăiată.

– Oh, Josh... vino repede, uite, lumina lunii se reflectă în rîu şi dacă mă aplec în afară pot vedea... cred că... da... clădirea Parlamentului... şi vizavi... ce clădire este aceea mare, luminată toată... şi uite, chiar sub noi, o grădină şi un monument... ce reprezintă totul, hai repede, explică-mi. Billy nu mi-a spus că „Berkeley" are o asemenea privelişte.

– Probabil pentru că „Berkeley" nu se află pe malul Tamisei, dragă Valentine.

– Atunci unde ne aflăm?

– Deasupra grădinilor victoriene. Acela este Obeliscul Cleopatrei, acolo jos, vizavi se vede Royal Festival Hall, iar aici te afli în apartamentul Maria Callas de la hotelul Savoy. Valentine se lăsă uşor pe una din canapelele îmbrăcate în catifea din camera de zi cu mobilă Chippendale, şi rămase cu privirea ațintită asupra focului ce ardea. Era un decor delicios, ca într-un roman desuet: o fată inocentă, cuprinsă de tulburare, condusă la destinație de un bărbat brunet, arătos, aproape necunoscut, trezindu-se într-un hotel necunoscut, dintr-un oraş necunoscut, înconjurată de un lux uluitor.

– Urmăreşti vreun scop dezonorant? întrebă ea, privindu-l pieziş, fără să-şi trădeze intenţiile.

– Iisuse, sper! gemu el. Pentru un avocat de talia lui, a-şi părăsi afacerile importante, pe amîndoi Strassberger şi Lipkin, plus soția şi cei trei copii, spre a da fuga la Londra, în urmărirea unei fete, „dezonorant" nu prea era cuvîntul potrivit, dar exprima destul de clar mesajul.

– În acest caz, i se adresă Valentine de sus, mai întîi am nevoie de o baie fierbinte, o vodcă rece, o supă, şi, şi... trebuie să despachetez.

Josh apăsă trei butoane de pe un mic triunghi metalic, aşezat pe una din marginile mesei. În cîteva minute trei oameni se aflau la uşă: un valet, o cameristă, şi un chelner.

– Te rog, pregăteşte-i doamnei baia şi fă paturile, îi ceru el cameristei; aş dori o sticlă de vodcă Polish, două sticle de Evian, gheață, o supă fierbinte de creson şi o tavă cu sandvişuri cu pui, îi ordonă chelnerului, iar valetului îi spuse: bagajele doamnei sînt în dormitor. Te rog să le despachetezi şi să pui deoparte rufele care trebuie călcate. Le aduci înapoi mîine dimineață. Tustrei se apucară imediat de treabă.

– Nu mai este un hotel la modă, îi explică Josh Valentinei care-l privea cu ochii măriți de uimire, dar serviciul e ireproşabil. Rămaseră amîndoi tăcuți pînă la plecarea cameristei şi a

valetului. Trebuie să te avertizez în privința unui singur lucru

– Doar unul?

– Pentru Dumnezeu, te rog să nu te îneci în cadă. Este foarte adîncă și cu aproximativ trei picioare mai lungă decît tine.

– Poate că ar fi recomandabilă o pază de corp.

– Poate... dar nu la prima ta baie, iubito... ne-am îneca amîndoi. Iar supa ta fierbinte soseşte într-o clipă.

– Chelnerul... va fi şocat?

– Un chelner de la „Savoy"? Niciodată!

Valentine dispăru în baie, aruncîndu-i peste umăr o privire strălucitoare, şi imprudentă în acelaşi timp, subliniată de un zîmbet la fel de provocator şi tentant ca un cadou frumos împachetat. Josh, care nu mai fusese sedus de 20 de ani, a avut nevoie de aproape patru secunde pînă să înceapă să se dezbrace cu gesturi febrile.

Nici camerista, nici valetul şi nici măcar chelnerul n-au părut surprinşi. În apartamentul Maria Callas – apartamentul favorit al divei în perioada şederii sale la Londra – o asemenea purtare era mai degrabă normală. „Poate că e de vină atmosfera", sugeră valetul. „N-ar fi de mirare", pufni camerista. Chelnerul, ca de obicei, a avut ultimul cuvînt. „I-am spus eu soției mele că singurul vinovat este acel obelisc al Cleopatrei. A fost o femeie vestită această Cleopatra".

Au petrecut împreună cinci zile, cinci zile în care discreția nu a fost nici o clipă luată în calcul. Zile impetuoase, trăite intens, în care singurul lucru important l-a constituit nevoia de celălalt, zile pline de emoții, în care s-au comportat uimitor de neînțelept, chiar dacă ştiau că va veni cîndva şi scadența, dar viitorul părea atît de îndepărtat, încît nu conta şi aproape că încetase să mai existe.

Valentine rezolvă rapid afacerile cu Zandra Rhodes, Bill Gibb, Jean Muir şi Thea Porter. Josh a dat cîteva telefoane şi a trimis cîteva telexuri, iar în restul timpului au rămas amîndoi închişi în luxosul apartament de la Savoy, aventurîndu-se afară

doar ca să colinde Londra şi să cineze la „Tramp's", „Drone's", „Tiberio", şi la „White Elephant Club" şi în sufrageria de la „Connaught", numai pentru plăcerea de a fi numai ei doi în mijlocul mulţimii. Este o perioadă, la începutul fiecărei poveşti de dragoste, cînd îndrăgostiţii simt nevoia să iasă împreună în lume, să se admire unul pe altul şi să privească prin intermediul celor din jurul lor. Pînă şi cea mai nobilă întîmplare din trecut este doar un efect scenografic. A acceptat oare cu adevărat Lady Jane Grey coroana Angliei, cu mai bine de 400 de ani în urmă, tocmai în această sală lungă, întunecată, decorată într-o nuanţă de auriu, aici la Syon House? Josh se gîndea la privirile admirative pe cere i le aruncau Valentinei turiştii care hoinăreau pe acolo, în vreme ce ea asculta povestea aceea melancolică istorisită de ghid.

Relaţia lor era mult prea nouă pentru ca ei să înceapă să-şi pună întrebări în legătură cu dragostea lor. Încîntată de admiraţia lui pentru corpul ei şi de descoperirea propriului trup, Valentine simţea pentru prima oară că trăieşte cu adevărat. Niciodată nu experimentase o asemenea relaţie atît de pur animalică, trezindu-se într-un pat impregnat de mirosurile pasiunii lor abia consumate, simţindu-l pe Josh cum se grăbeşte să ajungă din nou la ea, mirosurile usturătoare ale trupurilor lor amestecîndu-se astfel încît nu mai ştiai dacă ea miroase ca el sau el miroase ca ea. Încercă să-şi fixeze în memorie mirosul trupului lui Josh şi al patului de la „Savoy". Ea ştia că imaginea bărbatului şi a dormitorului roz-crem, în stil vag Art Deco, cu ferestrele largi, arcuite ce dădeau spre Tamisa, se va păstra mereu în mintea ei, poate uşor estompată sau neclară, însă de neuitat. Pentru prima oară în viaţa ei, Valentine se lăsa cuprinsă de beţia simţurilor, petrecînd ore întregi în semiîntuneric şi numai faptul că trăia i se părea extraordinar. În acele clipe se simţea absolut încîntată de ceea ce avea, iar bucuria pe care i-o oferea Josh făcea ca întreaga lume să i se pară bună.

Josh era mult prea încîntat de această libertate la care nici

nu visase, de faptul că reuşise să-şi alunge din minte îndatoririle şi obligaţiile de la firmă, unde-şi petrecuse tot timpul, şi la care ajunsese urmînd cu fermitate o cale dreaptă, încă din ziua în care învăţase să citească. Trăia din plin clipa, fără să se întrebe unde vor duce aceste zile sau ce viitor îi aştepta. Pentru ei doi, acel moment clar, care în orice relaţie amoroasă de durată decide evoluţia legăturii, acel moment rămăsese în suspensie şi amîndoi stabiliseră un acord tacit cu privire la nebunia încercării de a controla viitorul.

– Nu cred că aş suporta să fac dragoste cu un bărbat, care nu are păr pe piept, spuse Valentine cu nasul turtit de pieptul lui, inspirînd mirosul firelor de păr negru, amestecate cu cîteva cenuşii.

– Chiar aşa?

Şi aceasta a fost probabil cea mai serioasă întrebare pusă în cele cinci zile petrecute acolo.

Valentine plecă cu o zi înaintea lui Josh. Soţia lui, şi în mod negreşit, unul dintre copiii lui îl aşteptau întotdeauna la aeroport ori de cîte ori sosea dintr-o călătorie de afaceri, ceea ce avu darul să-l trezească la realitate. Nici chiar atunci, în preajma plecării, ea nu pomeni de săptămîna viitoare sau de luna viitoare. În fond, ce-ar fi fost de spus? Trebuia să lase lucrurile în voia lor. Se pare că scepticismul moştenit de la ramura irlandeză al familiei sale îşi spunea cuvîntul. Nimic nu l-ar fi făcut pe Josh să se îndrăgostească mai tare de ea, decît refuzul ei de a-şi face planuri de viitor – această atitudine fatalistă faţă de viaţă. Îl înnebunea faptul că Valentine nu încerca să-l lege de existenţa ei, să-i impună anumite obligaţii, să-i ceară ceva, orice. Ce însemna asta? Două vapoare ce trec unul pe lîngă altul în plină noapte? Prostii! El trebuia s-o aibă pe această femeie, indiferent de preţul pe care va trebui să-l plătească. O conduse pînă la ultima poartă şi o urmări apoi cu privirea în vreme ce se depărta, admirîndu-i mersul uşor, graţios şi rapid. Aproape că fugi spre maşina care-l aştepta. „La British Museum", îi spuse el şoferului. Numai acele coridoare monumentale, din piatră, purtînd pecetea

istoriei, se potriveau cu senzația de pustietate care pusese stăpînire pe el.

Billy Ikehorn
vă solicită agreabila prezență
la petrecerea festivă
de la „Scruples"
în prima sîmbătă a lunii noiembrie 1976
la ora 9 seara.
Dans. Ținută obligatorie

Chiar înainte de distribuirea acestor invitații „Women's Wear" prevestea că va fi cea mai faimoasă petrecere de cînd Truman Capote îi lăsase pe oameni să descopere cine era Kay Graham. Cînd Billy se întrebase pe cine să invite, Spider îi răspunsese „Pe toată lumea".

– Dar nu-i cunosc pe toți, Spider. Este aberant ceea ce-mi propui.

Încă de cînd începuseră să lucreze la reorganizarea magazinului „Scruples", Spider observase că Billy era curios de neimplicată în viața socială, lucru pe care el nu şi l-ar fi imaginat. Viața ei personală, lipsită de o familie şi de prieteni intimi, i se părea ciudat de goală şi însingurată. El nu avea cum să ştie că aproape întreaga ei existență se derulase sub semnul solitudinii, întîmplările prin care trecuse o transformaseră într-o femeie retrasă. Tinerețea îi răpise, probabil pentru totdeauna, uşurința de a-şi face prieteni. Anii în care fusese renegată de familie îi lăsaseră răni adînci pe care nu le putea şterge nici o transformare fizică. Ea îşi abandonase rudele atunci cînd părăsise Bostonul. La plecarea din New York, după îmbolnăvirea lui Ellis, ea nu-şi înlocuise cunoştințele pierdute, care de altfel nu-i fuseseră niciodată prieteni adevărați, cu excepția Jessicăi. În Los Angeles, unde ar fi putut să înceapă o viață nouă, perioada de izolare aproape totală în citadela din Bel Air o împiedicase să strîngă relațiile de amiciție cu alte femei.

Deşi milioanele de cititori de reviste şi ziare ştiau de existenţa lui „Billy" – prin acest nume înţelegînd Billy Ikehorn, la fel ca atunci cînd spuneau „Liza" sau „Jackie" cu referire la anumite persoane – personal, ea nu-şi acceptase niciodată statutul de celebritate. Nu se simţea celebră. Ellis o învăţase să se ferească de meschinăria aşa-zisei „societăţi înalte" din New York, iar ea se ţinuse de bună voie la distanţă. Cînd s-a mutat în California n-a încercat niciodată, mai mult sau mai puţin insistent, să intre din proprie dorinţă în societatea din Los Angeles. Şi în plus, deşi Billy nu era de acord cu părerea celor din Boston care susţineau că nu există societate mai bună decît a lor, manierele şi accentul specific acestei zone nu-i dispăruseră niciodată cu adevărat, iar aceste lucruri accentuau impresia pe care ţi-o făcea persoana ei, cum că, într-un fel, întotdeauna fusese o intrusă.

– Chiar dacă tu nu-i cunoşti pe toţi, te cunosc ei pe tine, insistă Spider.

– Ei bine, n-are nici o importanţă. Nu pot invita nişte persoane care-mi sînt absolut necunoscute, nu?

– Ba bine că nu, răspunse Spider. Tocmai am cheltuit aproape un milion de dolari, doamnă, şi ar fi păcat să ne admire realizarea numai vecinii.

– Uite ce este, Spider, din moment ce eşti expert, ocupă-te tu de lista invitaţilor.

Billy plecă, simţindu-se un moment penibil de încurcată. În ultima vreme Spider avea tendinţa s-o pună mereu în asemenea situaţii. Iritată din cauza lipsei sale de experienţă socială, ea se vedea nevoită să-i recunoască superioritatea în această privinţă.

Spider a avut o zi plină. Şi-a început lista cu personalităţile locale, apoi cu baronii şi baroanele de pe toată Coasta de Vest, de la graniţa mexicană pînă la cea canadiană. În fond, trebuia să aibă grijă mai întîi de clienţi. Apoi a trecut pe listă persoanele mai importante din New York, Chicago, Detroit, Dallas şi Palm Beach. Apoi Hollywood – cei noi şi cei vechi. Lumea modei, bineînţeles. Washington? De ce nu? Ei bine, poate că nu ar fi prea indicat să-l invite pe preşedintele Carter, dar în mod sigur

îl va chema pe vicepreşedintele Mondale şi n-ar mai fi petrecere dacă n-ar veni şi Tip O'Neill. A mai adăugat cîteva nume din grupul social al persoanelor angrenate în traficul internaţional. Dar cu multă grijă alese. Oare uitase pe cineva? Iisuse! Presa! Spider se lovi peste frunte, supărat din cauza omisiunii sale prosteşti. Tocmai aceştia erau cei mai importanţi. Invitase tot felul de celebrităţi şi politicieni, dar îi uitase pe creatorii lor. Deci, presa; îi va chema nu numai pe redactorii de la cronica mondenă, dar în special pe cei mai reprezentativi de la „People" şi „New York Magazine", „New West" şi „Los Angeles", de la reviste, Condé Nast, Hearst şi toate marile reţele cinematografice. Poate şi pe Rolling Stones? Poate că nu. Oare Walter Cronkite ar veni? Sau Norman Mailer? Dar Woodward şi Bernstein? La naiba, în „Scruples" pot încăpea uşor vreo 600-700 de persoane cînd toţi acei pereţi glisanţi vor fi îndepărtaţi şi toate suporturile ascunse, exact aşa cum proiectase Ken Adam. Spider se asigură că acest lucru îi permitea să mai invite vreo 400 de cupluri, de bună seamă, mulţi dintre cei pe care îi invitase nu vor accepta să facă atîta drum numai pentru un bal. El mai invită încă o duzină de persoane, fără să uite de familia lui sau de Josh Hillman şi soţia lui. Se gîndi că poate exagerase un pic, în timp ce privea paginile din faţa lui. Tăie cîte un nume din Florida şi Texas – cît de des veneau ei în California? Apoi parcurse din nou toate listele, bifînd numele care i se păreau dubioase, ca potenţiali cumpărători sau celebrităţi. Pînă la urmă se stabili la 350 de cupluri pentru petrecerea secolului. Probabil că avea să fie ultima petrecere de asemenea anvergură. În mod sigur, cea mai costisitoare, cea mai interesantă şi atrăgătoare petrecere a anilor '70. Fără să-şi dea seama, Billy alesese bine data balului în prima sîmbătă a lui noiembrie 1976, imediat după alegerile prezidenţiale. Cei ai căror candidaţi nu cîştigaseră voiau să uite, în timp ce tabăra adversă, care se bucura de reuşită, dorea să sărbătorească victoria. Şi, independent de aceste motive, toată lumea voia să se mai gîndească şi la altceva în afară de politică, lira engleză şi poluare.

Ultimii decoratori cu aranjamentele florale şi oamenii de

la lumini au plecat exact cînd au sosit cei ce se ocupau de bar şi bufet. La primul etaj, care fusese eliberat pentru dans, erau mai multe baruri. Spider făcuse un adevărat tur de forţă pentru a pune în fiecare cameră de probă cîte un bufet, un bar şi mai multe scaune. Nici unul dintre cei care aveau să vină în acea noapte nu putea să scape de vizita la etajul doi, unde Billy Baldwin, lucrînd mai repede ca niciodată în cariera sa, transformase acele camere în mici paradise, fascinante şi cochete. Fiecare dintre cele 24 de camere avea să fie o sursă de inspiraţie pentru colegii lui, mai puţin inventivi, pentru tot restul vieţii. Jos, muzica nu se oprea niciodată; cele trei orchestre ale lui Peter Duchin se întreceau între ele, astfel încît muzica se auzea în permanenţă. Uşile ce dădeau spre grădina de iarnă edwardiană fuseseră lăsate larg deschise pentru ca invitaţii să se poată plimba prin această grădină feerică amenajată la „Scruples". Era chiar şi lună plină, în acea noapte fermecată; femeile arătau mai frumoase ca niciodată în luminile lui Ken Adam; bărbaţii se simţeau romantici şi puternici în acelaşi timp, poate pentru că fuseseră invitaţi la una dintre cele mai strălucitoare petreceri, poate pentru că atmosfera de la „Scruples" era impresionantă prin fantezia sa luxuriantă. Pînă şi luminile blitzurilor confereau un farmec aparte petrecerii. Trebuie să fii cu adevărat mizantrop, pentru a refuza categoric să te laşi fotografiat.

„Scruples" s-a redeschis luni. Pe la mijlocul dimineţii erau siguri de reuşită. Marfa comandată de Valentine la sfîrşitul lui august a sosit la timp şi, în combinaţie cu lucrurile de toamnă deja cumpărate de Billy, au făcut împreună o puternică impresie. Spider a fost nevoit să sune la un serviciu de secretariat, pe la ora 10 dimineaţa, pentru a angaja temporar şase funcţionari care să se ocupe de noile mărfuri sosite. Bucătarul şef, obişnuit cu cantităţile mari de mîncare pe care le servea în Scandinavia, avusese înţelepciunea să prepare mai multe feluri, dar chiar şi el a fost surprins să constate că la sfîrşitul zilei uriaşele frigidere se goliseră. Cei patru ospătari ai lui, cele trei ajutoare la bucătărie şi cei doi care se ocupau cu servitul băuturilor erau toţi răpuşi de

oboseală. Vînzătorii magazinului tremurau de încîntare; nici unul dintre ei nu vînduse vreodată aşa de multă marfă într-o singură zi.

Masorii orientali aproape că au căzut din picioare din cauza efortului supraomenesc la care au fost supuşi. După ce uşile magazinului s-au închis, la sfîrşitul acelei zile, Billy, Spider şi Valentine s-au întîlnit în biroul lui Billy. Spider stătea lungit pe podea, iar Valentine, care muncise toată ziua din greu, ca o vînzătoare, se întinsese pe nepreţuita canapea a lui Billy, Ludovic al XV-lea şi-şi scosese pantofii.

– Credeţi că o să dureze? întrebă Billy încet.

– Ba bine că nu, răspunse Spider.

– Se apropie sezonul cumpărăturilor de Crăciun, reflectă visătoare Valentine.

– Am reuşit! ţipă Billy.

– Poţi să fii sigură de asta! îi răspunse Spider.

– Aţi fost minunaţi amîndoi! exclamă Billy.

– Sînt total de acord cu tine, spuse Spider.

– 38 de femei mi-au cerut să le creez modele originale... am nevoie de un asistent, de ateliere, de croitorese, materiale... de tot... spuse Valentine.

– Indiferent de ce ai nevoie, vei primi mîine, o asigură Billy.

– Bineînţeles că da, adăugă Spider.

– Şi va trebui să plec din nou după marfă. Chiar şi aşa, tot sînt în urmă cu cîteva săptămîni pentru colecţia franţuzească şi italiană de primăvară – vară, spuse Valentine obosită.

– Spider, aş vrea totuşi să-mi spui dacă înainte te-ai mai ocupat sau nu cu vînzările? întrebă Billy.

– Bineînţeles, Billy, de ce întrebi? Cine te-a făcut să crezi că n-ar fi aşa? rîse Spider.

– Acum, nu mai încape nici o îndoială, murmură Valentine.

– Ai perfectă dreptate! ţipă Billy încîntată.

Toată săptămîna aceea şi apoi întreaga lună, afacerile la „Scruples" au mers neaşteptat de bine, întrecînd orice aşteptări.

Chiar şi atunci cînd factorii de noutate şi curiozitate şi-au mai pierdut din savoare, plăcerea clientelei de a cumpăra marfă de acolo n-a dispărut. Magazinul universal, proiectat iniţial în joacă şi dintr-o toană, a devenit ulterior locul preferat unde se cumpărau cadourile şi tot felul de alte mărunţişuri, înregistrînd un asemenea succes, încît „Scruples" a scos un catalog mult dorit, ce se putea comanda prin poştă.

Grădina acoperită de iarbă – cu colţurile ei discrete şi confortabile, cu locurile frumos aranjate pentru îndrăgostiţi, cu fotoliile vechi din răchită şi cu mesele rotunde acoperite cu feţe de masă demodate din creton, împodobite cu hortensii mov şi roz; cu coşurile cu begonii, ciclame şi orhidee alături de ghivecele cu ferigi înalte scăldate într-o lumina difuză, insinuantă – devenise locul de bîrfă preferat al comunităţii, unde se schimbau informaţii vitale, care, în majoritatea cazurilor, erau aceleaşi. Principalul salon, tîrgul de minuni al lui Spider – ce cuprindea raionul pentru bărbaţi, peştera lui Ali Baba cu comoara fermecată compusă din accesorii, barul, jocurile de table şi maşinile electrice – devenise un fel de Bloomingdale, pe care îl frecventau toţi cei din Beverly Hills, căci era un loc unde puteai fi văzut, şi, în acelaşi timp aveai posibilitatea să te întîlneşti cu alţi oameni, într-o atmosferă destinsă, care inducea tuturor o stare de bună dispoziţie.

Munca de design a lui Valentine devenise atît de apreciată şi căutată şi îi răpea atît de mult timp şi energie încît Billy angajă doi achizitori experimentaţi pentru a-i lăsa ei mai mult timp să se ocupe de această activitate menită să asigure prestigiul magazinului „Scruples". Dar tot ea rămăsese şefa aprovizionării cu marfă. Mai erau încă doi achizitori ce se ocupau de accesorii şi de cadouri, ei circulînd în mod constant şi primind marfă din toate colţurile lumii.

Şi Spider? Spider supraveghea totul, de la garaj, pînă la cel mai mărunt angajat ce se ocupa de marfă, de la ferestre pînă la bucătărie. Dar cea mai importantă funcţie a lui era aceea de arbitru al eleganţei, răspundere pe care şi-o asumase încă din

prima săptămînă a activității sale la „Scruples". Nici o femeie nu părăsea „Scruples" pînă cînd Spider nu-şi dădea verdictul asupra cumpărăturilor sale. El acționa fără să țină seama de interesul vînzătorilor. Prefera să vadă o clientă că pleacă acasă fără să fi cumpărat nimic, decît să regrete mai tîrziu că a făcut o alegere greşită. Dacă Spider simțea o ezitare uşoară a femeii după ce făcuse o anumită alegere, sau vedea că nu este sincer entuziasmată de achiziție, îşi folosea toată puterea de convingere pentru a-i schimba hotărîrea. Era fericit numai atunci cînd încheia un tîrg în care simțea că respectiva clientă dorește din tot sufletul să obțină acel lucru.După lungi discuții, reuşea invariabil să o convingă, astfel încît, atunci cînd ajungea acasă, orice remuşcare că ar fi cheltuit prea mulți bani era anulată de satisfacția că nu cumpărase decît lucrul pe care şi l-a dorit cel mai mult. Ca să scapi de inspecția lui Spider, trebuia să-ți alegi cu adevărat haine care să ți se potrivească şi să ți le dorești cu ardoare. Nu doar să te prefaci că îți face plăcere. La o analiză amănunțită reieşea că, datorită supravegherii stricte exercitate de Spider asupra mărfurilor vîndute şi a persoanelor care le-au cumpărat, în mai puțin de un an, el a reuşit să facă din „Scruples" cel mai frumos magazin de lux din Beverly Hills, din Statele Unite... şi din întreaga lume.

10

Datorită lui Maggie MacGregor îşi cîştigase Spider faima de arbitru al eleganţei la „Scruples", deşi el nu-i spusese niciodată acest lucru, iar ei nici nu-i trecuse prin minte aşa ceva.

Maggie îşi pregătea emisiunea săptămînală T.V., ajutată de o echipă de redactori foarte bine pregătiţi care făceau munca preliminară, de tatonare. Racolase de asemenea nenumărate persoane aflate în posturi strategice, şi avea acces în birourile secrete ale diferiţilor agenţi, precum şi în cercurile închise ale studiourilor. La televiziune, îşi conducea singură emisiunea şi tot ea o prezenta. Directă, impertinentă, adesea agresivă, dar mereu învingătoare, menţinîndu-se în limitele bunului simţ, fără să cadă în vulgaritate, Maggie apărea tot timpul singură pe ecran, ori de cîte ori camera nu era îndreptată asupra vreunei celebrităţi pe care o intervieva. Şireata Maggie ştia că numai prezentarea directă a unui star, departe de scena cu care se familiarizase, era pe placul telespectatorilor, curioşi la culme să afle cheia succesului în cariera starului respectiv. Tocmai acest lucru făcea ca emisiunile ei să fie foarte atrăgătoare, şansa de a privi de aproape fiecare por al pielii, fiecare clipire din ochi, linia feţei unei personalităţi prezente la televizor, care în momentul acela nu citea un scenariu, şi nici nu stătea comod instalată în scaunul ei de vedetă, ci trebuia să răspundă la întrebările necruţătoare ale lui Maggie. Faptul că această imagine mărită nu-ţi dezvăluia absolut nimic şi nu-ţi explica misterul devenirii unei vedete, nu conta atîta timp cît publicul auditor avea senzaţia că a pătruns în

realitatea vieții unui star, pe care începea să-l perceapă ca pe o ființă obișnuită.

Maggie MacGregor sosise la „Scruples" foarte devreme, în dimineața zilei de luni, a doua zi după gala de deschidere a magazinului, la volanul Mercedesului său 450 SLC, pe care îl lăsă fără prea mult chef în seama lui James, șeful parcării, angajat de Billy de la „Saks". Ea se gîndea că pe moment, cea mai puternică afecțiune o nutrea pentru această mașină. Și asta se întîmpla într-un oraș în care atelierele unde se reparau Mercedesuri aveau în fiecare zi o pauză de prînz de o oră, fără să se sinchisească de clienții lor, la fel cum făcea și „Gucci". Ea își liniști conștiința amintindu-și că Mercedesul era fabricat în Germania de Vest, țara ce plătea substanțiale daune de război Israelului, dar în clipa următoare își alungă aceste gînduri, pentru a nu adopta din nou modul de gîndire al lui Shirley Silverstein!

Shirley Silverstein se alăturase, în mod neoficial vastului clan MacGregor, imediat după terminarea liceului, de îndată ce-și dăduse seama că este suficient de deșteaptă, de descurcăreață și muncitoare pentru a merge pînă la capăt. Care capăt? Maggie se gîndi că era vorba bineînțeles de Beverly Hills, pămîntul făgăduinței, unde Moise ar fi trebuit să-și conducă oamenii, dacă din prostie nu s-ar fi întors la dreapta în loc s-o ia la stînga, după ce traversase Marea Roșie. Cînd Maggie își schimbase numele de Shirley, își modificase, de asemenea, și configurația nasului și scăpase de surplusul de greutate a lui Shirley și de viitorul ei anonim, dar nu încercase niciodată să arboreze o mască de falsă nobilitate anglo-saxonă, pentru a-și estompa însușirile tipic evreiești. Își păstrase felul de a vorbi pe care-l moștenise de la părinți. După cum mama ei nu obosise niciodată să spună cu mîndrie „Felul nostru de a vorbi este unic!", la fel și Maggie nutrise convingerea că talentul ei de a vorbi avea să-i decidă viitorul. Dacă ești destul de isteț, vorbești cum trebuie, clar și destul de elocvent, susținîndu-ți cu talent convingerile, cu un pic de noroc, poți cuceri publicul american. Dar istețimea lui Maggie și darul vorbirii au ajutat-o să cîștige bursa

de la Barnard şi cea oferită de Şcoala de Ziarisitică din Columbia. Pe de altă parte, mama lui Maggie ale cărei obiceiuri, cu adevărat inspirate, de a-i cicăli pe ceilalţi, au determinat-o pe Maggie să urmeze fără voia ei, trei veri la rînd, cursuri de stenodactilografie, era îndreptăţită să susţină că ea îi oferise lui Maggie propria slujbă ce avea s-o propulseze spre o carieră strălucită.

Tinerii absolvenţi, proaspăt ieşiţi de pe băncile şcolii de ziaristică, chiuiau ca nişte ţînţari enormi, angajaţi de redacţiile revistelor naţionale din New York. Maggie reuşi să scape de această ofertă la „Cosmopolitan", solicitînd postul de secretară, nu pe cel de adjunct de redactor, care o interesa de fapt. Redactorul editorial, Roberta Ashley, se uită la micuţa fată de 22 de ani, cu o faţă rotundă şi plină, de copil, înconjurată de părul negru ce ameninţa să-i acopere complet ochii căprui, strălucitori şi o întrebă, cu farmecul ei faimos şi deschis:

– Poţi să scrii foarte repede sau doar obişnuit de mînă?

– Pitman. 100 de cuvinte pe minut. Pot să scriu la fel de repede cum vorbiţi, nu vă faceţi probleme, se grăbise s-o asigure Maggie. Dar redactorul, o femeie foarte înţeleaptă, a început să-şi facă imediat probleme în legătură cu siguranţa acestei fete.

Timp de un an şi jumătate, Maggie a învăţat totul despre reviste, observînd cu atenţie ce se petrecea în jurul ei şi amintindu-şi despre discuţiile purtate la diferite întîlniri şi notiţele inserate în nenumăratele rapoarte întocmite cu ocazia minutelor dintre şefa ei şi Helen Gurley Brown, editoarea de la Cosmopolitan.

Într-o dimineaţă de iarnă a anului 1973, Maggie a aflat despre cina pe care o luase Candy Bergen, cu o noapte înainte, împreună cu Helen Brown şi soţul ei, producătorul David Brown, într-o pauză neanunţată, pe parcursul călătoriei dintre Londra şi Los Angeles.

Cinci minute mai tîrziu, Maggie o sună pe vedetă la hotel dintr-un loc de unde nu putea fi auzită.

– La telefon Maggie MacGregor de la „Cosmo", domni-

şoară Bergen. Tocmai m-a rugat Helen să iau legătura cu dumneavoastră. V-ar fi telefonat chiar ea, dacă n-ar fi fost într-o şedinţă. Ceea ce vreau eu să vă rog... ne întrebam dacă aţi putea să ne acordaţi un scurt interviu înainte de plecare? Ştiu că nu prea aveţi timp... absolut deloc?... dar ascultaţi-mă un pic, aş putea să vă duc eu la aeroport cu o limuzină şi să înregistrez pe drum conversaţia noastră. Despre viaţă, dragoste, tot felul de chestii obişnuite. Ce ziceţi? Minunat! Helen va fi încîntată! Vă sun din holul hotelului peste o jumătate de oră.

Avionul a întîrziat patru ore, divina Candy a avut un chef teribil de vorbă, iar Maggie a scris un interviu atît de reuşit, încît aproape că a consolat-o pe Bobbie Ashley pentru faptul că pierdea o secretară foarte bună. Era unul dintre puţinele interviuri luate unei celebrităţi în care apărea întrebarea obligatorie „cine este cu adevărat Candy Bergen?" Firul întrebării conducea spre un răspuns edificator pentru cititor, care simţea nu numai că o cunoaşte pe Candy, dar manifesta un real interes faţă de persoana ei.

O dată pe lună, timp de aproape doi ani, interviurile spectaculoase ale lui Maggie, luate unor staruri de cinema, au apărut în primele pagini ale ziarului „Cosmo". Devenise la fel de important pentru o actriţă sau un actor care atinsese statutul de vedetă să fie prezentat de Maggie, la fel cum pentru un politician era vital să fie disecat pe viu de către Oriana Fallaci.

– Eu nu încerc să-i prind la ananghie, explica Maggie, cu o privire inocentă, ei singuri abordează subiecte delicate, iar eu sînt doar atentă să nu mi se termine banda. În timpul activităţii sale jurnalistice, Maggie se îmbrăca în fuste şi bluze obişnuite, o costumaţie perfectă pentru un reporter care voia să treacă cît mai neobservat şi să inspire o încredere deplină. Astfel, intervievaţii uitau că scopul ei era să-i ademenească în discutarea unor subiecte interzise, asupra cărora le atrăseseră atenţia agenţii ce se ocupau de imaginea lor publică.

Gustul ei în materie de îmbrăcăminte nu a ieşit la iveală decît în momentul semnării contractului cu televiziunea, unde

erau stipulate şi cheltuielile pentru garderoba personală. Privind îmbrăcămintea inofensivă şi obişnuită a lui Maggie, sponsorul i-a dat de înţeles că se aşteptă din partea ei să se îmbrace ca una dintre protagonistele din lumea filmului. Directorii reţelei de televiziune ştiau foarte bine că talentul unei prezentatoare TV era pus în valoare de o îmbrăcăminte adecvată. Cu atît mai puţin ar fi crezut într-o Maggie care nu reflecta strălucirea Hollywodului, o strălucire intrinsecă, ce nu s-a stins niciodată în pofida trecerii timpului.

Conştientă de faptul că nu trebuia să poarte o toaletă de două ori la televiziune, Maggie a putut să-şi dea frîu liber imaginaţiei în materie de vestimentaţie elaborată şi ultraelegantă. Din nefericire, din punct de vedere fizic, avea aceeaşi conformaţie a corpului ca oricare altă femeie membră a Casei de Windsor. Ca şi regina Elisabeta şi prinţesa Margaret, fosta Shirley Silverstein era scundă, cu talia joasă, cu pieptul mare şi supraponderală, dar, spre deosebire de ea, membrele Casei de Windsor aveau croitori personali care-şi dedicau întreaga viaţă toaletelor regale, încercînd să ascundă cît mai bine defectele fizice printr-o croială perfectă. De asemenea, arborau o mulţime de bijuterii ce-ţi luau ochii, astfel că nu mai observai conformaţia defectuoasă a corpului, şi cu toate acestea erau prost îmbrăcate. Maggie, neavînd în preajmă o modistă pricepută, se baza pe propria sa alegere. Oh, şi ce mai alegea! Niciodată nu erau suficiente mărgele şi fire argintii, dantele sau pene aplicate pe rochii. Numai dacă s-ar fi putut îmbrăca la fel de extravagant ca şi Cher, atunci s-ar fi simţit cu adevărat mulţumită şi cu visul împlinit. Dar chiar şi în clipele de exaltare, Maggie îşi dădea seama că ceea ce-şi dorea ea era imposibil. Cu toate acestea, se străduia din răsputeri.

În dimineaţa deschiderii noului „Scruples", ea şi-a cumpărat suficiente haine pentru următoarele şase săptămîni de emisie. Rosel Korman, care avea să devină vînzătoarea ei permanentă, dădu buzna la Spider, care se ocupa de aranjarea ferestrelor, dînd instrucţiuni, în stil Bloomingdale. Încîntată de vînzarea pe care o făcuse, ea îi spuse şi lui ştirea cea mare.

– N-a cerut nici o modificare? întrebă el.

– Nu, le ia pe toate.

– În ce cabină de probă se află acum?

– La numărul şapte.

– Rosel, te rog să aduci tot ce a cumpărat înapoi în cabină. Să nu împachetaţi nimic, da? Vînzătoarea îl privi uluită cum îi întoarce spatele.

Spider ciocăni la uşa lui Maggie.

– Sînteţi într-o ţinută decentă?

– Pentru moment, da.

– Eu sînt Spider Elliott, domnişoară MacGregor, directorul de la „Scruples".

– Salutare şi noroc, Spider, spuse Maggie, cercetîndu-l cu viu interes.

Atracţia fizică pe care o exercitau bărbaţii asupra ei scăzuse considerabil în ultimii ani, dar nu-şi pierduse feminitatea în asemenea măsură încît să nu tresară atunci cînd un bărbat înalt şi minunat de atrăgător ca acesta îi zîmbea din uşă.

– Ador acest loc, adăugă ea, dar trebuie să mă întorc la lucru şi asta cît mai repede.

– Atunci vom rezolva lucrurile cu maximum de rapiditate, răspunse Spider, pe cînd vînzătoarea însoţită de o fată intrau pe uşă, ducînd în braţe hainele în valoare de 8000 de dolari cumpărate de Maggie.

– Ce să rezolvăm? Şi de ce nu sînt hainele mele deja împachetate? Tot ce trebuia să faceţi era să le puneţi pe umeraşe şi să le acoperiţi cu saci de plastic. Fir-ar să fie!

– Eu am grijă ca nici o clientă să nu cumpere vreun lucru care nu i se potriveşte – este obiceiul magazinului „Scruples".

Spider se grăbea să profite de situaţie. De îndată ce auzise numele lui Maggie MacGregor îi venise inspiraţia. De mult timp o considera pe Maggie MacGregor cea mai prost îmbrăcată femeie din viaţa publică. Încă nu ştia sigur unde voia să ajungă, dar simţea că este pe calea cea bună. Canapeaua şi scaunele din cameră au fost rapid acoperite de grămezile de haine strălucitoare aduse de

Rosel şi fata care o însoţea. Asta se întîmpla imediat după ce Yves Saint Laurent îşi lansase bogata sa colecţie fantezistă, în stil rusesc, şi tot ce cumpărase Maggie reflecta adaptarea făcută pe Seventh Avenue după original. Alesese cele mai bogat ornamentate şi complicate modele pe care le găsise. Caterina cea Mare s-ar fi simţit foarte bine în aceste haine. La fel ca şi Mae West. Camera arăta acum ca o explozie de costume în Muzeul Metropolitan de Artă.

– De cînd se dau sfaturi în vînzarea lucrurilor? întrebă Maggie furioasă. Nimeni n-o să-mi spună ce trebuie să cumpăr. Era pe cît de furioasă pe atît de uluită. Ca majoritatea oamenilor care ajunseseră de curînd pe culmile succesului, ea îşi apăra din răsputeri drepturile şi privilegiile cîştigate. Tot ce părea să o întoarcă spre situaţia precară din trecut reprezenta o ameninţare. Spider îi ignoră vorbele şi se învîrti în jurul ei, privind-o ca pe un obiect pe care voia să-l fotografieze. El se gîndea că nu avea cu mult peste 1,50 metri înălţime şi probabil cam 52 de kilograme, ceea ce era excesiv. El îşi îngustă ochii şi adulmecă aerul din jurul ei ca un cîine de vînătoare, părînd că vorbeşte cu sine însuşi, dar Maggie auzea clar fiecare cuvînt.

– Da... da... totul este acolo. Înaltă nu este şi nici nu va fi, nu i se vede nici un os, asta ar fi în regulă dacă nu... sfîrcurile, da, grozave, umeri nemaipomeniţi... gîtul simpatic, cam scurt, dar drăguţ... moale... sexy... ochii sînt minunaţi, un ten splendid, talia... nu contează... se poate ascunde... şoldurile... şoldurile... nu la fel de dificile ca sînii... material neprelucrat, are nevoie doar de... are nevoie de...

– Pentru Dumnezeu, are nevoie de ce?

– Are nevoie de o accentuare a calităţilor, de un nou mod de a se îmbrăca, spuse el, încă pentru sine. Se întoarse uşor spre vînzătoare, şi îi spuse: Rosel, adu-ne tot ce ai elegant, simplu, moale şi subţire.

În vreme ce vînzătoarea ieşea, Spider se întoarse spre Maggie care oscila între furie şi fascinaţie. La fel ca majoritatea persoanelor, ea era în stare să stea nemişcată şi tăcută mai mult

timp, doar în cazul în care era în centrul atenției. În cele din urmă, Spider termină cu inspecția trupului ei, privind-o direct în ochi, o privire deschisă intensă, ce nu avea nimic comun cu flirtul sau interesul de a vinde marfa.

– Aici este vorba de propria imagine a eului, Maggie. Te îmbraci necorespunzător pentru că, în mintea ta, propria-ți imagine este deformată.

– Necorespunzător? Deformată?

– Uite, am să-ți explic pe îndelete. Este o problemă de perspectivă.

Spider o apucă pe Maggie pe după umeri şi o întoarse cu fața spre oglindă, astfel încît amîndoi se reflectau în ea.

– Acum uită-te cu atenție, ca şi cum ai privi un tablou. Cu cineva lîngă tine, uitîndu-te în oglindă, îți poți da seama cum arăți în comparație cu alte persoane. Cînd vreunul dintre noi se uită singur în oglindă, are tendința să se concentreze asupra părților, nu a întregului. Acum, fii atentă, Maggie. Care este primul lucru pe care-l vezi? Ea rămase tăcută, incapabilă să răspundă. Eşti scundă, nu-i aşa? Spider îşi răspunse singur. Eşti super-feminină. Rotundă, rotundă, o micuță femeie. Cu asta avem de-a face. Toată lumea ar trebui să fie la fel de norocoasă. Dar niciodată n-ai acceptat adevărata ta imagine. Lucrurile pe care le-ai cumpărat ar veni bine pe Margaux Hemingway. Acum, priveşte, am să-ți arăt ce-am vrut să spun. Spider luă de pe scaun o rochie somptuoasă din lamé auriu şi o ridică în fața ei. Vezi, ai dispărut, nu te mai vezi din ea.

Rosel tocmai se întorcea cu o grămadă de haine, purtate pe braț. Spider apucă o rochie din crep Holly Harp şi o înfăşură în ea, astfel încît materialul roşu simplu, uşor, căzu de pe umerii lui Maggie.

– În regulă! Acum vedem adevărata ta persoană, drăguța Maggie MacGregor, micuță, moale, feminina Maggie – o persoană plină de viață. Ne putem concentra asupra ochilor şi pielii tale nu asupra rochiei.

– Dar rochia aceasta din lamé este ultimul strigăt al modei!

se plînse Maggie. Crepul nu se mai poartă de ani de zile, tu nu citeşti „Vogue"? spuse ea pe un ton tînguitor.

– Nu trebuie să ţii pasul cu moda, Maggie, îi răspunse Spider. Pur şi simplu nu ai înălţimea corespunzătoare – eşti cu cîţiva centimetri mai mică decît trebuie – şi nu ai nici conformaţia corporală adecvată. Ai un trup grozav pentru multe lucruri, dar asta nu înseamnă că ţi se potriveşte orice. Numai o anumită imagine îţi este proprie şi eu te ajut s-o găseşti. Apoi depinde numai de tine să fii constantă şi să ţi-o cultivi. Moda există numai pentru a fi adaptată la propria persoană. Pe adevărata Maggie ar trebui s-o cauţi ori de cîte ori cumperi cîte un lucru. Întreabă-te: „Mai ies încă în evidenţă sau am dispărut complet?" Îmbracă-te în haine care să te arate cît mai suplă şi graţioasă, opreşte-te asupra acelor care îţi accentuează frumuseţea ochilor şi a pielii. Astfel, vei ieşi mereu în evidenţă.

Maggie simţea că-i vine să plîngă. Nu pentru că se simţea dezamăgită de grămada de haine cumpărate, care îşi dădea seama că nu i se potriveau deloc, ci pentru că Spider se interesa atît de serios de persoana ei, de femeia care era Maggie, nu numai de starul TV, de acea Maggie care întotdeauna fusese suficient de deşteaptă să aibă o oarecare reţinere în privinţa hainelor, gîndindu-se că poate nu se pricepea atît de bine la modă, acea Maggie pe care toată lumea o flata şi căreia nimeni nu-i spusese adevărul despre felul în care arăta.

– Ai idee cît de mult mă doare să descopăr că am greşit? îl întrebă pe Spider, capitulînd în tăcere.

El nu-şi trăda încîntarea. Aceasta era prima oară cînd făcea consideraţii teoretice despre modă.

Ca fotograf, Spider lucrase întotdeauna cu redactori de modă care îşi alegeau fotomodelele cu grijă, astfel încît rochia şi fata respectivă să se potrivească perfect. Valentine etalase pricepere şi autoritate în felul de a purta hainele. Brusc îşi dădu seama că foarte puţine din femeile pe care le cunoscuse se îmbrăcau astfel încît să-şi scoată în evidenţă părţile frumoase ale corpului, ceea ce aveau mai atractiv. El îşi spuse că, probabil,

ele nici nu ştiau ce aveau mai fermecător. Înainte – cu numai cîteva săptămîni în urmă – cînd fotomodelele obişnuiau să-i împărtăşească lui Spider necazurile lor, adesea fusese amuzat şi încurcat de faptul că ceea ce găsea mai frumos la o fată – de exemplu, zîmbetul ei larg, cu dinţi frumoşi – era adesea considerat un defect de persoana respectivă. Oare existase vreodată o femeie care să spună „Vreau să arăt exact ca mine şi nu ca altcineva?" El se îndoia. Maggie n-a ştiut niciodată că ea a fost prima Galateea pentru Spider Elliott alias Pygmalion, prima dintr-un şir de sute.

Maggie nu învăţase sintagma „om al dracului de important" de la şcoala de ziaristică din Columbia. În primul ei an la „Cosmopolitan", cînd încă mai era secretara lui Bobbie Ashley, îl auzise doar o dată sau de două ori. Deşi „Cosmo" se ocupă, printre altele, şi de promovarea sexualităţii, redactorii de acolo, inspiraţi de Helen Gurley Brown, păstrează o exprimare elegantă. După cum a spus odată doamna Brown, „poţi spune orice vrei atîta timp cît te exprimi ca o doamnă".

Sintagma „om al dracului de important" se referă la o sumedenie de lucruri. E valabilă şi pentru taximetristul care păstrează în memorie o listă cu toate nefericitele staruri care l-au solicitat vreodată, sau la coafeza care, în timp ce execută de mîntuială coafura unei cliente obişnuite, îi povesteşte despre pieptănătura minunată pe care i-a făcut-o cu o zi înainte unui redactor de televiziune. Se poate referi la un influent milionar al cărui birou este ticsit cu propriile fotografii, în compania unor politicieni, la profesorul de sport care rămîne prea mult cu privirea aţintită asupra fundului unei actriţe, în timp ce o mulţime de femei obişnuite încearcă din răsputeri să-i atragă atenţia.

Această sintagmă caracterizează milioane de americani, mai puţin importanţi, ori de cîte ori cumpără o revistă de cinema sau un exemplar din „People", de fiecare dată cînd o ascultă pe Miss Roma sau o privesc pe Dinah ori Merv, de cîte ori citesc cronica mondenă. În general, este un mod nevinovat de a împrumuta ceva din importanţa unei vedete, de a te simţi, pentru o secundă, o persoană însemnată.

Pentru Maggie MacGregor, după opt luni de scris interviuri despre celebrități, la „Cosmo" această sintagmă nu se mai referea decît la legăturile amoroase dintre starurile feminine și vedetele masculine.

Începuse destul de ușor. Cea de-a treia misiune încredințată și prima în care subiectul interviului era un bărbat a obligat-o să petreacă mai multe zile cu Pershing Andrews, călătorind în jurul New York-ului. Era o tînără vedetă care obținuse de curînd un mare succes, datorită rolului jucat într-o dramatizare TV după un best-seller. Dar întrucît Maggie nu intervievase decît femei, nu avea de unde să știe că vorbind cu o celebritate masculină se va simți ciudat de intimidată, senzație de care nu fusese conștientă pînă atunci. Brusc, în pofida siguranței oferite de blocnotes, de creioanele sale ascuțite și de magnetofon, în pofida protecției pe care i-o conferea poziția ei la revistă, Maggie începuse să se întrebe, în timpul interviului, dacă arăta destul de bine. Permanent trebuia să lupte împotriva temerii ca nu cumva întrebările ei să fie considerate niște avansuri cu substrat sexual. Deși Pershing Andrews părea să se simtă la largul lui, interviul semăna mai mult cu o conversație ciudată la o întîlnire cu o persoană necunoscută. Ea primea numai răspunsuri de rutină la întrebările sale, fără ca între ei să se stabilească acea atmosferă de înțelegere reciprocă, proprie discuțiilor între femei. Maggie a înțeles, pe neașteptate, că există o mare diferență între statutul său de ziaristă și femeia din ea; luînd interviu unui bărbat, ea își dădu seama de caracterul agresiv de intim al întrebărilor sale, pe care le punea de obicei pentru a obține un bun interviu. Nu o ajuta deloc faptul că avea numai 23 de ani, că avea un trup micuț și atrăgător, nostim, plinuț, ochi negri și un ten moale și rozaliu. Ca să obțină genul de poveste pe care și-o dorea, ca să se simtă în largul său, pentru a pătrunde cît mai adînc în viața sufletească a subiectului ei, Maggie se gîndea că ar fi trebuit să arate ca Lauren Bacall, nu așa cum era înainte, ci cum arăta acum. Sau, și mai bine, să arate ca Lillian Hellman.

Chiar înainte de interviul cu Pershing Andrews, Maggie

înțelesese faptul esențial că în adîncul sufletului lor vedetele îi disprețuiau și se temeau de ziariști, dar în același timp erau conștiente că aveau nevoie de aceștia. Iar presa este în același timp parțial defăimătoare și nemiloasă, uneori foarte insolentă. În timp ce ziariștii au libertatea de a-și exprima în scris cele mai ambigue trăiri, starurile sînt nevoite să-și ascundă adevăratele sentimente sub o mască. În cazul ziariștilor, masca adoptată este aceea a prieteniei; în ceea ce le privește pe ziariste, aceasta ia, adesea, forma seducției; se recurge la o seducție verbală și la o seducție propriu-zisă mai des decît și-ar putea imagina publicul cititor.

Pershing Andrews a fost urmat peste tot nu numai de Maggie, dar și de agentul răspunzător de relațiile cu publicul, care fusese angajat pentru el pe tot parcursul vizitei în New York. Aceasta este procedura curentă în cazul tuturor starurilor, chiar și a celor foarte încăpățînate; hotărîți să-și păstreze investiția, agenții vedetelor angajează cîte un cîine de pază pentru fiecare star, de teamă ca nu cumva starul să vorbească sau să facă ce nu trebuie. Agenții sînt de părere că prezența unui agent de presă prevăzător garantează realizarea unui interviu foarte plictisitor, dar e preferabil să fie plictisitor decît controversat sau prost. Ei îi avertizează pe actorii și pe actrițele reprezentate prin persoana lor de lucrurile groaznice pe care un reporter deștept le poate scoate la iveală, dacă rămîn singuri cu acesta. Agenții vedetelor au, în general, dreptate.

După ce a petrecut primele două zile împreună cu Andrews și agentul lui, primind numai răspunsuri reținute și banale la întrebările ei, Maggie a început să urzească un plan menit să-i cîștige încrederea lui Andrews și să-l determine să renunțe la compania agentului său. La Sardi's, în timp ce agentul i-a pierdut pentru scurt timp din vedere, Maggie a început atacul.

– Uite ce este, Pershing, n-am obținut nimic de la tine. Ea îi arătă cu un gest acuzator carnetul de notițe. M-am uitat înainte de prînz pe însemnările mele și mi s-au părut ca o mîncare fără sare. Nu cred că Helen va fi interesată de un asemenea interviu

dacă nu-l pigmentez cu ceva. Eu ştiu că ai o mulţime de lucruri interesante de povestit, ar putea să iasă un articol grozav, – dar tipul acela care te însoţeşte tot timpul, ca un al doilea creier al tău, mă oboseşte teribil, la fel ca şi pe tine. Ai auzit vreodată de un vals în trei? Ea îşi luă o expresie hazlie şi plină de subînţelesuri care voia să spună că dacă „Cosmo" nu va fi mulţumit de interviul cu Pershing Andrews, îl va înlocui imediat cu unul despre Warren Beatty sau Ryan O'Neal.

– La dracu'! Este chiar atît de prost?

– Mi-e teamă că da. Dar, la urma urmei, n-ai încotro. El îşi face meseria, ca toţi ceilalţi. Ăsta este sistemul. Maggie scuturâ din umeri cu un gest atît de expresiv încît Andrews se şi vedea şters de pe coperta numărului din decembrie.

– Să-l ia dracu'! Nu pot scăpa de el înainte de cină, dar atunci trebuie să se ducă acasă, în Larchmont. Ne putem întîlni atunci, nu?

Maggie reflectă suficient de mult asupra propunerii, pentru a părea cît mai convingătoare.

– De ce nu? Îmi voi amîna întîlnirea – în fond era lipsită de importanţă – deci, unde şi cînd?

– La hotelul meu, pe la ora 11 noaptea – pînă atunci va fi plecat.

Ea spuse „În regulă" pe un ton cît se poate de detaşat şi profesional. Dar mintea ei lucra intens. Maggie avusese cîteva aventuri amoroase, mai mult sau mai puţin importante, dar nu-şi mai petrecuse niciodată timpul în compania unui tînăr star, în camera lui de hotel. Ea îşi reaminti cu severitate şi cu uşurare în acelaşi timp că aici era vorba numai de munca ei. Şi totuşi, faptul că Pershing Andrews arăta atît de bine, fiind recunoscut peste tot pe unde merseseră în ultimele două zile, de sutele de femei înnebunite după el – căci pentru Dumnezeu, în fond era un star de cinema – ideea de a petrece noaptea singură cu el în cameră dădeau interviului aspectul unei întîlniri amoroase; pentru moment avu sentimentul că face un lucru incredibil de îndrăzneţ şi uşor demodat.

– Am putea să cinăm mai tîrziu, adăugă el. Am un apartament grozav, cu vedere spre Park. Era bine, se gîndi ea. Acest lucru schimba întrucîtva datele problemei. Nu exista nici o aluzie indecentă în invitația lui.

Şi într-adevăr i-a luat un interviu grozav în acea noapte şi în cea care a urmat, destul de bun pentru a-şi scrie articolul intitulat „Viața şi greutățile unui proprietar la modă". Şi, de asemenea, au ajuns în mod inevitabil la pat, exact aşa cum plănuise. În mod conştient? Inconştient? Ce importanță avea? Şi astfel a aflat ceva despre propria-i persoană, după ce s-a repetat scena seducției cu mai mulți bărbați celebri intervievați. Ştia să dea lovitura de grație. Pentru ea nu conta dacă actul sexual fusese bun, nesatisfăcător sau anost, ci faptul că ea, Maggie MacGregor, făcuse dragoste cu acei bărbați faimoşi, ale căror nume fluturau pe buzele tuturor femeilor. Faima se răsfrîngea şi asupra ei. De îndată ce se afla singură cu unul dintre starurile masculine, se simțea deja în pragul orgasmului. El nu trebuia să facă prea multe pentru a o excita. Ei îi era de ajuns să-i vadă chipul faimos deasupra ei, dedesubt, sau alături de ea, un bărbat celebru cu care făcea sex ea, Maggie MacGregor, care nu era o celebritate, iar erotismul situației consta în faptul că, în timpul actului sexual ea împărțea celebritatea cu bărbatul respectiv.

Maggie ştia foarte bine că după încheierea perioadei afectate interviului, între ei nu mai avea loc nici o relație sexuală. La început se gîndise că aceste relații pot fi extinse şi-n viața de zi cu zi, dar descoperise că un actor se culca cu o altă reporteră, atîta timp cît lucra la un articol despre el. După terminarea interviului, o dădeau la o parte clasînd-o în categoria persoanelor drăguțe, dar de care nu mai aveau nevoie.

Cu fiecare lună care trecea, ea avea de făcut tot mai multe interviuri, completîndu-şi colecția de celebrități cu noi nume şi aventuri amoroase. Deşi era doar o mică evreică din provincie, care fusese cîndva o persoană lipsită de importanță, Maggie considera că nu încălca nici unul din principiile educației primite acasă, în aventurile sale cu diferite staruri masculine. Nu aveau

nici o legătură cu dragostea, sau cu o relație serioasă bazată pe afecțiune. Le considera un cîștig exclusiv al talentului ei. Totuși, ceva o deranja, dar nu suficient de mult, pentru a renunța. Nu avea nici o legătură cu moralitatea sau meschinăria, după cum nici sentimentele sale profunde nu puteau fi alterate de un comportament ușuratic – oh, acele cuvinte mari învățate în liceu, pe care le uitase de mult – dar, era de netăgăduit că ceva o deranja.

Abia cînd a ajuns să-i ia un interviu lui Vito Orsini, Maggie și-a dat seama despre ce era vorba.

Vito Orsini era primul producător de filme căruia Maggie îi lua un interviu. Cunoștințele ei despre producătorii de filme erau vagi și reflectau concepția unanim acceptată potrivit căreia nu mai existaseră producători de seamă de la Thalberg încoace, poate cu excepția lui Louis B. Mayer sau Selznick. Toată lumea susținea că zilele de glorie ale producătorilor de filme se terminaseră de mult, că așa-zișii producători contemporani erau, în cel mai bun caz, doar niște agenți ce adunau laolaltă mai multe staruri, scenariști și directori de film, după care le vindeau unui studio, sau că un producător se ocupa de treburile studioului de filmare, făcînd legătura dintre directorii de studio și regizori, cu alte cuvinte, era o marionetă plină de ifose.

Regizorul și scenaristul erau cei care domneau cu adevărat – lor le revenea tot meritul. Bărbații aceia de vîrstă mijlocie, cu figuri anonime, ce urcau pe podiumul de premiere în noaptea decenării Oscarurilor pentru cel mai bun film, erau oare producători sau simpli oameni de pe platoul de filmare? Dar acest lucru nu avea o importanță prea mare. Producătorii erau oameni de afaceri, nu staruri. Bineînțeles că Bob Evans era un producător celebru. Dar el reprezenta o situație specială – jucase în filme.

Concepția generală sau mai degrabă ignoranța generală, pe care Maggie o acceptase cu ușurință, era fondată, într-o oarecare măsură, după cum se întîmplă în mod frecvent. Dar în cazul lui Vito Orsini era absolut greșită. El făcea parte din grupul restrîns al producătorilor care se ocupă îndeaproape de fiecare

detaliu al realizării unui film. Există un număr redus de asemenea oameni, activi şi înfloritori, la Hollywood, în Anglia, Franţa, Italia, şi probabil că întotdeauna va fi aşa. Omul care face posibilă realizarea unui film, din faza iniţială, de proiect, pînă în momentul în care se formează coada la casă, nu poate fi înlocuit de nimeni altcineva.

Vito Orsini era un producător pasionat. Adesea filmele lui aveau ca sursă de inspiraţie propriile idei sau vreo carte pe care o citise în ultima vreme, sau vreun scenariu primit prin poştă. De îndată ce se decidea asupra unui proiect, prima lui grijă era să obţină fondurile necesare pentru finanţarea filmului. După ce rezolva această problemă importantă, el îşi concentra atenţia asupra scenariului, discutîndu-l cu scenaristul sau scenariştii, revizuind fiecare scenă şi dînd o mînă de ajutor la finisarea materialului. Adesea îşi asuma singur riscul de a finanţa un scenarist sau de a susţine o idee, chiar înainte de a găsi fondurile necesare începerii filmărilor. Vito Orsini angaja personal regizorul, alegea actorii cu ajutorul acestuia, găsea tehnicienii potriviţi, selecta decorurile cele mai adecvate. Se ocupa de fiecare detaliu al filmului, pînă la data începerii filmărilor. În prealabil el consacrase cel puţin un an creării acelui proiect. Spre deosebire de alţi producători importanţi şi plini de succes, cum era, de exemplu, Joe Levine, care semnaseră sute de filme, Vito nu-şi asuma această responsabilitate. El nu cedase niciodată, unor angajaţi bine plătiţi, dreptul de-a turna un film în stilul său personal. Interesul lui se îndrepta în principal asupra filmului, nu asupra afacerii. Stanley Kubrick a produs doar 11 filme în decurs de 22 de ani. Carlo Ponti a realizat mai mult de 300 de filme în mai puţin de 40 de ani. Sînt producători şi producători.

De la primul lui succes obţinut în 1960, cînd avea 25 de ani, pînă în 1977 cînd se căsătorise cu Billy Ikehorn, Vito Orsini produsese 23 de filme. A realizat acest lucru, uneori muncind în acelaşi timp la trei filme, unul aflîndu-se în faza iniţială, altul doar în faza de fotografie şi ultimul în stadiul final.

Deşi Vito Orsini călătorea des în Europa, astfel încît mulţi

credeau că este rezident italian, el se născuse de fapt în Statele Unite, ca fiu al unui bijutier florentin, Benvenuto Bologna, care emigrase în Statele Unite cu mult timp înainte ca Vito să vadă lumina zilei. Înțelegînd rapid că nu prea era avantajos să poarte un nume asociat cu acela al unui măcelar, Benvenuto şi-a luat numele nobil de Orsini, la fel cum au făcut mulți alți italieni, din motive asemănătoare. A agonisit o avere frumoasă cu comerțul de argintărie şi şi-a instalat familia în partea prosperă a cartierului Bronx numită Riverdale, printre vecinii săi numărîndu-se şi maestrul Toscanini. În 1950, cînd Vito avea impresionanta vîrstă de 15 ani, el a văzut primul film italian, „Orez amar", produs de Dino De Laurentiis. Din acel moment el a fost subjugat de atmosfera emoționantă evocată în filmele italiene de după război, iar eroii lui au devenit De Laurentiis, Fellini şi Carlo Ponti. S-a înscris la Universitatea din California, la secția film, şi după absolvire, în timp ce alți colegi de-ai lui se străduiau să obțină o slujbă în serviciul de poştă de la studiourile Universal sau Columbia, Vito a plecat la Roma. Acolo a lucrat ca recuziter, figurant, asistent, scenarist, regizor, director de film, pînă cînd a realizat primul său film la vîrsta de 25 de ani. Succesul obținut de Vito se datora faptului că pasiunea lui pentru film era egalată de inteligența lui, şi înfrumusețată de prospețimea ideilor sale, izvorîte dintr-un talent înnăscut. Primul lui film a inaugurat seria de filme care mai tîrziu au căpătat denumirea de „western-uri spaghetti". A făcut bani cu el, la fel cum a făcut şi cu următoarele trei filme pur comerciale, total nepretențioase. În 1965, la vîrsta de 30 de ani, dobîndise suficientă experiență pentru a face rost de fondurile necesare genului de film pe care dorea să-l producă cu adevărat. De atunci n-a mai privit niciodată în trecut.

Pe măsură ce fiecare dintre cele 23 de filme ale sale se apropia de start, Vito se vedea obligat, fără nici un chef, să cedeze comanda regizorului. De îndată ce începeau filmările, filmul aparținea în întregime regizorului; el încerca, dar foarte rar reuşea, să nu facă mai mult de două vizite pe zi pe platoul de filmare, una dimineața şi una după-amiaza, simțindu-se ca o mamă căreia

nu-i este permis să asiste la naşterea propriului copil. Pe platou putea fi văzut plimbîndu-se de colo-colo, la o distanţă de 20 de paşi în spatele regizorului, fără să stea nici un pic locului, observînd tot ce vedea regizorul, îngustîndu-şi unghiul de vedere, dar suficient de departe pentru a urmări activitatea echipei, atitudinea actorilor care nu filmau în clipa aceea, supraveghindu-i îndeosebi pe unii dintre ei. De ce citea fata aceea o revistă cînd mai avea un pic şi trebuia să intre în scenă? Cine era individul care mesteca gumă tot timpul? De ce nu mai putea aştepta puţin omul de la lumini înainte de a-şi lua o pauză? Oamenii care nu-i suportau firea dificilă nu mai lucrau a doua oară pentru el, dar mulţi angajaţi din industria filmului îi admirau atît de mult perfecţionismul, încît pînă la urmă se împăcau cu Vito, poreclit „Mama italiană". Cînd nu se afla pe unul din platourile de filmare, întotdeauna era aşteptat dintr-o clipă în alta să iasă dintr-o scurtă şedinţă, urmînd să apară în curînd sau fiind nevoit să părăsească pentru cîteva minute platoul de filmare. Şi invariabil, asemenea unui reprezentant al regalităţii, îl găseai acolo unde ţi se spunea că este şi întotdeauna venea la timp la întîlniri. Mulţi oameni bănuiau existenţa a doi Vito Orsini.

Un producător pasionat îşi petrece seara examinînd filmările zilnice îşi secvenţele de scenariu cinematografic preluate din peliculele anterioare.

Cînd nu se afla pe platou în timpul zilei, era plecat pentru a strînge fonduri destinate viitoarelor filme, spre a viziona ultimul său film, sau a participa la şedinţe de editare. Întotdeauna găsea fondul muzical adecvat, era prezent la realizarea efectelor speciale, la titrare şi mixaje sonore şi conducea întreaga operaţiune pînă cînd se derula toată campania publicitară, supraveghea contractele de închiriere, audiţie şi, dacă era necesar, verifica şi operaţiunile de contabilitate pentru a se asigura de corectitudinea calculării dividendelor. Şi, bineînţeles, încheia contracte de vînzare a filmelor în Kuweit, Argentina şi Suedia. Înainte de a merge la culcare, dădea o mulţime de telefoane pe la teatrele unde rula cel mai recent film al lui, pentru a afla cifra

încasărilor. O viață agitată, de maniac cu numeroase momente de depresiune – o viață pe care numai un om obsedat de pasiunea lui ar fi acceptat s-o trăiască.

În toamna anului 1974 cînd Maggie fusese desemnată să-i ia un interviu lui Vito Orsini, el se afla în Roma unde urma să rămînă încă două săptămîni pentru a turna un film cu Belmondo şi Jeanne Moreau. Emoția de a merge pentru prima oară în Europa i-a atenuat lui Maggie dezamăgirea de a-i lua un interviu lui Vito Orsini, nu lui Belmondo, pe care-l admirase dintotdeauna. Revista îi făcuse rezervare la modestul hotel Savoia, aflat la mică distanță de reşedința faimosului producător de filme, de la Excelsior, pe Via Veneto, dar la un preț mult mai mic. Corporația Hearst Magazine este foarte conservatoare în ceea ce priveşte cuantumul cheltuielilor de drum. Înainte de a lua interviu unei vedete de film, Maggie consulta întotdeauna periodicele recente de la biblioteca publică din New York, de unde se inspira în privința întrebărilor răutăcioase şi neaşteptate adresate intervievaților. Dar pentru a lua interviu unui producător de filme, i se părea inutil să mai meargă în bibliotecă pentru a cerceta diferitele periodice din care întotdeauna lipsea lucrul cel mai important. Ea văzuse ultimele două filme ale lui Orsini – amîndouă lăudate de critică –, şi acest fapt trebuia să-i fie de ajuns, pentru început.

Apartamentul lui Orsini de la Excelsior arăta exact aşa cum şi-l închipuise ea – frumos aranjat, impresionant, însă telefoanele sunau tot timpul, două secretare băteau la maşină, mai mulți oameni aşteptau în jur, în diferite atitudini de disperare şi nelinişte, în timp ce chemau serviciul de cameră, mesajele de pe fax erau în continuare aduse. Maggie ştia că nu aceasta era atmosfera propice unui interviu. Cum să-i iei interviu unui om care, în primul rînd, nici măcar nu te interesează în mod deosebit, iar în al doilea rînd, se află în centrul unei activități febrile? Succesul interviului lui Maggie se baza pe o conversație intimă, într-o atmosferă intimă. Totuşi, la timpul promis una dintre

secretare o introduse în sanctuarul particular al lui Orsini, cea mai mică încăpere dintre cele trei camere de zi ale apartamentului.

Cînd a dat cu ochii de Vito Orsini, Maggie a avut senzația că părerea generală despre producătorii de filme ar putea fi greșită. Într-un fel, Orsini semăna cu locul în care stătea. Era tuns în stil evident italian și purta un costum Brioni, un ceas de mînă Bulgari și pantofi de piele fină, bine lustruiți. Dar unde era omulețul gras, cu trabucul? Unde era omulețul cu chelie și accent comic? Ea se așteptase ca Vito Orsini să arate ca un italian, dar nu în stilul nobilului Cezar. În clipa următoare se învioră considerabil.

– Bine ați venit la Roma, domnișoară MacGregor. Și în plus, se gîndi Maggie, vorbea impecabil englezește și i-a sărutat corect mîna.

– Dumnezeule, spuse Maggie care se specializase în formularea unor remarci aparent surprinzătoare, mă așteptam la un bărbat mult mai în vîrstă.

– Am 38, spuse Vito, învăluind-o cu un zîmbet care lăsa să se înțeleagă clar că indiferent dacă ea era delicios de tînără, el încă nu putea fi socotit bătrîn. În același timp îi zîmbeau și ochii, nasul avea o cutezanță nobilă, iar tenul îi era în întregime bronzat. Persoana lui radia un fel de strălucire în jur. Avea demnitatea unui mare dirijor de orchestră.

– Spune-mi, continuă Maggie, încă într-o manieră naivă, ce anume face un producător de filme? Ea se decise că în acest caz ignoranța nu numai că era binevenită, dar chiar indicată – îl putea provoca să facă anumite comentarii pe care mai tîrziu avea să le regrete amarnic. Acestea erau întotdeauna cele mai bune interviuri ale ei.

– Oh, slavă Domnului că ai pus această întrebare, spuse Vito. N-ai idee cîte persoane m-au intervievat fără să știe cu exactitate – sau doar foarte vag – cu ce anume mă ocup. Sînt mult prea puturoși pentru a se deranja să afle acest lucru. Ție am de gînd să-ți spun totul. Dar nu acum trebuie să fiu la studio în 15 minute. Crezi că ai putea să cinezi cu mine, diseară? Am putea vorbi atunci.

Ca şi cum i-ai oferi unui copil bomboane, se gîndi Maggie, dînd aprobator din cap.

Vin să te iau la ora 8 pentru a merge într-unul din locurile mele preferate. Te avertizez că magazinul „Gucci" de aici este la fel de scump ca cel din New York, aşa că nu-ţi face de cap.

Producătorii de filme care supravieţuiesc îşi dezvoltă în mod inevitabil un grad înalt de percepţie extrasenzorială.

În acea seară, la „Hostaria dell' Orso", Maggie n-a avut nevoie să facă apel la trucurile ei gazetăreşti: abilitatea de a ataca direct, de a întreba exact ce nu trebuie, obţinînd răspunsul dorit, de a împrăştia suspiciunea din jurul ei suficient ca să-şi dezarmeze interlocutorul, să nu fie nici prea înţelegătoare, dar nici prea plăcută. Tot ce a trebuit să facă a fost să asculte. Vito nu s-a oprit din vorbit timp de trei ore şi, după cum se străduia s-o convingă, nu atinsese decît problemele minore ale activităţii sale.

– Te rog, Vito, nu mai pot. Am rămas fără bandă, nu mai pot nici să scriu şi ştiu mai mult decît ar vrea să afle din lecturi orice fiinţă rezonabilă.

– Aşa fac tot timpul. Ei bine, n-ar fi trebuit să abordezi niciodată acest subiect. Nu te-a avertizat nimeni în privinţa mea, nu-i aşa?

– Nu, mi s-a spus doar să mă sui în avion şi să stau de vorbă cu tine.

– De ce nu ne-am întoarce la hotel să vorbim despre tine?

– Am crezut că nu vei pune niciodată întrebarea asta.

De la Vito, Maggie a aflat ce anume o deranja în relaţiile ei sexuale cu celebrităţile. Vito Orsini era un mare romantic. Cînd s-a culcat cu el, Maggie a înţeles brusc că el era un star în lumea producţiei de film. Ea şi-a dat seama, pentru prima oară, că sînii ei mari şi fundul voluptuos constituiau un avantaj important cînd nu erau privite comparativ cu idealul de frumuseţe americană. A descoperit existenţa unui bărbat celebru care nu

considera că-i face o favoare culcîndu-se cu ea. În prima noapte petrecută cu Vito, şi în cele care au urmat, ea n-a mai trăit acel sentiment de inferioritate, pe care în mod inconştient îl ignorase în relaţiile cu celelalte staruri, sentimentul că i se permitea să arunce o privire în viaţa intimă a celebrităţilor. Vito a vindecat-o, o dată pentru totdeauna, de ceea ce ea numea complexul „cameristei privilegiate", care se simţea bine doar în umbra altcuiva.

Maggie a rămas două săptămîni în Roma, la începutul acelei toamne calde a anului 1974, avînd grijă să trimită, la fiecare trei zile, telegrame la redacţie, prin care anunţa că nu reuşişe să scrie articolul despre Orsini, întrucît el era mult prea ocupat ca s-o primească. Toţi cei de la „Cosmo" au înţeles perfect situaţia. Aşa erau producătorii italieni de film. Nişte oameni imposibili. Maggie şi Vito au devenit amanţi şi prieteni, conspirînd împreună, într-un fel nedefinit, împotriva unei forţe necunoscute, apreciindu-şi reciproc calităţile. Maggie se întreba, din cînd în cînd, dacă şi această relaţie, ca multe altele care se consumaseră pînă atunci, se va termina după publicarea articolului, dar treptat, a căpătat încredere în Vito. A înţeles că nu aveau să fie mereu amanţi, dar în mod sigur vor rămîne prieteni.

Vito a lăsat-o pe Maggie să participe la toate conferinţele lui, să-i asculte toate convorbirile telefonice, să-l însoţească pe platou, să vizioneze împreună cu el secvenţele de film turnate zilnic. La sfîrşitul celor două săptămîni, ea ştia mai multe despre aspectele tehnice şi financiare ale producţiei de film, decît oricine altcineva din Statele Unite, care scrisese articole cu acest subiect. Mai tîrziu, aceste cunoştinţe i-au prins foarte bine, atunci cînd a început să lucreze la televiziune. Dar asta se va întîmpla peste şase luni; între timp, Maggie a mai scris cinci articole despre staruri de cinema, descoperind că nu era neapărat nevoie să se culce cu ele. De fapt, chiar abilitatea ei de a păstra distanţa a devenit una din armele sale de temut. Numai cînd înceta să se mai gîndească la dragoste era capabilă să vadă starurile în adevărata lor lumină, să se concentreze asupra descoperirilor.

Interviurile ei au încetat să mai exprime tendința ușoară, atît de comună în asemenea scrieri, de a releva mai mult sentimentele reporterului pentru starul respectiv decît adevărata lui imagine. Recitind primele ei articole, regretă că pierduse atîtea ocazii de a scrie lucruri absolut reale, acestea fiind estompate de amintirea unui chip drăguț ce se apleca asupra ei.

În primăvara anului 1975, la șase luni după ce se despărțise de Vito, la Roma, Maggie auzi că el turna un nou film, „Barca înceată", în Mexic. Vedeta filmului, Ben Lowell, era unul dintre cei cinci bărbați, un tip dur și atletic, admirat atît de femei, cît și de bărbați. Vedeta feminină era o actriță strălucitoare din Anglia, Mary Hanes, care se bucura de reputația unei amante focoase, avînd una dintre cele mai atrăgătoare și amuzante guri din întreg Imperiul Britanic, atîta cît mai rămăsese din el.

Maggie își convinse șefii de la „Cosmo" că era momentul potrivit pentru a-i lua un interviu lui Ben Lowell, cel mai faimos actor american, într-o vreme în care toți băieții americani se dădeau în vînt după filme. Dar adevăratul motiv pentru care voia să meargă în Mexic, ocolit de toată lumea din cauza căldurilor mari, a disconfortului și mîncării proaste, era bineînțeles, dorința de a-l revedea pe Vito.

Maggie a fost singura ziaristă care a acceptat să meargă în acel loc. Joe Hyams, Jane Howard, Laura Cunningham și mulți alți ziariști mai puțin importanți au refuzat, politicos, invitația de a face o călătorie lungă cu un avion închiriat, spre un sat de pescari de pe coastă, pitoresc, numai datorită calmului mării și sărăciei locuitorilor săi. Existau alte invitații mult mai atrăgătoare. Întotdeauna.

Vito o îmbrățișă pe Maggie cînd coborî anevoios din micul avion ce aterizase pe pista improvizată.

- Cum merge filmul? întrebă ea încă înainte de a-l saluta.

Un eșec total.

Cum poți să fii atît de sigur?

Simt mirosul sîngelui în apă.

Ce înseamnă asta?

– Nu pot să-ți spun cu exactitate – sînt mai multe motive, dar pînă acum nu cunosc decît o parte din ele, răspunse Vito. Dar simt mirosul, Maggie, n-am nici un dubiu în privința asta.

După o zi petrecută pe platoul de filmare, pe parcursul căreia n-a făcut decît să privească și să înregistreze mental tot ce vedea în jur, așa cum proceda de obicei cînd se apuca de un interviu, Maggie era mai zăpăcită decît fusese vreodată în întreaga sa carieră jurnalistică. Se obișnuise cu ritmul specific filmării, însă de astă dată, se simțea în aer o tensiune nefirească. Se trezi cuprinsă de o neliniște adîncă, provocată de simplul fapt că se învîrtea pe acolo. În mod obișnuit, Maggie era în stare să facă abstracție de atmosfera tensionată de pe un platou, din moment ce, într-un fel, din tot ce vedea putea să scoată un profit; aceeași atitudine o adoptă și reporterul care nu se implica direct în accidentul de mașină pe care-l relatează.

Maggie ocupa camera alăturată de cea a lui Vito, într-unul dintre cele trei moteluri deplorabile din oraș, ce fuseseră repartizate actorilor și echipei de filmare. Inițial acestea au fost construite pentru a-i găzdui pe nebunii de californieni, pasionați de pescuit, sau pe piloții avioanelor particulare, singurii străini ce se aventurau pînă în acest loc îndepărtat.

Vito și Maggie luau masa la bufetul special amenajat pe platou, pentru întreaga echipă. Întrucît alimentația locală reprezenta cea mai sigură metodă de contractare a unei gastrite, mîncarea oamenilor de pe platou era preparată de niște bucătari californieni, care găteau în stil californian. Proviziile soseau din San Diego, cel mai mare oraș din apropiere, aflat la o distanță de 600 de mile. Doctorul fusese adus din Mexico City, întrucît în acest sat nu exista nici unul.

Cînd s-a întors la motel, Maggie și-a schimbat rochia, s-a dus în camera lui Vito și s-a furișat în pat, lîngă el.

– Vito, dacă nu te-aș iubi, aș pleca mîine acasă, în ciuda faptului că este vorba de un interviu cu Ben Lowell. Dar eu te iubesc cu adevărat... foarte mult... așa că spune-mi, ce dracu' se

petrece aici şi de ce s-a instalat atmosfera asta de pe Via Veneto. Ce-i cu locul acesta?

– Maggie, cunoşti proverbul potrivit căruia peştele se împute de la cap? Acest proiect n-a mers bine din prima zi. M-am lăsat convins să încep filmările, deşi ştiam că scenariul nu este bun. Un mare mahăr finanţează proiectul – o bandă de escroci – şi insistă să-l aibă gata pînă la Crăciun. Prin urmare, avem nevoie de un peisaj cu soare şi mare – altfel nu iese nici un film. Numai aici nu plouă, şi în Arabia Saudită. Şi, de asemenea, este singura perioadă de timp în care Ben Lowell şi Mary Hanes sînt disponibili – dacă nu profit acum de ei, nu-i mai prind împreună încă vreo doi ani. Deci acum sau niciodată – m-am lăsat dus de nas. Nu este pentru prima oară cînd mi se întîmplă aşa ceva, dar în celelalte dăţi ne-am descurcat onorabil. Acum însă, totul e de necrezut, ireal – scenaristul meu este atît de bolnav încît de-abia se poate scula din pat; şeful meu de echipă şi-a rupt piciorul şi am fost nevoiţi să-l trimitem înapoi în Los Angeles; generatorul s-a întrerupt de zece ori în timpul filmărilor de noapte, secretara de platou este surdă sau oarbă, ori amîndouă la un loc – am fost nevoit s-o angajez în ultima clipă, căci fata pe care o aveau înainte s-a măritat. Lista poate continua, dar ce rost are?

Era pentru prima oară cînd Maggie îl vedea pe Vito abătut, el care întotdeauna îşi menţinuse buna dispoziţie chiar şi-n situaţiile cele mai dificile.

– Dar, Vito, mi-ai vorbit numai despre lucruri mărunte. Cum au ieşit probele de film? El făcu un gest cu mîna, ce indica atît speranţa, cît şi disperarea. Deci s-ar putea ca pînă la urmă totul să iasă bine, nu? Maggie simţea nevoia să-l înveselească. Ea nu aduse vorba despre tensiunea existentă pe platou, din moment ce el nu menţionase nimic; se gîndi că, poate, este rezultatul acestor accidente nefericite.

– Aşa ar fi indicat. Vito spuse aceste cuvinte pe un asemenea ton, încît Maggie rămase surprinsă.

– Şi dacă n-o să iasă bine? N-o să fie sfîrşitul lumii. Canby, chiar şi John Simon, au fost încîntaţi de filmul cu Moreau şi

Belmondo. Ultimele tale două filme au beneficiat de recenzii grozave...

– Dar încasările au fost jalnice. Nimic. O să scot eu un profit din aceste filme cînd s-o însura Papa de la Roma. Ca şi ceilalţi, şi tu crezi că o recenzie bună la un film aduce şi bani. Poate doar în New York...

– Oh! Maggie era profund uluită. Natura deschisă şi optimistă a lui Vito o făcuse să creadă că rezervele lui sînt inepuizabile. Ea nu încetase nici o clipă să creadă că onorariul primit de producător este singurul lucru absolut sigur, atîta timp cît turna un film, iar încasările ulterioare nu fac decît să-i rotunjească veniturile.

– Pur şi simplu nu înţeleg, spuse ea în cele din urmă.

– Maggie, cîte filme au succes de casă?

– Dumnezeule, o mulţime... altfel de ce s-ar mai face?

– Unu la patru. Nu-ţi aduci aminte ce-am încercat să te învăţ la Roma? Numai 25 % din filmele produse aduc un profit, dar beneficiile sînt atît de mari, încît le permit studiourilor să producă în continuare.

– Dar onorariul tău de producător,... îl primeşti înainte, indiferent dacă filmul aduce vreun profiit sau nu.

– Depinde, spuse el strîmbîndu-se de parcă ar fi înghiţit un medicament amar. La ultimul meu film, ca şi la acesta de altfel, a fost atît de complicat să obţinem finanţarea, încît am renunţat la onorariu pînă cînd vom înregistra un profit oarecare. Filmul cu Belmondo a reprezentat un eşec financiar, Maggie. Sînt înglodat în datorii.

Înglodat în datorii. Ea îl privi. Arăta minunat în pijamaua din mătase şi cu halatul monogramat.

– N-am ştiut niciodată.

– Nimeni nu ştie. Este un secret al producătorilor. Toţi sîntem nişte jucători, e mai rău ca la pariurile hipice. De aceea nu avem un sindicat.... ne este frică să nu se afle acest secret.

– Oh, Vito! Dragul meu. Totul va fi bine. Cu Ben Lowell şi Mary Hanes... nu ai cum să dai greş. Au atîta sex-appeal...

[illegible] se află şase dintre cei mai sexy oameni din lume. Toată [illegible] este înnebunită după poveştile romantice de dragoste. Vito, [illegible] că acest film va fi un succes răsunător. Maggie îl cuprinse în braţe şi-l strînse puternic.

– Să te audă Dumnezeu, răspunse Vito, folosind expresia preferată a mamei lui Maggie.

Peste o jumătate de oră, Maggie se simţea mult prea rău ca să poată face altceva, decît să se plimbe prin camera ei. Nu se atinsese decît de mîncarea de pe platou. Totuşi se aflau în Mexic. O nouă nenorocire se adăugă şirului nesfîrşit de eşecuri. În acea noapte, un tînăr şi frumos actor, Harry Brown, dublura lui Ben Lowell, se împiedicase de un cazan de gunoi, pe aleea întunecată din spatele motelului, şi căzuse. Se lovise rău la cap, pierzîndu-şi cunoştinţa şi sîngerase atît de mult, încît pînă să fie descoperit, murise. În timp ce doctorul companiei de film îi completa certificatul de deces, Ben Lowell stătea de vorbă cu Vito.

– Iisuse... îl cunoşteam pe puşti de ani de zile. Încă [illegible]-mi vine să cred. Este îngrozitor! M-a dublat în ultimele mele [illegible] filme. Nu avea pe nimeni în lume – se lăsa purtat de valurile soartei, pînă cînd a venit la Hollywood. I-am oferit slujba asta acum doi ani... puştiul obişnuia să-şi piardă vremea pe platou, dorind să ajungă actor, dar nu avea deloc talent. Săracul puşti. Săracul Harry, Doamne, ce nenorocire! Crescuse la o fermă, undeva, într-un loc uitat de lume, dar niciodată nu mi-a spus unde anume. Trebuie să-l înmormîntăm repede, Vito. Aici este foarte cald.

– Era cumva catolic? Ştii ceva?

– La dracu', nu ştiu nimic... cine naiba se interesează de aşa ceva?

– Atunci nu-l putem îngropa aici. Nu sîntem prea simpatizaţi în acest oraş, aşa că nu cred că vor fi de acord să îngropăm un necatolic în cimitirul lor.

Cei doi se uitară lung unul la celălalt. Asta înseamnă că trebuie să închiriez un avion de la Los Angeles care să vină să-l

ia. La aceasta se adaugă formalitățile de înmormîntare, care presupuneau mari cheltuieli.

– Vito, puştiul adora marea. Simţea o atracţie specială pentru ea. Crezi că ar fi împotriva legii să-l îngropăm în mare?

– După părerea mea ar fi mai bine să-i trimitem trupul în Los Angeles, Ben. Studioul va adăuga toate aceste cheltuieli la fondul suplimentar.

– Vito, îţi spun eu, băiatul şi-ar fi dorit să fie îngropat în mare. Simt că nu greşesc deloc în această privinţă. Lui Harry îi era foarte teamă de... de incinerare şi de înhumare... mă simt obligat să insist în această privinţă, Vito. Actorul căzuse pradă unei emoţii pe care Vito n-o înţelegea. Nu era vorba de durere, dar nici de enervarea de a fi contrazis. El repetă cuvintele pe un ton ce deveni brusc strident şi violent: „Trebuie să insist" şi Vito îi sesiză teama din voce. Vito, nu voi fi în stare să termin filmul dacă nu-l îngropăm în mare. Aş fi obsedat de ideea că a fost îngropat în pămînt, cînd el nu suporta acest lucru n-aş mai avea nici un pic de linişte sufletească. Era cuprins de teamă, dar în acelaşi timp îl şi şantaja.

– Bine, spuse Vito, voi aranja totul.

Harry Brown a fost îngropat, discret, în mare, chiar în aceeaşi zi.

Vito muncise prea mult la realizarea filmului „Barca înceată" pentru a nu ceda la şantajul lui Ben Lowell. Nu-i mai spusese lui Maggie despre faptul că, din cauza încasărilor proaste de la ultimele două filme ale sale, fusese obligat să semneze un angajament cu termen fix de predare a acestui film, vînzîndu-şi casa din afara Romei şi colecţia de litografii pentru a putea începe filmările. Făcuse toate acestea în deplină cunoştinţă de cauză. Un producător trebuie să aibă încredere în judecata lui, chiar dacă îşi riscă întreaga avere pentru a-şi asigura suficienţi bani în vederea terminării filmului.

Dar Vito Orsini simţea că trebuie să afle neapărat de ce fusese şantajat. Filmul acesta îi scăpa printre degete. A doua zi

după ce Harry Brown fusese îngropat în adîncul mării, regizorul lucrase toată ziua filmînd şi refilmînd o scenă importantă dintre Ben Lowell şi Mary Hanes, dar, deşi nu văzuse probele, Vito ştia că nu aceasta era partea bună a filmului. Vito îşi petrecuse toată ziua pe platou, fără să ia în seamă supărarea regizorului, mărginindu-se să privească cu atenţie în jur. A observat multe lucruri mărunte, nici unul dintre ele neobişnuite, dar cu percepţia sa supradezvoltată, cu instinctul de jucător de mare clasă, Vito a văzut exact ceea ce-l interesa – fără să poată explica ce anume. După cină el a început să dea tîrcoale camerei lui Mary Hanes. Aceasta era îmbrăcată în nişte bikini negri şi un fel de bluză transparentă, făcută dintr-una din eşarfele ei largi, din şifon roşu. În ciuda subţirimii ei, avea un trup voluptuos, cu pielea de culoare închisă, ceea ce-l făcea pe Vito să se gîndească, ori de cîte ori era singur cu ea, la o pisică sălbatică de la grădina zoologică. Exista ceva periculos în această fată serafică, drăguţă, o combinaţie între bine şi rău ce-i adusese succesul în lumea filmului.

– Vai, vai... producătorul nostru sîngeros în persoană. Sau ar trebui să-ţi spun antreprenorul nostru sîngeros? Stătea lungită pe patul nefăcut din camera plină de fum de la marijuana.

– Mary, e periculos să fumezi iarbă în Mexico. Şi chiar şi-n afara Mexicului este riscant să combini marijuana cu whisky. Dar, slavă Domnului că nu-l bei cu gheaţă... apa ar fi fost şi mai periculoasă.

– Vito, nu eşti un tip prea rău. Cred că-mi placi. Ea îi întinse ţigara, iar el trase din ea, avînd grijă să păstreze fumul în gură. Sînt aproape bucuroasă că ai trecut pe aici, macaronarule ce eşti... tocmai mă cuprinsese o uşoară melancolie.

– Am sentimentul că astăzi s-a întîmplat un lucru rău.

– Lui Mary nu-i place că băiatul ei a fost luat de lîngă ea şi aruncat în mare... ca un şobolan, ca un nenorocit de şobolan. Iisuse, Vito, parcă şi văd cum mănîncă peştii din el. Ea începu să tremure, încercînd să-şi alunge gîndul de la imaginea aceea groaznică.

Vito făcuse un film de succes cu Mary Hanes, numai în

urmă cu trei ani. În afara scandalurilor în care fusese implica
în trecut, el nu-şi amintea s-o fi văzut pierzîndu-şi stăpîn
sine Îşi cîntărea cu grijă pînă şi cele mai ultragia oare
pentru a obține efectul scontat, iar atunci cînd voia să şoche
lumea cu vorbele sale de spirit, le cizela îndelung ,
ajungea să se repete ori de cîte ori deschidea gura ei mare
de urîtă, dar foarte senzuală, ce-i dădea frumuseții
ciudățenie necesară. Dar în seara aceasta era absolut pa

– Mary, de cît timp fumezi aşa ceva? El îi înar
cu un zîmbet ce nu lăsa să se întrevadă aluzia la fap
agentul ei îl asiguraseră, înainte de a semna contractu
mai drogheză de mai bine de un an, cînd fusese
întoarcerea ei în Marea Britanie, fiind angrenată într
foarte greu de muşamalizat.

– De cînd avem 11 ani.. ca toată lumea, nu?
chicotind, înainte de a-şi schimba starea de spirit.

– Nu, spuse Vito răbdător, mă refeream la ziua de a

– Ce zi este astăzi? Nu, stai... nu-mi spune... est
Nu? Ieri a fost joi, mîine este... sîmbătă. Nu-i aşa?

– Aşa este, Mary, ai perfectă dreptate. De
fumezi?

– Oh, asta... de ieri, cred. Nu le-am adus eu.
meu de agent a avut grijă de asta... chiar el mi-a făcut
nemernicii aceştia de grăniceri mexicani te-ar lega i
te-ar prinde.. ştiai acest lucru, Vito? Aşa că, mai tîrzi
rost de cîteva de la vraciul acela pe care l-ai adu
City – o sută de dolari, iar bastardul nu mi-a dat decît 20
– dar este marfă bună. Mai vrei una? Haide...

Vito mai trase o dată din țigară, strîngîndu-i uşor c
între dinți ca să oprească fumul să-i pătrundă în gît. El îşi
seama că Mary Hanes era amețită bine, dar ca majori
fumătorilor de iarbă devenise mult prea agitată ca să se opre
din vorbit.

– Deci ai început să fumezi după accidentul lui
întrebă Vito calm. Înțeleg. Totul a fost foarte trist. E

așa de tînăr și frumos. A murit atît de stupid. Îți era simpatic?

– Simpatic? Ce-ți veni să folosești cuvintele astea italienești, Vito? Exemplarul acela dur? Era partenerul de sex al lui Ben. Ben n-ar fi făcut nici un film fără el... dublură, auzi! Era înzestrat cu mai mult talent în chestia cu gura decît în oricare altă privință... avea o limbă ce te scotea din minți... ar fi făcut orice pentru bani. Auzi, simpatic! Părea să mediteze la ceea ce tocmai spusese. Mai dă-mi puțin whisky, Vito. Îi întinse paharul. Îmbrăcată în acei bikini minusculi, cu bustul dezgolit, Mary Ianes părea la fel de inocentă ca un heruvim de pe tavanul unei mici biserici din Roma.

– Un tip dur? Vito știa ce însemnau asemenea cuvinte. Dar oare ea... în situația ei? Fata îi aruncă o privire disprețuitoare.

– Scumpule, băiețelul mamei, vino la mămicuța ta. Ea îl apucă pe Vito de mîini și-l trase spre ea, punîndu-i palmele pe corpul ei mlădios, cu carnația tare. Chiar și acel gunoi, acea cocotă masculină, o voia pe Mary. Toți o vor pe Mary. Iar eu îl doream pe el. Ben știa acest lucru... poponarul... și nu-l scăpa din priviri pe Harry... nenorocitul de homosexual, îl voia pe frumușelul de Harry numai pentru el... și acum a dat-o în bară. L-a servit cum trebuie, nemernicul de ucigaș... acum cine o să-și mai ofere serviciile?

– Mary, Harry a căzut...

– Harry a căzut? Și tu crezi bazaconia asta? A căzut! Cum putea să cadă puștiul în timp ce făcea sex cu mine? Brusc începu să rîdă. Scotea un zgomot nesuferit. Ar fi trebuit să-i vezi chipul lui Ben cînd a deschis ușa... am cîștigat, Vito, și el știa acest lucru... am cîștigat.

– Și...? întrebă Vito cu o voce inexpresivă.

– Și l-a lovit, prostule, cu patul armei pe care o poartă la el... nu știai acest lucru... nu-i așa?... și l-a tîrît afară... asta-i tot.

– Și l-a lăsat să sîngereze pînă a murit?

– Foarte adevărat... foarte, foarte, foarte adevărat. Mort și îngropat ca un pește strivit... ca un șobolan... adînc, foarte adînc

în mare. Oh! Ajută-mă, Vito! Îl am mereu în fața ochilor! Vito turnă niște apă minerală într-un pahar și cu grijă îi dădu fetei să înghită trei pastile de Valium, din borcanul de pe masă... singurul remediu pe care îl cunoștea în asemenea situații. Cîteva ore mai tîrziu, cînd fata adormi, în sfîrșit, el părăsi camera, după ce o trezi pe costumiera ei și-i ceru să stea cu actrița pînă dimineața.

Maggie a fost cea care a venit cu o soluție. Cînd Vito s-a întors în zori, clătinîndu-se, în camera lui, o găsi trează, însănătoșită după deranjamentul stomacal și îngrijorată de absența lui. Vito Orsini învățase că în lumea filmului nu trebuie să ai încredere în nimeni, și foarte probabil că nu i-ar fi spus nimic lui Maggie, dacă nu și-ar fi dat seama că Mary Hanes, chiar dacă ar fi acceptat să termine filmul fără să dezvăluie cauza morții lui Harry, cînd se va întoarce la Londra va relata presei întreaga poveste. Cînd el termină de povestit, Maggie rămase tăcută un minut, după care exclamă „Actorii!"

– O remarcă tipică pentru lumea Hollywood-ului. Dîndu-și seama că nu mai avea nimic de pierdut, Vito făcea haz de necaz.

– Taci din gură, dragul meu, și lasă-mă să mă gîndesc. Extenuat, Vito se aruncă în pat și căzu într-un somn ușor, în timp ce Maggie își luă carnețelul și creioanele, începînd să-și noteze diferite lucruri, după care le tăia și scria altele. O oră mai tîrziu îl trezi.

– Ascultă ce s-a întîmplat ieri. Ben Lowell a salvat-o pe Mary Hanes de la viol. El este un erou, iar ea o victimă inocentă. Îți place?

– Nemaipomenit. Perfect. Știai că ești nebună?

– Pînă și mama are o părere mai bună despre mine. Vito, nu gîndești creativ. Totul se potrivește perfect cînd aranjezi fiecare detaliu în jurul subiectului. Acum, fii atent: Harry Brown, un tip foarte rău, începe să o supere pe Mary încă din prima zi a sosirii echipei aici. Îngrozită, Mary i se confesează lui Ben. Deci, azi-noapte, cînd Ben trecea prin fața ușii lui Mary, o aude țipînd după ajutor. Brown era deasupra ei, violînd-o, în vreme ce ea se

lupta cu disperare. Ben îl înhață pe tip; se încinge o luptă, în cursul căreia Ben este nevoit să-l lovească. Tipul cade și se lovește cu capul de colțul dulapului. Acum vine partea importantă. Ei îl readuc în simțiri și omul pleacă pe picioare. Încă foarte beat..., dar potolit. Ben a mai rămas să o liniștească pe Mary, după care pleacă. De-abia a doua zi dimineață a fost găsit Brown. Amețit, s-a împiedicat de cazanul de gunoi, în întuneric, a căzut din nou, și-a pierdut cunoștința și a sîngerat pînă a murit. Doctorul nu a pus la îndoială acest lucru. Înmormîntarea în mare a fost făcută din motivele pe care ți le-a furnizat Ben. Ce nu merge?

– Cine o să creadă o asemenea poveste?

– Toată lumea. Ben va spune această poveste mai convingător decît a rostit vreodată vreo replică. Mary de asemenea, dacă știi cum s-o iei... toată lumea cunoaște scandalurile în care a fost implicată, și acesta va mai fi încă unul. Nimeni nu va afla ce s-a întîmplat cu adevărat.

– Scumpa mea Maggie, Dumnezeu știe cît apreciez faptul că vrei să mă ajuți, dar „Cosmo" va publica acest articol de-abia peste cîteva luni și pînă atunci tot răul va fi deja săvîrșit.

– Nu și dacă reușesc să dau știrea la televizor. Trebuie să faci rost de un avion cît mai repede posibil. O să mă duc la Los Angeles, să vorbesc cu unul din băieții de la canalul de știri și pînă mîine seară, cel tîrziu, mă voi întoarce cu o echipă de filmare. Va intra în emisie chiar înainte de terminarea filmărilor. Va fi o publicitate fantastică pentru film, și nimeni n-o să poată dovedi contrariul. Să lovești un om pentru că a violat o femeie nu este o crimă, ci o faptă bună. Vito, Vito, e singura ta șansă!

Cît timp Maggie a stat în Los Angeles, Vito și-a făcut bine treaba. A găsit-o pe Mary Hanes tremurînd, dar trează, cînd în sfîrșit s-a sculat. A închis ușa de la camera ei și a lovit-o peste ambii obraji. Apoi și-a pus mîinile în jurul gîtului ei și a scuturat-o, oprindu-se înainte ca ea să-și piardă cunoștința. A așezat-o pe pat și a așteptat pînă cînd a auzit-o îngăimînd:

– Ce este... ce vrei?

– Există un moment, în viața unei femei ca tine, când depășește orice limită. Tu ești în această situație. I-am trimis o telegramă soțului tău.

– Nenorocitule, bastardule! Doar știi că este hotărît să mă părăsească dacă mai intru în vreun bucluc... și copiii mei... îi va lua de lîngă mine... oh, Iisuse, cum poți să faci așa ceva... s-a terminat totul... s-a terminat. Părea disperată la gîndul acestei pierderi ireparabile.

– Nu fi absurdă. Harry Brown te-a violat și Ben Lowell te-a salvat, ți-a salvat chiar viața. Uite în ce hal te-a lovit Brown, ce vînătăi ți-a făcut. Soțul tău este teribil de supărat. Știi cît de mult te iubește. Va veni mîine cu primul avion.

– Vito...?

– Echipa de filmare a televiziunii va veni și ea mîine. Vor dori să-ți ia un interviu, bineînțeles... poate că ar fi bine să recapitulăm povestea pe care mi-ai spus-o ieri. Mary, revino-ți! Știu că ai trecut printr-un coșmar, dar de obicei îți înveți repede rolul.

Ea îi zîmbi pe cînd își ștergea obrazul însîngerat.

– Ești un mic porcușor deștept, Vito. Ai dreptate! Citește rolul.

Succesul incredibil obținut cu povestea „Cine a fost Harry Brown? L-a omorît Ben Lowell pe Harry?" care s-a difuzat la televizor, l-a făcut pe șeful canalului de știri să-și dea seama că descoperise o mină de aur. Emisiunea s-a bucurat de o largă audiență în rîndul oamenilor pasionați de televizor și atrași de celebrități. Urmărind programul cultural al lui Maggie, ei se simțeau foarte bine informați în privința evenimentelor ce se petreceau în lume, fără să fie nevoiți, cu adevărat, să prindă postul „Washington Week în Review". Șeful actualităților a determinat-o pe Maggie să semneze un contract pentru o emisiune săptămînală, la fel de repede cum Maggie l-a convins să trimită o echipă de filmare în Mexic. Amîndoi știau să profite de o situație favorabilă. Nu puteau însă prevedea cît de bună va fi acea situație. În acest caz era fenomenală. Se lansase un nou gen de emisiune

televizată – revista de cinema înveşmîntată în haina ştirilor documentate. Un nou star se născuse: Maggie MacGregor. Nu existau decît două pierderi în această conjunctură: Harry Brown, încă plins cu amărăciune secretă de Ben Lowell, şi filmul lui Vito „Barca înceată". În ciuda publicităţii extraordinare făcute în jurul lui, tot nu a ieşit bine. Cînd a fost lansat în cinematografe, episodul din Mexico fusese de mult uitat de publicul spectator. Vito avusese perfectă dreptate în privinţa filmului – era un eşec.

Billy Ikehorn avea nebănuite resurse de energie. Trecuseră cinci luni de cînd „Scruples" se redeschisese şi în acest aprilie 1977, ea nu mai era surprinsă de succesul răsunător al magazinului. Datorită lui Spider şi Valentinei, se gîndea ea cu afecţiune şi recunoştintă. Totuşi, în primele ore ale dimineţii – căci în ultima vreme reîncepuse să se trezească înainte de revărsatul zorilor – simţea că triumful cu „Scruples" nu-i era de ajuns. Ea refuzase prea mult timp să recunoască faptul că acum, cînd „Scruples" nu mai era o pacoste şi o ruşine, acum cînd nimeni nu mai avea motive să-l critice, grijile zilnice ale conducerii magazinului nu reuşeau să-i umple tot timpul. Începuse chiar să ia în serios petrecerile bilunare, pe care la început le socotise o formă de victorie asupra amintirilor oribile legate de şcoala de dans, petreceri ce deveniseră cele mai însemnate evenimente sociale din California. Iar în privinţa nisipurilor mişcătoare ale presupuselor liste „a" şi „b", ar fi fost o prostie să le ia în seamă, amintindu-i de politica lăzii cu nisip. Viaţa ei, în acel moment, era la fel de retrasă şi închisă ca acea casă pe care o vizitase împreună cu Ellis în Antigua, unde toate ferestrele erau ermetic închise pentru a proteja tablourile impresioniştilor francezi, ce costaseră milioane de dolari, de aerul sărat al minunatei brize de seară.

Billy mai avea aproximativ şase luni pînă la aniversarea celor 35 de ani ai săi. Atinsese acel stadiu al frumuseţii mature care avea să ţină o perioadă îndelungată; era incredibil de bogată; nici ea nu ştia foarte bine la cît se cifra averea ei... şi era plictisită.

Dezgustător, se gîndi ea, imaginîndu-şi ce-ar fi spus mătuşa Cornelia dacă ar fi ştiut. Ea, Billy, socotea acest lucru mai mult decît dezgustător, i se părea imoral şi umilitor. Imoral pentru că orice om cu averea ei ar fi trebuit să fie fericit, şi umilitor fiindcă în mod evident ea nu era, şi toate acestea se întîmplau numai din vina ei. Poate că era o slăbiciune a caracterului ei, se gîndi ea dezgustată, amintindu-şi de codul manierelor bostoniene. Fără îndoială că o viaţă devotată faptelor bune, cîinilor mari şi spectacolelor simfonice săptămînale i-ar fi pigmentat existenţa. În vreme ce răsfoia paginile revistei „Architectural Digest", ea observă că întreaga lume îi stătea la dispoziţie. În schimbul sumei de 300 de mii de dolari îşi putea cumpăra un pavilion cu aer condiţionat în Bali, construit printre cocotieri, în apropierea oceanului, cu piscină, bineînţeles. În Eleuthera exista o casă de vînzare cu o plajă de 360 metri, cu nisip roz şi un sistem telefonic internaţional – toate pentru mai puţin de trei milioane de dolari, nemaivorbind de faptul că era mobilată. (Oare lista cu numere de telefon se primea o dată cu mobila?) Sau, dacă prefera ceva mai puţin tropical, putea locui în Anglia la numărul 7, Crescent Royal, Bath, pentru maximum 75 de mii de lire, contravaloarea unei case construite în 1770, o splendidă exemplificare a stilului arhitectonic din epoca georgiană, care mai nou era prevăzută cu saună şi garaj pentru cinci maşini. Dacă voia, putea alege stilul de viaţă al lui Bunny Mellon, care deţinea patru reşedinţe grandioase, doi decoratori personali, totul începînd de la pălăriile de tenis pînă la rochiile de seară şi uniformele servitorilor – fiind special creat pentru ea de către Givenchy. Se spunea că are în permanenţă mere coapte, de pe proprietatea ei de 100 000 de acri, din Virginia, pentru a menţine în casă un autentic parfum de fermă. Asemenea fantezii o făceau pe Billy să strîngă din dinţi. I se părea o exagerare!

Putea să aibă tot ce-şi dorea. Nu-i rămînea decît să se hotărască. Dar nu putea – asta era problema. Nu voia o altă casă. Încă mai ţinea un avion, un Learjet nou, dar numai Valentine şi cei ce se ocupau de achiziţii îl mai foloseau. Via de la St. Helena

îi aducea un profit substanțial și nu avea nici un motiv s-o vîndă. Poate să-și ia un cal? Să adopte un copil? Un șoricel? Nu încăpea nici o îndoială că ceva era în neregulă cu ea. Billy se decise să accepte invitația lui Susan Arvey de a merge la Festivalul de la Cannes.

Susan Arvey era soția lui Curt Arvey, șeful studioului de film Arvey. Deși n-avea prea mult haz, Billy se simțea bine în prezența ei, în primul rînd pentru că nu se extazia la fiecare cuvînt rostit de ea, așa cum făceau multe alte femei. Susan nu adoptase atitudinea fals nonșalantă a celor de curînd îmbogățiți și știa să aprecieze lucrurile cu adevărat bune, ceea ce făcea ca prezența ei să fie foarte reconfortantă. În calitatea sa de soție a unui director de studio, întruchipa o divinitate, într-o comunitate unde Billy Ikehorn, în pofida bogăției sale, reprezenta doar o curiozitate. Era o gazdă desăvîrșită, suficient de deșteaptă pentru a nu emite nici un fel de pretenții. În ce o privește pe Billy, și ea, la fel ca toată lumea, fusese dintotdeauna fascinată de lumea filmului. În anii adolescenței sale nefericite aștepta cu ardoare matineele de sîmbătă. În timpul bolii lui Ellis, camera de proiecție de la reședința din Bel Air o ajuta să evadeze din lumea realului. Dar Billy cunoștea puțini oameni din lumea filmului, deși locuia în mijlocul lor. Ea n-ar fi admis niciodată, dar aceștia erau într-adevăr înzestrați cu calități interesante.

Familia Arvey își petrecea întotdeauna cele două săptămîni ale festivalului la Hotel du Cap, de la Cap d'Antibes, aflat la o distanță de trei sferturi de oră de Cannes, de-a lungul unui drum șerpuit. Nici unul dintre cei care stăteau acolo nu optase pentru acest hotel numai din comoditate. Aceasta însemna că te aștepți ca oamenii să vină la tine în vizită, nu să te duci tu la ei, ceea ce era o diferență deosebit de importantă în afaceri. Însemna că-ți poți permite să ai un loc al tău, retras, departe de agitația lumii, să-ți alcătuiești un cerc propriu de cunoștințe în ambianța liniștită a apartamentului tău, fără să te agiți pentru a găsi un loc liber la barul de la Carlton sau Majestic. Mai însemna că-ți puteai permite să plătești între 200 și 400 de dolari pe zi pentru un apartament,

aici fiind incluse taxele, bacşişurile, micul dejun şi alte cheltuieli imprevizibile, adăugate cu abilitate la cele de bază. Familia Arvey închiria întotdeauna două apartamente, unul pentru Curt, ca loc de desfăşurare a întîlnirilor de afaceri, şi celălalt pentru uzul lor personal.

– Billy, te rog să vii cu noi, îi spusese Susan cu o lună în urmă. Curt este ocupat toată ziua cu afacerile... n-am nimic de făcut decît să hoinăresc de colo-colo, singură. Întotdeauna închiriez o maşină cu şofer şi mă plimb peste tot în Côte... este o minunăţie în luna mai... şi mai tîrziu seara, am putea merge să cinăm undeva, împreună cu alţi oameni amuzanţi. Este foarte distractiv dacă reuşeşti să stai departe de Cannes... şi ar fi şi mai plăcut dacă ai veni şi tu să-mi ţii companie. Oricum, ai stat mult prea mult timp în sudul Californiei. Nu-ţi strică să mai schimbi aerul. „Scruples" se poate descurca şi fără tine cîteva săptămîni... ne-am putea opri în Paris la întoarcere... te rog, vino!

– Nu trebuie să te duci în fiecare seară să vizionezi filme? întrebă Billy curioasă.

– Dumnezeule, nu ! Ei bine... presupun că unii oameni aşa fac, desigur... dar Curt poate vedea orice îl interesează, într-o cameră de proiecţie specială.

Susan nu contenea să se minuneze de naivitatea celor care credeau că toţi cei care vin la Cannes, la festivalul cinematografic, sînt interesaţi să vadă filme. Dacă aveai un film în concurs trebuia să fii prezent acolo, dar altfel... Dumnezeule, ce idee bizară!

11

Nici o persoană din lumea filmului n-are un cuvînt bun de spus despre festivalul cinematografic de la Cannes. Şi totuşi, întreaga lume participă la el. Este o importantă manifestare artistică al cărei aspect comercial se asigură prin consumarea tuturor resurselor de care dispun artiştii decoratori de vitrine. La acest festival se încheie nenumărate afaceri. Probabil că una din zece sau chiar douăzeci ajunge în stadiul de finalizare. Nu este un loc destinat în exclusivitate artiştilor din lumea filmului. Regizorii şi scenariştii, actorii sînt priviţi cu interes numai dacă îşi leagă numele de filmele ce intră în competiţie şi chiar şi atunci, numai dacă se bucură de sprijinul producătorului lor. Orice actor sau actriţă, care vine la Cannes fără un motiv bine întemeiat, este doar o persoană dornică să-şi facă publicitate.

Dar toţi agenţii, producătorii, distribuitorii, cei din serviciul relaţii cu publicul, ca şi persoanele care se ocupă de publicitate, plus oamenii de afaceri sînt prezenţi acolo venind din Egipt sau Japonia, din Canada sau India, Franţa sau Israel, discutînd unul cu altul pe un ton degajat, parcă pentru a sublinia faptul că ei se consideră mai presus de acest concurs vulgar, chiar dacă ei l-au iniţiat. Toate prostituatele din lume sînt acolo, bărbaţi sau femei. Lumea presei este masiv reprezentată. Şi, de asemenea, nu lipsesc nici criticii de film, care se duc chiar să vadă filmele, împreună cu locuitorii din Cannes şi cu cei neinteresaţi de vînzarea sau cumpărarea filmelor.

Şi Vito Orsini se afla acolo, încercînd să vîndă străinilor

drepturile asupra filmului său din Mexic şi în acelaşi timp străduindu-se să strîngă fonduri pentru o nouă transpunere pe ecran a unei cărţi pe care tocmai o descoperise. Ultimele trei filme realizate de Vito nu-i aduseseră nici un profit. Totuşi, într-o lume în care reputaţia durează la nesfîrşit, el rămînea încă un producător foarte important. Foarte puţini oameni ştiau cît de secătuit este contul lui bancar şi cîte datorii contractase. Aceştia erau oamenii de la care spera să obţină noi fonduri. Toţi participanţii la festival îl priveau pe Vito ca pe un producător strălucit, cu o impresionantă carieră artistică.

Nici cei care cunoşteau adevărata situaţie a lui Vito nu-l ocoleau. Mulţi producători înaintea lui trecuseră printr-o perioadă grea înainte de a realiza un film de succes ce-i îmbogăţise pe toţi cei implicaţi în afacere. În lumea filmului, mai mult decît în oricare alt domeniu, afacerile înfloresc numai dacă-ţi asumi nişte riscuri enorme şi afişezi un optimism etern. Chiar şi cei mai puternici oameni de afaceri din lumea filmului, avînd la pasiv încasări de milioane, n-ar fi putut rezista dacă din cînd în cînd n-ar mai fi dat curs unei noi idei. Studiourile şi companiile lor de difuzare, la fel ca şi distribuitorii independenţi, se menţin pe linia de plutire numai dacă au ce să vîndă. Dar acest produs ce urmează să fie comercializat prin însăşi natura lui, este necunoscut, ireal, pînă cînd nu capătă o formă. Iar banii se cheltuiesc înainte de a şti dacă a ieşit bine sau rău. Nimeni nu poate garanta, în avans, că un film va fi sau nu un succes de casă.

Vito o ducea încă destul de bine – nu într-atît încît să-şi permită să stea la Hotel du Cap, dar suficient ca să închirieze un apartament la „Majestic". Avea neapărat nevoie de o cameră de primiri. Nu putea face afaceri stînd în pat. Iar „Majestic" se remarca printr-o anumită demnitate, ce-i lipsea hotelului „Carlton", centrul freneziei generale. Era mult mai scump, dar, pe de altă parte, aici nu fusese închiriat tot holul impresionant de către companiile cinematografice cum se întîmplase la „Carlton", unde nu puteai ajunge la bar decît croindu-ţi drum printre decoruri şi reclame publicitare pentru filme. Vito se

întreba dacă mulțimea de la „Carlton" seamănă mai degrabă cu o caravană de cămile sau cu un grup de vînzători de covoare, ori poate aduce mai mult cu o întîlnire internațională a escrocilor sau a polițiștilor. El știa foarte bine de ce toți acei oameni din hol aveau aerul că sînt în căutarea cuiva: îi urmăreau fie pe cei care le datorau bani, fie pe creditori, foarte atenți ca nu cumva să li se încrucișeze pașii. Apartamentul lui Vito avea vedere spre plajă, în spatele „Croisette"-ului. Imaginea amurgului, cu soarele dispărînd în spatele bărcilor ancorate în depărtare, unde încă mai exista vechiul port, era una dintre cele mai romantice privelişti din lume. Stătea pe balcon şi se gîndea la bani.

A fi la Cannes, în timpul festivalului, cu un film de succes în competiție, este cea mai plăcută experiență prin care poate trece un om. El cunoscuse multe asemenea momente, ani în care numeroşi distribuitori făceau coadă răbdători la masa lui, ca niște debutanți ce-şi încearcă norocul, pentru a-i propune diferite afaceri. Reflecta melancolic asupra viitorului succes, într-o altă ediție a festivalului.

Părăsi balconul şi se duse să se îmbrace pentru cină. Curt Arvey îl invitase la petrecerea lui de la Pavillon Eden Roc, restaurantul de la Hotel du Cap, legat de hotel printr-o splendidă alee largă şi lungă, ce trecea printr-un părculeț înmiresmat, de unde răzbătea ciripitul păsărilor. Eden Roc este faimos în primul rînd pentru piscina hotelului, o platformă urîtă de beton construită din anii '20, îngropată într-o grozavă formațiune stîncoasă pe marginea apei, care, odată, din anumite considerente, reprezentase simbolul unei vieți strălucitoare. Nici un cetățean respectabil, din nici o țară din lume, nu ar fi intrat în apa cu aspect dubios din acea piscină prăpădită, deşi mulți făceau plajă acolo. În schimb, „Pavillon" un restaurant de prima clasă, aşezat chiar lîngă piscină, atrăgea o mulțime de oameni.

Vito era sigur că Arvey îl invitase de complezență la cină. Nu se simpatizau prea tare unul pe celălalt. Arvey făcuse ceva bani cu Vito în trecut, dar studioul lui finanțase parțial două din cele trei filme pe care Vito le făcuse în ultima vreme şi, deşi îşi

recuperase investiţiile, conform registrelor, nu obţinuseră nici un profit. Vito bănuia existenţa unui profit ascuns, deşi studioul pretindea că de-abia îşi scosese cheltuielile, însă nu putea dovedi nimic. Cu toate că nu prea îl simpatiza pe Arvey, acceptase invitaţia. În timpul festivalului, orice întîlnire, fie ea nesemnificativă, putea fi benefică.

Sau, cum avea să cînte Doris Day, „ ce seară, ce seară". În acea seară Vito se simţea mai italian ca oricînd.

Susan Arvey, dacă ar fi fost un bărbat cu o predispoziţie criminală moderată, ar fi ajuns un codoş minunat. Dar pasiunea ei de a alătura un bărbat şi o femeie în scopul stabilirii unei profitabile relaţii sexuale între cei doi, nu avea ca obiect apropierea lui Billy Ikehorn de Vito Orsini. Ea într-adevăr reuşise să găsească soţii mai multor bărbaţi care nu-şi dădeau seama ce mare nevoie aveau de ele, dar în mintea ei dominată de convenţionalism fata trebuia să-şi găsească protecţie, bogăţie şi siguranţă în persoana bărbatului.

Se gîndise îndelung la Billy Ikehorn. Ar fi fost cea mai mare realizare a ei s-o mărite – dar cu cine? Ce ar fi putut să-i ofere un bărbat lui Billy? Viitorul ei soţ trebuia să fie un bărbat sincer îndrăgostit de ea, fără ca acest sentiment să fie umbrit de vreo consideraţie egoistă cu privire la averea ei. Acest gînd îi tăia elanul lui Susan. În domeniul politicii, ea nu se putea gîndi decît la un senator sau un guvernator pentru Billy. Îşi pusese mari speranţe în Jerry Brown, dar el şi Billy nu se înţeleseseră deloc. În lumea filmului nu vedea absolut nici un bărbat potrivit. Toţi marii directori de studiouri erau ori căsătoriţi, ori celibatari convinşi. Un eventual deţinător al unui mare număr de acţiuni, în propria companie, cum era cazul soţului său, n-ar fi fost potrivit pentru ea, din punct de vedere financiar. Preşedintele Carter prezenta neajunsul de a fi însurat. Şi oricum, Billy era mai înaltă decît el. Persoane de neam regal? Nu în Cannes. Ea insistase pe lîngă Billy să vină la Cannes fiindcă era drăguţă. Susan se mîndrea cu faptul că o găsea pe Billy drăguţă. Multe femei nu-i

împărtăşeau părerea, evident, fiindcă Billy li se părea mult prea complexă. O invidiau. Era o senzaţie delicios de plăcută să n-ai nici un motiv s-o invidiezi pe Billy – acest lucru îi dovedea lui Susan superioritatea sa în raport cu celelalte femei. Se simţea încîntată de bunătatea sa. Susan era bună numai pentru un grup foarte restrîns de persoane care, după părerea ei, meritau acest lucru. La cîţiva oameni, pe care-i tratase cu prietenie în trecut, renunţase cu mulţi ani în urmă, dar încă mai nutrea pentru ei un sentiment de milă amestecată cu suspiciune.

Ca orice gazdă cu experienţă, lui Susan Arvey îi plăcea ca fiecare musafir să se simtă onorat de prezenţa celorlalţi. Asta însemna că fiecare trebuia să fie la curent cu principalele realizări ale celorlalţi. Dacă unul dintre oaspeţii ei deţinea o imensă companie de economii şi împrumuturi şi, cu toate acestea rămăsese necunoscut marelui public, Susan aducea vorba despre compania respectivă. Era atît de pricepută la aşa ceva, încît cu greu îţi dădeai seama ce anume urmărea, dar de fiecare dată îşi atingea scopul său subtil. În persoana lui Susan coexistau un codoş inteligent cu un excelent agent în sfera relaţiilor publice. Bineînţeles că mulţi invitaţi nu aveau nevoie de explicaţii. Aceştia erau cei mai plăcuţi. În ceea ce-i priveşte pe Billy Ikehorn şi pe Vito Orsini, ei nu aveau nevoie de prezentare.

În acea seară Susan invitase 14 oaspeţi, care se întîlneau toţi pentru prima oară într-unul din apartamentele lui Arvey înainte de a merge la „Pavillon". Nu se număra printre cele mai ilustre adunări organizate de ea, de fapt, sincer vorbind, era mai degrabă un grup mediocru, dar în timpul festivalului te mulţumeşti cu ce găseşti disponibil. În alte împrejurări, Susan nu l-ar fi invitat pe Vito decît după realizarea unui nou film de succes, dar avea nevoie de un om în plus la masă şi Curt i-l sugerase pe Vito. În prima jumătate de oră a cocteilului său, Susan a fost atît de ocupată cu prezentarea reputaţiei fiecărui personaj, încît de-abia după un timp a observat că Vito Orsini îi dădea tîrcoale lui Billy Ikehorn. Acest lucru nu-i convenea deloc. Pe cînd îşi conducea oaspeţii spre aleea ce ducea la restaurant, Susan a găsit

momentul potrivit să-i şoptească lui Billy că era mare păcat că ultimele trei filme ale lui Vito Orsini nu s-au bucurat de succes.

– Asta mi-a spus şi el, răspunse Billy. Uimitor, nu-i aşa? Nu-mi închipuiam că gustul publicului e atît de îndoielnic. Mie mi-a plăcut fiecare dintre ele. După părerea mea, este un geniu – aproape la fel de mare ca Bergman. Sper că m-ai aşezat lîngă el la masă?

– Nu cred.

– Te rog, Susan dragă, aşază-mă lîngă el. În vocea lui Billy era o anumită intonaţie pe care numai persoanele apropiate ar fi sesizat-o – Valentine, Spider, Hank Sanders, Jake Cassidy şi Josh Hillman.

– Ei bine, desigur, acceptă Susan fără chef. Poate că Billy voia să flirteze. Dumnezeule, trebuie să fie ani de cînd... normal, asta era explicaţia.

– N-ai mai fost în Cannes? o întrebă Vito curios în timp ce mîncau.

– Susan spune că este pur şi simplu grotesc. Mîine mergem la muzeul „Maeght" să vedem operele lui Giacometti şi, dacă avem timp, ar mai fi o minunată casă în Grasse, restaurată în secolul XVI, cred.

– Mîine o să vii la festivalul filmului de la Cannes.

– Da?

– Bineînţeles. De-abia aştepţi să mergi acolo. Nu este numai grotesc, este „Infernul" lui Dante pictat de Bosch, cu influenţe din Dali, un pic din George Grosz şi, dacă priveşti marea, recunoşti genul lui Dufy. Susan mă amuză. Ai făcut 6000 de mile pînă la cel mai faimos circ din lume, dar Susan este mult prea scrupuloasă ca să păşească în acest cort. Sper că nu eşti şi tu la fel.

– „Scrupuloasă" nu este un cuvînt pe care să-l fi folosit ceilalţi oameni în caracterizarea mea.

– Dar ce cuvinte au folosit?

– Crede-mă că n-am nici cea mai mică idee. Nu fac pe modesta... pur şi simplu nu ştiu.

– Hai s-o luăm prin eliminare. Pentru început vom elimina „scrupulos" şi „modest". Apoi urmează „urîtă" şi „neinteresantă". Nu eşti proastă, dar nici prea conştientă de valenţele tale. Nu pari imatură, dar nici prea matură. Nu teribil de fericită, dar nici foarte melancolică. Poate... da, cred că eşti un pic ruşinoasă.

– Opreşte-te!

– Nu-ţi place să vorbeşti despre tine însăţi?

– Nu este vorba de asta. Mă stinghereşti.

– De ce?

– Caracterizarea asta bruscă. Ne-am cunoscut abia de o oră.

– Dar am spus ceva cu care nu eşti de acord?

– Nu... tocmai asta nu-mi place. Speram să fiu un pic mai misterioasă. Acum, se gîndea ea, chiar că dădea dovadă de modestie, şi constatarea aceasta o enervă.

– Dar pentru mine eşti foarte misterioasă. Eu nu vorbesc decît despre lucrurile evidente pe care le-am observat... datorită profesiunii mele disting aceste lucruri de parcă ai fi un personaj dintr-un scenariu. În schita iniţială a scenariului, noi scriem ceva de genul „Billy Ikehorn este o tînără văduvă frumoasă, bogată, care nu are o ocupaţie fixă în viaţă, aşa că se duce la festivalul de la Cannes, cu o prietenă, sperînd să se distreze", apoi facem caracterizarea generală a personajului înainte de a porni mai departe. Dar asta nu înseamnă că ştim lucrurile cu adevărat importante despre ea, motivaţiile ei, alte aspecte mai subtile. Unele vor fi dezvăluite în scenariu, altele vor fi sugerate de actriţa pe care o alegem să interpreteze rolul lui Billy Ikehorn – ea trebuie să-şi aducă propria contribuţie la realizarea rolului. Iar publicul întregeşte imaginea cu propria sa interpretare – fiecare om îşi formează o idee singulară despre „tînăra văduvă bogată". Aşa că rămîi în continuare un personaj misterios.

– Doar trei rînduri despre un personaj?

– Ceva mai mult. În fond, tu o interpretezi pe Billy Ikehorn.

– Eu sînt Billy Ikehorn!

– Poate că e acelaşi lucru.

– Oh, vechea vorbă cum că „viața este o scenă, fiecare om interpretează un rol", spuse ea pe un ton disprețuitor.

– Nu. El schimbă intenționat subiectul. Vito era convins că nimic n-o putea interesa pe Billy mai mult. El se lăsa pur și simplu ghidat de percepția sa extrasenzorială. Nu voia decît să se amuze cu Billy. Simțea o plăcere răutăcioasă la gîndul că o va smulge, chiar și numai pentru o zi, din anturajul lui Susan Arvey. Muncitorul din el se simțea ofensat la gîndul că cineva se considera mult prea important pentru a participa la festival. Și în plus era și foarte frumoasă.

Billy arboră o atitudine mîndră, în stil Winthrop, coborîndu-și pleoapele, astfel încît Vito nu și-a putut da seama cum a primit invitația de a petrece a doua zi cu el. Ea intuise, din prima clipă în care s-au cunoscut, că el era un virtuoz – și-ar fi dat seama de acest lucru chiar dacă nu i-ar fi văzut nici un film. Avea aerul inconfundabil al unui om care depășise de multe ori limita impusă, un om care nu-și pierdea vremea cu întrebări legate de importanța faptelor sale, ci pur și simplu mergea înainte – un om impulsiv, temerar. La început se gîndise că arată exact ca un urmaș al latinilor, cu nasul lui mare, acvilin și aristocratic, cu buzele senzuale și hotărîte, cu părul des și ondulat, amintind de una din statuile lui Donatello. Dar era înzestrat cu o energie caracteristică secolului XX, pusă în evidență de stilul lui direct și atenția concentrată asupra subiectului. Farmecul, se gîndi ea brusc, este doar una din formele de manifestare a oamenilor energici.

A doua zi, Vito a venit s-o ia pe Billy de la hotel.

Bineînțeles că mai fusese în Cannes, pe vremea cînd ea și Ellis aveau o vilă la Cap-Ferrat, cartierul milionarilor de lîngă Beaulieu, dar nu se dusese în oraș decît o dată sau de două ori, ca să dea o raită prin magazinele franțuzești sau să cumpere castane însiropate ce-i plăceau foarte mult lui Ellis. Foloseau vila numai o lună și ceva, la începutul primăverii și la sfîrșitul toamnei, înainte și după sezonul turistic, cele mai vii amintiri ale ei despre Cannes fiind legate de imaginea unui șir imens de hoteluri goale, de-a lungul coastei largi, cu plaja stîncoasă

Vito rezervă o mică masă pe terasa de la Carlton, datorită bacşişului substanţial oferit aceluiaşi chelner, timp de 15 ani la rînd, şi o lăsă pe Billy să admire priveliştea. Pe o rază de cîteva sute de yarzi, în ambele direcţii, ea observă mii de oameni, mişunînd fără nici un scop anume în pofida aerului lor preocupat şi grăbit. Nimeni nu privea marea mărginită de plajă, ce se juca şi flirta cu soarele. Nu lua nimeni în seamă steagurile tuturor naţiunilor ce fluturau deasupra Croisettei. Peste tot se vedeau grupuri de oameni care se opriseră, uneori în mijlocul drumului sau pe treptele ce duceau la o terasă, ca să-şi continue ceea ce părea o conversaţie foarte importantă. Larga coastă era ocupată de un permanent şir de maşini nemişcate, toate claxonînd furios. Aveai sentimentul că te afli în Gara Centrală la ora de vîrf, sau pe un stadion plin, unde fiecare îşi căuta locul înainte de marele derby, sau poate la Bursă într-o zi deosebit de aglomerată. Toate acestea se întîmplau sub cerul calm, strălucitor, al Mediteranei, ignorat de mulţimea aferată.

– Emoţionant, nu-i aşa? întrebă Vito în cele din urmă.

– Teribil, îi răspunse Billy zîmbind. Nu mi-am închipuit c-o să fie aşa. Spune-mi, cum sînt toţi aceşti oameni... îi cunoşti?

– Pe unii, da. De fapt, cunosc chiar prea mulţi. Bărbatul acela de acolo, cu pălărie, a cîştigat 50 de milioane de dolari cu filme porno, în Japonia. A venit aici în căutarea unor suedeze cu sînii mari care să accepte o operaţie estetică, menită să le schimbe tăietura ochilor după modelul japonez. Apoi le va aranja trupurile printr-un machiaj bun şi va realiza filme şi mai murdare, deoarece, după părerea lui, fetele japoneze au sînii mult prea mici. Omul cu care stă de vorbă are 50 de suedeze de vînzare – discută asupra preţului. Femeia înaltă şi blondă de la masa de acolo este bărbat. Îşi aşteaptă iubita – director de distribuţie, căreia nu-i plac decît tipii deghizaţi în femei. Cheltuieşte 40 de mii de dolari pe an, la Dior, ca să-l îmbrace cum trebuie. Cei trei arabi din spatele nostru sînt originari din Kuweit. Deţin nouă sute de milioane de dolari şi visează să pună pe picioare o industrie cinematografică în propria lor ţară. Dar nimeni nu vrea să trăiască acolo, indiferent de

preţ. Dacă se întorc acasă fără să fi rezolvat problema, riscă să fie omorîţi, aşa că au devenit cam nervoşi. Se gîndesc în mod serios să-i răpească pe Francis Ford Coppola, şi probabil şi pe Stanley Kubrick, dar le e teamă că n-au cu ce să-i plătească. Ruşii care aşteaptă să se elibereze o masă încearcă să-l convingă pe George Roy Hill să realizeze un nou film „Război şi pace", oferindu-se să-i furnizeze întreaga lor colecţie de arme. Dar ar dori ca acţiunea să fie plasată în viitor, astfel încît să-şi poată folosi forţa aeriană şi noile lor adăposturi nucleare...

– Vito !

– Dacă ţi-aş spune adevărul ar fi plictisitor.

– Spune-mi-l oricum. Ochii negri ai lui Billy erau la fel de atrăgători ca şi marea.

– Procentaje. Sume dintr-un venit global. Procent net. Puncte şi fracţiuni de puncte. Impozite pe filme în Turin şi în Cairo, în Detroit şi în...

– Era mai interesantă prima variantă.

– Şi totuşi, mi s-a părut că eşti o femeie care preferă adevărul.

– Vreau să-mi păstrez unele iluzii.

– Ai da faliment în lumea filmului.

Ea se întoarse spre el, brusc serioasă.

– Ştiai că Susan te consideră aproape un ratat? Nu este adevărat, nu-i aşa?

– Nu, nu sînt de această părere. Am făcut 23 de filme şi numai şase nu au avut succes de casă. Şapte filme cu care am făcut bani nu au fost apreciate de critici. Celelalte zece au reprezentat un succes din ambele puncte de vedere. Este o carieră bogată. Chiar acum datorez 300 de mii de dolari şi am produs trei filme, unul după altul, care nu mi-au adus nici un profit, dar nici nu am pierdut banii, aşa că sînt de părere că norocul meu este pe cale să se schimbe.

– Cum poţi fi atît de calm?

– Uneori chiar că eşti prostuţă. Dacă aş fi fost îngrijorat, aş fi părăsit de mult industria filmului. E cît se poate de simplu.

Prefer să fac filme decît orice altceva în lume. Mă pricep foarte bine. Nu întotdeauna ghicesc ce anume vrea publicul, aşa că, uneori, pierd banii. Dar nu pot să mă rezum doar la gustul marelui public, căci aş sfîrşi imitîndu-i pe alţii. Îmi face plăcere să creez ceva care mă mulţumeşte în primul rînd pe mine. Merită osteneala. Cred în mine, în ideile mele, în modul meu de lucru. Asta este tot ce contează.

– Nu te deranjează să fii într-o zi în culmea gloriei şi a doua zi să eşuezi? Nu ţi-e teamă că oamenii s-ar putea să rîdă de tine pe la spate?

El o privi uluit.

– Ce idee! Normal că nimănui nu-i place să ajungă de rîsul semenilor săi, dar nu-mi fac griji în această privinţă. Este un teren instabil. Dacă nu mi-ar fi plăcut să risc, m-aş fi întors la afacerile tatălui meu şi aş fi continuat să produc argintărie.

Simplitatea afirmaţiei lui Vito o irită pe Billy. Era invidioasă pe el.

– Chiar că ai tupeu pentru un om atît de înglodat în datorii!

– Ai vorbit în stilul participanţilor la festival, rîse el. Văd că ai prins ritmul. Hai să ne plimbăm. Văd un membru important al noului Hollywood care aşteaptă să ne ocupe masa, ca să-şi poată cumpăra cocaină. Ea se uită în jur încercînd să descopere noul lui subiect de glumă.

– Dar acesta...! Chiar este adevărat?

– Da. Vei afla... că în general spun adevărul. După prînzul luat într-un bistro de pe o stradă laterală, şi-au petrecut după-amiaza hoinărind prin Cannes, intrînd prin magazinele de antichităţi şi vizitînd vechiul port, departe de mulţimea venită la festival. Mai tîrziu, după ce Vito a condus-o pe Billy înapoi la Hotel du Cap ca să se schimbe într-o rochie de seară, au mers în imensa sală de spectacole ca să vadă un film englezesc. Auditoriul de la Cannes alcătuieşte cel mai vicios public din lume. Presa de stînga fluieră şi strigă insulte. Presa Lumii Libere adresează insulte şi huiduie. Presa Lumii a Treia huiduie, fluieră şi proferează injurii. În fiecare an, printr-o ciudată combinaţie de

coincidențe, apar cîteva filme care nu supără presa nici unei țări. Însă adesea îi ofensează pe membrii juriului, o miniorganizație a Națiunilor Unite care nu prea seamănă cu cea originală. Desemnarea filmului cîştigător este foarte rar primită cu entuziasm.

– Ai avut vreodată un film în competiție? îl întrebă Billy pe Vito.

– Da, de fapt de două ori. Acum zece ani cu „Străzi luminate", şi acum trei ani cu „Umbre".

– Oh, îmi aduc aminte de amîndouă, mi-au plăcut foarte mult, dar cel mai tare m-a impresionat „Străzi luminate".

– Aş fi vrut să fi făcut şi tu parte din acel public. Şi acum le aud protestele.

– A fost chiar aşa de rău?

– Mai rău chiar. Dar cu „Străzi luminate" am cîştigat o mulțime de bani mai tîrziu.

– Ce s-a întîmplat cu banii tăi, Vito?

– De cîte ori i-am avut, i-am cheltuit, trăind bine şi distrîndu-mă de minune. Din păcate, am investit adesea în propriile mele filme – şi, din nefericire, tocmai acestea nu mi-au adus nici un venit. Nu regret nici un ban pierdut – voi mai cîştiga alții.

Billy se gîndi că nu aveai cum să te îndoieşti de spusele lui.

După film, Vito a dus-o pe Billy la „Moulin de Mougins" care este inclus în categoria localurilor cu trei stele în ghidul Michelin.

– Mîncarea va fi pur şi simplu îngrozitoare, aşa că nu-ți pune prea mari speranțe, o avertiză el vesel. În timpul festivalului, bucătarii îşi pierd talentele, chelnerii sînt mai nesociabili ca oricînd, şefii de sală te privesc de parcă ar vrea să-ți refuze bacşişul, deşi niciodată nu merg atît de departe, şi pînă şi vinurile cele mai de soi se transformă într-o poşircă.

– De ce oare?

– Cred că nu prea-i simpatizează pe cei din lumea filmului.

În timp ce Vito o conducea la hotel, Billy se surprinse că

aşteaptă cu nerăbdare să-l revadă. Dar, fiindcă el nu spuse nimic, se aventură ea să-l întrebe.

– Ţi-ar plăcea să vii mîine la prînz, aici?

– Îmi pare rău, dar voi fi ocupat toată ziua. Mîine sosesc doi tipi cu care trebuie să mă întîlnesc neapărat.

– Oh! În viaţa sa de adult, Billy nu-şi amintea să mai fi fost refuzată vreodată una din invitaţiile ei la prînz sau la cină. Nu de cînd se măritase cu Ellis Ikehorn, şi asta se întîmplase cu 14 ani în urmă.

– Ei bine, atunci ce zici de poimîine?

– Depinde. Dacă-i văd mîine pe cei doi, cred că ne-am putea vedea. Dar n-am să vin aici. Susan s-ar putea să ni se alăture. Îmi reaminteşte de ospătarul de la „Moulin de Mougins". O să te duc la „Colombe d'Or". Te sun mîine seară să-ţi spun cum rămîne.

Ea se gîndi cu ciudă că lui nici nu-i trecuse prin cap că s-ar putea ca între timp să-şi facă un alt program. Dar nici ea nu luase în considerare acest lucru. Al naibii conchistador! Acest fapt o înfurie şi mai tare.

– S-ar putea să nu fiu aici, minţi ea.

– „Ce seară, ce seară", cum se spune în vechiul cîntec popular.

– Prostii. Cîntecul acela a fost scris pentru „Omul care ştie prea multe".

– Dumnezeule! O admiratoare a lui Doris Day!

– Da, de fapt, chiar aşa şi este, spuse ea, prinsă asupra faptului.

– Ha! Mai avem un lucru în comun. Noapte bună, Billy.

– Curt?

– Oh, la dracu', Sue. Aproape adormisem.

– Sînt îngrijorată în privinţa lui Billy.

– Acum ce mai este, pentru Dumnezeu?

– Îşi petrece aproape tot timpul cu Vito Orsini. N-am mai văzut-o de săptămîna trecută, cu excepţia scurtelor momente cînd vine să se schimbe pentru cină.

– Şi ce-i cu asta?

– Cum de poţi fi atît de orb? El umblă după banii ei, bineînţeles.

– Şi ce dacă?

– Curt!

– Sue, te comporţi ca o mamă îngrijorată. Billy este destul de mare ca să-şi poarte singură de grijă. Are nevoie de un tip bine cu care să se culce. Probabil că despre asta e vorba. Şi cine n-ar umbla după banii ei?

– Eşti revoltător de insensibil. Ar fi trebuit să mă gîndesc mai bine înainte de a mă mărita cu un tip din Bayonne, New Jersey. Mama m-a avertizat.

– Cred că tu eşti cea care are nevoie de o partidă de amor. Succes! Noapte bună, Sue.

– Vito?

– Da, dragă? Stăteau întinşi goi, într-o dezordine fermecătoare, pe patul lui Vito de la „Majestic". Billy îşi simţea inima bătînd cu putere. Parcă ar fi fost o mică floricică din hîrtie, uscată şi pală, care ar fi căzut într-un pahar cu vin roşu şi ar fi absorbit suficient lichid pentru a se transforma într-un mac roşu, înviorat de roua dimineţii. Era încîntată şi somnoroasă după acea sublimă noapte de dragoste.

– Vito, vrei, te rog, să te căsătoreşti cu mine?

– Nu, draga mea, din păcate, nu.

– Dar de ce!?

– Ai prea mulţi bani.

– Eram sigură că o să spui asta. Este absolut ridicol!

– Nu şi pentru un italian.

– Eşti american, naiba să te ia.

– Dar am stilul italian, mîndria unui italian. Trebuie să fiu stăpîn în propria casă. Cum ar putea fi posibil aşa ceva? Chiar dacă am semna douăzeci de înţelegeri prenupţiale în care să specific că nu mă voi atinge de banii tăi, tot vom trăi în stilul tău, pe banii tăi.

– Vito... nu accept să nu-mi aparţii!

– „Să nu-mi aparţii"... dragă Billy, gîndeşti greşit. Te iubesc cu adevărat – şi asta este problema mea, nu a ta, dar nu cred că reprezint un lucru pe care-l poţi achiziţiona.

– De ce mă interpretezi greşit?

– Pentru că greşeşti. Întoarce-te şi sărută-mă. Ce mai aştepti? Aşa-i mai bine. Mult mai bine. Nu trebuie să te opreşti.

Billy nu s-ar fi oprit nici dacă ar fi putut. Nu mai fusese niciodată atît de îndrăgostită. Vito era total diferit de contele ei francez din visele de tinereţe. Iar Ellis, pe care-l iubise foarte mult, se dovedise atît de protector, de blînd, dar dragostea lor nu fusese tulburată de nimic, poate şi din cauza diferenţei de vîrstă dintre ei. Vito... Vito o înnebunea, ca în unele dintre cîntecele acelea pentru adolescenţi. El nu ceda niciodată voinţei ei, n-ar fi renunţat sub nici o formă la convingerile lui, îi citea gîndurile şi, ceea ce era şi mai rău, o înţelegea. N-avea decît şapte ani în plus faţă de ea, dar o trata ca pe o puştoaică! Ea îl muşcă. Uşor. Ştia deja că, dacă l-ar fi muşcat prea tare, el i-ar fi răspuns la fel.

Vito privea marea, în timp ce-i simţea muşcăturile uşoare ale gurii senzuale şi se simţea profund îngrijorat. Pînă acum reuşise să-şi ascundă firea romantică de Billy. Încă din clipa cînd o întîlnise, îşi dăduse seama că era extraordinar de răsfăţată şi cu siguranţă obişnuită să profite de orice avantaj, indiferent de situaţie. Nu avusese de gînd să se îndrăgostească de ea, dar inevitabilul se produsese. Frumuseţea ei extraordinară îl vrăjea. Linia gîtului lung, forma urechilor, bogăţia părului, irizaţiile ochilor ei – nici o femeie nu-i plăcuse atît de mult. Şi totuşi s-ar fi putut salva dacă n-ar fi văzut femeia solitară ce se ascundea în spatele aerelor ei de mare doamnă. Faptul că o înţelesese constituise cea mai mare greşeală a lui. Căci înţelegînd-o vedea cît de vulnerabilă este şi cîtă nevoie are de dragoste. Cu fiecare zi care trecea devenea din ce în ce mai reală, alungînd personajul „tînăra văduvă, bogată", din scenariul său. Îşi simţea inima plină de tandreţe şi milă pentru ea, şi îşi dădea seama că nu-şi mai putea ţine multă vreme în secret sentimentele. Ea era înzestrată cu cea mai perfectă senzualitate pe care o întîlnise vreodată...

lipsită de inhibiții, fără falsă modestie și infatuare. Se potriveau perfect. Dar era prea bogată.

Vito, dar dacă am trăi împreună? În acest fel „nu ai fi al meu", nu?

– Nu, Billy. Oricum, bărbatul trebuie să aibă inițiativa.

– Asta a fost acum 15 ani. Acum femeile pot să-și revendice dorințele, cu mari șanse de reușită.

– Nu și dacă nu vreau eu.

– Te opui progresului. Billy se simți brusc pișăloagă falsă. Niciodată nu-și făcuse probleme cu privire la drepturile femeilor și acum se erija în feministă. Dar mai bine să pară ridicolă decît respinsă, mai bine să facă o glumă proastă decît să admită cît de tare tînjea după dragostea lui, cît de mult ar fi vrut ca el să se căsătorească cu ea, exact ca una dintre acele eroine prostuțe dintr-un roman desuet, așa cum jurase cu mult timp în urmă că nu va ajunge niciodată.

Curt Arvey făcea parte din categoria ticăloșilor care ar fi mers pînă-n pînzele albe ca să-și atingă scopul. Cu soția lui, Susan, trăia într-o continuă stare de tensiune, chiar și atunci cînd nu se certau. Ea era convinsă că relația dintre Billy și Orsini se statornicise numai din vina lui, întrucît el avusese ideea să-l invite pe Vito. Se purta de parcă Vito Orsini ar fi fost un gigolo, un vînător de zestre, o modalitate nu prea subtilă de a-i reaminti lui Curt că, datorită banilor ei, reușise el să-și înceapă o carieră. Era adevărat, dar nu banii ei îl aduseseră unde se afla acum și nu datorită banilor ei ducea viața luxoasă de acum, în Beverly Hills. Își spuse că n-avea de gînd să i se supună, s-o lase pe ea să decidă pe cine să invite la masă și pe cine nu. Arvey îi telefonă lui Vito și-i fixă o întrevedere la hotel, la micul dejun.

– Se zvonește că ai un nou proiect, Vito. Vorbește-mi despre el.

– Un roman scris de o tînără franțuzoaică, un fel de Françoise Sagan, dar mult mai bună. Am ales acest proiect pentru că implică o sumă foarte mică de bani. E vorba despre o poveste de dragoste...

– Altă poveste de dragoste? Nu te-a vindecat cea din Mexic?

– Oare răceala te opreşte să respiri, Curt? Ziua în care oamenii nu se vor mai duce să vadă o poveste de dragoste – una bună, Curt, va marca sfîrşitul lumii. Am o presimţire în legătură cu această carte. Se vinde fantastic de bine în Franţa şi a fost publicată şi-n Statele Unite şi Anglia... se va epuiza în această primăvară.

– Are nevoie de nume cunoscute?

– Nu neapărat... personajele sînt foarte tinere... ar putea fi realizat cu două milioane şi ceva, depinde unde-l filmez. Nu trebuie să ne deplasăm cu orice preţ în Franţa; este o poveste universal valabilă.

– Romeo şi Julieta?

– Da. Dar diferită... cu un sfîrşit fericit.

– Sună promiţător. Discută cu oamenii noştri de afaceri şi pune la punct lucrurile.

– Nici nu mă gîndesc, Curt! Vito se albi.

– De ce dracu', nu? Curt scăpă uluit şervetelul din mînă.

– Billy te-a pus să faci asta. Nu voi permite unei femei să-mi finanţeze filmele...

– Dumnezeule, Vito, ai devenit paranoic! N-o să apuci ziua în care o să accept de la vreo damă bogată cîteva milioane de dolari pentru ca studioul meu să realizeze un film, pentru care să fiu nevoit să dau socoteală acţionarilor mei şi consiliului de administraţie! Eu nu fac afaceri în felul acesta şi tu o ştii foarte bine... nici un studio nu s-ar preta la aşa ceva.

Vito respiră adînc.

– Din spusele tale reiese că n-ai făcut bani cu ultimele mele două filme.

– Şi ce-i cu asta? Am evitat pagubele materiale; am acoperit cheltuielile studioului. Şi am cîştigat bani cu o mulţime de porcării pe care nici măcar nu mi-a făcut plăcere să le produc. Cel puţin filmele tale au fost de calitate. Şi unde scrie că fiecare film trebuie să aducă bani? Cu alte filme, nici măcar n-am reuşit să evităm pagubele. Îţi dai seama cît de rigid ai devenit, Vito?

Ar fi trebuit să vii tu la mine cu acest proiect, în loc să aştepţi să te chem eu.

Arvey avea dreptate, şi Vito ştia acest lucru. Cel mai mare defect al lui, ca producător, era mîndria sa exagerată. Ideal era ca orice producător să fie gata să facă afaceri şi cu Lucifer, dacă Prinţul Întunericului ar fi acceptat să-i finanţeze proiectul, iar dacă-l găsea pe Lucifer nehotărît trebuia să încerce din nou săptămîna viitoare şi să revină de fiecare dată, atîta timp cît era nevoie. Opţiunea de a-ţi vinde sufletul este o problemă personală. Ce-i drept, nu-l plăcea şi nici nu avea încredere în Arvey, dar acest lucru n-ar fi trebuit să-i stopeze încercarea de a obţine sprijinul lui material. Sufletul încă îi aparţinea.

– Voi lua legătura cu oamenii tăi de îndată ce voi ajunge pe coastă. În acest fel Vito îşi cerea scuze.

– Stai pînă la sfîrşitul festivalului?

– Da... mai am ceva de rezolvat.

– Mă bucur. Dar nu cumva să depăşeşti suma de două milioane, că ai încurcat-o... şi apropo, Vito, vino diseară la cină dacă eşti liber. Sue va dori să te felicite. Se va înroşi toată cînd va auzi ştirea. Adoră poveştile de dragoste.

În vreme ce privea uşa închizîndu-se în urma lui Vito, Curt Arvey zîmbi maliţios, vindicativ. Merita să cheltuiască două milioane de dolari ca să-i arate acelei snoabe din Philadelphia cu care se însurase, cine este adevăratul stăpîn.

Pe cînd se afla la volanul maşinii ce îl ducea înapoi spre Cannes, Vito a început să-şi facă procese de conştiinţă, ceea ce nu i se mai întîmplase niciodată. În mod normal, după ce obţinea aprobarea pentru unul din noile sale proiecte, în care îşi pusese mari speranţe, era preocupat să întocmească o listă cu eventualii scenarişti şi regizori. Se simţea plin de elan, dar, într-un fel, această stare de spirit îi era inspirată de Billy. Şi totuşi, ce legătură avea Billy cu acest proiect al lui? Stătea prins în traficul intens din afara Cannes-ului, dinainte de prînz, cînd în sfîrşit îşi dădu seama că acelaşi impuls, care-l determina să ia o carte sau o idee şi să-şi închipuie ce film ar ieşi din ele, îl împingea să modeleze

şi să schimbe viaţa lui Billy. El văzuse fata nefericită din ea şi voia s-o transforme într-o femeie fericită. Faptul că nimeni nu intuise nefericirea ce se ascundea sub acea faţadă, făcea ca încercarea să fie şi mai tentantă. El era încîntat de picioarele ei lungi, de osatura delicată, de întreaga ei făptură. Strălucirea trupului ei după ce-şi dezbrăca hainele ridicol de frumoase, îl lăsa fără suflare. Ascundea aşa de multe lucruri în ea. Îi plăcea s-o asculte la nesfîrşit vorbind cu acel uşor accent bostonian, pe care bănuia că nu-l observă nimeni. Ar fi vrut să facă un copil.

Ce bine era dacă ea ar fi fost o tînără actriţă, iar el producătorul atotputernic care să spună „Aşa, aceasta este fata pe care o voi face vedetă" şi să-i schimbe viaţa... ce bine ar fi, se gîndi Vito rîzînd de propriile fantezii, închipuindu-şi că ea este tînăra Sophia Loren, iar el Carlo Ponti. Aceste fantezii se potriveau cu bărbatul care fusese în tinereţe, dar acum avea de-a face cu fapte reale. Cu un efort de voinţă, îşi îndreptă gîndurile spre alegerea celui mai bun regizor pentru viitorul său film.

Billy hoinărea prin parcul de la Hotel du Cap, pierzîndu-se printre alei, evitînd locurile deschise unde ar fi putut întîlni alţi oaspeţi ai hotelului, stînd la soare pe bănci, mergînd de colo, colo, pe lîngă straturile de flori şi legume plantate pentru bucătăria restaurantului. Toţi fie că dormeau pînă tîrziu, fie îşi luau micul dejun în cameră. Cu excepţia unui grădinar, nu mai era nimeni în parc. În cele din urmă se aşeză sub un pom scăldat de lumina soarelui, ce mirosea atît de diferit faţă de toate celelalte locuri de pe pămîntul american – mirosul secolelor de civilizaţie, îşi spuse ea şi încercă să-şi facă ordine în gîndire. Se comporta ca o adolescentă îndrăgostită. Poate că era vorba numai de o atracţie sexuală. Vito avea un talent deosebit de a satisface o femeie, cum nu mai întîlnise la nici un bărbat. Cînd se gîndea la modul lui de a face dragoste, nu-i venea în minte alt cuvînt mai potrivit decît „generozitate". În ultimii ani, ea îi dominase pe toţi bărbaţii cu care se încurcase, indicîndu-le cu precizie ce anume dorea de la ei, cum s-o stimuleze, şi dacă descoperea că nu o mulţumeau,

îi părăsea imediat şi-şi căuta alţi amanţi. Ordinele ei erau ferme şi încerca să-şi atingă gradul de satisfacţie cît mai repede posibil. În acest scop angajase toţi acei infirmieri tineri, care în cele din urmă plecau răsplătiţi cu generozitate. Ce se întîmpla cu ei după aceea, care era viaţa lor intimă, Billy nu ştiuse niciodată şi nici nu-i păsase. Pentru ea, chiar dacă nu folosise niciodată acest cuvînt, nici măcar în sinea ei, aceştia erau doar nişte prostituate masculine.

Oh, dar cu Vito nici măcar nu-şi mai aducea aminte de felul ei imperativ, autoritar de a fi. Îl simţea devorator bucurîndu-se îndelung de proprietatea lui iubită, preţuind fiecare parte a trupului ei, de parcă momentele de fericire pe care i le dăruia o făceau să fie şi mai preţioasă ca înainte. Cînd sosea ea, el se purta ca un om care tocmai primise un dar nepreţuit, deşi el era cel care-l oferise. Făcea totul cu o grijă nemăsurată. Cînd stătea alături de el se simţea mereu de parcă ar fi avut la dispoziţie tot timpul din lume, nu-i grăbea nimeni, nu simţeau nici o presiune, n-aveau nici un scop, cu excepţia trăirii momentului respectiv. El o vindecase de tot cinismul şi duritatea ei şi o lăsase blîndă, neajutorată şi deschisă, cum nu mai fusese... de pe vremea călătoriei sale la Paris.

Billy se ridică, părăsi umbra copacului şi se îndreptă spre hotel, un castel alb-auriu, cu obloane înalte, vopsite într-un gri-albastru, foarte pal. Nu era vorba numai de o atracţie fizică, şi ea ştia acest lucru. Indiferent ce avea să se întîmple, simţea că Vito era iubirea vieţii ei. Această constatare o îngrozea.

Ultimele zile ale festivalului cinematografic de la Cannes sînt ca ultimele zile petrecute la un colegiu, după terminarea examenelor. Toţi cei ale căror filme fuseseră vizionate, părăseau oraşul în cea mai mare grabă. Cei care rămîneau erau conştienţi de o schimbare de ambianţă. Atmosfera de carnaval dispărea de parcă n-ar fi existat niciodată; presa îşi revenea după mahmureală şi pleca; faţadele hotelurilor îşi recăpătau demnitatea după îndepărtarea reclamelor; devenea posibil să găseşti un chelner

amabil, iar mîncarea se îmbunătăţea considerabil. Susan Arvey era tulburată. Ea şi Billy ar fi trebuit să plece deja la Paris, aşa cum plănuiseră iniţial, dar Billy părea ţintuită în Cap d'Antibes. Întreaga vină o purta Vito Orsini. Încă mai încerca să obţină un profit de pe urma acelui eşec din Mexic. Într-un exces de energie, vînduse filmul mai multor ţări străine. Ştiind că va începe filmările noului film, avea mari şanse de reuşită. Susan nu-şi putea închipui cum de-i mai rămînea vreme să facă afaceri, cînd se vedea aşa de des cu Billy. Era o femeie atît de lipsită de imaginaţie, încît nu-i de mirare că nu înţelegea. A avut însă destulă intuiţie ca să nu-i spună lui Curt ce părere are despre ideea lui de a finanţa noul film al lui Vito. Dar această amînare nu mai putea dura mai mult de o zi, maximum două.

Cu o zi înainte de sfîrşitul festivalului, Vito a invitat-o pe Billy să ia prînzul împreună la „La Réserve", în Beaulieu. Restaurantul acestui hotel frumos este o galerie lungă, deschisă, construită din marmură, decorată în roz, cu vedere spre ocean, cu siguranţă cel mai elegant restaurant în aer liber, din lume.

Pe cînd Billy îl asculta pe Vito comandînd prînzul în italiana lui fluentă, prînz pe care-şi dădu seama că nu are chef să-l mănînce, ea privea scena prin ochelarii de soare, de parcă ar fi vrut s-o memoreze pentru eternitate. Încerca să-şi imprime în minte imaginea lui Vito, exact aşa cum era acum, superb bronzat şi la fel de mediteranean ca marea albastră din spatele lui, explicîndu-i chelnerului, prin gesturi şi cuvinte, că racii ar trebui serviţi cu trei feluri diferite de sosuri. Ea se purta de parcă zarurile fuseseră aruncate, de parcă jocul se încheiase cu mult timp în urmă şi nu-i mai rămînea nimic de făcut, decît să-şi salveze mîndria, considerînd întregul episod ca pe un lucru neserios, încă o paradă de flirt a unei femei frivole, în căutare de senzaţii tari, care se ascundea în spatele unor fraze şi promisiuni goale. Încerca, cu fiecare minut ce trecea, să-şi reducă sentimentele la starea emoţională dinainte, cea pe care şi-o menţinuse timp de atîţia ani, retrăgîndu-se din nou în ea.

Încet, îşi scoase ochelarii de soare şi îi puse pe faţa de

masă roz. Nu avea de gînd să renunțe. Trebuia să mai încerce o dată, să rişte încă o respingere, indiferent cîtă umilință va avea de îndurat în nopțile ce vor veni, mai mulți ani, pînă cînd totul se va transfonna într-o amintire moartă. Simțea că este încăpățînată, insistentă, nerăbdătoare... chiar brutală... dar nu-i păsa.

– Vito. În tonul ei desluşi o rezonanță specială ce-l făcu să ridice imediat capul spre ea. Vito, încă n-am argumentul esențial.

– Despre ce vorbeşti?

– Am vrut să te cuceresc cu flexibilitatea mea, să fiu exact aşa cum ți-ai fi dorit tu să fie o femeie, să te conving că nu mă poți părăsi niciodată, dar m-am înşelat.

– Nu înțeleg, Billy.

– Am greşit, deoarece banii mei nu vor dispărea niciodată... nu pot scăpa de ei nici dacă vreau şi nici n-o voi face.

– Nu te acuz pentru asta.

– Nu, nu poți lua în derîdere acest lucru. Sînt bogată şi aşa voi fi mereu, este foarte important pentru mine. Dar nu mi se pare corect. Dacă eu eram bărbat şi tu femeie, şi eu eram bogat, iar tu săracă, n-ar fi fost nici o problemă, nu? Am fi putut încerca, nu crezi, fără ca cineva să vadă ceva deplasat aici... ar fi fost absolut normal...?

El îi privi ochii pătrunzători, curajoşi şi visători şi nu spuse nimic.

– Vito, desigur că mai există şi alți bărbați în lume, care nu pot fi cumpărați... dar ei nu sînt îndrăgostiți de mine. Tu eşti. Dai cu piciorul la totul ca să dovedeşti cît de tare eşti în fața tentației. Dar totul e o demonstrație inutilă de mîndrie exagerată, căci tu mă vei iubi şi după ce vei face acest gest. Aşa că amîndoi vom pierde ceva foarte important, pentru tot restul vieții.

– Billy...

– Dar ți-am spus că nu dispun de argumentul esențial, nu-i aşa? E o pierdere imensă... urăsc pierderile.

– Şi eu. Vito se gîndea că simțămintele lor erau mai presus de dragoste. Îşi puse mîinile peste ale ei.

– Îți voi da eu argumentul esențial. Trebuie să-mi promiți că nu-mi vei lua niciodată un Rolls-Royce. Billy se ridică brusc în picioare. Și, adăugă el, niciodată să nu-mi organizezi o petrecere surpriză.

Raci micuți și pahare de vin se sparseră de podeaua de marmură, împrăștiindu-se în toate direcțiile. Ea nu înțelesese foarte bine sensul cuvintelor lui, dar ceva, în adîncul ființei ei, îi spunea că trebuie să se bucure. Toți cei din restaurant îi priveau, întrebîndu-se ce ofensă a putut să-i aducă bărbatul acela femeii cu care era la masă, determinînd-o să avanseze spre el într-un asemenea fel necivilizat.

– Dacă-ți bați joc de mine, te omor!

– Niciodată nu glumesc în problemele familiale. Cei din jur își reluară locurile. Se pare că era doar o scenă între îndrăgostiți. Înconjurată de chelneri ce îndepărtau rămășițele, Billy se lăsă din nou pe scaunul ei. Se înroșise toată și era emoționată ca un copil.

– Să nu-mi zici „Ți-am spus eu".

El îi contură cu degetul linia buzelor și îi prinse o lacrimă de pe obraz, înainte de a cădea în farfuria cu maioneză, singura rămasă întreagă pe masă.

Chelnerul, un comunist înrăit din Milan, se gîndea că va strica puiul à l'estragon și sufleul de lămîie pe aceste două persoane. Pe de altă parte, era sigur că va primi un bacșiș enorm. Dacă toți capitaliștii puturoși, din întreaga lume, ar fi fost la fel de îndrăgostiți ca aceștia, ar fi avut parte de o soartă mai bună clasa muncitoare.

Telegrama era adresată Valentinei. Ea o rupse rapid și după ce o citi, fugi în biroul pe care-l împărțea cu Spider și i-o întinse emoționată. *Ne căsătorim peste o săptămînă. Eu și Vito Orsini. Este cel mai grozav bărbat din lume. Te rog fă-mi o toaletă de nuntă. Sînt așa de fericită că nu-mi vine să cred. Vă sărută cu drag Billy.*

– Dumnezeule! Nici mie nu-mi vine să cred... parcă

n-ar fi cuvintele şefei noastre... Valentine, de ce dracu' plîngi?

– Elliott, nu ştii nimic despre femei!

Maggie a auzit vestea întîmplător, de la o colegă de breaslă.

– Hei, ce zici de asta, Maggie? Nu este Orsini amicul tău, pentru Dumnezeu. Nu crezi că ai putea obţine de la el un interviu în exclusivitate, în legătură cu această căsătorie? Este cel mai mare eveniment de la căsătoria lui Cary Grant cu Barbara Hutton.

– Oh, mai lasă-mă-n pace!

Bineînțeles, se gîndea Valentine, că existau şi dezavantaje. Sufrageria şi dormitorul erau parțial înconjurate de pereți din sticlă. Dacă se apropia de ei fără să fie atentă se trezea brusc în fața unei largi panorame a Los Angelesului de Vest, văzut de sus, pînă la Oceanul Pacific. O persoană obişnuită cu oraşul, ar fi perceput acest spațiu deschis şi luminos ca pe o priveliște de pe altă planetă. Dar Valentine era o iluzionistă, o vrăjitoare a apelor, aşa că imediat după ce i s-a expediat mobila de la New York, aceeaşi mobilă pe care o trimisese din Paris, în urmă cu cinci ani, ea şi-a consacrat timpul reconstituirii unei alte atmosfere din alte timpuri. Acest lucru se întîmpla mai ales noaptea cînd trăgea obloanele noi din lemn, perdelele noi, roz-alburii, croite dintr-un romantic toile de Jouy, aproape o copie a celor vechi care acum erau mult prea uzate, şi atunci cînd aprindea veiozele cu abajururi roşu. Şi-a tapițat din nou canapeaua din catifea şi fotoliile adînci cu un material Boussac, demodat, ornamentat cu broderii în formă de crenguțe verzi combinate cu alb, ce-i aducea aminte de Normandia ei, iar podeaua a acoperit-o cu un covor țesut manual, cu motive florale, foarte vechi şi cu culori pale, frumoase, una dintre extravaganțele ei cele mai mari. Noua sa bucătărie era net superioară celei improvizate din New York. A făcut o incursiune în Williams Sonoma din Beverly Hills şi şi-a aranjat totul în stil francez, umplîndu-şi bucătăria cu crătiți strălucitoare şi căni de pămînt, teluri, tigăi cu fundul din cupru şi farfurii grele, albe, din porțelan, cu o dungă albastră. Josh a venit cu singurele daruri pe care ea le-ar fi acceptat – plante şi litografii, mult prea numeroase pentru spațiul de pe pereți, aşa că a fost nevoită să le agațe tocmai sus, lîngă tavan, pînă şi în bucătărie.

În ciuda excesului de sticlă, Valentine era mulțumită de noul apartament întrucît servea scopurilor sale şi nutrea convingerea că nimeni n-ar fi ghicit motivul pentru care locuia acolo. Desigur că Billy era mult prea ocupată cu noua'ei căsnicie ca să se mai gîndească la ceilalți. După cum spunea Josh, soția lui nu intrase la bănuieli din cauza celor trei nopți pe săptămînă pe care le petrecea cu Valentine; îi cunoştea obiceiul de a lucra

12

Perioada de aproape opt săptămîni, ce s-a scurs de la ultima zi a festivalului de la Cannes şi pînă la acel 4 iulie din 1977, a fost consacrată reglării conturilor, în diferite feluri, atît pentru Spider cît şi pentru Valentine. Pentru că în ceea ce-l priveşte pe Vito, trecea printr-o perioadă de reînnoire, de plată a unor datorii mai vechi, de revenire. Pentru Billy ar fi trebuit să fie luna de miere, dar, privind retrospectiv, singura perioadă de miere de care ea şi Vito au avut parte a fost durata de 11 ore, cît le-a luat să ajungă din Orly pe aeroportul internaţional din Los Angeles, iar la data respectivă încă nu erau căsătoriţi.

Valentine îşi căutase un apartament, imediat ce se convinsese de succesul magazinului „Scruples". Singura ei pretenţie era să fie cît mai discret. Nici nu se gîndea la o căsuţă înconjurată de vecini curioşi sau la un apartament în bloc, unde oamenii veneau şi plecau cînd aveau chef. Avea nevoie de un loc în care ea şi Josh Hillman se puteau întîlni şi iubi în siguranţă. Trebuia să fie destul de aproape de „Scruples", nu prea departe de casa lui, de birourile lui din Century City, întrucît viaţa lui publică era foarte agitată. În cele din urmă, în partea de est din Beverly Hills, în West Hollywood, a găsit o casă splendidă, într-o zonă de apartamente nou construite pe Alta Loma Road. Avea exact avantajele căutate de ea. Exista un paznic la pupitrul din hol care chestiona fiecare vizitator. Nimeni nu se putea urca în lift înainte de a se anunţa prin interfon şi de a primi permisiunea.

pînă tîrziu, toată viața. Iar în ceea ce-l privea pe Elliott... ei bine, fusese ceva mai greu, dar pînă la urmă îl păcălise. Chiar în noaptea în care se mutase în noul apartament, în timp ce ea şi Josh erau în pat, Elliott fusese anunțat de portar. Intrînd în panică, Valentine îi spusese portarului să-i transmită că se culcase mai devreme în seara aceea, dar a doua zi, la birou, Elliott o privise curios.

– În pat, Valentine, la ora 19.30? Şi oricum, de ce n-am putut urca chiar dacă erai în pat? N-ar fi fost prima oară.

– Asta este. Ochii ei verzi aruncau fulgere. Mă tratezi fără respect. Buna Valentine, hai să vedem ce-a mai gătit. Nu sînt cea de-a şaptea soră a ta, Elliott!

– Oo... Val, eşti nedreaptă! Niciodată nu te-am tratat fără respect... Eşti cea mai bună prietenă a mea.

– Nu fi absurd. Îşi azvîrli părul buclat pe spate ca să nu-i întîlnească privirea rănită. Nimeni nu crede că un bărbat şi o femeie pot fi doar prieteni. Chiar nu-ți dai seama că, în ochii celorlalți sînt încă una din cuceririle tale, încă o piesă din faimoasa ta colecție? Nu-mi convine deloc acest lucru, Elliott, mai ales acum cînd depindem atît de mult, unul de altul... împărțim acelaşi birou, chiar aceeaşi masă, pentru Dumnezeu.

– Un birou în care eu aproape că nu stau, iar tu ai un atelier numai pentru tine, Valentine. Dar dacă vrei, o să-mi caut alt loc pentru biroul meu. Spider era atît de uluit, de parcă l-ar fi înțepat cu ciocanul ei de schițe. Nu-ți face griji – nu voi mai veni să te văd, fără să fiu invitat. Nu voiam decît să-ți aduc un cadou pentru noua ta casă şi să-ți arăt o scrisoare nostimă, prima mea scrisoare de la o admiratoare.

– Oh, nu te prosti, Elliott... trebuia doar să suni înainte de a veni, atît. Valentine renunță rapid la indignarea simulată. Exagerase. Ce copil era sub acea aparență masculină. Îi atinse mîna. Îmi pare rău... vrei să-mi mai dai cadoul?

– Întreabă-l pe portarul tău dichisit – o afurisită cutie grea cu sticle de şampanie – m-a ajutat s-o car pînă la lift. Să sperăm că nu-l apucă vreo sete groaznică şi o bea pe toată pînă ajungi acasă.

– Oh, Elliott, mulțumesc Vino diseară s-o bem împreună... te rog, vrei? Își înclină capul și-l privi visătoare printre gene.

El se gîndi că, într-un fel, învățase și ea să flirteze. Ce creatură!

– Dacă am timp, o să vin.

– Te rog, încearcă... vreau să-mi vezi apartamentul. Și despre ce este vorba în scrisoarea ta amuzantă?

– Oh, este de la tipa aceea sexy pe care am fotografiat-o pe gratis, în New York, cînd n-aveam de lucru, îți aduci aminte? Își spunea Cotton Candy? A văzut poza noastră din numărul de săptămîna trecută a revistei „People", în articolul acela despre „Scruples" și m-a recunoscut. Îmi scrie că pozele mele i-au schimbat complet viața și că acum a pus pe picioare o afacere proprie datorită acelor poze. A transformat cea mai bună dintre fotografii într-un fel de carte de vizită – ia uită-te la asta! Are pe ea și numărul de telefon și tot ce trebuie. Ar fi trebuit să-i pretind un procentaj din cifra de afaceri.

Valentine luă fotografia și o privi cu uimire.

– În comparație cu ea, eu arăt ca un băiat. Este mai interesantă scrisoarea ta decît ce am primit eu de la ticălosul ăla de Prince. Îmi scrie că e încîntat de succesul meu. Ce tupeu... Elliott, vii diseară, nu-i așa?

– Bineînțeles că da.

El a venit și a rămas și la cină, cum obișnuia înainte, exact așa cum se așteptase și ea, dar Valentine știa că lucrurile nu mai puteau continua în același fel, întrucît trebuia să-i facă loc în viața ei și lui Josh Hillman. Cu excepția întîmplării cu Alan Wilton, aceasta era prima oară cînd se ascundea de Elliott și acest fapt le altera prietenia într-un mod subtil. Astfel, ea deveni mult mai retrasă, atentă și închisă, în privința mai multor probleme mărunte, crezînd că el nu va sesiza nimic, dar Spider observase totul foarte clar, la fel de clar cum înregistrase prezența patului dublu din dormitor.

La căderea serii, Valentine simți un gol ciudat înăuntrul ființei ei, o depresie adîncă. Dar se gîndi că prevăzuse acest lucru.

l'usese conştientă de situaţia în care se implică. Şi în fond, un om nu poate să aibă tot ce-şi doreşte. Iar ceea ce avea ea, da, merita orice sacrificiu pentru a-l păstra. Valentine se desfăta la gîndul existenţei lui Josh, înfăşurîndu-se în dragostea ei ca într-o pătură sub care se putea ascunde. El îşi făcea griji, furios, gîndindu-se că poate ea se simte jignită de faptul că el nu îndrăzneşte să o ducă la un restaurant cu adevărat bun, de teamă să nu fie văzuţi împreună. Dacă nu luau masa la restaurantul 94th Aero Squadron sau la vreun alt restaurant obscur din Valley, Valentine îi gătea în propria ei bucătărie. Cam o dată la o lună chiar îşi permiteau să petreacă un week-end împreună, fără a părăsi însă apartamentul ei. Lui îi era teamă că ea se va sătura pîna la urmă de această situaţie, dar Valentinei îi convenea de minune absenţa oricărui aranjament strict între ei. Pentru prima oară în viaţa ei, şi acum împlinise 25 de ani, trăia cu un bărbat şi nu simţea nevoia să expună în public această relaţie, să oficializeze povestea ei de dragoste sau să relateze despre ea chiar şi unei singure persoane. Dragostea ei secretă pentru Josh semăna cu o grădină înflorită în mijlocul unui oraş.

Singura lor ceartă se iscase de la oferta lui, de fapt de la speranţa lui de a-l lăsa să plătească chiria. „Ah, asta niciodată!", ţipase ea plină de furie, atît de surprinsă încît vorbise în franceză.

– Ce dracu' crezi că sînt... o femeie întreţinută? Tu nu mă întreţii pe mine cum obişnuiesc bărbaţii să-şi întreţină amantele. Eu sînt independentă, am propria mea viaţă! Să nu mai aduci niciodată vorba de aşa ceva!

I se citea consternarea pe chipul cu trăsături slave.

– Valentine, scumpa mea, îmi pare rău... n-am mai făcut niciodată aşa ceva... m-am gîndit... a fost o mare prostie din partea mea...

Ea îi luă capul în mîini şi îl trase mai aproape, răvăşindu-i părul scurt şi grizonat cu răsuflarea. În cele din urmă îl sărută pe gura îndurerată.

– Ai crezut că este ceva obişnuit în asemenea circumstanţe. Ideile astea îţi vin din cărţile tale de drept? La Harvard vă învaţă

cum trebuie întreținută o poveste de dragoste? Unde este romantismul tău? Probabil că ai uitat să menționezi acest aspect în curriculum vitae, nu? Problema asta trebuie rezolvată cît mai repede.

Cîteva zile mai tîrziu, imediat după ce Valentine şi-a obținut permisul de conducere californian, mînată de o curiozitate surprinzătoare chiar şi pentru ea, trecu cu maşina prin fața casei lui Josh, de pe North Roxburry Drive. Era împrejmuită cu garduri înalte, dincolo de care se vedeau terenul de tenis şi vîrfurile mai multor copaci înalți. Fațada din cărămidă vopsită în alb a imensei case lăsa impresia de opulență, ca şi tufişurile de trandafiri înfloriți care împodobeau gardurile din jurul proprietății sau aleea ce ducea pînă la uşa de la intrare. Totul vorbea despre munca a cel puțin doi grădinari. Valentine nu-l vedea deloc pe Josh în acea ambianță, cu atît mai mult nu se vedea pe sine. Casa respira un aer de statornicie, ce făcea greu de admis eventualitatea ca stăpînul casei să trăiască în altă parte decît acolo.

Ea îşi îndreptă gîndurile de la casa pe care n-avea s-o mai vadă niciodată, la week-end-ul următor. Era 4 iulie şi fusese invitată la petrecerea anuală a lui Jacob Lace. Billy şi Spider primiseră şi ei invitații, dar nu aveau de gînd să se ducă. Valentine nu rezistase tentației, cu toate că însemna să zboare trei mii de mile numai pentru cîteva zile. Toți cei din lumea modei aveau să fie acolo, şi acum, cînd devenise un membru cu drepturi depline al acestui grup, Valentine de la „Scruples" , voia să se întoarcă la New York şi să-i privească pe ceilalți de pe poziții egale ei. De cînd domnişoara Stella de la I. Magnin se retrăsese în noiembrie 1976, Valentine rămăsese singura designeră aflată la conducerea unui magazin ce funcționa pe bază de comandă, din întreaga rețea de magazine a Statelor Unite. E adevărat că „Scruples" nu era un magazin universal (iar „Bergdorf's" din New York copia anumite modele din colecția pariziană), dar atelierele ei de croitorie, unde se angajaseră multe dintre lucrătoarele domnişoarei Stella, cu executanții de tipare şi croitorii acesteia, de-abia făceau față numeroaselor comenzi ale femeilor de pe Coasta de Vest, care continuau să privească cu

dispreț toaletele „de gata". Billy avusese perfectă dreptate cînd insistase asupra creației de modele scumpe. Acest aspect conferise un prestigiu deosebit magazinului „Scruples". Și Valentine se gîndea veselă că nu numai că-și acoperiseră cheltuielile, dar obținuseră și un venit frumușel. Slavă Domnului că insistase să primească un procentaj din profitul obținut.

Josh o însoțea la petrecerea lui Lace. Cum de reușise să aranjeze acest lucru, ea nu l-a întrebat și nici n-o interesa să afle ce scuze găsise pentru soția lui. Josh avea de gînd s-o însoțească la petrecere, argumentînd că într-o asemenea aglomerație nu va observa nimeni că sînt împreună, așa cum se putea întîmpla într-un restaurant; în plus, la petrecerea lui Lace nu apărea niciodată presa.

Singurul lucru care o deranja pe Valentine era faptul că trebuia să-și facă bagajele. Pentru o femeie a cărei profesiune constă, în parte, în alcătuirea garderobei altor femei, ea se simțea pierdută și cuprinsă de nervozitate ori de cîte ori trebuia să-și facă propria valiză. Chiar ieri trimisese unei cliente o garderobă completă de vară, aceasta avînd un itinerar bogat, ce cuprindea un tur al insulelor grecești, o conferință în Oslo și o nuntă semiregală în Londra; și toate modelele splendide create de Valentine, pentru a-i ajunge pe tot parcursul călătoriei, încăpuseră în două valize. Se uita la rochia pe care și-o făcuse special pentru petrecerea de la Lace: partea de sus era dintr-un șifon plisat, de culoarea merelor verzi, cu umerii goi și cu mîneci lungi, iar fusta largă, croită din opt fîșii separate de material, de culoare liliachie, avea ca accesoriu o eșarfă largă din catifea verde, culoarea ochilor ei. Foarte potrivită pentru o petrecere campestră, se gîndi Valentine încîntată, dar cum s-o împacheteze? „În propria ta valiză bineînțeles", îl auzea pe Spider spunîndu-i, în noua sa ipostază de arbitru al modei.

În timp ce Valentine își făcea valiza, Spider simțea o milă incomensurabilă pentru propria-i persoană, stare foarte străină de felul lui de a fi; în vreme ce se plimba de-a lungul piscinei sale, cu un pahar mare de băutură în mînă, se decise să-și schimbe

această stare proastă, gîndindu-se la noile sale realizări. De exemplu, noua lui casă închiriată. Era situată în apropiere de Doheny Drive, la nord de Sunset, ascunsă într-o fundătură – o exemplificare strălucită a modului plăcut în care îşi poate organiza viaţa un bărbat neînsurat, lipsit de griji. Fusese redecorată de proprietarul lui Spider, un faimos regizor, tată a nouă copii, care jurase să nu se mai căsătorească, după ce trecuse prin cinci divorţuri. Acest jurămînt era reprezentat de marea baie cu instalaţie jacuzzi, înconjurată de plante, dintr-unul din colţurile celor două sufragerii supraetajate.

Ceva trebuie să fi mers rău, sau altceva excepţional de bine, în acel jacuzzi, căci regizorul se recăsătorise şi acum cea de-a şasea lui soţie refuza să locuiască într-o casă în care simţea că se întîmplaseră mult prea multe lucruri nepermise.

Jocuri şi distracţii, îşi spuse Spider posomorît. Chiar se distrau unii cu adevărat sau doar se prefăceau? Trecu sobru în revistă noile sale achiziţii. „Scruples" era în topul vînzărilor şi acest lucru i se datora, în mare parte, lui. Cu atît mai bine pentru Billy Ikehorn, din moment ce ea era proprietara magazinului. Femeile din Beverly Hills şi cele de la nord, sud şi est de Beverly Hills se înghesuiau la „Scruples", dornice să afle de la Spider cum să se privească cu alţi ochi. El era mult mai important pentru ele chiar şi decît coafeza, doctorul personal sau profesorul de tenis. Ura! pentru drăguţele femei din Beverly Hills! Poate că într-o zi va deveni la fel de neînlocuit ca un psihiatru sau un specialist în chirurgie estetică. Nu, fără chirurgie estetică. Prietena sa Valentine ţintea sus, îndreptîndu-se vertiginos spre poziţia celui mai faimos creator de modele, după cum spuneau revistele „Women's Wear Daily", „Vogue" şi „Bazaar". Trăiască Valentine O'Neill şi secretul ei, oricare ar fi acela, căci lui nici că-i păsa dacă ea alesese să se îndepărteze de el şi să ducă o viaţă la fel de retrasă ca un star al rockului. Era o franţuzoaică stricată, enervantă, secretoasă şi vicleană. Slavă Domnului că nu se încurcase cu ea. Încă un lucru bun care putea fi trecut la capitolul realizări.

Sună telefonul. Spider se grăbi să răspundă. Probabil că suna Valentine, să se încredințeze că este acolo pentru a asigura conducerea magazinului mîine, cît timp ea va zbura spre petrecerea lui Lace. Dar era robotul telefonului, cu două mesaje înregistrate în timpul zilei. Unul fusese transmis de Melanie Adams, ce voia doar să-l salute, iar al doilea, care îi aparținea tot Melaniei Adams, îl anula pe primul. Pentru orice eventualitate, robotul le înregistrase pe amîndouă. Spider închise. Să trăiască amîndouă mesajele! Oare norocul lui nu se mai termina? Era singurul om din Hollywood care avea un robot telefonic eficient.

Melanie Adams. Gîndul la ea nu-l mai supăra. Chiar se dusese să-i vadă primul film ca să se asigure de acest lucru. El bănuia că ar fi trebuit să se bucure pentru ea – deşi i se cerea cam mult – dar fără îndoială se născuse pentru aparatul de filmat. Oricît de splendidă ar fi fost în fotografiile de modă, în film, geniul cinematografiei, John Alonzo, îi sporise frumusețea şi îi valorificase din plin grația mişcărilor.

În ultimele două săptămîni şi ceva, luase obiceiul să telefoneze cînd era sigură că nu-l găseşte acasă, lăsînd mesaje nevinovate şi invariabil anulîndu-le peste o oră. El nu ştia ce joc bolnav, copilăresc, născocise ea, dar n-avea de gînd să se lase antrenat. Nu-i răspunse niciodată la nici un mesaj. Oare chiar trecuse numai un an de cînd merseseră împreună la petrecerea lui Lace, de 4 iulie? Lui i se părea că trecuseră zece. Spider fusese invitat la cinci petreceri cu ocazia acestui 4 iulie şi se decisese să se ducă la fiecare. Dacă-şi mai petrece mult timp numărîndu-şi realizările, s-ar putea să se înece în noianul de împliniri. Telefonul sună din nou. De data asta îl lăsă să sune de şase ori înainte de a răspunde.

– Spider? Nu încăpea nici o îndoială în privința acelei voci uşor răguşite, lascive, cu accent sudic. El nu răspunse. Spider? repetă ea. Spider, ştiu că eşti tu, şi nu robotul telefonic, căci acesta spune întotdeauna ceva.

– Bună, Melanie. La revedere, Melanie.

– Nu închide! Te rog. Lasă-mă să-ți vorbesc doar un minut.

M-am gîndit foarte mult la tine, Spider, dar n-am avut curajul să te sun cînd erai acasă.

– De ce să te deranjezi?

– Oh, Dumnezeule, înţeleg de ce eşti atît de rece şi te aprob. Niciodată nu mi-am iertat faptul că ţi-am scris acea scrisoare...

– Grozav.

– Nu, te rog , lasă-mă să-ţi explic... a fost vorba despre un fel de teamă. N-am crezut deloc ceea ce ţi-am scris... nu era adevărat... dar mi-era foarte teamă să mă leg de tine... Oh, Spider, pur şi simplu m-am pierdut, cred că am fost îngrozitoare pentru că eram atît de speriată...

– Melanie, pur şi simplu nu-mi pasă. Nu s-a întîmplat nimic rău. La revedere!

– Aşteaptă ! Te rog, aşteaptă! Trebuie să te văd ! Spider, tu eşti singura persoană de aici care m-a iubit odată şi trebuie neapărat să vorbesc cu tine... am mare nevoie să te văd.

– Dar ce este cu acel Svengali al tău... Wells Cope... el nu te iubeşte? Spider se blestema pentru faptul că nu mai auzise în vocea ei un asemenea ton implorator. Întotdeauna fusese insensibilă, mereu distantă, mîngîindu-l cu o mînă în timp ce cu cealaltă îl respingea.

– Wells? El nu cunoaşte cuvîntul „dragoste", sînt atît de singură, Spider... te rog lasă-mă să te văd.

– Nu, Melanie. Este o idee nefericită, absurdă; nu avem ce să ne spunem unul altuia.

– Spider, Spider... Acum nu-şi mai reţinea plînsul. Pe Spider îl sensibiliza orice femeie, dar cel mai tare îl impresiona o fată nefericită. O iubise prea mult pe Melanie ca să-i întoarcă spatele acum, cînd avea nu ştiu ce necazuri, încerca el să se convingă, dar ştia foarte bine că nu o face dintr-un impuls umanitar, ci pur şi simplu pentru că nu-i putea rezista.

– O să mai stau acasă încă o oră, Melanie. Dacă vrei să vii pînă aici pentru cîteva momente, este în regulă, dar atît. Diseară trebuie să fiu pe plajă.

– Spune-mi doar cum să ajung acolo. Vin imediat. Oh, mulțumesc, Spider... Lacrimile încă îi mai curgeau pe obraji în timp ce scria adresa, dar în clipa în care puse jos receptorul, chipul ei radia de satisfacție.

– Mîine, spuse Vito pe deplin satisfăcut, ne întoarcem la muncă. Billy rîse de gluma lui. Ajunseseră la proprietatea ei de 12 acri din Holmby Hills cu o zi înainte și de atunci petrecuseră aproape tot timpul dormind pentru a recupera orele de somn pierdute. Nici măcar nu-și despachetaseră lucrurile și, acum cînd se gîndea mai bine, nici nu se căsătoriseră.

– Ar fi trebuit să încep în dimineața asta, continuă el, plimbîndu-se agitat în jurul marelui pat cu baldachin, mascat de perdelușe din mătase vernil, ce se afla în centrul dormitorului ei imens. Ai dracului scenariști, nu poți să dai niciodată de ei duminica. Știu sigur că pleacă cu iahturile lor nesuferite numai ca să nu fie nevoiți să răspundă la telefon – de fapt măgarii ăștia detestă apa.

Billy se dădu jos din pat și merse, goală, spre locul de la fereastră unde el medita privind afară, dar fără să vadă grădina în stil englezesc sau locurile sălbatice din jur, cu nesfîrșitele cărări de pădure, pline cu flori sălbatice, cărări ce duceau spre serele construite după modelul celor din epoca victoriană, de la Kiev. Ea îi înlănțui umerii cu brațele și își aținti privirea asupra ochilor lui adînci, scăldați într-o lumină aurie. Desculț, el era doar un pic mai înalt decît ea, dar ei îi plăcea să se considere gemeni. Își frecă nasul de nasul lui. Oare cum de respirau bărbații cu nasul mic? Ea îl privi cu gravitate, încercînd în zadar să-i deranjeze buclele dese.

– Tu vorbești serios. Nu era o întrebare.

– Pentru Dumnezeu, sînt deja în întîrziere. Am ajuns aproape de sfîrșitul lui mai. Trebuie să încep filmările nu mai tîrziu de luna iulie. Așadar, n-am decît luna iunie la dispoziție să găsesc un scenarist, un regizor, distribuția actoricească, operatorul potrivit...

– Şi dacă n-ai începe filmările decît prin septembrie sau octombrie. Care ar fi diferența?

– Care ar fi diferența? Vito era uluit, dar imediat îşi reaminti că nu toți oamenii ştiu ce implică turnarea unui film. Draga mea, frumoasa mea Billy, viitorul meu film reprezintă o poveste de dragoste. Trebuie să fie gata de Crăciun, nici o zi mai tîrziu. Ea încă mai părea nedumerită. Crăciunul, Billy, atunci termină puştii liceul, vin acasă de la şcoală, este perioada vacanței, cînd toată lumea merge la film. Cine vrea să vadă poveşti de dragoste? Puştii, scumpa mea... tinerii, cel mai larg public al cinematografului.

Billy părea lămurită.

– Bineînțeles. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ei bine, normal, Crăciunul. Vito... şi cu nunta noastră cum rămîne? M-am gîndit s-o facem vineri, dar dacă eşti atît de ocupat...

– Spune-mi doar unde şi cînd. Nu-ți face griji... îmi voi aranja treburile astfel încît să am timp suficient să ajung acolo, dar te rog încearcă s-o fixezi după ora 18,30, în regulă, draga mea?

În săptămînile şi lunile următoare, Billy, care deja primise prima lecție despre industria filmului, avea să mai învețe încă multe lucruri despre producerea unui film, mult mai multe decît şi-ar fi dorit.

Romanul francez, „Oglinzile Primăverii", pe care voia să-l ecranizeze Vito, îşi schimbase numele în „Oglinzile". Cu bugetul de două milioane de dolari, „Oglinzile" constituia un film „mic".

Asemenea filme se situează în zona-obscură dintre „marile" producții cu cheltuielile de peste opt milioane de dolari, în care sînt distribuite staruri ca o asigurare împotriva eşecului – metoda nu reuşeşte întotdeauna, dar oricum, filmul place publicului – şi filmele „cu un buget redus", sub un milion de dolari, destinate publicului ce merge la un cinematograf în aer liber sau undeva în apropiere de casă, plătind să vadă un film cu

spectaculoase urmăriri de maşini sau cu vampiri.

Consecvent cu sine, Vito s-a lăsat acaparat de un proiect ce era în dezacord cu opinia generală, cu maniera obişnuită a celorlalţi de a face filme. Un buget de numai două milioane de dolari nu permitea să coopteze staruri în distribuţie. Totuşi, frumuseţea romanului şi dorinţa lui puternică de a-l ecraniza, îi impuneau să lucreze cu un scenarist, un regizor şi un operator bun. Cînd spunea „bun", Vito Orsini folosea termenul în acelaşi sens ca Harry Winston cînd descria un diamant. Însemna „ireproşabil".

În timpul zborului de la Paris îşi alcătuise o scurtă listă cu oamenii pe care îi voia: Fifi Hill ca regizor, Sid Amos ca scenarist, Per Svenberg – cameraman. În mod normal, Hill pretindea 400 de mii de dolari pentru un film. Amos n-ar fi cerut mai puţin de 250 de mii de dolari; Svenberg cîştiga 5000 de dolari pe săptămînă, şi Vito avea nevoie de el timp de şapte săptămîni. Pentru toţi trei i-ar fi trebuit 685 de mii de dolari. Vito intenţiona să le ofere cel mult 300 de mii de dolari, plus un procentaj din eventualul profit obţinut cu acel film. Era timpul să pună şi el condiţii, să îndrăznească mai mult.

Sid Amos, scenaristul, şi scriitorul ideal pentru a adapta o poveste de dragoste, a fost primul abordat de Vito.

– Ei bine, Vito, desigur că mi-ar plăcea să te ajut. M-ai ajutat şi tu cînd eram la ananghie. Dar sînt ocupat, omule. Nenorocitul meu de agent mi-a găsit de lucru pentru următorii trei ani.

– Sid, am în mîna cartea. Îi am pe Fifi şi pe Svenberg. Aş vrea să-i spui agentului tău că accepţi această slujbă pentru binele tău. Nu-ţi vei ierta niciodată dacă scenariul filmului „Oglinzile" va fi semnat de altcineva. Chiar tu ai spus că acest roman este o minunăţie. Normal că vei fi plătit cu bani gheaţă, direct la acea Companie Panamaniană a ta. Cîştigi 75 de mii de dolari şi poţi spune agentului tău şi fiscului că ai făcut-o pentru bani şi pentru un vechi prieten.

– 75 de mii de dolari! Glumeşti. Nu e frumos, Vito.

– Şi 5% din partea mea.

– Şapte şi jumătate... şi n-o fac decît ca să le joc o festă celor de la fisc... şi să văd ce faţă o să facă agentul meu cînd o să audă.

Cu unul rezolvase – mai rămîneau doi.

Cu opt ani în urmă, pe cînd era necunoscut şi fără experienţă, Fifi Hill fusese angajat prima oară de Vito pe postul de regizor. Tot atunci înregistrase cel dintîi succes, urmat apoi de multe altele. Dar Vito nu se baza deloc pe recunoştinţă, acesta fiind un cuvînt la fel de demodat la Hollywood ca şi virginitatea. Ştia că Hill îşi dorise întotdeauna să facă un film cu Per Svenberg. Vito încă nici nu vorbise cu marele cameraman, dar îi promisese lui Fifi că-l va coopta.

– Dacă nu-l conving să vină, Fifi, înţelegerea noastră cade.

– Ai spus 125 de mii, dar n-am reţinut procentul, Vito?

– Zece.

– 12 şi jumătate... şi Svenberg.

Pe bună dreptate, cameramanii poartă pică industriei filmului. Mai ales Svenberg. El era faimos numai în interiorul cercului său; deşi criticii se întreceau să-l elogieze, asemuindu-l cu Vermeer, Leonardo, Rembrandt, nici un cinefil, cu excepţia unor sofisticaţi amatori de filme, nu auziseră de numele lui. Vito ştia că Svenberg ar face aproape orice ca să devină faimos. Îi promise enormului suedez că specificarea „Operator principal – Per Svenberg" va apărea în relief pe fiecare reclamă din ziare şi reviste, precum şi în emisiunile de publicitate consacrate filmului „Oglinzile" – dacă va accepta să lucreze pentru 2000 de dolari pe săptămînă. Studioul îi va opune rezistenţă îndîrjită lui Vito în legătură cu această asigurare, pe care nu avea dreptul să o dea. Dar nimic nu se obţinea uşor.

La sfîrşitul unei luni de negocieri, Vito aprecie că principalele probleme ale producţiei sale fuseseră în sfîrşit rezolvate. De asemenea, stabilise cu studioul propriul onorariu de producător. Deşi în mod normal ar fi primit, datorită renumelui său, 250 de mii de dolari, el se mulţumi cu 150 de mii de dolari,

din cauza bugetului foarte mic al filmului. Pe una din agendele ce erau acum împrăştiate prin casa lui Billy ca hîrtiuţele indicatoare dintr-un cros nebunesc, Vito îşi însemnase cifrele aproximative pentru restul cheltuielilor filmului – salariile actorilor şi echipei de filmare; serviciul de secretariat ce includea fiecare telefon primit şi copie trasă la xerox; valoarea chiriei; transportul pînă la locul respectiv; cazarea pentru fiecare; decorurile; garderoba, machiajul. La acestea se adăugau cheltuielile de întreţinere a studioului, ce reprezentau 25% din întreg bugetul. În plus, exista o dobîndă considerabilă la suma totală şi, desigur, cei 10% din buget în caz că ceva nu mergea bine. Deşi mai puţin de 400 de mii de dolari erau atribuiţi scenaristului, regizorului, producătorului şi cameramanului, avea acum un buget de două milioane de dolari, din care dăduse sau luase 200 de mii. Dar în cinematografie, în majoritatea cazurilor dai, niciodată nu iei.

Vito decise că era o sumă cu care se putea descurca dacă totul... absolut totul... mergea strună.

Întrebarea cu ce să se îmbrace la această întîlnire cu Spider o frămînta mai tare pe Melanie decît atunci cînd se afla în faţa camerei de luat vederi; se simţea surescitată la gîndul acestei confruntări, pe care o aşteptase săptămîni de-a rîndul. Se îndreptă spre dulapurile din camera de oaspeţi a lui Wells Cope, cuprinsă de o panică încîntătoare, luînd în considerare şi renunţînd la mai multe toalete în acelaşi timp, de la blugii comozi pînă la o rochie scurtă, simplă, dar deosebit de seducătoare, Jean Muir, în cea mai delicată nuanţă de roz. În cîteva minute a găsit rochia care se potrivea cel mai bine intenţiei ei. Era cea mai inocentă rochie, de un bleu pal din batist, cu un decolteu rotund şi mîneci bufante, legată în talie cu o eşarfă bleu. Nu-i mai trebuia decît o bonetă de soare pentru completarea imaginii de ansamblu, dar Melanie preferă să-şi prindă o fundă bleu în părul său brun-deschis. Nu se machie aproape deloc, şi încălţă o pereche de sandale cu tocul

jos. Astfel completă iluzia pe care voia s-o creeze: o fată simplă, copilăroasă, aproape provincială şi, mai presus de toate, vulnerabilă.

Pe cînd conducea maşina, în drum spre casa lui Spider, îi tremurau mîinile pe volan. În sfîrşit, avea să se întîmple ceva.

Nemulţumirea Melaniei Adams apăruse imediat după primul ei film. În timpul filmărilor fusese într-o permanentă stare de graţie. Numai faptul că se scula în fiecare dimineaţă cu gîndul că-şi va petrece toată ziua în faţa camerelor de luat vederi i se părea o binecuvîntare. Atribuise această stare de încîntare convingerii că fusese născută să devină actriţă, că, în sfîrşit, îşi găsise meseria potrivită, că ciudata, inexplicabila nelinişte pe care o simţise pînă atunci fusese legată pur şi simplu de căutarea unei cariere potrivite. Cînd filmările s-au încheiat, în timpul tradiţionalei petreceri, Melanie încă-şi mai juca rolul vorbind în stilul inocent şi ezitant al fetei pe care o interpretase în film, în timp ce în jurul ei, toţi actorii şi membrii echipei de filmare îşi reluaseră felul obişnuit de a fi. A doua zi, se trezise complet debusolată. Nu mai avea la ce studio să se ducă, în jurul ei nu mai roiau cei de la machiaj şi de la garderobă, regizorul dispăruse şi, o dată cu el şi aparatul de filmat menit să-i imortalizeze existenţa. Wells Cope o linişti, spunîndu-i că este o reacţie absolut normală după un efort creativ susţinut. O asigurase că toţi actorii trec prin aşa ceva, dar starea aceasta nu durează prea mult; pînă la următorul film va intra în ritmul normal de viaţă.

– Cînd voi începe filmările la... următorul meu film?

– Melanie, Melanie, fii rezonabilă. Mai am mult de lucrat la acest film înainte de a-i da drumul pe piaţă. Şi chiar dacă-l voi termina, am de gînd să-l lansez la momentul potrivit, cînd se vor elibera cele mai bune teatre. Doar ştii că nu conduc o industrie de film Melanie Adams. Principalul nostru scop este să te facem vedetă... şi mai ai mult pînă acolo. Voi face totul cu multă precauţie. Nu intenţionez să bombardez cinematografele cu imaginea ta. Nu, nici vorbă de un nou film pînă cînd nu găsesc

ceva perfect. Sînt mereu în căutare, citesc şpalturi şi scenarii în fiecare zi, dar deocamdată n-am găsit nimic potrivit. De ce eşti atît de nerăbdătoare? Ar trebui să foloseşti timpul dintre filmări ca să te distrezi... ia masa cu prietenii, joacă tenis, du-te la cumpărături. Doar studiezi cu David Walker... asta ar trebui să te ţină suficient de ocupată, draga mea. În clipa următoare, el se întoarse spre mormanul de scenarii de lîngă scaun.

Deşi Wells Cope primea oaspeţi foarte des, şi oricare dintre femeile din cercul lui de prieteni, cu grijă ales, ar fi fost încîntată să ia masa cu Melanie, ea nu le suna niciodată. Discuţiile între femei n-o interesaseră, nici măcar în anii de liceu. Nu manifesta nici un fel de preocupare pentru intimitatea feminină, nici măcar una superficială. Viaţa ei se reducea la orele de actorie cu profesorul ei, care nu-i mai putea acorda decît două ore pe zi, la lecţiile de dans modern şi la aşteptare. Ea se liniştea spunîndu-şi că totul se va schimba o dată cu lansarea filmului, dar nu era prea sigură ce anume înţelege prin „totul".

La începutul primăverii din anul 1977, cînd a apărut filmul lui Melanie, toţi criticii s-au îndrăgostit de ea. Nici o necunoscută nu mai avusese un asemenea succes de multă vreme. Cinci dintre cei mai importanţi critici din Statele Unite n-au fost deloc surprinşi să afle că patru dintre cei mai detestabili colegi ai lor le împărtăşeau părerea potrivit căreia Melanie Adams este „Noua Garbo". Ea citi recenziile pline de elogii. Wells Cope a dat o petrecere magnifică. Dar nimic nu s-a schimbat. Primea o mulţime de felicitări de la persoane pe care le cunoscuse în trecut. Cu toate acestea, avea senzaţia că nu se schimbase nimic.

– Dar la ce te aşteptai? o întrebă Wells exasperat. N-a fost o încoronare, ci primul tău pas într-o nouă carieră. Este normal ce ţi se întîmplă. Aşa a fost mereu. Dacă vrei să simţi că viaţa ta s-a schimbat, du-te înapoi la New York şi fă-le o vizită fetelor de la Eileen Ford sau, şi mai bine, du-te acasă la părinţii tăi – te vor trata ca pe o celebritate în Louisville, nu-i aşa? Tot ce vei obţine vor fi nişte cereri de interviu... şi poate că cineva te va

recunoaşte pe stradă sau într-un magazin, dar altfel... eşti doar noua fată din oraş, Melanie. Ce-ţi imaginezi că fac actriţele între filme? Cele mai bune? Dacă sînt măritate, se ocupă eventual de casă sau de copii, în rest, aşteaptă. Dacă lucrează la televiziune, participă la jocuri televizate şi, de asemenea, aşteaptă.

– Aş putea să mă apuc oricînd de croşetat, mormăi Melanie cu lacrimi de mînie şi decepţie în ochi.

– Bună idee! Eşti pe drumul cel bun, spuse Wells absent, întorcîndu-se la scenariile sale.

Melanie îşi vizionă filmul de nenumărate ori în camera de proiecţie a lui Wells. Acum, cînd nu se mai afla în faţa aparatului de filmat, femeia de pe ecran i se părea o actriţă străină. Nu se putea identifiica cu acea figură de pe ecran. Se trezi stînd în camera de proiecţie, doar ea, Melanie, care era... ce? Începu să-şi cerceteze din nou ochii în oglindă. Din ce în ce mai des visa cu ochii deschişi că este cu totul altă persoană. Şi-ar fi dorit să arate ca Glenda Jackson. Melanie era sigură că s-ar fi regăsit pe sine în ipostaza de persoană complexă, puternică, arogantă şi autoritară, numai dacă ea, cea de azi, ar fi fost cîndva o persoană urîtă şi dizgraţioasă. Dacă ar fi arătat ca Glenda Jackson ar fi ştiut cu siguranţă cine este.

Dezamăgirea provocată de primul ei film, care nu reuşise să-i umple golul din interior, întrebările fără răspuns care o chinuiseră toată viaţa îi reactivară Melaniei dorinţa de a-şi încerca puterile asupra celor din jur. Tentativa de a-l manipula pe Wells era sortită eşecului. Indiferent ce ar fi făcut sau spus ea, el continua să fie la fel de răbdător. Acesta constituia felul lui de a o iubi, dar viaţa lor sexuală, la fel de elegantă ca o sarabandă, care la început fusese liniştită, ca şi lipsa lui de interes în privinţa persoanei ei, o făceau să simtă că devenise aproape inexistentă pentru el.

Atunci începuse ea să-i telefoneze lui Spider. I se părea că pasiunea lui înfocată, insistentă şi atît de acaparatoare ar fi putut oferi un răspuns la întrebările ei. Spider n-o părăsise

niciodată, încercase mereu să descopere cine era cu adevărat. Poate ca de data asta îi va putea spune.

Ea bătu timid de două ori la uşa lui Spider, înainte ca el să-i deschidă. Melanie stătea în uşă, ca o întruchipare a inocenţei, aşteptînd şi cu privirea plecată să fie invitată înăuntru.

– Oh, termină cu prostiile, Melanie, o repezi Spider. Nu te mai purta de parcă aş avea de gînd să-ţi trîntesc uşa în nas. Intră odată – avem timp să bem repede ceva.

– Spider, Spider, pari atît de schimbat, spuse ea. El îi uitase tonul dureros de dulce. Se gîndi că numai femeile urîte ar fi trebuit înzestrate cu o asemenea voce. Îi oferi o vodcă cu apă, amintindu-şi automat ce prefera să bea şi se îndreptă spre colţul cel mai îndepărtat al canapelei lui lungi din sufragerie. Înconjurat toată ziua de tot felul de obiecte, Spider alesese să locuiască într-un spaţiu cît mai aerisit. Trase un scaun şi-l aşeză cît mai departe posibil de Melanie. Ea se mişcase spre el destul de mult, pe canapea. Fiindcă nu mai avea loc să-şi mute din nou scaunul, Spider rămase pe loc. Aştepta în tăcere.

– Mulţumesc că ai acceptat să vin la tine, spuse ea agale. Trebuia să te văd, Spider... poate tu-mi poţi explica anumite lucruri.

– Să-ţi explic!

– Sînt aşa de confuză... şi tu obişnuiai să-mi pui tot felul de întrebări în legătură cu mine... poate o să-ţi dai seama despre ce este vorba.

– Doamnă, ai nimerit greşit. Du-te spre defileul din Bedford Drive şi vei găsi o mulţime de oameni buni care s-au pregătit ani de zile pentru ocazia de a te ajuta să-ţi dai seama ce dracu' e-n neregulă cu tine, dar eu nu sînt un psihiatru şi nici n-am de gînd să mă apuc de aşa ceva. Dacă ai nevoie de sfaturi în legătură cu garderoba ta, voi fi bucuros să te ajut, în rest, eşti liberă să faci ce vrei.

– Spider, tu nu erai niciodată răutăcios.

– Dar tu?

– Ştiu. Ea îl privea în tăcere, cu gravitate, cu ochii lipsiți de orice expresie, fără nici o intenție de a-l îndupleca. Tăcerea se prelungi. Ea refuza, în tăcere, să-şi exprime sentimentele prin cuvinte. Ştia că nu era nevoie să facă aşa ceva.

– Oh, la dracu'! Care este problema? Wells Cope? Cariera ta?

– Nu... nu... nu chiar. El se poartă cît se poate de bine cu mine şi încearcă din răsputeri să-mi găsească un nou rol... nu mă pot plînge în această privință. Numai că nimic nu a ieşit aşa cum mă aşteptam eu. Spider, nu sînt fericită. Ea rosti ultimele cuvinte cu o asemenea uimire, de parcă atunci ar fi descoperit adevărul acestor vorbe.

– Şi te aştepți ca eu să-ți spun de ce nu eşti fericită, spuse Spider sec, în încheierea frazei începute de ea.

– Da.

– De ce eu?

– Am fost fericiți odată... am crezut că-ți vei aduce aminte de ce. Ea era pur şi simplu tristă, gînditoare, dezgolită de orice mister, ca şi cînd ar fi abandonat ideea de luptă.

– Eu ştiu de ce am fost fericit atunci, dar în ceea ce te priveşte pe tine, Melanie, n-am fost niciodată sigur. Vocea lui Spider era dură. Nu avea nevoie de o victorie acum.

– Oh, da... am fost. Şi apoi am fost din nou fericită cînd am venit aici şi cît timp am lucrat... după aceea n-am mai fost deloc fericită.

– Şi acum crezi că te poți întoarce la mine ca să fii din nou fericită, nu-i aşa, Melanie? Ea dădu din cap timidă. Dar tu nu-ți dai seama că nu merge?

– Dar se poate! Sînt sigură de asta. Oh, nu sînt o proastă; am auzit tot soiul de prostii despre imposibilitatea de a te întoarce acasă, dar eu nu cred că este valabil pentru oricine... noi sîntem diferiți. M-am schimbat, Spider, m-am maturizat, cred; nu mai sînt aceeaşi persoană... tu eşti singurul om de care m-am simțit legată. Te rog, te rog!

– Melanie, o să întîrzii la petrecere. Ea se ridică de pe

canapea şi se apropie de el. Spider rămase pe scaun. Îngenunche pe podea lîngă el, îi înconjură picioarele cu braţele şi-şi puse capul pe genunchii lui, ca un copil necăjit.

– Lasă-mă doar să stau aşa un minut..., apoi voi pleca, şopti ea cu căldură în glas. Oh, ce bine e să fiu din nou lîngă tine, să te ating, să te simt... aproape că nu mai am nevoie de altceva. Îşi înălţă capul şi îl privi direct în ochi. Te rog!

– Iisuse! Spider o ridică şi o duse în dormitor. Pe cînd el o dezbrăca, ea îl acoperea de sărutări, de parcă s-ar fi temut ca el să nu se răzgîndească. Cînd îi simţi mîinile pe trupul ei gol şi buzele sărutînd-o în locurile cele mai plăcute, ea gemu tare, plină de încîntare; cînd gura lui caldă ajunse între coapse, ea şopti printre dinţi: „Oh, ce bine, este foarte bine", iar cînd o pătrunse, oftă mulţumită, trupul ei mişcîndu-se în acelaşi ritm cu al lui. Cînd totul s-a terminat, au rămas întinşi unul lîngă altul, extenuaţi timp de un minut, după care Spider se retrase brusc la marginea patului, contemplînd-o pe Melanie. Încet, se întoarse spre el şi-l privi zîmbitoare, fără să-şi ascundă satisfacţia.

– Ah, a fost atît de bine... Dumnezeule, m-am simţit extraordinar. Îşi îndoi degetele de la picioare şi-şi întinse braţele deasupra capului, oftînd uşurată. Spider era sigur că de data asta nu se prefăcea. Cunoştea mult prea bine expresia unei femei satisfăcute în urma actului sexual, pentru ca să se înşele în privinţa ei. Zîmbi triumfător şi se întinse spre el să-l mîngîie pe piept. Ştiam eu... eram sigură... vezi, n-am avut dreptate? Ne putem iubi din nou.

– Te simţi fericită acum?

– Teribil de fericită, dragul meu Spider.

– Eu nu.

– Poftim!?

– Mă simt la fel de mulţumit ca după un bun masaj. Sînt mulţumit din punct de vedere sexual, dar... în adîncul sufletului, nu. A fost ca un cîntec fără muzică, Melanie. O strînse de mîini cînd văzu expresia de teamă întipărită pe chipul ei. Îmi pare rău, scumpo, dar mă simt doar trist şi gol pe dinăuntru.

– Dar cum poți să te simți așa cînd m-ai făcut așa de fericită? Vocea ei era sincer tînguitoare, cum n-o mai auzise niciodată, de cînd o întîlnise.

– Nu mai pot să mă rezum doar la atît. Melanie, tu nu mă iubeşti, tu vrei numai ca eu să te iubesc.

– Nu, Spider, îți jur... te iubesc... sincer!

– Dacă ar fi așa, nu m-aș simți atît de trist şi singur. Îmi ascult sentimentele. Ție îți place felul în care eu te fac să te simți bine, îți place cum ai intrat aici şi ai reuşit să mă seduci, te încîntă atenția, mîngîierile, întrebările şi discuțiile despre Melanie şi despre problemele ei. Dar să mă iubeşti? De ce nici măcar nu te-ai întrebat cum mi-a fost mie. Ție îți place ceea ce poți să primeşti, nu ceea ce trebuie să dăruieşti. Uite ce este, poate că vrei cu adevărat să mă iubeşti, dar n-ai să reuşeşti niciodată.

– Cum să te conving... ce pot spune... cum să te fac să mă crezi...

– Nu ai cum. Nu fi tristă, draga mea, pur şi simplu nu se poate.

Ea îl privi şi-şi dădu seama că o cunoştea mai bine decît ea însăşi. Simțea nevoia să afle acele lucruri.

– Spider...

– Renunță, Melanie. N-o să meargă. Tonul lui era implacabil. Chiar şi Melanie recunoştea cînd se vedea învinsă, cu toate că i se întîmpla pentru prima oară în viață. Lumina din ochi i se stinse brusc, la fel ca reflectoarele de pe platou cînd se schimbă decorul.

– Dar, dar... oh, Spider, ce-o să mă fac acum, insistă ea.

El o mîngîie pe ureche pînă la bărbie, cu un gest atît de impersonal, încît ea se simți pălmuită.

– Du-te acasă, Melanie, cu siguranță că se va ivi ceva pentru cea mai frumoasă fată din lume.

– Slabă consolare!

– Nu te da bătută, scumpo, nu te da bătută!

Petrecerea lui Lace era în toi la sosirea lui Josh şi a Valentinei. Ea întîrziase intenţionat din dorinţa de a nu atrage atenţia celorlalţi. Pierduţi în mulţimea de oameni, se plimbau de-a lungul pajiştilor verzi, bucurîndu-se pentru prima oară de ocazia de a fi împreună în public. Dar era cam greu să treacă neobservaţi. Valentine, cu aerul ei de tînără vrăjitoare străbătîndu-şi domeniul, cu un pas uşor, de dans şi cu rochia deosebit de romantică, arăta de parcă urma să fie numită Titania, Regina Zînelor, şi nu-i mai lipsea decît bagheta fermecată pentru ca imaginea să fie completă. Josh, care era obişnuit s-o vadă pe Valentine numai între patru pereţi, gătindu-i cina, bînd împreună vin şi făcînd dragoste, cu greu o recunoştea pe această Valentine care îşi croia drum prin mulţimea de oameni celebri cu o nonşalanţă perfectă, de parcă toată viaţa ar fi trăit în mijlocul lor.

Un bărbat scund se desprinse din mulţime şi se îndreptă rapid spre ei, luînd-o în braţe pe Valentine, fără să-l bage în seamă pe Josh.

– Jimbo! rîse ea încîntată.

– Ar trebui să te bat, femeie vicleană şi ademenitoare. Căţea ce eşti!

Ea rîse mai tare, trecîndu-şi degetele prin părul străinului, în timp ce Josh îi privea nevenindu-i să creadă că cineva îi poate vorbi în felul acesta Valentinei.

– Toţi ţi-am simţit al dracului lipsa, mai ales Prince, nu, mai ales eu... Cum ai îndrăznit să pleci pur şi simplu şi să devii bogată şi faimoasă? Nu te voi ierta niciodată. Unde ţi-e recunoştinţa, ticăloaso? Ai trimis vreodată măcar o felicitare de Crăciun?

– Jimbo, nu te-am uitat niciodată, dar am fost foarte ocupată... Oh, de parcă n-ai şti! Faceţi cunoştinţă. Josh, el este Jimbo Lombardi, fostul meu partener, unul foarte neastîmpărat. Cei doi bărbaţi îşi strînseră mîinile stingheriţi. Valentine încă se mai sprijinea de braţul lui Jimbo. Spune-mi ce-ai mai făcut în ultima vreme, creatură rea? Pe cine ai mai corupt?

152.025

– De fapt...

– Spune-mi!

– Ei bine... se spune că există mari case de modă pe Coastă, dar de data asta eu cred că New York-ul este pe primul loc, iar eu sînt în topul modei new-yorkeze.

– Nu mai fi atît de misterios, îl tachină ea.

– Frumuseți proaspăt căsătorite. Jimbo își înalță capul plin de mîndrie. Foarte recent căsătorite.

– Jimbo... foarte urît din partea ta, spuse Valentine surîzînd. Ce faci, le pîndeşti la ieşirea din biserică şi după aceea le ademeneşti?

– Bineînțeles că nu, Valentine, ce gîndire rudimentară poți să ai. Aştept pînă la prima aniversare, draga mea, asta este tot ce poate face un om şi apoi... ei bine, tot ce-ți pot spune este că ai fi surprinsă văzînd cît de uşor merge.

– Oh, nu, nu aş fi. Şi cu bieții miri ce se întîmplă?

– De obicei sînt atît de emoționați să fie primiți la petrecerile lui Prince, încît nu le mai pasă de nimic. Oh, găsesc destule moduri de a se distra, îndrăznesc să spun. Tu ai ratat ocazia.

– Şi ce spune Prince despre extinderea ta?

– Dumnezeule, draga mea, Prince şi cu mine sîntem ca şi căsătoriți! Doar ştii acest lucru... sînt al lui pe viață... detaliile nu-l deranjează. Prince nu este de părere că trebuie să ții din scurt pe cineva.

– Dar pe mine cu siguranță că m-a ținut, spuse Valentine în treacăt, dar păstrîndu-şi resentimentele.

– Dar, dragă Valentine, era vorba de afaceri! Ascultă, e pe aici pe undeva şi va fi distrus dacă nu stă de vorbă cu tine. O să-i spun că eşti aici şi te va găsi el mai tîrziu. Se îndepărtă, sărutînd-o din nou pe Valentine şi făcîndu-i semn cu mîna lui Josh.

– Ce-a fost asta? întrebă Josh perplex.

– Un vechi amic. Un prieten minunat. Trebuie doar să-l cunoşti mai bine, dragule.

– Nu prea sînt de aceeaşi părere.

– Ei, hai nu fi atît de rigid, nu toţi oamenii sînt avocaţi. Valentine era încîntată că-l revăzuse pe Jimbo; întotdeauna o amuzase modul lui seducător de a se purta şi îi plăcuse cum o susţinuse în cercul lui Prince. De fapt, Jimbo a fost un brav soldat, a obţinut o grămadă de medalii în Coreea. Şi, la vremea aceea vreau să spun că era normal. Mi-a spus cea mai caraghioasă poveste pe care am auzit-o vreodată despre felul cum a fost sedus pe un pat de spital cînd era în convalescenţă, absolut fără nici o putinţă de apărare, de către un sanitar, cred, sau poate un doctor. De atunci, a apucat-o el pe calea asta.

– Sînt convins, spuse Josh încercînd să-şi alunge indispoziţia.

O jumătate de oră mai tîrziu, pe cînd aşteptau la bar să li se prepare băuturile, într-unul din pavilioanele de pe proprietatea lui Lace, Josh pufni pe nas la vederea unui bărbat impresionant de arătos care o văzuse pe Valentine şi în mod evident o recunoscuse. Aproape că se întorsese pe jumătate, de parcă ar fi vrut să o evite, cînd ea îl abordă insistent:

– Ce mai faci, Alan?

El se întoarse şi înaintă cu un zîmbet forţat.

– Josh, el este Alan Wilton, primul meu şef, pe Seventh Avenue. Alan, acesta este Josh, un prieten de-al meu din California.

– Da, spuse Wilton nervos, am citit despre tine, Valentine. Este un succes răsunător. Sînt absolut încîntat de tine şi nu am fost deloc surprins. Dintotdeauna ai fost o creatoare de modă înzestrată cu mult talent; era numai o chestiune de timp să te afirmi.

– Spune-mi, Alan, continuă Valentine, ce mai face prietenul tău drag Sergio? Mai este cu tine, mai exact îţi împlineşte dorinţele, mai primeşte ordine... sau acum el este cel care le dă, Alan? Nu l-ai adus şi pe el în seara asta? Nu? Nu a fost invitat? Ce păcat, un asemenea băiat atît de frumos... de fapt chiar irezistibil, nu-i aşa, Alan?

Josh îl privea nedumerit pe acel bărbat necunoscut care se înroşise vizibil, în ciuda tenului său măsliniu.

– Valentine... spuse Alan rugător.

– Ei bine, Alan, Sergio mai este cu tine sau nu? Josh n-o auzise niciodată vorbind cu atîta duritate.

– Da, încă mai lucrează pentru mine.

– Ce lucru minunat este credinţa, nu-i aşa? Şi loialitatea şi onestitatea... vai, Alan, ce om norocos eşti. De fapt, ştiam răspunsul... am văzut noua ta colecţie şi Sergio încă mai foloseşte vechile mele desene. N-ar fi timpul să mai schimbaţi ceva, Alan, ori el a devenit atît de... indispensabil? Poate că ţi-ai dat seama că fără el nu poţi rezista, nu? Ce puţine lucruri îl despart pe stăpîn de servitorul lui... sau poate că ar trebui să spun sclavul lui? Adesea am reflectat asupra acestei probleme. Tu nu, Alan? Valentine îi întoarse spatele, îl luă pe Josh de braţ şi se îndepărtă, tremurînd de o emoţie necunoscută şi greu de înţeles pentru Josh.

– Pentru Dumnezeu, despre ce a fost vorba?

– Un nenorocit de poponar!

– Nu înţeleg... pe Jimbo îl iubeşti, pe acest tip îl urăşti... este o nebunie.

– Nu-mi cere să-ţi explic, Josh. Este prea complicat. Valentine respiră adînc şi-şi scuturâ buclele bogate de parcă în felul acesta ar fi trecut peste acel incident. Hai să mergem, am văzut nişte oameni pe care aş vrea să ţi-i prezint... uite-l pe Prince şi gaşca lui... observă-i pe aceşti oameni plini de viaţă, dragul meu; în Beverly Hills ai să întîlneşti doar nişte palide imitaţii, dar nimic asemănător cu ce vezi aici. Ea se îndreptă spre un grup de persoane izbitor de mondene, care o întîmpinară cu genul de aclamaţii rezervate unui candidat la preşedinţie sau cîştigătorilor premiului Oscar. Pe cînd Josh se apropia fără chef, la chemarea insistentă a Valentinei, el auzi un bărbat cu o statură seniorială şi elegant îmbrăcat spunîndu-i Valentinei, în timp ce îi ţinea ambele mîini într-ale sale: „vezi, Valentine, draga mea, îmi datorezi totul... dacă nu te-aş fi concediat, ca un adevărat idiot,

încă ai mai fi lucrat pentru mine în loc să devii cea mai mare stea a modei."

– Oh, nu, Prince, nu încerca să-ți descoperi vreun merit, îi spuse Valentine sigură pe ea, aș fi găsit oricum o cale de a ajunge aici, chiar și fără lipsa ta de maniere. Și îl sărută iertătoare.

Prince îl privi cu interes pe Josh cînd Valentine le făcu cunoștință.

– Deci acesta este frumosul tău californian, pisicuța mea?

– Oh, Prince, nu te prosti. Domnul Hillman este avocatul meu. L-am adus cu mine ca să mă apere de vechii prieteni.

– Hillman, bineînțeles... Josh Hillman. Ce prostie din partea mea. Se întoarse spre Josh cu o privire speculativă în ochi. Soția dumneavoastră, Joanne, este una dintre clientele mele preferate... Joanne și cu mine ne cunoaștem de mult timp, domnule Hillman, dacă vă aduceți aminte de cîte ori mi-ați achitat facturile. O doamnă foarte drăguță și grațioasă. Vă rog s-o salutați din partea mea cînd vă întoarceți în Los Angeles.

– Nu voi uita, domnule... ăă... Prince, spuse Josh.

– Doar Prince, domnule Hillman, spuneți-mi doar Prince, spuse el chicotind în stilul lui Henric al VIII-lea.

Valentine se retrase cu Josh din cercul lui Prince și îl privi palidă și îngrijorată.

– Dumnezeule, nu m-am gîndit niciodată..., iar Prince îi va povesti totul, poți fi sigur de asta... îl cunosc mult prea bine ca să-mi fac iluzii. Poate dacă vorbesc cu el...

– Categoric nu, răspunse Josh. Nu vei face decît să agravezi lucrurile. Deocamdată nu știe sigur dacă e ceva între noi, dar dacă vorbești cu el, o să-și dea imediat seama de natura relației noastre. În fond, un avocat se poate afișa în public cu un client. Nu-ți mai face griji, draga mea, nu este ceva important.

Tremurînd, îl apucă de braț și-l conduse la adăpostul unor copaci.

– Oh, Josh, a fost o greșeală că ai venit aici. Sînt teribil de îngrijorată.

– Nu fi. Ți-am promis. Ești mult prea frumoasă ca să-ți faci griji. Vei strica toată petrecerea... în această seară ești o vrăjitoare irlandeză și nu trebuie să-ți ascunzi minunata rochie, aici, în umbră. Hai să dansăm. Nu? Ei bine, dacă nu vrei să dansăm, vom rămîne sub copaci și ne vom săruta. El o luă în brațe și o sărută pînă cînd o simți relaxată și dornică să-i răspundă la sărut, în ciuda incidentului cu Prince și a șocului suferit. Acum este mai bine, draga mea. Hai să dansăm. Și Josh se învîrti cu ea pe ringul de dans plin de femei frumoase, dar nici una nu se compara cu Valentine în acea noapte fermecată.

Spre zori, cînd s-au întors în sfîrșit la apartamentul lor de la hotel, Valentine adormi imediat. Josh Hillman stătea la fereastră și privea răsăritul soarelui, lucru pe care nu-l mai făcuse din facultate, după ce petrecea o noapte întreagă învățînd. Se gîndea la noua Valentine pe care o descoperise în acea seară, o Valentine care putea fi caustică, grațioasă, vicioasă, insinuantă și iubitoare, în decurs de numai o jumătate de oră, o Valentine care se descurca singură în orice situație, care știa să fie spirituală și încîntătoare cu niște oameni de care Josh auzise, dar cu care nu avusese niciodată de-a face, o Valentine care se simțea în elementul ei în mijlocul celei mai strălucite adunări posibile, o persoană pe care persoanele egale ei o tratau ca pe o eroină. Își dădu seama că în acea seară fusese dominat de un sentiment de teamă și indignare cînd o vedea pe Valentine cum îi scapă printre degete într-o lume și o postură nouă pentru el. Parcă asistase la un truc de magician și, cu cît o admira mai mult, cu atît mai tare îl deranja noua situație.

De la venirea Valentinei din prima ei călătorie în Anglia, Josh Hillman se gîndise adesea, în felul lui sobru, că în sfîrșit atinsese un echilibru perfect în viața lui. Avea totul: o poziție importantă de om al legii, la o firmă de avocați; un loc solid în structura comunității lui, o soție care se ocupa de jumătate din acțiunile caritabile din Los Angeles și în același timp reușea să fie o mamă bună și o gazdă perfectă; și, ca o încununare, pe

Valentine ce-i oferea iubirea romantică nemaicunoscută pînă atunci şi care era atît de independentă încît nu pretindea nimic de la el.

Acum, privind pe deasupra clădirilor înalte din New York, Josh Hillman îşi revizui atitudinea şi îşi puse o întrebare foarte neobişnuită pentru firea lui. De ce trebuise să se complice?

Ştiuse, chiar din ziua în care Valentine îl anunţase că se va duce la petrecerea lui Lace, că era imposibil să meargă acolo fără să nu se întîlnească cu cineva cunoscut. Într-un anumit grad şi la un anumit nivel, oamenii se cunosc în general unul pe altul, în orice loc din lume s-ar întîlni. Se aşteptase să fie descoperit de cineva. În acest sens se înţelegea că el însuşi a vrut să fie descoperit. Şi totuşi, nu era un om distrugător. Din contră, timp de 40 de ani dusese o viaţă constructivă, organizată cu grijă şi seriozitate, astfel încît să obţină toate avantajele dorite de un om de bun simţ ca el. Era unul dintre cei mai raţionali oameni.

Dezgustat, Josh Hillman ajunse la concluzia că nici un om nu poate duce o viaţă bazată în întregime pe raţiune şi în final să mai nutrească un puternic respect pentru sine. Se simţea profund tulburat. Ajungînd la această concluzie, deşi nu prea ştia cum s-o interpreteze, preferă să se refugieze în lumea viselor ca să scape de aceste gînduri chinuitoare. Era prea mult pentru un om ca el să descopere într-o singură noapte că de fapt n-a fost niciodată omul care crezuse că este.

Din nou, Valentine şi Josh au aranjat să zboare cu avioane diferite, astfel încît să nu fie văzuţi sosind împreună în Los Angeles. A doua zi de dimineaţă, după petrecere, Josh cedase biletul în schimbul unuia pentru avionul Valentinei, explicîndu-i că nu-l va întîmpina nimeni la aeroport întrucît telefonase acasă şi le spusese că nu ştie exact cînd va sosi.

Pentru doi oameni apropiaţi nu există o senzaţie mai plăcută decît aceea provocată de posibilitatea de a sta în avion unul lîngă altul la clasa I, bînd împreună şampanie, la mare

altitudine. Se simțeau desprinși de lumea de pe pămînt, suspendați în timp, și această stare de euforie făcea și mai strînsă relația dintre ei. Valentine stătea pe locul de la geam, reamintindu-și cele mai plăcute momente de la petrecerea lui Lace, cînd Josh îi întrerupse reveria.

– Draga mea, nu mai visa și fii atentă la ce-ți spun.

Valentine se întoarse spre el, dar mintea îi zbura la amănuntele petrecerii.

– Ascultă, îi spuse Josh luîndu-i mîna într-a lui. Vreau să ne căsătorim.

– Oh, nu! Valentine, nu mai puțin decît Josh, a fost uimită de propria violență și de promptitudinea răspunsului său. Acesta fusese la fel de spontan ca și cuvintele lui Josh. Nu poți vorbi serios; este imposibil!

– Nu este deloc imposibil. Mă gîndesc la acest lucru de luni de zile; numai că nu-mi dădeam seama. Abia azi-noapte am devenit conștient de toate astea.

– Nu, Josh, nu, este un lucru nebunesc. Te binedispune gîndul că nu există nici un telefon în acest avion. Ce nebunie!

– N-are nici o legătură cu asta. Doar știi foarte bine că nu sînt genul de om care să se lanseze într-o acțiune necugetată.

Ea îl privi furioasă, dar și surprinsă în același timp.

– Chiar și cel mai rațional om are momentele lui de nebunie, i-o trînti ea. Josh, știi că este imposibil ce vrei tu. Nici nu vreau să discutăm. Sînt absolut mulțumită de situația noastră actuală. Ne avem unul pe altul... de ce trebuie să-ți distrugi viața, pe a soției și copiilor tăi?

– Iisuse, ești mai convențională decît mine. „Să-mi ruinez viața"... crezi că un divorț îmi va ruina viața? Este un lucru foarte obișnuit, care se întîmplă unora dintre cei mai buni oameni. Singurul lucru care mi-ar distruge viața ar fi să nu te pot avea lîngă mine cîte zile voi mai avea de trăit.

– Cum de poți fi atît de egoist? Dar cu soția ta cum rămîne? Sînteți căsătoriți de 19 ani! Te iubește, trebuie să te iubească!

– Cred că dacă ar fi nevoită să aleagă între mine şi Centrul de muzică, sau poate nişte cedri, ar opta pentru ele şi ar renunţa la mine. Viaţa noastră împreună s-a încheiat cu mult timp în urmă, şi tu ştii foarte bine acest lucru. Dacă mi-aş fi iubit soţia nu m-aş fi îndrăgostit niciodată de tine aşa cum am făcut din prima clipă cînd ai intrat în biroul meu. Aş fi remarcat doar că eşti o fiinţă drăgălaşă şi apetisantă şi te-aş fi uitat imediat.

Valentine nu voia deloc să se lase convinsă.

– Şi copiii tăi? Ai trei copii. Chiar te poţi gîndi... numai ideea... să divorţezi cînd ai trei copii?

– Recunosc că asta este singura problemă care mă macină. Dar, Valentine, au crescut într-un mediu foarte sănătos, sînt copii buni, deja s-au format şi au trecut de vîrsta critică; nu-mi pot petrece restul vieţii fără tine doar din cauza unor adolescenţi. În şase ani îşi vor termina toţi facultatea şi vor porni pe un drum propriu în viaţă... dar ce spun eu, numai peste doi ani vor fi toţi la facultate şi vor veni acasă doar în vacanţe. Iar Joanne este încă destul de tînără şi atrăgătoare pentru a se recăsători. Valentine reflectă un pic la argumentaţia lui, furia diminuîndu-se cumva, dar era încă neînduplecată.

– Nu, este imposibil. Eu voi fi pusă într-o situaţie neplăcută şi falsă, mă vor urî toţi; oamenii... oamenii vor spune... oh, nici nu mă pot gîndi.

– Această situaţie nu va dura mai mult de opt zile, şi tu ştii lucrul ăsta la fel de bine ca şi mine. Locuim în Beverly Hills şi nu în vreun sat englezesc din epoca victoriană. Te laşi copleşită de nişte amănunte care n-au nici o importanţă în comparaţie cu ideea de a trăi împreună pentru tot restul vieţii noastre.

– Dar cu mine cum rămîne? Dacă vreau şi eu să am copii? Tu ai deja o familie, cu copii mari, adolescenţi. Nu-ţi dai seama? ţipă ea pe un ton plîngăreţ.

– Aş fi cel mai fericit om din lume. Chiar de mîine. În ceea ce mă priveşte, poţi avea cîţi copii vrei. Din întîmplare, îmi plac bebeluşii... numai că nu ţi-am spus niciodată acest lucru. Este viciul meu secret, spuse el zîmbind.

– Şi cu cariera mea cum rămîne? De-abia mi-am început-o. Aş fi nevoită să muncesc toată ziua, chiar şi sîmbetele. N-aş putea să conduc o gospodărie în felul în care o face soţia ta...

– Draga mea Valentine, vorbeşti prostii. Uite ce este, poţi avea cîţi copii vrei şi cariera ta şi cîţi servitori crezi tu că ţi-ar fi necesari să te ajute la conducerea casei, şi oricum nu vreau o locuinţă mare. Valentine, nu mă iubeşti îndeajuns? Oare despre asta este vorba?

Ea clătină energic din cap şi-şi ascunse ochii de privirea lui iscoditoare.

– Josh, tu eşti mult prea implicat în meseria ta de avocat; nu-ţi pot explica foarte bine ceea ce vreau să spun. Între noi era o dragoste minunată... şi acum totul trebuie să se schimbe, să ne reorganizăm vieţile, să adoptăm noi poziţii, să stricăm rostul celorlalţi numai pentru că tu vrei să ne căsătorim. Nu se poate chiar aşa...

Josh zîmbi uşurat şi îngăduitor. Atît de mult timp se gîndise la acest lucru, încît nu mai luase în considerare surpriza şi şocul pe care le va resimţi Valentine la auzul ştirii. În fond, ea aparţinea altei generaţii; fusese educată să nu ia în glumă căsătoria sau divorţul. De fapt, şi el era structurat la fel.

– Ascultă, draga mea, nu-mi poţi da un răspuns cît de cît precis?

Fără să cedeze, dar incapabilă să se menţină pe aceeaşi poziţie fermă, Valentine zise:

– Nu-ţi pot spune decît „poate". Şi asta este tot. Absolut tot. Te rog, Josh, te avertizez, nu te gîndi la mai mult. Şi nu face nici un plan în legătură cu mine şi nu vorbi cu nimeni, dar cu nimeni... altfel, voi spune nu, îţi promit. Nu vreau să iau o hotărîre pripită, nu înainte de a fi pregătită cum trebuie.

– Este mai greu să negociez cu tine decît cu Louis B. Mayer. Iar el a murit. Bine, vom porni de la acest „poate" şi rămîne de văzut dacă îţi pot schimba hotărîrea pe parcurs.

Mintea lui de avocat trecea deja în revistă diferite

stratageme de a obține divorțul de Joanne, în condiții cît mai bune, mai demne şi în avantajul ambelor părți. Josh Hillman era aproape sigur că acest „poate" exprimat de Valentine se va transforma pînă la urmă în „da".

Vito şi Fifi Hill s-au apucat să stabilească distribuția filmului „Oglinzile" încîntați să joace rolul atotputernicului, în condițiile în care bugetul alocat filmului nu le permitea să angajeze staruri. Neavînd de-a face cu vedete, ei îşi puteau impune categoric autoritatea asupra actorilor angajați – ca să nu mai vorbim de cei care nu intrau în categoria actorilor – alegînd, respingînd, răzgîndindu-se, făcînd diferite combinații, despărțindu-i, totul realizat cu o aroganță desăvîrşită, ce dispărea în întregime după ce luau decizia, căci din acel moment erau nevoiți să-şi susțină alegerea.

Cu mult înainte de 4 iulie, cele trei roluri importante din film fuseseră deja distribuite; era vorba de cei doi îndrăgostiți şi de prietena lor comună. Acest ultim rol, un rol de compoziție, a fost repartizat unei fete pe nume Dolly Moon. Cu doi ani înainte apăruse regulat într-unul din acele spectacole TV estivale, în care se spuneau multe glume răsuflate şi apăreau o sumedenie de personaje simpatice ce făceau tot felul de figuri comice, ceva în genul spectacolelor cu măscărici. Dolly Moon atrăsese atenția publicului, timp de mai multe săptămîni, datorită rîsului ei aparte – o combinație între un chicotit, un nechezat şi un chiot melodios; invariabil, ea accepta cu bună-credință umorul tîmpit din scenariile săptămînale. Era înzestrată cu acea frumusețe specială şi rară a unei actrițe de comedie înnăscute şi, oricine o vedea n-o mai uita niciodată: părea în acelaşi timp, stîngace, prostesc de încăpățînată, curajoasă şi optimistă; avea tot timpul o expresie de uimire zugrăvită pe chip; gura ei mult prea mare era oricînd gata să rîdă; iar fundul şi sînii exagerat de mari o făceau şi mai vulnerabilă în fața scenariştilor zeflemitori.

Acel gen de spectacol nu a mai fost reluat, dar mai tîrziu,

ea a făcut un film obscur, interpretînd rolul unei secretare prostuțe, prin care a atras atenția cineaștilor. Înainte de a culege roadele acestui succes prematur, ea s-a îndrăgostit de un cow-boy ce pleca în turnee și a dispărut împreună cu el, spre dezgustul agentului ei. Vito o văzuse în acel film și, fiind înzestrat cu o bună memorie vizuală, a depistat-o în Los Angeles. Între timp terminase aventura cu cow-boy-ul ei și acum rămăsese fără nici un angajament.

Cei doi îndrăgostiți aveau să fie interpretați de Sandra Simon și Hugh Kennedy. Sandra Simon era o tînără actriță de 19 ani, foarte grațioasă, de o frumusețe înduioșătoare și cu un aer de copil părăsit. La momentul acela ea juca într-un serial dramatic prezentat la televiziune, un serial extrem de popular, și agentul ei a întîmpinat mari dificultăți pînă să-i obțină suspendarea pe o perioadă de șapte săptămîni, ca să poată lucra pentru Vito, dar ea oricum intenționa să-și încerce norocul în cinematografie, așa că pînă la urmă lucrurile s-au aranjat după placul actriței.

Hugh Kennedy absolvise Școala de Artă Dramatică din Yale și interpretase tot felul de roluri neserioase în diferite piese de teatru, înainte de a obține primul lui rol într-un film de epocă. Vito, care încerca să vadă cît mai multe filme, uneori chiar și trei pe zi, observase că, în ciuda turbanului și a mustății false, Kennedy avea o înfățișare romantică ce dispăruse aproape complet de pe ecran, spre dezamăgirea cinefilelor.

Înainte de sfîrșitul lunii iunie, rolurile principale și aproape toate celelalte mai mici fuseseră distribuite. Sid Amos, lucrînd cu cea mai mare viteză, terminase deja trei sferturi din scenariu și era chiar mai bun decît se așteptase Vito, și promisese că i-l va pune la dispoziție într-o săptămînă. Din cauza ritmului frenetic de lucru din ultimele săptămîni, Vito era permanent surescitat. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era o sîmbătă liberă, dar după ce încercase, fără succes, să dea mai multe telefoane, se supuse inevitabilului și rămase în compania lui Billy pentru a petrece cîteva ore relaxante.

– Ştii ce am să fac? o întrebă el.

– O să suni la Tokyo?

– O să te scot în oraş. Meriţi. Ai fost o fetiţă cuminte, minunată şi frumoasă. Vom lua o cină romantică... cu paste!

– Vai de mine, spuse Billy. Dar îşi consumase toate rezervele de sarcasm în discuţiile cu Vito, care de cînd se căsătoriseră mîncase numai acasă, cu telefonul lîngă el. Cînd se întorseseră de la Cannes, îşi instalase trei linii telefonice separate, în dormitor, în baie, în sufragerie, în camera de zi, în bibliotecă, chiar şi la piscină. Toate aceste 21 de telefoane, fiecare cu cîte un fir lung, erau numai pentru uzul lui Vito, căci el nu avea încredere în operatoarele ce făceau legătura prin apăsare de buton şi prefera să-şi poarte conversaţiile particulare pe propriile linii de telefon. În rest, el nu făcuse nici o schimbare în locuinţa aerisită, construită din lemn, în stil englezesc, ce fusese în permanenţă locuită de o singură familie, încă de la începutul anului 1920. Suprafaţa de 12 acri pe care se întindea casa reprezenta ultima bucată a domeniului spaniol iniţial, ce aparţinuse de ranch-ul San José de Buenos Aires. Plătise pentru ea două milioane şi jumătate în 1975 şi mai cheltuise încă aproape un milion cu modificările interioare şi redecorarea celor 36 de camere, din care mai rămăseseră acum doar 20, superbe, pline de minunăţii şi foarte confortabile, camere pe care, după ce se hotărîse să se căsătorească cu Billy în pofida banilor ei, Vito le admira ori de cîte ori avea o clipă de răgaz, între telefoane şi întîlniri de afaceri.

– Hai să mergem la „Boutique", spuse el. Dacă încercăm acum poate mai reuşim să facem o rezervare. De ce nu-l suni pe Adolph să ne reţină o masă pentru ora 20.30?

– Dacă vrei să fie o seară romantică, spuse Billy cu dulceaţă în glas, de ce nu-l suni chiar tu pe Adolph?

„The Boutique" de „La Scala Restaurant" este proprietatea lui Jean Leon, care mai deţine şi mult mai costisitorul şi pretenţiosul „La Scala", amîndouă împărţind aceeaşi bucătărie,

dar „Boutique" atrage cele mai drăguțe fete și cei mai interesanți bărbați din Beverly Hills. „La Scala" este doar încă unul dintre restaurantele italienești bune și scumpe; „Boutique" reprezintă însă un stil de viață. E singurul restaurant din Beverly Hills care ar fi potrivit pentru New York. Se deschide la 20 de minute după ora 12 pentru prînz, motiv pentru care nu acceptă rezervări, iar cinci minute mai tîrziu, fiecare dintre cele șapte separeuri și 15 mese sînt ocupate, în vreme ce un șir de oameni așteaptă la bar și își dau cu pumnii în cap fiindcă și-au imaginat că acest loc poate fi mai liber la prînz. Sîmbăta, la ora trei după-amiază, încă mai sînt oameni care așteaptă să ia masa. Vitrinele de la „Boutique" ce dau spre aglomeratul Beverly Drive sînt pline cu pachete deosebite de diferite paste, cu ulei de măsline din import, cu pungi pline de pîinișoare lungi, borcane cu măsline, anșoa, ardei roșii și anghinare. Din tavan atîrnă sticle cu vin de Chianti, suporturile pentru vin venindu-le în întîmpinare și, într-un colț, la o tejghea cu delicatesuri, Adolph, șeful de sală, pregătește o salată specială la prînz, astfel încît zgomotul conversației, surprinzător de civilizată și animată pentru sudul Californiei, e acompaniat în mod constant de țăcănitul cuțitului. Este un loc aglomerat, incomod și gălăgios, dar nu-i pasă nimănui. Noaptea, la „Boutique" se acceptă rezervări și localul capătă un aer relativ liniștit și intim, într-un fel special, pe care majoritatea restaurantelor din California, cu spații vaste, nu-l pot egala. Dar dacă oamenii nu vin la timp, Adolph le poate da masa altor clienți.

Vito și Billy erau conduși la cel mai bun separeu, cînd Vito a văzut-o pe Maggie MacGregor împreună cu un tînăr, stînd la una din mesele mici din centrul încăperii. El îi făcu semn cu mîna lui Maggie și, de îndată ce Billy se așeză la masă, se duse s-o îmbrățișeze cu căldură. Au vorbit scurt cîteva minute, și Billy îi văzu apoi pe Maggie și pe tînărul care o însoțea ridicîndu-se și îndreptîndu-se spre separeul lor.

– Ce noroc! Încă nu au comandat, așa că vom sta împreună, spuse Vito radiind de fericire. Dă-te doar un pic mai încolo, Billy,

este loc destul. Draga mea, o cunoşti pe Maggie, nu-i aşa? Iar acesta este Herb Henry, producătorul emisiunii ei. Tocmai au terminat înregistrarea, iar Maggie voia să-i împrospăteze forţele cu nişte paste. Dumnezeule, şi mie mi-e o foame de mor. Mulţumit că încăpuseră toţi în separeu, Vito se concentră asupra meniului.

– N-am vrut să vă deranjez la masă, îşi ceru Maggie scuze faţă de Billy, dar Vito a insistat, şi ştii cît de convingător poate fi cînd vrea ceva.

– Oh, nu este nici un deranj. Sînt absolut încîntată, spuse Billy arborînd un zîmbet graţios, vrednic de educaţia mătuşii Cornelia, sub care-şi ascunse enervarea.

Cele două femei se cunoşteau de cînd Maggie devenise o clientă de bază la „Scruples", dar niciodată nu făcuseră decît să se salute. În opinia lui Billy, Maggie semăna cu un pudel agresiv, arţăgos şi periculos dacă nu-l tratai cum trebuie, dominată de setea de putere, din care îşi făcea un titlu de glorie. Billy, care avea şi ea aceeaşi tendinţă de a-i domina pe ceilalţi, intuia imediat această calitate la semenii săi, mai rapid decît depista oricare altă caracteristică a firii umane, la fel cum o persoană ambiţioasă o recunoaşte pe alta, în mijlocul unei mulţimi. În concluzie, Maggie o stingherea pe Billy. Maggie începuse să fie atît de încîntată de felul cum se îmbrăca pentru emisiunea ei, încît îşi cumpărase o garderobă întreagă de la „Scruples", pentru a o etala în timpul ei liber. Devenise o persoană subtilă, şireată, care se transformase, cu ajutorul lui Spider, într-o curtezană cu un aer misterios, asemănătoare cu o micuţă şi nevinovată codoaşă, ceva în genul personajelor feminine din picturile lui Fragonard sau Boucher, îmbrăcate în haine moderne.

Maggie, deşteaptă cum era, cînd venea vorba de Billy, judeca subiectiv. O vedea numai dintr-un punct de vedere, femeia ce avea totul, nu numai nişte avantaje materiale evidente, dar şi descendenţa dintr-o familie renumită ca aceea a Winthropilor, pe care Maggie n-o putea uita niciodată, ca şi subţirimea minunată

şi înălţimea de invidiat, şi, fir-ar să fie, chiar şi pe Vito Orsini. Simţea un fel de sfială în prezenţa lui Billy şi în acelaşi timp se dispreţuia pentru aceste sentimente. Ştia că Maggie MacGregor n-ar fi trebuit să cunoască asemenea senzaţii, dar Shirley Silvestein se intimida în faţa Wilhelminei Winthrop. Se intimida îngrozitor. Maggie îşi îndreptă atenţia asupra lui Vito care, în sfîrşit, terminase de comandat.

– Scumpule, spuse ea drăgăstos, ce e cu noul tău film despre care am auzit vorbindu-se atîta? Fifi mi-a spus că vreţi să vă deplasaţi la locul filmării. Vreau să vin să te vizitez, cu o echipă de filmare... s-ar putea să iasă şi de aici o poveste grozavă.

Vito făcu un gest de apărare.

– Iisuse, Maggie, eu nu sînt un om superstiţios, dar chiar crezi că este o idee bună? Amîndoi izbucniră în rîs uimindu-i pe Billy şi Herb Henry prin aerul lor complice.

– Ascultă, iubitule, după cum văd eu problema, îţi datorez o revanşă. Înţelegi la ce mă refer, nu? Vito dădu aprobator din cap. Era perfect conştient că Maggie nu se gîndise întîmplător la episodul din Mexic. Dacă i s-ar fi ivit şi lui aceeaşi ocazie, ar fi procedat la fel.

– Cînd te hotărăşti asupra locului de filmare, continuă Maggie, anunţă-mă şi aranjăm atunci totul. Sînt sătulă să iau interviuri unor oameni de nimic, cum sînt actorii. Vreau să fac o emisiune despre producători, o zi din viaţa unui producător, ceva serios despre nişte persoane respectabile. Mda, îmi place ideea din ce în ce mai mult – o schimbare îmi va face bine. Iar tu eşti cel mai renumit producător. Îl privi pe Vito apreciativ, cu nostalgie şi apoi, aducîndu-şi cam tîrziu aminte de bunele maniere, se întoarse spre Billy. Nu crezi că este o idee bună?

Înainte ca Billy să răspundă, Vito interveni:

– O să filmăm în Mendocino, Maggie. Începînd cu 5 iulie, timp de şapte săptămîni.

Billy simţi că-i piere zîmbetul convenţional, fiind înlocuit cu o expresie de surpriză ultragiată. Ştia că Vito se gîndise la

mai multe locuri din nordul Californiei, dar era pentru prima oară cînd îl auzea că s-a hotărît. Ea se obişnuise să tragă cu urechea cînd vorbea la telefon ca să mai afle vreun detaliu în legătură cu activitatea lui, dar nu-şi amintea să-l fi auzit menţionînd ceva în legătură cu asta. Acestea erau informaţii absolut noi pentru ea.

– Deci, continuă Vito, dacă vorbeşti serios şi chiar vrei să vii, ar trebui să aranjezi totul de acum, să-ţi faci rezervările, deoarece locul va fi plin de turişti.

– Orice va fi mai bun decît acel motel din Mexico în care am stat ultima oară, spuse Maggie, din nou cu un rîs complice către Vito.

În vreme ce atacau canneloni şi creveţii marinaţi, conversaţia a luat o întorsătură şi mai uluitoare: Vito s-a lăsat într-o discuţie despre ceea ce el numea „creativitate raportată", încercînd să explice felul în care marile studiouri din Hollywood au găsit cele mai ingenioase metode de a reduce, în acte, adevăratul profit, astfel încît cei care au dreptul la o parte din profitul global al unui film, producătorii, regizorii şi adesea şi actorii, să primească numai o parte din ceea ce li s-ar fi cuvenit, dacă se mai aleg şi cu atît. Din cînd în cînd, Billy mai reuşea să strecoare şi ea cîte o propoziţie, apoi se simţi total pierdută, căci Vito, Maggie şi Herb Henry se întreceau în analizarea întorsăturilor diavoleşti inventate de oamenii de afaceri din industria filmului.

Billy se simţea complet ignorată. I se părea de necrezut, dar în timp ce stătea la masă, în „Boutique", cu iubitul ei soţ, îi veniră în minte mesele din şcoală, cînd se vedea obligată să stea alături de cele mai populare fete, forţată fiind să le asculte conversaţiile despre prietenii lor comuni şi despre petrecerile la care aveau să se ducă, în timp ce ea, invizibilă şi neglijabilă, se îneca în propria-i supărare, în propria-i ură şi singurătate.

Înainte de sfîrşitul acelei cine, Billy încercă un sentiment de care se ferise toată viaţa: gelozie, cea mai crîncenă gelozie, una dintre cele mai vii emoţii omeneşti.

De-a lungul adolescenţei sale, sentimentele pe care le

experimentase îmbrăcaseră forma invidiei, a senzației că alții au ceva ce ea își dorea foarte mult, pe care nu-l putea însă obține. Dar niciodată nu fusese pusă într-o situație similară, cînd o altă femeie îi amenința iubirea vieții. Dragostea pe care o cunoscuse în copilărie, aceea a tatălui ei, a lui Hannah, a bucătăresei care avea grijă de ea, a mătușii Cornelia, îi fusese dăruită cu statornicie, deși nu o ajutase să scape de disprețul celor din jur. Apoi, Ellis o iubise din toată inima, dăruindu-i-se numai ei. Toată viața ea însemnase totul pentru el. Și iată-l acum pe Vito, soțul ei de mai puțin de o lună, absorbit de o conversație cu o femeie din lumea lui, cu care în mod evident că avea secrete, uitînd de existența ei, simțindu-se nemaipomenit de bine, mîncînd cu poftă, de parcă ea nici n-ar fi fost de față. Simți că i se întoarce stomacul pe dos și în același timp se detesta pentru sentimentele ce-o încercau.

La întoarcere, Billy îl întrebă pe Vito cu multă drăgălășenie:

– Vito, o cunoști de mult timp pe Maggie?

– Nu, draga mea, numai de cîțiva ani, de cînd a venit la Roma să-mi ia un interviu, cu ocazia acelui film cu Belmondo și Moreau.

– De atunci datează episodul vostru romantic? Îi puse întrebarea pe un ton surîzător. Orice alt bărbat s-ar fi lăsat păcălit de nuanța vocii ei.

– Uite ce este, Billy, nu mai sîntem copii. Înainte de a ne căsători am căzut de acord să nu discutăm despre trecutul nostru. Nu-ți amintești de conversația purtată în avion? El își scutură capul cu gravitate. Nu vreau să aflu niciodată, nici măcar un singur cuvînt, despre bărbații din viața ta. Sînt un bărbat teribil de gelos. Știu acest lucru despre mine și mi-aș fi dorit să nu fiu așa. Dar pot refuza să aud sau să mă gîndesc la trecutul tău. Și aștept același lucru din partea ta, în legătură cu trecutul meu. Își luă o mînă de pe volan și și-o puse peste genunchii ei. În seara asta Maggie a adus vorba în mod deliberat despre un episod consumat mai demult. Da, am avut o scurtă legătură în Roma, dar nimic important, după care am rămas buni prieteni.

– Dar cu Mexico cum rămîne? Billy ştia că n-ar fi trebuit să pună această întrebare, dar nu se putea abţine. Vito izbucni în rîs.

– Mexico! Prostuţo, scumpa mea prostuţă! Acel teribil motel se afla acolo – nu-ţi aduci aminte de povestea cu Ben Lowell, cu dublura pe care a lovit-o şi care mai apoi a murit? Dumnezeule, tu unde erai? Toată lumea vorbea despre asta.

– Îmi aduc aminte foarte vag. Eram ocupată cu „Scruples". Dar tu şi Maggie... în Mexic... aţi...?

– Uite ce este, iubito, mergi prea departe. Acesta este exact genul de conversaţie de care am promis că ne vom feri. „Ai făcut asta, ai făcut ailaltă, de cîte ori, unde, a fost bine, ce ai simţit?". În Mexico, Maggie mi s-a oferit din prima noapte, dacă tot vrei să cunoşti detaliile sexy, dar după aceea, a urmat un adevărat coşmar, cu un om mort şi şi o mulţime de încurcături. Acum, subiectul vreau să rămînă închis pentru totdeauna. N-ai nici un motiv să fii geloasă pe nici o femeie din lume şi nici nu-ţi voi da prilejul. Nu iubesc pe nimeni altcineva în afara ta. Nimeni nu se compară cu tine. Tu eşti soţia mea.

Billy simţi cum i se diminuează sentimentul de gelozie, dar nu reuşi să şi-l înăbuşe complet. Ea nu era geloasă pe Maggie, în ipostaza de femeie oarecare, ci pe acea Maggie care făcea parte din lumea ce-l obseda pe Vito, lumea filmului. În sufletul lui Billy rămase un colţişor plin de otravă. Atîta timp cît Vito îşi iubea aşa de mult munca – Billy se gîndea că îşi iubea munca la fel de mult ca şi pe ea – acel colţişor nu va dispărea niciodată, se va micşora doar. Îşi va aduce aminte de el, ori de cîte ori Vito va uita de ea, în timpul unei discuţii de afaceri. Ea se simţea mică şi pierdută, conştientă de implicaţiile noii situaţii.

Pe cînd urcau îmbrăţişaţi scările spre dormitorul lor, Billy îşi reaminti furioasă că nu putea respecta decît un om devotat carierei sale, pasionat, un om care ţine cu disperare la munca lui. Cînd Vito îi spusese, prima oară cînd îi ceruse ea să se căsătorească, că nu era genul de bărbat care să poată fi „achiziţionat", ea presupusese că nu poate fi cumpărat. Dar acum ştia că el

încercase să-i dea de înțeles că nu poate fi al nimănui în totalitate. Chiar ea se vîrîse de bună voie în această situație paradoxală; ea care insista asupra dreptului de dominație își căutase, cum nu mai căutase nimic altceva în viața ei, un bărbat pe care nu-l va putea stăpîni niciodată. Folosindu-se de toată puterea ei de convingere și de toate trucurile posibile, ea contribuise la constuirea propriei închisori.

13

La începutul lui iulie, în lunea care a urmat după cina de la „Boutique", Vito, însoțit de Fifi Hill și de regizorul artistic al filmului „Oglinzile", a plecat în cercetare în Mendocino. Billy se simțea copleșită de singurătate. De cînd se măritase, în urmă cu șase săptămîni, Billy cam neglijase „Scruples". Se mai ducea din cînd în cînd pe la biroul ei, singura încăpere care nu fusese redecorată. Îi plăcea foarte mult camera aceea liniștită, dar acum o găsea deosebit de tristă. Pereții de un albastru-gri pe care atîrnau o colecție de acuarele de Cecil Beaton, mobila minuțios încrustată și aurită, în stil Ludovic al XV-lea, biroul cilindric, ce-ar fi trebuit să stea mai degrabă într-un muzeu, pînă și caseta Fabergé lucrată pentru țarul Nicolae al II-lea, în care-și păstra cele mai importante hîrtii, toate păreau lipsite de viață. Părăsi nerăbdătoare biroul și porni în inspecție prin tot „Scruples", dar nu găsi nimic de criticat. Magazinul prosperase indecent de mult în absența ei.

După prînz avea o întîlnire cu Valentine, în legătură cu garderoba ei de toamnă. Billy observase că, în timpul care se scursese de cînd lucrau împreună, Valentine se schimbase într-un mod subtil care o intriga peste măsură. În anul care trecuse, Valentine căpătase înfățișarea unei persoane publice, binecunoscută. Era ca și cum, în mod imperceptibil, și-ar fi sporit nu faima sau complexitatea propriei ființe, ci siguranța de sine. Întotdeauna fusese o persoană hotărîtă, dar acum atitudinea ei exprima și conștiința propriei capacități de a învinge orice obstacol. Căpătase aerul unei persoane mature. În această situație Billy nu prea mai

îndrăznea s-o contrazică; în munca ei adoptase o atitudine calmă, încrezătoare, ce contrasta în mod ciudat şi impresionant în acelaşi timp, cu figura ei de fetiţă care fusese pînă atunci fotografiată de mai multe ori. Profiturile aduse de sectorul ei erau majorate considerabil datorită publicităţii pe care o făcea prin reviste şi ziare.

În ansamblu, ideea de a o aduce pe Valentine la „Scruples" fusese foarte inspirată şi Billy se felicita pentru acest lucru, dar ea se întreba oare cum se distrează această fată. Era evident că nu exista nimic între ea şi Spider Elliott.

Nu, n-avea cum să fie Spider, doar dacă nu avea vreun frate geamăn. Din cîte auzise, de la diferite persoane, Spider era încurcat cu atîtea femei încît ea se mira cînd mai are timp şi pentru muncă. Şi totuşi, venea primul la „Scruples" şi pleca ultimul. Se plimbau împreună prin tot magazinul şi Billy observa cum se schimba imediat atmosfera de îndată ce intra el într-o încăpere. Orice tensiune dispărea, el reuşind să creeze animaţie, să le învioreze pe vînzătoarele obosite, să le facă pe femeile plictisitoare să se simtă interesante; femeilor drăguţe le dădea de înţeles că sînt deştepte, iar pe cele cu adevărat inteligente, care după părerea lui Billy ar fi trebuit să-şi dea şi singure seama de acest lucru, le ajuta să-şi descopere frumuseţea ascunsă. Ea decise că era un bărbat foarte reuşit, blînd, caraghios şi deştept. Scotea din fiecare femeie calităţile cele mai de preţ. Cu toate acestea, şi el se schimbase. Chipul lui zîmbitor, gata oricînd să rîdă, se mai înăsprise un pic. Îi rămăsese zîmbetul, dar îşi pierduse aerul încrezător.

Atît Valentine O'Neill, cît şi Spider Elliott erau de neînlocuit la magazinul tuturor viselor, la bazarul magic, pe tărîmul distracţiilor, care era „Scruples". Billy îşi dădu seama că, deşi erau partenerii ei, angajaţii ei, ea nu ştia mai nimic despre ei. Billy nu se gîndi nici o clipă că asemenea probleme n-ar fi preocupat-o deloc, în urmă cu cîteva luni. Probabil că

ar fi fost indignată, cu siguranță nedumerită, dacă cineva i-ar fi atras atenția că sensibilitatea cu care percepea schimbările suferite de Spider și Valentine era semnul unei transformări ce avea să se producă în propria ei ființă.

Mendocino, orașul de pe țărmul mării ales de Vito drept loc de filmare pentru filmul „Oglinzile", este o adevărată podoabă a Californiei. Pe o lungime de 200 de mile șerpuitoare, în susul coastei, la nord de San Francisco, pînă și celui mai prozaic călător i se pare că tot acest pămînt a răsărit din negura timpurilor de mult apuse, fără să aibă nimic comun cu progresul secolului XX. Acest loc se află pe un promontoriu abrupt, chiar deasupra Oceanului Pacific. Întreg orașul este un monument istoric și, odată intrat în incinta lui, călătorul va căuta în zadar vreun „McDonald" sau vreun „Burger King" ori chiar și cel mai neînsemnat indiciu al modernității noastre. Trecerea timpului nu a alterat configurația încîntătoare a acestui vechi oraș muncitoresc, construit pentru prima oară în 1850 în simplul stil victorian cunoscut sub denumirea de „Carpenter's Gothic". Contrar părerii generale despre locuințele din California, toate casele de aici sînt construite din lemn, cherestea și pietriș, pictate în roz, galben și albastru, iar acum în culori calde, pastelate, înconjurate de mici loturi de pămînt, plantate cu trandafiri, măceși și flori sălbatice. Orice construcție nouă în Mendocino – și acestea aproape că sînt inexistente – trebuie neapărat să se conformeze acelui cod arhitectural, stilul cape-cod; pînă și structura arhitectonică a singurului hotel, a băncii, a magazinului universal și a oficiului poștal aparține aceleiași perioade. Din toate cele trei părți orientate spre Pacific, Mendocino este protejat de largi întinderi de cîmpie asemănătoare în goliciunea lor, bătută de vînturi, cu terenurile mlăștinoase din Scoția; toate aceste terenuri par niște parcuri naturale, și nimeni nu intenționează să schimbe vreodată înfățișarea lor naturală.

Populația din Mendocino nu a rămas constantă de-a lungul

timpurilor. Oraşul atrage mulţi artişti tineri şi meşteri artizani, oameni independenţi care-şi cîştigă existenţa prin vînzarea lucrărilor lor, în sezonul turistic, sau conducînd vreun mic magazin sau vreo galerie de artă ori vreun mic restaurant, toate înghesuite printre casele vechi din centrul oraşului. În ultimii ani, oamenii din districtul Mendocino, cunoscuţi pentru demnitatea şi combativitatea lor, se despărţiseră în mod oficial de statul California, de mai multe ori.

Vito se hotărîse să filmeze în Mendocino din mai multe motive. „Oglinzile Primăverii", romanul francez pe care-l cumpărase, trebuia transpus în atmosfera americană. Povestea adevărată se petrecuse în Honfleur, un sat de pescari din Normandia, care de asemenea este bîntuit de artişti şi turişti, iar vremea este cam la fel în ambele locuri, adesea rece şi ceţoasă, chiar şi-n mijlocul verii. Honfleur, ţinta favorită a invaziilor cu mult înainte de Henric al V-lea, are un aspect mai puţin războinic decît acest oraş din nordul Californiei, dar amîndouă şi-au păstrat caracterul arhaic.

Înainte de începerea filmărilor au fost alese locurile de filmare din Mendocino, s-au închiriat spaţiile necesare, s-au întocmit contractele legale, s-au obţinut toate autorizaţiile şi au fost angajaţi ca figuranţi cîţiva localnici care aduceau cu o ceată de tineri nomazi. Vito închiriase o căsuţă pentru el şi alta pentru Fifi Hill, regizorul. Operatorul Svenberg stătea la hotelul din Mendocino, împreună cu actorii principali; ceilalţi actori, cu roluri mai puţin importante, aveau să sosească la timpul potrivit, cu mici avioane din San Francisco ce aterizau pe micuţul aeroport din Mendocino. Membrii echipei de filmare locuiau la motelurile din Fort Bragg, un orăşel excesiv de comun, situat la o depărtare de cîteva mile în direcţia ţărmului.

Billy nu mai fusese niciodată în Mendocino. Deşi se află doar la aproximativ cîteva sute de mile, la nord de Napa Valley, este imposibil să ajungi din vale pe coastă dacă nu o iei pe cele două drumuri înguste de ţară, cu multe curbe periculoase. Auzise

de mult timp de acel sat pitoresc, şi în timp ce-şi făcea bagajele se simţea surescitată. Avea să petreacă mijlocul verii acolo, în vreme ce filmările de la „Oglinzile" îşi vor urma cursul.

Billy presupunea că ştie acum o mulţime de lucruri despre producerea unui film, întrucît îşi petrecuse aproape în întregime ultimele două luni ascultînd explicaţiile lui Vito în legătură cu pregătirile în vederea filmării, detalii pe care le considera un prolog iritant şi plictisitor al adevăratului act de creaţie ce avea să înceapă o dată cu intrarea în funcţiune a camerelor de filmat. Îşi împachetă lucrurile cele mai simple cu putinţă. Din dorinţa de a nu părea ostentativă, îşi alese cei mai simpli pantaloni, cele mai vechi bluze din mătase şi din bumbac, puloverele cele mai clasice. Îşi închipuia că ea şi Vito vor cina la oricare dintre acele hanuri de ţară, din apropiere de Mendocino; mai adăugă cîteva fuste lungi şi modeste, totuşi elegante, plus cîteva jachete mai groase pentru serile reci. Pantofi, Doamne, ce mulţi pantofi îi erau necesari unei femei! Pasiunea lui Billy pentru lucruri nu reuşise niciodată să-i potolească enervarea în legătură cu potrivirea pantofilor. Din nefericire, cea mai largă valiză a ei pentru pantofi era deja plină. Mai împachetă patru poşete, cerceii şi lanţul de aur. Nu era cine ştie ce. A mai umplut încă o valiză cu lenjerie intimă şi cu cămăşi de noapte. Cel puţin avea să arate minunat cînd ea şi Vito vor fi singuri în casă. Ce-i drept, el o avertizase că acea casă, una dintre cele cîteva care mai rămăseseră libere în acel sezon turistic, era pe punctul de a se prăbuşi. Dar Billy îşi spuse că nu se putea să fie chiar aşa de rău şi în fond ce importanţă avea? Esenţial era că ea şi Vito vor fi împreună în această aventură – o vară petrecută în Mendocino – numai la acest gînd se simţea emoţionată.

Vito îşi făcea probleme la gîndul că ea s-ar putea să nu aibă ce să facă în timpul săptămînii. El chiar îi sugerase să zboare acolo doar la sfîrşit de săptămînă, dar Billy fusese scandalizată de această idee. Chiar îşi închipuia că o interesează atît de puţin munca lui? Dimpotrivă, ea de-abia aştepta să se iniţieze în tainele producerii unui film.

*

Filmările la „Oglinzile" au început pe data de 5 iulie, într-o marți. Joi la prînz ei încă mai lucrau pe o cîmpie necosită, de-a lungul unui pod din Mendocino, de unde se putea vedea întreg orașul. Operatorii și tehnicienii de lumini se instalaseră la marginea unui lac cu nuferi, perfect rotund, înconjurat de ierburi sălbatice înalte, ce se întindeau pe pămîntul arid, ca un miracol ascuns. Dacă cineva nu știa exact unde se află, se putea împiedica de ele.

Așa a pățit și Billy. În vreme ce explora terenul, în prima zi a filmărilor, ea alunecase pe pămîntul abrupt și mocirlos, și se trezise în apa murdară a lacului. Pantalonii ei albi și geanta Hermès, din pînză tare albă și din piele, se stricaseră complet, dar cel mai tare fusese rănită în mîndria ei. Ea țipase și doi oameni veniseră să o scoată de acolo, din mlaștina înșelătoare; unul dintre ei primise instrucțiuni s-o conducă, în acea stare de umilință, ca o Ofelie ce-și ratase rolul, înapoi la casa închiriată, ca să-și schimbe hainele ude.

Și totuși, privind înapoi, acea întîmplare caraghioasă, cel puțin pe moment, o făcuse să se simtă ca o membră a grupului. Acele cîteva minute cît se aflase în atenția tuturor fuseseră primele și ultimele în care Billy se simțise de-a lor, iar echipa de filmare îi înregistrase prezența, considerînd-o ceva mai mult decît o intrusă. Căci exact asta era, o intrusă nepoftită. Toți cei din Mendocino aveau o treabă de făcut, cu excepția lui Billy. Soția producătorului era cea mai neproductivă dintre toți. Niciodată nu se simțise atît de invizibilă și în mod paradoxal atît de vizibilă, în sensul rău al cuvîntului. Pantalonii și bluzele ei simple arătau la fel de nepotrivite ca și o rochie Edward Ascot. Billy nu avea nici o vină că hainele ei nu erau mai vechi de un an de zile, și veneau perfect, fuseseră confecționate din cele mai bune materiale, în cele mai frumoase culori de vară. Nu avea ce face dacă felul ei de a le purta o scotea în evidență peste tot, ținuta ei superbă fiind accentuată de simplitatea lor. Nu avea nici o vină

dacă stilul ei personal, înălțimea și ținuta ei, toate o făceau remarcabilă, imposibil de asortat cu echipa de filmare, ai cărei membri erau toți îmbrăcați în bluze, cămăși și blugi ca un fel de uniformă purtată de toată lumea, de la Vito pînă la cel mai neînsemnat personaj. Își dădea seama că arăta ca un englez în ținută de gală în mijlocul Africii întunecate.

În vreme ce căuta în zadar prin magazinele din Mendocino și Fort Bragg o pereche de blugi potriviți, Billy se gîndea că adevărata problemă n-o constituia aspectul ei exterior. Acesta era un amănunt minor în comparație cu vechea ei obsesie, aceea de a fi tot timpul o intrusă, încă din anii cenușii ai adolescenței, cînd, indiferent de grupul în care se afla, nu se vedea niciodată inclusă în preocupările și aranjamentele colective. Chiar și atunci cînd era înconjurată de rudele ei de sînge, se simțea tot o străină, privind dinafară în interiorul cercului lor. Acela care afirmase că „timpul vindecă orice rană" habar n-avea despre ce vorbește, se gîndi ea necăjită. Nimic nu poate vindeca vechile răni. Persistau în interiorul ființei ei, gata oricînd să se deschidă, ori de cîte ori se găsea într-o situație asemănătoare cu cea din trecutul ei nefericit. Și atunci toată strălucirea, banii și puterea obținute după acei 18 ani dispăreau pur și simplu. Oare va suferi toată viața din cauza vechilor răni? Ea se decise să iasă într-un fel din acel colț întunecat. Chipul ei căpăta în acele momente o expresie hotărîtă ce o făcea să pară mai înaltă și mai încrezătoare ca oricînd.

Pe platou, Billy și-a găsit un bun post de observație. Cineva îi dăduse un scaun din pînză și ea îl așeză alături de acela al lui Vito. Teoretic vorbind, avea un loc al ei chiar în apropierea lui. Dar în practică, Vito nu-și folosea scaunul aproape niciodată, decît pentru a-și arunca jacheta, puloverul sau cămașa pe el, cînd se făcea prea cald. În timp ce trecea pe lîngă scaun ca să-și lase vreun lucru, îi ciufulea absent părul, o întreba dacă se simte bine, dacă îi plăcea cartea pe care o citea și dispărea înainte ca ea să-i poată răspunde la vreo întrebare. Se simțea ca un cîine fără stăpîn și asta o înfuria îngrozitor.

În timpul filmărilor era prezent pretutindeni – un italian-american agitat, care verifica şi răsverifica fiecare detaliu, vrînd să se asigure că totul este în ordine. În timp ce aparatele de filmat intrau în acţiune, el îşi nota observaţiile şi i le transmitea lui Fifi Hill.

După începerea filmărilor la o producţie cinematografică, platoul şi decorurile sînt controlate de regizor, dar dacă Fifi Hill devenise acum un fel de general, Vito se transformase într-o întreagă armată, fiind în acelaşi timp şi sergent, şi comandant. Pe parcursul pauzei de prînz, Vito şi Fifi invariabil se sfătuiau într-un loc unde nu puteau fi auziţi, adesea trimiţînd după Svenberg sau vreun alt membru al echipei de conducere, pentru a discuta noi metode de abordare a materialului.

Hill dovedea o mare abilitate şi flexibilitate în tratarea scenariului, pe care-l considera ca pe un lucru mai degrabă neimportant. Ca şi Vito, el nu uita niciodată că ceea ce făceau ei acolo, în final se rezuma la un joc; şi a te juca înseamnă să te distrezi. Nu era genul de regizor indulgent. El reuşea să-şi transforme visul în realitate, şi Vito îşi dăduse seama de această calitate a lui cînd îi încredinţase prima slujbă de regizor. Fifi avea darul să creeze o atmosferă în care actorii şi actriţele se simţeau toate şi toţi un pic îndrăgostiţi de el, iar el, la rîndul lui, se ataşa sincer de ei. Între timp, îi convenea de minune dacă toţi cei de care avea nevoie nutreau vreun sentiment de ură pentru cineva. Cu Vito alături, protejîndu-l împotriva oricui ar fi dorit să-i strice „filmul lui Fifi", cum îl numea el acum, se simţea la largul său.

După incidentul petrecut pe malul lacului, Billy stătea ţintuită în scaunul ei. Cabluri electrice, de o natură necunoscută, dar fără îndoială sinistră, se întindeau aproape peste tot. Dacă se plimba prin jur risca să stea în calea ori a tehnicienilor, ori a altora, şi ea jurase în sinea ei să nu mai provoace nici o încurcătură. Dar chiar şi din locul ei fix de observaţie, după mai multe zile de filmare, Billy îşi dădu seama de faptul că în producerea unui film 98% din timp însemna aşteptarea şi doar 2% acţiune.

Nu fusese deloc pregătită, în mod sigur nu din ceea ce citise despre filme, pentru plictiseala crîncenă a acestei experienţe noi. Iniţial, îşi închipuise că lucrurile mergeau atît de încet pentru că filmările se aflau abia la început, dar curînd îşi dăduse seama că acesta era ritmul obişnuit. Se gîndea posomorîtă că ar fi fost mai amuzant să privească un bătrîn tremurînd de slăbiciune cum construieşte o barcă din lemn de plută, înăuntrul unei sticle.

Oare ea era singura persoană din lume care nu găsea amuzant faptul de a-şi petrece jumătate de zi în aşteptarea terminării unei montări, pentru a constata la sfîrşit că totul trebuie refăcut? Nu îndrăznea să întrebe pe nimeni. Prefera să putrezească pe scaunul acela decît să-i spună ceva lui Vito şi, de altfel, singurele momente de singurătate se consumau foarte tîrziu, noaptea. Stînd acolo, pe scaunul ei de regizor, Billy se amuza, obişnuind să-şi sugă buza inferioară. Dar indiferent cît de tare se agita Vito toată ziua, ocupat cu toţi acei oameni, noaptea îşi îndeplinea conştiincios datoria. Pînă la urmă ajunsese să se gîndească la procesul obositor al producerii unui film în asociaţie cu o stare de excitaţie anticipativă. Ea îl privea de la distanţă cum gesticula gol pînă la brîu, cu o energie nesecată, conducîndu-şi mereu trupa, şi în acele momente se gîndea că îl doreşte, chiar atunci şi nu peste zece ore. Simţea un tremur puternic, irezistibil prin tot trupul, pe cînd îşi imagina cum se plimba cu el pe cîmp şi cum intrau în Winnebago, ce fusese instalată acolo pentru el, închizînd uşa şi dezbrăcîndu-se de haine. Ea ar fi stat pur şi simplu acolo, cu picioarele larg deschise, absolut nemişcată, în timp ce-i privea penisul cum se întăreşte şi se măreşte, chipul lui căpătînd acea expresie de extaz, ca ori de cîte ori o vedea goală, o zeitate din pădure într-unul din crochiurile lui Jean Cocteau. Gîndindu-se la acest lucru, imaginîndu-şi cum ar mirosi el după o zi petrecută în plin soare, Billy îşi închise ochii fumurii şi-şi frecă imperceptibil coapsele.

– Prînzul, doamnă Ikehorn! îi strigă cineva în ureche. Ea sări în sus speriată, aproape răsturnînd scaunul, dar acela care o anunţase dispăruse între timp.

Prînzul, se gîndi ea roşie la faţă de furie. Cum îndrăzneau să numească acea mîncare oribilă „prînz". Era servit în fiecare zi pe platou, de o companie specializată în prepararea gustărilor rapide. Se păstrase tradiţia meselor abundente: tăvi imense cu cotlete de porc prăjite, pui prăjiţi, caserole pline cu spaghetti şi chifteluţe, castroane mari cu salată de cartofi, coaste de vită strălucind de grăsime, crenvurşti şi fasole coaptă cu un strat de melasă, fiecare farfurie fiind umplută din belşug cu aceste alimente nedigerabile. Nefiind în stare să înghită asemenea mîncare bună pentru şoferii de autocamioane, Billy reuşise pînă la urmă să-şi facă rost de o budincă de fructe şi, în mod miraculos, de o farfurie cu brînză, decorată cu morcovi, un fel pe care-l detesta încă din şcoală. Dar măcar nu era nimic prăjit. Întrucît în timpul prînzului Vito participa la conferinţe, ea mînca singură, fără să protesteze, dar după două zile se hotărî să-şi ia tava în Winnebago.

Billy stătea în remorcă, mult prea furioasă ca să-şi poată mînca brînza. Îşi simţea furia ca pe un ghem ce-i umplea stomacul şi-şi dădu seama că într-o oarecare măsură era provocată de nemulţumirea faţă de propria-i persoană, faţă de timiditatea şi rezerva ei, în relaţia cu membrii echipei de filmare. Se simţea străină. Dar pe de altă parte, ştia că mulţi oameni nu prea dau mare atenţie celor din jur, nu atît cît îşi închipuie fiecare individ, şi chiar dacă ar fi apărut într-o rochie înflorată, cu trenă şi cu umbrelă de soare, probabil că nimeni n-ar fi băgat-o în seamă.

Dar, în principal, furia ei se îndrepta împotriva lui Vito care o neglija în favoarea muncii sale. Era furioasă pe sine pentru că insistase să vină cu el aici, în Mendocino, unde se simţea inutilă şi demnă de plîns. Dacă s-ar fi întors acum în Los Angeles, ar fi pierdut bătălia cu propria-i persoană, ar fi demonstrat că nu poate suporta un fel de viaţă ce nu se aseamănă cu al ei. Ea singură se hotărîse să aleagă această cale şi acum trebuia să meargă pînă la capăt. Luă farfuria cu salată şi cu budincă şi părăsi rulota. De cine să se apropie? De acel grup de tipi care rîdeau în hohote?

Nu, poate că nu era prea bine pentru început. De Svenberg? Stătea singur deoparte, cu ochi visători, imaginîndu-şi numele strălucitor pe ecran. N-ar fi fost încîntat dacă i-ar fi întrerupt reveria. De actori? Numai Sandra Simon şi Hugh Kennedy erau astăzi prezenţi şi ei deja dispăruseră într-o altă rulotă Winnebago. Cele două coafeze vesele bîrfeau la umbră.

– Doamnă Ikehorn! Ele săriră în picioare simţindu-se flatate de atenţia ce li se acorda.

– De fapt, mă cheamă Orsini, dar nu vă mai formalizaţi... spuneţi-mi Billy.

Se priviră una pe alta uluite. Deci nu era o încrezută de bogătaşă, cum îşi închipuia toată lumea.

– De ce nu stai aici, Billy? Oh, Doamne, ce-mi place ceasul tău.

– Ai o coafură grozavă... cine ţi-o face?

– Ce bine îţi vin pantalonii...

– Îmi place cureaua ta...

Era, totuşi, ceva mai mult decît nimic.

Filmele făcute în fiecare zi erau trimise la developat la un laborator din San Francisco, apoi se întorceau la Mendocino. Directorul de producţie descoperise o casă nelocuită în Fort Bragg unde puteau filma în condiţii destul de bune. Billy se gîndea cu plăcere la mesele pe care le-ar fi putut lua în hanurile de ţară. Vito avea doar suficient timp să se întoarcă la casa lor pentru un duş rapid, să-şi schimbe blugii şi să meargă la masă împreună cu Fifi, Svenberg, Sandra Simon şi Hugh Kennedy, la „International House of Pancakes", înainte de a se duce în camera de proiecţie.

Billy ardea de nerăbdare să vadă ce se filmase pînă atunci. În imaginaţia ei hrănită de Hollywood, ea vedea o sală mare de proiecţie, cu fotolii îmbrăcate în piele, în aer plutind fumul de la nişte trabucuri de calitate, eventual fiind prezentă printre ei chiar şi fantoma lui Irving Thalberg. Dar realitatea a fost alta. Au intrat

într-o sală de proiecție veche ce mirosea a urină, cu scaune infecte, care te duceau cu mintea la riscul contractării vreunei boli necunoscute, iar pe ecran au vizionat o mulțime de imagini de neînțeles. După ce Billy a văzut aceeași scenă de patru sau cinci ori, fiecare versiune fiind foarte puțin deosebită de cealaltă, și după ce i-a ascultat pe Vito și Fifi și Svenberg discutînd aprins pe marginea lor, de parcă ar fi existat diferențe esențiale între scene, ea simți cum îi crește furia provocată de astă dată de pedanteria lor. De ce nu puteau ajunge la o decizie fără să mai fie nevoie să discute atît? Oare nici unul din trei nu avea o viziune clară asupra felului cum trebuie să arate acea scenă? Ea îi suspecta că prelungesc discuția pentru că fiecare dintre ei voia să-și impună punctul de vedere, să facă paradă de creativitatea individuală. Creativitate? Prostii! Realizau niște porcărele. Tîmpenii. Tîmpenii. Tîmpenii!

Într-o sîmbătă, cînd Vito tocmai terminase de discutat cu Fifi Hill niște schimbări de scenariu; și-a făcut și el puțin timp pentru soția lui. Filmul mergea exact după program, probele erau foarte promițătoare, iar Sandra Simon și Hugh Kennedy se îndrăgostiseră unul de celălalt, ceea ce dădea scenelor lor o mare veridicitate și sensibilitate, pe care Fifi admitea că nici măcar el n-ar fi putut s-o obțină. Camera lui Svenberg lucra în modul cel mai inspirat cu putință, și faptul că generatorul căzuse deja nu-l neliniștea. Întrucît acest lucru se întîmpla cel puțin o dată în timpul fiecărei filmări, Vito era bucuros că se produsese acum. Lucrurile își urmau cursul firesc: se întîmplaseră toate accidentele, ghinioanele, greșelile, corecțiile, împăcările, scenele pline de tensiune și rîs, exact așa cum era de așteptat.

– Vito, se aventură Billy, pe cînd el o strîngea la piept, tu nu-ți pierzi niciodată răbdarea? Ea fusese pe punctul de a folosi cuvîntul „plictiseală", dar „răbdarea" i se păruse mai potrivit. Mai puțin sentențios.

– Răbdarea, draga mea? Ca de exemplu?

– Ei bine, îți aduci aminte cînd a căzut rețeaua generatorului

şi tu ai fost obligat să aştepţi două ore pînă cînd s-a reparat? Ca atunci, de exemplu. Ca întotdeauna, ca în fiecare zi tîmpită, se gîndi ea.

– Da. Acest lucru mereu mă scoate din sărite. Dar nu prezintă prea mare importanţă – în fond, toată afacerea este atît de plictisitoare, încît o oră în plus sau în minus nu mai contează.

– Plictisitoare!

– Bineînţeles, scumpo. Draga, scumpa mea Billy. Pune-ţi capul aici, la mine în poală. Să filmezi o producţie cinematografică este cel mai plictisitor lucru din lume.

– Dar nu pari plictisit! Nu ai deloc aerul unui om plictisit! Vreau să spun... că eşti implicat cu trup şi suflet în ceea ce faci... nu înţeleg... Billy îşi înălţă capul din poala lui şi-l privi uimită.

– Este foarte simplu. E plictisitor, dar eu... nu mă plictisesc.

– N-are nici un sens ce spui.

– Să-ţi dau un exemplu. Este ca atunci cînd eşti gravidă. N-ai să întîlneşti nici o femeie care să nu-ţi spună cît de tare se plictiseşte de-a lungul celor nouă luni... cine se poate gîndi zi şi noapte la miracolul de a da naştere unei fiinţe umane? Dar din cînd în cînd, copilul o loveşte şi se mişcă, şi acest lucru i se pare fascinant, emoţionant, este un fapt real. Şi pe măsura trecerii timpului creşte din ce în ce mai mare, pînă cînd ajunge un bebeluş şi acesta e un lucru deosebit de interesant. Deci este plictisitor, dar ea nu se plictiseşte. Distracţia vine mai tîrziu, după ce filmul s-a terminat, în stadiul mixajelor şi al finisărilor. El părea foarte încîntat de explicaţia lui.

– Am înţeles perfect, spuse Billy şi chiar aşa era. Însemna că Vito întruchipa cei doi părinţi ai filmului, iar ea nu era nici măcar o rudă, exceptînd relaţia lor conjugală.

Ce prostie! Oh, ce prostie! Omul pe care-l iubea se distra de minune făcînd lucrul la care se pricepea cel mai bine, iar ea simţea că se înăbuşă de indignare. Toate acele tîmpenii despre bebeluşi – ce dracu' ştia Vito despre graviditate? Producerea unui film era o treabă pentru copii sau pentru oameni nebuni,

toți uniți în aceeași iluzie a nașterii unei opere de artă. Poate că Vito nu se plictisea, dar ea era... plictisită, plictisită, pînă peste cap.

Josh Hillman și soția lui mîncau somon prăjit, rece, și salată de castraveți în sufrageria lor din Roxburg Drive, o splendidă cameră în care intrau 48 de oameni la masă sau dacă organizau un bufet, rămînea loc pentru 300 de persoane, cum se întîmpla adesea. În acea seară erau singuri, copiii lor fiind plecați pe timpul verii în Franța pentru a-și îmbunătăți franceza.

– Cum ți-ai petrecut ziua? o întrebă Josh pe Joanne căci, deși nu mai avea ce să-i povestească, nu mai suporta tăcerea aceea apăsătoare.

– Ziua mea? păru ea surprinsă. Am luat prînzul cu Susan Arvey. Cred că este cam afectată. Poate că așa a fost întotdeauna, dar acum mi se pare mai greu de suportat. Iar Prince a venit în oraș cu noua lui colecție așa că m-am dus la „Amelia Grey's" ca să-mi comand ceva pentru toamnă.

– Ce face Prince?

– Ce face... Josh, tu nici măcar nu știi cum arată.

– Ei bine, este... mi-ai vorbit așa de mult despre el de-a lungul anilor, încît îl simt ca pe un membru al familiei.

– Mă îndoiesc, spuse ea rîzînd. Nu sîntem deloc pe măsura lui. Arăta foarte bine, ca de obicei, și mă copleșește cu atențiile. A prezentat niște toalete grozave, mai bune decît cele de anul trecut.

Deci, Prince nu-i spusese nimic, se gîndi Josh. De ce se simțea oare atît de dezamăgit? Mintea lui, obișnuită să găsească imediat cel mai bun răspuns, îi oferise varianta pe care nu și-o dorise. Se bazase pe Prince să facă în locul lui treaba neplăcută. Fusese absolut convins că el nu va rezista să nu-i spună lui Joanne că îl văzuse cu Valentine la petrecerea lui Lace. Acest lucru ar fi precipitat evenimentele. Acum era nevoit să facă el primul pas. Desigur că Joanne, în timp ce stătea placidă pe scaun,

sunînd servitoarea să curețe masa, se simțea absolut mulțumită de felul ei de viață. El își blestema furios soarta, dar și propria lașitate.

– Bei un ceai cu gheață, dragă?

– Da, te rog.

Dolly Moon sosi în Mendocino de-abia după două săptămîni de la începerea filmărilor. Vito își planificase cu grijă să filmeze în aceste două săptămîni scenele în care ea nu era implicată, economisind în acest fel cel puțin 1000 de dolari pentru cazarea ei, ca și 3 000 de dolari din banii ce-i reveneau pentru filmări. Patru mii de dolari nu însemnau prea mult pe lîngă milioanele investite, dar el știa că în cazul filmului „Oglinzile" conta orice sumă, cît de mică.

Billy înregistră prezența noii actrițe cu ocazia filmării scenei în care Dolly și Sandra Simon se plimbau pe o stradă din Mendocino. Sesiză imediat contrastul dintre cele două fete. Sandra era atît de gingașă, poetic de frumoasă, iar fata asta atît... de caraghios de mare, ciudat de robustă.

Cînd veni pauza de prînz, se alinie la masă, gîndindu-se cu groază la o nouă avalanșă de laude din partea celor două coafeze. Pe cînd trecea de cotletele de porc, auzi o voce chiar în spatele ei.

– Cred că o să mi se facă rău.

Billy se întoarse alarmată și o văzu pe Dolly Moon rotindu-și privirea înspăimîntată.

– Ce s-a întîmplat?

– Ce s-a întîmplat! Îți dai seama că nu există nici o mîncare pe masă care să nu plutească în grăsime?

– Se mai găsește un morcov și niște brînză cînd ajungi la capăt de linie.

– Oh, niciodată! Asta ar fi o insultă pentru stomacul meu. Auzi, ce-ai zice – doar dacă nu-ți place cumva mîncarea asta – să ne despărțim de grup și să mergem să mîncăm împreună. Am

văzut eu reclama unui local unde poți găsi sandvişuri, avocado, şuncă afumată, ardei copți, carne de curcan, mîncăruri pe care o ființă umană le poate consuma fără să se transforme într-o balenă. Ce zici?

– Arată-mi drumul.

Întrucît majoritatea turiştilor erau ocupați să spioneze starurile în timpul prînzului, Billy şi Dolly s-au putut strecura la o masă liberă de la un local din apropiere, unde se servea mîncare sănătoasă, delicatesuri şi mîncare italienească de casă. Fără să rostească o vorbă, Dolly devoră jumătate dintr-un sandviş imens, în timp ce Billy mînca o salată de ton, privind-o curioasă pe Dolly. O parte din şuvițele ei de păr aveau culoarea marmeladei de portocale, iar altele o nuanță de şaten deschis indescriptibil, ochii albaştri-gri erau foarte frumoşi, iar talia şi nasul, micuțe; în rest, totul i se părea mult prea mare.

– Sînt cam mari, nu-i aşa? spuse Dolly în treacăt.

– Poftim?

– Ei, haide... sînii şi fundul meu... crezi că nu-mi dau seama? Ascultă, am fost la un liceu al mormonilor şi nici măcar nu mi s-a oferit şansa de a încerca să devin lider de grup, pe vremea cînd aveam 12 ani – au spus că aş lăsa o impresie greşită. Asta s-a întîmplat cînd am părăsit biserica, dar poate fără ei n-aş fi fost în stare să-mi cîştig existența.

– Dar nu este deloc adevărat! Te-am văzut pe platou, eşti cu adevărat o actriță talentată, foarte talentată! Billy vorbea cu convingere, fără intenția de a o flata.

Dolly izbucni în rîs.

– Oh, ştii că eşti prima persoană care-mi spune lucrul ăsta? De obicei, oamenii rămîn cu privirile ațintite asupra fundului şi sînilor mei şi nici nu ascultă ce spun. Pariez că şi dacă aş interpreta-o pe Lady Macbeth sau pe mama lui Hamlet sau chiar Medea...

– Sau rolul Julietei, Camillei, Ofeliei sau chiar şi pe al lui Peter Pan.

Billy şi Dolly izbucniră în rîs auzind gama largă de roluri pe care Dolly nu avea să le joace niciodată.

– Dumnezeule, mă bucur că te-am întîlnit, spuse Dolly în cele din urmă, oprindu-se din chicotitul său specific. Am ajuns aici abia aseară şi nu cunosc pe nimeni. Mi-au dat camera de lîngă Sandra Simon şi Hugh Kennedy, dar ei au făcut cele mai jenante zgomote jumătate din noapte, ceea ce înseamnă că n-am nici o şansă să mă împrietenesc cu ea, şi, Dumnezeule, este destul de greu să filmezi undeva fără să ai nici un prieten.

– Am observat, spuse Billy serioasă. Ce-ai vrut să spui prin „zgomote jenante ?

– Ei bine, s-au iubit cu atîta pasiune, încît m-au întors pe dos, dar pe de altă parte m-am gîndit că nu este frumos să aud asemenea lucruri intime – aşa că m-am simţit stînjenită. Astăzi o să-mi cumpăr dopuri pentru urechi.

– Ah, de aceea nu vin niciodată la prînz.

– Poţi face multe lucruri într-o oră. Probabil că mănîncă bine dimineaţa. Nu-i aşa că dragostea este un lucru minunat?

– Oh, da, da, aşa este, spuse Billy gînditoare.

– O fată care arată ca tine... oh, dar cum te cheamă?.. Billy?... drăguţ... o fată care arată ca tine trebuie să aibă un milion de iubiţi.

– Am avut, spuse Billy, dar acum m-am stabilit la unul singur.

– Eu tocmai am renunţat la un tip. A durat un an, dar tipul meu, acel nenorocit de Sunrise, îşi iubea caii sălbatici mai mult decît pe mine. Dumnezeule, tare mult mi-ar plăcea să am o relaţie statornică, dar este cam greu cu înfăţişarea mea. O dată am încercat să mă deghizez şi mi-am pus o perucă brunetă, ochelari şi o rochie cu două numere mai mare şi cînd am traversat strada un şofer de autocamion mi-a strigat „Hei, patru ochi, nu vrei o felie din cîrnatul meu?“, iar un trecător mi-a spus că nu mai am nevoie de ochelari cu nişte sîni ca ai mei – aşa că n-am nici o speranţă, oftă Dolly îndurerată. Da, chiar că mi-ar trebui un tip statornic, dar

nu unul plictisitor, poate un dentist sau un avocat. Ce fel de bărbat se presupune că este mai statornic?

Statornicia. Iată un subiect pe care Billy îl cunoştea suficient de bine pentru a o îndruma pe Dolly. Ardea de nerăbdare să facă ceva pentru Dolly Moon şi-şi binecuvînta soarta care o pusese în postura de sfătuitoare.

– Oh, Dolly Moon, te rog să mă asculţi cu atenţie. Cînd eram ceva mai tînără decît tine, am locuit o vreme la New York. Am avut o colegă de cameră...

Dolly asculta cu atenţie povestea lui Billy despre zilele petrecute cu Jessica, despre şcoala lui Katie Gibbs, despre aventurile cu evreii. Billy nu mai purtase o discuţie intimă cu nici o femeie, în afara Jessicăi, dar Dolly nu avea de unde să ştie acest lucru. Ea doar se gîndea că noua ei prietenă era bună, deşteaptă şi îmbrăcată foarte frumos. La întoarcerea pe platou, ele convenirăă se întîlnească în fiecare zi la prînz.

Cînd s-au apropiat de rulota unde era cabina de machiaj, Dolly spuse fără chef:

– Trebuie să mă opresc aici, Billy. Dar ia spune-mi, cu ce te ocupi aici – eşti garderobieră, coafeză, secretară de platou?

– Nu, eu doar stau şi aştept.

– Nu înţeleg.

– Îmi pierd vremea pe aici, aşteptîndu-l pe soţul meu, Vito Orsini.

– Dumnezeule! Tu eşti soţia producătorului!

– Dolly, dacă mai îmi spui o dată aşa, nu-ţi mai divulg secretul depistării evreilor amatori de aventuri galante. Îi voi ascunde pe cei mai buni de tine şi nici măcar n-o să le dau numărul tău de telefon. Eu sînt Billy şi tu eşti Dolly şi aşa vreau să rămînă.

– Dar, Dumnezeule, nu eşti mîndră să fii... ştii tu la ce mă refer?

– Sînt teribil de mîndră de el, dar nu în ceea ce mă priveşte. Nimeni nu ştie de ce-mi pierd vremea pe aici, dar sîntem căsătoriţi doar de două luni şi... şi...

Înțelegătoare, Dolly o îmbrățișă pe Billy.

– Uite ce e, şi eu sînt sătulă de cursele de cai, aşa că înțeleg foarte bine ce simți. Cel puțin, domnul Orsini nu-ți împuie capul cu prostii cînd ajunge seara acasă. Ştii ce, domnul Hill mi-a spus să văd în fiecare seară probele de film. Vrei să stai cu mine şi să mi le explici? Niciodată nu înțeleg despre ce este vorba. N-am făcut decît un singur film şi mă simt cam dezorientată. Hei, am spus ceva chiar aşa de amuzant? În fond, tu eşti soția produc... Billy, exagerezi... hei, zău aşa! Oh, Dumnezeule, unde-mi este batista?

Într-o miercuri, Maggie MacGregor şi echipa ei de filmare au sosit să petreacă cinci sau şase zile adunînd material pentru show-ul ei televizat despre Vito, intitulat ostentativ „O zi din viața unui producător".

Încercînd să-şi alunge gîndurile negre, Billy o privea pe Maggy care se agita veselă de colo-colo, stăpînită de acea încredere în sine, specifică redactorilor de televiziune care lasă impresia că întreaga lume este a lor. Din punctul de vedere al celor din Mendocino, Maggie era singurul star adevărat care apăruse. Se obişnuiseră atît de mult cu evoluția echipei de filmare de la „Oglinzile", încît ajunsese să li se pară un fapt divers, ca şi cum şi-ar fi privit cîinii, pisicile sau copiii cum se joacă şi fac diferite pozne. Deşi îi simpatizau pe actori, n-o cunoşteau decît pe Sandra Simon, şi chiar şi ea era familiară numai gospodinelor care urmăreau serialul ei. Dar cu Maggie MacGregor era cu totul altceva! Ea reprezenta o personalitate. Cel puțin o treime din locuitorii de acolo îi urmăreau emisiunea în fiecare săptămînă. Izolați cum erau, emisiunea ei îi ținea la curent cu ce se întîmpla în acele oraşe mari de care se desprinseseră dezgustați.

Maggie apărea peste tot, trecînd nepăsătoare peste cabluri, băgîndu-se în discuțiile fiecărui grup de lucrători, de parcă întreaga companie de filmare i-ar fi aparținut în întregime, începînd cu Vito şi terminînd cu cel mai neînsemnat om. Ea se

simțea ca acasă în acel teritoriu interzis, reprezentat de lumea filmului, de care Billy era despărțită prin niște bariere invizibile, dar de netrecut. Billy se gîndea cu amărăciune că ochii de granit ai lui Maggie exprimau putere și hotărîre. Iisuse, oare cu cine a trebuit să se culce ca să obțină reportajul despre acest film?

Se decise să facă o lungă plimbare peste cîmpurile din preajma Mendocino-ului. Se va depărta de platoul de filmare, va găsi un loc confortabil în iarbă și se va întinde acolo, încercînd să se simtă cît mai bine. Prietena ei Dolly filma, așa că se va plimba singură și se va întoarce mai tîrziu odihnită și relaxată.

După trei ore revenise pe platou simțindu-se alt om. Soarele, vîntul și briza dinspre Pacific își făcuseră efectul. La fel și oțetarul otrăvitor ce creștea tot atît de liber ca și florile de pe cîmp și rugii de mure, dar mai puțin vizibil. O zi mai tîrziu, Billy zbura spre Los Angeles, în căutarea celui mai bun dermatolog de pe Coasta de Vest. Abținîndu-se cu greu să nu se scarpine, ea se uita pe geamul avionului și se întreba dacă meritase să se intoxice cu oțetar otrăvitor ca să nu mai fie nevoită să-și petreacă restul timpului în Mendocino. Nu era cea mai bună alternativă dar, Iisuse, o prefera celeilalte.

Se răzgîndi însă rapid. Billy descoperi că intoxicația cu oțetar otrăvitor era ca o erupție nesuferită. Iar un doctor nu te poate ajuta prea mult. Nu poate face decît să-ți înlăture într-o oarecare măsură mîncărimea și să-ți prescrie tranchilizante și somnifere. Își petrecu următoarele cinci zile într-o continuă stare de disconfort, nefericirea ei fiind diminuată doar de faptul că erupția nu i se întinsese și pe față. Vito îi telefona în fiecare noapte, dar nu o mulțumeau deloc aceste discuții la telefon. Cuvintele lui de compasiune nu puteau depăși limitele unei conversații telefonice, și în timp ce Vito încerca s-o înveselească de la distanță, Billy îl putea auzi pe Sven sau pe Fifi cum țipa și-și imagina cît de preocupat era Vito de filmul lui, chiar și atunci cînd vorbea cu ea. Ea îl întreba cum merge filmul, dar nu prea lua în seamă răspunsurile lui scurte, iar cuvintele „Totul va

fi bine, draga mea", deveniseră laitmotivul conversaţiei lor nocturne, frustrate şi oarecum convenţionale.

După zece zile, Billy simţi o ameliorare: băşicile mari de pe mîini, dintre degete şi de pe picioare i se uscaseră şi acum nu se mai trezea de douăzeci de ori pe noapte ca să descopere îngrozită că se scărpina în somn. Se gîndi că încă mai arăta jalnic, dar simţea o nevoie acută de compania cuiva. Oh, cît de mult îi lipsea mătuşa Cornelia şi felul ei direct de a fi. Poate că Lilianne ar veni s-o viziteze dacă ar trimite un avion după ea. Nu, îşi reaminti ea întristată în fiecare vară, Contesa pleca în vizită la Solange şi Danielle care se măritaseră şi trăiau acum amîndouă în Anglia. Acolo, ea se delecta cu micuţii ei nepoţi care o strigau „Bunicuţo" şi-şi demonstra arta de a prăji o felie de pîine în focul din cămin. Automat, Billy ridică receptorul şi formă numărul Jessicăi Thorpe Strauss din Easthampton.

– Jessie? Slavă Domnului că eşti acasă.

– Draga mea Billy, unde eşti? În New York?

– Înapoi în California, încercînd să-mi revin după o intoxicaţie cu oţetar otrăvitor şi pe punctul de a-mi sfîşia încheieturile mîinilor dacă aş putea să mi le găsesc.

– Dumnezeule, şi eu care credeam că eşti în luna de miere cu bărbatul tău divin.

– Nu prea. Ce fac cei cinci frumoşi copii ai tăi şi dragul de David?

– Mai bine nu mă întreba.

– Ce s-a întîmplat?

– Nenorocitul i-a luat pe toţi să-i înveţe să navigheze şi ştii cît de rău mi se face mie într-o barcă. Tot ce vor de la mine sînt nesfîrşite perechi de pantofi de sport uscaţi – diferite articole marinăreşti a căror denumire refuz s-o învăţ şi o grămadă de ciorapi curaţi. Ce vară plictisitoare!

– Jessie, dacă-ţi trimit un avion, ai veni în vizită la mine pentru cîteva zile? Va trebui să stăm în casă, căci încă nu am voie să ies, dar ne vom distra de minune, insistă Billy.

– Cît de curînd poate ajunge avionul aici?

– Îl anunț pe pilot şi te sun imediat. Eşti sigură că nu-i nici o problemă să-ți laşi familia în mijlocul verii? Serios?

– Vreo problemă? Ha! Nici măcar n-o să le scriu vreun bilet. Lasă-i să-şi facă griji în legătură cu mine, în cazul în care îmi vor observa absența. Billy, îți aduci aminte de acel cîntec vechi în care se spunea să nu ai niciodată încredere într-un marinar? Este povestea vieții mele.

Jessica sosi a doua zi, arătînd la fel de „şleampătă", deşi acum, datorită kilogramelor pe care le adăugase trupului ei micuț, înfățişarea ei era mai degrabă voluptuoasă decît patetică. Se apropia de 38 de ani, dar bărbații încă mai oftau cînd ea clipea spre ei din ochii miopi, de culoarea levănțică, privindu-i printre suviței bretonului pe care ea şi-l tăia singură cu foarfeca ori de cîte ori îi stînjenea vederea. Soțul Jessicăi, David Strauss, era acum unul dintre cei mai importanți bancheri din țară, iar Billy o invidia pe prietena ei pentru căsnicia fericită şi rodnică, pentru cercul larg de prieteni şi pentru viața ei organizată şi plină, spre deosebire de a ei.

Cele două femei reluară conversația exact din punctul în care o lăsaseră în urmă cu patru ani, cînd se întîlniseră ultima dată. La sfîrşitul celor două zile, ele reuşiseră să-şi povestească tot ce se întîmplase în acei patru ani, în care nu vorbiseră decît la telefon. Billy se simțea acum destul de bine pentru a sta afară, pe marginea piscinei, la umbra verandei, în timp ce Jessica se juca încîntată cu picioarele în apă.

– Oh, ce fericire, oftă ea după o scurtă tăcere, fericirea absolută de a nu avea nici copii, nici soț. Îți poți imagina cît de bine mă simt. Indiferent cît de des ar fi evocată Nirvana, nu poate fi la fel de bine ca acum. Cine şi-ar dori o stare abstractă cînd există California?

– Dar, Jessie, spuse Billy, brusc alarmată, îi adori pe toți, nu-i aşa? Viața ta minunată nu este doar o păcăleală, nu?

– Oh, Doamne, nu, draga mea, ador acea ceată gălăgioasă,

dar uneori... ei bine... adesea... oh, nu știu, poate că majoritatea problemelor vin de la planificarea meniurilor.

– Jess, e ridicol ce spui. Ai cel mai bun bucătar de pe Coasta de Est.

– L-am avut, draga mea. Am avut cel mai bun bucătar. Doamna Gibbons a plecat acum trei luni. Totul a început cu un an în urmă cînd fetele au devenit vegetariene. Ei bine, cine se poate pune cu o asemenea hotărîre? Este atît de pură și sfîntă și atît de plictisitoare. Apoi gemenii au refuzat să mănînce altceva în afară de pizza, timp de șase luni. Nici să nu te gîndești să faci gemeni, puterea lor este uimitoare. Ca să-i ferim de malnutriție, a trebuit să le strecurăm vitamine în ardei. Doamna Gibbons mi-a cerut un cuptor special pentru pizza, așa că i l-am dat, dar singurul lucru care a împiedicat-o să plece de la noi a fost David. Știi că lui nu-i place decît bucătăria franțuzească, așa că prestigiul ei de bucătăreasă a rămas neștirbit. Nu, punctul critic l-a constituit experiența religioasă a lui David junior.

– Nu înțeleg.

– S-a apucat să mănînce numai mîncare evreiască. Billy o privi uluită. Se pregătea astfel pentru ceremonialul religios la care participă copiii de 13 ani, căci potrivit credinței evreiești, aceasta reprezintă vîrsta asumării responsabilităților religioase. S-a apucat să studieze ebraica și să citească Vechiul Testament, iar următorul lucru pe care mi l-a cerut a fost o bucătărie numai pentru el. Am transformat una din cămări în bucătărie pentru el și-și gătea singur acolo, mînca în farfurii din hîrtie, cu furculițe și cuțite din plastic. Dar n-a fost de ajuns faptul că nu voia să mai mănînce ce gătea bucătăreasa – într-o zi i-a spus doamnei Gibbons să nu se apropie de bucătăria lui. Ea și-a adus aminte cum îi pregătea mîncarea cînd era un bebeluș, nefolosind niciodată vreun aliment conservat și s-a simțit atît de jignită, încît și-a făcut imediat bagajele și a plecat. Nu pot s-o acuz, dar de atunci am avut o mulțime de bucătari. Nici unul nu și-a închipuit că o să fie nevoit să gătească pentru un restaurant, drept care au plecat imediat.

– Oh, săraca Jessie. Billy izbucni în rîs la auzul necazurilor prietenei sale. Îmi pare rău, dar mă face să rîd ideea de a-l vedea pe David junior pregătindu-şi singur supa de pui. Vineri noaptea aprinde şi lumînările?

– Bineînţeles.

– Ai încercat vreodată să iei legătura cu gruparea religioasă locală de evrei? propuse Billy.

– Muşcă-ţi limba. Şi aşa este destul de rău, dar cel puţin ştii despre ce e vorba.

– Deci, pînă la urmă tot i-ai crescut ca pe nişte evrei, spuse Billy.

– Oh, nu, numai băieţii, draga mea. Fetele au crescut în religia episcopală, şi au fost botezate în aceeaşi biserică ca şi mine. Este aceeaşi situaţie ca-n familia Rothschild, vezi tu – băieţii trebuie să continue tradiţia familiei tatălui, dar fetele sînt libere să aleagă. Jessie făcu o pauză şi o privi pieziş pe Billy. Satisfăcută că nu se înşelase în privinţa expresiei de pe chipul prietenei sale, se întoarse de la piscină şi schimbă subiectul. Cînd ai de gînd să-mi spui ce te macină?

– Să-ţi spun? Ce-anume? N-am nimic de ascuns. De cînd ai venit m-am plîns încontinuu de intoxicaţia mea cu oţetarul otrăvit şi pe măsură ce mă văicăream mă simţeam din ce în ce mai bine. Cam asta e.

– Haide!

– Ce vrei să insinuezi, Jessie?

– Vito.

– Vito?

– Soţul tău.

– Ah.

– Într-adevăr, chiar el, insistă Jessie neîndurătoare. Vito, ginerică.

– Este minunat, Jessie. N-am crezut niciodată că un om poate fi atît de incredibil de dinamic, creativ şi energic.

– Prostii.

– Niciodată n-am reuşit să te păcălesc.

– Este de nota zece?

– Oh, în privinţa asta n-am de ce să mă plîng. Categoric. Ai încredere în mine.

– Bine, atunci care este oribila enigmă, insuportabila dilemă, problema neprevăzută şi permanentă?

– Cine a spus că ar fi vreo problemă?

– Orice soţie pe care o cunosc, inclusiv eu, se gîndeşte la aşa ceva cîteodată noaptea, cînd, de exemplu, eu sînt gata de culcare şi David deja a adormit. Soţul fiecărei femei este incorigibil, într-un fel sau altul.

– Ellis nu era, spuse Billy bosumflată.

– Ah, Billy, nu-i cinstit. Ai fost soţia-copil a lui Ellis timp de şapte ani. Nu puteai fi socotită o soţie obişnuită căci atîta timp cît a fost sănătos, el s-a dat peste cap ca să te facă fericită. Propria lui muncă de o viaţă era mai puţin importantă decît tine. Şi nici atunci cînd a devenit invalid, nici atunci n-ai fost cu adevărat o soţie. Nu te critic, draga mea, dar niciodată nu ţi s-a cerut să respecţi regulile jocului.

– Jocuri? Reguli? Vorbeşti ca într-una din cărţile alea în care ţi se spune să te îmbraci în pantaloni din piele strîmţi pe corp şi să-ţi aştepţi soţul cu un pahar de băutură într-o mînă şi cu o umilă cerere de a-ţi mări suma pentru întreţinerea casei în cealaltă. Nu vreau să aud aşa ceva de la tine, Jessie.

Jessica îşi scutură capul spre Billy, cu o expresie amuzată şi în acelaşi timp compătimitoare. De ce nu se putea Billy integra în realitate?

– Jocul, spuse ea încet, se cheamă fericirea în căsătorie. Regulile se referă la toate compromisurile pe care trebuie să le faci.

– Compromisuri, ţipă Billy îndurerată. Numai asta am făcut de cînd m-am măritat. Un compromis nenorocit urmat de un altul. Micuţa Billy, blîndă şi umilă. Crede-mă că nu ţi-ai fi recunoscut vechea prietenă dacă m-ai fi văzut în Mendocino jucînd rolul soţiei perfecte a producătorului.

– Şi detestînd fiecare clipă care trecea.

– Aproape, cu excepţia acelora cînd eram singuri, noaptea. Aveam siguranţa că Vito este conştient de prezenţa mea, numai în momentele cînd făceam dragoste. Mă întreb dacă m-ar mai fi recunoscut dacă n-ar fi fost aceste clipe – nenorocitul, ticălosul!

– Ei bine, atunci divorţează, dacă este chiar aşa de grav.

– Ţi-ai pierdut minţile, Jessie? Sînt nebună după el. Mi-a fost destul de greu să pun mîna pe el – n-am de gînd să-l las să-mi scape. N-aş putea trăi fără acest ticălos.

– Atunci nu-ţi rămîne decît să faci compromisuri. Cu multă graţie, îndemînare şi din toată inima.

– Oh, Doamne, îmi ceri prea mult. Nu, zău, revino-ţi, începi să vorbeşti ca nevroticele surori Brontë. N-ai auzit de emanciparea femeilor? De ce să nu fie el cel care să facă compromisurile?

– El deja a făcut-o. S-a însurat cu tine împotriva raţiunii sale sănătoase şi este de acord să trăiască conform cu stilul său de viaţă, deşi ştie că majoritatea oamenilor îl consideră un întreţinut. Nu-l deranjează însă acest gînd şi de altfel, nici pe tine nu te-a obligat să-ţi schimbi modul de viaţă.

– Oh, asta.

– Este mult, Billy, mai ales pentru Vito, cu mîndria lui de italian despre care mi-ai vorbit atîta.

– Bănuiesc că ai dreptate. Bine, ai dreptate. Dar totuşi... Billy se gîndi amărîtă că nici Jessica nu era în stare s-o înţeleagă. La ce compromisuri se gîndea ea? La discreta infidelitate a bancherilor din cercul obişnuit al celor din New York–Easthampton – Southampton, la vremea cînd unul sau altul bea mai mult la o petrecere, la enervarea pe care i-o producea un obicei supărător al lui David de care el nici măcar nu-şi dădea seama? În fond, ce făcea David acum? Se plimba cu barca, împreună cu toţi copiii aşa cum ar fi făcut orice om normal în vacanţa de vară, în loc să se ducă într-un loc oarecare şi să-şi concentreze întreaga atenţie asupra producerii unui film. Şi ce altceva ar fi putut face Jessie, cu răul ei de mare?

Jessica o privi pe Billy aproape matern, cu afecțiune și înțelegere, dornică să-i aducă alinare. Săraca Billy, se gîndi ea, deja este nemulțumită, și totuși cum poate să-ți spună cineva adevărul despre ceea ce se întîmplă într-o căsnicie trainică? Cine-ți poate vorbi despre momentele în care ți se pare că dragostea s-a sfîrșit și că trebuie să mergi mai departe doar din fidelitate, despre clipele în care amîndoi se gîndesc la toate lucrurile minunate ce li s-ar fi putut întîmpla dacă nu s-ar fi cunoscut? Cine poate explica pe înțelesul tuturor limbajul de comunicare a sentimentelor, fără cuvinte și gesturi – și zilele, chiar lunile cînd această comunicare nu mai este posibilă? Ca să nu mai punem la socoteală problemele pe care le poți avea cu o soacră pretențioasă sau schimbările ce se produc în bărbatul pe care l-ai cunoscut, de îndată ce a devenit tatăl a cinci copii? Nu, nu știa ce să-i spună lui Billy. Nici chiar cele mai bune prietene nu se puteau ajuta cînd venea vorba de terenul nesigur al căsniciei, doar într-un mod superficial – dîndu-și de înțeles că nu sînt singure.

Jessica o sărută pe Billy în creștetul capului.

– Este doar depresiunea postmaritală. Toți trec prin asta, spuse ea. Așteaptă, peste cîteva luni nici n-o să-ți mai aduci aminte. Ascultă, hai să mîncăm ceva gras la cină și postim mîine, sau nu înghițim nimic pînă la prînz. Amîndouă avem nevoie de așa ceva.

– Cum poți folosi cuvîntul „nevoie" în legătură cu ceva gras? întrebă Billy neîncrezătoare.

– Simplu. N-ai auzit de teoria europeană despre dietă? Dacă metabolismul tău nu este obișnuit cu grăsimile și brusc i le dai, corpul tău intră în șoc și slăbești imediat. Bineînțeles că nu trebuie să-ți faci un obicei din asta.

– Ești sigură? întrebă Billy, uitîndu-se la începutul de burtă al prietenei sale.

– Absolut. Dacă n-aș practica această metodă din cînd în cînd, aș cîntări o tonă.

Amîndouă femeile izbucniră în rîs și renunțară la subiectul

căsniciei pe toată durata şederii Jessicăi. La sfîrşitul săptămînii, ea se întoarse în Easthampton, părăsind-o fără chef pe Billy pentru a se întoarce la meniurile ei, dar mai degrabă ruşinată din cauza escapadei sale. În ciuda ameninţărilor ei, le telefonase în fiecare seară, iar soţul ei îşi petrecuse destul timp pe uscat pentru a găsi un cuplu de orientali care să trateze bucătăria lui David Junior cu respect şi chiar să-şi aducă propria oală chinezească pentru prepararea hranei vegetariene.

– Billy, draga mea, îi spuse Jessica în timp ce amîndouă stăteau în faţa avionului luîndu-şi la revedere, mi-e teamă că nu am făcut mare lucru pentru tine, dar ţi-am dat sfaturile care mi s-au părut cele mai bune. Ţine minte „Orice formă de guvernare – într-adevăr, fiecare avantaj obţinut de om, fiecare distracţie, orice virtute şi orice act de prudenţă – se bazează pe compromisuri şi renunţări".

– Unde Dumnezeu ai găsit acest citat?

– Edmund Burke, dacă nu mă înşel. Jessica rîse afectată. Întotdeauna fusese mîndră de memoria ei pentru citate, fapt care o plasa tot timpul cu un pas înaintea teribilei ei soacre.

– Pleacă odată de aici, rîse Billy strîngîndu-şi în braţe micuţa prietenă. Du-te şi nu mai păcătui, sau cam aşa ceva. Adu-ţi aminte că eu sînt singura persoană din lume care te ştie de pe vremea cînd nu erai atît de îngrozitor de virtuoasă şi atît de tolerantă.

În Mendocino filmările erau gata şi Vito cu Fifi Hill se îndreptau în tăcere spre casa lui Vito, fără să scoată o vorbă înainte de a-şi turna băutura în pahar.

– S-a terminat, Fifi, spuse Vito în cele din unnă.

– Pînă şi un orb şi-ar da seama de acest lucru judecînd după vocile lor.

– Au trecut două zile. Ieri m-am gîndit că poate nu se simte bine, dar astăzi pe platou, am privit cu atenţie...

– Cînd nu priveşti tu cu atenţie? spuse Fifi cu blîndeţe, mult prea mohorît ca să fie sarcastic.

– ...sperînd că se vor schimba. Dar n-are rost să ne mai păcălim; nu putem folosi nici un metru din acest film. Deci, am întîrziat două zile cu filmul, şi mucoşii ăştia îşi bat joc de noi.

– Am recurs la toate trucurile pe care le cunoşteam. Nimic, nimic, Vito. Sandra nu vorbeşte, Hughes nu vorbeşte, îmi spun că se străduiesc, ea ţipă, el ţipă. Am avea nevoie de o echipă de pompieri.

– Un film, Fifi, asta ne trebuie. N-am avut timp să-ţi spun înainte, dar imediat după cină, m-au luat amîndoi deoparte şi m-au anunţat că nu vor juca scenele programate pentru următoarele două zile.

– Nu le vor juca...!! Fifi se ridică de pe scaun ca o vijelie.

– Da, scena sexy, marea scenă de dragoste pe care trebuie s-o adăugăm neapărat filmului nostru, cea mai importantă scenă din tot filmul. Ei nu vor apărea, repet, nu vor apărea goi împreună în acea scenă.

– Vito! Ce-ai spus? Ce ai făcut? Nu se poate aşa ceva! Pentru Dumnezeu... fă ceva!

– Fifi, anulează filmările de mîine dimineaţă. N-are rost. Fiecare dintre noi o să stea de vorbă cu aceşti puşti cretini. Vom merge pînă la capăt. Vom aranja lucrurile. Ei încă mai au de făcut filme, ştii şi tu asta.

– Desigur, desigur, dar cînd lucrezi la o poveste de dragoste şi cei doi trec unul pe lîngă altul de parcă le-ar fi silă, situaţia se complică. Haide, Vito, ştii foarte bine că tot acest film se bazează pe veridicitatea jocului lor, pe felul în care ei te fac să crezi că sînt mai îndrăgostiţi unul de altul decît au fost chiar şi Romeo şi Julieta. Şi pînă acum două zile chiar mă convinseseră de acest lucru.

– Fifi, hai să dormim un pic. Ne întîlnim la micul dejun, la hotel. O să vedem atunci ce e de făcut.

După ce Fifi plecă posomorît, Vito rămase pe gînduri. Dacă Fifi era profund îngrijorat de calitatea jocului actoricesc al celor doi puşti, Vito se confrunta cu o problemă mult mai gravă. Cînd

Maggie fusese în Mendocino, cu două săptămîni în urmă, îi dăduse o veste incredibilă.

– Vito, insistase ea, îți pot spune și persoana care mi-a dat această știre, dar crede-mă, nu sînt simple zvonuri. Arvey a declarat că este gata să profite de orice ocazie pentru a prelua drepturile asupra filmului „Oglinzile".

– De ce, Maggie, de ce? După cum știau amîndoi, contractul cuprindea o clauză ce stipula dreptul studioului de a înlocui un regizor imediat ce depășește bugetul alocat. Această clauză nu se aplică aproape niciodată, și mulți producători, mai puțin importanți decît Vito Orsini, depășesc bugetul alocat și termenul predării fără ca studioul să facă altceva decît să bombăne.

– Din cîte am auzit eu, a făcut tapaj în jurul banilor alocați pentru „Oglinzile", încă de la Cannes. A fost de acord cu proiectul tău numai ca să-i facă în ciudă soției sale, ca să-i arate cine conduce de fapt studioul. Din cîte am înțeles eu, a făcut pur și simplu pe grozavul, iar mai tîrziu, cînd te-ai căsătorit cu Billy s-a simțit înșelat. El a făcut un gest grandios pentru a-și înfrunta soția, iar o săptămînă mai tîrziu tu plecai cu cea mai bogată femeie din lume, iar el a rămas cu acea snoabă din Philadelphia care nu-i dă niciodată vreun ban fără să nu-l ia peste picior.

– Banii lui Billy! Dar n-are nici o legătură cu mine.

– Da, încearcă să-i explici acest lucru lui Arvey. El crede că ar trebui să-ți finanțezi singur filmele, cu banii din moștenirea ei, în loc să cheltui banii studioului. Știu, știu, tu nu faci așa ceva, dar el turbează de furie. Este un om rău și invidios și încearcă din răsputeri să-ți pună bețe-n roate.

Da, se gîndi Vito, aducîndu-și aminte de spusele lui Maggie; ar fi trebuit să fie mai precaut cînd Arvey i-a dat atît de rapid mînă liberă. El credea tot ce-i spusese Maggie. Totul se potrivea de minune. Din nefericire, situația era foarte clară.

A doua zi, imediat după prînz, Vito și Fifi Hill au căutat un loc retras într-un colț al hotelului din Mendocino și s-au așezat în mijlocul acelei abundențe victoriene de șervețele din dantelă,

luînd atitudinea unor samurai înfrînți care-şi caută locul potrivit pentru a-şi face sepuku.

– Este o nebunie, mormăi Vito. Fifi, dacă Sandra ar fi fost moartă, ar fi înviat după tot ce i-am spus. Am recurs la toate mijloacele, am invocat chiar şi adevărul, dar nici asta nu mi-a fost de folos! I-am explicat că asta este şansa vieții ei; i-am spus că va deveni o vedetă; i-am zis că nu poate să ne facă una ca asta, mie şi ție; am amenințat-o că nu va mai juca niciodată, i-am dat de înțeles cît de dezamăgită va fi mama ei; i-am spus şi că va fi trecută pe lista neagră de orice regizor şi producător din lume; am implorat, am țipat, am făcut orice în afară de a mă culca cu ea. Aş fi făcut acest lucru, dar era rece ca gheața.

– Vito, am fost şi eu acolo, te rog scuteşte-mă de detalii.

– Iar ticălosul acesta de Hugh Kennedy a fost la fel de rău ca şi ea. „Sună-l pe agentul meu!", auzi vorbă. În regulă, îl sun. El nu-şi dă seama că asta înseamnă sinucidere profesională?

– Nu este destul de deştept ca să-şi dea seama de asta – nu se numără printre cei mai strălucitori oameni ai tăi, Vito. Şi mai ceva. Chiar dacă i-am convinge să joace această scenă, ce rost mai are de vreme ce sînt în asemenea relații?

– Poate că este vorba numai de o ceartă între îndrăgostiți. Mă duc să vorbesc singur cu Sandra.

El a fost întrerupt de o voce timidă.

– Domnule Orsini?

– Dolly, draga mea Dolly, singura persoană normală de aici. Du-te, scumpa mea, avem de vorbit.

– M-am gîndit că ar fi bine să vă spun. Nu vreau să par o informatoare, aş fi rugat-o pe Billy să vă spună, dar întrucît ea nu este aici, m-am gîndit...

– Ce anume?

– Vedeți, v-am auzit spunînd că poate este vorba de o ceartă între îndrăgostiți, dar lucrurile stau mult mai rău. Am auzit totul prin perete – n-am ajuns niciodată să-mi cumpăr dopuri pentru urechi. Totul a început cînd Sandra l-a acuzat pe Hugh de îngîmfare şi de faptul că-i fură scenele. Şi...

Fifi o întrerupse.

– Așa și este. L-am prins chiar eu asupra faptului și l-am avertizat, dar el a continuat.

– Apoi Hugh a devenit tare bădăran și i-a spus că joacă mizerabil, că de fapt el este un actor adevărat, iar ea i-a răspuns că are un penis cît degetul mare al unui bebeluș dar din nefericire, nu la fel de tare, iar el i-a spus că n-are decît sfîrcuri, nu și sîni. În replică, ea i-a zis că are coșuri pe fund, iar el a taxat-o drept cea mai proastă amantă din viața lui. Nici nu pot să reproduc tot ce și-au spus, căci ar fi foarte jenant.

– Am priceput, spuse Fifi.

– Așadar, încheie Dolly, nu este o ceartă între îndrăgostiți, căci nu mai sînt deloc îndrăgostiți. Se urăsc cu adevărat unul pe altul. Vreau să spun că au mers prea departe. Adevărul este că el are într-adevăr un penis micuț; a mai menționat și altădată lucrul acesta, dar în alți termeni – ceva de genul „este mic, dar se află la locul potrivit".

– Mda, chiar că au mers cam departe, Dolly. Mulțumesc. Ne este de mare ajutor să știm ce se întîmplă cu adevărat. Acum șterge-o, scumpo, trebuie să vorbim.

– Am încurcat-o, Vito, spuse Fifi. Un om nu poate uita asemenea insulte nici dacă vrea, iar aceștia copii cu siguranță că nu vor.

Se lăsă o lungă tăcere. Holul hotelului decorat în stil victorian se umplea încet cu turiști însetați, care erau serviți de barmanițe drăguțe.

– Vom folosi dubluri, anunță Vito. Se poate face, Fifi.

– Într-o scenă de dragoste? Ești nebun!

– N-am spus că este un lucru prea sănătos. Am spus doar că o vom face. Sînt destui puști în acest oraș, așa că trebuie să găsim un băiat și o fată care să semene cu Sandra și cu Hugh, din spate. Peruci, Fifi, vom folosi peruci. Îi vom găsi chiar în această după-amiază. Apoi vom filma scena de două ori. O dată cu dublura lui Sandra și cu Hugh și încă o dată cu dublura lui Hugh și cu

Sandra. Nu se vor vedea chipurile dublurilor, doar spatele. Şi apoi le vom combina.

– Nu se poate să reuşim în acest fel!

– Avem de ales?

Svenberg a fost încîntat de idee. Pentru el trupurile protagoniştilor erau insignifiante, contau doar lumina şi provocarea aruncată destinului. În timp ce Sandra juca scena cu dublura lui Hugh, Vito îi citea replicile lui Hugh, iar ea răspundea la ele. În scena cu dublura Sandrei, Dolly rostea replicile în locul acesteia. Mai tîrziu, ambele scene aveau să fie încorporate într-una singură, cu sunetul adecvat. Vito a insistat ca Hugh să fie prezent la scena Sandrei şi Sandra la scena lui Hugh. Cei doi foşti îndrăgostiţi, exact aşa cum se aşteptase şi el, s-au dăruit cu pasiune jocului, fiecare încercînd să-l întreacă pe celălalt în fervoare şi patos, abandonîndu-şi trupurile goale acelor străini, cu o sălbăticie erotică nemaivăzută pînă atunci. Parcă luaseră foc, atingînd pragul maxim al dorinţei, la limita spectacolului. El şi Fifi n-au mai trebuit să revadă scenele pentru a se convinge că au realizat un film de succes, măcar în privinţa acestor secvenţe.

Cînd cele două zile istovitoare au luat sfîrşit, Fifi îi reaminti lui Vito că mai aveau de recuperat încă două zile de filmare, dinainte de scena dragostei. În celelalte scene cu Sandra şi Hugh, ei nu apăreau singuri, aşa că nu se punea nici o problemă, dar în cele care nu fuseseră filmate?

– Am modificat scenariul azi-noapte, spuse Vito. Uite – este doar un pic schimbat. I-am dat lui Dolly un rol mai mare – se potriveşte cu ce avem noi.

Rapid, Fifi citi noile pagini.

– Merge, merge. Dar cum recuperăm timpul? Vito îi mai înmînă un teanc de hîrtii.

– Aceste scene nu le mai filmăm, pur şi simplu nu avem nevoie de ele. Am găsit cu ce să umplu golurile. Se potriveşte. Deci, nu ne mai rămîne decît o zi de întîrziere şi dacă nu reuşeşti

s-o recuperezi, te vor da afară de la „Guild".

– Te simți bine, nu? Ticălosule!

– Simt doar bucuria obișnuită pe care ți-o filmului.

14

Cînd se întoarse în Mendocino pentru ultima săptămînă de filmări, Billy descoperi că intoxicaţia cu oţetar otrăvitor a fost pînă la urmă un lucru bun ce a apropiat-o ca prin minune de membrii echipei de filmare. Mulţi dintre lucrători, oamenii ce se ocupau de lumini şi decoruri, tehnicienii de pe platou, contractaseră şi ei aceeaşi boală. Din „soţia producătorului" ea se transformase într-o colegă rănită care se întorsese pe cîmpul de luptă pentru a se alătura camarazilor săi. Toată lumea, de la singuraticul Svenberg pînă la şoferii care deplasau toaletele portabile, o oprea ca s-o întrebe cum se simte. Mulţi dintre ei aşteptau cu nerăbdare să-şi compare simptomele şi Billy se trezi în centrul atenţiei unui grup unit prin suferinţă, discutînd virtuţile cortizonului sau ale loţiunii de colamină.

Dolly şi Billy au reuşit să ia prînzul împreună în fiecare zi. Billy care încă îşi mai număra, şi întotdeauna avea să numere, fiecare calorie înghiţită, nu se putea abţine să nu observe ce anume mînca Dolly care înflorea pe zi ce trece, sînii şi fundul ei amintind de eroii lui Rabelais. Ea îşi făcea un sandviş în care combina felii de avocado cu sos rusesc, aşezate pe un strat de brînză şi unul de pastramă, plus un strat de ficat, între două bucăţi groase de pîine unsă cu unt, presărată cu chimen, şi alături avea o salată de cartofi cu o porţie dublă de maioneză.

– Fir-ar să fie, spuse Dolly, terminînd salata de cartofi, nu mai avem timp pentru un sandviş, nu-i aşa?

– Tot ţi-e foame? întrebă Billy uimită, dar şi cu o undă de reproş.

– Sînt moartă de foame. Vezi, după ce vărs micul dejun, mai am mult de aşteptat pînă la prînz.

– Să verşi...?

– Sigur. Dar n-o să dureze. Sînt doar la începutul celei de-a treia luni şi toată lumea îmi spune că acum este perioada cea mai grea.

– Oh, Dolly! Oh, Doamne... cum s-a întîmplat? Dolly îşi ridică ochii spre cer. Rîsul zgomotos al lui Dolly se amestecă cu ţipătul pe jumătate reţinut al lui Billy. În cele din urmă, Billy se linişti suficient pentru a o întreba: Ce ai de gînd să faci?

– Oh, cred că ar trebui să fac ceva, dar, parcă nu-mi vine să renunţ la copil. Am mai rămas gravidă şi înainte, şi nu m-am gîndit nici o clipă să las copilul, însă de data asta...

Billy avea impresia că prietena ei trecea printr-o stare specială, greu de definit. Părea hotărîtă şi în acelaşi timp fericită.

– Te-ai gîndit la tatăl copilului? întrebă Billy încercînd s-o facă să se concentreze asupra problemei.

– Sunrise? M-ar lua de nevastă şi mîine, dar nu mă văd petrecîndu-mi toată viaţa pe la rodeo-uri. De ce o fi trebuit să joace L.A. pe 4 iulie? O să-i spun mai tîrziu. Cine ar fi crezut că e de ajuns să nu iei pastilele două zile, ca să ajungi aici?

– Orice ginecolog. Dolly, dar cum o să te descurci cu banii? Întreţinerea unui copil costă... trebuie să plăteşti o doică, să-i cumperi haine... Billy se opri. De bună seamă, mai erau şi alte cheltuieli legate de creşterea unui copil, dar nu ştia cu precizie. Maternitatea n-o interesase niciodată.

– Pot trăi cam un an, un an şi ceva din onorariul pe care-l voi primi pentru rolul din „Oglinzile" şi apoi o să mai văd. Dacă nu găsesc de lucru, voi apela la Sunrise. Doamne, Billy, toate acestea sînt lucruri obişnuite, cu care trebuie să te descurci dacă-ţi doreşti cu adevărat aşa ceva. Billy îşi privi prietena pe al cărei chip se putea citi cu uşurinţă încîntarea de a fi gravidă. Dacă întîlnise vreodată o persoană prin excelenţă optimistă, aceea era Dolly.

Aş putea eu... crezi că... copilul va avea nevoie de o naşă?

Oh, da! Da! Dolly o îmbrățișă așa de tare pe Billy că aproape o sufocă. N-aș fi vrut pe nimeni altcineva, în afară de tine.

Billy reflectă că în felul acesta, cel puțin, va fi sigură că lucrurile vor decurge cum trebuie. Amintiri de la botezurile bostoniene îi veniră în minte. Cești de argint, vinuri vechi de Xeres, băutură preparată din vin îndulcit cu zahăr, mirodenii și zeamă de fructe, biscuiți și seturi micuțe de linguri și furculițe de argint, și bineînțeles, o colecție de scutece. Un leagăn, un landou sau un cărucior. Ca să fie mai sigură, le va lua pe toate. Și apoi va mai vedea ce este de făcut.

Filmările la „Oglinzile" s-au terminat exact la data stabilită, într-o marți, pe 23 august, petrecerea prilejuită de acest eveniment fiind programată pentru a doua zi. Vito și Fifi, deși amîndoi erau epuizați, dansau plini de entuziasm, explicîndu-i lui Billy că terminarea fiecărui film trebuie să fie urmată de o petrecere ce are două funcții importante: sărbătorește încheierea unei munci de mai multe săptămîni și în același timp oferă ocazia tuturor de a se îmbăta și de a uita de animozități care survin de fiecare dată, indiferent cît de relaxată ar fi atmosfera, ceea ce se întîmplă foarte rar.

Petrecerea organizată la hotelul din Mendocino era deja în toi la ora zece seara. Bufetul bine garnisit fusese luat cu asalt. Barul avea să stea deschis pînă la plecarea ultimei persoane. Acum, cînd se încheiaseră filmările, nu se mai punea problema respectării programului de somn. Cu toate acestea, două persoane au plecat destul de devreme de la petrecere, cu o intenție ușor de bănuit.

– Vito, spuse Fifi aproape bîlbîindu-se de uimire, vezi și tu ce văd eu?

– Dacă te referi la Sandra Simon și Hugh Kennedy care se retrag pentru a face dragoste, da.

– S-au împăcat abia în seara asta!

– Oricum, pentru noi este prea tîrziu. Uneori, îmi vine să-i

omor pe actorii ăştia, dar slavă Domnului că sînt un om înţelegător.

– Ce bine mi-ar părea să moară nesatisfăcut, şopti Fifi printre dinţi.

– Nu, toate ejaculările lui să fie premature, îl corectă Vito.

– Să nu se mai excite niciodată.

– Nu, Fifi, nu, nu eşti deloc subtil... să i se ridice... şi nimeni să nu observe, adăugă Vito.

– Scuzaţi-mă, domnule Orsini, îi zise directorul hotelului, dar este un om în holul hotelului care insistă să vorbească cu dumneavoastră. Spune că este de la Studiourile de film Arvey.

În hol, Vito dădu peste un străin, îmbrăcat în costum cu cravată. Se prezentă rapid spunînd că este de la serviciul juridic al studioului şi îi înmînă o scrisoare pe care Vito o deschise cu presentimente sumbre. Nici o veste bună din partea studioului nu sosea pe această cale. El o parcurse rapid. „Conform paragrafului... contract... în legătură cu filmul *Oglinzile*... sînteţi înştiinţat prin aceasta că... Studioul şi-a exercitat dreptul de a prelua conducerea asupra filmului din cauza depăşirii bugetului alocat..."

Vito se uită la avocatul ce-şi ascundea cu dibăcie dorinţa de a se bate, de a răni şi de a ucide pe cineva. Nu avea nici un rost să se certe cu acest om. Potrivit calculelor sale, Vito nu depăşise limitele bugetului alocat. Trebuia să treacă luni de zile înainte ca oamenii de afaceri împreună cu contabilii lor să fi putut dovedi cine are dreptate. Şi atunci ar fi fost prea tîrziu.

– Deci aşa, spuse Vito, bei ceva?

– Nu, mulţumesc. Am venit să iau rolele de film. Tot ce ai filmat pînă acum. Îmi pare rău, dar astea sînt instrucţiunile pe care le-am primit. Şi negativele, bineînţeles. Am un camion afară şi cîţiva oameni pentru transportarea materialelor. În drum spre acest loc, venind din San Francisco, ne-am rătăcit, de aceea am fost nevoit să te deranjez în mijlocul petrecerii.

– Oh, îmi pare foarte rău. Dar mi-e teamă că ai făcut

degeaba atîta drum. Totuşi, poate reuşeşti să-ţi găseşti o cameră peste noapte.

– Am făcut drumul degeaba?

– N-am nici un metru de film aici. Nici un negativ. Nimic. Probabil că au ajuns la studio.

– Ştii foarte bine că nu sînt acolo. Avocatul începuse să se înfurie.

Vito se întoarse spre Fifi Hill şi Svenberg care-l urmaseră în hol.

– Fifi, ai făcut tu ceva cu filmul nostru? Ştii cumva unde sînt negativele? Arvey a preluat toate drepturile asupra filmului şi vrea să ia rolele de film. Acest domn a venit special pentru asta.

Fifi păru uimit.

– De unde dracu' să ştiu eu? Poate ştie ceva Svenberg. Per?

Suedezul clătină din cap.

– Eu sînt doar operatorul, nu ţin filmul sub pat.

– Îmi pare rău, spuse Vito, dar trebuie să fie pe drum... filmele nu dispar aşa, pur şi simplu.

Avocatul îi privi pe cei trei bărbaţi care-l înfruntau cu dîrzenie. Luni va veni cu o citaţie şi-l va obliga pe Orsini să-i dea filmul, dar pînă atunci nu prea avea ce face. Munca în Departamentul de Justiţie îl învăţase să fie înţelept.

– O să accept un pahar de băutură. Mai este ceva de mîncare?

Billy stătea într-un grup de admiratori cînd îl zări pe Vito apropiindu-se şi şoptindu-i că trebuie să plece. La început s-a gîndit că este prea devreme, apoi şi-a dat seama că, acum cînd se terminaseră filmările, Vito ardea de nerăbdare să facă dragoste.

Ea îşi luă la revedere într-un mod afectuos de la noii ei prieteni şi se grăbi să plece. Vito găsi o uşă laterală prin care se strecură neobservat din mulţime şi, apucînd-o de cot, o luă la fugă spre maşină. Bucuria lui Billy a fost de scurtă durată: Fifi îi aştepta acolo. Au condus în linişte spre casă, şi Billy a avut înţelepciunea să nu rupă această tăcere.

De îndată ce au intrat pe uşă, Vito i-a explicat situaţia, la fel cum le-o explicase lui Fifi şi Svenberg, în urmă cu mai multe săptămîni. Îi spuse care erau intenţiile lui Arvey. Billy avu nevoie de un minut ca să înţeleagă că Arvey îşi putea exercita acest drept, indiferent dacă Vito depăşise sau nu bugetul.

– Nu am timp suficient pentru a le dovedi că nu au dreptate, spuse Vito sobru.

– Dar ce pot face cu el? întrebă Billy deconcertată. Filmul este gata, totul s-a înregistrat pe peliculă – de ce îl mai vor acum?

– Dacă pun mîna pe el, o să-l dea unui redactor să-l ciuntească după cum are chef, fără să ne lase vreodată să vedem ce au făcut din el. Nu-l putea împiedica să folosească cel mai banal fundal sonor. Apoi, din cîte îl cunosc eu pe Arvey şi ştiind în ce stare de spirit se află, îl va asambla cît mai repede posibil, va adăuga cîteva efecte sonore şi îl va lansa pe piaţă, supurînd din toate rănile. Ei pot schimba acest film în asemenea hal, încît nimeni nu va crede că a fost regizat de Fifi, iar Svenberg a lucrat ca operator. În faza imediat următoare producerii unui film acesta poate fi distrus sau îmbunătăţit.

– Oh, Vito, gemu Billy, nu pot suporta aşa ceva!

– Nici eu, draga mea. Tocmai de aceea am ascuns sub cheie rolele de film în Fort Bragg. Negativele au fost mutate din laboratorul din San Francisco şi puse bine undeva, pe numele meu. De îndată ce m-a avertizat Maggie, am hotărît să iau aceste măsuri de precauţie.

– Dar ce-o să facem cu Arvey? întrebă Fifi care ştiuse tot timpul ce se întîmpla. N-o să renunţe aşa de uşor.

– Gunoiul ăla împuţit n-o să aibă încotro, răspunse Vito concentrat. Nu voi preda filmul studioului pînă cînd nu este gata în întregime, editat şi mixat.

– Toronto? La asta te gîndeşti? întrebă Fifi.

– Nu, vom lucra la Hollywood. Doar ştii că tehnicienii noştri sînt cei mai buni din lume. Chiar dacă vom fi nevoiţi să închiriem camere la hotel, ne vom descurca. Nu e prima dată cînd procedăm astfel.

Billy îl întrerupse plină de entuziasm la gîndul că în sfîrşit putea să-l ajute cu ceva.

– Camere de hotel! Doar avem la dispoziţie o casă! Vito, este perfect, nu-ţi dai seama? O reşedinţă particulară, cu cîte camere vrei, iar paza de corp nu va lăsa nici un străin să se apropie. Oh, Vito, nu poţi spune nu! Te rog lasă-mă, pledă ea, văzîndu-i expresia de nesiguranţă.

– Pază de corp? Ce pază? întrebă Vito.

Billy roşi uşor dîndu-şi seama că el nu era în cunoştinţă de cauză.

– Întotdeauna am avut pază de corp de cînd a murit Ellis. Eram îngrozită la gîndul că cineva ar putea să încerce... Oh, nu ştiu nici eu... să intre în casă ori să-mi fure bijuteriile sau, ei bine, să mă răpească sau ceva de genul ăsta. Sînt de nereperat dacă nu ştii unde să te uiţi. Şi, în plus, mai este şi poarta de la intrare.

Amîndoi bărbaţii tăceau surprinşi. Capii mafioţi, starurile rock, Sammy Davis Jr. – ei da, aveau pază de corp, dar Billy? Oricine, la fel de bogat ca ea, ar fi procedat la fel, fără ezitare. Billy se obişnuise aşa de mult cu gărzile, încît nici nu se mai gîndea la ele. Şi nici nu reprezentau o cheltuială prea mare. Era ca şi cînd şi-ar fi cumpărat colanţi. O dată pe an achiziţiona o duzină de perechi, de toate culorile, astfel încît să-i ajungă – o simplă precauţie.

– Casa nu va mai arăta ca înainte, o avertiză Vito.

– Acceptă, Vito, astfel o s-o fac eu, spuse Fifi. Bănuiesc că ai o cameră de oaspeţi, scumpă Billy? Acolo mă voi muta eu. Dacă tot voi fi nevoit să lucrez 18 ore pe zi, măcar să am toate condiţiile.

– 24 de ore pe zi, Fifi, răspunse Vito, şi începînd din clipa asta Vom lua rulota şi vom pleca spre Fort Bragg să încărcăm rolele de film. Nu vreau să las nimic în urmă. Billy, tu fă bagajele cît timp eu şi Fifi ne ocupăm de role. Avem aproximativ 20 de cutii mari de mutat – vom reveni în două ore. Dacă şofăm cu

rîndul toată noaptea, vom fi acasă înainte ca avocatul să se trezească.

– Da, dragul meu, spuse Billy ascunzîndu-şi resemnarea. Nu părea momentul potrivit pentru a se mai gîndi la o noapte de dragoste.

De-a lungul următoarelor săptămîni, Billy a găsit cîteva clipe libere să se întrebe dacă şi-ar fi închipuit vreodată ce înseamnă să montezi un film în propria-ţi casă. Nimic din trecutul ei n-ar fi putut s-o pregătească pentru acele zile şi nopţi interminabile, în care se desfăşura o activitate febrilă, obsedantă şi la fel de trepidantă ca-ntr-un asediu, ce le domina întreaga viaţă, atît ei cît şi celorlalţi din casă, implicaţi în procesul de montare a filmului. Reşedinţa imensă, stil Tudor, a lui Billy a căpătat pe rînd aspectul unei prăvălii, al unei saune, al unui gen foarte ciudat de casă de petreceri, de submarin de luptă, de restaurant de mare clasă şi de clinică de boli de psihiatrie deosebit de somptuoasă.

În afară de Fifi, încă doi oaspeţi permanenţi au fost instalaţi în casă: editorul, Brandy White, o femeie strălucită cu care Vito lucrase adesea în trecut, şi iubitul şi asistentul ei, Mary Webster. Îşi anunţaseră toţi prietenii că pleacă împreună în vacanţă, ceea ce nu surprinse pe nimeni din cercul lor de lesbiene talentate, apoi se mutaseră imediat în casa lui Billy.

– Vom avea nevoie de încă o cameră pentru personalul care se ocupă de scripte, îi spusese Vito lui Billy în acea noapte lungă, petrecută pe drumul dintre Mendocino şi Los Angeles.

– Ce fac ei, de fapt? întrebă Billy.

– Îşi notează tot ceea ce editorul, Fifi şi eu spunem în timp ce ne uităm la film şi bat totul la maşină, astfel încît a doua zi să avem o bază de plecare – în plus, ei primesc mesajele, răspund la telefon şi îndeplinesc tot felul de sarcini asemănătoare.

– Pot să mă ocup eu de asta, spuse Billy.

– Uite ce e, scumpa mea, ştiu că vrei să ne ajuţi, dar n-ai idee cît de complicată şi obositoare este această treabă – vei înnebuni într-o săptămînă.

– Vito, ţi-am spus că mă ocup eu de treaba asta. Dacă nu-ţi place cum mă descurc, poţi să mă înlocuieşti şi-ţi promit că nu mă supăr. Dar nu vreau să stau pe aici, fără nici o treabă, în timp ce voi daţi în brînci. Sînt şi eu interesată de succesul acestui film, ţi-aduci aminte? Eu sînt soţia producătorului. Şi în plus mă voi ocupa de scripte! Mă pricep cu adevărat la asta.

– Dar cu casa cum rămîne – ne laşi să punem stăpînire pe ea?

– Vito, nu e vorba de lucruri dobîndite prin moştenire. Eu vreau să-mi aduc contribuţia, folosindu-mă de îndemînarea mea, de timpul şi energia mea – nu înţelegi?

Fără prea mult chef, Vito căzu de acord, convins că Billy nu va putea rezista mai mult de o zi în atmosfera tensionată a biroului de editare, dar în decursul unei zile, ea îşi recăpătă toată îndemînarea obţinută la şcoala lui Katie Gibbs, şi nevoia ei stringentă de a face ceva util a menţinut-o pe poziţie, în alertă şi dornică de acţiune. Pe măsură ce treceau zilele, Billy începu să se familiarizeze cu limbajul filmului, la fel cum mai demult învăţase franceza. Încetul cu încetul, ea a început să înţeleagă de ce era vital controlul unui artist în procesul de editare, pînă şi în cazul unei fotografii perfecte, al celei mai frumoase scene. A învăţat să aprecieze în ce măsură un prim-plan putea schimba întreaga atmosferă a unei scene şi a înţeles de ce era uneori necesar să înlăture pînă şi cele mai reuşite scene din film pentru a păstra o anumită linie.

Biblioteca lui Billy, plină cu echipament închiriat, deveni camera de montaj. Cele două sufragerii mari au fost transformate în săli de proiecţie. Compozitorul Mick Silverstein stătea în fosta cameră de jocuri, în faţa grandiosului pian Steinberg şi revedea ilustraţia muzicală a filmului. Într-o săptămînă au sosit doi redactori de sunet care lucrau cu îndemînare la înfăşurarea

bobinelor. Făceau un asemenea zgomot, chiar şi-n acel colţ depărtat de casă, încît au fost nevoiţi să-i mute în garaj. Sala de mese era în permanenţă folosită, întrucît nu se ştia cînd avea fiecare timp să mănînce. Micul dejun se servea la ora şapte pentru Fifi, Vito, Billy, Brandy şi Mary. De la ora 11 dimineaţa pînă la miezul nopţii trebuia să existe în permanenţă mîncare pregătită acolo, pentru oricine ar fi dorit.

Cunoştinţele lui Billy în materie de gospodărie se limitau la două lucruri: cum să scoată petele de sînge cu apă rece şi cum să găsească cele mai bune ajutoare. Mătuşa Cornelia o învăţase primul lucru cînd atinsese vîrsta pubertăţii, iar Ellis îi dezvăluise secretul celui de-al doilea. Angajează cei mai buni profesionişti, îi spusese el, „tratează-i cu cel mai mare respect, plăteşte-i cu cel puţin 20% mai mult faţă de ceilalţi – şi te poţi aştepta la ce-i mai bun din partea lor". Atît majordomul cît şi bucătarul şef lucrau pentru Billy de mulţi ani, dar după zece zile de nebunie, pe parcursul cărora a preparat neîntrerupt mîncare cînd caldă, cînd rece, bucătarul şi-a luat tălpăşiţa bombănind despre ciudăţeniile ce se petreceau în casă şi despre patronii lipsiţi de consideraţie faţă de angajaţii lor. Dar majordomul era ceva mai adaptabil. El a mai angajat două ajutoare la bucătărie şi a mai adus doi colegi cu care servise la Marele Stat Major în timpul celui de-al doilea război mondial, ca să-l ajute la gătit. Cele trei cameriste permanente păstrau casa cît mai curată posibil, deşi erau scandalizate de grămezile de rămăşiţe de tot felul, ce apăreau în chip misterios; de scrumierele pline pînă la refuz de mucuri de ţigări; de semnele de pe pereţi; de găurile pe care echipamentul închiriat le făcea în covoarele persane; de starea covorului din camera de zi ce era permanent presărat cu resturi de mîncare.

Josh Hillman făcea şi el parte din echipă, alcătuind răspunsurile la cererile adresate lui Vito de către studio. El contracara aceste pretenţii invocînd documentele legale. Într-o zi cînd a venit s-o vadă pe Billy, după ce a trecut de poarta păzită de gărzi, a observat trei bărbaţi care aşteptau sosirea lui Vito pentru a-i înmîna citaţiile.

– Arvey este un tip lipsit de imaginație, îi spuse lui Billy. Dacă voia cu tot dinadinsul, ar fi putut închiria un elicopter, ar fi aterizat pe pajiște cu oamenii lui și și-ar fi croit drum cu forța pînă-n casă pentru a-i da citațiile lui Vito.

Billy rîse obosită.

– S-ar putea să ajungem și aici. Este atît de furios că nu se știe la ce va mai recurge.

Billy părea de nerecunoscut în hainele ei de lucru: purta un trening ce atîrna pe ea, niște pantofi sport și avea părul strîns neglijent într-o coadă. Dacă n-ar fi avut în urechi cerceii de diamante, ar fi confundat-o cu altă persoană. Billy Ikehorn părea total schimbată în aceste haine și în noua sa ipostază de femeie devotată unei cauze.

– De-abia le mai pot ține piept, îi spuse Hillman lui Billy. Cum merge treaba aici? De cît timp mai aveți nevoie?

– Nu mai e mult, oftă Billy. Am trimis filmul în fiecare zi la laborator pentru remontare, efecte optice, titluri – și alte lucruri pe care nu le înțeleg foarte bine.

– Dar cum reușiți să ieșiți pe poartă cu filmul, fără ca cei de acolo să-și dea seama? întrebă el curios.

– Folosim camioane cu diferite panouri de reclame, cînd „Pioneer Hardware", cînd „Jurgensens"; le schimbăm mereu – mîine va fi „Roto-Rooter". Billy era mîndră de această șmecherie ce fusese ideea ei.

– Cîte săptămîni mai aveți de lucru?

– Probabil că două săptămîni. Agentul lui Fifi l-a sunat azi-noapte și i-a spus că Arvey l-a pus pe lista neagră la studio și că a început să comploteze împotriva lui cu directorii de la Guild, afirmînd că și el ar fi implicat în acest furtișag. Agentul lui Fifi se teme să nu i se ridice autorizația de regizor.

Și ce a făcut Fifi? întrebă Josh alarmat.

I-a spus agentului său să-i transmită lui Arvey ceva de nereprodus și să-l asigure că va rezista și fără studio. A mai adăugat că membrii asociației cinematografice sînt prietenii lui și nu va scoate nimic de la ei.

– Sper să aibă dreptate, spuse Josh sumbru.

A doua zi, agentul lui Fifi telefonă din nou şi mai agitat.

– Ascultă, Robin Hood, ţipă el, ar fi mai bine să ieşi imediat din pădurea Sherwood. Am primit telefoane de la Metro şi Paramount – cu ei urmează să lucrezi pe viitor, dacă ai uitat cumva. Arvey te-a încondeiat atît de bine încît ei vor să renunţe la tine şi noi încă n-am semnat nici un contract cu ei. Directorii de studio sînt uniţi, doar ştii acest lucru. Vrei să te sinucizi? Vorbesc serios, Fifi, viitorul tău este în mare pericol, iar directorii generali nu se pot bate cu studiourile pentru tine. Dacă nu renunţi la „Oglinzile" vei ajunge să faci reclame comerciale. Acest film nu-ţi aparţine din punct de vedere legal, indiferent cît de tare încerci tu să te convingi de contrariu.

A doua zi de dimineaţă, sub uşa lui Billy şi Vito era o scrisoare de la Fifi, în care-şi exprima regretul de a-i părăsi şi le explica, totodată, motivele ce l-au determinat să ia această decizie.

– Nu-l pot acuza, spuse Vito cu gravitate. M-a ajutat mai mult decît aş fi avut eu dreptul să-i cer. Dar, Iisuse, ce bine ar fi fost dacă mai stătea două săptămîni...

– Am aproximativ 30 de pagini de notiţe de la ultimul montaj, spuse Billy.

– Cîte?

– 30, poate şi mai multe. A petrecut mult timp vizionînd tot filmul, de foarte multe ori, şi de fiecare dată a făcut comentarii, iar eu am notat. M-am gîndit că poate o să uite – unele se repetă, asupra altora a revenit de mai multe ori, dar am totul aici. Le voi transcrie chiar acum.

– Mai întîi, ţipă Vito, o să iei un mic dejun copios, o fată muncitoare are nevoie de forţă. Voi termina eu de montat filmul împreună cu Brandy şi Mary – şi cu notiţele lui Fifi. Iisuse! Billy, te iubesc!

– Acum, întrebă Billy, recunoşti că am avut dreptate?

– Absolut!

La micul dejun, Vito le explică lui Brandy şi Mary ce se întîmplase şi le avertiză asupra riscurilor pe care şi le asumă.

– Sînt destul de sigură pe mine, răspunse Brandy încet, ca să mă pot descurca cu sau fără Curt Arvey. Pe de altă parte, Vito, tu nu ştii cum să lucrezi cu o maşină de montaj şi să fiu a naibii dacă te voi lăsa să strici totul. Mi-au trebuit şase ani ca să-mi iau autorizaţia de montator şi n-am de gînd să te iniţiez în tainele meseriei. Nu-ţi face griji în privinţa noastră, căci nu te vom părăsi. Stăm cu tine pînă la sfîrşit. Nu-i aşa, Mary?

– Aşa e, Brandy, spuse Mary repetînd cele două cuvinte pe care le articulase de sute de ori pe zi, de cînd începuse lucrul aici.

Ultima fază a montării filmului o constituia mixajul ce s-a desfăşurat timp de cinci nopţi, într-un studio independent, unde nu se puneau întrebări, nici măcar producătorilor de filme porno, atîta timp cît plăteau. Pentru orice eventualitate, inginerilor de mixaj li se spusese că lucrează la un film intitulat „Poveste din Mendocino". În cursul mixajului, muzica, vocile, efectele sonore se combinau cu imaginile, formînd un tot unitar.

– Ia să văd ce-a ieşit, spuse Vito, arătînd obosit, dar încîntat spre cele şase bobine duble de film ce umpleau două caserole metalice.

Extenuată, Billy se gîndi că datorită acestei căsnicii îşi îmbogăţise simţitor vocabularul.

Cele două caserole metalice conţineau rezultatul unei munci neîncetate timp de luni de zile, la care contribuiseră sute de oameni, cu totala dăruire a unui mic grup, cu o cheltuială de mai bine de două milioane şi un număr incalculabil de mici miracole. Vremea rea, îmbolnăvirea actorilor, accidentele în laborator sau orice alt ghinion ce poate surveni în timpul filmărilor, nu se produsese. Inevitabilele situaţii critice fuseseră învinse de hotărîrea lui Vito de a face acest film cît mai repede posibil. Norocul şi Billy fuseseră de partea lui.

Era pe la mijlocul lui noiembrie cînd în sfîrşit Vito şi-a

văzut filmul mixat în întregime. Curt Arvey se afla la New York. Problemele sale cu Vito erau insignifiante în comparație cu dezastrul provocat de producția cinematografică cea mai importantă, un musical cu staruri, inspirat de romanul lui Dickens „Dosarul clubului Pickwick", un film costisitor, de 15 milioane de dolari pe care studioul sperase să-l lanseze pe piață, de Crăciun. „Pickwick" ar fi trebuit să fie gata de luni de zile, și încă era în urmă cu o lună de zile, iar pe măsură ce treceau zilele se împotmolea din ce în ce mai rău. Depășise deja cu trei milioane bugetul alocat, și directorii lui Arvey îl chemaseră la New York să dea explicații. „Pickwick" fusese comandat de 250 dintre cele mai prestigioase cinematografe, și era evident că n-aveau nici o șansă să primească filmul la termenul stabilit.

Vito îi telefonă lui Oliver Sloan, șeful vînzărilor de la studioul lui Arvey.

– Băieți, acum puteți vedea filmul „Oglinzile", îl anunță el așa, ca din întîmplare.

– Iisuse! Aceasta... Șeful vînzărilor era uluit de viteza cu care trecuse filmul prin faza post-producerii. O să te sun eu mai tîrziu, Vito.

– Oricînd, răspunse Vito știind că Sloan era obligat să-i raporteze șefului său înainte de a-i da un răspuns.

Cu dificultate, Oliver Sloan îl găsi pe Arvey, în apartamentul lui din Manhattan. După o scurtă conversație se întoarse oftînd spre asistentul lui.

– Arvey zice să ardem filmul și să-l băgăm pe Orsini la închisoare.

– Ce ai de gînd să faci?

– Mai întîi îl vom vedea, cred, înainte de a-l arde. Domnul Arvey nu prea era în toane bune. Sloan îl sună apoi pe Vito și stabili o întîlnire pentru a doua zi, în prezența unui specialist.

În după-amiaza zilei următoare, la ora 14, marea sală de poiecție era pe jumătate plină cu trupa celor din studio de la Departamentul vînzărilor, reclamei și promovării, în total vreo

16 persoane. Patru dintre ei şi-au adus şi secretarele, care, în virtutea tradiţiei, erau adesea invitate la vizionarea unui nou film. Întrucît în „Oglinzile" nu juca nici o vedetă, filmul în sine prezenta un interes scăzut, dar fiecare voia să afle ce fel de film a realizat soţul lui Billy Ikehorn.

După cum se obişnuia, cei 16 oameni n-au reacţionat în nici un fel la vizionarea filmului, cu excepţia cîtorva care au tuşit sau şi-au aprins ţigările. Cînd filmul s-a terminat, secretarele s-au retras cît mai discret, pe una din uşile laterale, iar bărbaţii au rămas învăluiţi în tradiţionala tăcere, dar de data aceasta tăcerea era mult mai îndelungată şi mai profundă. Toată lumea aştepta reacţia lui Oliver Sloan. În cele din urmă el spuse „Mulţumesc, Vito Mai vorbim" şi ieşi din sală. A fost urmat de ceilalţi bărbaţi care discutau afaceri pe un ton scăzut, unii ignorîndu-l pur şi simplu pe Vito, iar alţii salutîndu-l uşor, în treacăt. Vito aşteptă pînă cînd dispăru şi ultima persoană şi părăsi în grabă sala de proiecţie, îndreptîndu-se spre toaleta bărbaţilor. Acolo se strecură înăuntru şi aşteptă. Oliver Sloan vorbi primul.

– Iisuse! Este prima oară, de patru zile, cînd am reuşit să mai ies de aici. Slujba asta devine din ce în ce mai grea cu fiecare an.

– Tu te vaiţi? Eu alerg ca un cal de o săptămînă.

– Iisuse, Jim, Arvey va avea un atac de cord, dar filmul acesta e unica lui salvare. L-am putea folosi în locul acelui nenorocit de „Pickwick"! Al naibii Orsini... ce film fantastic a făcut! Nemaipomenit de frumos!

– Da, o să meargă, Oli, o să reuşim, cîte copii comandăm?

– Să zicem 275, ca să fim mai siguri. Al naibii Orsini !

– De ce au plecat fetele aşa de repede?

- Bănuiesc că se simţeau stînjenite. Nu mai aveau nici un şervel la ele. Şi au vărsat un ocean de lacrimi.

Secretarele... fiinţe sensibile.

Da, Dumnezeule, un sfîrşit fericit întotdeauna sensibilizează. Femeile nu-şi pot controla deloc emoţiile. La un moment dat am crezut că Grace va începe să plîngă în hohote – a

trebuit s-o ciupesc destul de tare, ce ți-e și cu femeile astea!

Vito auzise de-ajuns. Zîmbind ca un Cezar cuceritor, ieși din acea despărțitură și se duse la ușa toaletei, adresîndu-se celor patru perechi de pantofi bine lustruiți ce se vedeau pe sub ușă.

– Sînt încîntat că v-a plăcut filmul meu, domnilor. Să aveți parte de o ușurare cît mai plăcută. Cu complimente din partea mea.

Valentine stătea lungită pe canapeaua ei moale, fericită să-și poată ține picioarele în sus după o zi înnebunitoare la „Scruples". Vîntul de noiembrie pătrundea în casă prin ușa de la terasă și dacă mai zăbovea acolo, în scurt timp va vedea răsărind luna. Ce zi îngrozitoare! Pentru prima oară, în seara aceea nu-i oferise lui Josh nimic special de mîncare, ci doar o pizza, dar era atît de obosită, încît nu se simțea în stare nici să dea comanda la telefon. Se ocupase de ultimele probe pentru Portland, Oregon, petrecerea de nuntă; de toaletele tuturor, de la mireasă și domnișoarele de onoare, la mamele mirilor, plus întregul trusou al miresei. Valentine se întreba unde va avea ocazia mireasa să poarte toate acele modele, în Portland. Despre Portland știa în linii mari că era un oraș industrial amplasat undeva în nord, dar, pe de altă parte, banii cheltuiți pe trusou indicau o bună stare materială.

De asemenea, terminase și desenele pentru toaleta de iarnă a doamnei Byron care urma să plece într-o croazieră. Întrucît doamna Byron, la 82 de ani, încă se mai credea o femeie fatală, Valentine avusese grijă ca cel puțin zbîrciturile de pe brațe și de la umeri să-i fie ascunse cum trebuie și bineînțeles, toți ceilalți clienți nesuferiți ai ei aleseseră tocmai această zi ca să-și comande toaletele de Crăciun și de Anul Nou. Clientele ei preferate își comandaseră rochiile din august pentru acest eveniment, așa cum ar fi făcut orice femeie de bun-simț. Valentine se strîmbă la gîndul că cineva își putea închipui că un interval de șase săptămîni este suficient pentru executarea unei rochii.

Aceste persoane nu cunoşteau cele mai elementare lucruri despre modă. Dar ea ştia că se va descurca în timp util. Se mîndrea nespus cu eficienţa ei. Într-o clipită putea crea un model de rochie din dantelă, de exemplu pentru o domnişoară de onoare, combinînd atît de inspirat materialele, încît acea rochie putea fi purtată cu succes şi peste cinci ani. Îşi iubea foarte mult meseria. Era ca o provocare continuă. Experienţa ei dinainte de „Scruples" fusese foarte limitată. Şi Dumnezeu ştie că nu avea cu cine să se sfătuiască. Billy dispăruse de tot, mărginindu-se să mai dea din cînd în cînd un telefon ca să-i salute. Valentine ştia că se petrece ceva misterios în familia Orsini; Josh îi spusese cîte ceva despre acest lucru, dar cel mai ciudat i se părea faptul că Billy nu-şi mai comandase nimic de luni de zile. Acum, cînd se gîndea mai bine, Billy nici măcar nu pomenise de toaleta de toamnă şi nu mai cumpărase nimic, cu excepţia unei perechi de blugi. Auzi, Billy în blugi! Pe cînd se lăsa furată de somn, se gîndea că blugii nu i se potriveau deloc lui Billy.

Ţîrîitul telefonului o trezi peste o oră. Ea nu voise să-i ceară portarului să-l lase pe Josh să urce fără să-l mai anunţe. Îi displăcea ideea ca el să apară pe nepusă masă. Era de-ajuns că avea cheia de la apartament. Josh se simţise jignit, dar Valentine nu-l luase în seamă. În seara asta, se gîndi ea, încă ameţită de somn, arăta cam schimbat. Părea să-şi reprime cu greu o stare de agitaţie interioară. Părul îi era pieptănat îngrijit ca de obicei, costumul scump de haine îi venea la fel de bine pe trupul lui mlădios, dar ochii lui, acei ochi gri serioşi, trădau o emoţie greu de definit. Îl cercetă mai atentă. Pînă şi cravata îi era înnodată perfect şi totuşi arăta de parcă tocmai scăpase dintr-un uragan.

– Josh, sînt atît de obosită că nici nu pot telefona. Vrei să comanzi tu o pizza? Crezi că ne ajunge una mare sau vrei să luăm una mare şi una mică?

Fără să scoată o vorbă, el veni să îngenuncheze lîngă canapeaua unde stătea ea, căscînd şi întinzîndu-se. Se trezise din somnul acela scurt cu o puternică senzaţie de ameţeală.

Josh începu să-i sărute gîtul alb, partea interioară a brațului, ochii și gura pînă cînd se convinse că era perfect trează.

– În seara asta n-o să mîncăm pizza, draga mea. Îmbracă-te în rochia care îți place cel mai mult. Cinăm în oraș. Am rezervat o masă la „Bistro" pentru ora 21.00.

– Josh! Dintre toate restaurantele din Los Angeles „Bistro" era cel mai des frecventat de prietenii familiei Hillman. Ei, împreună cu mulți intimi din grupul lor, fuseseră printre primii care finanțaseră acest restaurant la modă. Să cinezi la „Bistro" cu altcineva decît cu soția ta era cel mai neînțelept lucru pe care-l putea face un bărbat.

– Ți-am pregătit o surpriză, spuse Josh găsindu-și cu greu cuvintele. Îi apucă strîns capul între mîini și o privi intens în ochi. Oh, nu mă refeream la „Bistro"... dar de acum înainte ne putem afișa oriunde în public. Mi-am aranjat divorțul. Vocea lui tinerească exprima fericire amestecată cu o ușoară infatuare.

– Divorțul? Valentine se ridică brusc în picioare, aproape dezechilibrîndu-l pe Josh ce stătea îngenuncheat lîngă canapea.

– Da... nu se va termina decît peste șase luni, așa ca pînă atunci nu ne putem căsători, dar toate chestiunile legale au fost stabilite... El nu intenționa să-i spună Valentinei, dar nu fusese ușor deloc. Dar, pînă la urmă, el învinsese după cum se așteptase încă de la început, fiindcă nu mai exista nici o cale, cel puțin în California, de a împiedica un bărbat să divorțeze de soția lui atunci cînd dorește acest lucru.

Valentine sări de pe canapea și îi vorbi pe un ton ridicat, cum n-o mai auzise niciodată.

– Te-ai decis să faci acest lucru fără să-mi spui și mie? îl acuză ea cu fața albă, răvășită de furie.

– Oh, dar, draga mea, știai. Cînd am vorbit atunci în avion, ți-am spus ce am de gînd. Credeai că am glumit?

– Nu înțeleg ce vrei să spui... Ți-am dat un răspuns foarte clar atunci. Ți-am spus că mă mai gîndesc. Doar nu ai uitat! Tu însă ai mers mai departe și ai intentat divorțul. Îi vorbea plină de dispreț, agitîndu-și buclele cu violență.

– Scumpa mea, cînd o femeie spune „poate", bărbatul, în mod natural, îl interpretează ca pe un răspuns afirmativ... vreau să spun că se subînţelege, numai că nu este rostit explicit.

– Lua-te-ar naiba, cum îndrăzneşti să-mi explici mie ce-am vrut să spun? Cum ai tupeul să-mi răstălmăceşti vorbele? Ce părere ai despre mine? Mă vezi o femeiuşcă alintată care se ascunde în spatele unor vorbe cu subînţeles? Cine nu s-ar simţi obligată şi ar zîmbi ca o păpuşă cînd un bărbat s-ar prezenta la ea cu un fapt gata împlinit? Trăieşti în alt secol, prietene. Stătea în faţa lui roşie de mînie, simţindu-se adînc jignită.

Josh era uluit. Fusese atît de obişnuit să acţioneze numai de capul lui, încît o subestimase pe Valentine. Dumnezeule, începuse s-o subestimeze chiar din prima zi în care o cunoscuse. Brusc, îşi întoarse privirea de la ea şi mîngîie absent marginea unei veioze. În cele din urmă vorbi, dar pe un ton atît de umil şi pocăit, încît ea nu se putu abţine să nu-l asculte.

– Nu pot suporta cînd te superi pe mine. Se pare că pur şi simplu sînt incapabil să fac ceea ce trebuie în situaţiile în care eşti şi tu implicată. Nu ţi-am spus mai demult, din simplul motiv că nu voiam să te simţi responsabilă pentru divorţul meu. Nici măcar pentru o clipă nu mi-a trecut prin minte să te desconsider. El se întoarse spre ea şi o privi cu lacrimi în ochi. Te iubesc teribil de mult, Valentine. Mă simt ca un prost. Şi tu mă iubeşti... nu?

Cu inima grea, Valentine aprobă din cap. Ea bănuia că-l iubeşte, altfel de ce stăteau împreună de atîta timp? Şi ceea ce se făcuse, se făcuse. Dar dacă ea ar fi spus un „nu" categoric cînd o ceruse de soţie, nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat. În parte era vina ei, pentru că se lăsase păcălită de insistenţa lui dibace. Se simţea la fel de vinovată ca un copil care dăduse foc casei în timp ce se juca cu chibriturile – o casă plină cu oameni care nu puteau ieşi. O stăpîneau trei emoţii contradictorii: dragoste, vină şi – cea mai importantă – începutul unei furii devastatoare.

– Pleacă, Josh. Trebuie să mă gîndesc. Şi nici nu-mi trece prin minte să merg cu tine la „Bistro" – ce idee deplasată! – cu toţi oamenii aceia care ştiu că tu divorţezi şi apoi te văd apărînd cu mine.

– Oh, la dracu'! Asta este cea mai proastă idee care ar fi putut să-ţi treacă prin minte! Valentine, înnebunesc. Te rog, te rog, măcar lasă-mă să comand acele pizza. Vrei? Nu-ţi voi cere să-mi dai un răspuns decisiv. Jur.

Nesigură, fără prea mult chef, Valentine acceptă. Brusc i se făcuse teribil de foame. Chiar dacă era plin de dragoste, ură, mînie, stomacul ei încă funcţiona cu o precizie franţuzească.

– Două pizza cu tot ce trebuie, se declară ea de acord. Spune-le că dacă uită din nou să pună „pepperoni" nu le mai plăteşti.

În decursul primei săptămîni din decembrie, filmul „Oglinzile" a fost lansat în 250 dintre cele mai bune cinematografe alese anterior pentru „Pickwick", ce era încă neterminat şi mai depăşise bugetul alocat cu aproape patru milioane de dolari. Arvey nu cedase de bună voie filmul acelor cinematografe. Asta era sigur. Dar fiindcă nu avea nici un film de lansat în preajma Crăciunului, a fost nevoit să recurgă la un compromis. În timp ce alte studiouri îşi lansau filmele de vacanţă, el era obligat să se mulţumească doar cu această poveste de dragoste fără staruri, căruia nu i se făcuse practic nici un fel de publicitate. Îşi chemă radiologul să-i mai facă nişte teste şi radiografii. De mulţi ani îl păştea un ulcer, dar de data asta nu mai încăpea nici o îndoială că se îmbolnăvise. Arsura din stomac, pe care o simţea ori de cîte ori mînca ceva, era mult prea puternică pentru a şi-o potoli cu „Maalox".

Articolele din ziar nu-i ajutau cu nimic digestia. Toată lumea ştia că pe critici nu-i interesează popularitatea de care se bucură anumite filme. Publicul merge tocmai la acele filme pe care criticii le urăsc şi le ocolesc pe cele apreciate de specialişti.

Arvey, ca majoritatea celor de la Hollywood, îi considera pe critici rupți de realitatea americanului obișnuit, mult prea intelectuali și sofisticați. Și ce dacă „New York Times" spunea despre un film că este o minune, o capodoperă a genului, un act de frumusețe sublimă, o operă de artă! Cine dracu' auzise de „gen" aici în Midwest? Iar ziarul „Times" din Los Angeles scria că Fiorio Hill și Per Svenberg „au scris încă un capitol în istoria filmului!" Mare scofală. Istoria filmului era plină de capitole. „Newsweek" spunea „Cinematografia nu ne-a mai oferit niciodată un asemenea lucru uimitor și tulburător de emoționant". Oare oamenii stau la rînd la film pentru „emoția tulburătoare"? Ce dracu' o fi vrut să zică cu asta? Singurele recenzii ce contau pentru Arvey erau cele din „Variety", „Daily Variety" și „Hollywood Reporter". „De cînd a apărut «Love Story»..." asta s-ar putea să fie o critică profitabilă pentru film. „De cînd «Rocky»" – a, bate-n lemn, poate că tipul are dreptate. „Nu, de cînd «Un bărbat și o femeie»..." – un film străin, care a adus totuși un profit substanțial.

Prima săptămînă a fost slabă. Oamenii ce se ocupau de reclame l-au convins pe Arvey să aloce mai mulți bani publicității, mai ales celei televizate. Ei știau că secretarele lor s-au mai dus o dată să vadă filmul, departe de tirania masculină din sala de proiecție, într-un cinematograf unde să poată suspina în voie. Indiferent cît de des invocau ei sensibilitatea feminină, știau că secretarele lor nu se emoționau așa, cu una cu două – și dacă ele au fost în stare să-și plătească biletul ca să mai vadă o dată filmul, ăsta era un semn foarte bun.

Majoritatea filmelor înregistrează cel mai mare succes în prima săptămînă după lansare. „Oglinzile" și-a dublat cifra încasărilor în a doua săptămînă și aproape și le-a triplat în a treia săptămînă, cînd puștii veniți în vacanță au început să invadeze cinematografele. Dacă un film își menține cifra încasărilor din prima săptămînă este considerat o „reușită". „Oglinzile" dădea semne că va deveni un succes colosal. Care era secretul? Publicul? Criticii? Faptul că prinsese sezonul vacanței? Nimeni nu știa –

şi n-a ştiut niciodată – dar filmul a avut un succes indiscutabil.

Ziariştilor le place la nebunie să descopere un film ce nu a fost popularizat cu trei luni înainte de premieră de către cei de la serviciul relaţiilor cu publicul. Fiecare dintre reporterii care s-au dus să-i ia un interviu Sandrei Simon sau lui Hugh Kennedy se simţea de parcă ar fi pătruns pe un teritoriu nou. I-au luat interviu şi lui Fifi Hill, pînă şi lui Per Svenberg, despre care foarte puţini ştiau ceva. Acum, în sfîrşit, se bucura de popularitatea pe care şi-o dorise dintotdeauna. Dar nimeni nu se sinchisi să-i ia un interviu lui Vito Orsini; el era doar producătorul.

De Crăciun, „Oglinzile" se situa pe primul loc în topul săptămînal de la „Variety's", şi în acest moment Vito considera necesar să rupă tăcerea între el şi Arvey. În fiecare seară, el şi Billy se duseseră în Westwood să-şi bucure ochii cu priveliştea oamenilor care aşteptau răbdători la coadă să vadă „Oglinzile". Fiecare dintre ei îşi găsise din nou timpul necesar pentru a se cunoaşte unul pe altul, casa lui Billy îşi recăpătase înfăţişarea liniştită şi Vito voia să-şi pună şi el ordine în afaceri.

În biroul lui Arvey, atmosfera era glacială. Arvey, care nu reuşise să pună mîna pe film în faza de montare, manifesta o atitudine mai posesivă decît de obicei. Acum filmul „Oglinzile" era „al lui", aşa cum în timpul fimărilor fusese al lui Fifi Hill. Nu-i dăduse el lui Vito ocazia să-l producă? Nu-l lansase tot el, la timp, de Crăciun? Spirit de prevedere, asta trebuie să aibă un preşedinte de studio, spirit de prevedere şi îndrăzneală.

– Vito, săptămîna viitoare lansez filmul „Oglinzile" în peste 1500 de cinematografe din toată ţara, îl anunţă Curt Arvey.

– Poftim!

– Fii realist, Vito, a fost o întîmplare norocoasă. Datorită puştilor avem asemenea încasări. Peste zece zile, cînd se vor întoarce la şcoală, filmul va muri. Arvey surîdea satisfăcut. Vreau să scot tot ce se poate din el. Ia banii şi fugi – să nu-mi spui că n-ai auzit niciodată de aşa ceva.

– Curt, pur şi simplu nu poţi face una ca asta. Vito sări în

pictoare, păstrîndu-şi totuşi calmul. Filmul de-abia s-a lansat. După sărbătorile de Crăciun, părinţii acestor puşti vor veni să l vadă, apoi tinerele cupluri şi, în final, toată lumea din această ţară! Dacă îl bagi în cine ştie ce alte cinematografe de mîna a doua, se va duce de rîpă toată reclama care s-a făcut în jurul lui.

Chipul lui Arvey se înăspri.

– Într-o săptămînă vei pierde jumătate din încasările – poate mai puţin – pe care le-ai fi realizat dacă ai fi lăsat filmul acolo unde era, oferindu-i posibilitatea să-şi urmeze cursul firesc. Am vorbit cu puştii de la coadă. Unii aşteptau să-l vadă a treia sau a patra oară. Curt, cozile astea la film sînt la fel de importante ca însuşi filmul... Distribuie-l în cele 1500 de cinematografe şi într-o săptămînă nu va mai fi nici o coadă. Nu-ţi dai seama de acest lucru, pentru Dumnezeu? Vito se sprijinea cu ambele mîini de biroul lui Arvey. Nu-i venea să creadă că Arvey refuză să priceapă un raţionament atît de simplu.

Arvey îl privi răzbunător pe Vito. „Oglinzile" era filmul lui, fir-ar să fie, şi el putea face ce voia cu el. Nici un gigolo ca Vito Orsini n-o să-l înveţe pe el cum să-şi conducă afacerile. Îi făcea plăcere să-l aibă pe Orsini la cheremul lui.

– E firesc să ai un punct de vedere personal, rosti el tărăgănat, dar din întîmplare eu văd altfel lucrurile. Şi eu conduc afacerile aici. Banii, un profit rapid este ceea ce mă interesează pe mine şi nu vorbe-n vînt. Tu eşti un romantic, Vito, şi un hoţ pe deasupra.

Vito se mişcă încet. Înalt şi ameninţător, se aplecă peste biroul lui Arvey şi apăsă pe butonul „Vînzări".

– Oliver? Aici e Vito Orsini. Sînt cu Curt. El are de gînd să menţină „Oglinzile" la cinematografele în care rulează acum în loc să-l distribuie în ţară. Tu ce părere ai? Arvey, stînd cu gura căscată pe scaunul său, era pe punctul de a zbiera în interfon cînd Oliver răspunse.

– Are perfectă dreptate, Vito. Altfel am pierde o grămadă de bani.

Vito dădu drumul la buton şi îl ţintui cu privirea pe Arvey a cărui faţă era congestionată.

– Ce-ar spune consiliul tău de directori despre un asemenea lucru? Curt, eşti pregătit să pierzi milioane de dolari numai ca să demonstrezi că tu eşti şeful? Cum merge cu „Pickwick"? Cînd apare? Am auzit că tu ai condus toată acţiunea înainte de a da greş.

– Ieşi dracului odată de aici, ticălosule, nenorocitule... Arvey, mult prea nervos ca să mai găsească invective, apăsă butonul pentru secretară şi ţipă: Cheamă paza! Imediat!

– Încet, Curt. Adu-ţi aminte de ulcerul tău.

Vito ieşi din birou ca o panteră formidabilă. Cînd trecu pe lîngă secretara îngrozită a lui Arvey îi trimise un pupic.

– Nu te bucura încă, draga mea, din nefericire va supravieţui.

În ciuda femeilor superorganizate şi prevăzătoare, care pot declara cu încîntare la 1 Noiembrie că deja au terminat aprovizionarea pentru Crăciun, majoritatea vînzătorilor sînt de părere că data de 10 decembrie este cea mai potrivită pentru începerea agitaţiei de Crăciun. „Scruples" nu făcea excepţie de la această regulă. Deşi puţini clienţi cumpără haine, ei vizitează regulat magazinul, mai ales etajul întîi şi raionul universal, fiind atraşi de toate comorile ce se găsesc acolo, mişunînd ca un furnicar înainte de atac. Spider îşi petrecuse ziua exercitîndu-şi influenţa benefică şi încercînd nenumărate pulovere pentru femeile nesigure de mărimile soţului – „Este cam cu un cap mai scund decît tine, Spider, şi un pic mai gras, vrei să fii atît de amabil încît să-l pui pe tine?" – şi dînd sfaturi celor dezorientate. „Ce anume i-ai face cadou soacrei tale dacă ai dispreţui-o din toată inima, dar ai fi obligat să cheltuieşti cel puţin 300 de dolari? Un vas de Waterford şi un spărgător de nuci aurit? – Spider, eşti un geniu."

La terminarea zilei de 23 decembrie, atît el cît şi Valentine, simţeau că ce fusese mai greu trecuse. În acel an Crăciunul

cădea sîmbătă şi toate rochiile de petrecere ale Valentinei deja fuseseră ridicate de cliente sau livrate la domiciliu; a doua zi, cînd se cumpărau cadourile, avea să fie o zi uşoară, un fel de du-te-vino de ultima clipă, cu excepţia celor cîţiva oameni deştepţi care ştiau că cea mai bună zi de cumpărături este 24 decembrie. Aceştia erau de obicei oameni importanţi de afaceri, cu liste impresionante, care se hotărau imediat, constituind încîntarea vînzătoarelor.

Spider şi Valentine stăteau unul în faţa celuilalt la biroul lor comun. Ar fi trebuit să domnească o tăcere confortabilă, relaxantă, între ei, cum se întîmpla de obicei la începutul sau la sfîrşitul unei zile la „Scruples", dar acum aerul din cameră era tensionat. Lui Spider i se părea că Valentine este tulburată. Îşi ţinea nasul impertinent la fel de ridicat ca de obicei, dar ceva din agresivitatea şi strălucirea ochilor ei verzi părea să fi dispărut. O cunoştea bine pe Valentine. Nu era fericită.

Din partea ei de birou, Valentine îl studia pe Spider. Se gîndea că arată obosit. Parcă mai bătrîn, într-un fel ce nu se explica prin trecerea timpului. I se părea greu să facă o legătură între acest bărbat cizelat, sofisticat, îmbrăcat elegant şi băiatul blond, fără griji, într-o cămaşă transpirată, de la UCLA, care-i cărase sticlele de vin şi care-i făcuse nenumărate sandvişuri cu brînză, cînd fusese într-o stare mizerabilă şi îi ascultase discurile cu Piaf în mica ei garsonieră.

– Draga mea Val, eşti doar obosită ori s-a întîmplat ceva rău? o întrebă el cu blîndeţe.

Valentine se simţi copleşită de nevoia de a plînge cînd îi auzi vocea. N-avea în preajmă nici o persoană de încredere căreia să-i împărtăşească problema ei cu Josh Hillman. Elliott ieşea din discuţie, căci dintre toţi oamenii din lume, el era ultimul căruia i-ar fi mărturisit aşa ceva. Un motiv misterios îi menţinea hotărîrea de a nu-l lăsa pe Spider să ghicească cît de serioase erau problemele ei sau cît de derutată se simţea.

– Oh, e vorba numai de aceste femei, Elliott – sînt atît de

pretenţioase, atît de greu de mulţumit. Între două probe se îngraşă şi cred că este vina mea că nu le mai vine bine rochia.

– Hai, draga mea, fii serioasă, doar ştii că se alintă. Iar tu nu eziţi niciodată să le atragi atenţia ori de cîte ori îşi modifică dimensiunile – doar tu eşti de vină pentru jumătate din numărul femeilor care ţin regim în acest oraş. Spune-mi, ce te frămîntă cu adevărat? Misteriosul tău iubit îţi face probleme?

Ea sări în picioare, adoptînd o atitudine defensivă. Dorinţa de a plînge îi dispăruse.

– Despre ce vorbeşti?

– Misteriosul bărbat care te ţine atît de ocupată încît nu mai apuc niciodată să te văd singură. Dacă nu se poartă cum trebuie cu tine, îl omor pe ticălos! Spre surprinderea lui se trezi că avea pumnii încleştaţi, iar muşchii de la braţe şi umeri îi erau încordaţi de mînie. I se părea o idee foarte bună să-l omoare pe ticălos. N-avea nevoie de vreun motiv anume.

– Îţi închipui prea multe, Elliott. Ai o imaginaţie mult prea bogată. Valentine porni atacul, la fel de înfuriată ca şi el. Eu te întreb de ce umbli cu atîtea femei? Nu-i de mirare că arăţi aşa de obosit – dar chiar, cum le numeşti pe toate micuţele tale prietene? Oare există ceva magic într-un număr atît de mare, Elliott? Era revoltată din cauza nedreptăţii ce i se făcea. Eu n-am voie să am un singur iubit? izbucni ea. Nu trebuie să-ţi dau ţie socoteală, Elliott.

– Ba bine că nu! ţipă el.

Tăcură amîndoi uluiţi. Nici unuia dintre ei nu-i venea să creadă că se aflau deja pe poziţie de luptă. Un moment s-au uitat unul la altul liniştiţi. În cele din urmă vorbi Spider.

– Cred că este ceva în neregulă cu mine, Valentine. Bineînţeles că nu trebuie să-mi dai mie socoteală. Nu ştiu de ce am spus lucrul ăsta – doar pentru că te cunosc de atîta timp, bănuiesc.

– Dar tot nu ai dreptul să...

– Nu. S-o lăsăm baltă, da? Se uită la ceas. Sînt în întîrziere, ne vedem mîine.

Pe cînd el se retrase grăbit, închizînd uşa în urma lui, Valentine rămase nemişcată pe scaun, uimită, încurcată şi tulburată de intensitatea emoţiei pe care o simţea. Elliott îi vorbise fără nici un drept, fără să aibă nici un motiv. Ar fi trebuit să fie furioasă. Se înfuriase ea şi din mai puţin. Şi totuşi se simţea încîntată. Încîntată? Da, fără îndoială că era încîntată. „Ce femeie îngrozitoare eşti, Valentine!" îşi spuse ea. Deci el credea că trebuie să-i dea lui socoteală, nu? Fără să-şi dea seama, zîmbi involuntar.

După ce au trecut cîteva săptămîni fără ca filmul „Oglinzile" să fie scos din cinematografele la care rula, Vito deveni din ce în ce mai încrezător în priceperea lui Oliver Sloan de a face bani, care, combinată cu colaborarea sensibilului aparat digestiv al lui Arvey, triumfase asupra acestuia.

Duşmănia lui Arvey împotriva lui Vito era mai puternică decît oricînd, şi, nemaiştiind cum să şi-o manifeste, plasa doar minimum de reclame în „Hollywood Reporter" şi „Daily Variety". În împrejurări normale, un studio cu un asemenea film de succes, ar fi scos ochii tuturor celorlalte studiouri aflate în competiţie. Nu, se gîndea Vito, nu avea ce să aştepte de la studio, dar frumuseţea era că nici măcar nu mai avea nevoie de ei, acum. Îl interesau doar două lucruri: cifrele încasărilor publicate în „Variety's", unde „Oglinzile" rămînea în top, şi lista anuală a primelor zece filme, întocmită de cei mai buni critici din ţară, în care figura şi filmul lui. Vito se hotărî să-şi pună în aplicare planul la care se gîndise încă de cînd văzuse filmul terminat.

Cu cîteva zile înainte de Crăciun, Billy plecă spre Venice; acea colonie la mare, cu aspect de insulă, a Los Angeles-ului, unde existau cîteva case impunătoare, în stilul celor din Boemia, care nu fuseseră încă înlocuite de noile construcţii ce se înmulţeau cu rapiditate. Se ducea s-o viziteze pe Dolly, la ora prînzului, ca să vadă cu ochii ei cum se simte în luna a şasea de sarcină.

Încărcată cu cadouri de Crăciun, Billy urcă cele trei etaje ale casei lui Dolly, ce duceau la apartamentul ei de două camere. Casa era ornamentată cu stuc, vopsită într-un roz pal, cu o margine roşie şi se afla pe o stradă unde toată lumea părea că se cunoaşte, unde vecinii stăteau de vorbă în timp ce se încălzeau la soarele de iarnă, în curţile lor sau îşi udau florile ori se fereau de copiii cu skateboard-uri, de pe stradă. Pînă acum, nici una din aceste case nu fusese vîndută investitorilor, iar proprietarul lui Dolly, un căpitan în echipa de pompieri a Los Angelesului, reuşise să-şi plătească taxele mari pentru această casă modestă, dar deosebit de valoroasă, închiriind ultimul etaj, acum cînd copiii lui plecaseră de acasă.

Dintr-o privire, Billy se convinse că lui Dolly îi mergea bine. O contempla plină de afecţiune pe fata aceea sănătoasă, veselă, roşie în obraji şi înfloritoare din toate punctele de vedere.

– Eşti delicioasă, îi spuse Billy, cercetînd-o din toate părţile.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă Dolly rîzînd, sincer încîntată de burta ei măreaţă.

– Gustoasă, cred. Oricum, sună bine.

– Aşteaptă pînă guşti ce am pregătit pentru prînz. Se cheamă „Milton Berle's Gefilte Chicken à la Fish", pronunţă Dolly cu importanţă.

– Ce naiba...?

– Era cît pe-aici să fac „Senator Jacob Jovits Cheese Blintzes" sau „Irving Wallace Matzo Brei", dar mi-am adus aminte cît de grijulie eşti tu cu păstrarea siluetei, aşa că am recurs la un compromis.

– De unde ai luat aceste... aceste reţete? întrebă Billy rîzînd neîncrezătoare.

Dolly scoase o carte lunguiaţă, cu coperte roşii.

– Este celebra carte de bucate cu reţete specific evreieşti – e minunată. Ieri am încercat varza umplută a Barbarei Walters.

– Dar de ce?

– M-am gîndit că atîta timp cît nu lucrez, măcar să fac

ceva folositor. Îți aduci aminte că mi-ai spus să-mi găsesc un evreu? N-aș avea șanse mai mari dacă aș ști să gătesc mîncăruri evreiești?

– Bineînțeles, spuse Billy serioasă. Dar crezi că e momentul potrivit să găsești unul?

– Unii bărbați se simt atrași de femeile gravide, spuse Dolly cu un aer poznaș. Mai ales dacă știu să facă un nemaipomenit „Neil Diamond Pot Roast." De fapt, cred că va trebui să aștept pînă se va naște copilul, da' nu poți ști niciodată ce se ivește, nu? Ieri am fost iar să văd „Oglinzile" – pentru a unsprezecea oară – și aproape 50 de oameni mi-au cerut un autograf și trei tipi m-au invitat la cină.

– Și te-ai dus? o întrebă curioasă Billy.

– Bineînțeles că nu – toți erau niște caraghioși. Dar oricum, m-au invitat.

– Cum este să vezi „Oglinzile" împreună cu publicul? întrebă Billy curioasă.

– Tu nu știi? Doar l-ai văzut și tu de nenumărate ori!

– Numai într-o cameră de montaj sau într-un studio de mixaj, niciodată în mijlocul unor străini care au plătit să-l vadă.

– Este pur și simplu extraordinar. Dolly era profund mirată. Publicul e minunat. Îți aduci aminte de scena care urmează după aceea în care îi spun Sandrei ce simte Hugh pentru ea și ea îl găsește apoi pe țărm...

– Dacă o știu? gemu Billy. O știu atît de bine de parcă aș fi scris-o chiar eu.

– Dar, Billy, aici începe lumea să plîngă – întreaga sală este cuprinsă de emoție – aproape că am plîns.

– Dar, Dumnezeule, Dolly, erai chiar acolo cînd Fifi i-a pus să joace această scenă pentru a șasea oară și Sandra se tot văita că are pietricele în pantofi, iar Svenberg țipa că lumina...

– Am uitat, spuse Dolly cu încăpățînare. Nu-mi mai aduc aminte toate detaliile – totul este nou pentru mine, de fiecare dată. Uite ce e, hai să mergem împreună să-l vedem, după prînz. Vrei?

– L-ai văzut de 12 ori şi tot nu te-ai săturat?

– Poate că o să ajung şi eu ca unii dintre aceia care au văzut „Sunetul muzicii" de aproape 75 de ori fără să se plictisească. Şi nici măcar nu jucau în el – să nu-i spui lui Vito, dar în general mă duc mai mult ca să mă văd pe mine cum joc. Ştii toate acele interviuri cînd actorii spun că nu şi-au văzut niciodată propriile filme? Eu nu pot să înţeleg aşa ceva – eu pur şi simplu ador să mă văd pe ecran! Dolly şopti ultimele cuvinte strîngîndu-se singură în braţe, plină de veselie, pe jumătate vinovată şi pe jumătate mîndră. Cred că sînt doar o actriţă amatoare.

– Nu ai dreptate, spuse Billy. Eşti o actriţă deosebit de talentată şi sensibilă – ţi-am mai spus acest lucru; dar nu vrei să mă crezi.

Dolly se întoarse ruşinată. N-ar fi putut niciodată să accepte cu uşurinţă nişte laude pentru un lucru pe care îl făcea cu atîta naturaleţe.

– A, uite, aproape că am uitat, spuse ea, cadoul tău de Crăciun. Îi înmînă lui Billy o oală de lut acoperită. Este un pate de ficat de pui, făcut după reţeta lui George Jessel. N-o să-ţi vină să crezi!

– Deja nu pot crede, răspunse Billy.

Vito voia să obţină premiul Oscar cu filmul „Oglinzile". Pînă cînd nu a văzut filmul terminat, nu a îndrăznit decît să viseze la acest lucru, dar de atunci încolo acest gînd i s-a întipărit bine în minte. Filmul „Oglinzile" reprezenta cea mai însemnată realizare din cariera sa. Era ceva mai mult decît o producţie cinematografică. Toate elementele lui componente fuseseră alese cu multă pricepere. Filmul avea o viaţă a lui proprie, îl simţeai trăind prin fiecare scenă, trecînd de la lirism la comedie. Vito simţea că va avea un succes mondial, dar aştepta mai întîi să i se confirme presupunerile. Pînă cînd nu apăreau recenziile, pînă cînd nu vedea cifra încasărilor şi, în sfîrşit, pînă cînd nu-l vedea

pe lista celor mai bune zece filme, nu putea decît să viseze. Dar deocamdată trebuia să se ocupe de crearea unor condiţii favorabile.

Filmul „Oglinzile" se bucura de toate aprecierile necesare, dar îi lipsea tocmai elementul principal pentru a primi nominalizarea Academiei de Film: sprijinul studioului. Campanii publicitare, o promovare susţinută, angajarea unor specialişti în publicitate, toate aceste lucruri ar fi putut fi realizate de studioul lui Arvey, dar Vito nu-şi făcea iluzii. Curt Arvey nu avea de gînd să cheltuiască nici un ban pentru a face o reclamă suplimentară filmului. De fapt, nu încăpea nici o îndoială că dacă Arvey ar fi fost convins de şansele filmului de a cîştiga cu adevărat premiul Oscar, atunci el s-ar fi străduit să obţină această nominalizare, întrucît un Oscar însemna un adaus de 10 milioane de dolari. Dar Arvey vedea, ca de altfel şi Vito, că în ultimul an se realizase un număr important de filme cu superstaruri, care erau susţinute puternic de studiourile lor. Fiecare dintre ele ar fi fost îndreptăţit să aspire la premiul Oscar. Un premiu cîştigat de „Oglinzile" ar fi însemnat doar un titlu de glorie în plus pentru Vito, şi Arvey ar fi făcut orice ca să preîntîmpine acest lucru, chiar dacă decernarea premiului i-ar fi adus şi lui o oarecare faimă.

Aşadar, conchise Vito, se va descurca singur.

El se gîndea intens la membrii juriului acelui grup alcătuit din 3300 de persoane, denumit atît de pompos „Academia de Artă şi Ştiinţă Cinematografică". Numai un număr restrîns de oameni de aici aveau dreptul să hotărască ce film, actor sau regizor urma să fie nominalizat, ceva comparabil cu permisiunea acordată exclusiv populaţiei din Westport, Connecticut de a vota pentru alegerea preşedintelui Statelor Unite.

Nominalizările celor mai bune filme sînt singurele votate de întreg juriul Academiei. Celelalte nominalizări specializate sînt acordate exclusiv de cei implicaţi în branşa respectivă, cu alte cuvinte, numai actorii propun nominalizările pentru actori, regizorii pentru regizori, şi aşa mai departe. Votul final la toate

categoriile se stabileşte prin consens de către toţi membrii juriului. Asta însemna că Vito trebuia să influenţeze fiecare membru al juriului pentru a primi nominalizarea.

Cînd un studio este hotărît să obţină nominalizarea pentru un film, oferă cele mai luxoase condiţii de vizionare a acestuia, pe propria-i cheltuială. Vito nu-şi putea permite aşa ceva. Dar niciodată nu uitase cum reacţionaseră cele patru secretare la prima vizionare a filmului „Oglinzile". Îşi îndreptă aşadar întreaga atenţie spre captarea interesului sexului feminin, a soţiilor, mamelor, surorilor şi fiicelor, verişoarelor şi mătuşilor tuturor membrilor masculini ai juriului, care au cuvîntul hotărîtor în orice branşă a Academiei.

Să atragi femeile, îşi spuse el, şi ele vor avea grijă să-i influenţeze pe bărbaţi.

Vito trimise invitaţii la vizionările de după-amiază tuturor femeilor care locuiau în cartierele rezidenţiale din întreg Los Angeles-ul, unde îşi aveau căminele toţi cameramanii, inginerii de sunet, montatorii şi regizorii filmelor de scurt metraj. În fiecare zi, de la Crăciun pînă în prima săptămînă a lunii februarie, cînd se anunţau nominalizările, erau programate cel puţin trei, şi uneori chiar şapte vizionări ale filmului „Oglinzile", cînd rula din Culver City pînă în Burbank, din Santa Monica pînă în cel mai îndepărtat colţ din San Fernando Valley. Lui Vito nu-i păsa dacă fiecare femeie înrudită cu vreun membru al Academiei îşi aducea cu ea o prietenă; el voia pur şi simplu ca ele să vadă filmul. „Operaţiunea Matineu", cum o numise Billy, era o complicată problemă logistică. Vito trebuia să găsească cinematografe libere după-amiaza, să cadă la înţelegere cu patronii, să împrumute rolele de film, să aranjeze transportul lor dus şi întors şi să aibă grijă de găsirea operatorilor.

– Cum merge treaba, dragule? îl întrebă Billy îngrijorată. Cît timp durase filmarea, nu-l văzuse niciodată aşa de îngrijorat. După părerea ei, se purta prosteşte, neacceptînd să folosească banii ei pentru acest proiect.

- Mă simt grozav, cu excepţia unei ciudate bătăi a inimii, a acelor misterioase migrene, a unor spasme în abdomen şi a durerilor de şale. Dar nu mă pot plînge, cred că mi-a revenit parţial auzul, chiar dacă ieri am fost pe punctul să leşin.

– Dar măcar eşti sigur că merită efortul? întrebă ea refuzînd să fie dusă cu vorba.

– Nu. Bineînţeles că nu. Uneori nu vin decît 12 femei la matineu şi din cîte am aflat, sînt doar nişte vecine curioase ale nu ştiu cui. Alteori sînt aproape o sută de persoane. Dar dacă nu încerc să fac ceva, n-am să mi-o iert niciodată.

– Eu cred că „Oglinzile" va fi nominalizat pur şi simplu pentru meritele sale! exclamă ea.

– Aş vrea ca tu să fii unul din membri Academiei!

Vito n-a aflat niciodată cum sau de ce „Oglinzile" a fost inclus printre cele cinci filme nominalizate în a doua săptămînă a lunii februarie 1978. Probabil că factorul decisiv care a influenţat votul a fost dorinţa actorilor de a alege un film în care jucau trei debutanţi în arta cinematografică; sau probabil că era anul bun al lui Fifi; sau din cauza celor peste 300 de scenarişti membri ai Academiei care salutau un film ce depindea atît de mult de un scenariu bun; sau poate fiindcă publicul voia să vadă o poveste de dragoste sau un film de o deosebită frumuseţe artistică – ori pur şi simplu din cauza matineelor organizate de Vito. Era imposibil de găsit un singur motiv, după cum ar fi fost la fel de greu de stabilit ce grupare etnică sau socio-economică înclinase balanţa în favoarea alegerii preşedintelui Statelor Unite.

Dar nu era vorba doar de o şansă întîmplătoare. „Oglinzile" a mai primit nominalizări şi la alte categorii: Dolly Moon pentru cel mai bun rol secundar, Fiorio Hill pentru cel mai bun regizor şi Per Svenberg pentru cel mai bun cameraman.

– Slavă Domnului ! exclamă încîntată Billy. Acum poţi şi tu să te relaxezi.

– Eşti nebună? Acum trebuie să cîştigăm Oscarul! Aş fi putut să mă relaxez doar dacă nu eram nominalizaţi.

*

Curt Arvey se gîndea că trebuie neapărat să facă ceva în legătură cu Dolly Moon. Acum cînd „Oglinzile" primise acele nominalizări, el simțea o afecțiune oarecum paternă față de Dolly, Fifi și Svenberg. La fel cum „Oglinzile" îi aparținea, și cei nominalizați erau oamenii lui. Reușise să și-l scoată din minte pe Vito. Fifi și Svenberg își cîștigaseră o faimă bine meritată, erau acum niște profesioniști respectați și recunoscuți, iar el nu prea mai avea ce să facă pentru reputația lor. Dar Curt Arvey se vedea în ipostaza creatorului de celebrități. Și în plus era un fustangiu notoriu. El îi spuse vicepreședintelui de la Departamentul publicitate și relații cu publicul că micuța, drăguța și atrăgătoarea Dolly Moon merită să aibă propriul ei agent publicitar.

Toti cei din Departamentul promovării erau în prezent ocupați cu salvarea filmului „Pickwick", ce fusese reprogramat pentru sărbătoarea de Paști, și încercau să pareze atacurile ziariștilor dornici de noutăți suculente care știau în ce mare încurcătură se află acest film. Această știre constituia un subiect excepțional, întrecut doar de sinuciderea unei vedete de la Hollywood. Examinîndu-și angajații epuizați, șeful promovării se opri în cele din urmă asupra unui tînăr pe nume Lester Weinstock.

Trebuia să facă ceva pentru Weinstock junior, avînd în vedere faptul că era fiul președintelui unei companii ce le furniza lor rulotele cu toalete necesare la locul filmării. Ca și o armată, o echipă de filmare trebuie să aibă în permanență asigurate proviziile de alimentare, dar, se deosebește de aceasta prin faptul că necesită grupuri sanitare decente. Deși tînărul Weinstock era un strălucit absolvent al Universității de film din sudul Californiei, el ar fi putut aspira, în cel mai bun caz, doar la slujba de curier dacă tatăl său nu s-ar fi numit Weinstock, un om cu adevărat influent.

Weinstock-junior reprezenta prototipul tînărului din alte vremuri. Era de ajuns să-i privești chipul rotund, voios, cu ochelari pe nas, părul vîlvoi, zîmbetul cald și fermecător, ca să-ți

dai seama că aparţinea unui trecut inocent. L-ar fi putut întruchipa pe unul dintre cei trei muschetari, deşi părea mult prea durduliu ca să se descurce într-un duel, sau pe Falstaff în anii tinereţii, înainte de a cîştiga în greutate. Era înalt, dar şi îndesat în acelaşi timp, cu părul blonziu şi ochii apropiaţi de culoarea ochilor unui câine, un maro nedefinit, trăsături vag conturate, dar plăcute, pe care nimeni nu le putea descrie căci toată lumea se simţea atrasă imediat de zîmbetul lui. În faţa lui Lester femeile reacţionau întotdeauna în două feluri: voiau fie să-l adopte, fie să fie cooptate de el, pe post de surori. Întrucît Lester avea un suflet foarte romantic, aceste relaţii cu femeile nu reprezentau chiar ceea ce şi-ar fi dorit el, dar, la 25 de ani, nu se descuraja. Viaţa era mult prea frumoasă.

Cînd Lester a primit sarcina de a fi agentul personal al lui Dolly Moon, avînd obligaţia de a se ocupa de imaginea ei publică pînă la festivitatea de premiere, el a fost mai mult decît încîntat. Ambiţia lui, la fel ca a majorităţii absolvenţilor Universităţii de ..m, era să devină regizor, dar se vedea nevoit să recunoască faptul că i se oferise o şansă extraordinară după mai puţin de doi ani în Departamentul promovării, timp în care îndeplinise cea mai neînsemnată slujbă.

Văzuse deja „Oglinzile" şi fusese absolut fermecat de frumuseţea austeră şi profetică a Sandrei Simon. Acum îl viziona din nou, concentrîndu-se asupra jocului lui Dolly. Din punct de vedere fizic, ea nu era genul de fată care-i plăcea lui. Lester urmărea cu ochi avizi frumuseţile sofisticate, fascinante, nevrotice, dominate de pasiuni devastatoare. În Dolly Moon nu descoperea nimic din toate acestea, dar nu putea să-i conteste talentul remarcabil. El văzu din nou filmul. Avea un fund şi nişte sîni mult, mult prea mari pentru gustul lui, dar îşi reaminti că trebuia să se ocupe de imaginea ei, nu să aibă o aventură cu ea.

Îi telefonă lui Dolly imediat după prînz să o anunţe de misiunea lui şi să stabilească o întîlnire.

– Cum ai spus că te cheamă? întrebă Dolly uşor ameţită

din cauza nenumăratelor telefoane pe care le primise începînd cu acea dimineaţă, după ce se auzise de nominalizare.

– Lester Weinstock

– Vrei să mai spui o dată mai rar?

– Hei, te simţi bine? Pari un pic cam, cam ameţită.

– Oh, nu ! Mă simt perfect Vino aici, Lester Weinstock. Avem lapte de pasăre şi punci din rom şi sangria şi Tequilla Moonlight şi grog cald şi chiar acum pregătesc un ştrudel. Dacă ajungi în mai puţin de o oră n-apucă să se răcească. Pe curînd, Lester Weinstock. Iisuse, se gîndi Lester, era primul star de cinema cu care avea de-a face şi i se părea cam trăsnită. Telefonul pe care-l primi mai tîrziu îl zăpăci şi mai tare.

– Domnule Weinstock, nu ne-am cunoscut, dar eu sînt Billy Orsini, soţia lui Vito Orsini. Acum, o să-ţi spun ceva foarte, foarte important, aşa că te rog să mă asculţi cu atenţie. Dolly Moon este cea mai bună prietenă a mea şi are un singur defect – nu ştie cum să se îmbrace. Dar să nu sufli o vorbă despre acest lucru. Ai înţeles? Deci, ai sarcina s-o aduci la „Scruples" chiar această după-amiază pentru ca Valentine O'Neill – ai reţinut numele? – să-i deseneze un model de rochie pentru festivitatea de premiere. N-o lăsa să te întrebe cine va plăti sau cît costă – este un cadou din partea magazinului, dar nu vreau ca ea să ştie. Spune-i că se va ocupa studioul de nota de plată. Ai înţeles? Bine. Pe curînd. Ce anume? Da, bineînţeles că sînt încîntată de soţul meu. Da, o să-i spun. Dar, domnule Weinstock, mai sînt doar şase săptămîni pînă la festivitatea de premiere şi Dolly trebuie neapărat să vină la Valentine chiar astăzi. Înţelegi, nu-i aşa? Nu contează, o să înţelegi mai tîrziu!

Lester urcă scările spre apartamentul lui Dolly cu inima cît un purice din cauza emoţiei. Conversaţia rapidă cu Billy după ce vorbise cu Dolly îl introdusese într-o lume a tuturor posibilităţilor. Mama şi sora lui mai mare îşi făceau uneori cumpărăturile la „Scruples", în anumite ocazii, dar el nu se aventurase niciodată pînă acolo. Acum era pe punctul de a duce

acolo o minunată potențială cîștigătoare a premiului Oscar, pentru a-și comanda o rochie de seară, în împrejurări misterioase, iar ștrudelul mirosea grozav. Numai pentru astăzi, se hotărî el, se va abate de la regimul său alimentar.

Soția proprietarului lui Dolly îi deschise ușa, lăsînd să se vadă o cameră plină cu celebrități. Lester rămase nehotărît în mijlocul camerei, gîndindu-se cum avea să o răpească pe Dolly Moon de acolo. După un minut, o voce de neconfundat se auzi în spatele lui spunînd „ți-am păstrat o bucată de ștrudel, Lester Weinstock, și te rog să mă crezi că a fost foarte greu". Se răsuci și întîlni privirea ochilor imenși ai lui Dolly, înotînd într-o mare albastră, cordială. În mod automat, el întinse mîna să ia farfuria pe care ea o ținea chiar deasupra taliei. Taliei!

– Știu, chicoti Dolly, nici mie nu-mi vine să cred. În fiecare dimineață cînd mă scol, mă uit în oglindă și-mi spun că nu este posibil să mă fac mai mare decît sînt, dar chiar așa se întîmplă. Mănîncă-ți ștrudelul cît mai este cald.

Fără să-și dea seama ce face, Lester se apucă să mestece o bucată de ștrudel.

– Nu-ți place? întrebă Dolly îngrijorată.

– Este... grozav, pur și simplu grozav. Ar fi o nepolitețe din partea mea dacă aș întreba...

– De rețetă?

– În cîte... luni sînteți? El se gîndi că ea arăta ca o pernă umflată. Ba nu, ca o cuvertură umflată.

– Șapte luni și o săptămînă, cu o zi-două, în plus sau în minus, răspunse Dolly mîndră de exactitatea ei. S-a întîmplat în week-end-ul de 4 iulie. Oamenii ar trebui să plece epuizați în vacanțe, nu crezi? Așa ar fi mai simplu să se evite unii pe alții.

– Stai un pic, stai un pic. Lester căuta cu înfrigurare un loc unde să stea jos, dar în cele din urmă se lăsă direct pe podea. Dolly reuși să se așeze și ea lîngă el. Se gîndi că ar fi trebuit neapărat să se tundă. Și de ce număra pe degete? Părea mult mai deștept. Părea de asemenea foarte drăguț, un om pe care să te

poți baza, statornic, dar și amuzant. Exact așa cum și-l închipuise ea. Iar prenumele Lester se potrivea foarte bine cu numele de familie Weinstock. Dar de ce părea atît de îngrijorat?

– Nu ai de ce să-ți faci griji, îi spuse ea cu blîndețe.

– În seara decernării premiului se vor împlini opt luni și trei săptămîni, oftă el.

– Nu trebuie neapărat să merg dacă tu crezi că nu este o idee prea bună.

– Oh, ba vei merge. Șeful meu mi-a dat indicații precise. Toți cei care au vreo legătură cu „Oglinzile" vor fi acolo. Mi-a explicat că face o impresie foarte proastă dacă cei nominalizați nu apar la festivitate, doar dacă nu sînt prinși în filmări, în vreun colț îndepărtat de lume. Și chiar și atunci vei fi acolo cu soțul tău... nu? Bine, cu prietenul tău... nu?... cu tatăl tău? Nu? La dracu'! Uite ce e... trebuie să mergi cu cineva, vreun vechi amic, vreun coleg de liceu?

Dolly îi zîmbi acestui om absurd. Poate că nu știa ea prea multe, dar n-avea nici un dubiu în privința persoanei care avea să o însoțească la festivitatea de premiere.

– Mai ia niște ștrudel, Lester.

Valentine nu și-ar fi închipuit niciodată că o zi care începuse atît de normal se va sfîrși într-o asemenea nebunie. După cum îl avertizase pe Spider, comedia începuse, dar era o comedie numai pentru neparticipanți. Deoarece festivitatea de decernare a Oscarurilor se transmite prin satelit în întreaga lume, cifra telespectatorilor a fost estimată la mai mult de 150 de milioane de oameni. Din fericire, era imposibil să vizualizezi atîția oameni. Oricum fiecare din clientele Valentinei știa că va fi urmărită de mai mulți oameni decît fusese vreodată, și acest gînd nu făcea decît să le sporească neliniștea și nesiguranța.

Maggie MacGregor, care-și făcea pentru prima oară în viață o rochie de comandă, era cea mai agitată dintre toate. Întrucît avea să apară pe ecran, luînd interviuri starurilor, atît pe scenă,

cît şi în culise, cu propria sa echipă de filmare, ea se număra printre persoanele cele mai expuse aprecierii publicului.

– Valentine, n-ar fi trebuit niciodată să intru în această afacere, oftă Maggie.

– Prostii, replică Valentine care se săturase să facă pe doica englezoaică avînd în grijă o casă plină cu copii răi, în loc să-şi vadă de treburile sale. Ai lichida pe oricine ar încerca să-ţi fure slujba, nu-i aşa? Aşa că taci din gură şi lasă-mă să mă gîndesc. Incontestabil, Maggie avea o conformaţie dificilă. Cum stătea acolo în chiloţi şi sutien, trupul ei mic, dar apetisant, nu o inspira deloc pe Valentine. Spider făcuse minuni în privinţa ei, reuşind să-i găsească cele mai elegante şi distinse rochii, ce îi veneau într-adevăr bine, dar ceea ce mergea pentru emisiunea ei televizată din fiecare săptămînă nu se mai potrivea la această festivitate. Maggie trebuia să fie la fel de strălucitoare ca şi această ocazie, spre mîndria ei personală şi a echipei sale de filmare. Valentine o privea atent din spatele unui morman de dantelă neagră.

– Maggie, ridică-ţi sînii cu o mînă şi dă-ţi sutienul jos cu cealaltă. Mai jos. Şi mai sus. Hmm. Asta este, e perfect, vîrfurile sînilor tăi seducători, dar nu indecenţi. Să trăiască împărăteasa Josephine.

– Valentine, protestă Maggie, Spider nu va fi de acord. Niciodată nu-mi dă voie să-mi arăt aşa de mult sînii în emisiunile mele, şi ştii cît de categoric este în această privinţă.

– Vrei să-ţi desenez o rochie sau preferi să cumperi una de-a gata de la Spider? spuse Valentine pe un ton serios.

– Oh, Dumnezeule, ştii foarte bine că vreau ca tu să-mi faci rochia, dar eşti sigură, vreau să spun, n-am să arăt cam... vulgară, doar un pic?

– Vei arăta cît se poate de elegantă, şi singura podoabă la această rochie simplă, elegantă, rafinată, unduitoare, o vor constitui sînii tăi, dezgoliţi pînă la sfîrcuri. Iar cînd emisiunea se va sfîrşi, sute de milioane de oameni vor şti două lucruri: cine a

cîştigat premiile Oscar şi faptul că Maggie MacGregor are nişte sîni fantastici. Acum, gata. Asistenta mea îţi va lua măsurile şi vom stabili prima probă peste două săptămîni, începînd de astăzi.

– Şi din ce material va fi făcută această rochie deosebită? îndrăzni Maggie s-o întrebe pe Valentine, în timp ce ea se îndrepta nerăbdătoare spre masa ei de lucru.

– Din şifon negru, bineînţeles.... altfel cum am obţine efectul scontat? Şi, Maggie, te rog să nu porţi nici o bijuterie, cu excepţia cerceilor, nici măcar un şirag de perle. Combinaţia dintre sîni şi şifon nu poate da greş. Niciodată n-a dat, nici într-o mie de ani.

Pe cînd Valentine schiţa rapid o rochie stil Empire, fără mîneci bineînţeles, căci Maggie avea braţe rotunde, ispititoare şi de asemenea mîini frumoase, ea îşi dădu seama că nu mai simţea acea stare de bucurie de care era cuprinsă în mod obişnuit. Încă de dimineaţă ea primise o avalanşă de cliente celebre, femei atît de frumoase şi talentate încît îţi făcea o reală plăcere să le îmbraci. Ar fi trebuit să tresalte la gîndul că acele creaţii vestimentare vor fi văzute de întreaga lume, atunci cînd posesoarele lor vor fi chemate să înmîneze sau chiar să primească vreun premiu. Şi totuşi, în acest moment de triumf, cu toate acele creaţii ale sale în jur, Valentine simţea că ceva dinăuntrul fiinţei sale îi adumbrea fericirea. În ultima vreme ea încercase să-şi analizeze cît mai puţin sentimentele, trăind superficial fiecare zi, amînînd, punînd deoparte, umplîndu-şi timpul cu orice şi întorcînd spatele oricărui proiect de viitor. Spera ca în acest fel, totul să se rezolve de la sine. Dar ceva, se gîndi Valentine obosită, era în neregulă. Ori de cîte ori reuşea să se adune şi se hotăra să pună capăt acestei situaţii, mintea ei o lua razna, în direcţia opusă. Nu o ajutau nici imaginaţia, nici logica. Nici măcar în gînd nu se putea închipui în postura doamnei Josh Hillman. Avea tot timpul în minte acea casă impunătoare din Roxbury North, dar nu se vedea locuind într-un asemenea loc. Pur şi simplu nu i se potrivea. Anumite elemente esenţiale făceau notă discordantă.

Deşi Josh nu mai reluase discuţia, aşa cum îi promisese, Valentine îi spuse în cele din urmă că îi va da un răspuns decisiv abia după festivitatea de decernare a Oscarurilor.

– Ce legătură are asta cu noi? întrebase el descumpănit.

– Sînt mult prea ocupată ca să mă gîndesc la mine Josh, şi atîta timp cît nu ştiu cine a luat premiul, nu mi-i pot scoate din minte pe Billy şi Vito. Ascunzîndu-şi privirea pe sub breton, Valentine se întreba dacă şi lui i se păruse scuza la fel de puţin plauzibilă – chiar falsă – cum îi sunase şi ei. În orice caz, era cel mai bun răspuns pe care i-l putea oferi, iar el ştia că n-avea rost să insiste. Valentine se gîndea că nu se punea problema timpului pentru reflecţie, dar, pur şi simplu nu manifesta nici o înclinaţie pentru introspecţie. Fără îndoială, genele ei irlandeze fataliste le dominau pe cele franţuzeşti – cu atît mai rău sau cu atît mai bine, depindea de situaţie.

Valentine ridică uşor din umeri gîndindu-se la scuza neruşinată pe care o invocase, prevalîndu-se de ascendenţa sa pe linie paternă. Aştepta nerăbdătoare următoarea ei clientă, Dolly Moon. Billy insistase foarte mult în acea dimineaţă, fiind neobişnuit de nervoasă atunci cînd o rugase pe Valentine să deseneze cea mai minunată rochie pentru prietena sa.

Valentine văzuse „Oglinzile" de două ori şi-şi făcuse o idee despre vestimentaţia potrivită pentru Dolly, deşi, după părerea ei, domnişoara Moon ar fi putut purta cu succes aproape orice. Era înzestrată cu o personalitate deosebit de puternică, ce se răsfrîngea şi asupra aspectului ei exterior. Billy n-avea nici un motiv de îngrijorare. Cine vorbea cu Dolly nu se uita la îmbrăcăminte, ci la chipul ei simpatic şi drăguţ, la zîmbetul larg şi încîntător, la întreaga ei persoană atît de adorabil de ciudată şi atrăgătoare.

Valentine îşi ridică exasperată braţele spre tavan, se aplecă din nou spre podea şi îşi întinse din nou braţele. Era sătulă de toate desenele pe care le făcuse pînă atunci. Trebuia să se

pregătească pentru Dolly Moon. Billy nu se agitase atîta nici cînd fusese vorba despre propria ei rochie de mireasă.

*

Cam peste o oră, Billy îi invită pe Dolly şi pe Lester să ia masa împreună la ea acasă, la fel de uşurată ca o mamă care-şi văzuse copilul jucînd în spectacolul şcolii.

– Ei bine, spuse Spider întinzîndu-i Valentinei un pahar cu vinul de la Château Silverado, nu poţi spune că Billy nu este omul surprizelor. Încă nu şi-a pierdut capacitatea de a ne uimi şi de-a ne zăpăci. Cum Dumnezeu ai de gînd să o îmbraci pe domnişoara Moon?

– Oh, găsesc eu o soluţie, răspunse Valentine absentă. Trebuie doar să-ţi foloseşti imaginaţia. Evident că este ceva mai complicat decît treburile pe care le faci în fiecare zi, Spider, dar e posibil. Puse jos paharul, îşi dezbrăcă halatul şi se îmbrăcă de plecare.

– Aşteaptă un minut, Val. Această rochie a lui Dolly este ceva la care te pot ajuta şi, slavă Domnului, ai destule pe cap. Mai stai cîteva minute să discutăm problema.

– Nu, mulţumesc, Elliott. Mă descurc şi singură şi în plus deja am întîrziat la o întîlnire. Nu mai pot să stau nici o clipă.

Spider rămase perplex de tonul ei categoric.

– Nu poţi? Vai de mine, se pare că tipul ăsta te-a învăţat ce înseamnă disciplina. Te aduce acolo unde vrea el, nu-i aşa? Niciodată n-am crezut că am să apuc ziua în care s-o văd pe Valentine îmblînzită.

În tonul lui era o uşoară notă de dispreţ pe care Valentine o sesiză imediat.

– Ce vrei să spui, Elliott? Viaţa mea intimă nu te priveşte pe tine. Am crezut că ne-am înţeles asupra acestei probleme acum cîteva săptămîni, dar se pare că nu te poţi stăpîni să nu-ţi vîri nasul unde nu-ţi fierbe oala.

– Oh, micile tale aventuri secrete nu mă deranjează, Valentine. Sînt mai degrabă amuzat de ele, spuse Spider cu aroganţă.

Valentine simți cum o cuprinde mînia.

- Nu cred că eşti cel mai indicat să vorbeşti de aventuri secrete. Tu eşti acela care zboară din floare în floare, Elliott. Cînd am intervenit să ți se ofere această slujbă n-am crezut că voi înzestra Beverly Hills cu cel mai faimos armăsar. Dacă aş fi ştiut acest lucru, aş fi convins-o pe Billy să-ți dea un salariu mai mare.

– Aha! Aşteptam să aud asta. Ştiam eu că va veni ziua în care-mi vei spune că datorită ție o duc aşa de bine acum. Ascultă, scumpo, îi şuieră el, ai fi fost dată afară de aici în două săptămîni dacă nu mi-ar fi venit mie ideea cum să schimb „Scruples".

– Asta a fost acum un an şi jumătate. De atunci ce ai mai făcut, în afară de faptul că ai sfătuit clientela cum să-şi aleagă lucrurile? Marele arbitru al eleganței. Ha! Raionul meu este cel care aduce cei mai mulți bani la „Scruples"; dar tu eşti prea răuvoitor ca s-o recunoşti.

– Raionul tău ! Cu profitul cîştigat de raionul tău de-abia am putea plăti nota de telefon. Era mînios la culme. Tu şi halatul tău alb, de parcă ar fi o copie a lui Givenchy, făcînd pe interesanta şi dîndu-ți aere din cauză că ai convins cîteva răsfățate bogate să comande toaletele create de tine – toate aceste lucruri sînt susținute de tot ce se întîmplă în restul magazinului şi eu răspund de asta – un magazin nu se conduce de unul singur, sau tu eşti mult superioară tuturor, în mediul tău elevat în care respiri, ca să-ți dai seama de acest lucru?

– Nenorocitule, ticălosule...

– Oh, ho, ho, Valentine a noastră e pe cale să devină violentă; dacă nu obține ce-şi doreşte, temperamentul ei de franțuzoaică afurisită dă frîu liber făcînd spume la gură, ca un cal nărăvaş. Calm, calm. El îi făcu semn cu degetul, de parcă ar fi vrut să-i dea un avertisment. Valentine simți că turbează de furie.

- Afemeiat declasat ce eşti! Nu-i de mirare că pînă şi Melanie Adams te-a respins. Şi cît de tipică pentru tine, pentru

standardele tale morale, este alegerea unei asemenea creaturi insipide – un chip drăguț pe dinafară cu nimic înăuntru, totul numai de suprafață, nici un fel de substanță, o păpușă-copil, la fel de imatură ca și tine – și ea a fost dragostea vieții tale! Ce „amuzant" lucru, Elliott. Cel puțin iubitul meu este un om de caracter – mă întreb dacă știi cumva ce înseamnă asta?

Pe un ton răguşit, îndurerat, el spuse:

– Sper că nu este vreun alt Alan Wilton, Valentine. Chiar că n-aș mai suporta să te consolez după o nouă aventură cu un homosexual.

– Ce-ai spus?

– Credeai că n-o să aflu? Jumătate din Seventh Avenue știa – pînă la urmă mi-a ajuns și mie la urechi.

Valentine simți o greutate imensă apăsîndu-i pieptul. Nu putea vorbi. Se împiedică de scaun, căutîndu-și orbește geanta. Brusc, Spider se împurpură de ruşine. Niciodată, dar niciodată nu fusese crud cu o femeie. Doamne Dumnezeule, ce-l apucase? Nici măcar nu-și mai aducea aminte de la ce pornise toată discuția.

– Valentine...

– Nu vreau să mai vorbesc cu tine, îl întrerupse ea cu o voce slabă, dar hotărîtă. Nu mai putem lucra împreună.

– Te rog, Val, am fost un tîmpit... n-am vrut... era o minciună, nu știe nimeni. Nimeni. L-am întîlnit o dată pe tip și eu am dedus tot... Val, te rog...

– Unul dintre noi trebuie să părăsească „Scruples". Spuse acest lucru pe un ton ce nu mai lăsa loc pentru scuze sau alte discuții.

– Este ridicol. Nu putem să-i facem una ca asta lui Billy.

– Voi pleca eu.

– Nu, nu se poate. Nimeni altcineva nu poate face munca ta. Eu sînt mai uşor de înlocuit.

– Perfect. Stătea nemișcată, înghețată.

– Nu pot s-o anunț – decît după decernarea Oscarurilor. Are deja destule griji cu Vito.

Cum vrei. Valentine îşi luă haina şi plecă. Spider o auzi coborînd pe scara de incendiu; nu mai avusese răbdare să aştepte liftul. Timp de o oră a stat acolo, frecîndu-şi mîinile de pielea biroului, de parcă acea mişcare l-ar fi putut ajuta în vreun fel să se calmeze mai bine.

Filmul documentar pe care Maggie îl făcuse despre Vito, „O zi din viaţa unui producător", nu fusese niciodată prezentat la televizor. Timp de cîteva luni, alte subiecte mult mai palpitante înlocuiseră acest documentar, ce continua să zacă pe undeva, aşteptînd momentul propice pentru a fi difuzat. Maggie aproape că uitase de el, mai ales că în ultima vreme era bombardată de cererile diferitelor studiouri, care îşi disputau transmiterea apropiatei festivităţi de premiere.

La o săptămînă după anunţarea nominalizărilor, începuse vizionarea celor cinci filme desemnate pentru premiere, în propria sală de proiecţie a Academiei, în minunatul teatru Samuel Goldwyn, de pe Wilshire Boulevard, la est de Beverly Hills. Rămăseseră doar trei săptămîni pînă la marele eveniment şi Vito ştia că trebuie să se mişte repede. Dacă spectacolul lui Maggie avea să fie de vreun folos, acum era momentul cel mai potrivit. Vito îi telefonă la birou.

Maggie, o întrebă el, cine este persoana ta favorită din toată lumea?

Eu.

Şi apoi?

Vito, tu nu ai pic de ruşine?

Absolut deloc, rîse el.

Vrei ceva? îl întrebă ea suspicioasă.

Bineînţeles că da. Vreau să programezi filmul pe care l-ai făcut despre mine, înainte de premierea celui mai bun film.

Isuse! Vito, îţi dai seama ce-ar însemna asta? Vreau să spun că ţi-ar sluji drept reclamă. Cum aş putea să fac aşa ceva, chiar dacă aş vrea?

– Iar tu vrei, nu-i aşa, Maggie? Era neînduplecat.

– Ei bine, Vito, evident că mi-ar plăcea să te ajut, dar...

– Maggie, îţi aduci aminte de seara cînd am luat toţi masa la „Boutique" şi tu ai spus că într-un fel îmi eşti datoare?

– Vag.

– Tu îţi aminteşti întotdeauna lucrurile foarte clar. Niciodată vag. Filmul meu din Mexic te-a propulsat în carieră.

– Da, dar isteţimea mea l-a salvat pe Ben Lowell.

– Deci Ben Lowell îţi este dator. Numai că nu-i poţi spune niciodată acest lucru. Acum însă ai ocazia să te revanşezi faţă de mine.

– M-ai prins la înghesuială, nu-i aşa? Nu-i venea să creadă că Vito era cel cu care vorbea.

– Desigur. La ce sînt buni prietenii?

Urmară cîteva clipe de tăcere. Vito o lăsa pe Maggie să se gîndească, bănuind raţionamentul pe care-l făcea – dacă servea un prieten, îşi demonstra puterea atît de eficient încît ar fi creat un precedent în rîndul oamenilor importanţi din Hollywood.

– Ei bine, spuse ea în cele din urmă, o să vorbesc cu vicepreşedinta secţiei programe şi sper să o conving, dar nu-ţi promit nimic.

– Nici că se poate mai bine, spuse Vito încrezător. Va fi o chestiune de interes local.

– Ticălosule ! Interes local ! Poate vrei să spui de interes politic.

– Oh, Maggie, ce-mi place mie la tine este că putem vorbi direct.

– Dacă reuşesc, îmi rămîi dator. Indiferent dacă obţii sau nu nominalizarea.

– Mi se pare corect. Ne-am înţeles. Ne vom petrece restul vieţii făcîndu-ne unul altuia favoruri şi plătind pentru ele.

– Mda, spuse Maggie cu un aer înţelept. Ei, ar fi bine să mă apuc imediat de treabă. Dacă reuşesc, voi avea multe retuşuri de făcut. La dracu'! Ascultă, Vito, transmite-i salutări lui Billy

din partea mea. Da? Vrei să-ţi spun ceva caraghios, îmi place cu adevărat de ea, deşi n-aş fi crezut nici o clipă lucrul ăsta.

- Nu mai este geloasă pe tine, Maggie, poate că ăsta este motivul.

– Şi chiar a fost geloasă pe mine? Serios? Maggie vorbea de parcă tocmai ar fi primit un cadou neaşteptat şi extraordinar.

– N-ai ştiut? Credeam că tu eşti deşteapta mea Maggie.

– N-am asemănare, Vito.

Lester Weinstock se simţea debusolat. Era el oare o victimă a unei culturi învechite, fără nici o legătură cu Noua Generaţie, un individ înapoiat din anii '50 cînd încă nici măcar nu se născuse, sau Dolly Moon ducea o viaţă total desprinsă de realitate? Oare faptul de a avea un copil nelegitim – nu, era o exprimare greşită – un copil cu un singur părinte, se întîmpla numai în îndepărtata Boemie sau se întîlnea frecvent pe întreg teritoriul Statelor Unite, fiind întîmpinat cu aceeaşi bucurie şi atitudine de abandon smintit pe care-o afişa Dolly? Reflecta îndelung la aceste întrebări în timp ce se delecta cu o nouă porţie din tocana Henny Youngman's Sweet and Sour. Nu, decise el, ştergînd sosul bogat din prune şi caise, cu o bucată de pîine albă făcută în casă de Dolly, nu credea că e cinstit faţă de copil, oricît de bună ar fi Dolly ca mamă.

Lester era agentul public al lui Dolly de două săptămîni. Se îngrăşase de la mîncărurile ei şi îi apăruse primul fir de păr alb din cauza grijilor pe care le avea din cauza stării ei. Singura luminiţă în această lume încurcată în care intrase pe neaşteptate era gîndul la bunica evreică a lui Dolly, care o învăţase să gătească atît de miraculos.

– Lester, n-ai încotro, va trebui să mă laşi să te tund.

– O să mă duc mîine la frizer.

Spui asta de zece zile. Nu ai niciodată timp, eşti mult prea absorbit de găsirea unor scuze pentru a evita întîlnirea cu presa şi de aranjarea acelor penibile interviuri prin telefon.

152.025

– Dolly, ştii doar ce crede studioul. Dacă există o şansă cît de mică să cîştigi Oscarul, s-ar spulbera în momentul în care oamenii ar afla că eşti gravidă. Şi dacă le-ai spune de Sunrise – cow-boy-ul – şi să nu crezi că n-ar afla-o de la tine..., dar mai bine s-o lăsăm baltă. Mai sînt încă destui indivizi care se cramponează de vechile precepte morale.

– Poate voi cîştiga votul compătimirii, rîse Dolly făcînd gropiţe în obraji. Stai jos ca să-ţi pot pune un prosop în jurul gîtului. Hei... unde oi fi pus foarfecele?

Lester se lăsă condus spre un scaun de parcă ar fi căzut în transă. Era ceva atît de... irezistibil... în trăsăturile chipului lui Dolly. Ea pur şi simplu refuza să respecte distanţa ce se impunea între oameni. Era ruşinos cum se băga în sufletul lui, făcînd ea primul pas. El îi povestise deja despre anii copilăriei sale cînd suferea de enurezis; despre dezastrul primei iubiri; despre teza la algebră cînd fusese prins copiind; despre aversiunea lui faţă de modul în care făcuse avere tatăl său; despre eşecul următoarelor două relaţii amoroase; despre dorinţa lui de a face cîndva filme. Iisuse, îi spusese aproape întreaga poveste a vieţii sale. Singurul lucru pe care îl omisese era grupul de tîmpiţi din tabăra de vară. Şi asta numai pentru că uitase şi nu fiindcă s-ar fi temut ca nu cumva s-o şocheze.

– Cred că mă tunzi prea scurt, protestă Lester.

– Nicidecum. Numai că îmi ia ceva mai mult timp să mă apropii de tine. Gata, am terminat. Se aşează cu greu pe scaun. Du-te şi te uită în oglindă şi după aceea te rog să-mi spui dacă nu este mai bine aşa.

Supus, se privi cu atenţie şi fu încîntat de ceea ce văzu. Întorcîndu-se ca să-i mulţumească, zări o expresie de durere întipărită pe chipul ei.

– Hei, s-a întîmplat ceva?

– Mă cam doare spatele. Ştii ce, femeile gravide n-ar trebui să stea în picioare; muşchii spatelui sînt suprasolicitaţi în această

pro... Ideal ar fi să se deplaseze în patru labe. Poate că într-o zi așa vor face.

Pot să te ajut cu ceva?

Îi bine...

Zău. Îți mulțumesc pentru ca m-ai tuns.

Este o chestie cam neplăcută, dar am rămas fără uleiul... cu care îmi ung semnele de pe abdomen... oh, Lester, nici măcar despre aceste dungi albe nu ai auzit?

– Sînt absolut novice în domeniul obstetricii, spuse el umil.

– Ai putea să faci un drum pînă la magazinul deschis non-stop și să-mi cumperi niște ulei? Ar fi cu adevărat o binecuvîntare.

Zece minute mai tîrziu, Lester se întorcea cu o sticlă de ulei italian de măsline, o sticlă de ulei local de măsline, una cu ulei de șofran, alta cu ulei de alune și una cu ulei pentru bebeluși Johnson și Johnson. Era ca un Moș Crăciun încărcat cu daruri. Puse sacoșa pe masă. Dolly dispăruse.

– Unde ești?

– În dormitor. Adu-o aici. Încălzită de la dușul rapid pe care-l făcuse, Dolly stătea întinsă pe pat, îmbrăcată într-o pijama din satin cu dantelă, primită cadou de Crăciun de la Billy. Timid, Lester vărsă conținutul plasei pe măsuța de noapte.

– Nu eram sigur ce fel de...

Dolly privi uleiurile și-și mușcă buzele ca să nu izbucnească în rîs. Cu un aer grav, arătă spre uleiul pentru copii. Deschise apoi sticla și turnă cîteva picături în mîna lui, după care își ridică pijamaua dezvelindu-și abdomenul. Pentru Lester, abdomenul acela monumental, magnific, de un alb catifelat constituia cea mai grozavă priveliște pe care o văzuse vreodată. El își întoarse privirea, șocat și fascinat totodată. Dar nefiind în stare să se abțină, îl privi din nou. Oare ce realizare a naturii putea fi mai senzațională? Pînă și Alpii ar fi pălit în fața acestei minuni. Iar operele de artă erau realizate de diletanți. Dumnezeule!

– Te-a cam șocat, nu-i așa? îl întrebă Dolly, mîngîindu-se drăgăstos pe burtă.

– Splendid, ripostă el.

– Lester, nu mai sta aşa, îţi curge uleiul din mînă. Stai jos şi unge-mă.

– Să te ung?

– Lester, nu ştii unde se formează acele dungi albe?

– Încă n-am făcut un studiu asupra lor.

Ea îi luă mîna şi i-o ghidă într-o parte şi apoi, uşor, deasupra abdomenului.

– În toată zona asta, dintr-o parte într-alta. Oh, Doamne, ce bine este. Continuă să masezi, Lester... şi eu îţi voi turna uleiul. Poţi folosi ambele mîini dacă vrei. Ea oftă cu voluptate. Mă simt mult mai bine cînd mă freci tu pe burtă. Asta este ceea ce numesc eu desfătare – o adevărată desfătare. Dă-ţi jos haina, Lester, te-ai încălzit îngrozitor. Mmmmm. Aşa... e mai bine, nu-i aşa?

Trei ore mai tîrziu, Lester se trezi. Simţea un pumn mare şi moale în stomac. Cine era în patul lui împingîndu-l, se întrebă el alarmat, dar încă somnoros.

Bîjbîi în jur cu mîna şi dădu de abdomenul lui Dolly, sau mai degrabă de copilul lui Dolly, care se întorsese printr-o tumbă uşoară înăuntrul ei. Apoi îşi dădu seama că părul lui Dolly îl gîdila pe la nas, iar picioarele ei erau încurcate cu ale lui. Imobil şi profund uluit, deschise ochii în lumina slabă din dormitor. Fără ochelari vedea ca prin ceaţă, dar mintea îi era clară. El, Lester Weinstock, făcuse dragoste cu o femeie însărcinată în luna a opta! Nu mai cunoscuse niciodată asemenea senzaţie erotică sublimă şi delicioasă în acelaşi timp. Fără îndoială că era un monstru al depravării, dar în sfîrşit se simţea un membru al Noii Generaţii. Oare de ce fusese atît de înspăimîntat pînă acum? Dolly se mişcă în somn. O gîdilă un pic. Se gîndea că n-ar trebui s-o trezească din somn, dar nu era atît de nebun încît să facă dragoste cu o femeie gravidă şi adormită! O gîdilă ceva mai tare, apoi începu să-i mîngîie sînii bogaţi.

După cearta cu Valentine, Spider Elliott începu să numere zilele pînă la festivitatea de decernare a Oscarurilor. I se părea că trec mult prea încet. Fiindcă tot avea de gînd să plece de la „Scruples", era mai bine s-o facă cît mai repede, dar mai înainte de a-şi căuta altceva de lucru trebuia să stea de vorbă cu Billy. Era absolut sigur că nu va fi nici o problemă în găsirea unei slujbe în orice alt mare magazin: succesul lui cu „Scruples" făcuse vîlvă în lumea comerţului. Sau, dacă nu voia să mai rămînă în această branşă, ar fi putut să se întoarcă la meseria de fotograf, chiar aici pe Coasta de Vest. Sau poate că Harriet Toppingham revenise la sentimente mai bune, şi el s-ar fi putut întoarce în New York. În orice caz, îşi pusese ceva bani deoparte. De ce n-ar pleca într-o croazieră în jurul lumii? Spre China? Şi să rămînă acolo? Oh, avea mai multe posibilităţi.

În ceea ce o privea pe Valentine, el renunţase s-o mai abordeze. Era de neînduplecat. Încercase de mai multe ori să-şi ceară scuze, dar de fiecare dată ea părăsea camera fără măcar să-i arunce o privire. Ar fi vrut să ia toată vina asupra lui, în ciuda atacurilor ei răutăcioase, dar ea se menţinea pe poziţie. Indiferent cine spusese că o femeie şi un bărbat nu vor putea fi niciodată numai prieteni, avusese dreptate. Era un capitol încheiat din viaţa lui. Dat uitării. Trebuia să se orienteze spre altceva. Bineînţeles că îi părea rău, dar, cu timpul lucrurile aveau să reintre în normal. Săptămînile treceau şi Spider tot nu putea să-şi alunge tristeţea din suflet. Acest sentiment nu avea nici o legătură cu mînia, durerea şi senzaţia de pierdere pe care le avusese cînd se afla în New York, atunci cînd Melanie îl părăsise ca să plece la Hollywood, iar ticăloasa de Harriet Toppingham îi distrusese cariera. Acele emoţii erau clare; ştiuse ce anume le generase. Dar în ultima vreme obişnuia să se scoale în mijlocul nopţii, rămînînd treaz ore în şir şi gîndindu-se la tot felul de lucruri fără sens. Se întreba autotcompătimitor, cine ţinea cu adevărat la el, de ce făcea ceea ce făcea, la ce se mai putea aştepta în viitor, şi dacă trăia cu adevărat.

În decursul celor 32 de ani, trăise lipsit de griji, sănătos, încrezător în sine şi sălbatic, fără să se gîndească niciodată, nici măcar pentru o clipă, la sensul vieţii. După cum vedea el lucrurile, avusese marele noroc să fie rezultatul întîlnirii unui ovul fertil cu un spermatozoid agresiv, ce se produsese în noaptea potrivită, la timpul potrivit din lună, în femeia potrivită. Şansa, doar şansa, a făcut ca el să se nască în locul altor copii pe care mama şi tatăl lui i-ar fi putut avea dacă nu s-ar fi iubit în acea noapte fatidică. Avînd norocul de a se naşte, el luase lumea aşa cum era călărind-o ca un splendid armăsar. Sensul vieţii? S-o trăieşti !

Dar acum, la începutul lunii martie a anului 1978, se scula în fiecare dimineaţă cu un sentiment de tristeţe apăsătoare, după ce toată viaţa se trezise vesel. A face duş, a se îmbrăca şi a-şi pregăti micul dejun, apoi drumul pînă la „Scruples", toate acestea reprezentau partea cea mai stabilă a vieţii lui, care-i absorbeau întreaga atenţie. Cînd ajungea la serviciu, îşi dădea seama că energia lui pe care o credea inepuizabilă avea şi ea o limită.

Aceasta părea să fie cauza „balonaşului", cum îi spunea el, adică sentimentul că nu mai avea nici o legătură cu lumea exterioară. „Balonaşul" se transformase în mintea lui într-o adevărată sferă materială, ca acele balonaşe transparente, cu un fel de praf în interior ce se împrăştie în toate direcţiile. Nu mai distingea vocile din jur, mîncarea nu mai avea nici un gust, iar contactele fizice i se păreau ireale. Ajunsese la limită. Spider reuşea să se descurce la „Scruples" doar impunîndu-şi să se poarte normal, ca şi pînă atunci, dar mintea lui era departe, aşa că deşi clientele nu-şi dădeau seama de nici o schimbare în ceea ce-l privea, distracţia dispăruse. Trecînd o dată prin faţa unei oglinzi, n-a fost surprins să constate că ochii lui erau la fel de vii ca şi Marea Moartă.

Rosel Korman, prima vînzătoare ce fusese angajată la „Scruples", s-a numărat printre puţinele persoane care au sesizat schimbarea lui Spider. Ea se gîndi – în sinea ei, căci era extrem de discretă – că dacă odinioară arătase ca Butch Cassidy şi

Sundance Kid, acum era doar umbra palidă a acestora.

Billy, încă una din persoanele care observase brusca moleşeală a lui Spider, se gîndi că probabil are nevoie de o vacanţă. De cînd venise în California, în iulie 1976, el nu fusese plecat mai mult de cîteva zile, la sfîrşit de săptămînă. Ea îl informă că în acel martie era multă zăpadă în Aspen şi că doamnele se vor descurca un timp şi fără el.

– Ştii ceva, chiar că eşti o damă indiscretă, observă el. De unde ştii că schiez?

– Este imposibil ca bărbaţii care arată ca tine să nu ştie să schieze. Acum pleacă de aici şi să nu te mai văd trei săptămîni.

Din punctul de vedere al unui schior, Aspen era o localitate de vis. Dar „balonaşul" lui îl însoţea. Într-o zi se trezi singur într-o parte a muntelui şi se opri, rezemîndu-se visător în bete. Inspiră adînc aerul curat, admiră lumina pură a soarelui şi savură liniştea absolută din jurul său. Nimeni nu putea să ceară mai mult de atît. Altădată, un asemenea moment ar fi însemnat o confirmare a frumuseţii vieţii, a norocului cu care fusese hărăzit. Dintotdeauna îşi dorise să schieze singur, fără ca altă fiinţă umană să se interpună între el şi bucuria de a se înfrăţi cu muntele. Atunci, de ce se simţea atît de abandonat? Înfipse beţele în zăpadă şi se avîntă, schiind cu nepăsare de parcă ar fi vrut să încheie socotelile cu Vito.

Cînd se înapoie în Beverly Hills, decise să facă unele schimbări în viaţa lui amoroasă. Scăpă uşor de toate relaţiile, în care nu-şi permisese niciodată să se implice prea serios, astfel încît să nu le poată rupe cu uşurinţă, fără ca femeia în chestiune să se simtă jignită sau rănită. Ele îi vor duce dorul lui Spider, dar se vor gîndi mereu că acesta le plăcuse cu adevărat şi se bucurase sincer de compania lor – căci aceasta era realitatea. Spider îşi perfecţionase un stil propriu de a rupe o legătură cu o femeie, astfel încît aceasta se simţea mai degrabă veselă decît deprimată.

Într-o săptămînă găsi o nouă fată, urmată în scurt timp de alta. Spider se gîndi cu disperare că actul sexual îi plăcea din ce

în ce mai puțin. Brusc, i se păru doar un act mecanic, previzibil și, în ultimă instanță, neimportant. Făcea aceleași mișcări pe care le făcuse dintotdeauna, mișcări care în trecut îi provocaseră senzații minunate, dar abia acum înțelese la ce se referise tipul acela care afirmase că după fiecare raport sexual toți bărbații se simt triști. Nu știa cine fusese acel filosof, dar pînă atunci Spider crezuse despre el că nu întîlnise fata potrivită. Acum simțea mai mult respect față de propria persoană.

Poate că înainta în vîrstă. Nu fusese niciodată atent la aniversările sale dar, la urma urmei, era trecut de 30 de ani și probabil că avea vreo problemă cu sănătatea. Spider se duse să-și facă un control general la doctorul lui Billy, care îi spuse să vină peste 20 de ani și între timp să nu-și mai irosească vremea.

Mai era și altceva, dar nu știa ce să facă. Devenea sentimental sau cel puțin așa numea el această nouă stare. Dacă lua un ziar sau vreo revistă și citea despre nu știu ce cuplu care-și sărbătorea a cincizecea aniversare a nunții înconjurat de copii, nepoți și strănepoți, simțea cum îi dau lacrimile. Aceeași emoție o încerca și atunci cînd era vorba despre cîștigătorii Marelui Trofeu, sau ai concursurilor de frumusețe, despre adolescenții ce salvaseră copilași din foc, despre nevăzătorii care terminau o facultate cu merite deosebite sau despre oamenii care făceau înconjurul lumii în niște ambarcațiuni minuscule. Veștile triste, nenorocirile, știrile despre moartea cuiva nu-l afectau deloc, dar cele bune îl emoționau pînă la lacrimi.

Spider se gîndi că era prea tînăr ca să întrerupă activitatea sexuală și prea bătrîn pentru un puseu pubertar. Atunci ce dracu' se întîmpla cu el? Se tîrî pînă-n bucătăria casei lui splendide de burlac și-și deschise o conservă de supă de roșii Campbell's. Dacă nici asta nu avea să-l ajute, nu-i mai rămînea nici o speranță.

Și nu l-a ajutat.

15

Cînd Dolly intră în ultimele luni de sarcină, îşi dădu seama că nu prea mai avea chef să încerce reţetele de mîncăruri evreieşti din preţioasa copie zdrenţuită a cărţii de bucate a lui Molly Goldberg, pe care o descoperise într-un magazin de mîna a doua. Îi explicase doamnei Higgens, drăguţa ei proprietăreasă, că nu era în pericol să-şi piardă apetitul, numai că-i venea din ce în ce mai greu să se apropie de cuptor. Şi nici nu putea lua masa în oraş, căci Lester inventase – ca să ţină presa la distanţă – un pojar, urmat de un oreion, ce nu avea să se vindece decît după festivitatea de premiere. Nu că ar fi sunat o mulţime de ziarişti pentru a-i solicita un interviu, dar Lester socotise că e mai prudent să stea în casă. În urmă cu trei săptămîni, el decise să se mute la ea acasă, ca un agent publicitar fidel, în caz că ar fi avut nevoie de ceva în toiul nopţii – s-o ducă la spital, de exemplu, sau ceva de genul ăsta.

– Lester Weinstock, acest copil nu se va naşte decît la o săptămînă după festivitatea Oscărurilor, şi asta înseamnă că mai sînt opt zile. Profiţi pur şi simplu de slăbiciunea unei biete femei care nu are curajul să te refuze.

– Mă port ca un satir cu femeile, admise el. Hei, ştii să te prefaci că flirtezi?

– Mă poţi învăţa, din moment ce numai la asta te gîndeşti, spuse ea solemnă.

– Dolly, sînt pur ca un înger şi, de altfel, nu văd ce altceva ar fi mai indicat pentru copil. Lester era mînat de acelaşi impuls puternic, pe care-l simţea în fiecare noapte de parcă ar fi încercat să-şi facă prieteni, într-o situaţie dificilă, la fel ca Prizonierul

din Zenda ce se opintea să străpungă pereții închisorii.

– Hai să jucăm mai tîrziu jocul tău de-a flirtatul, spuse Dolly.

Lester oftă și se întoarse la „Herald-Examiner", ziarul de după-amiază editat în Los Angeles.

– Iisuse! Nu-mi vine să cred.

– Ce s-a întîmplat?

– A fost un incendiu la Price Waterhouse, în dimineața asta. L-au stins, slavă Domnului, și toate filmele care au intrat în finală pentru a-și adjudeca un Oscar au fost mutate într-un loc sigur – așa scrie aici. Îți închipui ce s-ar fi întîmplat dacă focul ar fi distrus filmele?

Dolly nu părea impresionată. Nu se gîndea decît la mîncare.

– Haide, Lester, doamna Higgens ne-a invitat la cină în seara asta. Îi este teamă că nu mă hrănesc cum trebuie.

– Săptămîna asta ți-am adus zilnic mîncare chinezească, exact așa cum ai vrut tu.

– Tocmai asta-i problema. Crede că acea mîncare nu este indicată pentru copil, întrucît conține glutamat de monosodiu și alte substanțe. Așa că ne-a pregătit carne de vacă conservată și varză.

Lester se însenină. Nu putea să sufere mîncarea chinezească, deși nu-i spusese nimic lui Dolly. N-ar fi vrut s-o supere.

– Minunat... absolut minunat!

– Dacă aș fi știut că-ți place așa de mult carnea de vacă conservată, ți-aș fi gătit-o cît timp aș mai fi putut, se bosumflă Dolly.

– Nu este numai asta.

– Atunci ce-i așa minunat?

– Totul. El oftă mulțumit și veni să îngenuncheze lîngă Dolly, cu nasul lipit de nasul ei, privind-o intens prin ochelari de parcă ar fi vrut să se cufunde în ochii ei. Dar pînă la urmă renunță, și se mulțumi doar s-o sărute pe buze. Încă nu i se interzisese s-o sărute, oricît de mult ar fi dorit.

Dolly mormăi de plăcere. Lester Weinstock era un tip

foarte drăguț. Și se pricepea de minune la sărutat. Cina s-a amînat o vreme, întrucît domnul Higgens, recunoscut ca șef al casei, întîrzia. Pînă la urmă au început fără el. El a sosit de-abia la al doilea fel de mîncare.

– Îmi pare rău, prieteni, dar am avut o zi grea, și a trebuit să mai întîrzii pe acolo pînă cînd s-a restabilit ordinea.

– Știam că stingi incendii, domnule șef Higgens, zise soția sa exasperată, dar e prima dată cînd aflu că te ocupi și de „ordinea" lor.

– Unele incendii sînt mai speciale, replică el cu un aer misterios.

– Despre ce a fost vorba, șefule? Un incendiu într-o casă rău famată, casa prietenei vreunui consilier, reședința lui Hugh Hefner – e ceva putred aici! Dincolo de tonul glumeț al doamnei Higgens se ascundea mîndria pentru poziția soțului ei. Oricum o să aflam din ziare despre asta.

– Nu cred că vei citi prea multe despre incendiul ăsta. Totul a fost mușamalizat.

– Aha... o afacere murdară, spuse Lester cu un aer de cunoscător.

– Oh, nu, replică Dolly, părînd copleșită de spaimă. Fac pariu că s-a petrecut în vreun azil de orfani sau într-o maternitate.

– Oh, fir-ar să fie, rînji șeful, n-ar fi trebuit să aduc vorba despre asta, dar nu s-a întîmplat nimic rău. Oricum, Dolly, tu te învîrți în lumea filmului, nu? Povestea asta ar trebui să te intereseze. Incendiul a izbucnit într-un loc numit Price Waterhouse, un birou din oraș – știi și tu, tipii ăia care înmînează Oscarurile în fiecare an...

– Dumnezeule, îl întrerupse Dolly, a fost rănit cineva?

– Nu, liniștește-te. Dar a fost foarte amuzant. Un nebun de cascador a pus focul... l-au găsit suflînd în flăcări și rîzînd ca un smintit. Le-a spus că este răzbunarea lui căci de ani de zile așteaptă să primească un Oscar pentru cascadorie și în acest fel a vrut să atragă atenția asupra nedreptății făcute. Focul a distrus o jumătate din birou, iar în unele locuri podeaua s-a șubrezit.

– Dar ce s-a întîmplat cu buletinele de vot? întrebă Lester nerăbdător.

– Oh, cred că le au pe computer. N-a fost nici o problemă. Dar finalistele, sau cum le spune, erau ţinute într-un seif special în biroul care a fost cel mai rău afectat aşa că a trebuit să le mutăm în altă parte.

– Hei, foarte interesant, şefule, spuse Lester, cu ochi strălucitori. Poate reuşesc să strecor ştirea în vreun ziar – „Nobilul pompier şef salvează documentele premiilor Oscar", sau ceva de genul ăsta.

– Les, inspectorul a spus să fim foarte discreţi ca nu cumva să le vină oamenilor cine ştie ce idei legate de incendierea premeditată, înţelegi ce vreau să spun.

– Mda. Bine, cum zici tu. Dar e păcat. Mai povesteşte-mi ce ai făcut... este o întîmplare grozavă.

Şeful era încîntat să povestească. Foarte rar i se întîmpla ca cineva să manifeste un real interes faţă de munca lui. El simţea că oamenii aveau tendinţa să nu-i ia în serios pe pompieri, pînă cînd nu erau puşi în situaţia de a apela la ajutorul lor.

La o oră după cină, Dolly şi Lester urcară în apartamentul ei şi băură o jumătate de sticlă de lichior de zmeură. Dolly avea o teorie personală potrivit căreia orice băutură făcută din fructe nu avea cum să-i facă vreun rău copilului pentru că era bogată în vitamine. Lester îi cumpărase lichior de piersici, de prune, Cherry Heering, vin triplu sec, vin de coacăze, dar lichiorul de zmeură îl inspira în mod special. Poate din cauza preţului, căci era foarte scump şi el dorea să-i dăruiască numai lucruri scumpe lui Dolly. El nu ştia că era foarte vechi, foarte rar şi foarte tare, şi nici măcar un francez nu s-ar fi încumetat să bea mai mult de două, trei păhărele. „Lichior de zmeură" le suna foarte sănătos lui Dolly şi Lester, iar băutura, curată ca lacrima şi fără nici un gust, doar cu un parfum deosebit, aluneca uşor pe gît, aproape evaporîndu-se de pe limbă, în momentul în care o înghiţeau.

– Cred că ar trebui s-o facem, zise el după o lungă tăcere, visător.

– Ce? întrebă Dolly curioasă.

– Să te scăpăm de stres. Nu este bine nici pentru tine, nici pentru copil, să fii în starea asta de tensiune.

– Lester, despre ce vorbeşti?

– Despre stresul de a nu şti cine va cîştiga premiile Oscar. Eu îmi dau seama – să nu crezi că nu-mi dau seama – că te afli într-o stare de tensiune anormală, chiar sinistră.

– Eşti adorabil cînd te îmbeţi. Pune-ţi paharul jos şi vino să mă săruţi lung de tot.

– O tensiune excesivă, apăsătoare, de nesuportat, îngrozitoare, anormală, exasperantă, constantă, neîndurătoare, intolerabilă!

– Prostuţule... vino aici.

– Ei bine, chiar dacă tu n-ai nimic, eu trec printr-o groaznică stare de stres şi chestia asta nu-i face bine copilului. Şi el este stresat, aşa că mă trezeşte din somn şi apoi încep să-mi fac griji. El nu vrea lucrul ăsta, dar n-are ce face. Hai s-o facem.

– Să dormim în paturi diferite?

– Niciodată! Ce lucru îngrozitor ai putut să propui. Dolly, cere-ţi scuze!

– Îmi pare rău, Lester. La ce te refereai? De ce mi-am cerut scuze? Cred că m-am îmbătat şi eu. Cum este posibil să te îmbeţi cu lichior de zmeură?

– Haide... haide să facem o mică plimbare pînă pe strada 606 South Olive unde a spus şeful că sînt ţinute plicurile şi să aruncăm o privire. Am scăpa de tensiune, iar la noapte am dormi neîntorşi – ca să fim proaspeţi şi odihniţi pentru seara de mîine. Dacă ştii că nu vei cîştiga premiul, vei fi relaxată mîine. Nu e cinstit să laşi o sărmană femeie gravidă să suporte o asemenea tensiune a necunoaşterii rezultatului – este crud şi inuman, aş spune eu.

– Asta ar însemna să trişăm, cred, sau ceva la fel de rău.

– Nu-mi pasă. Oricum o s-o facem. Acum, stai acolo, iar eu o să-ţi dau o mînă de ajutor, sărmană fetiţă.

– Sînt capabilă să mă descurc şi singură, spuse Dolly ridicîndu-se de pe scaun şi clătinîndu-se uşor.

– Mă întreb însă cum vei coborî scările, mormăi Lester. Dolly era deja la jumătatea scărilor, dar se întoarse cînd îl auzi pe el vorbind singur în cameră.

– Lester! Sînt aici, vezi uşa, acum, vino uşor în direcţia asta. Aşa! Crezi că este o idee bună, Lester?

– O sclipire de geniu. Pur şi simplu genială. Ar fi trebuit să-mi vină mie această idee.

– Dar ţie ţi-a venit ideea.

– Oh, da? Excelent, excelent. Aşteaptă o clipă, Dolly, te voi ajuta imediat să-ţi pui centura de siguranţă – tîmpiţii ăia nu s-au gîndit la sărmanele gravide cînd au proiectat maşina asta.

Cînd am ajuns la South Olive Street, Dolly şi Lester îşi mai reveniseră din ameţeală, dar erau foarte departe de a fi treji. Atinseseră acel stadiu al beţiei în care o idee la care renunţaseră mai devreme li se părea acum fenomenală. Alungarea stării de stres a lui Dolly devenise o problemă esenţială. Lichiorul de zmeură le insuflase hotărîre şi iscusinţă.

În holul clădirii biroului se afla un paznic care stătea la masă. Era pe jumătate adormit şi îngrozitor de plictisit. El fu vrăjit de persoana lui Dolly ce se apropia de el. Lester îi flutură prin faţa ochilor un plic plin cu legitimaţii în plastic şi îi spuse cu autoritate:

– Sînt de la Price Waterhouse. Am venit să verific nişte lucruri.

– Legitimaţia, vă rog, spuse paznicul.

Lester îi arătă paşaportul şi legitimaţia de la club.

– Nu, legitimaţia de la Price Waterhouse.

– La naiba, am aşa de multe la mine că nici nu mai ştiu unde am pus-o. Stai aşa, probabil că este în portofel...

Dolly se apucă de burtă şi brusc gemu. Paznicul şi Lester rămaseră înţepeniţi privind-o neputincioşi.

– Dumnezeule, iubitule, pur şi simplu trebuie să fac pipi... cel puţin cred că asta este.

– Iisuse! Amice, este un caz de extremă urgenţă, spuse Lester. Trebuie s-o duc sus în biroul meu... este o toaletă pentru doamne acolo. Să-l ia dracu' de birou, de ce-oi fi scos-o din casă, în starea în care se află! Dar nu puteam s-o las singură, nu?

– Nu, domnule! spuse paznicul arătînd spre liftul deschis. Aveţi nevoie de ajutor?

– Nu, cred că mă descurc. Dolly, vorbeşte-mi, Dolly! Mai poţi să te abţii un pic, scumpo?

– Oh, Lester, grăbeşte-te!

După ce uşile liftului se închiseră în urma lor, Lester se întoarse îngrijorat spre Dolly.

– Te simţi bine?

– Te-am păcălit, nu-i aşa? zîmbi ea şireată. Ar putea fi considerat joc de scenă?

– Nu sînt sigur, dar mă îndoiesc... n-ai avut recuzita necesară.

La etajul al treilea, birourile erau exact aşa cum le descrisese şeful. Lester trecu de uşile negre duble, din lemn, cu numele companiei înscris pe ele şi se îndreptă direct spre cea de-a patra uşă pe stînga, cea despre care le vorbise şeful. Îşi scoase cuţitul suedez de care nu se mai despărţise din timpul armatei şi lucră un minut la închizătoarea uşii.

– Eşti sigur că te descurci? întrebă Dolly.

– Te rog, un pic de respect, vorbeşti cu un maestru. Spărgătorul de uşi este cel de-al doilea nume al meu.

– Voi, puştii bogaţi aveţi toate avantajele.

– Cîte ore pe zi crezi tu că se poate juca tenis într-o tabără sportivă? Lester continua să lucreze la închizătoare. Trecură trei minute lungi. Să-l ia dracu' pe tîmpitul ăla de Benny Fishman, probabil că a uitat să-mi arate ceva cînd m-a învăţat meşteşugul ăsta. Nu-ţi face griji, Dolly, o să deschid uşa chiar dacă voi fi nevoit s-o sparg.

– Lester, nu este neapărat necesar...

Brusc, Dolly tăcu din gură şi Lester îşi ascunse cuţitul la vederea unei femei de serviciu care apăruse de după colţ.

– Bună seara, spuse Lester, cu un aer preocupat.

– Bună seara. S-a făcut ceva mizerie, nu? Şi nu mi-a spus nimeni decît acum. Plăcut lucru să găseşti, cînd vii la birou, numai funingine peste tot, cenuşă şi totul ud în jur. Ce mizerie! Cheile nu se potrivesc? Mare scofală... dau totul peste cap şi nici măcar nu-ţi spun ce chei se potrivesc. Deschise uşa cu una din numeroasele sale chei. Nu încercaţi să mergeţi în celelalte camere, nu sînt sigure.

Lester îi mulţumi, apoi intră împreună cu Dolly în birou şi închise uşa în urma lor. El aprinse lumina de lîngă uşă doar de ochii femeii de serviciu, dar o stinse, după cîteva secunde, cînd o auzi îndreptîndu-se spre celălalt capăt al coridorului. Nu se îmbătase chiar atît de tare încît să uite lanterna şi mănuşile pe care şi le puse înainte de a se îndrepta spre fişetul din colţ.

– Asta cred că pot să fac. Dolly, ţine lanterna. Se chinui un minut, dar pînă la urmă deschise seiful înalt. Se priviră amîndoi consternaţi. Avea cinci sertare, toate pline cu hîrtii.

– Acum ce facem? şopti Dolly. Cum ne vom descurca cu toate astea?

– Trebuie să fie la litera „P", de la premii. Ţine puţin lanterna şi încearcă să nu faci zgomot. Lester nu găsi nimic la Premii, aşa că încercă la „F", de la filme artistice. Dar şi această încercare se dovedi zadarnică. La dracu'! Ce prost sînt! Bineînţeles că trebuie să fie la „O" de la Oscar. Dar nu erau nici acolo.

– Dacă aş fi fost nevoită să le clasez, le-aş fi pus la litera „M", de la mape, şuieră Dolly.

Şi chiar acolo erau. Toate cele 21 de plicuri albe conţinînd totul, cu excepţia Premiului de Onoare şi a Premiului Thalberg. Lester cotrobăia precipitat printre mape.

– La dracu'... Cel mai bun scenariu bazat pe un material

din alt mediu – ce tîmpenie, cel mai bun film străin, să-l ia dracu', cel mai bun cîntec şi adaptarea lui – cui dracu' îi pasă de aşa ceva!

Lester, cred că aud pe cineva venind. Lui Dolly îi îngheţă zîmbetul pe chip. Stinse lanterna şi o puse jos, în timp ce Lester înhăţă toate plicurile cu ambele mîini şi amîndoi rămaseră absolut nemişcaţi, în vreme ce doi indivizi treceau prin faţa uşii. Cînd nu se mai auziră, Dolly spuse: E în regulă... caută în continuare, Lester.

– Am pierdut lanterna, s-a rostogolit pe jos. Nu putem aprinde lumina. Hai să plecăm de aici.

Uşa de la scara de incendiu, ce trebuia lăsată tot timpul neîncuiată, se afla doar la cîţiva paşi. Pentru o femeie care nu mai avea decît o săptămînă pînă să nască, Dolly se ridică surprinzător de repede în picioare. Peste cîteva minute erau în siguranţă, în maşină.

– Oh, Dolly, unde-ţi este ajutorul cînd am nevoie de el? gemu Lester.

Dolly nu-i aruncase nici o privire de cînd ieşiseră din biroul de la Price Waterhouse. Abia acum constată că avea o umflătură ciudată deasupra taliei, de care se ţinea strîns cu braţele.

– Lester! Le-ai luat! Oh, cum ai putut să faci aşa ceva? Am vrut doar să ne uităm. Oh, Doamne, oh... Ea izbucni în rîs, în sfîrşit capabilă să-şi manifeste veselia.

– Eu transpir din răsputeri şi tu rîzi, sughiţă Lester. Se uită cu uimire la pieptul lui, temîndu-se să-şi desprindă mîinile. Dolly!... fă ceva! Nu pot să mai stau în poziţia asta.

Ea luă o sacoşă din hîrtie de pe podeaua maşinii şi îndesă în ea plicurile din haina lui Lester. Uşurat, el porni maşina şi peste cinci minute se depărtaseră simţitor de locul faptei.

– Nu ne-am putea opri undeva să aruncăm o privire, sugeră Dolly cînd amîndoi îşi recăpătaseră ritmul normal al respiraţiei.

– Dolly, n-ai stil. O să facem lucrul acesta într-o atmosferă festivă. În seara asta noi am comis un act istoric.

– Şi cum rămîne cu starea de tensiune în care mă aflu?

– Răbdare, îngerul meu, răbdare. Să nu punem interesele egoiste înaintea imperativelor istoriei. Lester era încă ameţit, dar acum intrase în faza în care vederile de ansamblu prevalau asupra celor domestice. Li se deschideau perspective nebănuite. Şi după un lung drum, le apăru în faţă hotelul Beverly Hills. Lester nu mai avusese ocazia să-i aranjeze cuiva un interviu în acel Polo Lounge din hotelul Beverly Hills, ce avea, în mod inexplicabil, reputaţia de a fi unul dintre cele mai strălucitoare locuri, de mai bine de 20 de ani.

– Amîndoi am mai avea nevoie de nişte lichior de zmeură, Dolly – reîntronează misterul şi înaripează imaginaţia. Se întoarse spre Sunset, pe locul din faţa hotelului, lăsă maşina în grija unui băiat de la hotel şi o însoţi pe Dolly în Polo Lounge. Era aproape gol la acea oră tîrzie, astfel că se instalară la o masă lîngă fereastră, înconjurată de plante din plastic ce nu mai fuseseră sterse de praf de zece ani.

– Două pahare de lichior de zmeură, triple, şi un telefon, comandă Lester chelnerului; ştia care era procedura, cel puţin în linii mari. Telefonul fu adus imediat. Chelnerul ţinu o scurtă conferinţă cu barmanul, după care se întoarse cu două pahare de lichior.

– Barmanul spune că nu mai are lichior de zmeură. Ăsta vă convine?

– Minunat, spuse Dolly, strîngînd sacoşa în braţe şi încercînd să descifreze scrisul de pe primul plic.

Lester toastă pentru Dolly.

– Pentru cele mai bune actriţe din lume, indiferent cine va cîştiga! Ei îşi goliră paharele şi Lester făcu semn chelnerului să le mai aducă două.

– Oh, Lester, scînci Dolly, de fapt nu vreau să văd ce-i în plicul meu. Este o noapte aşa de minunată – ar fi păcat s-o stricăm

– Dar stresul, neîndurătorul stres!

– Lester, mai poţi suporta şi tu încă o noapte dacă eu sînt în stare.

- Atunci, dă-mi mie sacoşa.

– Lester, Lester! Ce vrei să faci?

– Nu caut plicul cu cel mai bun rol secundar, stai liniştită, aha .. ultima, normal.

– Ce este?

– Cel mai bun film, asta e.

– Oh, Lester, crezi că e bine?

– Cum poţi să întrebi aşa ceva?

– Vom avea necazuri, simt eu că aşa va fi, se văită Dolly.

– Deja am intrat în bucluc. Aşa că să ne bucurăm cît mai putem. Ceremonios, Lester desfăcu plicul sigilat superficial, fără să-l rupă şi apoi, aproape la fel de ceremonios ca profesioniştii care îndeplinesc de obicei această sarcină, privi prin ochelari la numele scris înăuntru. Hmm, ar avea nevoie de o altă maşină de dactilografiat – „Oglinzile" – *Oglinzile!* Dolly, „Oglinzile" – am reuşit. *Am reuşit!*

Dolly îşi puse mîna la gură. Oamenii îi priveau din toate colţurile încăperii.

– Şşş... Vai! Vai! Vai!... sînt aşa de fericită... dar ce vrei să spui cu „am reuşit?" Vito a reuşit.

– Este filmul studioului. Noi am reuşit!

– Hai să nu ne certăm... toată lumea are un merit aici... oh, Lester, trebuie să-i spunem imediat lui Vito. Dă-mi telefonul, spuse ea cu faţa scăldată în lacrimi de fericire. Dar cînd se întinse după telefon, îi căzu sacoşa şi toate celelalte 20 de plicuri se împrăştiară pe covor. Lester îşi dădu jos ochelarii ca să poată vedea la distanţă. Observă că micuţa lor masă, cu plicurile împrăştiate pe jos şi cu cele două lichioruri lîngă telefon, ameninţate să cadă, atrăgea din ce în ce mai mult atenţia celor din sală.

– Dolly, nu te mişca! Lasă-mă pe mine să adun plicurile, ai înţeles? Pune jos telefonul! Nu, chelner, nu vreau să ne verificăm sacoşa, a fost doar un mic incident, totul este în regulă. Nu, nu va fi mai bine aşa. Adu-ne doar nişte biscuiţi. Dolly,

crezi că ai putea să te opreşti din plîns? Vor crede că ai intrat în durerile naşterii. Bravo, Dolly, aşa e bine. Bea-ţi lichiorul. Aşa, fetiţa mea. Acum totul este în regulă. Sîntem stăpîni pe situaţie. Îi mîngîie absent mîna lui Dolly. Brusc, se trezi din beţie. Nu pe de-a-ntregul, dar cînd deschise acel plic, faptul în sine l-a şocat puternic. Iisuse, nu era o glumă, ci un fapt real. Vocea lui Dolly îi întrerupse gîndurile.

– Oh, Lester, te rog, lasă-mă să-i sun pe Billy şi Vito. Şi apoi vom sta aici şi vom deschide toate plicurile şi-i vom anunţa pe toţi ceilalţi cîştigători, punînd capăt emoţiilor lor. După aceea o să telefonezi la ziare, la radio, la televiziune şi la agenţiile de ştiri. Lester, vei fi cel mai faimos ziarist din lume.

– Faimos! Adio carieră jurnalistică! Dolly, încearcă să înţelegi ce îţi spun, am încurcat-o. Este numai vina mea. Acest lucru ar putea să strice întreaga festivitate de premiere a Oscarurilor – nu-ţi dai seama, trebuia să fie o surpriză. Oh, la dracu', ce idiot am fost. De ce a trebuit să iau toate plicurile? Cred că pe moment mi-am pierdut minţile.

– Le-am putea arde, spuse Dolly încrezătoare.

– Da, sau să le aruncăm la gunoi sau în W.C., dar mîine dimineaţă ele tot vor lipsi de acolo, iar paznicul şi femeia de serviciu ne pot descrie foarte uşor. S-ar putea ca pe mine să nu mă recunoască dar pe tine, cu siguranţă că nu te vor uita.

– N-am putea să le ducem... înapoi? spuse ea tremurînd.

– Să intri o dată prin efracţie mai merge, dar a doua oară, e imposibil. Ne vor prinde. Oricum, uşa de la birou s-a închis în urma noastră, am auzit eu.

– Oh, Lester, îmi pare rău! Chipul ei era atît de întristat, încît a trebuit s-o sărute de mai multe ori pînă să-şi revină cît de cît. N-o mai văzuse niciodată atît de supărată.

– Nu-ţi face griji. Tocmai mi-a venit o idee. Lester îşi scoase agenda în care-şi notase numerele tuturor persoanelor importante din studio, doar aşa, în caz că ar fi fost vreodată nevoit să sune pe vreunul dintre ei.

Maggie răspunse nervoasă la telefon. Voia să se odihnească cum trebuie înainte de marele spectacol de mîine seară şi cineva o suna la telefonul ei particular aproape de miezul nopţii.

– Lester Weinstock! Ai făcut ce? Ce ai făcut? Unde eşti? Sper că nu glumeşti, că dacă-ţi arde de glume... nu, te cred. Sosesc imediat. *Nu mai da nici un telefon pînă nu vin eu acolo!* Promiţi? În zece minute sînt acolo. Nu, în cinci minute.

Şase minute mai tîrziu, Maggie, fără machiaj, cu părul acoperit de o eşarfă, purtînd o blană de vizon peste pijama, se afla în faţa celor doi.

– Tot nu-mi vine să cred, spuse ea încet. Lester se aplecă, ridică sacoşa mototolită şi o ţinu deschisă ca să se uite ea înăuntru. Dădu din cap a uimire, se uită din nou, luă un plic, îl privi cu atenţie, îl puse la loc şi iar dădu din cap.

– Acum cred.

– Maggie, zise Dolly nerăbdătoare, Lester nu m-a lăsat să dau nici un telefon înainte de venirea ta. A spus că vei ştii tu ce să faci.

Maggie era uluită de nebunia acestei persoane inocente, care-şi bea cu dezinvoltură cel de-al treilea pahar de lichior, arătînd la fel de înfloritoare ca un măr în luna mai. Oare avea vreo idee despre implicaţiile financiare ale decernării Oscarurilor? Oare înţelegea ea că festivitatea de premiere însemna investirea a milioane de dolari în reţeaua de publicitate, incalculabile milioane de dolari destinaţi trezirii interesului public faţă de întreaga industrie cinematografică, că emoţia aşteptării premiilor Oscar era similară cu cea de la sfîrşitul campaniei electorale pentru preşedinţie, din fiecare an?

– Mai bine mi-ai da mie sacoşa aia, Lester, spuse ea, doar dacă nu vrei să te întorci la afacerile familiei tale.

– Crezi că poţi să păstrezi secretul? întrebă el disperat.

– Lester, ai făcut o mare prostie, dar cel puţin ai avut inspiraţia să mă chemi pe mine. Nu numai că plicurile vor ajunge înapoi la Price Waterhouse dar, ca membru al presei, nu sînt obligată să răspund la nici o întrebare.

– Maggie, îți voi rămîne mereu îndatorat. Ar mai fi un singur lucru – n-ai putea să te uiți în plicul pentru cel mai bun rol secundar, doar ca s-o scap pe Dolly de stres?

– Nu vreau, se văicări Dolly.

– Nu, categoric nu. Nu, asta ar însemna că trei oameni cunosc cîştigătorul şi cînd trei oameni ştiu un secret, pînă la urmă îl află toată lumea. Nu este înțelept. Dolly poate aştepta, la fel ca noi, ceilalți. N-ai deschis nici un plic, nu-i aşa?

– Bineînțeles că nu, declară Lester, călcînd-o puternic pe Dolly pe picior. Te-am sunat doar pe tine.

– Te faci că nu ştii nimic, Lester. În regulă, pentru voi, această întîmplare nici nu a avut loc.

– Nu vom spune nimănui nimic, o asigură Lester.

– Eu am şi uitat, spuse Dolly.

– Întotdeauna mi-am dorit să-i aud pe oameni vorbind aşa în realitate, spuse Maggie şi, înainte ca vreunul dintre ei să mai spună vreun cuvînt, ea dispăru din Polo Lounge, cu sacoşa strînsă bine la subsuoară.

– Dar nici măcar nu i-ai spus despre „Oglinzile", oftă Dolly.

– Ea nu ne-a lăsat pe noi să vedem ce scrie în plic, noi nu i-am divulgat secretul – poate să aştepte şi ea ca toți ceilalți. Mi se pare cinstit.

– Oh, Lester, eşti atît de înțelept.

Cîteva minute mai tîrziu, Maggie se afla acasă, în bucătăria ei. În drum spre casă calculase rapid în minte diferitele dificultăți pe care le va avea de întîmpinat la înapoierea plicurilor, fără să-i dea de gol pe Lester şi Dolly. Va trebui să facă uz de toată influența şi de deşteptăciunea ei, dar, în fond, Price Waterhouse era la fel de interesată ca publicul să nu afle că nişte secrete atît de importante fuseseră divulgate cu o zi înainte de marea noapte. Oh, era o afacere complicată, dar se putea rezolva.

Se uita fix la plicurile aşezate ordonat pe masa ei de bucătărie. Ibricul de pe aragaz începuse să scoată aburi suficienți. Unul cîte unul, deschise plicurile, îşi notă numele pe o foaie şi le sigilă din nou. O fată trebuie să aibă singură grijă de ea, în vremurile astea, se gîndi Maggie. Oh, ce bine se va distra mîine.

Pînă la prînz va încheia o mulțime de afaceri avantajoase – toată lumea din oraş îi va fi datoare. Iar spectacolul de mîine seară – incredibil. Îl va deschide cu propria ei listă de nume potențial cîştigătoare – oare va trebui să greşească un pic? La „cel mai bun efect sonor sau cel mai bun film de scurt metraj"? Desigur nimănui nu-i pasă de aceste premii, cu excepția celor din branşa respectivă. Poate încă unul – „cel mai bun designer de costume"? La astea se repezeau întotdeauna toți. Dar altfel... vai, ce intuiție a avut fata asta! Şi-şi va conduce echipa de filmare astfel încît să fie în locul potrivit, la momentul potrivit, iar ea va şti exact cît timp să intervieveze fiecare nominalizat – cerul protejează o fată muncitoare, nu încape nici o îndoială în această privință. Se simți cuprinsă de o emoție puternică atunci cînd ajunse la ultimele cinci plicuri. Le deschisese în aceeaşi ordine ca şi-n program. Maggie întotdeauna fusese de părere că profesionalismul era deosebit de important. Deschise plicul cu *„Cel mai bun film"*, ultimul. Oh, Doamne! Ura! Ea țipase încîntată, speriindu-şi cîinele de pază, care începu să latre sălbatic afară.

Profesionalismul nu putea merge mai departe de atît, se gîndi Maggie, pe cînd punea mîna pe telefon.

16

Primiseră telefonul lui Maggie cu o oră în urmă, şi Billy şi Vito reuşiră în cele din urmă să accepte ştirea ei ca pe un fapt real, nu doar ca pe încununarea unui efort supraomenesc. Asimilau acea victorie şi o încorporau în fiinţa lor treptat, repetînd la anumite intervale unele propoziţii.

– Putem fi siguri? întrebă Billy pentru a cincea oară, mai mult pentru plăcerea de a auzi răspunsul decît pentru că s-ar fi îndoit.

– Nu încape nici o îndoială.

– Dar de ce nu ne-a spus de unde ştie. Nu ţi se pare ciudat?

– Ăsta-i stilul lui Maggie. Crede-mă, are nişte metode unice.

– Oh, Vito, tot nu-mi vine să cred.

– Mie da!

– Eu nu am nici o îndoială. „Oglinzile" este cel mai bun film, spuse Billy. Era o afirmaţie, o declaraţie şi totuşi suna oarecum a întrebare.

– Poate, spuse Vito gînditor. De fapt, un film nu poate fi judecat absolut cinstit. De exemplu, poţi lua cinci sorturi de făină pentru prăjituri; le testezi şi după aceea decizi care este cea mai bună – dar un film? Aici se pune problema numărului de voturi obţinute de unul din cele cinci filme ca la o alegere prezidenţială, bunăoară. Şi singurul motiv pentru care am devenit atît de îngîmfat, detaşat şi filosof îl constituie victoria. Dacă am fi pierdut, aş fi spus că „Oglinzile" era cel mai bun film, fără îndoială, şi că au ales alt film din tot felul de considerente complicate şi greşite.

– Dar cum te simți? Vreau să spun, te simți ca și cum ai fi cîștigat medalia olimpică de aur sau ceva de genul ăsta? întrebă Billy curioasă.

– Mă simt ca Jack Nicholson cînd i s-a decernat premiul pentru „Zbor deasupra unui cuib de cuci". A spus că a cîștiga un Oscar este ca atunci cînd faci dragoste pentru prima oară – dacă ai reușit o dată, nu mai ai de ce să-ți faci griji în continuare. Trebuie să ai o părere bună despre tine ca să ai tupeul să devii producător, dar cînd toți acei oameni îți confirmă acest lucru – ei bine, n-au importanță convingerile tale lăuntrice, îți face bine s-o auzi de la cineva din afară. Este mai mult decît bine, este o senzație indescriptibilă.

Billy îl privea pe Vito în vreme ce se agita prin dormitor, îmbrăcat în pijama și în halat. Era ca o torță aprinsă. Nici ea, care se obișnuise cu energia lui devastatoare, cu stăpînirea de sine în cele mai grele împrejurări, nu-l văzuse vreodată atît de strălucitor. Părea gata să înceapă lucrul la o mulțime de proiecte. Brusc, în mijlocul acelei stări de mulțumire sufletească, își simți inima cuprinsă de neliniște.

– Dar cîștigarea unui Oscar îți schimbă cu adevărat viața sau este doar o vorbă mare ca aceea de a fi pentru o zi regele tuturor? întrebă ea cu un aer detașat.

Vito se gîndi un moment înainte de a răspunde. El spuse încet, de parcă ar fi vorbit numai pentru sine.

– Pentru orice lucrător din lumea filmului ar trebui să însemne o schimbare a vieții – interioare și exterioare. Pentru totdeauna. Știu că într-o săptămînă – la naiba, în trei zile – jumătate din cei care au privit festivitatea de premiere vor uita cine și ce a cîștigat, dar de atunci încolo, eu voi purta întotdeauna Oscarul cu mine. Va exista întotdeauna, într-un fel sau altul, în mintea oamenilor cu care voi face afaceri. Nu va afecta în nici un fel munca mea plină de greutăți; fiecare film va conține tot atîtea momente grele și agonii, ca pînă acum, dar pentru un scurt timp voi simți că eu sînt stăpînul Companiei de film! Ticălosul

ăla de Arvey mi-a făcut numai şicane cu „Oglinzile", dar asemenea lucruri nu mi se vor mai întîmpla niciodată. Chiar acum, cel puţin pentru un timp, sînt învingător, intangibil.

– Afaceri! Vei putea să dictezi tu condiţiile?

– Nici cu zece Oscaruri, rîse el. Dar totuşi, îmi va fi mult mai uşor în comparaţie cu ultimele filme. Deocamdată nu ştiu nimic sigur; voi vedea pe parcurs. Dar îţi promit, draga mea, că n-o să mai montez vreun film în biblioteca noastră. Asemenea lucruri nu se vor mai întîmpla niciodată.

Nevenindu-i să creadă, Billy simţi cum o năpădesc lacrimile. Încercă să se abţină, dar îi era imposibil. Îşi simţi pieptul zguduit de lacrimi. De-abia după cîteva secunde o observă Vito şi atunci o luă strîns în braţe sărutîndu-i părul şi legănînd-o pînă cînd ea reuşi să îngaime cîteva cuvinte.

– Îmi pare rău... îmi pare rău... ce moment nepotrivit să plîng... e o prostie, numai că... mi-a plăcut cînd am montat filmul aici... am fost şi eu profund implicată şi acum totul s-a terminat... nu vom mai fi niciodată atît de apropiaţi... tu nu vei mai avea nevoie de mine să te ajut... îi vei avea pe toţi specialiştii pe care ţi-i doreşti... ce prostie din partea mea, dragule. N-am vrut să-ţi stric bucuria. Dezolată, încercă să schiţeze un zîmbet.

Vito nu ştia ce să spună. Ea avea perfectă dreptate. Ce se întîmplase cu filmul „Oglinzile" fusese o situaţie specială, care survine o dată în viaţă, ca un naufragiu. El spera să nu mai fie niciodată obligat să muncească în ritmul acela frenetic, nebunesc. În mod miraculos reuşise, dar ar fi putut la fel de bine să fie un dezastru total. Şi nici n-o vedea pe Billy pe postul de viitoare secretară de platou. De bună seamă că-şi dăduse şi ea seama de acest lucru.

– Acesta este singurul motiv pentru care plîngi, draga mea? o întrebă el cu gingăşie, strîngînd-o în braţe şi sorbindu-i lacrimile de pe faţă. Cum poţi spune că nu vom mai fi niciodată la fel de apropiaţi... tu eşti soţia mea, cea mai bună şi cea mai dragă prietenă a mea, persoana cea mai importantă pentru mine... nimeni nu-mi poate fi mai apropiat.

Billy se simţea vrăjită de dulceaţa vorbelor lui, aşa încît nu îndrăzni să-şi exprime gîndurile ce-o frămîntau de atîtea luni.

– Vito, tu vrei să rămîi un producător, nu-i aşa? El aprobă cu o mină serioasă. Asta înseamnă că vei fi tot timpul ocupat şi cînd vei termina un film, te vei gîndi imediat la următorul, fiindcă aceasta este stilul tău de viaţă, plin de agitaţie. Altfel nu eşti fericit, aşa e? El dădu din nou din cap, amuzat de tonul ei serios. Nu mă poţi căra tot timpul cu tine, ca pe un copil pierdut căutîndu-şi tatăl, nu? În regulă, pînă la urmă am învăţat cum să-mi fac prieteni pe platou fără să mă înec în vreo baltă, iar faptul că te-am ajutat la „Oglinzile" nu înseamnă că sînt o profesionistă – ştiu asta. Aşadar, ce a mai rămas? Cu adevărat? Cu cît vei avea mai mult succes, cu atît mai puţin timp vom petrece împreună. Mîine seară vei intra într-o nouă etapă a carierei tale. Dar, Vito, cu mine cum rămîne? Eu ce-o să fac de-acum încolo?

O privi neajutorat. Era o întrebare fără răspuns din partea unui om ce-şi iubea cu adevărat meseria şi i se dedica din tot sufletul.

– Billy, draga mea, ştiai că sînt producător cînd ne-am căsătorit?

– Dar nu aveam nici cea mai vagă idee ce înseamnă să fii producător. Cine s-ar fi gîndit? Ţie ţi se pare perfect normal – acesta este ritmul tău, ani de zile ai trăit în acest ritm, Dumnezeule, nici n-ai mai putea să duci o viaţă normală. Cînd ţi-ai luat ultima oară o vacanţă? Şi să nu-mi spui „Cannes"; aceea n-a fost vacanţă, ci o călătorie de afaceri. Billy se înfurie şi mai tare cînd îi văzu expresia de încăpăţînare întipărită pe faţă. „Ăsta sînt eu, ce vrei să fac?" Te-ai gîndit vreodată ce viaţă duc eu cît timp filmezi? Se smulse din braţele lui şi-şi strînse cordonul halatului. Dacă vin cu tine sau rămîn acasă, tot una este. Oricum, sînt la fel de singură. Iar episodul cu filmarea este doar o parte din acea viaţă – ce să mai zic de nopţile în care ai întîlnire cu scenaristul sau dispari în vreo cameră de montare? Preşedintele de la „General Motors" sau cel de la „U.S. Steel" munceşte de

zece ori mai puțin decît tine, iar atunci cînd nu muncești, te gîndești la un nou proiect. Își pierduse suflul din cauza furiei.

Vito nu se grăbi să-i răspundă. Ce-ar fi putut să-i spună? Că va munci numai opt ore pe zi, făcînd cîte un film la doi ani? Dacă nu lucra la vreun film, simțea că nu trăiește cu adevărat. Chipul lui, cu trăsături puternice, căpătă o expresie dură, impenetrabilă, asemănătoare aceleia dăltuite în piatră de Donatello. De această discuție îi fusese teamă cînd acceptase să se căsătorească cu ea, de această dorință a lui Billy de a poseda totul, de a pune stăpînire pe el în condițiile dictate de ea, după pofta inimii ei.

– Billy, nu mă pot transforma în prototipul de soț pe care ți-l dorești tu. Ăsta sînt și n-am de gînd să mă schimb. Oricum, nu pot renunța la munca mea pentru tine. Țin mult la tine, dar n-am de gînd să-mi abandonez cariera în favoarea ta.

Billy se simți brusc îngrozită de tonul lui implacabil. Niciodată nu i se păruse atît de străin și îndepărtat. Acesta era un Vito lipsit de energie, ce-i provoca o puternică zvîcnire a inimii. În minte îi răsunau strident ecourile propriilor cuvinte de nemulțumire și-și dădu seama că exagerase. Uitase cît de devotat îi era Vito. Se duse la el și îi luă mîna, recăpătîndu-și ca prin farmec expresia obișnuită de drăgălășenie. Femeia furioasă dispăruse, și o dată cu ea și masca milionarei invulnerabile, acaparatoare.

– Dragul meu, m-am purtat prosteşte. Bineînțeles că nu te poți schimba. Cred că a fost doar o reacție absurdă la Oscarul tău – probabil că sînt doar geloasă. Te rog, nu mă mai privi așa! Totul e în ordine, nu mă băga în seamă!

O privi serios, cercetîndu-i chipul. Ea îi susținu privirea, oferindu-și ochii frumoși spre cercetare, cu o expresie de inocență întipărită pe față.

– Dragule, de-abia aștept ziua de mîine! Se vor întîmpla atîtea lucruri minunate. Mai mult decît orice de-abia aștept să văd ce mutră o să facă Arvey cînd o să audă. Cred că o să facă o

scenă. Tu ce zici? Schimbase subiectul cu abilitate.

– Nu, răspunse Vito înseninat. Nu-i va veni să creadă. Şi atunci, probabil că va cere repetarea votării pînă cînd îşi va da seama că este filmul lui. Cred... cred că voi lua mîine masa cu el.

– Vito... de ce? Cu gunoiul ăla?

– Motoul familiei Orsini „Nu te înfuria, fă-te al dracului".

– Acum l-ai inventat. Îl muşcă în glumă de ureche. Dar îmi place. Cred că am să-l adopt şi eu. Îl pot folosi, scumpule?

– Bineînţeles... doar eşti o Orsini. El o sărută, nesigur, iar Billy îi răspunse într-un fel ce nu mai lăsa loc pentru nici o întrebare.

A doua zi dimineaţă, Billy se duse la „Scruples" imediat după deschiderea magazinului. Ştia că la sfîrşitul acelei zile de martie va fi o nebunie. Pentru a evita aglomeraţia, o mulţime de femei deciseseră să-şi lase rochiile la „Scruples", urmînd să vină acolo să se îmbrace, chiar înainte de festivitatea de premiere. Nu aveai cum să le împiedici să-şi aducă şi coafezele personale, pentru un ultim retuş, astfel că pe la mijlocul după-amiezei, fiecare cabină de probă avea să fie plină cu doamne agitate şi cu o mulţime de coafeze. Billy spera doar să nu sară siguranţele cînd îşi vor băga toate în acelaşi timp ondulatoarele în priză. Pentru orice eventualitate avea să-i reamintească lui Spider să aducă un electrician de rezervă.

În vreme ce conducea maşina de-a lungul bulevardului Sunset, se gîndea visătoare la conversaţia pe care o avusese cu o noapte înainte. Bineînţeles că nu stabiliseră nimic – nu-şi făcea iluzii în această privinţă – dar spera să-l fi convins pe Vito că nu fusese decît o criză temporară, lipsită de importanţă. Spera, şi nu prea. Vito nu putea fi păcălit chiar atît de uşor. Acum era plecat şi se agita; reuşise, dar singura problemă survenită în viaţa ei o constituia amplasarea statuetelor Oscar, într-un loc nici prea discret, dar nici să sară în ochi. Cine dracu' spusese „Toată înţelepciunea umană este cuprinsă în două cuvinte – aşteaptă şi

speră". I-ar fi plăcut să-l strîngă de gît pe individul acela.

O salută pe Valentine şi o îmbrăţişă cu o căldură surprinzătoare pentru fiecare dintre ele.

– Fac pariu că vei fi fericită la sfîrşitul acestei zile, spuse Billy.

– Sînt atît de obosită, încît nu mă pot gîndi la altceva. Diseară, în sfîrşit, îmi voi vedea creaţiile vestimentare purtate în public, departe de aceste cabine de probă.

– Ei bine, nu chiar pe toate, sublinie Billy. Mai mult de jumătate dintre ele au fost cumpărate pentru a fi purtate la petreceri intime.

– Nu contează.

– Unde este Spider?

– Oh... cine ştie? Sînt prea ocupată ca să-l mai bag în seamă, răspunse Valentine cu răceală.

– Aşa vorbeşti despre partenerul tău? o tachină Billy.

– Sîntem simpli colegi. Nu am făcut nici o înţelegere în scris, se grăbi să adauge Valentine. E doar un fel de a spune. Totul a început atunci cînd te-am convins să-i dai o slujbă. Nu este partenerul meu, Billy.

– Cum zici tu, iubito, atîta timp cît lucrează pentru mine. Tonul Valentinei i se păruse cam ciudat, dar nu-şi dădea seama despre ce era vorba. Renunţă la acel subiect, preocupată de propriile probleme. Uite ce este, am venit doar să-mi iau rochia şi după aceea plec.

– Billy, mai încearc-o o dată.

– De ce? Ai terminat-o de mult şi mi se potriveşte perfect. Nici nu ştiu de ce n-am luat-o imediat acasă – cred că am fost mult prea preocupată de „Oglinzile" ca să gîndesc cum trebuie.

– Aş vrea tare mult să te mai văd o dată îmbrăcată în ea. Doar aşa, ca să fiu sigură. Rîzi de mine?

Valentine îi făcu semn unei asistente şi îi ceru să aducă rochia doamnei Orsini.

– Ai stat vreodată să te gîndeşti ce profituri am obţinut cu

festivitatea de premiere şi cu celelalte petreceri din seara asta? întrebă Billy în aşteptarea rochiei. Am încercat să fac un calcul ieri şi m-am oprit cînd am ajuns la cifra de 150 de mii de dolari. Şi sîntem doar un magazin. Dacă ai privi lucrurile din alt punct de vedere, Oscarurile ar trebui acordate vînzătorilor din reţeaua de magazine din Beverly Hills.

– Aşa ar fi corect, răspunse Valentine conştientă de propria valoare. Aa, uite rochia. Asistenta aduse o rochie strălucitoare, fără cordon, dintr-un satin frumos plisat şi lucrat cu măiestrie, de culoare roşu-închis. Billy îşi descălţă pantofii pentru a-şi pune furoul strîns din mătase, ce făcea ca rochia să-i vină perfect, din toate unghiurile, fără să facă nici o cută.

– Ce bijuterii o să porţi? întrebă Valentine aplecîndu-se să-i aranjeze furoul.

– Nu smaraldele, sînt prea festive. Nici rubinele, am destul roşu pe mine. Şi nici safirele; aş arăta ca steagul Americii. Cred că dia... Valentine! Nu-mi vine bine furoul!

– Rămîi nemişcată. Probabil că e de vină fermoarul. Valentine deschise fermoarul pînă la capăt şi apoi îl trase din nou. Fermoarul se înţepeni din nou în dreptul taliei lui Billy. Valentinei începură să-i transpire palmele.

– A fost cumva spălat înainte? Este imposibil. Îmi venea perfect. Billy era consternată.

– Billy, ce ai mîncat? o întrebă Valentine acuzator.

– Să mănînc? Nimic, crede-mă. Am fost mult prea nervoasă ca să pot mînca. Numai gîndul la mîncare îmi face rău. Nu, e ceva în neregulă cu furoul. Şi dacă veni vorba de mîncare, cred că am slăbit.

Valentine îşi luă centimetrul.

– Pentru Dumnezeu, Val, îmi ştii măsurile pe dinafară. Pune centimetrul deoparte. Eşti de-a dreptul ridicolă.

Fără s-o bage în seamă pe Billy, Valentine îi măsură talia, apoi bustul. Mormăi ceva pentru ea în franceză.

– Ce dracu' spui acolo? Termină cu croncănitul ăla şi

vorbeşte normal. Nu pot să sufăr cînd vorbeşti franţuzeşte, de parcă eu n-aş înţelege!

– Tot ce vreau să spun, doamnă, este că talia s-a dus.

– S-a dus? Unde s-a dus, pentru Dumnezeu! Insinuezi că am început să-mi pierd silueta?

– Nu chiar. Ai pus un pic la talie şi un pic la bust. Asta e tot. Majoritatea persoanelor ar fi de acord că ai încă o siluetă acceptabilă, dar nu poţi purta această rochie fără furou !

– Fir-ar să fie, spuse Billy supărată. Am lipsit la gimnastică doar cinci luni. De la 18 ani mă chinuiesc din răsputeri să-mi menţin silueta şi cînd o neglijez doar cîteva luni, uite ce mi se întîmplă – nu-i cinstit!

– N-o poţi păcăli pe mama natură, zîmbi Valentine.

– Nu mai fi atît de afectată! Este o problemă serioasă. Oh, ce dracu', doar nu este sfîrşitul lumii. Voi purta altceva diseară şi voi exersa în fiecare zi la Ron's; îl voi pune pe Richie să mă muncească cum trebuie şi într-o lună o să-mi revin.

– Peste o lună va începe să se vadă.

– Să se vadă?

– Să se vadă. Valentine făcu un gest cu mîna, arătînd o burtă imaginară.

– Eşti nebună! Valentine, ai înnebunit complet! Crezi că am luat boala de la Dolly? Doamne Dumnezeule, te rog să desenezi o singură rochie pentru o gravidă şi tu ajungi să vezi numai femei însărcinate în jur.

Valentine nu spuse nimic, ci o privi cu subînţeles, în vreme ce Billy continua să peroreze.

– Tu eşti creatoare de modă, nu ginecolog; nu ştii despre ce vorbeşti, ţipă Billy.

– La „Balmain", noi ne dădeam primele seama, înaintea doctorului, chiar înainte ca femeia să afle. Talia este primul lucru care se pierde, asta o ştie toată lumea, zise Valentine, uşor emoţionată. Pe figura ei amuzată se citea certitudinea.

Billy îşi puse hainele de stradă, continuînd să ţipe:

– Voi, franţuzoaicele! Să vă ia naiba! Întotdeauna sînteţi sigure pe voi! Le ştiţi pe toate. Nu se putea să nu fie furoul bun, trebuia să fiu gravidă. Pînă unde crezi că poţi merge cu prostia asta? De bună seamă, vreunul din fotomodele a îmbrăcat rochia la o petrecere şi apoi a dat-o la curăţat. Verifică şi o să-mi dai dreptate! N-o să mai las niciodată o rochie aici. Asta e sigur! Se întoarse să plece.

– Billy...

– Te rog, Valentine, nu vreau să aud nici o scuză. Nici în propriul meu magazin nu pot găsi o rochie decentă de purtat. La naiba, la naiba, la naiba! Ea trînti uşa în urma ei.

Valentine rămase cu privirea aţintită asupra satinului roşu de pe podea, cu centimetrul în mînă. Ştia că ar fi trebuit să fie furioasă. Unde era faimosul ei temperament? Dar o lacrimă i se rostogoli pînă în vîrful nasului ei obraznic. O lacrimă pentru Billy.

Curt Arvey fusese încîntat de telefonul lui Vito. Bastardul dorea împăcarea, se gîndi el satisfăcut, acceptînd invitaţia lui Vito la prînz. „Să îngroape securea". Ce mod original de a o face. Era clar că Orsini îşi dăduse seama că mersese prea departe şi acum voia să repare stricăciunile, cît mai avea timp. Lui Arvey îi plăcea teribil să fie căutat şi curtat de cineva cu care se certase la cuţite, doar cu cîteva săptămîni în urmă. Desigur „Oglinzile" îi aducea o grămadă de bani, dar Orsini era nebun dacă îşi închipuia că o să-l păcălească pe el prin cine ştie ce truc ieftin. Dar de ce să nu-l lase pe Vito să-i ofere un prînz pe gratis? Oricum, erau nevoiţi să se salute în acea seară, la festivitatea de premiere.

S-au întîlnit la „Ma Maison", încă una din şmecheriile lui Vito, se gîndi Arvey. La masa vecină stătea Sue Menges bînd un lichior de banane. După acel prînz, toată lumea din oraş va şti că ei au luat masa împreună şi vor presupune că sînt din nou prieteni. Ei bine, n-avea importanţă dacă acest fraier se mai agăţa cîteva ore de coada studioului. În acea seară, Vito Orsini avea să afle că

nu e decît un producător oarecare al cărui film trecuse neobservat. Tot el va fi cel avantajat. Oare îşi mai amintea cineva de producătorii filmelor de anul trecut care nu cîştigaseră premiul? Sau chiar de producătorul filmului încununat cu un Oscar? Nu. Dar un studio dăinuia veşnic, la fel ca un director deştept.

Lui Arvey îi făcu plăcere conversaţia din timpul mesei. Avea un auditoriu proaspăt căruia îi putea relata subiectele lui preferate – dezastrele înregistrate la alte studiouri, soarta unor somităţi din industria filmului care în curînd aveau să fie puşi în situaţia de a-şi căuta de lucru; numărul filmelor pe care alte studiouri nu le terminaseră la timp, nu mai aveau nici o şansă să recupereze timpul pierdut; bîrfa internă despre firmele de pe Wall Street văduvite de profiturile obţinute de acele studiouri şi măsurile pe care avea de gînd să le ia.

Vito dădea din cap interesat, încurajîndu-l să-şi continue recitalul răutăcios.

– Şi tu, Curt? O duci bine, nu?

– Ba bine că nu, Vito. În afacerile noastre experienţa îşi spune cuvîntul iar eu pot să mă laud că în general am avut intuiţie. Anul acesta vom mai realiza un profit de 25 de cenţi la fiecare parte – paraziţii de acţionari ar trebui să fie satisfăcuţi.

– Mă întreb ce profit s-a obţinut cu „Oglinzile"?

– Fără îndoială, s-a realizat ceva, datorită încrederii mele. Dacă nu ţi-aş fi dat mînă liberă, fără măcar să am un scenariu în faţă, dividendele nu ar fi fost atît de ridicate. Am făcut bani frumoşi.

– Am auzit că ai avut noroc în vînzarea acelor staţii de televiziune ale companiei şi că restul profitului a provenit de la „Oglinzile", o parte destul de mare.

– De unde obţii informaţiile financiare, de la vreo ceainărie? Arvey se coloră uşor la faţă.

– Sau poate că te aşteptai să obţii vreun profit de la marele tău film – „David Copperfield?" întrebă Vito politicos.

– „Pickwick!" Arvey lăsă furculiţa jos cu zgomot.

– „Pickwick!" – David Copperfield – este acelaşi lucru, schimbă-i titlul, cine va şti? Oricum, nu va apărea pînă la anul – şi s-ar putea să se interpreteze ca o pierdere. Am auzit că nici măcar n-au început montarea la el. Mda, mai bine i-ai schimba titlul. Vito îi zîmbi încurajator.

– Din întîmplare „Pickwick" se va lansa de Paşti la „Music Hall", spuse Arvey muşcător.

– La „Music Hall"? N-a fost cumva şi „Orizont pierdut" lansat tot acolo? Este un loc bun pentru genul ăsta de filme. Te-ai gîndit bine, Curt; dacă-l mai poate ajuta ceva, „Music Hall" o va face.

– Vito... începu Arvey, iritat, dar Vito îl întrerupse păstrîndu-şi tonul calm, liniştitor.

– Ascultă, n-ai de ce să-ţi faci griji. Cu acea ridicare a cifrei de cîştiguri, acţionarii vor fi superîncîntaţi. Sînt absolut sigur că-şi vor reînnoi contractul, Curt, anul acesta o duci foarte bine. Şi dacă „Oglinzile" cîştigă diseară...

Arvey rîse cu răutate.

– Dă-i producătorului un ajutor decent şi ai să constaţi că-şi ia nasul la purtare. Mai bine te-ai bucura de film cît mai ai timp, Vito; „Oglinzile" va fi un film de domeniul trecutului, iar ziua de astăzi e la jumătate.

Vito se făcu că n-aude ultimele cuvinte ale lui Arvey.

– Mda, dacă „Oglinzile" cîştigă Oscarul, cred că o să mai fac un film grozav după aceea. Un om plin de imaginaţie creatoare are nevoie de diversitate – şi dintotdeauna mi-am dorit să-i văd jucînd împreună pe Redford şi Nicholson – este un scenariu pe care amîndoi ar da orice să-l joace... nu rămîne decît să mă înţeleg cu ei asupra preţului... dar cred că mă pot descurca.

– Haide, Vito, fii serios! Îmi dau imediat seama cînd un lucru e sortit eşecului. Auzi, Redford şi Nicholson. Dacă cîştigi! Ştii la fel de bine ca şi mine că n-are nici o şansă. Şi eu aş vrea să cîştig, la fel de mult ca şi tine – în fond, sîntem amîndoi implicaţi – dar, în faţa acelor patru producţii cinematografice grozave,

n-ai nici o şansă! „Oglinzile" este un film neînsemnat; ţi-aduci aminte, ţi-am spus acest lucru de la bun început. Filmele mici nu cîştigă aproape niciodată. „Rocky" a avut un noroc ce se întîmplă o dată în viaţă. Nu-ţi face iluzii deşarte, îţi va fi mai rău diseară, spuse Arvey pe un ton de superioritate.

– Poate că voi obţine votul împotriva celor patru filme mamut, răspunse Vito visător. Cei din lumea filmului ştiu că orice mare producţie cinematografică nereuşită înseamnă şase, opt sau chiar zece alte filme fără nici o şansă de a fi produse... mii de slujbe pierdute. Aceste filme mari sînt o dezamăgire... şi anul ăsta am simţit-o şi noi pe propria piele... alungă publicul... studiourile ştiu acest lucru.

– Visează în continuare, Vito, visează. Uite ce e, ascultă vorbele unui om cu experienţă. Ştii de cîţi ani sînt eu şeful studioului... cu mult timp înainte ca tu să fi aflat care e deosebirea dintre un obiectiv şi un vizor. Şi mi-am dat seama cum ai obţinut nominalizările – cu acele matinee pentru gospodine – crezi că nu ştiu ce sfori ai tras? Dar de la o nominalizare pînă la cîştigarea Oscarului... e drum lung, băiete.

Vito se concentră asupra sufleului său de ciocolată cu frişcă, în vreme ce Arvey îl studia curios.

– Deci, te gîndeşti să cumperi ceva? întrebă el în cele din urmă.

Bastardul voia ceva pentru el. Abia aştepta să-l refuze.

– Ihî. O carte. „Viespea". Ai auzit de ea?

– Dar ce crezi, că sînt un semianalfabet? Oamenilor mei le-a plăcut la nebunie. Şi Susan a apreciat-o. Eu n-am avut timp s-o citesc, dar m-am uitat prin ea. Unsprezece luni pe lista celor mai bune cărţi – dacă poţi avea încredere în spusele lor, eu unul nu am. Dar să ceri un milion şi jumătate pentru drepturile de ecranizare – mi se pare o nebunie. Nu va da nimeni atîţia bani.

– Billy este înnebunită după ea – vrea s-o cumpere pentru mine. Dacă nu-ţi mănînci sufleul...?

– Ia-l, eu oricum nu mănînc ciocolată. Deci Billy vrea

să-l cumpere, ăă? Bănuiesc că e un cadou de ziua ta. Frumos, foarte frumos.

– Este plăcut, Curt, să ştii că nevasta are încredere în tine. Are fler aproape în aceeaşi măsură ca şi mine. Tu zici că „Oglinzile" nu va cîştiga premiul... nasul meu de italian spune că-l va cîştiga. Spune-i presimţire dacă nu vrei să faci discriminări etnice.

– Cînd conduci o companie multimilionară nu-ţi permiţi să te bazezi pe presimţiri, ca atunci cînd ai o soţie bogată... Departe de mine intenţia de a te jigni, dar astea sînt faptele. Nicholson şi Redford – chiar vor s-o facă?

Mda.

Pur şi simplu nu-mi vine să cred. Numai salariile lor... Incasse... vei ajunge la cinci, şase milioane încă înainte de a cumpăra drepturile pentru ecranizare. Aici este vorba de un buget de douăzeci de milioane de dolari. Nu, Vito, afacerile astea te cam depăşesc.

Să-ţi spun eu, Curt, cum o să facem. Voi cumpăra eu cartea, mai bine zis Billy, şi-ţi voi ceda dreptul de folosinţă pe o perioadă de treizeci de zile, dacă ai dreptate şi „Oglinzile" nu va cîştiga premiul.

Şi altfel?

Dacă am eu dreptate, îmi cumperi tu drepturile de ecranizare Simplu.

Un milion cinci sute?

Tu crezi că nu am nici o şansă să cîştig. Dar nu-ţi face probleme Dacă nu ai încredere în judecata ta şi nu vrei să rişti, voi cumpăra eu cartea şi voi găsi alt judecător. Ce porcărie, ar dura cam mult să comand încă un sufleu, nu-i aşa? Porţiile astea sînt al naibii de mici.

Mănînci prea mult. Vito, eu tot mai cred că eşti un ticălos, dar dacă vrei să faci această afacere, bine, mă prind. Ce-ar fi să facem o înţelegere scrisă cît timp stăm aici? El făcu semn chelnerului şi îi ceru meniul.

– Curt, Curt... poți avea încredere în mine. Vito părea jignit.

– După ce mi-ai furat filmul? răspunse Arvey, ocupat cu scrisul.

– L-ai luat înapoi.

– Oricum... prefer să-mi dai în scris.

Arvey și Vito semnară amîndoi înțelegerea, avîndu-i ca martori pe chelner și pe Patrick Terail, proprietarul restaurantului. Vito luă hîrtia și se pregăti s-o împăturească înainte de a o pune în buzunar, cînd Arvey i-o smulse din mînă.

– Mai bine i-am da-o în păstrare lui Patrick. Ce zici, Vito? Adu-ți aminte că este singurul exemplar. Și voi plăti eu prînzul. Altfel, te va mai costa un milion și jumătate. Astăzi sînt generos.

Billy conduse înapoi spre casă concentrîndu-și toată atenția asupra volanului, astfel încît să nu comită vreun accident. Pe porțiunea scurtă dintre „Scruples" și „Sunset Boulevard" sînt o mulțime de pietoni distrați, iar ei îi era teribil de frică să nu lovească vreunul, astfel că se concentră asupra volanului, în pofida mîniei pe care o simțea. Reuși să-și mai păstreze cumpătul cît timp traversă enorma sa casă, fără să vorbească cu vreun servitor. Traversă camera de zi, dormitorul, baia și în final se închise în budoarul ei. Acea cameră avea suprafață de 9 m^2, iar pe podea se afla un covor gros, ivoriu, cu un tapet de mătase de culoarea levănticăi. Acolo se aflau o grămadă de haine. În mijlocul camerei avea un mic dulăpior cu nenumărate sertare în care-și ținea diferitele accesorii. Lîngă această cameră, în altă încăpere ținută sub cheie, atîrnau hainele de blană ale lui Billy, la o temperatură permanentă de 45 de grade*. În nici una din camere nu intra nimeni, cu excepția ei și a cameristei personale.

Într-unul din pereți se afla o firidă, cu o largă canapea îmbrăcată în catifea ivorie și cu multe perne din mătase, de

* Fahrenheit (n. tr.).

culoarea anemonelor şi a macilor de Islanda. Se lăsă pe canapea, gîfîind după cursa rapidă prin casă şi-şi trase pe umeri un şal de care nu se despărţise niciodată de cînd mătuşa Cornelia îl lucrase pentru ea. Îşi încrucişă braţele şi picioarele şi se ghemui, încercînd să se încălzească. Acesta era locul ei secret unde venea să reflecteze. Avea acolo şi telefon numai pentru uzul ei şi un buton ca s-o cheme pe cameristă atunci cînd considera necesar. Cît timp se afla acolo, nu îndrăznea nimeni din casă s-o deranjeze, iar acum simţea că ar putea să-şi petreacă tot restul vieţii acolo. Ticălosul acela reuşise s-o păcălească!

Oh, ce convenabil, cît de bine alesese momentul, ce plan minunat! Păcălită, Iisuse, prin cel mai vechi truc cunoscut de omenire. Din momentul în care Valentine începuse să vorbească, ea îşi dăduse seama de capcană. Era clar că Vito voia s-o transforme într-o gospodină în stil italian, care să-i toarne o droaie de copii – eventual să înveţe să şi gătească mîncăruri cu mult ulei de măsline şi usturoi – în mod cert o să se îngraşe – în timp ce el ar umbla în jurul lumii făcînd filme de succes, din cînd în cînd întorcîndu-se acasă, doar atît cît s-o lase din nou gravidă. Oh, ce Machiavelli ticălos! Mama Orsini – cine s-ar fi gîndit că ea, Billy Ikehorn, se va transforma în Mama Orsini? Cum de reuşise s-o păcălească, şobolanul ăla afurisit? Şi cum de se întîmplase tocmai astăzi, cînd îi împărtăşise suferinţele prin care trecuse ea, iar el o mîngîiase pe cap spunîndu-i că acum nu mai avea de ce să-şi facă griji că va rămîne singură? Cum o manipulase! Billy îşi îngustă ochii în timp ce-şi făcea calculele. Ea avusese întotdeauna o menstruaţie neregulată şi, în ultima vreme nu mai dăduse importanţă întîrzierii, fiind mult prea stresată de aşteptarea nominalizărilor ca să se mai gîndească la altceva. Cînd se întîmplase ultima dată? Îşi consultă jurnalul intim de pe masă. Apoi sări în picioare, deschise uşa de la baie şi aruncă o privire înăuntru. Nu era nici o cameristă care să schimbe prosoapele sau să ude plantele. Merse în vîrful picioarelor pînă la un dulăpior unde-şi ţinea pastilele anticoncepţionale. Le numără

de două ori şi apoi se întoarse în cameră, încuind uşa. Îşi verifică din nou jurnalul. Fusese la ginecologul ei chiar în dimineaţa în care o vizitase pe Dolly, căci se împlinise sorocul. Doctorul ei avea un fel hoţesc de a se asigura că toate „fetele" lui de peste 30 de ani îl vizitau de două ori pe an, prescriindu-le pastile anticoncepţionale la fiecare şase luni. Atunci ea de ce mai avea şase folii întregi?

Dacă n-ar fi ştiut că era imposibil, ar fi spus că n-a mai luat pastilele de la Crăciun. Dacă n-ar fi ştiut... În camera goală, Billy izbucni brusc în rîs, cu capul dat pe spate. Oh, dar de data asta se aranjase singură şi bine de tot. Făcuse o treabă grozavă – trecuseră aproape trei luni şi ea dădea vina pe furou. Ce zici de asta?

Billy se văzu nevoită să recunoască faptul că o făcuse în mod deliberat. Şi atunci dacă voia să aibă un copil, de ce fusese atît de furioasă pe Vito, cu numai cîteva clipe înainte şi de ce se purtase atît de urît cu biata Valentine? Billy se legăna înainte şi înapoi, cu genunchii strînşi la piept, în timp ce se gîndea la fapta ei... a minţii ei, a subconştientului ei... Nu ştia cu adevărat, nu avea vocabularul adecvat sau puterea de înţelegere, acesta fiind singurul lucru demodat în felul său de a fi. Acţionase din instinct în tot acest timp, vîrîndu-se singură în această situaţie, vrînd să reuşească într-un fel sau altul, fără să se gîndească la consecinţe sau să-şi ia vreo măsură de prevedere. Prevedere? Poate neprevedere, se gîndi ea. I se părea extrem de ciudat faptul că o femeie uita cu atîta consecvenţă să-şi ia pastilele anticoncepţionale, timp de aproape trei luni. Billy se mîngîie ostentativ pe abdomenul încă plat. Acest copil va fi încă o expresie a impulsivităţii care o caracterizase toată viaţa. Îşi pipăi cu degetele mai întîi sînul drept, apoi pe cel stîng. Şi-i cîntări expert în mîini. Mai mari şi într-un fel mai calzi decît fuseseră la 18 ani. Cum era posibil ca o femeie ca ea, atît de atentă cu trupul ei, să nu fi observat aceste indicii clare? Ce femeie plănuieşte cu grijă să aibă un copil şi apoi respinge ideea graviditătii? Şi de ce?

Bună întrebare.

Billy luă o hîrtie şi un creion şi se apucă să facă tot soiul de socoteli, strîngînd hotărîtă din dinţi. Voia să ajungă la momentul procreării, dar acesta se pierdea în ceaţă.

În primul rînd, nu era pregătită să fie mamă. De îndată ce va deveni mamă, va înceta să mai fie o femeie liberă, lipsită de griji, fără nici o responsabilitate.

În al doilea rînd, voia să fie mireasa din luna de miere, o vreme cît mai îndelungată. Dar în acest caz, ea pierduse bătălia în favoarea „Oglinzilor", chiar înainte de a se căsători. O soţie, da, însă o mireasă? Greu de acceptat. Ei săriseră peste acest stadiu.

În al treilea rînd, voia să ia singură toate deciziile privitoare la viaţa ei, cînd avea ea chef şi timp, cu autoritatea de care dăduse dovadă atîţia ani. Nici unul din aceste lucruri nu-i fusese în vreun fel impus de legile naturii. Billy nu accepta să fie păcălită şi condusă de natură. Dar, în acest caz, de ce nu se căsătorise cu vreunul din bărbaţii aceia îmblînziţi, decorativi, amuzanţi şi fricoşi care se aflau tot timpul la dispoziţia femeilor bogate? Nu din întîmplare îl alesese pe Vito, şi astăzi tot pe el l-ar fi ales ştiind tot ce ştia la ora actuală, nu numai pentru că era bărbatul pe care-l iubea, dar şi pentru că nu s-ar fi putut îndrăgosti de altcineva. Autoritatea lui, abilitatea de a lua decizii, autonomia lui – toate aceste lucruri care-i permiteau să-şi petreacă majoritatea timpului departe de ea – erau calităţile pe care le admira cel mai mult la el. Ea nu putea să-i schimbe felul de viaţă, copleşindu-l cu prezenţa ei şi cu nevoile sale – pentru că, în primul rînd, el nu i-ar fi permis aşa ceva. Billy se gîndi cu tristeţe că, pe măsură ce înaintezi în vîrstă, viaţa devine din ce în ce mai ciudată.

În al patrulea rînd, ea voia să fie cea mai importantă persoană din viaţa lui. Nu dorea să-l împartă cu nimeni. Şi acesta era cel mai absurd motiv dintre toate. Ea îl împărţise încă de la început, din prima clipă în care-l văzuse, cu preocupările lui, cu scenariile lui, cu întîlnirile nesfîrşite, cu tot spectacolul premergător realizării filmului, împreună cu Fifi, cu Svenberg,

cu Moviola. Colaborarea este sufletul producerii unui film. Dar cînd va simți nevoia de căldură, înțelegere, el se va întoarce întotdeauna la ea. Un copil nu avea cum să-l îndepărteze pe Vito de ea, dimpotrivă, va reprezenta liantul dintre ei.

Privi cele trei sau patru cuvinte pe care le scrisese pe foaie. Singurul lucru care avea cît de cît un sens era constatarea că la vîrsta de 34 de ani ea tot nu se simțea pregătită să devină mamă. Treizeci şi patru? Ea rîse de propria ei prostie, căci reuşise să uite de ziua ei de naştere din noiembrie, cînd împlinise 35 de ani, atunci cînd erau absorbiți de montarea filmului. În ultima vreme devenise un monument al uitării. Oare se gîndise să aştepte pînă cînd avea să împlinească 60 de ani?

Şi totuşi, şi totuşi... cît de greu îi venea să renunțe la libertatea ei. Dar era clar că subconştientul ei luase deja această hotărîre pentru ea. Probabil că era mai bine aşa. Billy îşi contemplă mohorîtă lista. Fără îndoială că dădea dovadă de egoism. De fapt, ea voia toate acestea, posibilul şi imposibilul, luptîndu-se din răsputeri ca totul să iasă după pofta ei. Bun exemplu o să-i dea unui bebeluş inocent. Privea foaia de hîrtie, cu cele cîteva cuvinte pe care le scrisese. Încet, cu grijă şi cu hotărîre le tăie cu creionul. Apoi scrise apăsat: *Cornelia Orsini? Winthrop Orsini?*– şi studie cele două nume cu un sentiment combinat de resemnare, atenție încordată şi un fel de surpriză. Trecuse o oră şi jumătate cînd se trezi din visare şi-şi dădu seama că tot nu se hotărîse în privința toaletei pe care o va purta în acea seară.

Puse cu grijă hîrtia pe masă, se strecură printre lucruri şi se duse direct la dulapul cu rochiile ei de seară ce atîrnau pe umeraş. Trecu rapid în revistă mai multe toalete şi găsi pînă la urmă rochia albă din mătase Mary McFadden pe care o cumpărase în urmă cu o lună. Toaleta se compunea din două piese. Îşi îmbrăcă tunica fragilă şi gofrată, cu un desen abstract multicolor, destul de frumos pentru a fi înrămat şi atîrnat pe perete. Apoi îşi puse cu grijă fusta lungă şi constată că încă o mai cuprinde în

talie. Ezită între şapte perechi de pantofi argintii, alese o pereche şi se încălţă. Pe cînd mergea spre oglinda triplă, luminată special cu o lumină asemănătoare celei de seară, Billy îşi strînse cordonul din talie.

Nu era rău deloc. Billy se inspectă din toate direcţiile; din faţă, din ambele părţi şi din spate. Nu era la fel de senzaţională ca rochia roşie a Valentinei, dar mergea şi asta. Se duse spre pat şi luă o mică perniţă; apoi îşi lărgi cordonul şi-şi băgă pernuţa pe sub tunică. Se întoarse din nou la oglindă, apropiindu-se dintr-o parte, de parcă ar fi vrut să-şi ia prin surprindere propria imagine din oglindă. Hmmm. Nu putea spune că nu avea stil – cam în genul lui Botticelli, cu toate acele exagerări dulcege. Ce-ar fi dacă ar mai adăuga o pernuţă? Nu. Nici chiar aşa. Tunica nu era chiar atît de amplă. Dar dacă se îmbrăca într-o rochie Geoffrey Beene, din lînă, de un auriu-argintiu? Cu aceea putea să-şi pună cîte pernuţe voia. Acolo era loc pentru trei copii. Îşi legă cordonul de la rochia Mary McFadden peste toaleta Beene, în zona şoldurilor şi mai adăugă o a treia pernuţă. Obţinu un efect cu adevărat ciudat. Ceva în genul Madonei – dar nu chiar. Totuşi, obţinuse o oarecare înfăţişare, deşi nici Beene, nici McFadden nu ar fi recunoscut acest lucru.

Acum Valentine va avea ocazia să deseneze toalete de gravide, spre mulţumirea sufletului ei. Oh, Doamne! Valentine. Cum să-şi ceară scuze? De-abia acum începuse să-şi dea seama de situaţie. Adevărul era mult prea complicat. Nu contează; va găsi ea o scuză, se gîndi, şi ridică receptorul.

Maggie ajunse la „Scruples" imediat după ce luase masa cu un actor pe care-l convinsese cu dibăcie să nu semneze contractul pentru viitorul lui film, decît după festivitatea de premiere, indiferent cît de tare l-ar fi presat agentul lui. În acest fel cîştigă recunoştinţa pe viaţă a acelui actor, care, datorită Oscarului cîştigat, a mai obţinut trei sferturi de milion pentru rolul pe care fusese cît pe-aci să-l accepte cu numai 24 de ore în urmă.

Dimineaţa se dovedise rodnică. Pentru fiecare premiu existau cinci cîştigători posibili. Unele dintre telefoanele lui Maggie conţineau mesajul „la banii şi fugi". Altele „Aşteaptă şi ai să vezi". Nu toţi cu care a vorbit Maggie i-au urmat sfatul, dar mai tîrziu şi-au amintit de el. Faima ei crescu, în timpul acelei dimineţi, atingînd proporţii mitice. Maggie MacGregor ştia cum merg treburile în lumea filmului, ceea ce se putea spune despre foarte puţine persoane din lume, poate despre nimeni.

Valentine îi pregătise rochia lui Maggie pentru a fi dusă în camera ei din Dorothy Chandler Pavilion, unde avea să se desfăşoare festivitatea de premiere. Fusese la ultima probă cu cîteva zile în urmă, dar Maggie insistase s-o probeze şi pentru Spider.

– Lasă-l să te vadă cu ea la televizor, de aceea am desenat-o, protestă Valentine.

– Vreau să-i văd expresia feţei cînd o să vadă ce rochie ai făcut pentru mine, insistă Maggie, învîrtindu-se în jur, cu un aer amuzat, dar conştientă de puterea sa. Va îngheţa.

Dar Spider, cînd a fost găsit şi chemat în atelierul Valentinei, o privi pe Maggie parcă de pe altă lume, trecîndu-şi degetele, absent şi visător, peste fiecare dintre sfîrcurile sînilor ei superbi. Dădu din cap aprobator, de parcă ar fi admirat o statuie din piatră.

– Superb. Îi zîmbi oarecum în vechiul lui stil. Uitîndu-se la Maggie şi atingînd-o, îşi mai reveni un pic din starea sa de apatie.

– Dar nu pot să accept decît o dată pe an acest lucru, Mags. Altfel publicul tău nu te va mai lua în serios şi va aştepta emisiunea ta numai ca să-ţi privească sînii. Noroc diseară, şi ai grijă să nu te apleci. O sărută automat şi părăsi camera, cu aceeaşi expresie de plictiseală întipărită pe figură.

– Probabil că îl preocupă ceva, spuse Maggie îngrijorată.

– S-o fi pricopsit cu un sculament, spuse cu dispreţ Valentine. Ascultă, splendoare, Collette se află aici ca să te ajute să ieşi din starea asta de exaltare şi să pui la loc rochia, pe umeraş. Adu-ţi aminte, nu trebuie să porţi nici o bijuterie. Voi privi

spectacolul, aşa că nu încerca să trişezi. Acum trebuie să mă duc să dau un telefon înainte ca locul acesta să se transforme într-o casă de nebuni. Vei fi cea mai grozavă, diseară. Noroc!

Valentine se retrase în cămăruţa unde-şi făcea desenele şi puse mîna pe telefon. Trebuia neapărat să-l sune pe Josh. El o căutase de două ori ieri, dar ea nu avusese timp să stea de vorbă cu el. Azi-noapte fusese aşa de obosită încît închisese telefonul şi rugase pe portar să-i înregistreze toate mesajele. El o sunase o dată, seara, şi i se spusese că ea nu acceptă nici o convorbire, iar astăzi o căutase din nou în vreme ce era ocupată cu Maggie. Încet, formă numărul de la biroul lui, sperînd să fie încă la masă. Secretara lui îi făcu imediat legătura.

– Valentine ! Eşti bine, sănătoasă? Vocea lui suna profund îngrijorată.

– Da. E o nebunie aici, Josh, dar ştii foarte bine cît de mult îmi place ce fac. Numai că fiecare femeie pe care o ajut să se facă frumoasă, parcă îmi soarbe o picătură de sînge o dată cu rochia ei.

– Nu-mi place să te văd muncind aşa de mult. Billy n-ar trebui să te lase.

– Ea n-are nici o legătură, ştii bine. Numai eu sînt de vină... aş fi putut refuza o parte din femeile care au venit la mine... dar nu-ţi face griji. Valentine îşi dăduse seama că purtau o conversaţie banală, ca două cunoştinţe întîmplătoare. Oftă, aşteptînd să audă vorbele pe care le bănuia.

– Draga mea, o să fii mult prea obosită diseară ca să iei cina cu mine? Vorbea pe un ton absolut detaşat, de parcă n-ar fi avut nimic important de discutat. Brusc, Valentine simţi o dorinţă imperioasă de a amîna momentul deciziei finale, măcar cu încă o zi.

– Iartă-mă, Josh, dar pur şi simplu mor de oboseală şi cinem de-abia în primele ore ale după-amiezei. Nu voi scăpa de aici decît foarte tîrziu şi atunci nu va mai avea nici un sens să ne întîlnim. Nu în seara asta, dragule... mîine. Voi dormi pînă tîrziu mîine. Poate că nici n-o să vin la lucru. Înţelegi, nu? Josh?

– Desigur. El avea sentimentul că se afla la masa negocierii unei afaceri foarte importante, numai că de data asta el era absolut stăpîn pe situație. Te las să te întorci la munca ta. Iisuse, se gîndi el, cine vorbea de mirele lipsit de tragere de inimă. Valentine era genul de femeie care trebuia ademenită numai pentru a i se smulge promisiunea că va face o promisiune. Şi totuşi, nu această ezitare îl atrăgea cel mai mult la ea? Josh rămase meditînd, cu receptorul în mînă, mai mult timp decît şi-ar fi închipuit, la acel viitor în care Valentine îl va aştepta la întoarcerea acasă, şi lucrul acesta se va transforma într-o rutină minunată, dar totuşi rutină. Ştia destule pentru a anticipa acea inevitabilitate. Oare îi va lipsi plăcerea unei vieți duble, a unei legături amoroase ascunse de toți cei din lumea lui de afaceri? Oare prietenii lui Joanne şi soțiile asociaților lui o vor ierta vreodată pe Valentine sau va fi nevoit pur şi simplu să-şi facă un nou grup de prieteni? Şi cum va fi să aibă din nou scutece în casă, după o pauză de atîția ani? Era ciudat cum se simțea mirosul scutecelor în toată casa, indiferent cît de mare ar fi fost aceasta. Dar trebuia să ia în considerare şi această variantă. Văzuse prea mulți bărbați de vîrsta mijlocie care întemeiau o a doua familie pentru a-şi închipui că va putea evita un asemenea lucru. Totuşi, acum existau scutece de unică folosință, aşa că probabil cele vechi dispăruseră. Ei bine, după ce se va căsători cu Valentine, se va aşeza la casa lui pentru tot restul vieții; un divorț îi era de ajuns. Se va aşeza... Ce ciudat sunau aceste cuvinte! În acel moment, Josh lăsă brusc receptorul din mînă, spunîndu-şi că se comportă ca un adolescent, apoi o chemă pe secretară. Nu semăna cu el să se răzgîndească în ultimul moment. Josh Hillman era un bărbat serios şi, cînd lua o decizie, o punea întotdeauna în aplicare.

La sfîrşitul acelei după-amieze agitate, cînd toate doamnele îmbrăcate şi coafate plecaseră de la „Scruples" în limuzinele lor, Dolly îşi făcu apariția, strălucitoare, îndesată ca o găluşcă, însoțită de Lester cu aerul său zbîrlit, uşor amețit.

– Valentine, spuse Dolly jubilînd, mă simt din nou ca o tînără fată.

– Chiar aşa? Valentine cercetă obosită chipul copilăros al lui Dolly. Şi cărui miracol datorezi acest lucru?

– Copilul a căzut! Oh, nu ştii? Cu cîteva săptămîni înainte de a se naşte, poziţia copilului se modifică. A coborît doar cîţiva centimetri, dar, Doamne, ce uşurare! Mă simt ca şi cînd mi-aş fi recăpătat suplеţea.

– Nu s-ar zice. În schimb Lester şi-a recăpătat vechea siluetă. A slăbit simţitor!

– Din cauza tensiunii prenatale, mormăi Lester. Mi-a transmis-o mie. Inclusiv proasta dispoziţie. Nu mă întreba cum mă simt.

Valentine comandă la bucătărie un Bloody Mary* pentru Lester, ca să-i „stimuleze" un pic ficatul, în timp ce ea se ocupă de îmbrăcămintea lui Dolly, iar Helen Saginaw, de coafură şi machiaj. După 40 de minute şi două porţii de Bloody Mary înghiţite de Lester, Dolly îşi făcu apariţia lăsîndu-i cu gura căscată pe Lester şi Spider, care i se alăturase între timp. Căpşorul rotund al lui Dolly, cu gîtul ei lung, răsărea ca o stea strălucitoare deasupra rochiei minunate, de un gri-albastru, în douăsprezece nuanţe diferite ale ochilor ei. Chiar deasupra sînilor erau cusute o mulţime de briliante sclipitoare. Avea gîtul suficient de lung pentru a-i permite Valentinei să-l împodobească cu un guler înalt, în stil mai degrabă elizabethan. Părul, pieptănat într-un coc deasupra capului era pudrat cu sclipici, iar în urechi purta cerceii cu diamante ai lui Billy. Părea scăldată în lacrimi strălucitoare, deşi nu exista nici o lumină specială în încăpere. Dolly arăta ca o zînă şugubeaţă, în luna a noua. Numai chicotitul ei, care amintea de veşnica sa veselie, li se părea familiar. Amîndoi bărbaţii erau muţi de admiraţie. Valentine o privea încîntată. O creatoare de modă priceputâ – şi căreia nu-i era teamă să folosească trucuri vechi de sute de ani i-ar fi putut da pînă şi naturii o lecţie. Lester,

* Votcă cu suc de roşii (n. tr.)

înghițînd în sec fu cel dintîi care rupse tăcerea vrăjită.

– O să întîrziem. Dolly, nu mai avem nici un minut de pierdut. Hei, de unde ai cerceii ăştia?

– De la Billy. Mi i-a împrumutat ca să-mi poarte noroc. Îţi vine să crezi că fiecare are nouă karate?

– Doamne, ai milă de noi, nişte sărmani păcătoşi, spuse Lester. Sper că sînt asiguraţi.

– Dumnezeule, nu m-am gîndit să întreb acest lucru – poate că n-ar trebui să-i port dacă sînt atît de valoroşi. Dolly arăta ca o fetiţă de 11 ani care accepta de bună voie să renunţe la păpuşa preferată.

– Prostii, spuse rapid Valentine, împingîndu-i spre uşă. Billy s-ar simţi jignită. Du-te, te aşteaptă dovleacul fermecat.

– Valentine, şopti Dolly, întorcîndu-se pentru un ultim sărut, dacă ai mai modifica un pic rochia, aş putea s-o port şi după ce nasc, nu-i aşa?

– Vom face cel puţin două din ea. Îţi promit.

Stînd la ferestre diferite în biroul lor, Valentine şi Spider îi priveau pe Dolly şi Lester cum se suiau în Cadillacul negru, pus la dispoziţie de studio pentru această ocazie. Acum, cu excepţia lor, „Scruples" era gol, din subsol pînă-n mansardă. Amîndoi făceau semne cu mîna, deşi ştiau că cei de jos nu aveau cum să-i vadă, apoi se întoarseră unul spre celălalt, strălucind de o bucurie aproape părintească pentru acea poveste asemănătoare „Cenuşăresei". Era prima privire caldă pe care şi-o aruncau, de multe săptămîni.

– Dolly o să cîştige premiul, spuse Spider uşor.

– Cum poţi fi atît de sigur? Valentine era nedumerită de siguranţa cu care rostise aceste cuvinte.

– Mi-a spus Maggie chiar în această după-amiază, înainte de a pleca. Dar nu mai ştie nimeni, nici măcar Dolly. Este un secret absolut.

– Oh, dar e minunat! Ce veste grozavă, Elliott ! Valentine ezită un moment, apoi, nevrînd să se lase mai prejos, adăugă: După cum şi Vito va cîştiga.

– Poftim!? Cine ți-a spus?

– Billy. Dar este un alt secret absolut. Maggie le-a dat vestea azi-noapte. Nu trebuia să afle nimeni; Billy mi-a spus numai pentru a-şi cere scuze faţă de mine, zise Valentine cu un aer confuz.

– Maggie şi secretele ei, spuse Spider uluit. Doamne Dumnezeule, Val, este minunat. Încep să... Vito... Dolly, cel mai bun film... Valentine? Valentine? Valentine... ce s-a întîmplat? Ce-i cu mutra asta? De ce naiba plîngi?

– Sînt atît de fericită pentru ei, zise ea pe un ton deznădăjduit.

– Acestea nu sînt lacrimi de fericire, constată el. În refuzul ei de a fi sinceră cu el simți ceva rău plutind în aer. O văzu cum trage puternic aer în piept de parcă s-ar fi pregătit să sară de la trambulină, apoi oftă din rărunchi. Se întoarse pe jumătate spre el şi îi spuse ceva pe un ton atît de scăzut, că i se păru că nici nu auzise bine. Nerăbdător, şi îngrozit, el îi scutură umărul.

– Ce ai spus?

– Am spus c-o să mă mărit cu Josh Hillman.

– Oh nu, să nu care cumva să faci asta! țipă Spider fără să se gîndească un minut. Simți o explozie în creier, ruptura acelei membrane invizibile pe care el şi-o confecționase ca pe un scut împotriva loviturii previzibile de cîteva luni. Se prăbuşi în realitatea înconjurătoare, într-o stare de profund zbucium sufletesc, dar văzu lumina strălucitoare de la capătul tunelului. Toate simțurile i se treziră la viață, reînnoite şi refăcute, de parcă s-ar fi smuls dintr-o vrajă. Era ameţit de bucuria inimii lui captive. Niciodată n-o văzuse atît de clar pe Valentine ca acum, în pofida luminii slabe a amurgului. Ştia că ea încă nu înțelegea.

– Iar îmi spui ce am de făcut?

– Nu-l iubeşti. Nu te poți mărita cu el.

– Nu ştii nimic despre asta, spuse ea pe un ton uşor disprețuitor.

Ah, ea era la fel de neştiutoare cum fusese şi el. Dar trebuia

să-i explice şi ei ceea ce simţea în adîncul fiinţei sale, pînă cînd va ceda chiar şi sublima ei încăpăţînare. Îşi stăpîni nerăbdarea, şi-şi aţinti privirea asupra ochilor ei uimiţi şi temători.

– Te cunosc atît de bine, încît este de ajuns să te privesc ca să-mi dau seama că nu eşti îndrăgostită de Josh. Doamne, ce tîmpit am fost! Incredibil!

– Poate că aşa ai fost, Elliott, dar ce legătură are asta cu mine? Sau cu Josh?

– Pînă-n pînzele albe, aşa e Valentine a mea, luptă din răsputeri. Îi luă mîinile într-ale sale şi îi vorbi pe tonul cu care ar fi vrut să îmblînzească un ponei sălbatic. Acum, vino încoace... aici, stai pe canapea. Valentine, te rog să mă asculţi fără să mă întrerupi, căci am să-ţi spun o poveste.

Privirea lui era atît de profundă, atît de minunat albastră, atît de plină de candoare, triumfătoare şi curată, încît pentru prima oară în viaţa sa, Valentine nu opuse nici o rezistenţă. Tăcută, se lăsă condusă de-a lungul camerei. Se aşezară, în vreme ce el continua să-i ţină mîinile într-ale sale.

– Este povestea a doi oameni – un armăsar tînăr care se credea tare deştept şi avea impresia că toate fetele sînt la fel şi o fată cuminte care îşi închipuia că tipul este putreţ pînă în măduva oaselor. Acum cinci sau şase ani s-au întîlnit şi au devenit prieteni, chiar dacă ea nu-i aprobă conduita. De fapt, au devenit chiar foarte buni prieteni. S-au îndrăgostit amîndoi, din cînd în cînd – sau cel puţin aşa au crezut – de nişte persoane nepotrivite, dar au rămas prieteni. Uneori, chiar şi-au salvat viaţa unul celuilalt.

El se opri şi o privi. Îşi ţinea ochii coborîţi şi nu voia să se uite la el. Dar nu-l întrerupse. Era atît de tăcută şi liniştită, încît nici măcar Spider nu-şi putea da seama de furtuna din sufletul ei. Se concentră asupra mîinilor lui.

– Valentine, aceşti doi oameni nu ştiau mai nimic despre lungul drum al dragostei, se tot abăteau de la calea cea dreaptă, ratau tot timpul ocaziile favorabile, erau atît de ocupaţi, încît nu şi-au acordat nici o şansă unul altuia; cînd unul se îndrepta într-o

parte, celălalt o lua în direcție opusă, dar cu toate aceste ridicole desincronizări, ei au devenit indispensabili unul pentru altul, de neînlocuit, şi relația lor avea un caracter permanent, la fel de permanent ca... ca Louvre-ul!

– Permanent? Cuvîntul o trezi din starea de inerție în care se cufundase. Permanent? Cum poți vorbi de permanență şi statornicie cu toate iubitele pe care le-ai avut, încă de cînd te-am cunoscut? Ea tremura de emoție, în vreme ce ochii ei continuau să exprime o anumită neîncredere.

– În primul rînd, s-a întîmplat aşa pentru că eram tînăr şi prost. Apoi, mai tîrziu, s-au perindat atît de multe pentru că nici una nu mi se părea potrivită. Nici una nu era cea pe care mi-o doream... şi, Dumnezeu ştie, tu nu m-ai încurajat niciodată... aşa că am continuat să caut în altă parte. Oh, tu, tu. Valentine, tu eşti tot ce-mi doresc, tot ce-mi voi dori vreodată. Iisuse, de ce nu mi-am dat seama la timp? Nu pot să înțeleg. La naiba, ar fi trebuit să te sărut de prima oară cînd am avut ocazia, atunci în New York şi n-am mai fi irosit şase ani. Cearta pe care am avut-o noi... eram doar gelos... groaznic de gelos. Nu ți-ai dat seama?

– De ce nu m-ai sărutat niciodată... în New York?

– Cred că eram un pic speriat de tine. Am crezut că o să te depărtezi de mine şi nu voiam acest lucru.

– Şi acum mai eşti speriat? Îi puse întrebarea în glumă. Cuprinsă de o fericire copleşitoare, Valentine încă mai era capabilă să rîdă de bărbatul pe care-l iubise, dar refuzase să admită că-l iubeşte, prea mîndră şi prea încăpățînată ca să lupte pentru el, încă din prima clipă în care-l văzuse.

– Oh.. tu... El o cuprinse în brațe, neîndemînatic, aproape sfielnic, pînă cînd în sfîrşit se hotărî să o sărute pe buzele acelea hotărîte pe care le cunoaşte atît de bine. În sfîrşit, se gîndi el, ajunsese pe tărîmul fericirii. După un minut ea se îndepărtă uşor de el.

– Ai dreptate, Elliott, n-ar fi trebuit să irosim timpul.

Impetuoasă, ea îşi plimbă mîinile pe chipul lui, atingînd

acea față pe care dintotdeauna îşi dorise s-o mîngîie. Îi ciufuli părul, se frecă de perii din barba lui, mîngîindu-i şi ciupindu-i pielea cu o plăcere nemaipomenită pe care şi-o reprimase atîta vreme. Îşi ţinea ochii închişi, de plăcere, în vreme ce punea stăpînire pe faţa lui, pe trăsăturile şi pe mirosul pielii lui. Îşi îngropă năsucul în gîtul lui, adulmecîndu-l, muşcîndu-l, gustîndu-l, hrănindu-se din el ca o lacomă vampiră franţuzoaică.

– Ah, creatură mare şi proastă, cît de mult ai aşteptat! Mi-ar plăcea să te zgîlţîi pînă cînd ţi-ar clănţăni dinţii, dar eşti prea puternic pentru mine.

– Nu e numai vina mea, protestă el. Ai fost intangibilă luni de zile... n-aş fi putut ajunge la tine nici dacă aş fi vrut.

– Dar nu vom şti niciodată cu siguranţă, nu-i aşa? Ai fi putut încerca să mă săruţi mai demult, prostule. Dar oricum, nu are rost să mai discutăm despre asta... am de gînd să te păstrez cît mai mult timp. El nu mai auzise niciodată vorbe mai dulci decît aceste ameninţări ale ei.

– Cît timp vom trăi?

– Cel puţin.

Afară se întunecase şi numai o veioză ardea în cameră, pe biroul lor comun. Spider începu să-i descheie halatul alb, încurcîndu-se în nasturii lui mari, pînă cînd ea îi veni în ajutor. Amîndoi păreau ciudat de neîndemînatici, de parcă ar fi fost prima oară cînd făceau aşa ceva. Şi totuşi, în timp ce se dezbrăcau unul pe celălalt, îşi dădeau seama de irepetabilitatea gesturilor lor. Cînd în sfîrşit au fost amîndoi goi, Spider îşi spuse că nu mai văzuse niciodată un asemenea trup perfect. Micii ei sîni erau tot atît de aroganţi ca şi expresia chipului ei. Părul din zona pubiană i se părea mult mai cîrlionţat decît cel de pe cap, dar la fel de încîntător de roşcat. Pe cînd îl atingea cu blîndeţe îi simţea moliciunea trupului, cunoscută din nenumăratele sale vise. Valentine care pînă atunci îl muşcase de gît incapabilă să-şi reprime ardoarea, stătea acum nemişcată, oferindu-se privirii lui, ca o prinţesă ostatică, ce-i acorda plină de mîndrie răsplata pentru o mare victorie.

Avea o piele atît de albă în comparație cu pieptul lui bronzat, încît Spider se gîndi că ea trebuie să fie foarte fragilă, dar, cînd îi mîngîie sînii, ea îl cuprinse în brațele sale tinere și își puse un picior peste mijlocul lui, imobilizîndu-l.

– Stai așa, puțin... vreau să-ți simt trupul... să mă familiarizez cu pielea ta, șopti ea și el rămase nemișcat, o pradă minunat de dulce. Stătură o vreme unul lîngă altul respirînd împreună, simțindu-și bătăile inimii, conștienți de pasiunea ce creștea în trupurile lor, asemănătoare cu ceața caldă ce se ridica deasupra unui lac. În curînd gîfîiau amîndoi, încă neîmpăcați dar copleșiți de curiozitate și dorință. Cînd simți că ea vrea acel act simplu, mai mult decît orice pe lume, el o pătrunse dintr-o mișcare. Era mică. Oftă o dată de plăcere și apoi nu i se mai păru mică. Spider era vrăjit, absolut vrăjit și nu simțea deloc nevoia de a împinge, atît de frumos și plăcut i se părea visul. Dar Valentine își legănă pelvisul languros, pînă cînd amîndoi atinseră acea stare de dorință arzătoare, sălbatică, simțindu-și sîngele alergînd, dorința trupului și a sufletului contopindu-se în nevoia de a alcătui o singură persoană. Inventară un mod propriu de a face dragoste, în acea noapte de martie, și erau la fel de uimiți de abilitatea celuilalt de a produce o senzație nouă pe care nici unul dintre ei n-o mai cunoscuse înainte.

Valentine dormi mult timp, adăpostită de brațele lui Spider ca un buchet de flori exotice, roz, albe, roșii, umedă și aromată, rostogolindu-se în toate părțile, abandonîndu-se lui în somn la fel de încrezătoare cum i se încredințase cînd fusese trează. Spider probabil că dormise și el o vreme, însă dorea să vegheze asupra ei, uimit, și în același timp sigur de sine. Parcă era Valentine, dar parcă n-ar fi fost ea. Niciodată nu bănuise că sub masca ei de agresivitate poate sălășlui atîta dulceață și gingășie. Întreaga lume era plină de surprize minunate. Biroul lor se transformase într-o cameră a tinerilor căsătoriți. Oare va mai putea să stea la aceeași masă cu ea și să discute afaceri fără să-și aducă aminte de felul cum arată camera acum? O va mai putea privi vreodată

în halatul alb fără să nu dorească să i-l dea jos? În caz contrar, zîmbi Spider în sinea lui, probabil că va trebui să redecoreze camera, iar ea va fi nevoită să poarte altceva decît acel halat alb.

Trezindu-se în brațele lui Spider, Valentine își dădu seama că acesta era cel mai fericit moment din viața ei. Niciodată nu va mai simți la fel. Trecutul reprezenta o etapă de mult depășită. Căutarea unui tărîm nou luase sfîrșit, ea și Elliott deveniseră proprii lor stăpîni.

– Am dormit mult timp?

– Nu știu.

– Dar cît este ceasul?

– Nici asta nu știu.

– Dar... televizorul... Festivitatea de premiere... probabil că am pierdut-o.

– Probabil. Are vreo importanță?

– Bineînțeles că nu, dragul meu Elliott. Fie vorba între noi, în mijlocul publicului sau pe scenă nu avem decît vreo 200 de cliente – le vom spune tuturor că arătau senzațional.

– Ai de gînd să-mi spui Elliott pentru tot restul vieții?

Valentine reflectă.

– Doar nu vrei să-ți spun Spider, nu? De ce nu Peter? În fond ăsta e adevăratul tău nume.

– Nu. Oh, Doamne, nu.

– Ti-aș putea spune „dragule" sau „marinarule" – cred că mi-ar plăcea mai mult așa – „marinarule". Ce părere ai?

– Cum vrei tu – numai să mă strigi într-un fel sau altul.

– Oh, dragul meu... Se întreceau în sărutări nemaisimțindu-se stînjeniți. În cele din urmă, Spider puse întrebarea pe care știa că nu poate s-o evite.

– Ce vei face cu Hillman?

– O să-i spun pur și simplu adevărul, mîine. Oricum, își va da seama imediat ce mă va vedea, săraculJosh... și totuși, nu i-am dat niciodată mai mult de un răspuns evaziv, un indefinit „poate"...

– Dar... după cum mi-ai spus mie... am crezut că eşti ferm hotărîtă.

– Nu mă hotărîsem cu adevărat...

– Deci mi-ai spus mie înaintea lui?

– Cam asta reiese, nu?

– Mă întreb de ce?

– Nu ştiu. Arăta nevinovată ca un înger. Spider se hotărî să nu discute despre intuiţiile sale. Unele întrebări nu trebuie puse atîta timp cît răspunsurile sînt corecte.

– Gîndeşte-te doar, spuse el, dîndu-i la o parte buclele ca să-i poată vedea feţişoara frumoasă, cît de surprinsă va fi toată lumea.

– Toată lumea, în afară de şapte femei, spuse Valentine răutăcioasă privindu-l cu ochii ei verzi minunaţi.

– Hei, stai aşa! exclamă Spider, privind-o cu oarecare suspiciune. Cui i-ai spus?

– Cum puteam să spun ceea ce nu ştiam? Mă referam la mama ta şi la cele şase surori ale tale... ele ştiau... totul, cred, chiar din ziua în care m-au cunoscut.

– Oh, scumpo, iubita mea Val, asta este doar imaginaţia ta... ele credeau pur şi simplu că sînt irezistibil pentru orice femeie.

– Ah, dar ăsta e adevărul, marinarule!

Billy şi-a petrecut toată după-amiaza în budoarul ei, plimbîndu-se cu un aer visător de la un capăt la celălalt, în vreme ce prin minte îi treceau tot felul de idei. Inspecta neobosită o mulţime de toalete fără să le vadă însă cu adevărat, şi cotrobăia chiar prin cele 60 de poşete ale sale, de unde strînse 23 de dolari şi 20 de cenţi. Se simţea copleşită de o nostalgie neobişnuită pentru felul ei de a fi, şi nu-i venea să plece de acolo, cînd brusc, îşi dădu seama că Vito trebuie să fi ajuns acasă şi probabil că se îmbrăca pentru festivitatea de premiere, în timp ce ea stătea izolată acolo. Îşi scosese demult rochia Mary McFadden ca să n-o şifoneze şi se îmbrăcase într-un vechi şi comod halat de casă,

de pe vremea glorioasă a lui Balenciaga, croit dintr-o catifea moale tivită cu mătase roz şi cu manşete de aceeaşi culoare. În cele din urmă, constatînd că se făcuse tîrziu, descuie uşa camerei şi traversă baia. Era ca şi cum ar fi intrat într-o grădină de primăvară, cu miresme de narcise, ghiocei de grădină, zambile şi violete ce înconjurau cada din toate părţile. Sună după cameristă şi traversă dormitorul uitîndu-se după Vito. Nu era nici în dormitor, nici în imensa lui baie placată cu marmură verde-albă, nici în saună. În cele din urmă îl găsi în salonul tapetat în tonuri de maro şi galben, cu străluciri de negru şi auriu în stilul vechi corean şi împodobit cu un grup de vase japoneze din secolul al XVII-lea, pline cu lalele din Tanger. Fusese în cămara majordomului de lîngă salon, pentru a lua o sticlă de Château Silverado din frigiderul în care se ţinea vinul alb, şampania, icrele negre şi pateul de gîscă şi avea aerul că se pregăteşte pentru un toast. Billy mai luă un pahar de vin de pe tava din argint ce se afla pe masa portugheză lăcuită şi i-l întinse cu o expresie liniştită, încercînd să-şi reprime emoţia.

– Oh, scumpule, mă bucur aşa de tare că ai venit acasă. Ştiam întîrziat puţin, dar o să ajungem în timp util. Ţi-a tihnit masa cu fricosul ăla împuţit? întrebă ea.

– Doamne fereşte, ce limbaj puteţi folosi voi, fetele bogate! N-ar trebui să fii chiar aşa de dură cu sărmanul bivol. Contabilii mei tocmai au terminat calculele la „Oglinzile" şi a reieşit că depăşisem bugetul cu aproximativ 50 de mii de dolari cînd a încercat el să preia conducerea. Îţi vine să crezi?

– N-are a face, el tot un împuţit rămîne. Cine a plătit prînzul?

– A insistat să-l plătească el. Era într-o dispoziţie bună. Şi, îşi spuse Vito în gînd, nu l-a costat mai mult de 40 de dolari plus un milion şi jumătate. Venind acasă, Vito se hotărîse să nu-i spună lui Billy de pariul făcut cu Arvey, decît a doua zi, după decernarea Oscarurilor. Ea îi împărtăşise succesul în suficientă măsură pentru a nu mai fi nevoită să afle de aranjamentele legate de noul său film şi de durerea pe care o va simţi

Arvey cînd va afla adevărul. Şi cine ştie, poate Redford şi Nicholson vor fi cu adevărat interesaţi – era cartea anului, poate chiar a secolului.

– Ei bine, măcar atîta lucru trebuia să facă, spuse Billy. Nu încăpea nici o îndoială că mintea ei zburase în altă parte, într-un loc unde Vito nu ajungea, dar starea ei de spirit era excelentă.

– Pot să întreb ce dracu' te-a făcut să te împopoţonezi în halul ăsta, ca un pom de Crăciun? întrebă Vito.

– Vai, Vito, dar este seara cea mare. Cînd ar trebui să fiu emoţionată – în seara zilei de 26 decembrie, de ziua Bastiliei, de ziua lui Fidel Castro, în ziua în care Amy Carter termină clasa a opta? Se învîrti, cu rochia fîlfîind în jurul ei, goli paharul de cristal neprețuit şi apoi îl aruncă spre şemineu, unde se sparse într-o sută de cioburi. Probabil că am în sînge vreo genă de cazac, spuse ea foarte mulţumită.

– Mai bine ai avea ceva sînge de alergător de curse. Ţi-au mai rămas exact 15 minute să te îmbraci şi să te urci în maşină. Îi dădu o palmă sănătoasă pe fund şi o privi uimit cum îi trimite un sărut cu mîna, înainte de a dispărea din cameră. Billy părea schimbată în acea seară, dar nu neapărat fiindcă nu purta cerceii de diamante. Era altceva – ca o ispravă, o victorie secretă. Ea arăta exact cum se simţea el.

Academia de Film şi Artă Cinematografică ajunsese în sfîrşit la concluzia că, în afara momentelor mult aşteptate, ceremonialul decernării premiilor Oscar avea nevoie de un suflu proaspăt care să capteze interesul publicului telespectator. Mai mult decît fastul şi decorurile somptuoase, acele sute de milioane de privitori îşi doreau să vadă îndeaproape chipurile celebrităţilor, clipele de aşteptare tensionată, de speranţă şi deznădejde, de nervozitate şi explozie de bucurie.

Membrii oficiali ai Academiei îi îngăduiseră lui Maggie şi echipei ei de filmare, corect îmbrăcaţi în haine de seară, să se instaleze chiar în Dorothy Chandler Pavilion, cu microfoanele şi camerele lor de luat vederi. În acest fel, în locul imaginilor

fugare ale starurilor aşezate undeva, în mulţime, uneori urmărite de un teleobiectiv, imagini ce dispăreau de pe ecran înainte ca publicul să poată arunca o privire mai atentă, anul acesta spectatorilor li s-au prezentat o mulţime de imagini luate de aproape, şi însoţite de nenumărate conversaţii, din diferite momente ale prezentării, cînd audienţa nu păstra tăcerea în aşteptarea momentului important. Oamenii lui Maggie erau atît de discreţi şi se integrau atît de bine în atmosfera sălii încît, după un timp, ei au devenit aproape invizibili, iar cei nominalizaţi pentru Oscar, toţi aşezaţi comod în apropierea scenei, au uitat că se transmite în direct.

Billy şi Vito au ajuns la locurile lor de-abia după ce Maggie terminase de mult cu interviurile tuturor starurilor prezente, dar au reuşit să se aşeze înainte de începerea ceremoniei. Maggie se afla în culise. Terminase de vorbit cu prezentatorii, în cabinele lor, majoritatea fiind atît de emoţionaţi, încît au primit-o cu un potop de vorbe. Acum se retrăsese în cabina de control cu regizorul ei, pentru a filma chiar ea festivitatea. Maggie stabilise un plan de atac bazat pe o simplă direcţie pe care îl adusese la cunoştinţa echipei sale.

– Dacă Sly Stallone se scarpină la fund în timp ce tipul care primeşte Oscarul pentru „cele mai bune efecte sonore" îşi tîrăşte picioarele spre podium, rămîi cu aparatul pe Sly pînă cînd îi înmînează statueta şi, de-abia atunci te comuţi asupra celuilalt.

– Şi cum rămîne cu discursul lui de acceptare? o întrebă un regizor asistent.

– Îi acorzi 25 de secunde – nu, 20, şi apoi te întorci în sală.

A ieşit un spectacol grozav. Din păcate, Academia n-a mai acceptat niciodată aşa ceva.

Publicul din sală nu poate face nici o mişcare în timpul transmisiunii televizate. Nu există pauze pentru reclame sau alte întreruperi. Billy începu să viseze în timpul primei prezentări a unuia dintre cei mai buni compozitori de muzică de film, dintre cei cinci nominalizaţi. Ea îşi dădu seama că mintea ei nu funcţionase niciodată atît de bine. Ceva în legătură cu conştientizarea graviditătii sale o ajutase să-şi reprime impul-

șivitatea înnăscută. Chiar și atunci cînd luase stiloul, în acea zi, ceva mai devreme, ea auzise vocea mătușii Cornelia spunîndu-i cu severitate, dar iubitoare „Wilhelmina Winthrop, trage-ți ciorapii".

Acum, cînd ajunsese aproape la jumătatea vieții, nu mai voia să țină totul sub control, aidoma unui balon zburător. Era timpul să se lase și ea dusă-n zbor, să plutească liniștită deasupra unui nou și însorit peisaj, cu o mică luminiță la bord. Oare un balon avea cîrmă, bielă, funii? Nu contează, își spuse ea, cel puțin nu va zbura de una singură în balon. Va fi copilul și, desigur, un alt copil care-l va urma pe primul. Ea fusese singură la părinți și nu voia ca istoria să se repete. Oare trei copii vor fi de ajuns? Avea timp suficient dacă se grăbea. Nu, își spuse ea, aici greșea, cînd încerca să planifice totul de la bun început. Mai întîi va avea acest copil și apoi va mai vedea. De fapt, data viitoare va hotărî de comun acord cu Vito. Și ce-ar fi dacă ar juca rolul Mamei Orsini timp de cîțiva ani? Dacă s-ar lăsa în voia soartei, poate că pînă la urmă chiar o să-i placă, se gîndi ea cu prudență, încercînd să-și reprime dorința de a anticipa viitorul.

Se auziră aplauze pentru cîntec și doi noi prezentatori, o fată și un băiat, încercau să anunțe bîlbîindu-se premiul pentru „cel mai bun film de desene animate". Billy își reluă firul gîndurilor fără să mai fie atentă la titlurile filmelor și numele desenatorilor, majoritatea cehi sau japonezi.

Ar fi simplu, de fapt inevitabil, să se lase în voia bucuriei de a fi mamă, dar ea se cunoștea destul de bine pentru a ști că nu va fi satisfăcută de acea maternitate întîrziată, într-un viitor nedefinit. Și dacă ar încerca să compenseze imposibilitatea de a l controla pe Vito cu tentativa de a conduce viețile copiilor – copilului – copiilor ei? Ar fi fost fără îndoială foarte ademenitor, și ea nu prea reușea să reziste tentațiilor, dar un asemenea lucru nu trebuia să se întîmple. Vito va fi întotdeauna propriul său stăpîn și, de bună seamă, copiii îi vor călca pe urme. Nu prea îi plăcea această constatare, dar trebuia să se consoleze. Asta era situația. Nu, singura persoană care va fi mereu în prim-plan, care-i va aparține întotdeauna, va fi ea însăși.

Apuseseră de mult, de foarte mult timp, zilele în care Ellis o pusese pe ea înaintea tuturor. Se încheiase şi acea perioadă cînd avea impresia că putea face distincţie între cerinţele trupului şi ale sufletului, adoptînd toate acele decizii cu sînge rece, ca o cătea în călduri. Toţi infirmierii care se perindaseră prin viaţa ei, inclusiv Jake, fuseseră doar nişte unelte. Arme automate. Cu Vito era altceva. Cînd făcea dragoste cu el, nu-l percepea ca pe un bărbat, el reprezenta dragostea vieţii ei, indiferent ce avea să se întîmple.

Billy îşi îndreptă atenţia spre scenă, unde patru bărbaţi cu bărbi negre identice primeau premiile Oscar. Oare ce erau, desenatori? Raskolnikov, Rumpelstiltskin, Rashomon şi von Rundstedt? De vreme ce proveneau din Toronto, trebuia să fie desenatori. Totul decurgea normal.

În continuare au fost nominalizaţi cei mai buni designeri de costume. Billy privi, distrasă de la gîndurile sale, imaginile de pe marele ecran. Oare tot Edith Head va cîştiga al nouălea Oscar? Nu, de data asta nu era Edith, ci un alt designer. Ce impuls greşit o făcuse să evoce tocmai acum acea îmbrăcăminte asemănătoare cu o armură argintie? Billy îşi reluă monologul interior.

Dar exista o mare dilemă în viaţa ei. De fapt, o putea rezuma în cîteva cuvinte! Dacă voia să rămînă măritată cu Vito, ceea ce era cît se poate de clar, fără prea multe resentimente, accese de gelozie şi tensiuni inerente oricărei căsnicii, trebuia să înţeleagă o dată pentru totdeauna că viaţa ei nu putea depinde în întregime de Vito. Oare acesta era compromisul de care-i vorbise Jessica?

Nu trebuia să facă o listă aşa cum obişnuia mătuşa Cornelia ca să-şi dea seama ce anume o interesa, dintre toate lucrurile pe care i le putea oferi lumea ei. Totul se îndrepta spre „Scruples". Ea avusese ideea originală. Reuşise să reziste pînă cînd îl văzuse pus pe roate. E adevărat că fusese cît pe-aci să dea greş. Cînd făcea o greşeală, o făcea cum trebuie, nu se juca. Dar îşi dăduse seama la timp şi o alesese pe Valentine ca să repare totul. Faptul că Valentine îl adusese pe Spider care îşi folosise imaginaţia pentru a transforma „Scruples" n-ar fi fost posibil fără acordul

el. Cu alte cuvinte, trebuia să recunoască, avea stofă de conducător.

Billy se smulse din acea stare de automulțumire cînd fu anunțat premiul pentru „cea mai bună realizare în cinematografie". Svenberg fusese nominalizat și ea se trezi că-și ține respirația. La naiba! John Alonzo. Săracul Per, dar cîștigase atît de mult de pe urma reclamei făcute cu „Oglinzile", încît nu era prea afectat și în plus mai avea două Oscaruri.

În vreme ce se difuza un nou cîntec, demn de Casa Radio din 1950 – de unde naiba scoseseră asemenea cîntece? – Billy se simțea invadată de idei, asemenea cerului plin de artificii în ziua de 4 Iulie. Mai rămăseseră destule femei bogate în lume care trăiau departe de „Scruples". Ar fi putut deschide filiale ale magazinului „Scruples" în toată lumea. Rio era pregătit pentru așa ceva... Zürich – Milano – San Paulo – Monte Carlo – toate aceste orașe pline de femei foarte bogate, elegante și plictisite. München – Chicago, inclusiv Dallas sau Houston.

Și la New York. Ah, New York. Odată, în timpul unui prînz, cu aproximativ șase ani în urmă, Gerry Stutz îi explicase ce nu deschisese nicăieri filiale ale lui „Bendel's". Îi spusese că nu existau suficiente femei în nici un oraș din Statele Unite, cu excepția New York-ului, care să înțeleagă modul de vînzare de la „Bendel's". I-ar plăcea să-i dea o lecție lui Gerry. Direcția de la „Scruples" nu se limita numai la moda avangardistă, așa cum făcea „Bendel's". Dar putea fi modificată, ridicată la un nou nivel pentru a ține pasul cu orice metropolă, atîta timp cît în țară existau destule femei bogate.

Billy își simți degetele zvîcnind la gîndul planurilor sale de viitor – orașe de vizitat, terenuri de cercetat, de aranjat diferite înțelegeri, de găsit arhitecți, de angajat decoratori de interioare, de cercetat obiceiurile comunității locale. Fiecare filială „Scruples" se va deosebi de oricare magazin din lume, cu excepția bazei „Scruples" din Beverly Hills. Va trebui să angajeze un număr imens de vînzători, să descopere noi agenți comerciali, directori de magazine, o infinitate de variațiuni pe o singură temă: „Scruples". Îi va fi de ajuns pentru o viață întreagă. Billy tresăltă

de încîntare. Ea îşi dădu seama că trebuie să se simtă la fel ca Vito în faza de pregătire a unui nou film. Asta nu însemna că o iubeşte mai puţin, ci pur şi simplu că punea mai multă pasiune în ceva ce nu avea nici o legătură cu ea, nu-i ameninţa locul ei de lîngă el. Oh, minunat! Dar toate la timpul lor.

Vito o înghionti uşor. Părea pierdută într-un fel de revenire şi tocmai cînd se anunţau nominalizările pentru „cel mai bun regizor". Billy intră imediat în stare de alertă şi fu surprinsă de emoţia care o încerca. Ţinea cu adevărat la Fifi. Cei doi prezentatori – Doamne, cine-i alesese? – păreau mult mai preocupaţi de glumele lor proaste, decît de deschiderea plicurilor. Erau sadici de-a dreptul. Citirea celor cinci nume dură cinci minute. Ritualul cu fluturarea plicului nu se mai sfîrşea. Cum era omeneşte posibil ca doi oameni să nu fie în stare să deschidă un plic? Fiorio Hill. Săracul Fifi! De ce sărea Vito în sus şi... era vorba de Fifi. Pe cînd urmărea figura familiară, aproape de nerecunoscut în acea jachetă elegantă din catifea maro, cum urcă pe scenă, Billy se întrebă dacă ştiuse vreodată numele întreg al lui Fifi, sau poate că nu făcuse conexiunea din cauza gîndurilor care o asaltaseră?

Slavă Domnului, încă un cîntec. Pauză. Îşi dorea să-şi fi adus o hîrtie şi-un creion. Nu, nu, nu. Tocmai acest lucru nu trebuia să-l facă. Ştia că dacă, într-o stare de surescitare, ea va scrie pe hîrtie numele oraşelor unde voia să-şi stabilească filialele „Scruples", va trebui să-şi petreacă ore în şir la telefon, dînd ordine agenţilor de bunuri mobiliare, repezindu-se să ia o decizie, dorind din tot sufletul să înceapă lucrul, nerăbdătoare să-şi vadă ideile împlinite. Ea îşi spuse solemn că se schimbase suficient de mult ca să-şi dea seama cînd era pe punctul de a face o greşeală şi să o evite chiar. În aceeaşi clipă, Billy îşi reaminti că unul din lucrurile pe care le înghiţise cîndva cu lăcomie, asimilîndu-l vieţii ei, fusese mîncarea; apoi, în New York, toţi acei bărbaţi; mai tîrziu, după ce l-a întîlnit pe Ellis, nenumăratele lor călătorii, prea multele reşedinţe, toate acele bijuterii, la o vîrstă mult prea tînără; apoi lucrurile, grămezile de lucruri, majoritatea nepurtate; şi din nou, bărbaţii, Jake din piscină, ceilalţi în atelier. Avusese mult prea mult, nu însă şi timpul de a le savura, le înghiţise pe

nemestecate. Acum ştia încotro vrea să se îndrepte. Zilele neîmplinirii frustrante se terminaseră, soseau vremurile posibilităţilor nelimitate. Ce mod de gîndire bostonian. Deci pînă la urmă Bostonul triumfase.

Billy se hotărî să nu facă greşeala de a plănui singură viitorul reţelei de magazine „Scruples". Nu era suficient de deşteaptă. Îi trebuise ceva timp ca să ajungă la această concluzie. Valentine, şi mai ales Spider, vor fi profund implicaţi. Amîndoi vor fi vicepreşedinţi ai noilor filiale ale viitoarelor companii în curs de constituire, cu salarii mai mari şi dividende substanţiale. Cine ştie, poate îl va înveseli pe Spider, îl va vindeca de tristeţea lui ciudată? Vito o ciupi puternic, readucînd-o la realitate. Îi şopti la ureche: „Ce dracu' face Dolly?" şi arătă spre prietena lor care pînă atunci stătuse cu cîteva rînduri în faţă.

Cei doi prezentatori pentru „cel mai bun rol secundar" tocmai sosiseră pe podium. Stăteau nemişcaţi, fără să vorbească, cu chipurile îngheţate într-o expresie de confuzie totală, privind spre locul de unde Dolly, ridicată în picioare, striga cuvinte liniştitoare. Un bărbat voinic se repezise asupra ei de pe scaunul alăturat. Poate că era un fel de protest, ceva în genul lui Marlon Brando, dar ce moment nepotrivit! Toţi spectatorii din sală priveau spre Dolly, convinşi că se întîmplase ceva. Acesta era momentul de suspans sacru. Tradiţia spunea că ea, ca toţi ceilalţi nominalizaţi, trebuia să stea liniştită, cu o expresie de seninătate pe chip, gata să zîmbească fals cînd avea să se anunţe cîştigătorul sau să mimeze uluiala dacă ea era aceea. În schimb, ea stătea în picioare şi se agita, spunînd ceva ininteligibil. Producătorul lui Maggie focaliză imediat asupra ei atît aparatul de filmat cît şi microfonul. Auditoriul din Dorothy Chandler Pavilion n-a putut recepţiona tot ce a spus Dolly, spre deosebire de telespectatori.

– Lester, zău, dragul meu Lester, nu fi aşa de supărat... nu este decît apa care ş-a rupt!... mai este încă destul timp... Oh, Dumnezeule, biata Valentine, i-am stricat rochia...

Se îndrepta spre coridor acum, cu camera de filmat chiar în spatele ei şi cu microfonul în imediata apropiere. După cum

spusese Billy mai tîrziu, ar fi arătat mult mai frumos şi absolut mai curat, dacă ar fi fost filmată din faţă, dar cameramanul ştia mai bine ce însemna o imagine bună, iar dosul lui Dolly, cu acea pată imensă pe rochia spumoasă, cu pîrîiaşul pe care-l lăsa în urma ei pe covor în timp ce se îndrepta spre ieşire, totul era mult mai spectaculos decît o mie de imagini din faţă. Dolly nu se grăbea deloc, îşi întorcea capul dintr-o parte într-alta, vorbind cu lumea uimită din sală.

– Vreţi să vă uitaţi cu toţii după un cercel? Se pare că îmi lipseşte unul... probabil că s-a rostogolit sub picioarele voastre... acum, opreşte-te, Lester, nu ai de ce să-ţi faci griji... vă rog pe toţi să vă uitaţi după un cercel... este de nouă carate şi nu ştiu dacă a fost asigurat... ce este, Lester?.. nu, nu fi prostuţ, de ce să spun că sînt pietre false, Billy n-ar purta aşa ceva. Nu, Lester, nu pot merge mai repede, este la deal, nu vezi, nu, te rog, nu încerca să mă duci în braţe, cîntăresc mai mult decît tine... Oh, Doamne, nu trebuia să se întîmple decît peste o săptămînă... zău... dar pur şi simplu s-a întîmplat... n-am vrut să se întîmple aici, zise ea şi chicoti. Şi chicoti iar şi iar. În milioane de sufragerii, din toată lumea, oamenii rîdeau. Niciodată nu rîseseră aşa de mulţi oameni în acelaşi timp, pe cînd Dolly Moon îşi făcea ieşirea istorică din sala festivităţilor de decernare a Oscarurilor.

Billy nu-şi revenea din starea de şoc. Ce figură avea Dolly cînd trecuse pe lîngă ea! Niciodată nu va uita expresia aceea de aşteptare fericită, de extaz total, pe cînd mergea concentrată asupra unui singur lucru, chiar dacă ieşise onorabil din acea situaţie stînjenitoare graţie felului ei natural de a se comporta, ce părea întotdeauna să meargă. Dolly, Dolly a ei ştia secretul. Ea aşteptase răbdătoare şi pînă la urmă tot se întîmplase – chiar dacă sincronizarea nu fusese prea bună. Ce mai conta? Nimeni, îşi dădu seama Billy, nici măcar ea nu putea să influenţeze mersul natural al lucrurilor. Poate că era mai bine aşa? Nu că ar fi avut de ales. Cît de interesantă era constatarea că indiferent cîte opţiuni ai avea, există anumite arii în care nu ai de ales. La fel ca toată lumea. Era o mare uşurare. Simţi o relaxare undeva în zona

stomacului, la care trebuia să se gîndească acum cu mai mult respect.

În timp ce marele cercel se rostogolea pe jos, prezentatorii anunțară Oscarul lui Dolly, primit cu emoție în numele ei de către Fifi. Acum prezentatorii ajunseseră la premiile pentru „cel mai bun actor", „cea mai bună actriță" și „cel mai bun film". Vito o strînse puternic pe Billy de mînă. Pe cînd așteptau să fie anunțat cîștigătorul premiului pentru „cel mai bun actor", Vito deja se gîndea cui să-i dea rolul principal masculin din „Viespea" în caz că Redford sau Nicholson erau indisponibili, în timp ce Billy plutea de colo-colo în balonul ei, în direcția vîntului. Oare se născuseră vreodată gemeni în familia lui Vito? În timp ce cîștigătoarea premiului pentru „cea mai bună actriță" își ținea discursul, într-un colțișor din balonul ei, Billy se întreba dacă n-ar trebui cumva să scrie numele „Scruples" în spaniolă, pentru filiala din Rio, iar Vito se gîndea la profiturile pe care le va negocia în cazul noului său film. În timp ce publicul așteptă cuprins de emoție, iar prezentatorii se deplasară în lateral pentru a citi lista nominalizărilor pentru „cel mai bun film", Vito începu să transpire. Și dacă Maggie se înșelase? Iisuse... va trebui să cumpere dreptul de ecranizare a cărții din propriul lui profit de la „Oglinzile", care începuse în sfîrșit să se vadă. Dar, și ce dacă! Scutură din umeri și zîmbi. Dacă greșise sau nu – și cînd oare se înșelase Maggie? – el tot va face acel film. Cartea fusese scrisă pentru ca el s-o ecranizeze. Simțea clar acest lucru.

Billy nu părea nicidecum cuprinsă de panică. Dolly o sunase în primele ore ale dimineții, pentru a-i împărtăși vestea cea bună. Dar Billy nu a vrut să-i spună lui Vito, căci bănuia că n-ar mai fi simțit aceeași bucurie dacă ar fi știut că mai mulți oameni deschiseseră plicul înainte de marea festivitate. Exact cum nu avea să-i spună despre copil decît mîine, cînd gloria acestei nopți avea să mai pălească un pic. Vestea, pentru Vito cel iubitor de copii, va întrece orice fel de recunoaștere pe care lumea filmului i-ar fi putut-o dărui. Și, pe cînd simțea strîngerea fermă a mîinii lui Vito își impuse să fie cinstită. Wilhelmina Hunnenwell Winthrop Ikehorn Orsini n-avea nici cea mai mică

intenție de a împărți acea bucurie specială cu vreo statuetă aurie pe care Academia, în infinita ei înțelepciune, ar acorda-o vreodată.

– Oare va găsi cineva cercelul tău? îi șopti Vito la ureche, în vreme ce prezentatorii anunțau titlurile celor cinci filme nominalizate și numele producătorilor.

– Uită de cercelul meu, spuse Billy sărutîndu-l din plin pe buze. Avem lucruri mai importante de discutat.

152.025.